សេចក្តីអធិប្បាយរបស់រ៉ូម

The Commentary of the Romans

Dr. Yune Sun Park

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

Cambodia Reformed Faith Institutes

បុព្វបទ

នៅក្នុងការបកស្រាយនៃអត្ថបទត្រូវបានអនុវត្តជាប់លាប់ដោយ Calvinism សម្រាប់វាជាព្រះគម្ពីរ។ ដូចដែលខ្ញុំបានដកស្រង់ទ្រឹស្តីរបស់អ្នកប្រាជ្ញត្រូវបានដកស្រង់ចេញពីអ្នកប្រាជ្ញ Calvinistic ។ ពេលខ្លះ ទោះបីជាអ្នកប្រាជ្ញខ្លះមានការបកស្រាយទ្រឹស្តីផ្សេងគ្នានៃទស្សនៈអ័រធូដូដូក៏ដោយ ខ្ញុំបានរិះគន់ពួកគេស្ទើរតែទាំងអស់។ ទ្រឹស្តីមួយដែលនាំឲ្យមានការច្របូកច្របល់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ តើទ្រឹស្តីរបស់លោក Karl Barth ដែរឬទេ? ដូច្នេះ ខ្ញុំបានរិះគន់ការអត្ថាធិប្បាយរបស់គាត់អំពីរ៉ូម ហើយបានបង្ហាញក្នុងកំណត់ហេតុដែលខ្ញុំរិះគន់។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ជាមនុស្សពិបាកយល់ ប៉ុន្តែខ្ញុំបង្ហាញអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់ដោយពន្យល់ពួកគេយ៉ាងងាយស្រួល ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំបានបង្ហាញពីចំណុចផ្សេងគ្នាចំពោះ Calvinism ជាក់ស្តែង។ ខ្ញុំសូមកោតសរសើរចំពោះពួកបរិសុទ្ធនៅគ្រប់ផ្នែកដែលអធិស្ឋានសម្រាប់ក្រសួងអត្ថាធិប្បាយនិងការគាំទ្រសម្រាប់ពួកគេ។

សរុបសេចក្តីមក អ្វីដែលខ្ញុំយល់ពីមិត្តអ្នកអានមានដូចតទៅ អត្ថន័យនៃអក្សរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាអត្ថន័យផ្សេងទៀតសម្រាប់អក្សរខុស ឬនៅក្នុងការបកស្រាយរបស់ខ្ញុំខុសខ្លះ ខ្ញុំសុំអធ្យាស្រ័យពីអ្នកផង អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធអធិដ្ឋានដោយស្មោះ គឺបុរសគ្រប់រូប ដើម្បីអានអត្ថាធិប្បាយនេះ នឹងទទួលបានព្រះគុណដ៏ពេញលេញខាងវិញ្ញាណ។

១៩៦៩, ៣

នៅ Sangdodong ក្នុងទីក្រុងសេអ៊ូល

អ្នកនិពន្ធ

អនុសាសន៍

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូរបស់ខ្ញុំក្នុងការកែទម្រង់ទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះព្រះបានដឹកនាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលសិក្ខាសាលារបស់ខ្ញុំនៅកូរ៉េខាងត្បូង Chong Shin Bible College (BA) និង សិក្ខាសាលាទ្រឹស្តី Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់យកតម្រាប់តាមគាត់ ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ឥឡូវនេះផងដែរនៅក្នុងពេលវេលាផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជាខ្ញុំចង់ដូចគាត់នៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ, ដោយសារតែខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំមិនអាចប្រៀបធៀបជាមួយគាត់បានទេ។

ក្នុងព្រះគុណនៃព្រះ តាមខ្សែទឹកនៃចិត្តខ្ញុំ ជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែគម្ពីរទ្រឹស្តីជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំក៏បានបកប្រែធម្មទេសនាចំនួន ៦៨ ក្នុងវិរៈណៈ អត្ថាធិប្បាយជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីត្រៀមបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ព្រះវិហារកម្ពុជា ដោយក្រុមបកប្រែ CEMF។

ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទេសនា និងអធិប្បាយរបស់គាត់; ខ្ញុំអាចមើលឃើញពីចំណង់ចំណូលចិត្តដែលគ្រូដ៏គួរឲ្យគោរពរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ជាបទគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយពន្យល់ ជាពិសេសខ្ញុំអាចប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំចាប់អារម្មណ៍ដោយសារការអធិប្បាយរបស់គាត់ដូចជាកំណប់នៃសេចក្តីពិត។

ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះ ខ្ញុំមានគម្រោងមួយចំនួនទៅសិក្ខាសាលា Jung Am សិក្ខាសាលាវិទ្យាស្ថាន Calvin និងសិក្ខាសាលាវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកធម្មយាត្រាជាដើមនៅក្នុងសាសនាចក្រកម្ពុជា។

សូមព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងពិភពនៃភាពជាព្រះរបស់ Jung Am តាមរយៈធម្មទេសនារបស់គាត់។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI
លំដាប់នៃអត្ថាធិប្បាយរបស់រ៉ូម

សេចក្តីផ្តើម

1. អ្នកនិពន្ធសៀវភៅនេះ។
2. ទីកន្លែង និងពេលវេលាដែលសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរ
3. តើព្រះវិហារវ៉ូម៉ាំងបានបង្កើតឡើងនៅពេលណា?
4. ការវិភាគនៃខ្លឹមសារ
5. * ឯកសារយោង

សេចក្តីអត្ថាធិប្បាយ

ជំពូកទី 1
ជំពូកទី 2
ជំពូកទី 3
ជំពូកទី 4
ជំពូកទី 5
ជំពូកទី 6
ជំពូកទី 7
ជំពូកទី 8
ជំពូកទី 9
ជំពូកទី 10
ជំពូកទី 11
ជំពូកទី 12
ជំពូកទី 13
ជំពូកទី 14
ជំពូកទី 15
ជំពូកទី 16

លំដាប់លំដោយ

សេចក្តីអធិប្បាយ ១ អ្នកយកបំណុលនៃដំណឹងល្អ (រ៉ូម ១:១៤-១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ ២ សេចក្តីអធិប្បាយពីការពិត (រ៉ូម ១:១៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ១:១៨-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤ អំពើបាបពីរប្រភេទ (រ៉ូម ១:១៨-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥ សេចក្តីវេទនានៃអ្នកដែលប្រព្រឹត្ត គ្មានព្រះនៅក្នុងចិត្ត ទេ (រ៉ូម ១:២៨-៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៦ កុំថ្កោលទោសអ្នកដទៃ (រ៉ូម ២:១-១១)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៧ អំពើបាបដើម្បីមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (រ៉ូម 2: 1-11)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៨ នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (រ៉ូម 2: 1-11)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៩ មនសិការ (រ៉ូម ២:១២-១៦)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១០ ចូរយើងរស់នៅក្នុងភាពប្រាកដនិយម (រ៉ូម 2:25-29)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១១ គ្មានមនុស្សសុចរិតទេ (រ៉ូម ៣:៩-២០)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១២ ការលេចចេញនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (៣:២០-២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៣ ប្រោសលោះ (៣:២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៤ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ដោយសេចក្តីជំនឿ និងលទ្ធផល (៣:២៦-៣១)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៥ តម្លៃនៃសេចក្តីជំនឿសុចរិត (រ៉ូម ៤:៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៦ អ្នកជឿ និងការសម្រេចបាន (រ៉ូម ២:៤-៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៧ សេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីជំនឿ (៤:៩-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៨ កូនចៅពិតរបស់អ័ប្រាហាំ (រ៉ូម 4:13-17)
សេចក្តីអធិប្បាយ ១៩ គុណវុឌ្ឍិនៃកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ (រ៉ូម ៤:១៨-២៥)
សេចក្តីអធិប្បាយទី ២០ អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ (រ៉ូម ៤:២៣-២៥)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២១ សេចក្តីសង្ឃឹម (៥:៣-១១)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២២ ភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម ៥:៥-១១)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៣ ភាពប្រាកដនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខ (រ៉ូម ៥:៦-១៧)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៤ ព្រះគ្រីស្ទដ៏សប្បុរសដ៏បរិបូរណ៌ (Rm 5: 15-17)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៥ អ្នកជឿត្រូវរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៦:១៥)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៦ ការលះបង់របស់អ្នកដែលបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម 6:1-18)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៧ ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដែលបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម 6:12-14)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៨ នៃការគោរពប្រតិបត្តិ (រ៉ូម ៦:១៥-១៨)
សេចក្តីអធិប្បាយ ២៩ ចូរយើងចង់បានសេចក្តីបរិសុទ្ធ (រ៉ូម ៧:៧-២៥)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣០ រូបកាយស្លាប់ តែវិញ្ញាណបានរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម ៨:៩-១០)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣១ មនសិការនៃទំនួលខុសត្រូវ (រ៉ូម ៨:១២-២៤)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣២ ចូរស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយរង់ចាំវា (រ៉ូម ៨:១៨-២៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៣ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ប៉ុលចំពោះកុលសម្ព័ន្ធរបស់ទ្រង់ (រ៉ូម ៩:១-៥)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៤ សេចក្តីស្រឡាញ់ពិតចំពោះជាតិរបស់លោក (រ៉ូម ៩:១-៥)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៥ សេចក្តីជំនឿដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម 10:9)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៦ ប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម 10:14-17)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៧ គុណធម៌ពីរនៃអ្នកជឿ (រ៉ូម ១១:១៦-២៤)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៨ ទ្រង់ជាព្រះដ៏អស្ចារ្យ (រ៉ូម ១១:៣៣-៣៦)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៩ ចូរថ្វាយរូបកាយជាយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម ១២:១)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤០ បេសកកម្មពីរនៃអ្នកប្រោសលោះ (រ៉ូម 12:1-2)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤១ នៃការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ (រ៉ូម ១២:៣-៨)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤២ សេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងបួន (រ៉ូម 12:9-11)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៣ គុណធម៌សំខាន់ពីរដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ (រ៉ូម 12:11)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៤ ចូរយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់ (រ៉ូម 12:11)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៥ គុណធម៌បីយ៉ាងដែលអ្នកជឿគួរមាន ជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន (រ៉ូម ១២:១២)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៦ អំពីការជួយអ្នកដទៃដោយសម្ភារៈ (រ៉ូម ១២:១៣)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៧ ប្រទានពរដល់អ្នកបៀតបៀន (រ៉ូម 12:14)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៨ នៃការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ (រ៉ូម 12:15-16)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៩ អាកប្បកិរិយារបស់គ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះសត្រូវ (រ៉ូម ២:១២-១៦)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥០ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ (រ៉ូម ១២:២១)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥១ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ និងប្រទេស (រ៉ូម ១៣:១-៧)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥២ អ្នកមិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រងមិនត្រូវតវ៉ានឹងអំណាចឡើយ ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងក៏ត្រូវគ្រប់គ្រងលើពួកគេដោយសេចក្តីល្អ (រ៉ូម ១៣:១-៧)
សេចក្តីអធិប្បាយទី ៥៣ នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (រ៉ូម ១៣:៨-១០)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៤ រាជាណាចក្ររបស់ព្រះ (រ៉ូម ១៣:៨-១០) ១៤:១៧)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៥ បង្កើតគុណធម៌ (រ៉ូម ១៥:១-៣)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៦ បងប្អូនដែលពួកបរិសុទ្ធមិនអាចបំភ្លេចបាន (រ៉ូម ១៦:១-៨)
សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៧ ម្តាយរបស់ខ្ញុំ (រ៉ូម 16:13)

ឯកសារយោងពិសេស

អំពីគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់រ៉ូម

សេចក្តីផ្តើម

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់រ៉ូម

1. អ្នកនិពន្ធសៀវភៅនេះ

ការពិតដែលថាសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរដោយសាវកប៉ុលមិនត្រូវបានគេសង្ស័យទេ។

ភស្តុតាងខាងក្រៅ។ Irenaeus នៃសតវត្សទី 2 បានដកស្រង់ 1: 1 និង 9: 5 នៃសៀវភៅនេះជាឯកសារតវ៉ាចំពោះសាសនាខុសឆ្គងដោយទទួលស្គាល់ថាជាឯកសាររបស់អាជ្ញាធរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ Clement of Alexandria បានដកស្រង់ រ៉ូម 11:22 និង 6:2 ជាពាក្យរបស់ប៉ុល ហើយ Tertullian ក៏បានដកស្រង់ជំពូកទី 7 និង 9:5 ដោយទទួលស្គាល់ថាជាការសរសេររបស់សាវក។ បិតាសាសនាចក្របីនាក់នៅខាងលើគឺជាបុរសនៃសតវត្សទី 2 ហេតុផលដើម្បីជឿលើភស្តុតាងរបស់ពួកគេគឺការពិតដែលថាពួកគេគឺជាអ្នកតំណាងនៃសាសនាចក្រនៃពិភពលោក។

ភស្តុតាងផ្ទៃក្នុង។ ទម្រង់នៃការសរសេរគឺដូចគ្នាទៅនឹងឯកសារដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងឯកសារផ្សេងទៀតរបស់ប៉ុល យើងក៏មិនអាចបដិសេធការនិពន្ធរបស់គាត់នៃសៀវភៅនេះដែរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សម្រាប់បុព្វកថា

ដំបូងនៃសៀវភៅនេះបានបង្ហាញឈ្មោះរបស់គាត់យ៉ាងច្បាស់ វាបានបង្ហាញថាវាគឺជាសៀវភៅអាជ្ញាធររបស់គាត់។

2. កន្លែងសម្រាប់សរសេរសៀវភៅនេះ និងពេលវេលារបស់វា

១៥:២២-២៩ បង្ហាញថា ប៉ុលបានប្រមូលតង្វាយនៅស្រុកម៉ាសេដូន និងស្រុកអាខៃ និងផែនការចាកចេញទៅក្រុងយេរូសាឡិម។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ កន្លែងដែលត្រូវសរសេរសៀវភៅនេះត្រូវបានគេគិតថាតើ ម៉ាសេដូនៀ ឬ អាខៃយ៉ា។16:23 បង្ហាញថាដូចដែលប៉ុលបានជូនដំណឹងពីការស្វាគមន៍របស់លោកកៃយុសទៅកាន់ក្រុមជំនុំរ៉ូម, បុរសនេះគឺជាការពិតដែលថាសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរដោយសាវកប៉ុលមិនត្រូវបានគេសង្ស័យទេ។

ភស្តុតាងខាងក្រៅ។ Irenaeus នៃសតវត្សទី 2 បានដកស្រង់ 1: 1 និង 9: 5 នៃសៀវភៅនេះជាឯកសារតវ៉ាចំពោះសាសនាខុសឆ្គងដោយទទួលស្គាល់ថាជាឯកសាររបស់អាជ្ញាធរ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសនៅក្រុងកូរិនថូសនៅតំបន់ Achaia។ (កូរិនថូសទី១ ១:១៤) ដូច្នេះ កន្លែងសរសេរសៀវភៅនេះប្រហែលជាអាខៃ។

3. ហ្គ្រីយ៉ាដាណុសបាននិយាយថា កាលដែលប៉ុលបានសរសេរសៀវភៅរ៉ូម គាត់បានស្នាក់នៅកូរិនថូស ពីព្រោះ 16:1-2 បានរៀបរាប់អំពីពាក្យ Phobe ។

ដូចដែលប៉ុលបានណែនាំ Pheobe គាត់បានដាស់តឿនព្រះវិហារ៉ូម៉ាំងថាពួកគេគួរតែទទួលយកនាងឱ្យបានល្អបន្ទាប់មក Phoebe ហាក់ដូចជានាំយកសៀវភៅហើយទៅរ៉ូម។ Cenchreae គឺជាទីក្រុងកំពង់ផែដែលនៅជិត Corinthian ។ (Romeiinen ទំ 1) "Erastos" ផងដែរដែលត្រូវបានសរសេរនៅ

រ៉ូម 16:23 គឺកូរិនថូស។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:២០) ការដែលគាត់បានចូលរួមក្នុងការស្វាគមន៍របស់ប៉ូលបានបង្ហាញថាប៉ូលបានស្នាក់នៅក្រុងកូរិនថូស។ វាពិបាកណាស់ដែលអំពីពេលវេលាដែលសៀវភៅនេះត្រូវបានសរសេរយ៉ាងប្រាកដ។ អ្នកប្រាជ្ញមានទស្សន:ជាច្រើន។ Theodore Zahn បាននិយាយថាវាត្រូវបានសរសេរនៅខែមីនា 58 AD, Julicher បាននិយាយនៅពេលដំបូងនៃ AD 58 ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីដែលវាត្រូវបានសរសេរនៅដើមច្រើនជាងនេះស្ទើរតែជាមតិទូទៅ។ Greijadanus បានជ្រើសរើសគំនិតដែលវាត្រូវបានសរសេរនៅអាយុ 55 ឬក្នុងរដូវរងារ 56 ។

តើព្រះវិហារ៉ូមត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅពេលណា?

ព្រះវិហារ៉ូម៉ាំងមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយប៉ុលទេ។ (រ៉ូម ១៥:២០)។ នៅទិដ្ឋភាពនៃរូបភាពថ្ងៃបុណ្យទី៥០ មានមនុស្សដែលបានមកក្រុងយេរូសាឡឹមចេញពីទីក្រុងរ៉ូម។ (សកម្មភាព ២:១០) ក្រោយមក ពួកគេបានត្រឡប់ទៅក្រុងរ៉ូមវិញ ប្រហែលជាប្រកាសដំណឹងល្អនៅទីនោះ។ បន្ទាប់មក ព្រះវិហារនេះមានជនជាតិយូដា និងសាសន៍ដទៃ។ រួមគ្នា។ ភស្តុតាងដែលពួកយូដាបានស្នាក់នៅ (១) យើងអាចដឹងថា រ៉ូម ២:១៧ បង្ហាញពីការពិតដែលបានចង្អុលប្រាប់ពួកយូដាដោយផ្ទាល់។ (២) យើងអាចដឹងថាឈ្មោះរបស់ជនជាតិយូដាបានចេញមក។ (រ៉ូម ១៦:៣, កិច្ចការ ១៨:២) សូមមើល រ៉ូម ១៦:៧, ១១។ ក្រុមជំនុំរួមបញ្ចូលពួកសាសន៍ដទៃ។ ភស្តុតាងគឺជាការពិតដែលប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់ពួកសាសន៍ដទៃក្នុងក្រុមជំនុំ។ (រ៉ូម ១១:១៣, ១៩-៣១, ១៥:៨-២៩)

4. ការវិភាគនៃមាតិកា

សេចក្តីផ្តើម (១:១-១៧)

1. បុព្វកថា និងពរជ័យ (1-7)

2. កង្វល់របស់ប៉ុលចំពោះក្រុមជំនុំរ៉ូម (៨-១៥)

3. ខ្លឹមសារសង្ខេបនៃដំណឹងល្អ (16-17)

1) គោលលទ្ធិនៃអំពើបាប (1:18-3:20)

(១) អំពើបាបរបស់សាសន៍ដទៃ (១:១៨-៣២)

(២) អំពើបាបរបស់ជនជាតិយូដា (២:១-៣:៩)

(៣) ការសន្និដ្ឋាន (៣:១០-២០)

2. សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (3:21-5:21)

(១) បង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (៣:២១-៣១)

(២) គំរូរបស់អ័ប្រាហាំ (៤:១-២៥)

(៣) សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះធានានូវសេចក្តីសង្គ្រោះ (៥:១-១១)

(៤) អ័ដាម និងព្រះគ្រីស្ទ (៥:១២-២១)

៣. យុត្តិកម្ម និងជីវិតពិត (៦:១-៨:៣៩)

(១) ក្រុមជំនុំបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (6:1-11)

(២) ធ្វើជាអ្នកបំរើនៃសេចក្តីសុចរិត ដោយបន្សល់ទុកនូវអំពើបាប (៦:១២-២៣)

(៣) លែងចេញពីក្រិត្យវិន័យ ហើយក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (៧:១-៦)

(៤) អំណាចនៃច្បាប់សម្រាប់សាច់ឈាមតិចជាង (៧:៧-២៥)

(៥) ប្រព័ន្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (៨:១-១១)

(៦) ជីវិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (៨:១២-១៧)

(៧) សេចក្តីសង្ឃឹមនៃកូនចៅរបស់ព្រះ (៨:១៨-៣០)

(៨) ភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (៨:៣១-៣៩)

4. បញ្ហារបស់អ៊ីស្រាអែល និងការកំណត់ទុកជាមុន (9:1-11:36)

(១) ការមិនជឿរបស់អ៊ីស្រាអែល (៩:១-៥)

(២) លក្ខណៈនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ (៩:៦-១៣)

(៣) អធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ (៩:១៤-២៩)

(៤) សេចក្តីសន្និដ្ឋាន (៩:៣០-៣៣)

(៥) អ៊ីស្រាអែលមិនអាចដោះសារបាន (10:1-21)

(៦) ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់អ៊ីស្រាអែល (១១:១-១០)

(៧) ព្រះគុណដែលកើតលើសាសន៍ដទៃ និងអ៊ីស្រាអែលដោយការធ្លាក់នៃអ៊ីស្រាអែល (11:11-24)

(៨) ការវិលត្រឡប់មកវិញនៃសាសន៍ដទៃ និងការសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែល (11:25-32

(៩) Doxology (១១:៣៣-៣៦)

• ឯកសារយោងដែលប្រើក្នុងការសរសេរសៀវភៅនេះដូចខាងក្រោម។

1. Novum Testament, ប្រទេសក្រិក។

2. Greijdanus, Kommentaar op Het Nieuwe Testament (Romeinen)

3. A. Schlatter, Gottegerechtigkeit

4. K. Nygren, Der romerbrief

5. K. Barth, dzer Romerbrief

6. H. Ridderbos, Aan De Romeinen

7. ការអត្ថាធិប្បាយរបស់ Calvin លើសំបុត្រទៅជនជាតិរ៉ូម។

8. Lietzmann, Hand Kommentaar zum Neuen Testament (Romerbrief)

9. Meyer, អត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម
10. ការអត្ថាធិប្បាយរបស់ Lange លើសំបុត្រទៅកាន់ Eomans
11. Luther, Vorlesung uber den Romenerbrief
12. Bengel, Gnomon of Thre New Testament
13. Charel Hodge, អត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅកាន់អ្នកស្នេហា។
14. Sandsy, អត្ថាធិប្បាយរិះគន់អន្តរជាតិ (zThe Epistle zto the Romans)
15. Matthew Henry, Commetary on zThe Epistle To thermans
16. Van zTi; សម័យទំនើបថ្មី។
17. H. Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek I- IV
18. G. Vos. Dogmatick
19. L. Baettner, The rEformed Doctrine of Predestination
20. L. Berkhof, Dogmatics
21. G C. Berkouwer, Dogmatische Studien
22. F.W. Grosheide, De Openbaring Gods នៅក្នុងសក្ខីកម្ម Het Nieuwe
23. H.N. Ridderbos, Palus zrn Jesus
24. Karl Barth, Kirchliche Dogmatik 1/1
25. B. B. Warfield, ការសិក្សាក្នុង teology
26. B.B. Warfield, គោលលទ្ធិព្រះគម្ពីរ
27. E. J. Carnell, A Philoophy of Christian Religion
28. Thomas a Kempis, The Imitation of Christ
29. Schaff, ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្រគ្រីស្ទាន
30. CH Surpurgeon យោងទៅតាមការសន្យា (ខិត្តប័ណ្ណ)

31. Knight, 3000 Ilustrations For Christian Servie

32. Maclaren, The Exposition of the Holy scriptures

33. Moody, Notes from My Bible

ជំពូកទី 1

សេចក្តីអធិប្បាយរបស់រ៉ូម

ប៉ូលជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះគ្រិស្តយេស៊ូ ដែលបានត្រាស់ហៅអោយធ្វើជាសាវ័ក
បានញែកចេញពីគ្នាសម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះជាម្ចាស់ 2 ដែលគាត់បាន
សន្យាជាមុនតាមរយៈព្យាការីរបស់គាត់នៅក្នុងគម្ពីរបរិសុទ្ធ 3 អំពីព្រះរាជ
បុត្រារបស់គាត់ ដែលបានចុះពីព្រះបាទដាវីឌតាមសាច់ឈាម 4 ហើយត្រូវ
បានប្រកាស។ ដើម្បីក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះនៅក្នុងអំណាច ស្របតាម
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជា
ព្រះអម្ចាស់នៃយើង 5 តាមរយៈព្រះអង្គដែលយើងបានទទួលព្រះគុណ និង
ជាសាវ័ក ដើម្បីនាំឲ្យមានការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីជា
ប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមទ្រង់ក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងអស់។ ប្រជាជាតិនានា
រួមទាំងអ្នកដែលត្រូវបានត្រាស់ហៅអោយមកជារបស់ព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត 7
ចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូម ដែលត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់
និងបានត្រាស់ហៅអោយធ្វើជាពួកបរិសុទ្ធ។ សូមព្រះគុណ និងសន្តិភាពពី
ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះបិតារបស់យើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រិស្ត។ ៨ ទីមួយ ខ្ញុំ
អរព្រះគុណដល់ព្រះរបស់ខ្ញុំតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទសម្រាប់អ្នករាល់គ្នា ពី
ព្រោះជំនឿរបស់អ្នកត្រូវបានប្រកាសនៅទូទាំងពិភពលោក។ 9ដ្បិតព្រះជា
សាក្សីរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបម្រើដោយវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំក្នុងដំណឹងល្អនៃព្រះរាជ
បុត្រាទ្រង់ថា ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាដោយមិនឈប់ឈរ 10 ក្នុងការអធិស្ឋាន
របស់ខ្ញុំជានិច្ច ដោយសុំដោយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឥឡូវនេះ ខ្ញុំអាចនឹង
បានជោគជ័យក្នុងការមកឯអ្នករាល់គ្នា។ 11សម្រាប់ខ្ញុំចង់ឃើញអ្នក ដើម្បីឲ្យ
ខ្ញុំអាចផ្តល់អំណោយខាងវិញ្ញាណខ្លះដល់អ្នកដើម្បីពង្រឹងអ្នក—12 នោះគឺ

ដើម្បីឲ្យយើងអាចត្រូវបានលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមកដោយសេចក្តីជំនឿ
របស់គ្នាទៅវិញទៅមក ទាំងអ្នកនិងខ្ញុំ។ ១៣ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នក
រាល់គ្នាដឹងថា ខ្ញុំមានបំណងមករកអ្នកជាញឹកញាប់ទេ (ប៉ុន្តែរហូតមកដល់
ពេលនេះត្រូវបានរារាំង) ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចច្រូតបានខ្លះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នា
និងក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃទៀត។ ១៤ ខ្ញុំត្រូវទទួលកាតព្វកិច្ចទាំង
សាសន៍ក្រិក និងមនុស្សព្រៃផ្សៃ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងមនុស្សល្ងង់។ ១៥ ដូច្នេះ
ខ្ញុំមានចិត្តចង់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅក្រុងរ៉ូមដែរ។
16ដ្បិតខ្ញុំមិនខ្មាសនឹងដំណឹងល្អទេ ដ្បិតវាជាឫទ្ធានុភាពនៃព្រះសម្រាប់ការ
សង្គ្រោះដល់អស់អ្នកណាដែលជឿ ដល់សាសន៍យូដាមុនគេ និងដល់ពួក
សាសន៍យូដាផងក្រិក។ 17 ដ្បិតនៅក្នុងនោះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើក
សម្តែងចេញពីសេចក្តីជំនឿដោយសេចក្តីជំនឿ ដូចមានសេចក្តីចែងទុកមក
ថា «មនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសេចក្តីជំនឿ»។ 18ដ្បិតព្រះពិរោធរបស់
ព្រះបានបើកសម្តែងចេញពីស្ថានសួគ៌ប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិត
ទាំងអស់របស់មនុស្ស ដែលដោយសារអំពើទុច្ចរិតរបស់គេបង្ក្រាបសេចក្តីពិ
ត។ 19ដ្បិតអ្វីដែលអាចដឹងអំពីព្រះគឺច្បាស់សម្រាប់ពួកគេ ពីព្រោះព្រះបាន
បង្ហាញវាដល់ពួកគេ។ 20សម្រាប់លក្ខណៈដែលមើលមិនឃើញរបស់ទ្រង់
គឺជាអំណាចដ៏អស់កល្បរបស់ទ្រង់ និងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព នោះត្រូវបានគេ
ដឹងយ៉ាងច្បាស់ ចាប់តាំងពីការបង្កើតពិភពលោកមក ក្នុងអ្វីដែលបានបង្កើត
មក។ ដូច្នេះពួកគេគ្មានលេសទេ។ 21ដ្បិតទោះជាពួកគេបានស្គាល់ព្រះក៏
ដោយ ក៏គេមិនបានលើកតម្កើងព្រះអង្គជាព្រះ ឬអរព្រះគុណព្រះអង្គឡើយ
ប៉ុន្តែគេបានភ្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍ក្នុងការគិតរបស់គេ ហើយចិត្តល្ងង់
ខ្លៅក៏ងងឹតទៅវិញ។ ២២ ដោយអះអាងថាខ្លួនមានប្រាជ្ញា ពួកគេបានភ្លាយ

ទៅជាមនុស្សល្ងីល្ងើ ២៣ ហើយបានដូរសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអមត:សម្រាប់
រូបដែលមានលក្ខណ:ដូចជាមនុស្ស សត្វស្លាប សត្វ និងសត្វលូនវារ។ 24
ហេតុដូច្នោះហើយ ព្រះបានប្រគល់ពួកគេទៅក្នុងតណ្ហានៃចិត្តរបស់ខ្លួនទៅ
ជាភាពមិនបរិសុទ្ធ ដល់ការបង្អាប់រូបកាយក្នុងចំណោមពួកគេ ២៥ ដោយ
សារពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរសេចក្តីពិតអំពីព្រះដោយការកុហក ហើយថ្វាយបង្គំ
និងបម្រើសត្វជាជាងព្រះដែលបង្កើតដែលបានពរជារៀងរហូត! អាម៉ែន 26
ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបានប្រគល់ពួកគេទៅនឹងតណ្ហាដែលមិនគួរឲ្យ
គោរព។ សម្រាប់ស្ត្រីរបស់ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរទំនាក់ទំនងធម្មជាតិសម្រាប់
អ្នកដែលផ្ទុយទៅនឹងធម្មជាតិ; ២៧ ហើយពួកបុរសក៏លះចោលទំនាក់ទំនង
ធម្មជាតិជាមួយនឹងស្ត្រី ហើយត្រូវខ្មាសអៀនចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក បុរស
ប្រព្រឹត្តអំពើដ៏អៀនខ្មាសជាមួយនឹងបុរស ហើយទទួលទោសដោយសារ
កំហុសរបស់ខ្លួន។ 28 ហើយដោយសារពួកគេមិនសមនឹងទទួលស្គាល់ព្រះ
នោះព្រះក៏បានឲ្យពួកគេមានគំនិតថោកទាបដើម្បីធ្វើអ្វីដែលមិនគួរធ្វើ។ ២៩
ពួកគេពោរពេញទៅដោយអំពើទុច្ចរិត អំពើអាក្រក់ ការលោភលន់ ការ
ព្យាបាទគ្រប់បែបយ៉ាង។
ពួកគេពោរពេញទៅដោយការច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការ
បោកបញ្ឆោត ការព្យាបាទ។ ពួកគេជាមនុស្សនិយាយដើមគេ ៣០នាក់
និយាយបង្កាច់បង្ខូច ស្អប់ព្រះ ហើយព្រហើន ក្រអឺតក្រទម មានអំនួត ជាអ្នក
បង្កើតអំពើអាក្រក់ មិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ៣១ល្ងង់ គ្មានជំនឿ គ្មានចិត្ត
និងគ្មានមេត្តា។ ៣២ ទោះជាពួកគេដឹងពីក្រឹត្យវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដែល
ថា អ្នកដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះសមនឹងស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនត្រឹមតែធ្វើវា
ប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ផ្តល់ការពេញចិត្តដល់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមដែរ។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. បុព្វកថា និងពរជ័យ (1-7)

2. ការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងរបស់ប៉ុលចំពោះក្រុមជំនុំរ៉ូម (8-15)

3. ខ្លឹមសារសង្ខេបនៃដំណឹងល្អ (16-17)

4. សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងដល់សាសន៍ដទៃ (18-32)

ការបង្ហាញ

1. ដូចសំបុត្រដទៃទៀតដែរ ប៉ូលដំបូងនៅទីនេះនិយាយអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់។

(១-៧) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ខ្លឹមសារនៃសំបុត្រនេះមិនមែនជាសំបុត្រផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់សិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាពក្នុងនាមជាអ្នកតំណាងរបស់ព្រះ។ (1) គាត់បានចាប់ផ្តើមនៅក្នុងពាក្យថា "អ្នកបំរើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ូល" ។ នៅពេលយើងពន្យល់ពាក្យនេះ ខ្ញុំបានដកស្រង់ពាក្យមួយនៃការបង្ហាញរបស់លោក Luther ដែលយល់អំពីសំបុត្ររបស់រ៉ូម ហើយបាននាំមកនូវការកែទម្រង់សាសនា។ លោកបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះ ពោលគឺ «ពាក្យនេះរួមបញ្ចូលទាំងភាពរុងរឿង និងការបន្ទាបខ្លួន»។ (នៅក្នុង diesem Worte liegt zugleich Hoheit und Demut ។ – Vorlesung uber den Romerbrief, 1965. P. 14) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅក្នុងដៃដែលប៉ុលបានជំនួសសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ វាគឺជាភាពរុងរឿង ហើយនៅក្នុងដៃផ្សេងទៀតនៃកិច្ចបម្រើរបស់ទ្រង់ វាគឺជាការបន្ទាបខ្លួន។ គាត់មិនចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាព្រះអម្ចាស់នៃអ្នកជឿនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់តែងតែព្យាយាមបម្រើសម្រាប់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែសារតារបស់គាត់គឺជាព្រះ។ (២) ប៉ុលបាននិយាយថា

តួនាទីរបស់គាត់គឺសម្រាប់ដំណឹងល្អ ។ គាត់បានជូនដំណឹងដល់ស្នូលជាច្រើននៃដំណឹងល្អដើម្បីនិយាយអំពីប្រតិបត្តិការនៃតំណែង នោះគឺជាដំណឹងល្អគឺជាអ្វីដែលបទគម្ពីរបានសន្យារួចហើយអំពីព្រះរាជបុត្រា។ ដំណឹងល្អមិនមែនជាគុណសម្បត្តិរបស់មនុស្សឬការឈ្លានពានដ៏តូចដោយប្រាជ្ញារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានសម្រេចដោយច្បាប់របស់ព្រះ និងការព្យាករណ៍របស់ព្យាការី។ លូសើរបាននិយាយថា « ចំណុចនេះគឺជាអំណាចដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៃដំណឹងល្អ និងទីបន្ទាល់ដ៏ឥតខ្ចោះរបស់វា » ។ (Eben darin berubt die grosste Kraft und alle, Erweise des Evangeliums ។ – Vorlesung uber den Romerbrief, ឆ្នាំ 1965 ទំ 18) ដោយសារដំណឹងល្អត្រូវបានបើកសម្តែងស្របតាមសេចក្តីសញ្ញា យើងមិនអាចនិយាយបានថាយើងជឿលើវាប៉ុណ្ណានោះទេ។ នៅទីនេះ ពាក្យ ការសន្យាគឺទាក់ទងទៅនឹងព្រះ វានៅក្នុងប៉ូលបង្រៀនថា សេចក្តីពិតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះចេញមកពីព្រះ ហើយការសម្រេចរបស់វាត្រូវបានដោះស្រាយដោយអំណាចនៃព្រះទាំងស្រុង។
ប៉ុលបាននិយាយរឿងមួយទៀតជាស្នូលនៃដំណឹងល្អ នោះគឺជាលក្ខណៈនៃព្រះគ្រីស្ទ។ (៣-៤) ធម្មជាតិនៃព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានជូនដំណឹងថា ទ្រង់បានប្រសូតចេញពីខ្សែលោហិតរបស់ដាវីឌ ហើយដោយការរស់ឡើងវិញ ទ្រង់បានក្លាយជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដ៏មានអំណាច។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Luther បានចង្អុលបង្ហាញការពិតនៃការបន្ទាបខ្លួន និងការលើកតម្កើងរបស់គាត់។ (Das Evangeliun handelt aber nicht nur von der Niedrigkeit des Gottessohnes, in der er sich selbt entausserte, vielmehr auch von der Herrlichkeit und Machtvolkommenheit ។ – Vorlesung uber den Romerbrief, 19065, p. នោះគឺដូចជាអ្នកដែលបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅ

ស្ថានសួគ៌ និងផែនដីបានកើតមកជាពូជពង្សរបស់ព្រះបាទដាវីឌ មានន័យថាស្ថានភាពទាប និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចទាំងអស់ភាពតម្កើងឡើង។

ប៉ូលមានការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងចំពោះក្រុមជំនុំរ៉ូម។ (8-15) គាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងអស់ពីចិត្ត ដើម្បីជួបអ្នកជឿនៃពួកជំនុំរ៉ូម។ «អ្នកគង្វាលពិតទាំងអស់មានការថប់បារម្ភចំពោះចៀមរបស់គាត់។ (So namlich wird jeder treue Hirte bedrangt.–Vorlesung uber den Romerbrief. 1965, p 24) ហើយគាត់បានព្យាយាមចែករំលែកព្រះគុណដល់ពួកគេ (ខទី ១៥) អ្នកដែលនៅក្នុងសាច់ឈាម ប្រើមួយផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ព្រះវិញ្ញាណព្យាយាមផ្តល់ព្រះគុណខ្លះ។ 3. ប៉ុលបាននិយាយពីប្រតិបត្តិការនៃដំណឹងល្អដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃសៀវភៅរ៉ូម។ (១៦-១៧) «ពាក្យថា «សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបានបើកសម្តែង» មានន័យថា។ ការបង្រៀនរបស់មនុស្សបង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែការបង្រៀនរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (សេចក្តីសុចរិតដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោយ)។ ម្យ៉ាងទៀត វាបង្ហាញពីវិធីដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ។ (លូធើ) 4. នៅក្នុងជំពូកទី 18-32 លោតត្រដាងថាមនុស្សជាតិទាំងអស់ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ គោលបំណងដែលប៉ុលបាននិយាយដូច្នេះបានព្យាយាមដើម្បីបញ្ជាក់ការពិតដែលថាសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើកសម្តែងនៅក្នុងដំណឹងល្អតែមួយគត់ដូចខ 17 ខាងលើបាននិយាយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពិភពអេមី លើកលែងតែដំណឹងល្អ គ្មានផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ។ Calvin បាននិយាយថា អំណះអំណាងបែបនេះ គឺជាអំណះអំណាងផ្ទុយគ្នា។ 5. មនុស្សជាតិនៅក្រោមព្រះពិរោធរបស់ព្រះជា

ម្ចាស់ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញជាដាច់ខាត។ (1) ពួកគេបានបះបោរលើព្រះ ហើយបម្រើព្រះក្លែងក្លាយ។ (១៩-២៣) ការបាត់បង់ព្រះ ប្រៀបដូចជាបាត់បង់អ្វីៗទាំងអស់។ (Denney) (2) ពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងអស់។ (២៤-៣២) ការដែលបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់រួចហើយ។ ផ្ទុយទៅវិញប្រសិនបើមនុស្សប្រព្រឹត្តតាមធម៌នោះគឺជារង្វាន់របស់ព្រះ។ការបកស្រាយការបកស្រាយ
ប៉ុលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ពាក្យ «អ្នកបម្រើ» ជាភាសាក្រិចគឺ ឌូឡូស (δοῦλος) នៅសម័យប៉ុល អ្នកបម្រើប្រៀបដូចជាគ្រឿងសង្ហារឹមដល់ម្ចាស់របស់ខ្លួនក្នុងពិភពនៃទីក្រុងរ៉ូម។ ឧទាហរណ៍ដូចជាទីបន្ទាល់របស់ប្រវត្តិវិទូមានគ្រឿងសង្ហារឹមបីប្រភេទ។ មួយគឺជាអ្វីដែលមិនអាចនិយាយបាន (ដូចជាកន្ត្រែនិងហ្វូ) មួយទៀតគឺជាមនុស្សល្ងង់ពាក់កណ្តាល (ដូចជាសត្វឆ្កែ) និងមួយទៀតគឺជាទាសករដើម្បីនិយាយ។ ដូចប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមានន័យថាគាត់ផ្ទាល់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូជាដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់នេះក្លាយទៅជាដោយព្រះគុណ។ នោះគឺវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណដែលព្រះគ្រីស្ទបានសង្គ្រោះប៉ូលចេញពីអំណាចដ៏អាក្រក់នៃការស្លាប់និងដោយឈាមរបស់គាត់ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។
សាវក អត្ថបទក្រិកដើមនៃពាក្យនេះគឺ apostolos (ἀπόστολος) ។ នៅសម័យបុរាណ វាមានន័យថាកងនាវាជាភាសាក្រិច ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយវាចង្អុលបង្ហាញថា «អ្នកត្រូវបញ្ជូន»។ គាត់មានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីជំនួសអ្នកផ្សេ (Strack und P. Billerback) នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត; "សាវ័ក" គឺជាអ្នក

ដែលត្រូវបញ្ជូនមកជាអ្នកជំនួសព្រះដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំនៅក្នុងពិភពលោក។

ប៉ុលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ពាក្យ «អ្នកបម្រើ» ជាភាសាក្រិចគឺ ឌូឡូស (δοῦλος) នៅសម័យប៉ុល អ្នកបម្រើប្រៀបដូចជាគ្រឿងសង្ហារិមដល់ម្ចាស់របស់ខ្លួនក្នុងពិភពនៃទីក្រុងរ៉ូម។ ឧទាហរណ៍ដូចជាទីបន្ទាល់របស់ប្រវត្តិវិទូមានគ្រឿងសង្ហារឹមបីប្រភេទ។ មួយគឺជាអ្វីដែលមិនអាចនិយាយបាន (ដូចជាកន្ត្រែនិងហូ) មួយទៀតគឺជាមនុស្សល្ងង់ពាក់កណ្តាល (ដូចជាសត្វឆ្កែ) និងមួយទៀតគឺជាទាសករដើម្បីនិយាយ។ ដូចប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលមានន័យថាគាត់ផ្ទាល់គួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះយេស៊ូជាដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់នេះក្លាយទៅជាដោយព្រះគុណ។ នោះគឺវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណដែលព្រះគ្រីស្ទបានសង្គ្រោះប៉ូលចេញពីអំណាចដ៏អាក្រក់នៃការស្លាប់និងដោយឈាមរបស់គាត់ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។

សាវក អត្ថបទក្រិកដើមនៃពាក្យនេះគឺ apostolos (ἀπόστολος) ។ នៅសម័យបុរាណ វាមានន័យថាកងនាវាជាភាសាក្រិច ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយវាចង្អុលបង្ហាញថា «អ្នកត្រូវបញ្ជូន»។ គាត់មានសិទ្ធិអំណាចដើម្បីជំនួសអ្នកផ្ញើ (Strack und P. Billerback) នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត; "សាវ័ក" គឺជាអ្នកដែលត្រូវបញ្ជូនមកជាអ្នកជំនួសព្រះដើម្បីបង្កើតក្រុមជំនុំនៅក្នុងពិភពលោក។ ហៅថា នេះ គឺជា kletos (κλητὸς) ជាភាសាក្រិច អ្នកបំពេញតាមអស់របស់ព្រះបានយកបទពិសោធន៍បែបនេះពី kletos នេះ។ ឧទាហរណ៍ អ័ប្រាហាំ (លោកុប្បត្តិ ១២:១-៣) ម៉ូសេ (និក្ខមនំ ៣:១០-១២) និងព្យាការីទាំងអស់

ផ្សេងទៀត (អ៊ីសាយ ៦:៨-១០, យេរេមា ១:៤-៥)។ ប៉ុលបានទទួលការហៅនេះ នៅពេលធ្វើដំណើរទៅក្រុងដាម៉ាស។ (កិច្ចការ ៩:៣-៥) ដំណឹងល្អ Euangelion (εὐαγγέλιον) ។ ភាសាក្រិចនៃពាក្យនេះមានន័យថា "ដំណឹងល្អ" ។ ការសម្រេចបាននូវការសន្យានៃដំណឹងដើម្បីបញ្ជូនព្រះមេស្ស៊ី និងដើម្បីសង្គ្រោះប្រជាជនរបស់ទ្រង់គឺជាដំណឹងល្អពិតប្រាកដ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីសម្រេចការសន្យានេះគឺការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវត្រូវបានស្លៀកពាក់ដោយរូបភាពនៃបុរស (កូនចៅរបស់ដាវីឌ) ហើយបានចូលមកក្នុងពិភពលោកហើយបានរស់ឡើងវិញ។ កំណត់ដោយឡែកសម្រាប់ អត្ថបទក្រិកនៃពាក្យនេះគឺ aporismenos (ἀφωρισμένος) ដែលមានន័យថា "ត្រូវញែកចេញពីគ្នា" (លេវីវ 20:26) ។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានញែកចេញជាសាវកមុនពេលគាត់បានកើតជាបរិសុទ្ធ។ (កាឡ. ១:១៥) ការត្រូវបានតាំងឡើងដូច្នេះ មិនមែនដោយអំណាចរបស់ទ្រង់និងឆន្ទៈរបស់ទ្រង់ទេ។ ដូច្នេះ អ្នកបំរើរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានតែងតាំងដូច្នេះ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អ (1) មិនអាចក្រអឺតក្រទម (2) មិនអាចប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់គាត់បានទេ ព្រោះគាត់ជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះ (3) គាត់ព្យាយាមលះបង់ដើម្បី

សម្រេចតាមឆន្ទៈរបស់អ្នកផ្ញើ (4) គួរតែអាស្រ័យលើអំណាចរបស់អ្នកផ្ញើដោយគ្មានការភ័យខ្លាចនិងការថប់បារម្ភ។ (5) គួររស់នៅដោយសុចរិតកុំឲ្យខូចឈ្មោះព្រះដែលទ្រង់ជំនួសអ្នកផ្ញើ។

2. ក្នុងបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថាបទគម្ពីរគឺខុសពីឯកសារ

ទូទៅដែលអក្សរ "បរិសុទ្ធ (ἁγίαις)" មានន័យថាវែងចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ដែលគាត់បានសន្យាជាមុន ពាក្យថា "ត្រូវសន្យា" គឺខុសគ្នាទៅនឹងអត្ថន័យ "ត្រូវបានអនុញ្ញាត" មុនពេលការស្នើសុំរបស់មនុស្សដែលព្រះបានសន្យាថា នឹងជួយសង្គ្រោះពួកគេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ សម្រាប់ « ការសន្យា » នេះបានផ្តល់ដល់ពួកបរិសុទ្ធនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាក៏ត្រូវបានប្រទានសម្រាប់ពួកគេផងដែរ ។ ពួកគេត្រូវបានសង្គ្រោះដោយ សេចក្តីជំនឿ ដើម្បីឃើញព្រះមេស្ស៊ីយ៉ាងមក។ ការសន្យានេះក៏សម្រាប់ យើងដែរ។ (១៥:៤) ពាក្យ «ទ្រង់បានសន្យាហើយ» ធ្វើឲ្យយើងគិតដូចតទៅ (១) វាបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដ៏អស្ចារ្យចំពោះរាស្ត្រទ្រង់ដែល បានជ្រើសរើស។ ព្រះបានរៀបចំពរជ័យបន្ថែមទៀតនៅពេលអនាគត ជាង ពរជ័យបច្ចុប្បន្ន។ (ទំនុកដំកើង ៣១:១៩) ដំណឹងល្អមិនមែនជាអ្វីដែលបាន មកដល់យើងដោយចៃដន្យ ហើយបន្ទាប់មកមិនយូរប៉ុន្មានក៏ត្រូវបាត់ទៅវិញ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលព្រះបានកំណត់ទុកជាមុន និង បានសន្យាជាយូរមកហើយ។ (២) ហេតុផលដែលព្រះមានបន្ទូលរួចហើយ ហើយបានសម្រេចដោយផ្ទាល់ ដូចដែលបានសម្រេចគឺជឿលើព្រះដែល បានសន្យា កាន់តែច្រើន។ (យ៉ូហាន ១៣:១៩)

3. យោងទៅតាមសាច់ឈាម នេះគឺជា salks (σάρξ) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច ជាទូទៅវាខុសពីសូម៉ា (σῶμα) រាងកាយប៉ុន្តែវាចង្អុលបង្ហាញពីធម្មជាតិ ដែលខូចរបស់មនុស្ស ឬធម្មជាតិរបស់មនុស្ស (រូបកាយ និងព្រលឹង។) សុទ្ធ សាធ ដូចដែលពាក្យនេះត្រូវបានគេប្រើចំពោះព្រះយេស៊ូវមិនមែនមានន័យ ថាជាធម្មជាតិដែលខូចនោះទេ (២កូរិនថូស ៥:២១) និងចរិតសីលធម៌ទន់ ខ្សោយទេ ប៉ុន្តែមានតែលក្ខណៈមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលមានចរិតទន់ខ្សោយពី ធម្មជាតិ។ Heb 4:15-16 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតយើងខ្ញុំមិនមានមហាបូជា

ចារ្យដែលមិនអាចអាណិតដល់ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែអ្នកណា ដែលត្រូវល្បួងគ្រប់បែបយ៉ាងដូចយើងដែរ ទោះបីជាគ្មានអំពើបាបឡើយ។ ពេលនោះ សូមឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តចូលទៅជិតបល្ល័ង្កនៃព្រះគុណ ដើម្បី ឲ្យយើងអាចទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណា និងស្វែងរកព្រះគុណដើម្បីជួយ ក្នុងគ្រាមានការខ្វះខាត»។ ព្រះរាជបុត្រា—ព្រះបានក្លាយទៅជាសាច់ឈាម គឺដើម្បីទទួលបន្ទុកដ៏ខុសឆ្គងរបស់យើង ហើយបានជំនួសយើង ដើម្បី ទទួលការចំអក ហើយប្រែក្លាយដូចជាយើង។ (ហេ. ២:១៧) ដំណឹងល្អគឺជា ដំណឹងល្អបំផុតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានធាតុពីរ ពោលគឺធម្មជាតិរបស់ មនុស្ស និងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព។ ក្នុងពេលដែលបទគម្ពីរបានចែងអំពីគុណ វុឌ្ឍិរបស់អ្នកសម្រុះសម្រួល វាបានសង្កត់ធ្ងន់លើចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្ស របស់គាត់។ (ធីមទី១ ២:៥) ដោយសារលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់លោក បង្ហាញវាដល់យើងតាមរយៈលក្ខណៈដ៏ទេវភាពរបស់លោក។ ប៉ុន្តែ ប្រធាន បទនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាតួអង្គដ៏ទេវភាព។ដែលបានចុះ មកពីព្រះបាទដាវីឌ វាច្បាស់ណាស់ថាសាវកបានគិតពីទំនាយនៃសញ្ញា ចាស់នៅទីនេះអំពីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មានទំនាយជាច្រើន ដែលថាព្រះគ្រីស្ទនឹងប្រសូតជាកូនចៅរបស់ដាវីឌ។ ក្នុងចំណោមនោះ មាន រឿងពីរដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ អេ ៥៣:១-៣ បាននិយាយថា "តើអ្នកណា បានជឿអ្វីដែលគាត់បានឮពីយើង? ហើយតើព្រះហស្តរបស់ព្រះយេហូវ៉ា បានបើកសម្តែងដល់អ្នកណា? ដ្បិតគាត់បានធំឡើងនៅចំពោះមុខគាត់ដូច ជារុក្ខជាតិវ័យក្មេង ហើយដូចជាឫសចេញពីដីស្ងួត។ គាត់គ្មានរូបរាងឫកពា ដែលយើងគួរមើលគាត់ ហើយក៏គ្មានសម្រស់ដែលយើងចង់បានគាត់ដែរ។ គាត់ត្រូវបានមនុស្សមើលងាយ និងច្រានចោលដោយមនុស្ស ជាមនុស្ស

មានទុក្ខ ហើយស្គាល់ពីទុក្ខព្រួយ។ ហើយដូចជាមនុស្សដែលលាក់មុខ គាត់ត្រូវបានគេមើលងាយ ហើយយើងមិនបានគោរពគាត់ទេ»។ ដូចនឹងទំនាយនេះ ណាសារ៉ែត ព្រះយេស៊ូគ្រិស្តមិនបានប្រសូតនៅវាំងជាមែកធាង (បន្ត ពូជជាស្តេច) ប៉ុន្តែនៅដីស្មូត (ដីដាច់ស្រយាលដូចជាដីស្មូត)

4. ព្រះវិញ្ញាណនៃសេចក្តីបរិសុទ្ធ នេះគឺ phnuma hagioshime (Πνεῦμα ἁγιωσύνης) ជាភាសាក្រិច ដែលបំបែកចេញពីពាក្យ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (phnuma hagion (Πνεῦμα ἅγιον) តើព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាអ្វី? មានន័យថា? មានទស្សនៈជាច្រើននៅក្នុងពិភពអ្នកប្រាជ្ញ។ (១) ទ្រឹស្តីចង្អុលព្រលឹងរបស់ព្រះយេស៊ូ ទ្រឹស្តីនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ពីព្រោះបើយើងយកអត្ថន័យការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូដែលវគ្គនេះមានន័យថាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រលឹងនៃព្រះយេស៊ូ វាមិនត្រឹមត្រូវចំពោះរ៉ូម ៨:១១ ទេ។ (2) ទ្រឹស្តីដែលវាចង្អុលប្រាប់ពីធម្មជាតិដ៏ទេវភាពរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទ្រឹស្តីនេះក៏មិនត្រឹមត្រូវដែរ។ ព្រោះការធ្វើតាមទ្រឹស្តីទីប្រាំគឺត្រឹមត្រូវ។ (3) ទ្រឹស្តីដែលប្រើជាអត្ថន័យដូច phnuma hagion (Πνεῦμα ἅγιον)។ ពាក្យ phnuma hagioshines (Πνεῦμα ἁγιωσύνης) ត្រូវបានប្រើនៅទីនេះតែម្តងគត់។ អញ្ចឹងតើយើងអាចនិយាយបានថាគេប្រើឈ្មោះដូចជាឈ្មោះច្រើនដែរទេ? (4) ទ្រឹស្តីដើម្បីជាព្រះនាមនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានធម្មជាតិដ៏ទេវភាពដើម្បីប្រតិបត្តិការបង្កើតនិងការផ្លាស់ប្តូរ។ (H.N Ridderbos) (5) Phnuma hagiousshines ចង្អុលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលព្រះយេស៊ូវបានទទួលនិងនៅជាមួយគាត់ជាមួយគ្នា។ទស្សនៈនេះគឺសក្តិសម។ (Greijdanus) ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ

នៅខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែលទ្ធផលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលគង់នៅក្នុងទ្រង់បានធ្វើការរួចហើយ។

ដោយការរស់ពីសុគតឡើងវិញ ភាសាក្រិចនៃពាក្យនេះ (ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν) មានន័យថា "ជាការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់" ចំពោះហេតុផលដែលប្រើពាក្យនេះថា "អ្នកស្លាប់" (1) អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថានៅទីនេះរួមបញ្ចូល ការរស់ឡើងវិញដូចជាការរស់ឡើងវិញរបស់ឡាសារ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ (2) ហេតុផលដើម្បីប្រើពហុវចន:របស់នាង ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ ចង្អុលទៅពេលវេលាថ្មីនៃការរស់ឡើងវិញ រួមមានការរស់ឡើងវិញនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ (Nygren, H.N. ហើយត្រូវបានគេប្រកាសថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលមានអំណាចអ្វីដែលជាព្រះនាមដ៏វិសុទ្ធ «ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ»? ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះមានព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធមានអត្ថន័យបីយ៉ាងគឺ (១) ព្រះរាជបុត្រដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ (២) ព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ (៣) ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះទាក់ទងនឹងការចាប់កំណើត។ វត្ថុទាំងបីនេះមិនអាចបំបែកពីគ្នាបានទេ។ មានតែព្រះរាជបុត្រាដ៏អស់កល្បជានិច្ចមិនអាចក្លាយជាព្រះមេស្ស៊ី ដើម្បីយាងមកក្នុងពិភពលោក ដើម្បីបើកសម្តែងព្រះវរបិតាបានឡើយ។ (យ៉ូហាន ១:១៨) មេស្ស៊ីនឹងចូលមកក្នុងពិភពលោកត្រូវការការចាប់កំណើត។ បើគ្មានការចាប់បដិសន្ធិឡើងវិញ តើកិច្ចការរបស់មេស្ស៊ីសម្រាប់វិវរណៈ និងការប្រោសលោះអាចសម្រេចបានដោយរបៀបណា?

5. តាមរយៈនរណាដែលយើងនៅទីនេះ ហេតុផលដើម្បីប្រើសព្វនាមផ្ទាល់ខ្លួនជាពហុវចន:មានទ្រឹស្តីដូចខាងក្រោម។ (1) Lietzmann និង B. Weiss បាននិយាយថាពហុវចន:ចង្អុលទៅសិទ្ធិអំណាចរបស់អ្នកនិពន្ធ ប៉ុន្តែវាហាក់

ដូចជាខុស។ (2) ថ្ងៃអាទិត្យបាននិយាយថានេះគឺជាពហុវចន:រួមបញ្ចូលមិត្ត រួមការងាររបស់ប៉ូលឧទាហរណ៍វាគឺជាពហុវចន:ដើម្បីរួមបញ្ចូលបុរសដូចជា Banaba និង Timothy ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ធីម៉ូថេ និងបាណាបាមិនមែនជាសាវកនិយាយយ៉ាងតឹងរ៉ឹងទេ ទ្រឹស្តីនេះក៏មិនអាចទុកចិត្តបានដែរ។ ដូច្នេះ (3) ដូចជាពាក្យរបស់ Theodore Zahn ទស្សន:ដែលថាពហុវចន:នេះមានន័យថា សូម្បីតែសាវកផ្សេងទៀតទាំងអស់ហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវ។ (ប្រៀចដានុស)

បានទទួលព្រះគុណ និងជាសាវ័ក ពាក្យ «ព្រះគុណ» ជាភាសាក្រិច (χάρις) ដែលមានន័យថា ទោះបីយើងមិនមានគុណសម្បត្តិក្នុងការទទួលក៏ដោយ តែវាត្រូវបានគេប្រើជាជំនួយ។ ការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបដែលត្រូវបានបំផ្លាញបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ចគឺជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រះគុណគឺជាគ្រឹះនៃសិទ្ធិអំណាចនៃសាវក។ វាគឺជាការពិតដែលថាដោយគ្មានការទទួល 6 រួមទាំងអ្នករាល់គ្នាដែលត្រូវបានហៅឲ្យមកជារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នេះជាពាក្យ « ដើម្បីជារបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» ចង្អុលទៅពួកបរិសុទ្ធដែលបានជ្រើសរើស។ ការពិតដែលថាអ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាទំនាក់ទំនងដ៏សំខាន់ដូចជាព្រះគ្រីស្ទជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ (កូរិនថូសទី១ ៣:២៣) ព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់អ្នកជឿដូចជាកំណប់ទ្រព្យ ដែលទ្រង់បានទិញដោយការបង្ហូរឈាមរបស់ទ្រង់។ ដូចអ្នកជឿដឹងរឿងនេះ គាត់គួរគិតដូចតទៅ។ (1) គាត់មិនគួរខកចិត្តដោយដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គឺជាវត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះគ្រីស្ទជានិច្ចគាត់គួរតែមានអារម្មណ៍ថាមានតម្លៃនៃការមាននៅក្នុងព្រះគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលខកចិត្តនិងអ្នកធ្វើអត្ថាធិប្បាយទាំងអស់គឺជាបុរសដើម្បីស្វែងយល់ពីសារៈសំខាន់របស់ខ្លួនក្នុងពួក

គេ។ (2) ព្រោះគាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គាត់គួរតែបន្ទាបខ្លួន។ 1 កូរិនថូស 4: 6-7 បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានអនុវត្តការទាំងអស់នេះចំពោះខ្លួនខ្ញុំ និង Apollo សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់អ្នក, បងប្អូនអើយ, ដើម្បីឱ្យអ្នករាល់គ្នាបានរៀនដោយពួកយើងមិនឱ្យហួសពីអ្វីដែលមានចែងទុក, ដើម្បីកុំឱ្យនរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកនឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យខូចចិត្ត។ ពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ តើអ្នកណាឃើញអ្វីប្លែកពីអ្នក? តើអ្នកមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមិនបានទទួល? បើអ្នកបានទទួលហើយ ហេតុអ្វីបានជាអួតដូចមិនបានទទួល? "។ (3) គាត់គួរតែរស់នៅដើម្បីបរិសុទ្ធ ដោយដឹងពីការរួបរួមរបស់គាត់ជាមួយព្រះអម្ចាស់។ ១ កូរិនថូស ៦:១៩-២០ មានប្រសាសន៍ថា «ឬក៏អ្នកមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាព្រះវិហារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនៅក្នុងខ្លួនអ្នក ដែលអ្នកបានមកពីព្រះ? អ្នកមិនមែនជារបស់អ្នកទេ ព្រោះអ្នកត្រូវបានគេទិញដោយតម្លៃ។ ដូច្នេះ ចូរលើកតម្កើងព្រះក្នុងរូបកាយរបស់អ្នក»។៧ ចំពោះអស់អ្នកនៅទីក្រុងរ៉ូម ដែលព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់ ហើយបានត្រាស់ហៅឲ្យធ្វើជាអ្នកបរិសុទ្ធ៖ ពាក្យនេះមានន័យថា ព្រះបានត្រាស់ហៅយើង ឲ្យទ្រង់ស្រឡាញ់យើង ដោយអំពាវនាវឲ្យយើងក្លាយជាបរិសុទ្ធ។ "ការហៅ" គឺជាការដែលព្រះបានប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយបានអំពាវនាវឱ្យប្រជាជនរបស់ទ្រង់ចេញពីពិភពលោក។ មូលហេតុដែលយើងបានក្លាយជាពួកបរិសុទ្ធ មិនមែនមកពីខ្លួនយើងទេ គឺដោយសារតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ និងការជ្រើសរើសរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ បុរសមិនអាចគិតពីការសង្គ្រោះរបស់គាត់តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃភាពសុចរិតរបស់គាត់បានទេ។ បុរសនោះគ្មានសេចក្តីសុចរិតទេ។ (៣:១០)។ បើអ្នកណារំពឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការងារខ្លួនឯង នោះជារឿងលំបាកខ្លាំងដូចជាការដែលគាត់

អង្គុយក្នុងផ្ទះដែលឆេះហើយរំពឹងថានឹងបានរស់នៅបានសុខ។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សគឺចេញពីខាងក្រៅខ្លួនគាត់ គឺចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ពីព្រះជាបិតារបស់យើង។ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានពាក្យថា ព្រះវរបិតា-ព្រះប៉ុន្តែខុសគ្នានឹងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មួយត្រូវបានសរសេរថាជាបិតានៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ព្រះបានសម្លឹងមើលទៅលើគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបន្ទាប់មកបានយកយើងធ្វើជាកូនប្រុសរបស់គាត់ ហៅថាព្រះសម្រាប់ឪពុកនៃអ្នកជឿ។ ល្អបានក្លាយទៅជា«បិតាអ័បា»ចំពោះយើងរាល់គ្នា ដែលជាមនុស្សមានបាប។ (8:15) ព្រះគុណចំពោះអ្នក និងសន្តិភាព នេះជាពរជ័យពិសេសសម្រាប់ការប្រោសប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ដែលត្រូវបានផ្សំឡើងនូវពរជ័យក្រិក (កិច្ចការ 23:26) និងការប្រទានពររបស់ហោរ៉ូរ។ (ចៅហ្វាយ ៦:២៣, ១សាំ ២៥:៦ លក ១០:៥)។ ពរជ័យរបស់សាវកមានសិទ្ធិអំណាចដូចបុព្វបុរសចាស់របស់អ៊ីស្រាអែល។ (លោកុប្បត្តិ ២៧:១-៤២, មថ ១០:១២-១៣)។ ព្រះគុណគឺផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ដោយសេចក្តីសប្បុរសដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌដល់បុរស។ ដើម្បីទទួលបានព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃ និងចាំបាច់ជាងជំនួយរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់។ ទោះជាមនុស្សជាតិប្រឆាំងនឹងខ្ញុំក៏ដោយ ប្រសិនបើព្រះគាំទ្រខ្ញុំ វាជារឿងដែលគួរឲ្យរីករាយជាង។ ៨ ទីមួយ ពាក្យក្រិករបស់វាគឺបុរសប្រុតុង។ ពាក្យនេះធ្វើឱ្យយើងរំពឹងថាពាក្យ "ទីពីរ" នៅខាងក្រោម។ ប៉ុន្តែវាមិនមានទេ។ ពាក្យនេះមានការបកស្រាយបីយ៉ាង។ (1) សម្រាប់ប៉ុលបានយកការអរព្រះគុណដ៏លើសលប់ គាត់បានលើកជើងនិយាយអំពីវា។(Be Weis) (2) ត្រង់ចំណុចនេះ ប៉ុលមិនបានធ្វើតាមលំដាប់សមហេតុផលទេ ប៉ុន្តែបរិបទបង្ហាញដោយផ្ទាល់។ (Yodet) នោះគឺជាដំបូង

ការអរព្រះគុណ ទីពីរគឺការអធិស្ឋាននៅក្នុងខបន្ទាប់។ (៣) ពាក្យ «ទីមួយ» មានន័យថា ខាងលើទាំងអស់ ខាងក្រោម គាត់មិនអាចរំពឹងពាក្យបានទេ ទីពីរ។ (Theodore Zahn) ថែស្សាទី 5:18 នៅក្នុងការសរសេររបស់គាត់ ដូចជាពាក្យថា « អរព្រះគុណនៅពេលកាត់ស្បែកណាមួយ » គាត់បានរកឃើញលក្ខខណ្ឌនៃការអរព្រះគុណគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង។ ដោយសារអាកប្បកិរិយាចម្បងនៃការអរព្រះគុណគឺនៅតែបន្ត យើងអាចថ្វាយការអរព្រះគុណនៅគ្រប់ការកាត់ស្បែក។ អាកប្បកិរិយានៃការអរព្រះគុណរបស់ប៉ូលត្រូវបានបង្ហាញនៅឯគាត់សំបុត្រនីមួយៗ។ (១កូរិនថូស ១:៤, ២កូរិនថូស ១:៣, អេភេ. ១:៣, ភី

ខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ វាអាចទៅរួចដែលថារឿងដែលយើងប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះដោយការងារអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងអ្វីក៏ដោយ។ ប្រសិនបើអ្វីដែលត្រូវអរព្រះគុណគឺអាចទៅរួចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ តើខ្ញុំអាចនិយាយអ្វីទៀត? ផ្លូវដើម្បីពឹងលើព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នៅពេលដែលយើងមានមួយនេះ មនុស្សមានបាបអាចក្រោកឈរឡើងនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានពាក្យសុំនេះ សូម្បីតែមនុស្សសុចរិតក៏មិនអាចឈរបានដែរ។ ជំនឿរបស់អ្នកត្រូវបានប្រកាសនៅទូទាំងពិភពលោក។ B. Weiss បាននិយាយថាឃ្លានេះកំណត់ការពិតដើម្បីក្លាយជាគ្រិស្តបរិស័ទដោយពួកគេជឿ ប៉ុន្តែវាមិនបានចង្អុលបង្ហាញពីអំពើល្អរបស់ពួកគេមួយចំនួននោះទេ។ ផ្ទុយពីនេះ F. Godet ចង្អុលបង្ហាញថា នេះមានន័យថា ការងារគុណធម៌គំរូ។ ប៉ុន្តែយើង នៅទីនេះជំនឿរបស់អ្នកមានន័យថាជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។

(ជំនឿ និងគុណធម៌) ប៉ុលបានរក្សាជីវិតនៃជំនឿទាំងស្រុងរបស់ពួកគេនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់ជាចំណងជើងអរព្រះគុណ។

"ត្រូវបានប្រកាសនៅក្នុងពិភពលោកទាំងមូល។ "បន្ទាប់មកសម្រាប់ទីក្រុងរ៉ូមគឺជាទីក្រុងដ៏អស្ចារ្យមួយ មជ្ឈមណ្ឌលនៃចរាចរណ៍ វត្ថុរបស់ព្រះវិហារអាចនឹងរីករាលដាលទៅគ្រប់តំបន់។ តាមពាក្យមួយឃ្លា នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន មនុស្សទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកមិនបានស្តាប់ពាក្យចចាមអារ៉ាមរបស់ពួកជំនុំរ៉ូមទេ។ វាគឺជាការបញ្ចេញមតិដើម្បីវាយតម្លៃដ៏វិសេស ព្រោះអ្នកជឿសម័យនេះបានចាត់ទុកកិច្ចការនេះឲ្យបានផ្សព្វផ្សាយដល់ពិភពលោក។ នោះគឺទោះបីជានៅទីនេះ និងនៅទីនោះ អ្នកជឿពិតបានទទួលស្គាល់ពួកគេ វាគឺជាកិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យដូចអ្វីដែលពិភពលោកទាំងអស់ទទួលស្គាល់។

(ខាលវីន)៩ត្បិតព្រះជាសាក្សីរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបម្រើដោយវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងដំណឹងល្អ វិធីសាស្ត្រដែលប៉ុលបានបម្រើព្រះគឺដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ គាត់មិនបានប្រកាសដំណឹងល្អ មិនមែនសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍របស់គាត់ ការចំណាយលើការរស់នៅ និងចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការទាញបេះដូងនៃការហៅ។ នៅក្នុងសកម្មភាពនៃការផ្សាយដំណឹងល្អទាំងអស់របស់គាត់ មនសិការសម្រាប់ព្រះបានគ្រប់គ្រងលើគាត់។ នៅទីនេះ ពាក្យ «វិញ្ញាណ» គឺ phnuma (Πνεύμα) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា វិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ តើពាក្យ «បម្រើព្រះដោយវិញ្ញាណ» មានន័យយ៉ាងណា? ចំណុចនេះចង្អុលបង្ហាញពីចំណុចកណ្តាលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលមានន័យថាបម្រើព្រះ ដូច្នេះចំណុចទាំងនេះដើម្បីបម្រើព្រះដោយអំណាចសតិសម្បជញ្ញៈ និងអំណាចខាងរូបកាយរបស់ទ្រង់។ Greijdanus បាននិយាយថា "សេវាកម្ម

នេះមិនមែនជារូបខាងក្រៅដោយមិនផ្តល់បេះដូងទាំងអស់នោះទេប៉ុន្តែដើម្បីផ្តល់នូវផ្នែកដ៏ជ្រៅបំផុតរបស់គាត់នៅក្នុងខ្លួនគាត់។ នោះគឺវាជាសេវាដើម្បីទំនោរចូលទៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូលរបស់គាត់»។ ១០ តាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ចំពោះពាក្យនេះ អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបបាននិយាយថា នៅត្រង់នេះពាក្យ «ឆន្ទៈរបស់ព្រះ» ចង្អុលទៅលើឆន្ទៈខាងសីលធម៌ខាងសាសនារបស់ព្រះ។ នោះគឺថា ប៉ុលចង់ទៅទីក្រុងរ៉ូម ដោយមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ការជ្រៀតជ្រែកព្រះវិហារដែលមួយទៀតបានបង្កើតឡើង។ ប៉ុន្តែពាក្យដើមដើម្បីចង្អុលទៅព្រះហឫទ័យសាសនារបស់ព្រះ ដូចអត្ថបទនៅទីនេះ មិនមែនដើម្បីជា En to telemati tu deu (ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ) ប៉ុន្តែវានឹងជា katatotelema tu deu (κατά τό θελήματι τοῦ Θεοῦ) ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ មានន័យថា ឆន្ទៈដែលផ្គត់ផ្គង់។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ចង់ទៅទីក្រុងរ៉ូមក៏ដោយ ចំពោះបញ្ហាចរាចរណ៍ ត្បិតផ្លូវត្រូវបានស្ទះ ប៉ុន្តែនៅពេលអនាគត ស្ថានភាពនឹងត្រូវដោះស្រាយដោយភាពឯកជន គាត់ប្រើពាក្យនេះ។ ទីបំផុតខ្ញុំអាចជោគជ័យក្នុងការមករកអ្នក។ នៅទីនេះ ពាក្យថា "ខ្ញុំអាចទទួលបានជោគជ័យក្នុងការមករកអ្នក" គឺជា Euododesomai (εὐοδωθήσομαι) ជាភាសាក្រិច ជាទូទៅវាមានន័យថាស្ថានភាព និងអត្ថប្រយោជន៍។ (កូរិនថូសទី១ ២:១៦) ការអធិដ្ឋានរបស់ប៉ូលនេះបានសម្រេចក្រោយមកដែលគាត់បានចូលក្នុងទីក្រុងរ៉ូម។ (កិច្ចការ ២៧:១-២៨:២៩) ប៉ុន្តែផ្លូវដែលគាត់ចូលទៅក្នុងនោះមើលទៅជាផ្លូវដ៏ល្អ ប៉ុន្តែចម្លែកនោះគឺជាផ្លូវដែលត្រូវជាប់ពន្ធនាគារក្នុងការប្តឹង។ ផ្លូវនេះគ្រោះថ្នាក់ណាស់ គាត់ត្រូវខ្ទេចអស់ជាច្រើនដង ហើយស្ទើរតែគាត់អាចស្លាប់ ។ (កិច្ចការ ២៦:៣២-២៧:៤៤) នោះគឺការធ្វើដំណើររបស់គាត់ទៅទីក្រុងរ៉ូមគឺជាផ្លូវលំបាកខាងផ្លូវកា

យ។ នេះគឺជាចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់អំពីវិធីដើម្បីទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍។ ក្នុងអ្នកជឿព្រះអ្វីដែលមានប្រយោជន៍គឺមិនមែនជាវិធីធានាជាដាច់ខាតទេ អ្នកវាយតម្លៃក្នុងស្ថានភាពរូបកាយខ្ញុំអាចនឹងវេទនា។ ដូច្នេះយើងមិនគួរខកចិត្តពេលយើងបម្រើព្រះយេហូវ៉ាដោយស្មោះត្រង់ ពេលខ្លះពេលយើងចូលទៅក្នុងផ្លូវលំបាក ជាជាងយើងគួរតែផ្តាប់ចិត្តវាសម្រាប់យើងដឹងពីវិធីដ៏អាថកំបាំង។ 11 ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចចែកអំណោយខាងវិញ្ញាណខ្លះដល់អ្នក ត្រង់នេះពាក្យ «ខ្លះ» ជាភាសាក្រិច ជាពាក្យដែលមិនទាន់បានទទួល (ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃអនាគតនឹងបានទទួល) ដោយគិតអំពីព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ ប៉ុលបានធានាថា នៅពេលដែលគាត់ចូលទៅក្នុងផ្លូវទៅកាន់អ្នកជឿរ៉ូម៉ាំង ប្រាកដណាស់ពរជ័យខាងវិញ្ញាណយ៉ាងបរិបូរបានចាក់មកលើពួកគេ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំដឹងថាពេលណា ខ្ញុំមករកអ្នក ខ្ញុំនឹងមកដោយភាពពេញលេញនៃពរជ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ "(15:29) ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ គោរពតាមតែកិច្ចការដែលព្រះអម្ចាស់បង្គាប់ជានិច្ច គាត់នឹងទទួលបានអំណាចខាងវិញ្ញាណដើម្បីយកឈ្នះលើកិច្ចការនោះ។ "អំណោយទានខាងវិញ្ញាណ" គឺជាវត្ថុអរូបី ហើយបន្ទាប់មកវាអាចជាសម្ភារៈ ឬជាគំនិត។ ពាក្យថា "អាចចែក" គឺជាមេតាដូ (μεταδῶ) ជាភាសាក្រិច អ្នកដែលចែករំលែកព្រះគុណក៏ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះគុណជាមួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ (Theodore Zahn) ។ ប្រសិនបើការបង្រៀនរបស់ព្រះមកលើក្រុមជំនុំតាមរយៈអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ នោះអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ផ្ទាល់ត្រូវក្រោកឈរឡើងចំពោះមុខការវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូល។ ដើម្បីពង្រឹងអ្នក — ដូចពាក្យក្រិក (εἰς τὸ στηριχθῆναι ὑμᾶς) ត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់គឺ "ដើម្បីត្រូវបានពង្រឹងអ្នក" ។ នោះគឺវាមានន័យថា ប៉ុលខ្លួនឯងមិនបានពង្រឹងពួកគេទេ

ប៉ុន្តែជំនឿរបស់ពួកគេនឹងត្រូវបានពង្រឹងដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ អ្នកដែលចម្រើនសេចក្តីជំនឿឡើងគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ (១កូរិនថូស ៣:៥-៧) ប៉ុលក៏បានបែងចែកកិច្ចការរបស់គាត់ និងកិច្ចការរបស់ព្រះដែរ។ 12 គឺដើម្បីឲ្យយើងទទួលបានការលើកទឹកចិត្តគ្នាទៅវិញទៅមក នេះជាការសម្រាលទុក្ខដោយសេចក្តីជំនឿ។ ជំនឿរបស់យើងនឿយហត់មួយ ឬវាយទៅកាន់ពិភពលោកដោយមិនឈប់ឈរ។ ដូច្នេះការលួងលោមបែបនេះគួរតែផ្តល់អាហារប្រចាំថ្ងៃដល់យើងជាបន្តបន្ទាប់។ បន្ទាប់មកការលួងលោមនេះគឺមិនមែនតាមរយៈទុទិដ្ឋិនិយមទេ ប៉ុន្តែដោយការប្រកបគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលជំនឿរបស់យើងនឿយហត់ យើងទទួលបានភាពក្លាហានដោយឃើញជំនឿដ៏ឯប់ឯល់របស់អ្នកដទៃ។ ហើយជាសំខាន់ ជំនឿដ៏រឹងមាំក៏មានអំណាចបន្តែមទៀត ដោយការមើលឃើញគំរូរបស់អ្នកដទៃ១៣ ខ្ញុំដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចច្រូតបានខ្លះ សូមមើល យ៉ូហាន ១៥:១៦។ គោលបំណងដែលព្រះដាក់អ្នកជឿនៅក្នុងពិភពលោកគឺបង្កើតផលខាងវិញ្ញាណ។ ថ្វីបើគេមិនល្អនៅដើមដំបូង ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយគេអាចល្អបាន។ សូលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺនៅដើមដំបូង ខូចណាស់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់បានប្រែចិត្តនៅពេលមួយ គាត់បានបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។ ម៉ាកុសក៏បានដើរតាមប៉ុល និងបាណាបានៅដើមដំបូងដែរ ហើយបន្ទាប់មកមានការខកចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់ប៉ុលវិញ ដោយទទួលយកកិត្តិយសមិនស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយក្លាយជាអ្នកបំរើដ៏មានតម្លៃ ប៉ុលបានទទួលស្គាល់គាត់ថាជាអ្នកបំរើដ៏មានតម្លៃ ហើយបានណែនាំគាត់ឱ្យទៅព្រះវិហារជាច្រើន។ (កូល ៤:១០)។ ផ្ទុយទៅវិញ ទោះបីជាអ្នកជឿខ្លះល្អនៅពេលដំបូងក៏ដោយ ហេតុផលថាពួកគេមិនល្អ

ក្រោយមកមានន័យថាបរាជ័យរបស់ពួកគេ។ (អែស. ១៨:២១-២៤) សូល ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាដំបូង។ ក្រោយមក គាត់បានពុករលួយនៅថ្ងៃចុងក្រោយរបស់គាត់ ហើយត្រូវបានបណ្តាសាដោយព្រះ។ យើងអាចគិតពីផ្លែឈើពីរប្រភេទ។ ទីមួយ វាគឺជាផលផ្លែនៃភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងអ្នកជឿខ្លួនឯង (2) មួយទៀតគឺជាផលផ្លែនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលនាំអ្នកផ្សេងទៀតចូលទៅក្នុងដំណឹងល្អ។ សូមមើល យ៉ូហាន 15:1-6, លូកា 13:6-9, Mk 11:11-14 20-21 ។

(ប៉ុន្តែរហូតមកដល់ពេលនេះត្រូវបានរារាំង) ព្រះមិនបើកផ្លូវរបស់អ្នកជឿដែលជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់ជានិច្ចទេ ប៉ុន្តែពេលខ្លះគាត់បានបិទវា។ វាមិនមានន័យថាមិនស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់ពួកគេទេ។ វាជាការផ្តល់ភាពអាថិកំបាំងក្នុងការផ្តល់អ្វីដែលប្រសើរជាងនេះដល់ពួកគេ។១៥ ខ្ញុំត្រូវទទួលកាតព្វកិច្ចទាំងសាសន៍ក្រិក និងមនុស្សព្រៃផ្សៃ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងមនុស្សល្ងង់។ ដំណឹងល្អគួរតែត្រូវបានប្រកាសដល់មនុស្សព្រៃផ្សៃ និងជនស៊ីវិល។ តើអរិយធម៌ជាអ្វី? តើអ្វីជាប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង? ចំណេះដឹង ឬវិទ្យាសាស្ត្រអាចដឹងពីចរិតលក្ខណៈនៃអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែមិនអាចដឹងពីខ្លឹមសាររបស់វាបានទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាអាចដឹងពីការប្រើប្រាស់របស់សត្វទាំងអស់ ប៉ុន្តែវាមិនអាចដឹងបានថាវាមកពីណា និងតើវាមានដោយរបៀបណានោះទេ។ (១កូរិនថូស ១:២០) ដំណាក់កាលនៃចំណេះដឹងក្នុងពិភពលោកគឺដូចជាមនុស្សល្ងង់ (មនុស្សល្ងង់) ហើយជាមនុស្សខ្វាក់នៅចំពោះមុខសេចក្តីពិត ពួកគេត្រូវការសេចក្តីពិតដែលជាដំណឹងល្អដោយគ្មានហេតុផល។ ដូច្នេះអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អមានឥណពន្ធដល់បុរសនៃចំណេះដឹង។ អ្នកដែលត្រូវជំពាក់បំណុលនៃដំណឹងល្អ គួររក្សារឿងពីរក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (១) កាល

ដែលមិនសងបំណុលគួរត្រូវអន្តរាយ។ (កូរិនថូសទី១ ៩:១៦) (២) គាត់មិនគួរ
មានអាកប្បកិរិយាដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អទេ។ (១កូរិនថូស ៩:១៨-២៣)
15 ដូច្នេះ ខ្ញុំមានចិត្តចង់ឃ្លាននេះទៅកាន់ kat eme prodimon (τὸ κατ' ἐμὲ
προθυμον) ដោយបកប្រែវាម្តងទៀតថា "អ្វីដែលត្រូវបានព្យួរសម្រាប់ខ្ញុំគឺជា
សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ក្តៅគគុក"។ នោះគឺវាមានន័យថា ខ្ញុំចង់បានបេះដូង
ដែលកំពុងឆេះ បន្ទាប់ពីខ្ញុំដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ខ្ញុំនឹងប្រតិបត្តិតាម
បំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ បុរសនោះអាចបង្កើតផែនការមួយចំនួនសម្រាប់
ភាពល្អ។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើដោយមិនរង់ចាំការដឹកនាំរបស់ព្រះ ធ្វើវាដោយ
ប្រញាប់ប្រញាល់ នោះវាអាចនឹងមានគ្រោះថ្នាក់គ្មានន័យ។
ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅក្រុងរ៉ូម។ ទោះបីជានេះមាន
ន័យថា គាត់នឹងប្រកាសដំណឹងល្អម្តងទៀត អ្នកដែលបានទទួលដំណឹងល្អ
រួចហើយ វាមិនអីទេ។ ការបង្រៀនចំណេះដឹងអំពីដំណឹងល្អក៏ជាប្រភេទនៃ
ការផ្សាយដំណឹងល្អដែរ។
១៦ ត្បិតខ្ញុំមិនខ្មាសចំពោះដំណឹងល្អទេ ត្បិតវាជាព្រះចេស្តានៃព្រះសម្រាប់
សេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ្នករាល់គ្នាដែលជឿ ពាក្យ «អាម៉ាស់» អាចមានពីរប្រភេ
ទ។ ថាបុរសមានការខ្មាស់អៀនចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃ
បានរបស់គាត់ហើយមួយទៀតគឺសម្រាប់ចរិតទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ (២ធី.
១:៨ ១២-១៨ ហេ. ២:១១ ទី២ កូរិនថូស ១០:៨, ភី. . ដូច្នេះ គាត់មិនខ្មាស
ចំពោះវត្ថុមានតម្លៃបែបនេះទេ។ (២) មិនត្រឹមតែថាគាត់គ្មានហេតុផលនៃការ
ខ្មាស់អៀនចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់នោះទេ។ ដោយសារតែចលនា
នៃដំណឹងល្អមិនមែនជាចលនារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះ។ គាត់មិន
បានស្នាក់នៅកន្លែងដែលព្រួយបារម្ភ (ការថប់បារម្ភមកដល់ការភ័យខ្លាច

ហើយការភ័យខ្លាចមកដល់ភាពអាម៉ាស់) អំពីស្ថានភាពផ្ទាល់ខ្លួននិងចលនា
នៃដំណឹងល្អ។ ជាទូទៅ គាត់ត្រូវបានសួលខ្មាសចំពោះដំណឹងល្អ នៅតាម
ផ្លូវទៅក្រុងដាម៉ាស គាត់ត្រូវបានព្រះគ្រីស្ទចាប់ខ្លួន។ ឥឡូវនេះ អ្នកដែលរស់
នៅក្នុងទ្រង់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ គាត់មានអារម្មណ៍ថាសូម្បីតែការស្លាប់របស់
គាត់ក៏មានប្រយោជន៍សម្រាប់គាត់ដែរ។ (ភីលីព ១:២១) ដល់សាសន៍យូដា
មុនគេ ហើយក៏ដល់សាសន៍ក្រិកដែរ។ លំដាប់នេះមិនមែនជាការរើសអើង
ជាតិទេ តែជាលំដាប់មួយនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ។ (សូមយោងទៅ ៣:១-២,
៩:១-១៣, ១១:១-៦ ៩: ម៉ាថ ១៥:២៤ យន ៤:២២ កិច្ចការ ១:៨ ១៣:៤៦) តើ
អ្វីដែលដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានមកដល់អ៊ីស្រាអែលដំបូង? វាត្រូវ
បានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជារឿងដែលដំណឹងល្អបានមកដល់អ៊ី
ស្រាអែលដំបូងគឺសម្រាប់អ៊ីស្រាអែលខ្លួនឯង និងសម្រាប់សាសន៍ដទៃផង
ដែរ។ នោះគឺជាសកម្មភាពប្រគល់សេចក្តីសង្គ្រោះដល់អ៊ីស្រាអែល ព្រម
ជាមួយគ្នានេះជាសកម្មភាពតែងតាំងសង្ឃ (អ៊ីស្រាអែលជាសង្ឃដល់
សាសន៍ដទៃ) ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ។ (លោកុប្បត្តិ ១២:
៣ និក្ខមនំ ១៩:៥-៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ កិច្ចការដែលព្រះបានប្រតិបត្តិមិន
ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយពេលវេលាឡើយ។ ទ្រង់ជាអង្គដ៏មានឫទ្ធានុភាព
និងជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ដែលអាចធ្វើឲ្យមនុស្សក្រោយមកជាមនុស្សដំបូង។
(ម៉ាថាយ ១៩:៣០)១៧ ព្រោះនៅក្នុងនោះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបាន
បើកសម្តែង តើអ្វីជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ? សេចក្តីសុចរិតនេះចង្អុល
បង្ហាញថា ព្រះគ្រីស្ទបានប្រទានដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ (១កូរិនថូ
ស ១:៣០)។ មានគំរូតំណាងបីប្រភេទតាមទ្រឹស្តីចំពោះបញ្ហាដែលបុរស
ទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៅចំពោះព្រះ។ (1) ទ្រឹស្តីនៃគណបក្ស

Pelagianism ។ ភាគីនេះថា បុរសនោះមិនបានសេចក្តីសុចរិតដោយការប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីសុចរិតនៃពិធីនោះទេ គឺមានតែលោកទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយការប្រតិបត្តិតាមច្បាប់។ (2) ទ្រឹស្តីនៃព្រះវិហារ៉ូម៉ា។ នៅទីនេះមិនមែនដើម្បីបានសេចក្តីសុចរិតដោយទង្វើនៃច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយទង្វើរបស់គាត់តាមរយៈព្រះគុណ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីទាំងពីរនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។ (៣) ទស្សនៈរបស់ពួកជំនុំប្រូតេស្តង់។ នៅទីនេះពួកគេទាមទារត្រឹមត្រូវ យោងទៅតាមការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ នោះគឺយើងមិនទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយអ្វីដែលយើងធ្វើការនោះទេ ប៉ុន្តែយើងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនេះ ចំណុចនេះអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នកដទៃ (ព្រះគ្រីស្ទ)។ ដូច្នេះ សេចក្តីសុចរិតនេះមិនមែនជារបស់យើងទេ តែទទួលស្គាល់តែសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើងប៉ុណ្ណោះ។ សេចក្តីសុចរិតនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយដំណឹងល្អដល់យើង។ ដោយសេចក្តីសុចរិត អ្នកជឿទទួលបានការរាប់ជាសុចរិត។ សេចក្តីសុចរិតគឺជាវត្ថុពេញលេញ។ (Hodge, អត្ថាធិប្បាយអំពីសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម។ ទំព័រ ៥៤-៥៧)

តើពាក្យថា "លាតត្រដាង" មានន័យដូចម្តេច? យើងគិតតាមពាក្យនេះ។ (1) ពេលវេលានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានតែងតាំងបានមកដល់ហើយ (កាឡាទី 4:4) ដូច្នេះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបានធ្វើឱ្យ eschatology មានវត្តមានសម្រាប់អ្នកជឿ។ អ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនេះ មិនទទួលការជំនុំជម្រះនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកឡើយ។គាត់បានទទួលការជំនុំជំរះពីការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទរួចហើយ។ ដូចជាកូនមនុស្សមានអំណាចនៃការផ្តាច់បាបនៅលើ

ផែនដី (Mt 9:6) អ្នកជឿបានទទួលការលើកលែងទោស និងរាប់ជាសុចរិត នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទរួចទៅហើយ។ អ្នកណាដែលមិនបានទទួលការលើកលែងទោស និងការរាប់ជាសុចរិតក្នុងលោកនេះ នឹងត្រូវទទួលក្នុងលោកខាងមុខ។ (យ៉ូហាន ៣:១៨) (២) ពាក្យថា សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញ រួមបញ្ចូលអត្ថន័យដែលវាត្រូវបានលាក់នៅក្នុងក្រឹត្យរបស់ព្រះមុនពេលអស់កល្បជានិច្ច។ (អេភ. ៣:១១) មនុស្សនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីដែលឃើញអ្វីដែលបានបើកសម្តែងចេញពីអ្វីដែលលាក់កំបាំង គួរតែទទួលវាដោយអរគុណ។ សូមយោងទៅ អេភេសូរ ៣:៥, (៣) ពាក្យថា « បានបើកសម្តែង (ἀποκαλύπτεται) គឺជាគ្រាបច្ចុប្បន្ន វាជាច្បាប់ទូទៅដែលបុរសទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិតនៅពេលបច្ចុប្បន្ន ដែលគាត់ជឿលើដំណឹងល្អ។ ផ្ទុយទៅវិញ 3:21 ត្រូវបានគេប្រើនៅក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នកាលដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃ "បានបង្ហាញ" (ἀποκαλύπτεται) ។ វាបង្ហាញពីវត្តមានជាប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃព្រឹត្តិការណ៍របស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ពីសេចក្តីជំនឿចំពោះសេចក្តីជំនឿ ខាលវីនបាននិយាយថា វាគឺជាការរីកលូតលាស់នៃសេចក្តីជំនឿដែលមកដល់សេចក្តីជំនឿពេញលេញចេញពីសេចក្តីជំនឿមិនពេញលេញ។ ការបកស្រាយនេះគឺខុស។ Hodge បាននិយាយថា វាមានន័យថាភាពសុចរិតនឹងត្រូវបានយកដោយតែសេចក្តីជំនឿ។ (Hodge, អត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ទំព័រ ៤៧-៤៨)

18 ចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ ទំនុកតម្កើង ៧:១១-១២ «ព្រះទ្រង់ជាចៅក្រមដ៏សុចរិត ហើយជាព្រះដែលមានសេចក្តីក្រោធជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ប្រសិនបើមនុស្សម្នាក់មិនប្រែចិត្តទេ ព្រះជាម្ចាស់នឹងបំផ្លាញដាវរបស់គាត់ចោល។ គាត់បានពត់ខ្លួន ហើយបានត្រៀមធ្នូរបស់គាត់»។ព្រះសូរសំណូរ

អំពីរង្វាន់ដល់ការងារល្អ និងការដាក់ទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែយើង
មិនអាចយល់អំពីសកម្មភាពនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដោយក្រឡេកមើលទៅ
ឃើញរូបរាងកាយនោះទេ។ ព្រោះថា (១) ពេលដែលសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ
ត្រូវបានបង្ហាញ មិនមែនជាពេលដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ (២)
វិធីសាស្ត្រនៃសេចក្តីក្រោធមានការជ្រៀតជ្រែកដោយប្រយោលតាមរយៈ
ច្បាប់ធម្មជាតិច្រើនជាងច្បាប់អបិយជំនឿ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៨-១៩, ៤:១២
) (៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះព្រះដែលលាក់មុខ។ បុរសដែលមិនកើតជាថ្មី មិន
យល់ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ គ្រាន់តែនៅក្រោមកំហឹង ចិត្ត
របស់ពួកគេតែងតែមានអារម្មណ៍រំជើបរំជួល។

ដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេបង្ក្រាបសេចក្តីពិត។ នេះ (1) មានន័យថា
សម្រាប់គាត់ប្រតិបត្តិ "អយុត្តិធម៌" នោះគឺ អសីលធម៌ គាត់មិនត្រូវបាន
គ្រប់គ្រងដោយសច្ចៈ ជាជាងសង្កត់សង្កិន។ (២) មានន័យថា ការប្រព្រឹត្ត
អំពើទុច្ចរិត ប៉ុន្តែដើម្បីកាន់យកនូវសច្ចៈ (ក្នុងករណីពាក្យថា "បង្ក្រាប, កាតេ
កុនតុន (κατεχόντων) ប្រែថាមាន។) នេះមានន័យថា ពុតត្បុតសាសនា។
ដូចដែលយើងឃើញបរិបទខាងក្រោម ការបកស្រាយនេះគឺត្រឹមត្រូវ។ ការ
បកស្រាយបីខាងលើ គឺស្របទៅនឹងការពិតដែលថា ទោះបីគ្រប់គ្នាស្គាល់
ព្រះក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ចង្អុលទៅបុរសជឿ និងគោរពប្រតិបត្តិ។

អំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស "អំពើទុច្ចរិត" គឺជាអាកប្ប
កិរិយាខុសចំពោះព្រះ (២១-២៥) "ភាពទុច្ចរិត" គឺជាអាកប្បកិរិយាខុសចំពោះ
មនុស្ស។ (26-32) មួយទៀតជាលទ្ធផលនៃមួយ។ ដំបូងបន្ទាប់ពីគោរពព្រះ
គាត់អាចបង្កើតគុណធម៌ដល់មនុស្ស។២០ ចំពោះលក្ខណៈដែលមើលមិន
ឃើញរបស់គាត់ សូមយោងនិក្ខមនំ ៣៣:២០, យន ១:១៨, ១ ធីម ១:១៦។

នេះនិយាយពីអំណាចនៃព្រះ និងខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់។ អ្នកមើលមិនឃើញ នេះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។ ហេព្រើរ 11:3 មានបន្ទូលថា៖ «ចូរពិចារណាមើលអ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងមនុស្សមានបាប ចូរមានចិត្តប្រទូសរ៉ាយនឹងខ្លួនឯង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នានឿយហត់ ឬដួលរលំឡើយ»។ វត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះដែលបាត់ខ្លួន។ ដូច្នេះ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលព្រះមិនគ្រប់គ្រាន់ចំពោះសាច់ឈាមរបស់យើង។

អំណាចដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ "អំណាច" ចង្អុលប្រាប់ពីអំណាចដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ វាពិបាកណាស់ដែលយើងវាស់វែងថាអំណាចដើម្បីបន្តវា និងអំណាចនៃការជំនុំជំរះ។អំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់របស់មនុស្ស "អំពើទុច្ចរិត" គឺជាអាកប្បកិរិយាខុសចំពោះព្រះ (២១-២៥) "ភាពទុច្ចរិត" គឺជាអាកប្បកិរិយាខុសចំពោះមនុស្ស។ (26-32) មួយទៀតគឺជាលទ្ធផលនៃមួយ។ ដំបូងបន្ទាប់ពីគោរពព្រះ គាត់អាចបង្កើតគុណធម៌ដល់មនុស្ស។

ត្រូវបានលាតត្រដាងពីស្ថានសួគ៌មកទល់នឹងការបកស្រាយចំពោះឃ្លានេះ (១) ពាក្យថា «ស្ថានសួគ៌» យកមេឃធម្មជាតិ នៅទីនោះ បង្ហាញសេចក្តីក្រោធជាគ្រោះកាចនៃពិភពធម្មជាតិ (ឧទាហរណ៍ រញ្ជួយដី និងទឹកជំនន់) (២) ស្ថានសួគ៌គឺ និមិត្តសញ្ញានៃភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ កំហឹងដែលបានបង្ហាញនៅទីនោះមានន័យថាការឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ប្រឆាំងនឹងអំពើបាប។ (3) Calvin បាននិយាយថានៅទីនេះ "ស្ថានសួគ៌" យកភាពអស្ចារ្យដែលមិនអាចប្រៀបផ្ទឹមបានរបស់គាត់និងចរិតលក្ខណៈសកលនៃកំហឹងរបស់ព្រះប្រឆាំងនឹងអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលមានន័យថាមនុស្សជាតិទាំងអស់ស្ថិតនៅក្រោមកំហឹងនេះ។

19 ដ្បិតអ្វីដែលអាចដឹងអំពីព្រះគឺច្បាស់សម្រាប់ពួកគេ ពីព្រោះព្រះបានបង្ហាញវាដល់ពួកគេ។ ពាក្យថា "អ្វីដែលអាចដឹងអំពីព្រះ" (γνωστὸν) មានន័យថា "អ្វីដែលត្រូវបង្ហាញ" ។ បានបង្ហាញវាដល់ពួកគេ នោះគឺវាមានន័យថា ភាពភ្ញាក់ផ្អើលនៃពិភពធម្មជាតិដែលសតិសម្បជញ្ញៈគួរមានអារម្មណ៍។ Calvin បាននិយាយថាពិភពធម្មជាតិគឺជាកញ្ចក់សម្រាប់មើលឃើញព្រះ។ ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាបច្រើន ហើយភ្លាយជាងងឹត។ មុនពេលពួកគេទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេមិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ លើកលែងតែជំនួយពីបទគម្ពីរ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
២០ ចំពោះលក្ខណៈដែលមើលមិនឃើញរបស់គាត់ សូមយោងនិក្ខមនំ ៣៣:២០, យន ១:១៨, ១ ធីម ១:១៦។ នេះនិយាយថា អំណាចនៃព្រះ និងខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់។ អ្នកមើលមិនឃើញនេះបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់។ហេព្រើរ 11:3 មានបន្ទូលថា៖ «ចូរពិចារណាមើលអ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងមនុស្សមានបាប ចូរមានចិត្តប្រទូសរ៉ាយនឹងខ្លួនឯង ដើម្បីកុំឲ្យអ្នករាល់គ្នានឿយហត់ ឬដួលរលំឡើយ»។ វត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះដែលបាត់ខ្លួន។ ដូច្នេះ វាជាការត្រឹមត្រូវដែលព្រះមិនគ្រប់គ្រាន់ចំពោះសាច់ឈាមរបស់យើង។
អំណាចដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ "អំណាច" ចង្អុលប្រាប់ពីអំណាចដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ វាពិបាកណាស់ដែលយើងវាស់វែងថាអំណាចដើម្បីបន្តវា និងអំណាចនៃការជំនុំជំរះនិងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព។ នេះគឺជាព្រះអង្គឯងថា ខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ យើងដឹងតាមរយៈការឃើញសត្វទាំងអស់។ ពោលគឺសត្វទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់។ តើនរណាអាចនិយាយថាអ្វីៗទាំងអស់គ្មានច្បាប់? អ្វីដែលមើលទៅហាក់ដូចជាគ្មានច្បាប់ និងគ្រោះថ្នាក់

ក៏មិនដូច្នោះដែរ ដូចដែលយើងឃើញនៅពេលចុងក្រោយនេះ។ មន្ទិលសង្ស័យខ្លាំងពេកដែលមិនទទួលស្គាល់លក្ខណៈនៃច្បាប់កម្មវត្ថុ ប៉ុន្តែចាត់ទុកវាជាឧបទ្ទវហេតុ ហើយជារឿងមេកានិកមិនអាចសង្ស័យបាន។ បន្ទាប់មកទ្រឹស្តីមិនមែនជាផលិតផលនៃគ្រោះថ្នាក់ទេ ប៉ុន្តែជាការងាររបស់បុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ដូច្នេះ តើអ្នកណាអាចបដិសេធថាអ្នកគ្រប់គ្រងទ្រឹស្តី និងព្រះផ្ទាល់ខ្លួនមាន? ព្រោះច្បាប់ណាមួយមានអ្នកបង្កើតអនុវត្ត។ ដោយសារបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយក្លាយជាមនុស្សងងឹត គាត់មិនស្គាល់ព្រះមុនការបើកសម្តែងតាមធម្មជាតិ ដើម្បីធ្វើឲ្យគេស្គាល់ព្រះ។ ដូច្នេះហើយ បុរសនោះមិនស្គាល់ព្រះដោយមិនបានទទួលវិវរណៈពិសេសនោះគឺ ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ។21 ទោះជាពួកគេបានស្គាល់ព្រះក៏ដោយ ក៏គេមិនបានលើកតម្កើងទ្រង់ជាព្រះ ឬអរព្រះគុណដល់ទ្រង់ឡើយ បុរសនោះអាចនិយាយថាស្គាល់ព្រះ វាគឺជាស្មារតីដែលមិនអាចរស់នៅដោយគ្មានព្រះ។ ប៉ុន្តែវាកម្រណាស់ដែលបុរសស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយស្វែងរកគាត់តាមពិត។ ដ្បិតគេបម្រើសត្វមិនមែនជាព្រះពិតជាព្រះខុសទេ វាធ្វើឲ្យព្រះត្រូវគេចំអកតែមិនលើកតម្កើងព្រះ។ ដូចកូនពិការភ្នែកគថ្លង់ មិនស្គាល់ឪពុកពិតទេ តែហៅមនុស្សអាក្រក់មកធ្វើជាឪពុក បែរជានាំទុក្ខសោកមករកគាត់វិញ។

២២ ការអះអាងថាជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា ចំណេះដឹងរបស់មនុស្សមិនចេះចប់ឡើយ។ វាមិនអាចយកឈ្នះលើពិភពនៃសត្វបានទេ។ ព្រោះចំណេះជាសត្វ ហើយមិនអាចចេញទៅក្រៅសត្វក្រៅប្រភេទសត្វបានឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ចំណេះដឹងងងឹតឈឹងចំពោះអំពើបាប។ ដូច្នេះ វាមិនអាចស្គាល់ព្រះពិតបានទេ។ បើឲ្យប្រាជ្ញាសាសនាដោយខ្លួនឯង វាធ្វើឲ្យតែសាសនាមិនពិត និងសាសនាស្វ័យភាព។

ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សល្ងីល្ងើ ដែលអាចអះអាងថា បីគឺប្រាំ ឬប្រាំពីរជាប្រាំបួន បុរសនោះលង់។ ដូចនេះដែរ ប្រសិនបើអ្នកណាអះអាងថាសត្វជាអ្នកបង្កើត អ្នកវិនិច្ឆ័យ និងជាអ្នកសង្គ្រោះ គាត់គឺជាមនុស្សលង់គ្មានទីបញ្ចប់។23 ហើយបានផ្លាស់ប្តូរសិរីល្អនៃព្រះដ៏អមត: សម្រាប់រូបដែលស្រដៀងនឹងមនុស្ស និងសត្វស្លាប និងសត្វ និងសត្វលូនវារ។ ពាក្យនេះគឺស្រដៀងនឹងពាក្យ ទំនុកតម្កើង ១០៦:២០ ពោលគឺ «គេដូរសិរីល្អរបស់ព្រះដល់រូបគោដែលស៊ីស្មៅ»។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ យើងដឹងថាបុរសនោះបង្កើតសាសនាមិនពិត ហើយបន្ទាប់មកធ្វើទុក្ខដល់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេជំនួសរបស់ដែលខូចរបស់ព្រះជារបស់ដែលខូច ហើយក៏ជំនួសព្រះជារូបភាពនៃអ្នកបង្កើត។ A. Schlatter បាននិយាយថា "សកម្មភាពខាងសាសនារបស់ពួកគេ គឺជាសកម្មភាពនៃសង្គ្រាម ដើម្បីជាអរិភាពចំពោះសេចក្តីពិត និងការប្រយុទ្ធនឹងព្រះ" ។ (ថា ដែន)

បន្ទាប់មក ចូរយើងគិតនូវអ្វីដែលផ្ទុយគ្នានៃវត្ថុទាំងពីរខាងលើដែលបានណែនាំដោយលម្អិត។ (2) វាគឺជាសកម្មភាពដ៏អាក្រក់ដែលទ្រង់ធ្វើឱ្យព្រះជាអ្នកបង្កើត ដែលបង្កើតមនុស្សឱ្យដូចព្រះនៅដៃមនុស្ស។ គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សមកជាមួយនឹងព្រះគឺដើម្បីបម្រើព្រះ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នៅពេលដែលគាត់បានធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងរូបរបស់គាត់ (រូបភាពនៃសត្វនេះ) វាគឺជាការមិនប្រុងប្រយ័ត្នដែលប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះជាមួយនឹងឆន្ទៈរបស់មនុស្សដែលផ្ទុយទៅនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ អ្នកថ្វាយបង្គំព្រះមិនរក្សាភាពបរិសុទ្ធ និងសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែទទួលបានផលប្រយោជន៍ដោយការហៅព្រះ។ វាមិនមែនជាការលះបង់ពិតនោះទេ។ ការលះបង់ពិតប្រាកដគឺជាសកម្មភាពសាសនាខាងសីលធម៌។ យ៉ូហាន 1:27 បានមានប្រសាសន៍

ថា « សាសនាដែលបរិសុទ្ធ និងមិនសៅហ្មងនៅចំពោះព្រះជាព្រះវរបិតាគឺ ការទៅសួរសុខទុក្ខកុមារកំព្រា និងស្ត្រីមេម៉ាយក្នុងទុក្ខលំបាករបស់ខ្លួន ហើយរក្សាខ្លួនឲ្យរួចពីលោកីយ៍»។

២៤ ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះបានប្រគល់ពួកគេទៅតាមចំណង់នៃចិត្តរបស់ពួក គេ ពាក្យនេះលាតត្រដាងនូវអ្វីដែលព្រះបង្ហាញសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ដល់ មនុស្សមានបាប។ កំហឹងគឺការលះចោលអំពើអាក្រក់របស់បុរសផ្ទាល់។ ពី ព្រោះពួកគេមិនបម្រើព្រះ ដោយគេបោះបង់ចោល ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអ សីលធម៌ទាំងអស់។ ដូច្នេះ Grosheide (F.W. Grosheide) មានប្រសាសន៍ ដូចតទៅនេះថា "អំពើបាបបង្កើតអំពើបាបដោយសារព្រះបានបោះបង់ ចោល វាជាលទ្ធផលនៃយុត្តិធម៌របស់ព្រះដែលបានលេចមកក្នុងពិភពនៃការ មិនជឿ។ នេះហើយជាឧទាហរណ៍ដែលអ្នកមិនជឿលើកឡើង។ ពោលគឺ ការថ្វាយបង្គំរូបព្រះអមជាមួយអំពើបាបដ៏អាក្រក់។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះគឺ ចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការវិនិច្ឆ័យនៃធម្មជាតិ។"

(10 សិរីល្អដែលមិនពុករលួយ និងរបស់ដែលខូច។ សិរីល្អនៃព្រះគឺជាសិរីល្អ ដែលមិនពុករលួយ។ ពាក្យ «សិរីល្អ» ចេញមក 280 ដងចេញពីគម្ពីរសញ្ញា ចាស់។ នេះចង្អុលប្រាប់ពីវិវរណៈរបស់ព្រះ និងការបង្ហាញអំពីអំណាចនៃ សេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ឧ។ ១៦:៩-១២, ២៥:១៥-១៨, ២៩, ៥៣, ៥០:៣៥-៣៥, លេវី ៩:៦ ២៣ លេខ ១៥:១០ ១៦:១៩-២០ ទំនុក ៧២:១៩ ៩៨:៣ ១០២: ១៥-១៦ ១៣៩: ៥-៥) សិរីល្អនៃព្រះមិនមែនជាវត្ថុដែលមនុស្សអាចមើល ឃើញដោយរូបកាយទេ ប៉ុន្តែដោយបញ្ញាខាងវិញ្ញាណដើម្បីយល់ពីព្រះ នេះ ផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សតែរូបព្រះជារបស់មិនពិត ដកដង្ហើមហើយនឹងខូច (យេ រេមា 10:14) វាគឺជាការដែលឃើញព្រះដោយភ្នែកគឺជាអំពើបាបដើម្បីចាត់

ទុកព្រះជារូបព្រះ។ការមិនប្រកាន់សាសនាត្រឹមត្រូវ គឺជាប្រភពនៃអំពើបាបទាំងអស់។ តាំងពីពេលដែលព្រះបានបោះបង់ចោលបុរសនោះ គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ដូច្នេះ Ridderbos បាននិយាយថា "អំពើបាបគឺជាអំណាច មនុស្សត្រូវបានការពារពីអំពើបាបដោយព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ "(De gedeelte isdaarbij, dat zoned een macht is, waarvoor de mems door God bewaard moet worden. – Aan De Romeinen, p 46) ។ បុរសដែលត្រូវបានគេបោះបង់ចេញពីព្រះត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើអសីលធម៌។ វាត្រូវបានពន្យល់ម្តងទៀតនៅខបន្ទាប់។ រូបកាយគឺជាព្រះវិហារនៃព្រះ (១កូរិនថូស ៦:១៩) កាលដែលព្រះគង់នៅក្នុងនោះ រូបកាយនឹងបានស្អាតបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែដោយសារព្រះបានទុកវាចោលតាំងពីគ្រានោះមក វាមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីភាពកខ្វក់នោះទេ។

២៥ វគ្គនេះផ្ទុយពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះចំពោះការមិនពិតនៃរូបព្រះ។ ដោយសារតែពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរ។ «សេចក្តីពិតអំពីព្រះ» បង្ហាញពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះផ្ទាល់។ នោះគឺជាព្រះមានន័យថាពិត Greijdanus ក៏គិតដូច្នេះដែរ។ (Romeinen ទំ 116) ព្រះក្នុងចំណោមទ្រង់បង្ហាញលក្ខណៈជាច្រើន បង្ហាញភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់យ៉ាងខ្លាំងក្លា។ ជនគណនា 23:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះមិនមែនជាមនុស្សទេ ឲ្យគាត់កុហក ឬជាកូនមនុស្សឲ្យគាត់ប្តូរចិត្ត។ គាត់និយាយហើយតើគាត់មិនធ្វើទេ? ឬមួយគាត់និយាយហើយមិនបានសម្រេច? "។ ដូច្នេះ យោងតាមបទគម្ពីរ អ្នកជឿទទួលបានសុភមង្គលខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ចំពោះចរិតដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ [1] ការហៅរបស់យើងចេញមកពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់។ ១ កូរិនថូស 1:8 «ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យស្មោះត្រង់ ដែលអ្នករាល់គ្នាបានត្រូវ

ហៅឲ្យចូលរួមជាមួយព្រះបុត្រារបស់ព្រះអង្គ គឺព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាអម្ចាស់នៃយើង»។ [2] ការបញ្ជាក់នៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿគឺអាស្រ័យលើចរិតស្មោះត្រង់របស់ព្រះ។ [3] ជំនឿរបស់យើងគឺអាស្រ័យលើភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់។ « ដោយសារសេចក្តីជំនឿ សារ៉ាខ្លួនឯងបានទទួលអំណាចក្នុងការមានគភ៌ សូម្បីតែពេលនាងមានអាយុហើយ តាំងពីនាងបានចាត់ទុកគាត់ថាស្មោះត្រង់ដែលបានសន្យា។ « (ហេព្រើរ ១១:១១) [៤] ភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះគឺជាការសម្រាលទុក្ខសម្រាប់អ្នកដែលមានជំនឿទន់ខ្សោយ។ «ប្រសិនបើយើងមិនស្មោះត្រង់ នោះគាត់នៅតែស្មោះត្រង់ ត្បិតគាត់មិនអាចបដិសេធខ្លួនឯងបានទេ។ " (ធីម៉ូថេទី ២ ២:១៣) [៥] ដោយសារភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ ព្រះមិនដឹកនាំអ្នកជឿចូលទៅក្នុងការល្បួងដ៏លំបាកនោះទេ។ « គ្មានការល្បួងណាមកលើអ្នក ដែលមិនធម្មតាសម្រាប់មនុស្សនោះទេ។ ព្រះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយទ្រង់មិនអនុញ្ញាតឲ្យអ្នកត្រូវល្បួងហួសពីសមត្ថភាពរបស់អ្នកឡើយ ប៉ុន្តែដោយការល្បួង ទ្រង់នឹងប្រទានផ្លូវនៃការគេចចេញ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចស៊ូទ្រាំបាន» (១កូរិនថូស ១០:១៣) [៦] សម្រាប់ ព្រះជាម្ចាស់មានចិត្តស្មោះត្រង់ ទ្រង់អត់ទោសបាបដែលសារភាពបាបរបស់ខ្លួន។ « ប្រសិនបើយើងលន់តួបាបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយគ្រាន់តែអត់ទោសឲ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយដើម្បីសម្អាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ ។ (១យ៉ូហាន ១:៩) (២) «រូបព្រះជារបស់ក្លែងក្លាយ។ មូលហេតុដែលរូបព្រះជារបស់មិនពិត គឺដោយសារការថ្វាយបង្គំព្រះព្យាយាមផ្តល់ខ្លឹមសារដល់ការទាមទាររបស់ព្រលឹងដោយសតិសម្បជញ្ញៈ។ ឧបាទានក្ខន្ធ ស្វែងរកវត្ថុសក្ការៈ ដើម្បីផ្តល់ខ្លឹមសារ ដល់អរិយសច្ច។ អារម្មណ៍ត្រេកត្រអាលរីករាយនឹងអ្វីដែលផ្ទុយទៅនឹងតម្រូវការនៃព្រលឹង ពោលគឺរីករាយ

នឹងអ្វីដែលមើលឃើញមានកម្រិត។ ប៉ុន្តែបុរសនោះប្រាថ្នាចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច (សាស្តា ៣:១១) គាត់មិនអាចរស់នៅក្នុងពិភពសម្ភារៈមានកម្រិតបានឡើយ។ សាសនាដែលព្យាយាមផ្តល់ខ្លឹមសារដល់ព្រលឹងជាមួយនឹងសម្ភារៈមានភាពចម្រូងចម្រាស។

២៦-២៧ ដោយហេតុនេះហើយបានជាព្រះបានប្រគល់ពួកគេទៅនឹងតណ្ហាដែលមិនគួរគោរព។ សម្រាប់ស្ត្រីរបស់ពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរទំនាក់ទំនងធម្មជាតិសម្រាប់អ្នកដែលផ្ទុយទៅនឹងធម្មជាតិ; រូបកាយគឺជាព្រះវិហាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ (១កូរិនថូស ៦:១៩) ត្បិតមិនលើកតម្កើងព្រះទេ ព្រះជាម្ចាស់បានចាកចេញពីវា ហើយអំពើបាបទទួលបានអំណាចនៅក្នុងរូបកាយ ហើយជាដំបូងនៃការអសីលធម៌ទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញ។

ព្រះគម្ពីរចែងថា អំពើបាបខាងផ្លូវភេទដល់រូបកាយ។ នោះគឺ «ចូររត់ចេញពីអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ។ បាបកម្មដទៃទៀតដែលបុគ្គលប្រព្រឹត្តគឺនៅខាងក្រៅខ្លួន ប៉ុន្តែបុគ្គលពាលប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មខ្លួនឯង។ « (១កូរិនថូស ៦:១៨) អត្ថន័យនៃពាក្យគឺអំពើបាបផ្លូវភេទ ប្រព្រឹត្តិនូវភាពបរិសុទ្ធនៃរូបកាយធ្វើជាព្រះវិហារនៃព្រះអម្ចាស់។ បាបកម្មមួយទៀត ផ្តល់ផលអាក្រក់ដល់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែអំពើបាបខាងផ្លូវភេទលើសពីអ្វីទាំងអស់នោះ វាធ្វើឲ្យខូចខ្លួនឯង។ ជាពិសេសរឿងសាសនាគឺធំជាងការបាត់បង់។ អំពើបាបនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផ្នែកសីលធម៌ ប៉ុន្តែនៅតែជាអំពើបាបខាងសាសនា។ ព្រះគម្ពីរបានចែងដូចតទៅនេះថា "(១កូរិនថូស ៦:១៥-១៧)។ ម្នាលអារ៉ុសោ បុគ្គលប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដោយកាយ ជាកូនប្រព្រឹត្តនូវសេចក្តីបរិសុទ្ធហើយ ជាបាបកម្មបំផ្លាញនូវសេចក្តីប្រកាន់ខ្លួន មិនប្រកាន់នូវសេចក្តីស្មោះត្រង់។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរចែងថា មនុស្សដែលថ្វាយបង្គំរូបព្រះ គឺហៅមនុស្ស

ដែលប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌។ (ទំនុកតម្កើង ៥០:១៨ យេ. ៣:៨, ៥:៧, ៧:៩, ៩:២, ១៣:២៧, ២៣:១៤, ២៩:២៣ អេស. អំពើខុសឆ្គងគឺជាអំពើបាបពីរដង។ នោះគឺនៅក្នុងទិដ្ឋភាពសីលធម៌ វាជាអំពើបាបក្នុងការនប្របំភាន់ច្បាប់របស់មនុស្ស ហើយនៅក្នុងសាសនា វាគឺជាអំពើបាបដើម្បីបំផ្លាញការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបទៅកាន់ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះ។Anselm បាននិយាយថា "យើងអាចយកឈ្នះលើអំពើបាបផ្សេងទៀតដោយប្រឈមមុខនឹងពួកគេ ប៉ុន្តែអំពើបាបអសីលធម៌អាចយកឈ្នះបានដោយការគេចចេញពីវា។ "(Alia vitia pugnanido I dido fugiendo vinecitur) ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៦:១៨, ទី ២ ២:២២)។ វិធីដែលយ៉ូសែបយកឈ្នះក៏ជាវិធីនេះដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១-១៨) ក្នុងចំណោមអំពើខុសឆ្គងជាច្រើនប្រភេទ អំពើដែលល្បួងដោយចំណូចទាក់ទាញ អំពើខុសឆ្គងជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។ អំពើបាបខាងផ្លូវភេទគឺជាអំពើអាក្រក់ដែលល្បួងបុរសដោយភាពស្រស់ស្អាតខាងក្រៅ។ វាប្រៀបដូចជាថ្នាំពុលដែលចេញពីពស់ពិស។ ខណៈដែលថ្នាំពុលឃាតករត្រូវបានពិនិត្យដោយមីក្រូទស្សន៍ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាជាវត្ថុដ៏ស្រស់ស្អាតដែលមិនអាចនិយាយបាន។ (ជីវិតរបស់ Frank Buckland) ហើយវាគឺដូចជាភ្នំស្មៅនៃភ្នំ Alps ។ ដូចដែលអ្នកធ្វើដំណើរជាច្រើនជឿជាក់លើវាលស្មៅបៃតង ហើយបោះជំហានលើវាយ៉ាងខ្លាំង ពួកគេត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការស្លាប់ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹង។ ព្រះគម្ពីរចែងថានឹងទាញអំពើបាបនេះដូចជាថា "គេតាមនាងភ្លាម ដូចគោចូលទៅកាប់ឬក៏ចាប់បានយ៉ាងលឿន ទាល់តែព្រួញទម្លុះថ្លើម។ ដូចជាបក្សីប្រញាប់ចូលទៅក្នុងអន្ទាក់; គាត់មិនដឹងថាវានឹងធ្វើឱ្យគាត់បាត់បង់ជីវិតទេ» (សុភាសិត 7: 22-23) ។ ហើយដល់ផ្ទះដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះបាន

និយាយថា "ផ្ទះរបស់នាងជាផ្លូវទៅសេអូលចុះទៅបន្ទប់នៃសេចក្តីស្លាប់"។ (សុភាសិត ៧:២៧)។

28 អំពើបាបចាប់យកអំណាចទៅលើដូចជាទ្រុក្សយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយបានចាប់មនុស្សទាំងស្រុង ហើយសម្លាប់គេ។ អំពើបាបដែលមិនមានលើកតម្កើងព្រះ (21-23) មកដល់ការបំផ្លាញនៃអំពើបាបដ៏អាក្រក់ដែលត្រូវបានបង្ហាញនៅខ 29-33 ។

ហើយដោយសារពួកគេមើលមិនឃើញសមនឹងទទួលស្គាល់ព្រះ នេះមានន័យថាការស្គាល់ព្រះមិនមានតម្លៃដូចចំណេះដែលបានប្រើទេ (ἐπιγνώσει,)។

ព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេនូវចិត្តដែលថោកទាប នេះមានន័យថា ចិត្តខុស (ἀδόκιμον νοῦν) ដែលពួកគេមិនត្រូវការចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះត្រូវបានបោះបង់ចោលដោយព្រះ។

ដើម្បីធ្វើអ្វីដែលមិនគួរធ្វើ។ ពោលគឺមានន័យថា ការប្រព្រឹត្តត្រូវតាមទំនួលខុសត្រូវរបស់មនុស្ស និងការទទួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន។ ការកោតខ្លាចព្រះជាស្នូលនៃមនុស្សក៏ដូចជាចំពោះគាត់ វាមានន័យថាតម្លៃទាំងមូល។ (សាស្តា ១២:១៣)

នៅទីនេះបញ្ជីនៃអំពើបាបត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ជាប្រាំផ្នែក។ (១) ទុច្ចរិត ទុច្ចរិត លោភៈ ព្យាបាទ ជាបាបកម្មដែលត្រូវប្រព្រឹត្តខុស។ (២) ការច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការបោកបញ្ឆោត ព្យាបាទ គឺជាអំពើបាបដែលកើតចេញពីការប្រទាញប្រទង់គ្នា (៣) ការនិយាយដើម ការបង្កាច់បង្ខូច គឺជាបាបដែលនាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់អ្នកដទៃដោយការនិយាយរបស់គាត់ (៤) ស្អប់ព្រះ ឃោរឃៅ អួតអាង។ អួតអាង គឺជាអំពើបាបដែលមនុស្សលើកខ្លួនឡើ

ង។ (៥) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា លួងខ្លៅ មិនស្មោះត្រង់ ចិត្តគ្មានមេត្តា គឺជាបាបកម្មដែលបះបោរចំពោះសេចក្តីសុចរិត។

២៩ ពួកគេពោរពេញទៅដោយអំពើទុច្ចរិត អំពើអាក្រក់ ការលោភលន់ ការព្យាបាទគ្រប់បែបយ៉ាង។ "ភាពទុច្ចរិត" គឺជា atikia (ἀδικίᾳ) ជាភាសាក្រិចដែលវាហាក់ដូចជានាមដែលត្រូវបានតែងតាំងដូចខាងក្រោម រាល់អំពើអសីលធម៌ផ្ទាល់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែនាមនេះគឺជាឈ្មោះនៃអំពើបាប។ បន្ទាប់មក វាអាចជាទង្វើ egoistic ដែលយកដោយខុសច្បាប់។ បុគ្គលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតប្រព្រឹត្តដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន តែពិតជាមិនធ្វើឲ្យបានប្រយោជន៍ ជាផលអាក្រក់ដល់ខ្លួនឡើយ។ សុភាសិត 21:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អំពើឃោរឃៅរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងធ្វើឲ្យគេទៅឆ្ងាយ។ដោយសារពួកគេមិនព្រមធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ" សុភាសិត ១០:២ បានមានប្រសាសន៍ថា "ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានមកដោយអំពើទុច្ចរិតមិនចំណេញឡើយ
ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតរំដោះពីសេចក្តីស្លាប់»។ អំពើអាក្រក់គឺជាជំងឺពុករលួយ (Πονηρίᾳ) ដែលមានន័យថាថ្នាំពុលដ៏គ្រោះថ្នាក់នៃអំពើពុករលួយខាងសីលធម៌។ នេះគឺជាពាក្យខុសគ្នាចំពោះការព្យាបាទ លទ្ធផលអាក្រក់ និងជាអំពើអាក្រក់។ នៅសាត្រាស្លឹករឹតមួយចំនួនបង្ហាញឱ្យឃើញនៅបន្ទាប់នៃពាក្យនេះ ពាក្យ "porneia" (Πονηρίᾳ) ដែលមិនមែនជាជីវិតនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែទំនាក់ទំនងមិនស្អាតស្អំរបស់បុរស និងស្ត្រី។ សម្រាប់សាត្រាស្លឹករឹតសំខាន់ៗមួយចំនួនមិនមានពាក្យនេះទេ Meyer បានដកវាចេញ។ ពាក្យ "លោភ" គឺជានាមផ្សំនៃពាក្យ pleon (អត្ថន័យនៃការបន្ថែម) និងពាក្យ Eko (εχω) (អត្ថន័យនៃការយក) ដែលមានន័យថាយកបន្ថែមទៀត។ ឯសេចក្តីលោភមិនមានន័យថា ចិត្តផ្លូវចិត្តដែលប្រាថ្នាវត្ថុសម្រាប់ធម៌នោះបំពេញបន្ថែ

ម។ ព្រោះលោភលន់ធ្វើឲ្យមនុស្សផ្តោតលើវត្ថុធាតុ ធ្វើឲ្យគេផ្តោតលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងស្តានសូគ៌ (ទំនុកតម្កើង ១១៩:៣៦) គឺបាបកម្មដូចការថ្វាយបង្គំព្រះ។ (កូល ៣:៥)។ ទោះបីជាមនុស្សលោភចង់បានជោគជ័យក៏ដោយ ទីបំផុតគាត់ត្រឡប់ទៅរកបរាជ័យវិញ។ សុភាសិត 10:2 ចែងថា៖ «ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានមកដោយអំពើអាក្រក់ មិនចំណេញទេ តែសេចក្តីសុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់។ "។ សុភាសិត 21:6 ចែងថា៖ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក នោះជាចំហាយទឹកមួយភ្លែតហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 20:21 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «មរតកដែលបានទទួលយ៉ាងប្រញាប់ពីដើមដំបូងនឹងមិនបានពរនៅទីបញ្ចប់ឡើយ។សុភាសិត ២៣:៥ មានបន្ទូលថា៖ «កាលណាភ្នែកអ្នកភ្លឺទៅ នោះក៏បាត់ទៅ ត្បិតភ្លាមនោះវាពន្លកស្លាបហើរដូចឥន្ទ្រីទៅឯស្តានសូគ៌»។ ពាក្យ «ព្យាបាទ» ជាភាសាក្រិច កាកៀ (κακία) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅតួអក្សរដែលខូចដើម្បីពត់បេះដូង ដែលបះបោរការបង្រៀនល្អ និងមិនបង្កហេតុ និងរំខានដល់ការបិណ្ឌបាតរបស់អ្នកដទៃ (ទោះបីខ្លួនគាត់មិនធ្វើការក៏ដោយ) ដូចជាតួអក្សរយោរយៅ។ សរុបមក គឺជាការបះបោរដោយគ្មានហេតុផលចំពោះសេចក្តីល្អ។ ការបះបោរនេះជាចិត្តផ្លូវចិត្តដ៏យោរយៅពិតប្រាកដ ដែលអ្នកដែលតស៊ូនឹងត្រូវទទួលទោសច្បាស់ជាង។ ព្រោះចិត្តអាក្រក់បែបនេះមិនកើតចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅ និងទន់ខ្សោយទេ គឺកើតចេញពីចេតនា។

ពួកគេពោរពេញទៅដោយការច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការបោកបញ្ឆោត ការព្យាបាទ។ "ច្រណែន" គឺជា pdonos (φθόνος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាបេះដូងដ៏អាក្រក់ នៅពេលដែលគាត់ឃើញរបស់ដែលអ្នកដទៃធ្វើ

បានល្អ គាត់ក៏ទទួលយកនូវអារម្មណ៍សោកសៅ ប្រសិនបើអាចទៅរួច គាត់ព្យាយាមធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ សុភាសិត 14:30 «ចិត្តស្ងប់ផ្តល់ជីវិតដល់សាច់តែសេចក្តីច្រណែនធ្វើឲ្យឆ្អឹងរលួយ។ សុភាសិត 27:4 ចែងថា៖ «សេចក្តីក្រោធគឺឃោរឃៅ សេចក្តីក្រោធមានច្រើនលើសលប់ ប៉ុន្តែអ្នកណាអាចឈរនៅចំពោះមុខបាន។ច្រណែន? « ក្លាក បានណែនាំដូចជាឧទាហរណ៍ចំពោះពាក្យសុភាសិតនេះ។ នោះគឺថា បុគ្គលមានពីរនាក់ ម្នាក់ជាមនុស្សលោភ ម្នាក់ជាមនុស្សច្រណែន។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សពីរនាក់ថា៖ «អ្នករាល់គ្នាសុំអ្វីដែលអ្នកចង់បានមកខ្ញុំ នោះអ្នកដែលសុំមុនគេនឹងទទួល តែអ្នកដែលសុំលើកក្រោយនឹងបានទេ»។ ឯអ្នកណាដែលមានចិត្តលោភនោះ មិនបានសុំឲ្យបានច្រើនទេ ហើយក៏ស្ងប់ចុះ។ បុគ្គលច្រណែនក៏ស្ងប់ចុះ ដើម្បីបានច្រើនជាងបុគ្គលលោភ ហើយពោលថា "រើសភ្នែកម្ខាងចេញ" ព្រោះបុគ្គលលោភចង់ដកភ្នែកពីរ។ "សេចក្តីច្រណែន" គឺជាចិត្តអាក្រក់ដែលធ្វើបាបទាំងសងខាង ទាំងខ្លួនគេ ទីបំផុតខ្លួនឯងក៏ត្រូវវិនាស ហើយមួយទៀតក៏ត្រូវវិនាសដែរ។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីបំបាត់ការច្រណែនគឺ
ជំនួសឱ្យការច្រណែននឹងអ្នកដ៏ទៃ ស្គាល់គាត់ជាគំរូរបស់ខ្ញុំ និងគំរូរបស់ខ្ញុំ និងដើម្បីផ្គាប់ចិត្តគាត់។ ពីព្រោះ [1] សម្រាប់ឧត្តមជាងខ្ញុំគឺជាគ្រូរបស់ខ្ញុំ ដូចដែលខ្ញុំស្គាល់គាត់ជាគ្រូរបស់ខ្ញុំ
វាគឺជាសេចក្តីរីករាយរបស់ខ្ញុំ។ បុរសដែលគ្មានគ្រូ គឺជាមនុស្សខ្វាក់ដោយគ្មានអ្នកណែនាំ។ (២) ពិភពលោកនេះមានការងារជាច្រើនដែលយើងគួរធ្វើ។ ដើម្បីសម្រេចបានទាំងស្រុង គួរតែមានមនុស្សពូកែជាងខ្ញុំ។
ដូចដែលយើងឃើញប្រវត្តិនៃក្រុមជំនុំ មានការពិតដែលថាអំពើបាបនៃ "ការច្រណែន" បានធ្វើបាបក្រុមជំនុំយ៉ាងខ្លាំង។ Chrysostom ត្រូវបានបណ្តេញ

ចេញដោយការច្រណែនរបស់ប៊ីស្សព Theophilo ដោយអយុត្តិធម៌ដែលគាត់បានទៅនិរទេសខ្លួននៅក្នុងវាលរហោស្ថាននិងរស់នៅសម្រាប់ជីវិតនៅតែមាន; Samuel Rutherford ក៏ត្រូវបានជាប់គុក និងរងទុក្ខដោយការច្រណែនរបស់អាជ្ញាធរសាសនា Sidesenp ។ ព្រះយេស៊ូត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយការច្រណែនរបស់សម្តេចសង្ឃ ហើយទីបំផុតត្រូវបានគេឆ្កាង។ឃាតកម្ម" គឺជា ponos (φόνος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ សូម្បីតែធម្មជាតិទាំងអស់នឹងខឹងសម្បារ។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១០, ២៣ និង ២៤) មូលហេតុដែលអំពើឃាតកម្មប្រព្រឹត្តទៅដោយអំពើអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង គឺការប្រព្រឹត្តចំពោះរូបព្រះ (មនុស្សជារូបព្រះ) (លោកុប្បត្តិ ៩:៦) យោងតាមយ៉ូហានទី១ ៣:១៥។ ស្អប់អ្នកដទៃគឺធ្វើឃាត។ សេចក្តីស្អប់គឺដូចគ្នានឹងការសម្លាប់នៅទីនៃសេចក្តីស្អប់នោះ អត្ថន័យនៃជីវិតក៏បាត់ទៅ។ ដូច្នេះ សុភាសិត 15:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អាហារពេលល្ងាចដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រសើរជាងគោធាត់ ហើយស្អប់វាទៅទៀត។ "

"Strife" គឺជា elidos (ἔριδος) ជាភាសាក្រិច ដែលជាអំពើបាបកាត់ផ្តាច់ជីវិតរបស់សហគមន៍។ ដូច្នេះ សុភាសិត ១៧:១ មានប្រសាសន៍ថា៖ «បាយស្ងួតស្ងាត់ជាងផ្ទះដែលពេញដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅទៀត។ « ហើយវាតែងតែមានប្រាជ្ញាក្នុងការរារាំងអំពើបាបនៅដើមដំបូង។ ព្រោះវាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុងការពង្រីកវា ព្រោះវារីកធំ វាជាបញ្ហាក្នុងការធ្វើឱ្យវាស្ងប់ ។ ដូច្នេះ សុភាសិត 17:14 ចែងថា៖ «បាយស្ងួតស្ងាត់ជាងផ្ទះដែលពេញដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅទៀត។ សុភាសិត 18:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ «បងប្រុសដែលធ្វើឲ្យខូចចិត្ត នោះជាអ្នកមិនព្រមចុះសម្រុងគ្នាជាងទីក្រុងដ៏រឹងមាំ ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប្រៀបដូចជារនាំងនៃប្រាសាទ។ «អញ្ចឹងតើ

ជម្លោះកើតឡើងដោយរបៀបណា? (1) វាកើតឡើងដូចដែលម្នាក់ៗនិយាយដោយគ្មានប្រាជ្ញា។ (២) ចំណែកដែលចូលចិត្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏កើតឡើង។ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ការរំលង នោះតែងតែមានជម្លោះ។ អ្នកណាដែលធ្វើទ្វាររបស់ខ្លួនបាន២) ចំណែកដែលចូលចិត្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏កើតឡើង។ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ការរំលង នោះតែងតែមានជម្លោះ។ អ្នកណាដែលធ្វើទ្វារឲ្យខ្ពស់ អ្នកនោះស្វែងរកសេចក្តីវិនាស។ (សុភាសិត ១៧:១៩) (៣) វាកើតឡើងដោយពាក្យឃោរឃៅ។ « ចម្លើយទន់ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែពាក្យគំរោះគំរើយបង្កកំហឹង។ (សុភាសិត ១៥:១) (៤) វាកើតឡើងដោយមនុស្សល្ងង់។ "វាជាកិត្តិយសសម្រាប់បុរសម្នាក់ក្នុងការឃ្លាតឆ្ងាយពីជម្លោះ

ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងីល្ងើទាំងអស់នឹងឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ (សុភាសិត ២០:៣) (៥) វាកើតឡើងដោយការក្រអឺតក្រទម។ «ដេញអ្នកចំអកឲ្យចេញ នោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងរលត់ទៅ ហើយការឈ្លោះប្រកែក និងការបំពាននឹងឈប់ទៅ។ (សុភាសិត ២២:១០) ៦) វាកើតឡើងដោយអ្នកភ្នាល់។ "ដោយសារខ្វះឈើ ភ្លើងរលត់ ហើយកន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកខ្សឹបនោះ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាក៏រលត់ទៅ"។ (សុភាសិត ២៦:២០) (៧) វាកើតឡើងដោយសារលោភលន់។ (សុភាសិត ២៨:៣៥)

ពាក្យ "បោកបញ្ឆោត" គឺជា doros (δόλος) ជាភាសាក្រិក។ ការបោកបញ្ឆោតគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃអំពើបាបទាំងអស់ហើយប្រតិបត្តិតួនាទីនៃការបិទបាំង។ ដូចដែលអារក្សបានដឹកនាំអ័ដាមនិងអេវ៉ាចូលទៅក្នុងអំពើបាបបានប្រើការបោកបញ្ឆោត។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១-៧) ដោយសារអំពើបាបត្រូវបានគ្របដណ្តប់ដោយការបោកបញ្ឆោតអាចត្រូវបានធ្វើឲ្យសកម្ម។ តើអ្នកណាអាច

ប្រហារជីវិតដោយប្រកាសថាជាអំពើអាក្រក់? មិនត្រឹះរិះ ដោយពោលថា សេចក្តីល្អ ទ្រង់ប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់។ (សុភាសិត ១២:២០) «ការបោក បញ្ឆោត»បោកបញ្ឆោតយើងយ៉ាងខ្លាំង ព្រោះវាចាក់ឫសក្នុងចិត្តយើងយ៉ាង ជ្រៅ។ វាធ្វើឱ្យយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយបញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃច្រើនហើយធ្វើ ឱ្យយើងចូលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាសដោយគាត់ដោយបញ្ឆោតខ្លួនឯង។
ដូច្នេះ យេរេមា ១៧:៩ មាសាសន៍
ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណា អាចយល់វាបាន? "។ ទាំងបញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃ និងបញ្ឆោតខ្ញុំ គឺជាបេះដូងរបស់ មនុស្សប្រុស។ វាគឺជាការមិនពិត។ ដូច្នេះ យើងមិនគួរបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ និងខ្ញុំដោយរក្សាចិត្តខ្ញុំឲ្យបានល្អឡើយ។ របស់ដែលបញ្ឆោតអ្នកដទៃក៏ បញ្ឆោតខ្លួនឯងរួចទៅហើយ ព្រោះដើម្បីទទួលបានប្រយោជន៍ខ្លះដោយ បោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ ទីបំផុតខ្ញុំ។
"ព្យាបាទ" គឺ kakoedeia (κακοηθείας) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "អំពើអាក្រក់" ។ Kuhl បានបកស្រាយថា វាមានន័យថាធ្វើបាបអ្នកដ៏ទៃ ដោយល្បិចកល និងការបោកប្រាស់។ បុគ្គលបែបនេះព្យាយាមជួយអ្នកដ៏ទៃ ក្នុងរូបខាងក្រៅដោយភាពល្អប្រពៃរបស់ខ្លួនឯង ម្យ៉ាងវិញទៀតដោយការ ពិនិត្យមើលពីរដង និងផ្នែកពិតប្រាកដដែលខ្លួនបានលះបង់ដើម្បីធ្វើបាបអ្នក ដទៃ។ ដូច្នេះហើយជននោះត្រូវទទួលទោសធ្ងន់ដូចខាងលើ ដើម្បីធ្វើបាប អ្នកដទៃដោយផ្ទាល់។
ពួកគេជាមនុស្សនិយាយដើម មនុស្សបែបនេះជាអ្នកប្រមាថអ្នកដទៃដោយ សម្ងាត់ មិនដឹងជាសាធារណៈ។ នេះជាមនុស្សអាក្រក់ជាងពស់ពិសទៅទៀ ត។ ពស់ពិសខាំតែអ្នកដែលចូលទៅជិត ហើយធ្វើបាបគាត់ ប៉ុន្តែមនុស្ស

បែបនេះ (អ្នកនិយាយដើមគេ) អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សដែលមានចម្ងាយរាប់ម៉ឺននាក់។

៣០-៣១ អ្នកនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នេះជាអ្នករិះគន់អ្នកដទៃជាសាធារណៈ។ យេរេមា 19:16 ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ហេតុដូច្នេះហើយ ព្រះជាអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា ថ្ងៃនឹងមកដល់ ពេលកន្លែងនេះនឹងលែងហៅថា Topheth ឬជ្រលងភ្នំកូនហ៊ីនណម គឺជាជ្រលងភ្នំនៃការសម្លាប់។ អ្នកផ្សេងទៀតជាមួយនឹងពាក្យនេះគឺជារឿងមួយដ៏ឃោរឃៅ។ អ្នកណាប្រព្រឹត្តបែបនេះត្រូវទទួលទោស ព្រោះខ្លួនឯងនឹងទទួលអ្នករិះគន់ទុច្ចរិត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំវិនិច្ឆ័យឡើយ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកត្រូវវិនិច្ឆ័យ។ (ម៉ាថាយ ៧:១)

ស្អប់ព្រះជាម្ចាស់ ចិត្តអួតអាង មានអំនួត អួតអាង អំពើបាបទាំងនេះគឺមើលងាយអ្នកដទៃ ដោយគំនិតថាខ្លួនឯងក្រអឺតក្រទម។ "អ្នកស្អប់ព្រះជាម្ចាស់" គឺ Theostugeis (θεοστυγεῖς) ជាភាសាក្រិច នឹងត្រូវបានបកប្រែទៅជាអ្នកដែលស្អប់ព្រះជាម្ចាស់។ «អសុរស» ចង្អុលអ្នកដែលមើលងាយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ "ក្រអឺតក្រទម" គឺជា huperepanos (ὑπερηφάνους) ជាភាសាក្រិចដែលមានន័យថាអ្នកដែលត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះបីជាគាត់មិនមានខ្លឹមសារពិតក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបង្ហាញខ្លួនឯងដោយបន្លំខ្លួនថាជាមនុស្សខ្ពស់ ឬមួយទៀតដើម្បីធ្វើដូច្នេះជាមួយនឹងខ្លឹមសារពិត។ បុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះដោយមិនមានខ្លឹមសារពិត ប្រព្រឹត្តដោយបាបកម្មនៃពុតត្បុត។ សុភាសិត 16:18 ចែងថា៖ «ភាពឆ្មើងឆ្មៃទៅមុខសេចក្តីវិនាស។ និងមានវិញ្ញាណក្រអឺតក្រទមមុនពេលធ្លាក់ចុះ។ «កាលណាមនុស្សនិងសាធារណជនប្រព្រឹត្តដោយចិត្តក្រអឺតក្រទម ពួកគេនឹងត្រូវទទួលទោស

ដោយព្រះជាប្រាកដ។ សុភាសិត 19:29 ចែងថា៖ «ការថ្កោលទោសបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សចំអក ហើយការវាយដំសម្រាប់មនុស្សល្ងីល្ងើ។ យើងអាចដឹងថាតើអំពើបាបដ៏ធំសម្បើមឬក្រអឺតក្រទមនោះមានកម្រិតណា។ សម្រាប់អ្នកដែលអួតខ្លួន គឺអ្នកដែលមានមោទនភាពចំពោះខ្លួន អ្នកនោះជាអ្នកប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលអួតអំពីព្រះយេស៊ូ។ អ្នកដែលអួតអំពីព្រះយេស៊ូទាំងស្រុង នោះគួរចាត់ទុកខ្លួនឯងដូចជាដីឥដ្ឋដ៏វេទនា។ (ភីលីព ៣:៧-៩) ដោយសារអ្វីដែលត្រូវពឹងផ្អែកលើខ្លួនគាត់គឺជាធាតុប្រឆាំងនឹងការជឿព្រះយេស៊ូ។ អ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់ នេះចង្អុលអ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់។ មនុស្សបែបនេះមិនប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់សម្រាប់តែមនុស្សតែម្នាក់ទេ តែធ្វើផ្លូវអាក្រក់សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។ តើវាអាក្រក់ប៉ុណ្ណា? Antiochus Epipanes នៅក្នុងប្រទេសស៊ីរីបានរងទុក្ខវេទនាជនជាតិយូដា គាត់ត្រូវបានគេដាក់ឈ្មោះថាជា "អ្នកបង្កើតអំពើអាក្រក់ទាំងអស់

ការមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ ល្ងង់ មិនស្មោះត្រង់ គ្មានបេះដូង និងគ្មានមេត្តា អំពើបាបទាំងនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទនៃអំពើបាបដើម្បីបះបោរចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត។ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជារបស់ដ៏ល្អបំផុតដែលមនុស្សចូលចិត្ត អ្នកដែលបះបោរនឹងវាជាអំពើអាក្រក់ដ៏ក្រៃលែង។ ដូច្នេះ «អ្នកណាដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ» គឺជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំ។ នៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មនុស្សដែលមិនស្តាប់បង្គាប់បែបនេះគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ ហើយគួរត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយគប់ដុំថ្ម។ (Duet 21:18-21) ទោះបីជាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនដូច្នេះក៏ដោយ វាប្រាកដណាស់ថាអំពើដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ត្រូវតែជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (ធីមទី១ ៥:៨) កាលដែលអ្នកត្រូវបំផ្លាញសុំជំនួយពីអ្នកម្ខាងទៀត បើគាត់ត្រូវគេមើលងាយ នោះចិត្តគាត់ឈឺ

ចាប់។ ប៉ុន្តែឯអ្នកដែលឲ្យទានដល់អ្នកឯទៀត ឃើញអាកប្បកិរិយាបះបោរ ចំពោះបុគ្គលដែលប្រទានឲ្យនោះ នោះជាអារម្មណ៍វេទនាជាង។ "គ្មានជំនឿ" ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា "អណ្តាតទន់ភ្លន់ជាដើមឈើនៃជីវិត ប៉ុន្តែភាពច្របូកច្របល់ក្នុងនោះធ្វើឲ្យខូចវិញ្ញាណ។ "(ទំនុកដំកើង ១៥:៤), "គ្មានបេះដូង" អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថា នៅទីនេះ "មនុស្សគ្មានបេះដូង" មនុស្សទាបយកមនុស្សគ្មានបេះដូងមករកអ្នកខ្ពស់ យើងមិនអាចគិតវាដោយរដ្ឋមានកំណត់នោះទេ សប្បុរសជនផ្តល់ការលួងលោម ភាពក្លាហាន។ និងក្តីសង្ឃឹមចំពោះបុរស។ កាលដែលផ្លេកបន្ទោរធ្វើការ នោះជ្រលងនៃការយំសោកក៏នឹងប្រែទៅជាឋានសួគ៌នៃសេចក្តីរីករាយ។ "គ្មានមេត្តា" ទោះបីជាបុរសម្នាក់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពវេទនាសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយប្រសិនបើគាត់មិនត្រូវបានគេយកវាប្រហែលជាគ្មានមេត្តា។ សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គ្រិស្តបរិស័ទ មិនមែនផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់តែរូបខាងក្រៅរបស់ជនរងគ្រោះនោះទេ ប៉ុន្តែរហូតដល់សភាពនៃព្រលឹងរបស់គាត់។

32 មិនត្រឹមតែធ្វើប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងផ្តល់ការពេញចិត្តដល់អ្នកដែលប្រតិបត្តិតាម។ អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយខ្មាស់គេ មានលទ្ធភាពព្យាបាលបាន ប៉ុន្តែអ្នកដែលពិចារណាអំពើបាបត្រឹមត្រូវ នោះគ្មានសង្ឃឹមនឹងបានជាសះស្បើយឡើយ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

នៅក្នុងការបញ្ចេញមតិនៃទ្រឹស្តីរបស់ Barth បានគិតថាអត្ថាធិប្បាយនៃជនជាតិរ៉ូមរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញថាជាបន្ទាត់ក្រាស់បំផុត។ នៅទីនេះ គំនិតដែលបង្ហាញឱ្យឃើញរបស់គាត់បង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំ

ង។ ដូច្នេះដើម្បីដឹងពីគំនិតរបស់គាត់ វាគឺជាវិធីខ្លីដើម្បីអានការអធិប្បាយ
របស់គាត់អំពីរ៉ូម។

ប៉ុលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលបានត្រាស់ហៅឲ្យធ្វើជាសាវ័ក
បានញែកចេញសម្រាប់ដំណឹងល្អនៃព្រះ (ខ ១) ខេ. បាតបានមាន
ប្រសាសន៍ថា ព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់សាវកមិនមែនជាផ្នែក
មួយនៃជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលនោះទេ។ (eines Momentes seiner eigenen
Lebensentwicklung) ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការដែលប៉ូលត្រូវបានហៅមកមិន
មានតម្លៃតាមរយៈតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈតួអក្សរប្រវត្តិសាស្ត្រ
ដើម។ គាត់បានដកស្រង់ Kierkegaard ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោម។
នោះគឺ « ការពិតដែលត្រូវបានហៅថាជាសាវកគឺជាស្ថានភាពផ្ទុយគ្នាដែល
បានកំណត់នៅលើរដ្ឋហួសពីរដ្ឋរបស់លោកប៉ូលខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។»K. Barth
មិនបានកំណត់តម្លៃនៃការពិតដែលបានអំពាវនាវឱ្យមានលក្ខណៈប្រវត្តិសា
ស្ត្ររបស់ខ្លួន។ តើប៉ុលបានបដិសេធពីអត្ថិភាពជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ប៉ុលពី
ការពិតដែលនឹងត្រូវបានហៅសម្រាប់គាត់ដែរឬទេ? តាមពិតវាមិនដូច្នោះ
ទេ។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតក្នុងការមើលងាយតួអង្គសំខាន់របស់វា។ ដោយសារ
តែគាត់បានទទួលស្គាល់ថាប្រវត្តិសាស្ត្រដើមតែមួយគត់ (ប្រវត្តិសាស្ត្រឆ្លង
កាត់) គឺពិតប្រាកដវាផ្ទាល់ .. ប្រវត្តិសាស្ត្រដើមត្រូវបានបកប្រែចេញពី
ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់ Urgeschichte និយមន័យនៃ Brunner បង្ហាញអត្ថន័យ
បានយ៉ាងល្អ។ នេះគឺជាវា។ នោះគឺ "ប្រវត្តិសាស្ត្រដើម គឺជាគ្រាប់ពូជនៃ
ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់ អ្នកដែលនិយាយប្រវត្តិសាស្ត្រគឺគ្រាន់តែនិយាយ
បង្ហាញពីពេលវេលា និងលំហ។ ដូចដែល Goethe បាននិយាយថាដូចជារុក្ខ
ជាតិឧត្តមគតិសុទ្ធដែលរុក្ខជាតិដើម (Urpflanze0 មិនបានទទួលការចាត់

ថ្នាក់និងការអភិវឌ្ឍន៍ដែលបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហ) ប្រវត្តិសាស្ត្រដើមគឺជាអត្ថបទដើមដែលប្រវត្តិសាស្ត្រនៃឧត្តមគតិ។ កន្សោមដ៏ល្អរបស់វាដែលជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកដែលរសើបរួច ហើយនឹងត្រូវគេចចេញពីល្បាយដែលបានប្រែក្លាយ (Brunner, The Philosophy of Religion, ទំព័រ ១២៣-១២៤)។

បន្ទាប់មក អ្វីដែល Barth និង Brunner បាននិយាយ ប្រវត្តិសាស្ត្របានចង្អុលបង្ហាញពិភពលោកនៃបាតុភូត។ បន្ទាប់មក ប្រវត្តិសាស្ត្រដើមមានន័យថា វាមាននៅមុនព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួន ហើយរដ្ឋត្រូវបានបង្ហាញទៅក្នុងពិភពនៃពេលវេលា និងលំហ។ លោក Karl Barth បានគិតថា ការពិតដែលប៉ូលត្រូវបានហៅសម្រាប់គឺមិនសំខាន់ដូចរដ្ឋដែលបង្ហាញដោយពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហ ប៉ុន្តែបានទទួលស្គាល់ថាវាមានសារៈសំខាន់គ្រាន់តែជាអត្ថិភាពនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដើមប៉ុណ្ណោះ។ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ដល់ទៅបីដងនូវការពិតដែលបានហៅថាខ្លួនគាត់ដែលបានកើតឡើងនៅតាមផ្លូវទៅក្រុងដាម៉ាស.. (កិច្ចការ ៩:៦-១៥, ២២:២-២១, ២៦:១៦-១៨)។

ដែលគាត់បានសន្យាជាមុនតាមរយៈព្យាការីរបស់គាត់នៅក្នុងបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ (ខទី 2) សម្រាប់ K. Barth បាននិយាយថា ដំណឹងល្អគឺជាពាក្យនៃអត្ថបទដើមនៃអ្វីៗទាំងអស់ដែលបង្ហាញជានិច្ចនៅក្នុងការរំឭកឡើងវិញ (immer neu gesprochene Wort des Ursprungs aller Dinge – Eomerbrief, p.4), "អត្ថបទដើម" បានចង្អុលបង្ហាញពីប្រវត្តិដើម (Urgeschichte) ឬពាក្យដែលកែតម្រូវថ្មីៗរបស់គាត់ អាថិកំបាំង (Das geheimnis) ។ ម្យ៉ាងទៀត ដំណឹងល្អមិនមែនជាការពិតខាងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានលុកចូលទៅក្នុងពាក្យនៃពេលវេលា និងលំហានោះទេ។ ប៉ុន្តែ

ដំណឹងល្អខ្លួនឯងមិនអាចទាក់ទងនឹងពិភពនៃពេលវេលាបានទេ ហើយលំហាក៏មិនខុសពីគំនិតរបស់ប៉ុលដែរ។ លក្ខណៈហើយត្រូវបានប្រកាសថាជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលមានឫទ្ធានុភាពតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង (ខទី 4) K. Barth បានមានប្រសាសន៍នៅត្រង់ចំណុចនេះថា ពិភពលោកថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ត្រូវបានទាក់ទងជាមួយពិភពលោកចាស់ វាគឺជាវិវរណៈដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែទំនាក់ទំនងអកម្មមិនទាក់ទងគ្នាជាមួយដូចជាមិនបានទាក់ទងទៅចំណុចមួយនៃបន្ទាត់ផ្តាច់ ប៉ុន្តែត្រូវបានបំបែកចេញពីវា។ (នៅក្នុង der Auterstehung beruhrt die neue Welt des Heilgen zgestes die alte Welt des Fleische ។ Aber sie beruhurt sie wie die Tangente einen Kreis, ohne sie zu beruhren – Romerbrief, p, 6)។ អត្ថន័យនៃការបកស្រាយនេះគឺមួយ។ នោះគឺវាមិនអាចទៅរួចទេដែលយើងយល់អត្ថបទដើមនៃការរស់ឡើងវិញ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការរស់ឡើងវិញដែលសាវ័កបានឃើញ មិនមែនជាការរស់ឡើងវិញពីដើមឡើយ មិនមែនជាការរស់ឡើងវិញនៃពេលវេលា និងលំហារស់ឡើងវិញនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាការបង្ហាញអំពីពេលវេលា និងលំហា។ ប៉ុន្តែនេះគឺជាទស្សនៈទស្សនវិជ្ជារបស់ K. Barth ដែលមិនមែនជាអ្វីដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរទទួលយកនោះទេ។ ការរស់ឡើងវិញដែលមនុស្សបានឃើញត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហា។ (សូមមើល កិច្ចការ ២:២៣, ២៤, ៣១ កូរិនថូស ១៥:១-៨)។

ពិសេសនៃដំណឹងល្អដែលប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់គឺលក្ខណៈរបស់មនុស្សលោក យេស៊ូដែលគឺគាត់ជាកូនចៅរបស់ដាវីឌ។ (សូមមើល រ៉ូម 1:3 II Tim 2:7 I Jn 4:2)។

អំពីព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ដែលបានចុះពីព្រះបាទដាវីឌ តាមសាច់ឈាម (ខទី ៣) K Barth បានគិតអំពីចំណុចនេះថា សម្រាប់ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ នៅលើផែនដី ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហានោះ វាមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ . (ដូច្នេះហៅថាពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដើម) គាត់បាននិយាយថាវាមានន័យថាមានតែជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវត្រូវបានភ្ជាប់ទៅពិភពលោកនោះជាស្ថានីយ៍ចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោកនេះ។ (Romerbrief, ទំព័រ 6) ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាទស្សនវិជ្ជារបស់ K. Barth ប៉ុន្តែមិនមែនជាបទគម្ពីរទេ។ ក្នុងគម្ពីរព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា៖ «ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ភីលីពអើយ តើខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកយូរហើយឬ? អ្នកណាបានឃើញខ្ញុំ អ្នកនោះបានឃើញព្រះវរបិតា។ តើអ្នកអាចនិយាយថា 'បង្ហាញយើងពីព្រះវរបិតាបានយ៉ាងណា? (យ៉ូហាន ១៤: ៩) ។ ជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើផែនដីគឺ អេម៉ាញ្ចូអែល ដែលជាវត្តមានរបស់ព្រះ។ វាគឺជាទីបន្ទាល់ស្របគ្នានៃបទគម្ពីរ។ (ម៉ាថាយ ២:២៣, យន ១: ១៤)

តាមរយៈអ្នកដែលយើងបានទទួលព្រះគុណ និងការជាសាវ័ក (ខ ៥) ត្រង់ចំណុចនេះ K. Barth បាននិយាយថា "ព្រះគុណបានផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់សាវក ពីព្រោះព្រះគុណបានបំបែកមនុស្សចេញ" ។ (Gnade gibt vollmacht, es zu tun, weil Guade selber Gebrochenheit ist, - Romerbrief. P. 7) ។ ម៉្យាងទៀត Grace មិនមែនជាកម្មសិទ្ធិដែលទទួលយកបុរសនោះទេ ប៉ុន្តែ

គ្រាន់តែជាការផ្តាច់ទំនាក់ទំនងនៃពិភពលោកខាងមុខដើម្បីប្រកាសថាគ្មានមេត្តារបស់បុរសនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងឃើញបទគម្ពីរ យើងគិតថាព្រះគុណគឺជាកម្មសិទ្ធិដែលបុរសបានទទួលដោយព្រះ។ (សូមមើល រ៉ូម ៨:៣២, អេភេសូរ ២:៨ ទី១ កូរិនថូស ១២:៣, ៣០) សូមព្រះគុណ និងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីព្រះជាព្រះវរបិតានៃយើង និងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (ខ៧) ខេ.បាត បានបកស្រាយពាក្យដ៏វិសេសនេះខុសដោយការស្មានតាមគ្រាមភាសាម្តងទៀត។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "សន្តិភាពរបស់ពួកគេគួរតែជាសន្តិភាពរបស់ពួកគេ ការថប់បារម្ភរបស់ពួកគេក្លាយជាសន្តិភាពរបស់ពួកគេ តែងតែផ្លាស់ប្តូរគ្នាទៅវិញទៅមក។ " (Gnade gibt Vollmacht, es zu tun, well Gnade selber gebrochenheit ist – Romerbrief, p.7)។ ប៉ុន្តែអត្ថន័យព្រះគម្ពីរចំពោះពាក្យ សន្តិភាព ចង្អុលទៅតែសន្តិភាពក្នុងវិញ្ញាណដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនមានន័យថា វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានសន្តិភាពដោយការទទួលបានដោយការលះបង់ផ្លូវចិត្តដែលប៉ាន់ស្មាននោះទេ។ ខ្ញុំចង់ជូនអ្នក ដើម្បីឲ្យខ្ញុំផ្តល់អំណោយខាងវិញ្ញាណខ្លះដល់អ្នក (ខ១១) K. Barth បានគិតដល់ចំណុចនេះថា សម្រាប់គោលបំណងដែលសាវកព្យាយាមទៅសួរសុខទុក្ខអ្នកជឿរ៉ូម៉ាំង ដើម្បីផ្តល់ព្រះគុណដល់ពួកគេ វាមិនមែនទេ។ ដើម្បីប្រោសប្រទានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដែលរស់នៅក្នុងគាត់។ គាត់និយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ « សាវកអាចក្លាយទៅជាវត្ថុចាំបាច់សម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានបើកបង្ហាញថាជាភាពទទេ។ សារៈសំខាន់នៃសាវកមិនមែនជាវិជ្ជមានទេ ប៉ុន្តែអវិជ្ជមាន។ ពួកសាវកបានឃើញភាពទទេ។ ក្នុងន័យនេះ គាត់អនុវត្តតួនាទីមួយចំនួនដល់អ្នកដទៃ»។ (Mochte diese Voraussetzung immer neu ge

shehen1 Mochte thre Ruhe ihre Unruhe sein und ihre Uuruhe ihre Ruhe! – Romerbrief, p 7) ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈរបស់ K. Bath នេះអាចជាទស្សនវិជ្ជារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។ ព្រះគម្ពីរបានទទួលស្គាល់ថា សាវកមានតួនាទីពិសេសជាងអ្នកជឿទូទៅ។ ពួកគេបានទទួលអំណាចខាងវិញ្ញាណចេញមកពីព្រះតាមពេលវេលា។ (កូរិនថូសទី២ ២:១៧, ៦:១) ដូច្នេះ ខ្ញុំមានចិត្តចង់ផ្សាយដំណឹងល្អដល់អ្នករាល់គ្នាដែលនៅក្រុងរ៉ូមដែរ។ (ខ ១៥) ពាក្យនេះមិនបដិសេធប្រសិទ្ធភាពអចិន្ត្រៃយ៍នៃការពិតដែលថាអ្នកជឿបានកើតម្តងទៀតហើយបានក្លាយជាអ្នកជឿ។ ពាក្យនេះមានន័យថាគាត់បានបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដល់អ្នកជឿជនជាតិរ៉ូម ដើម្បីពង្រឹងពួកគេ ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានគិតខុសគ្នាចំពោះរឿងនេះ។ នោះគឺអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទនៅទីក្រុងរ៉ូមមានបទពិសោធន៍ដែលបានស្តាប់ដំណឹងល្អ ហើយពួកគេត្រូវការម្តងទៀតដែលពួកគេបានស្តាប់ និងគោរពតាមពួកគេ។ គាត់បាននិយាយថា « អ្នកណាដែលមិនអាចនិយាយថា « ខ្ញុំបានស្តាប់ដំណឹងល្អហើយ ហើយបានគោរពតាមវា។ "(Denn wer konnte letztlich sagen, dass er die Heilsbotschaft schon gehort hat? – Romebrief, ទំព័រ 10) ។ ពាក្យនេះរបស់ K. Barth (1) ប្រឆាំងនឹងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់ពួកបរិសុទ្ធគិតខុសពីពាក្យនេះ ព្រះរក្សា និងសង្គ្រោះបុរសដែលស្តាប់ដំណឹងល្អក្នុងពេលតែមួយ ហើយជឿលើវា ហើយគោរពតាមវាជារៀងរហូត ។ បុរសនោះបានជឿលើដំណឹងល្អយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយក៏បានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះដែរ តើវានឹងកើតឡើងដដែលៗដោយរបៀបណា? ដើម្បីក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ តើមិនមានន័យថារីករាយនឹងកេរដំណែលដ៏អស់កល្បនៃស្ថានសួគ៌ទេ? សូមមើល Jn 8: 35 ។ (2) យោងតាមទស្សនៈរបស់

K. Barth បន្ទាប់ពីអ្នកជឿបានកើតជាថ្មី គាត់គួរតែក្លាយជាកូនរបស់ព្រះម្តង ហើយម្តងទៀត។ វាមិនស្របនឹងបទគម្ពីរទេ។ (យ. ហោប ១០:១៥ ទី១ ១:៥, បប ៣:៥ ១៣:៨, ២០:១២, ២១, ២១:២៧, ទំនុកតម្កើង ១៣៨:៨, យេរេមា ៣១:៣ ៣២:៥០)

សម្រាប់ខ្ញុំមិនខ្មាសចំពោះដំណឹងល្អទេ (ខទី ១៦) K Barth បានលាតត្រដាងពាក្យនេះថា«ដំណឹងល្អមិនទាមទារឲ្យបុរសបម្រើការប្រយុទ្ធគ្នាខាងសាសនា និងការប្រកែកខាងទស្សនវិជ្ជា ហើយក៏មានទំនោរនៃការមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការប្រយុទ្ធដែរ ។ (Die Heilsbot schsft braucht den Streit der Weltregionen und Weltanaschauungen weder aufzusuchen noch zu fliechen – Romerbrief ទំ ១១)។ នោះគឺថា ដំណឹងល្អខ្លួនឯងមិនបានស្នើឲ្យមនុស្សយកអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវចំពោះដំណឹងល្អ ហើយមានទំនោរខ្លះនោះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ដំណឹងល្អមិនមែនជាអ្វីដែលត្រូវបានប្រកាសតាមមធ្យោបាយ ពិភពនៃពេលវេលា និងលំហានោះទេ។ (ទោះបីជាវាជារឿងល្អក៏ដោយ) ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានមើលងាយធម្មជាតិពីកំណើតរបស់ព្រះ ដោយសារគាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ធម្មជាតិដ៏វិសេសវិសាលនៃព្រះ ដែលជាចំណុចសំខាន់នៃដំណឹងល្អនៅក្នុងចំណុចនេះ។ ធម្មជាតិដ៏វិសេសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ មិនគួរត្រូវបានមើលងាយធម្មជាតិពីកំណើតរបស់ព្រះអង្គទេ ផ្ទុយទៅវិញវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរួមបញ្ចូលវា។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហាគឺមិនមែនជាបញ្ហាផ្ទុយគ្នាដូចលទ្ធិទ្វេ... អាស្រ័យដូចដែលព្រះបានប្រកាសដំណឹងល្អ ការប្រើប្រព័ន្ធមនុស្ស និងវិទ្យាស្ថានរបស់ទ្រង់ មិនមែនមានន័យថាទុកចិត្តលើវាទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាទ្រង់ដូចជាអ្នកគ្រប់គ្រងប្រើវា។ ដោយការស្វែងយល់ពីវា។ ហើយនៅក្នុងពិភព

លោកនៃពេលវេលា និងលំហា មិនអាចមានដំណឹងល្អត្រឹមត្រូវដូចដំណឹងល្អពិតប្រាកដដែលព្រះបែងចែកបានទេ? តើមិនមែនជាមធ្យោបាយដែលព្រះពេញចិត្តប្រើក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ ការរួមរស់នៃពេលវេលា និងលំហាខ្សោយទេឬ? សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែយើងមានកំណប់នេះនៅក្នុងពាងដីឥដ្ឋ ដើម្បីបង្ហាញថាអំណាចដ៏លើសលប់ជារបស់ព្រះ មិនមែនជារបស់យើងទេ។ (២កូរិនថូស ៤:៧)។ ដូច្នេះហើយ ពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហារយកខ្សែបន្ទាត់នៃដំណឹងល្អដ៏ត្រឹមត្រូវ (កាឡាទី ១:៨-៩) ហើយក៏មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការមានអំណះអំណាងដើម្បីតវ៉ាវា ប៉ុន្តែការប្រកែកនេះមិនមែនកើតឡើងដោយកម្មវត្ថុនៃ សាច់ឈាម (អេភេសូរ ៦:១២) ប៉ុន្តែដោយការយល់ដឹងពីវិញ្ញាណ។ (សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៤:១, ២ វិវរណៈ ២:៣, ៦, ២៤) កូរិនថូសទី២ ៦:១៤-១៨, យ៉ូហាន ៧-១១)

ដល់អ្នករាល់គ្នាដែលជឿ (ខទី ១៦) K. Barth បាននិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿដូចតទៅ។ នោះគឺសេចក្តីជំនឿជាវត្ថុមិនត្រូវដឹងទាំងស្រុង។ នោះគឺគាត់បានអះអាងថាដូចដែលអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿមិនអាចដឹងបាន វាមានលក្ខណៈគួរឱ្យទុកចិត្តជាងដល់បទពិសោធន៍បញ្ញារបស់មនុស្ស។ យើងនៅទីនេះផ្ទុយពីគោលលទ្ធិរបស់ Barth ទៅនឹងគោលលទ្ធិដែលបានកែទម្រង់ ហើយបន្ទាប់មកអនុញ្ញាតឱ្យយើងដឹងវាដោយត្រឡប់ទៅការបង្រៀននៃបទគម្ពីរវិញ។ តើកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿពិតជាធ្វើឲ្យជម្លោះក្នុងបទពិសោធន៍បញ្ញារបស់មនុស្សទាំងស្រុងឬ? ទីមួយ នៅក្នុងអ្នកជឿ វត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ ព្រះមិនផ្ទុយនឹងបញ្ញាដែលបានបង្កើតឡើងវិញទេ។ ចំពោះបញ្ញារបស់អ្នកជឿចេញមកពីព្រះ ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់ នោះបញ្ញាអាចស្គាល់ព្រះបានដល់កម្រិតណាមួយ។ (C. Van Til, Prolegomena P 11) ហេតុ

ដូច្នេះហើយ ព្រះមិនមែនជាអង្គដែលយកភាពចម្រូងចម្រាសចំពោះបញ្ញារបស់អ្នកជឿពិតប្រាកដនោះទេ។ តាមអ្នកជឿ អ្នកប្រាជ្ញដែលបានកែទម្រង់បញ្ជាក់ជាទូទៅថា ជំនឿ និងបញ្ញាមិនទាស់ទែងគ្នាទេ។ B. B Whitefield បាននិយាយថា "គ្មានជំនឿពិតណាមួយកើតឡើងទេ លុះត្រាតែមានការយល់ឃើញអំពីវត្ថុដែលត្រូវជឿ។ (Studies in Theology, p 341) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ។ អ្វីដែលបទគម្ពីរចែងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងជំនឿ និង បញ្ញា? « ពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញបានមានបន្ទូលទៅកាន់ពួកសិស្សរបស់ទ្រង់ ដើម្បីបញ្ជាក់អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺ « ហើយទ្រង់មានបន្ទូលទៅពួកគេថា « ហេតុអ្វីបានជាអ្នករាល់គ្នាព្រួយបារម្ភ ហើយហេតុអ្វីបានជាការសង្ស័យកើតឡើងក្នុងចិត្ត? មើលដៃ និងជើងរបស់ខ្ញុំ នោះគឺជាខ្ញុំខ្លួនឯង។ ប៉ះខ្ញុំហើយមើល។ ដ្បិតវិញ្ញាណមិនមានសាច់ និងឆ្អឹង ដូចអ្នករាល់គ្នាឃើញថាខ្ញុំមានឡើយ»។ កាលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះហើយ ទ្រង់ក៏បង្ហាញដៃ និងជើងដល់គេ..» (លូកា ២៤:៣៨-៤០) នេះជាពាក្យដែលផ្តល់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជំនឿលើប្រាជ្ញារបស់ពួកគេដោយគ្មានការសង្ស័យត្រូវបានបើកសម្តែងចេញពីសេចក្តីជំនឿសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ (ខ ១៧) K. Barth បានគិតថា នៅទីនេះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានបើកសម្តែង» មិនទាក់ទងនឹងមនុស្សនោះទេ។ គាត់បាននិយាយថា « ការពិតដែលបុរសបានអំពាវនាវរកព្រះនៅទីតាំងផ្សេងទៀតនៃការរស់ឡើងវិញគឺមិនមែនជាព្រះភាគច្រើនទេ»។) ដូចដែល K. Barth បានឃើញថា ព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមានន័យថា ព្រះមិនមែនជាអង្គមួយដែលមនុស្សនោះដឹងនោះទេ ប៉ុន្តែតែងតែមានចំពោះព្រះដែលមានដោយខ្លួនគាត់ជានិច្ច។ វាជាការបកស្រាយខុស។ លោកក្នុងការបកស្រាយខាងលើបានមានប្រសាសន៍

ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "ដោយសារព្រះទ្រង់បានបង្កើតចម្ងាយជាមួយនិងរក្សា វា នោះទ្រង់ទទួលស្គាល់ព្រះនៃយើង។ ដោយការរក្សាខ្លួនគាត់ជាមនុស្ស សុចរិត ទ្រង់បានរាប់យើងជាសុចរិត។) ត្រូវបានបើកសម្តែងចេញពីសេចក្តី ជំនឿសម្រាប់សេចក្តីជំនឿ (ខ ១៧) ចំពោះពាក្យនេះ ខេ បាតបានបក ស្រាយខុស ហើយលោកក៏បានគិតពាក្យជាគ្រាមភាសា ដោយបានឃើញ ថាពាក្យ «ដោយសេចក្តីជំនឿ» មានន័យថាជាសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះ ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ព្រះពិតមិនភ្លេចមនុស្សនោះ ទេ។ ទោះបីជាអាថិកំបាំងនៅតែជាអាថិកំបាំងគ្រប់ជំនាន់ក៏ដោយ ក៏ភាព ស្មោះត្រង់របស់ព្រះចំពោះបុរសនោះនៅតែស្ថិតនៅដដែល។ ចំពោះអ្នកនេះ ដូចខាងក្រោម នោះគឺ "បុរសដែលបោះចោលការប្រាស្រ័យទាក់ទងដោយ ផ្ទាល់ ការទំនាក់ទំនងត្រូវបើក។ អ្នកកាន់ភាពអវិជ្ជមាននៅក្នុងព្រះហស្តនៃ ព្រះ នឹងត្រូវទទួលនូវភាពវិជ្ជមាននៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះ»។ (Jenen, die verzichtet haben auf direkte Mittelung, wird es mitgeteilt… Die die Last des gottlichen Nein auf sich nehmen warden getragen von dem grosseren gottlichen – romerbrief – ទំ 18)។ ដូច្នេះហើយ នៅទីនេះ ការ ពិតដែលពាក្យថា «សេចក្តីជំនឿ» ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងព្រះ ហើយមនុស្ស ម្នាក់ៗមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ កន្សោមទាំងពីរនេះទាក់ទងនឹងអ្នកជឿ។ « មនុស្សសុចរិតនឹងរស់ដោយសេចក្តីជំនឿ»។ (ខទី ១៧) ក្នុងឃ្លានេះ ខេ បាត បានបកស្រាយខុសដោយការស្មានតាមគ្រាមភាសាជាទម្លាប់។ លោក បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា "អ្នកសុចរិតគឺជាអ្នកដែលជាប់គុកទៅ ជាអ្នកយាម។ គាត់គឺជាអ្នកយាមទ្វារដើម្បីក្រោកឈរនៅមាត់ទ្វារនៃការពិត ដ៏ទេវភាព។ លើកលែងតែអ្នកដែលដាក់គាត់ឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការរិនិច្ឆ័យ

ហើយលើកលែងតែអ្នកដែលភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយរំពឹងថាគ្មានអ្នកណាអាចជាមនុស្សសុចរិតបានឡើយ។ (Der "Gerechte"ist der zum Wachter bewordene Gefangene, der Huter an der Schwele der gottlichen Wirklichkelt. Eine andere Gerechtigkeit gibt es nicht als die des Mannes, der sih in das Gericht Gottes stelloff, 1 H. ពាក្យរបស់ Barth នេះមើលឃើញថាជំនឿគ្រាន់តែជាការប៉ាន់ស្មានដែលមានស្រាប់ដោយគ្មានមាតិការវិជ្ជមានដែលប្រយុទ្ធគ្នារវាងលទ្ធភាពនិងភាពមិនអាចទៅរួចនោះទេវាគឺជាការរំពឹងទុកនៃវិបត្តិដកចេញនូវការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រវិជ្ជមានដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រហារជីវិតខ្ញុំ។ ដើម្បីមើលឃើញសេចក្តីជំនឿដូចជាការខ្វះចន្លោះគឺមិនមែនជាព្រះគម្ពីរ។

ចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (ខទី ១៨) K. Barth បានចាត់ទុកវាជាអត្ថន័យទស្សនវិជ្ជា។ ខ្លឹមសារគឺនេះ។ នោះគឺថា "នេះគឺជាចំណុចអវិជ្ជមានដែលយើងមិនទទួលស្គាល់ថាវាមករកយើង"។ (Das Nein, das uns entgegengestellt ist, sofern wire s nicht bejahen – Romerbrief ទំព័រ 18) ។ នេះនៅក្នុង K Barth វាអាចមានន័យថា ខ្សែទំនាក់ទំនងផ្តាច់នៃពិភពដ៏អស់កល្ប ទៅកាន់ពិភពនៃពេលវេលា និងលំហ។ គាត់មើលឃើញចំណុចទំនាក់ទំនងដែលបានផ្តាច់ថាជាវិវរណៈ ហើយក៏ជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណចំពោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដែរ។ ការពិតដែលថានៅក្នុងគាត់ពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានបង្ហាញចូលទៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលានិងចន្លោះចេញពីវិវរណៈនៃអវិជ្ជមាន។ ប៉ុន្តែ តើវាមិនចាត់ទុកសេចក្តីពិតរបស់គ្រិស្តសាសនិកថាជាអ្នកមានឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានទេឬ? ព្រះគម្ពីរបានចែងថាសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើលោកនេះ មិនមែនដោយសារវាកើត

មកលើលោកីយ៍ទេ តែជាអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ជាពិសេសក្នុងចំណោមជនជាតិរ៉ូម ផ្នែកនេះបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ នោះគឺថា៖ «ព្រោះសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានសម្តែងមកពីស្ថានសួគ៌ ទាស់នឹងអំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្ស ដែលដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេបង្ក្រាបសេចក្តីពិត។ ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា កាលទ្រង់បានឃើញសត្វដែលទ្រង់បង្កើត ទ្រង់មានបន្ទូលថាល្អ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា (លោកុប្បត្តិ ១:៤, ១០, ១២, ១៧, ២១, ២៥, ៣១)

អំពើទុច្ចរិត និងអំពើទុច្ចរិតទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តដោយអំពើទុច្ចរិតរបស់គេបង្ក្រាបសេចក្តីពិត។ (ខ ១៨) ខេ បាត បានចង្អុលបង្ហាញថា នៅទីនេះ អំពើបាបដែលបានកត់ត្រាទុកជាកម្មសិទ្ធិរបស់តួអង្គដែលបុរសនោះបានយល់ច្រឡំអំពីភាពអស់កល្បជានិច្ច និងពេលវេលា និងលំហ។ Gottesverhaltnisses ។ — Romerbrief ទំព័រ ២០) ។ រាល់សកម្មភាពសាសនាដែលអាចដឹងថាយកព្រះដ៏អស់កល្បជាបញ្ញានៃពេលវេលា និងលំហ ជាជាងវត្ថុដែលគោរពព្រះបំផុតនៅក្នុងសាសនាគ្រឹស្ត អ្វីដែលគ្រិស្តអូស្សូដក់បំផុតគឺការថ្វាយបង្គំព្រះជាការគោរពបូជារូបព្រះ លោក Barth បានគិត។ ដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់អាចរួមបញ្ចូលគំនិតនៃពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហ។ K. Barth បានអះអាងថា ទោះបីជាគោលលទ្ធិពិតនៃសាសនាគ្រឹស្តចេញមកពីព្រះ ហើយក៏បានចូលទៅក្នុងពិភពនៃពេលវេលា និងចន្លោះដែលវាមិនអាចជាការបើកសម្តែងដោយខ្លួនវានោះទេ។ តើទ្រឹស្តីរបស់ Barth ជិតដល់ទីនេះទេ? ហេតុអ្វីបានជាព្រះអធិបតេយ្យដាច់ខាតមិនអាចគ្រប់គ្រងពិភពលោកខាងក្នុងនៃពេលវេលា និងលំហាដោយមានប្រសិទ្ធភាព? តើព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពមានអំណាចគ្រប់គ្រងរហូតដល់ខាងក្នុងខាង

ក្នុងឬ? តើព្រះនៃសេចក្តីស្រឡាញ់មានសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏ខ្លីដើម្បីគង់នៅក្នុងកំណើតរបស់យើងឬទេ? នៅក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អត្រឹមត្រូវដែលហៅព្រះថា "ព្រះរបស់យើង" មានន័យថាការសារភាពដើម្បីទុកចិត្តលើព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញាអស់កល្បជានិច្ច។ (យេ. ២០:១៧, ៣១:៣៣) ឬដូចដែលយើងបានសារភាពថា«ព្រះជាមរតករបស់យើង» នោះមិនមានន័យថាការប្រមាថដែលគិតថាព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងទេ។ តាមពិតវាមានន័យថា ដោយសារយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ ព្រះអង្គទ្រង់ជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ ហេតុនេះហើយបានជាពាក្យនេះគឺជាគម្ពីរនិងពាក្យដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះ។ សូមមើលយ៉ូស ១៣:៣៣, ទំនុកដំកើង ១៦:៥។សម្រាប់អ្វីដែលគេអាចដឹងអំពីព្រះគឺច្បាស់សម្រាប់ពួកគេ (ខ ១៩) ខេ. បាតបានពន្យល់ខគម្ពីរដូចតទៅនេះពោលគឺ « បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនមែនបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងគឺជាព្រះទេ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនមែនជាបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងបំបែកយើងហើយបង្កើតយើង។ ការទទួលស្គាល់មនុស្សអសកម្មនៅលើយើងខាងលើគឺទទួលស្គាល់ស្ថិយភាពរបស់យើង»។ (Wir wissen, dass Gott die Personlichkeit ist, die wir nicht sind, und dass eben ieses unser Nicht Sein unsre Personnichkeit aufhebt und begrtindet. Dieser Gottesgedanke, die Einsicht in die absolute Heteron wirst, 2 9) នេះជាគំនិតដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គំនិតមានកំណត់។(grenzbegriff)។ គោលគំនិតមានកំណត់ គឺជាគំនិតនិយតកម្ម ដែលសន្មត់ថា គំនិតផ្ទុយគ្នា។ ចំណេះរបស់បុរសនោះព្យាយាមដឹងទៅរកវា ប៉ុន្តែគេមិនដឹង។ នេះជាគំនិតប្រឆាំងដែលស្គាល់ព្រះជាអ្នកបង្កើតនិងអ្នកបកស្រាយការពិតនៃសាកលលោក។ នេះជាការគិតរបស់ Kant ។ បុរសដែលមិនគ្រប់គ្រាន់ចំពោះការ

រំពឹងទុករបស់ Butler បានព្យាយាមកសាងឡើងវិញនៅទីតាំងនៃជំនឿតាម គំនិតរបស់ Kant វាមិនអាចទៅរួចទេ។ ដូចដែលការគិតរបស់ Kant ប្រព័ន្ធ ប៉ាន់ស្មានដែលបំបែកពិភពនៃវិទ្យាសាស្ត្រនៃពិភពនៃជំនឿត្រូវបានគេហៅ ថា phenomenalism នៅក្នុងពាក្យផ្សេងទៀត។ ប្រព័ន្ធប៉ាន់ស្មានបែបនេះមិន ជឿលើព្រះពិតទេ។ . ដោយសារតែគោលគំនិតនិយតកម្មដែល Kant បាន បង្កើតនោះគឺជាគោលគំនិតដែលមិនមានអំណាច (Noumenon) គឺជាស្មាដៃ របស់មនុស្សដែលនឹងក្លាយជាមនុស្សស្វយ័ត ដូច្នេះវាជាការមិនសមហេតុផ ល។ ព្រះពិតគឺសមហេតុផលមួយ។ ពិតណាស់ សនិទានភាពរបស់គាត់គឺ ជាមនុស្សដែលអាចឆ្លងផុតពីហេតុផលរបស់មនុស្ស។

បន្ទាប់មក គោលគំនិតមានកំណត់ កំណត់ការកំណត់ដោយមិនមានការ សម្របសម្រួលរវាងពិភពរសើប និងពិភពលោកដែលមានឥទ្ធិពល ការ កំណត់មិនអាចយកឈ្នះលើហេតុផលនិយមរបស់មនុស្សបានទេ។ សរីរ វិទ្យារបស់មនុស្សអាចចាត់ចែងអ្វីៗក្នុងគំនិតរសើបតែមួយគត់ដែលជាពិភព នៃពេលវេលា និងលំហ។ លោក Barth បានស្រមៃគិតពីព្រះដោយគោល គំនិតដែលមានកម្រិត ហើយបានកំណត់ថា "បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនមែនចេញ ពីបុគ្គលិកលក្ខណៈ" (The being beyond the extreme state of the sensitive world)។ នេះរាប់បញ្ចូលទាំងការគិតដែលថាពិភពលោកដ៏រសើប មានលើសពីការគិតនោះដោយឯករាជ្យចេញពីព្រះ វាជាកំហុសក្នុងការ មើលងាយការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះ និងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់។ ពិភព លោកដ៏រសើបមិនឯករាជ្យចេញពីព្រះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើការបង្កើត និង ការផ្តល់ជំនួយរបស់គាត់។ ដូច្នេះ សាវកប៉ុលក៏ថ្លែងទីបន្ទាល់ផ្នែកនេះដែរ ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា អំណាចនៃព្រះគឺមានវិវរណៈដល់គ្រប់សត្វ

ដែលព្រះបានបង្កើតយ៉ាងច្បាស់។ (រ៉ូម ១:២០)។ ការគ្រប់គ្រងពីកំណើតចំពោះពិភពលោកដ៏រសើបត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងទូលំទូលាយដោយបទគម្ពីរ។ (សូមមើល កិច្ចការ ១៤:៧, ១៧:២៤-២៨, មថ ១០:២៩-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១ អ្នកយកបំណុលនៃដំណឹងល្អ (រ៉ូម ១:១៤-១៧)

ប៉ុលបាននិយាយថា គាត់គឺជាអ្នកដែលជំពាក់បំណុលនៃដំណឹងល្អ វាមិនមែនជាពាក្យដែលប៉ុលបានធ្វើដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលគួរនិយាយ។

1. បុរសនោះទទួលខុសត្រូវក្នុងការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃ។

អ្នកណាជាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរូបព្រះ។ ដូច្នេះ គាត់មានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកដទៃដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរូបភាពនៃព្រះដូចខ្លួនគាត់។ ប្រសិនបើបុរសរស់នៅដោយខ្លួនឯងនៅលើផែនដីគាត់មិនទទួលបានអត្ថន័យរបស់មនុស្សនោះទេ។ ចំណុចខុសគ្នាដែលមនុស្សខុសពីសត្វ គឺទី១ បុរសមានការកោតខ្លាចព្រះ ទី២ ស្រឡាញ់សត្វដទៃដូចខ្លួ

ន។ នៅពេលដែល Robinson Crosse ស្នាក់នៅក្នុងកោះដោយគ្មានបុរសនោះ អ្វីដែលគាត់ប្រាថ្នាគឺគ្រាន់តែជាបុរសប៉ុណ្ណោះ។

2. ដំណឹងល្អមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរួមរបស់មនុស្សទាំងអស់។

អ្នកណាប្រើទ្រព្យរួមឲ្យគេ អ្នកនោះជាចោរ។ ដំណឹងល្អមិនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សម្នាក់ទេ ប៉ុន្តែដល់មនុស្សទាំងអស់ក្នុងពិភពលោក។ ដូចដែលយើងឃើញ យ៉ូហាន 3:16 វាច្បាស់ណាស់។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃបេសកកម្ម អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាត្រូវបានផ្តល់ជីវិតរបស់ពួកគេសម្រាប់ជាតិសាសន៍។ ដូចដែល Judson ត្រូវបានបញ្ជូនទៅ Bummer ហើយបានបម្រើបេសកកម្មសម្រាប់ពួកគេ។ វាពិតជាលំបាកណាស់ដែលបន្ទាប់ពី 7 ឆ្នាំចុងក្រោយគាត់បានក្លាយជាគ្រីស្ទានមួយ ប៉ុន្តែគាត់បានស៊ូទ្រាំ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ នៅពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅទីនោះ ដោយសារតែគាត់មិនបានទទួលអ្នកជឿណាមួយ នាយកដ្ឋានបេសកកម្មរបស់អាមេរិកគឺ

ខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែលោក Judson បានស្នើសុំឲ្យរង់ចាំរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំទៀត។ ដំណឹងល្អគឺជាអំណោយទូទៅដែលត្រូវបានផ្តល់ដល់អ្នកមិនជឿ ជនស៊ីវិលមនុស្សល្អ និងមនុស្សអាក្រក់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អ មិនត្រឹមតែរើសអើងជាតិសាសន៍ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មិនត្រូវរើសអើងដោយរូបខាងក្រៅដែរ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែចូលទៅក្នុងមនុស្សអាក្រក់ដោយគ្មានការរើសអើង។

3. យើងមានទំនួលខុសត្រូវចំពោះដំណឹងល្អដល់អ្នកជិតខាងរបស់យើងដោយសារយើងបានទទួលវាដោយគ្មានតម្លៃ។

ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកបានទទួលដោយមិនបង់ប្រាក់។ ផ្តល់ឱ្យដោយមិនបង់ប្រាក់" ។ ព្រះគុណនៃដំណឹងល្អគឺជាអំណោយដែលត្រូវផ្តល់ឲ្យដោយមិនមានតម្លៃ។ អេសាយ 55:1 មានបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកដែលស្រេក ចូរមកឯទឹកចុះ! ហើយអ្នកដែលគ្មានលុយ ចូរមកទិញបរិភោគចុះ! ចូរមកទិញស្រានិងទឹកដោះគោដោយមិនយកប្រាក់និងគ្មានតម្លៃ»។ ដំណឹងល្អជារបស់ដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សដែលត្រូវវិនាស បើយើងធ្វើឲ្យតម្លៃនោះគឺមិនអាចរាប់បាន។ បុរសមិនអាចបង់ថ្លៃបានទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះប្រទានឲ្យដោយមិនមានតម្លៃ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រកាសប្រាប់អ្នកដទៃ នោះត្រូវទទួលខុសត្រូវប្រកាសប្រាប់អ្នកដទៃដោយឥតគិតថ្លៃ។ បើយើងទទួលវាដោយគ្មានតម្លៃ បើយើងមិនឲ្យវាដោយគ្មានតម្លៃ នោះជាអំពើបាបដែលបះបោរ។ គម្ពីរចែងថា៖ «ដ្បិតកម្មករសមនឹងទទួលអាហាររបស់ខ្លួន។ "(Mt 10:10) ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថា អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរទាមទារប្រាក់ខែនោះទេ។ នេះមានន័យថា កាលដែលគាត់ទទួលបានប្រាក់ខែគឺសក្តិសម។

លោក Maclaren ដែលជាគ្រូអធិប្បាយបានដុតសាត្រាស្លឹករឹតធម្មទេសនារបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បាននិយាយថា ខ្ញុំមិនទុកចិត្តលើការងាររបស់ខ្ញុំទេ គឺមានតែគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ "ទោះបីជាយើងធ្វើការល្អនៅក្នុងពិភពលោកក៏ដោយ វាមិនពេញលេញ និងមានកំហុស។ ហេតុនេះហើយបានជាអេសាយមានប្រសាសន៍ថា៖ «យើងទាំងអស់គ្នាបានក្លាយទៅដូចជាអ្នកមិនបរិសុទ្ធ ហើយអំពើសុចរិតរបស់យើងទាំងអស់ប្រៀបដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលមិនស្អាត។

យើងទាំងអស់គ្នារសាត់ដូចស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើង ដូចជាខ្យល់បក់បោកយើងទៅ។ (គឺ ៦៤:៦)។

មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលបានសម្រេចនូវគុណសម្បត្តិនៃការសង្គ្រោះ
របស់យើង។

លូសើរបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា "ជំនឿគឺជាការសុចរិតរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទដូចជាទ្រង់ ប៉ុន្តែមិនចាត់ទុកអំពើបាបរបស់ទ្រង់ចំពោះខ្លួនឯងទេ គឺ
ចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ឱសេចក្តីស្លាប់អើយ តើជ័យជម្នះ
របស់អ្នកនៅឯណា? ឱសេចក្តីស្លាប់ តើការខាំរបស់ឯងនៅឯណា? កំហឹងនៃ
សេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាច្បាប់។ ប៉ុន្តែសូម
អរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែលប្រទានឲ្យយើងមានជ័យជំនះតាមរយៈព្រះយេស៊ូ
វគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង។ » (ICor 15:55-57)

ដោយសារព្រះបានសង្គ្រោះយើងដោយព្រះគុណ យើងគ្រាន់តែជឿលើ
ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។

នៅពេលយើងគិតពីអតីតកាលរបស់យើង យើងដឹងថាការពិតដែលយើង
បានទទួលការសង្គ្រោះចេញពីកៅអីដ៏គ្រោះថ្នាក់ ដោយសារព្រះគុណរបស់
ព្រះគឺល្អណាស់។ Augustine បាននិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានស្នើសុំ
ឱ្យជ្រើសរើសមួយក្នុងចំណោមពីរយ៉ាង: តើអ្នកចង់ស្លាប់ទេ? ឬចង់ជួបរឿង
លំបាកកាលពីអតីតកាល? គាត់នឹងចង់ផ្តល់ឱ្យ។ ព្រោះគាត់បានចេញមកពី
បរិយាកាសដ៏គ្រោះថ្នាក់»។ យើងត្រូវបានសង្គ្រោះចេញពីបរិយាកាស
លំបាកទាំងអស់ក្នុងអតីតកាល ដោយសារតែព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ព្រះតែង
តែជួយយើងដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងគួរជឿលើព្រះអម្ចាស់
ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់។ បុរសមិនអាចរួចពីសេចក្តីស្លាប់ សេចក្តីទុក្ខវេទនា
និងសេចក្តីស្លាប់ដោយខ្លួនឯងបានទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៣ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ (រ៉ូម ១:១៨-៣២)

ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីក្រោធដល់មនុស្សមានបាប។ កំហឹងមិនមែនជាកំហឹងបង្ហូរឈាមទេ ប៉ុន្តែជាយុត្តិធម៌និងភាពធ្ងន់ធ្ងរ។ ពាក្យ «សេចក្តីក្រោធ» ចេញមកពីរ៉ូម ១២ ដង ដែលគេប្រើទាក់ទងនឹងព្រះ។ ព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីក្រោធដល់អំពើបាបរបស់មនុស្ស (និក្ខមនំ ៣៤:១៤, ចោទិយកថា ២៩:១៩-២០, ណាហា ១:២-៨, រ៉ូម ១២:១៩, ហេប ១០:៣១ អេសេក ២២:១៤) ជាការពិតណាស់ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ខ្លាំងជាងសេចក្តីក្រោធរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនគិតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទេ គឺបានត្រឹមតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ប្រាកដជានិយាយដោយសារគេមិនស្គាល់តម្លៃនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន។ នៅពេលដែលយើង

គិតពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់តែនៅក្នុងពន្លឺនៃសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ទ្រង់ប្រាប់យើង។ ដូច្នេះ តើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបើកសម្តែងដល់មនុស្សមានបាបយ៉ាងដូចម្តេច?

មនុស្សមានបាបគឺងងឹត (21-23)

វាគឺជាទណ្ឌកម្មដែលគាត់បានទទួលនៅចំពោះព្រះ។ បើបុគ្គលណាមួយបំពានច្បាប់ជាតិហើយត្រូវទទួលទោសដោយបើកភ្នែកមើល នោះជាទោសធំ។ ប្រសិនបើបុរសមិនអាចមើលឃើញសត្វទាំងអស់ដោយសារបញ្ហាពិការភ្នែករបស់គាត់ យើងអាចនិយាយបានថាគាត់វេទនាណាស់។ បើយើងនិយាយថា មនុស្សខ្វាក់មិនមើលគ្រប់រឿង សុទ្ធតែវេទនា តើមនុស្សខ្វាក់មិនឃើញព្រះមានទុក្ខយ៉ាងណា? វាគឺជាការដាក់ទោសធំជាង។ ដោយសារមនុស្សមិនអាចមើលឃើញព្រះសម្រាប់ភាពងងឹតក្នុងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន វាជាទុក្ខវេទនាដ៏ធំលើសពីអ្វីទាំងអស់។ បុរសនោះមិនស្គាល់ព្រះទេ ព្រោះគាត់មានភ្នែកមនុស្សមានបាបត្រូវបានបោះបង់ចោលសេចក្តីក្រោធមួយទៀតរបស់ព្រះចំពោះមនុស្សមានបាប គឺការបោះបង់ចោលគាត់ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នេះជាពាក្យបីដងគឺ «ត្រូវបោះបង់ចោល» (២៤, ២៦, និង ២៨)។ បើយើងត្រូវអារក្សបោះបង់ចោល យើងអាចនិយាយបានថាជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងត្រូវបានព្រះបោះបង់ចោល យើងអាចនិយាយបានថា វាគឺជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់អធិបតេយ្យនិងជាប្រភពនៃពរជ័យ អ្នកដែលត្រូវគេបោះបង់ចោលទៅជាទុក្ខវេទនាអស់កល្បជានិច្ច។ អំពើបាបផ្តល់ឱ្យគាត់នូវសេចក្តីរីករាយបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែក្រោយមកវានាំមកនូវទុក្ខសោក និងអពមង្គលដល់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤ អំពើបាបពីរប្រភេទ (រ៉ូម ១:១៨-៣២)

ដូចដែលអត្ថបទប្រាប់យើង សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបង្ហាញដល់សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះពីរប្រភេទ។ មួយជាអំពើបាបសាសនា និងមួយទៀតជាអំពើបាបខាងសីលធម៌។

1. អំពើបាបខាងសាសនា

នេះនិយាយថា បាបថ្វាយបង្គំរូបព្រះ មិនមែនថ្វាយបង្គំព្រះទេ។ (១៩-២៣) គោលបំណងដែលព្រះបានបង្កើតមនុស្សគឺដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ មិនមែនជាការថ្វាយបង្គំនូវរូបភាពដែលអាចមើលឃើញនោះទេ។ ព្រោះអ្វីដែលមើលឃើញជាលក្ខណៈរបស់សត្វ តែមិនមែនជាលក្ខណៈរបស់អ្នកបង្កើត។ សកម្មភាពដើម្បីទទួលស្គាល់សត្វជាអ្នកបង្កើត គឺជាសកម្មភាពចំអកអ្នកបង្កើត។ ការបម្រើ

រូបភាពដែលមើលឃើញទាំងអស់គឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។ វាគឺជាអំពើបាប ដែលចំអកថាព្រះជាវិញ្ញាណបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ ពោលគឺធម្មជាតិដ៏ទេវភាព ហើយមើលងាយធម្មជាតិគ្មានទីបញ្ចប់របស់ទ្រង់។ អ្នកណាដែលមិនជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ អ្នកណាដែលមិនជឿលើបទគម្ពីរ អ្នកនោះបានគិតអំពីការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រអះអាងថា បើគេឃើញព្រះដោយភ្នែកពិត នោះគេមិនអាចជឿបានឡើយ។ វាមិនមែនជាពាក្យដែលគេនិយាយទេ ព្រោះមិនដឹងថាព្រះជានរណា។ វាគឺជាអាកប្បកិរិយាដ៏ថោកទាបដែលចាត់ទុកព្រះជាម្ចាស់ជារូបព្រះ។ គន្ធី ដែលជាមហាម៉ានៅប្រទេសឥណ្ឌាក៏មិនចេះល្ពដែរ ដោយប្រាជ្ញារបស់គាត់។ ទ្រង់បានធ្វើរូបព្រះក្នុងកប៉ាល់ដែលចូលក្នុងប្រទេសឥណ្ឌាចេញពីចក្រភពអង់គ្លេស។ យើងគួរតែជឿលើព្រះ ដោយដឹងថាយើងមិនអាចមើលឃើញព្រះបាន។

2. អំពើបាបខាងសីលធម៌

កាលណាសាសនាមិនពិត អំពើបាបទាំងឡាយក៏កើតចេញពីសាសនានោះដែរ។ អ្នកដែលបម្រើរូបព្រះអាចប្រព្រឹត្តអំពើបាបខាងសីលធម៌តាមអ្វីដែលខ្លួនចង់បាន។ ការដែលគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមការចង់បាន គឺជាទោសដែលគេទទួល។ ការប្រព្រឹត្តអំពើបាបមិនមែនជាសុភមង្គលទេ តែជាទុក្ខ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យបុរសក្លាយជាទុក្ខ ហើយនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខវាបំផ្លាញគាត់។ ដូចថាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបមិនរលត់ឡើយ។ មេកំណាចដាស់តឿនមនុស្សឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើន។ ទីបំផុត គាត់បានចងជាប់នឹងអំពើបាប ហើយធ្វើឲ្យគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះអំពើបាបដ៏អាក្រក់នេះបានរាលដាលចូលទៅក្នុងតំបន់ដ៏ធំពីតំបន់តូច។ វាដូចជាទន្លេ; វាចាប់ផ្តើមពីប្រភពទឹកតិចតួច និងធ្វើឱ្យមហា

សមុទ្រដ៏អស្ចារ្យ។ អំពើបាបរាប់មិនអស់ ដោយការមិនអើពើ និងដោយការ ដឹង។ អំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តដោយដឹងគឺគ្រោះថ្នាក់ជាង។ ដោយសារការ ដឹងពីអំពើបាប និងការមិនអើពើនឹងអំពើបាបរបស់យើងមានច្រើន នោះ យើងត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយគ្រោះថ្នាក់។ អ្នកដែលមិនមានអារម្មណ៍មួយ នេះគឺគ្រោះថ្នាក់ជាង។ ដូច្នេះ យើងគួរសម្លាប់ប្រភពនៃអំពើបាបរបស់យើង ជាមុនសិន ជាប្រភពនៃអំពើបាប ដូចអត្ថបទបានចែងថា (ខ ២១) ជាចរិត របស់យើងមិនចង់លើកតម្កើងព្រះ។ ព្រោះចរិតយើងអាក្រក់គួរតែសម្លាប់ ចោល។ វាមិនអាចត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាល។ វាមិនអាចជួយបានក្រៅពី សម្លាប់វា។ ព្រោះធម្មជាតិរបស់យើងគឺអាក្រក់ប្រសិនបើចូលចិត្តអំពើបាប ហើយវាទាក់ទាញអំពើបាប។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៥ វេទនានៃអ្នកដែលគ្មានព្រះនៅក្នុងចិត្ត (រ៉ូម ១:២៨-៣២)

1. ការមិនមានព្រះក្នុងចិត្តមានន័យថាស្អប់ការស្គាល់ព្រះ។

បុរសនោះព្រោះស្រឡាញ់អំពើបាប គាត់មកស្អប់ព្រះ។ ព្រោះអំពើបាប និង ព្រះផ្ទុយពីអំពើបាបគ្នា។ នេះដូចជាបុរសដែលចូលចិត្តលេងស្អប់ការងារ។ អ្នកណាដែលស្អប់ការស្គាល់ព្រះនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាបជាច្រើន។

2. គាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយ egoism អាក្រក់

ខទី ២៩ ក្នុងអត្ថបទនោះបាននិយាយថា « ពួកគេពោរពេញទៅដោយអំពើ ទុច្ចរិត អំពើអាក្រក់ ការលោភលន់ ការព្យាបាទ។ ពួកគេពោរពេញទៅដោយ ការច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការបោកបញ្ឆោត ការព្យាបាទ។ ពួកគេគឺជាការនិយាយដើមគេ" ដែលមានន័យថាអាកប្បកិរិយានៃការអត្មា និយមដ៏អាក្រក់បំផុត។ នោះគឺអំពើបាបនេះអយុត្តិធម៌ចំពោះអ្នកដទៃ ហើយ

បំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនជាមួយអ្នកដទៃ។ Egoism ពិតជាមិនផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនទេ តែវាធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់ខ្លួនឯង។ វានាំមកនូវភាពមិនមានសុវត្ថិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ សន្តិភាពនៃចិត្តត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការបំពេញឆន្ទៈរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែដោយការបំពេញឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «មានពរហើយអស់អ្នកដែលស្លូតបូត ដ្បិតគេនឹងបានផែនដីជាមត៌ក»។

3. គាត់បញ្ចេញអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ

ក្នុងអត្ថបទ«ច្រណែន ការសម្លាប់ ការឈ្លោះប្រកែក ការបោកបញ្ឆោត ព្យាបាទ» មានន័យថា អំពើអាក្រក់ធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ បុរសប្រច័ណ្ឌត្រូវពុកឆ្អឹង មុននឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ។ (សុភាសិត ១៤:៣០) ឃាតកម្មសម្លាប់ព្រលឹងគាត់ មុននឹងសម្លាប់ព្រលឹងឯទៀត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលឈ្លោះគ្នាមិនគ្រប់គ្រងបញ្ហា ជាជាងបង្កការច្របូកច្របល់ អ្នកបោកបញ្ឆោតខ្លួនព្រលឹងដំបូងគឺនៅលើគាត់និយាយពាក្យធ្វើបាបអ្នកដទៃនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង "និយាយដើមគេ បង្កាច់បង្ខូច" មានន័យថា អំពើបាបដ៏ធំដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ (១) ប្រសិនបើយើងមានដំបូន្មានខ្លះៗដល់អ្នកដទៃ បន្ទាប់ពីយើងជួបគាត់ដូចដែលយើងប្រាប់ទល់មុខអ្នកដ៏ទៃ នោះគឺជាការស្រឡាញ់ដំបូន្មាន។ ប៉ុន្តែការនិយាយដើមមិនមែនស្រឡាញ់អ្នកដទៃទេ តែជាអំពើបាបធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ យើងមិនចាំបាច់មានចិត្តមិនសប្បាយចិត្តដោយសារតែកំហុសអ្នកដទៃនោះទេ។ (២) ពេលដែលយើងនិយាយបង្កាច់បង្ខូចអ្នកដ៏ទៃ យើងក៏កាត់ទោសប្រហារជីវិត ដោយសារយើងបានទទួលការបង្កាច់បង្ខូចខ្លះ។ ប៉ុន្តែវាខុស។ យើងមិនចាំបាច់គិតថាជាបញ្ហាធំដើម្បី

ទទួលបានការសរសើរ ឬប្រមាថនោះទេ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងមិនប្រែប្រួលតាមពាក្យរបស់គាត់ទេ។

4. អំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទម អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា

"អ្នកស្អប់ព្រះ ឃោរឃៅ ក្រអឺតក្រទម អួតអាង" វាចង្អុលបង្ហាញពីអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទម។ (១) ចំពោះទង្វើក្រអឺតក្រទមចង្អុលទៅលើការដែលបុគ្គលស្អប់អ្នកដទៃនោះជារឿងល្ងង់។ (២) ព្រះរាជបុត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ក៏បានយាងមកក្នុងលោក ហើយត្រូវបានទម្លាក់នៅកៅអីទាបរហូតដល់ស្លាប់ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្ស។ ទោះបីជាបែបនេះក្តី បើបុរសមើលងាយអ្នកដទៃនោះនឹងមានភាពល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះគេមើលងាយតម្លៃមនុស្ស។

5. អំពើបាបដែលបះបោរ

នៅក្នុងខគម្ពីរ 30, 31 ចង្អុលទៅអំពើបាបនៃការបះបោរ។ អំពើបាបនេះត្រូវបានបង្ហាញជាអាកប្បកិរិយាគ្មានមេត្តា។ "សត្វហ្សីរ៉ាហ្វនៅក្នុងសត្វមិនដើរលើដង្កូវទេ" ។ នោះគឺសត្វនេះត្រូវបានគេហៅឲ្យមានចរិតល្អ។ ដូចនេះដែរ សូម្បីតែសត្វក៏បង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងនេះតាមចរិតសំខាន់ដែរ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានលាតត្រដាងនៅក្នុងសត្វលោកទាំងអស់ក្នុងសកលលោក។ បើបុរសនោះគ្មានស្នេហាទេ នោះគេមិនអាចក្លាយជាមនុស្សបានឡើយ។ ការបះបោរមិនមានប្រតិកម្មតបទៅនឹងការដឹងគុណចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ជាជាងការមើលងាយដោយត្រជាក់ ហើយបដិសេធ។ ដូច្នេះ វាគឺជាមនុស្សអាក្រក់ដែលគ្មានបេះដូង។

ជំពូកទី 2

1. ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាដែលវិនិច្ឆ័យទោសអើយ អ្នកគ្មានលេសអ្វីឡើយ។ ដ្បិតក្នុងការកាត់ទោសអ្នកដទៃ អ្នកនឹងថ្កោលទោសខ្លួនអ្នកផ្ទាល់ ព្រោះអ្នកជាចៅក្រមប្រព្រឹត្តដូចគ្នាដែរ។ 2 យើងដឹងថាការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវធ្លាក់ទៅលើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះ។ 3 ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកគិតថាអ្នកដែលវិនិច្ឆ័យអ្នកដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះហើយនៅតែប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងថា អ្នកនឹងរួចផុតពីការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះឬ? 4 ឬតើអ្នកសន្មតដោយភាពសម្បើរបៃនៃចិត្តសប្បុរស និងការអត់ធ្មត់ និងការអត់ធ្មត់របស់ទ្រង់ ដោយមិនដឹងថាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមានន័យថានឹងនាំអ្នកទៅរកការប្រែចិត្តឬ? 5 ប៉ុន្តែដោយសារចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់អ្នក ហើយឥតបានការនោះ អ្នកបាន

ប្រមូលសេចក្តីក្រោធទុកសម្រាប់ខ្លួនឯង នៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធ ដែលការ
ជំនុំជម្រះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះនឹងត្រូវបើកសម្តែង។ 6 ទ្រង់នឹងប្រទានដល់អ្នក
រាល់គ្នាតាមការដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត 7 ដល់អស់អ្នកណាដែលមានចិត្តអត់ធ្មត់
ក្នុងការប្រព្រឹត្តល្អ ស្វែងរកសិរីល្អ កិត្តិយស និងអមតៈ នោះទ្រង់នឹងប្រទាន
ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ៨ ប៉ុន្តែចំពោះអស់អ្នកដែលស្វែងរកខ្លួនឯង ហើយមិន
ស្តាប់តាមសេចក្តីពិត តែស្តាប់តាមអំពើទុច្ចរិត នោះនឹងមានសេចក្តីក្រោធ
និងកំហឹង។ 9នឹងមានទុក្ខលំបាក និងទុក្ខព្រួយដល់មនុស្សគ្រប់រូបដែល
ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ គឺសាសន៍យូដាមុនគេ និងជាសាសន៍ក្រិក 10ប៉ុន្តែសិរី
រុងរឿង និងកិត្តិយស និងសេចក្តីសុខសាន្តសម្រាប់អស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តល្អ
គឺសាសន៍យូដាមុនគេ និងជាសាសន៍ក្រិកដែរ។ 11ដ្បិតព្រះមិនបង្ហាញការ
រើសអើងឡើយ។12ដ្បិតអស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយគ្មានក្រឹត្យ
វិន័យក៏នឹងត្រូវវិនាសដោយគ្មានក្រឹត្យវិន័យដែរ ហើយអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្ត
អំពើបាបនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយក្រឹត្យវិន័យ។ 13ដ្បិតមិន
មែនជាអ្នកស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យដែលសុចរិតនៅចំពោះព្រះទេ គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្ត
តាមក្រឹត្យវិន័យដែលនឹងបានសុចរិត។
14 ដ្បិតកាលណាសាសន៍ដទៃដែលមិនមានក្រឹត្យវិន័យ ធ្វើតាមច្បាប់តាម
ធម្មជាតិ នោះគេជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនឯង ទោះជាគេមិនមានច្បាប់ក៏ដោយ។
15 ពួកគេបង្ហាញថាកិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងចិត្តរបស់
ពួកគេ ខណៈពេលដែលមនសិការរបស់ពួកគេក៏ធ្វើជាសាក្សីដែរ ហើយ
គំនិតដែលផ្ទុយគ្នារបស់ពួកគេចោទប្រកាន់ ឬដោះសាពួកគេ 16 នៅថ្ងៃនោះ
នៅពេលដែលយោងទៅតាមដំណឹងល្អរបស់ខ្ញុំ ព្រះទ្រង់វិនិច្ឆ័យអាថិកំបាំង
របស់មនុស្សដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ 17 ប៉ុន្តែបើអ្នកហៅខ្លួនឯងថាជា

សាសន៍យូដា ហើយពឹងលើក្រឹត្យវិន័យ ហើយអួតខ្លួនក្នុងព្រះ 18 ហើយដឹង
ពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ ហើយយល់ព្រមនូវអ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះ ពីព្រោះអ្នករាល់
គ្នាត្រូវបានបង្ហាត់ពីក្រឹត្យវិន័យ ១៩ហើយបើអ្នកប្រាកដថាខ្លួនឯងជាអ្នកនាំ
ផ្លូវដល់មនុស្សខ្វាក់ ជាពន្លឺដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ២០ ហើយ
ជាអ្នកបង្ហាត់មនុស្សល្ងីល្ងើ ជាគ្រូបង្រៀនកុមារ ដោយមានច្បាប់ជាតំណាង
នៃចំណេះនិងសេចក្តីពិត—២១ អ្នកដែលបង្រៀន អ្នកដទៃ បង្រៀនខ្លួនឯង
អត់? ពេលអ្នកផ្សាយប្រឆាំងនឹងការលួច តើអ្នកលួចឬ? ២២ អ្នកដែលថាមិន
ប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ តើអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ឬ? អ្នកដែលស្អប់រូបព្រះ តើ
អ្នកប្លន់ប្រាសាទឬ? ២៣ អ្នកដែលអួតខ្លួនក្នុងច្បាប់ អ្នកនោះបង្អាប់ព្រះជា
ម្ចាស់ ដោយបំពានច្បាប់។ 24ដ្បិតដូចដែលមានចែងទុកមកថា៖ «ព្រះនាម
នៃព្រះត្រូវបានគេប្រមាថក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយព្រោះអ្នករាល់គ្នា»
។ 25ដ្បិតការកាត់ស្បែកមុខពិតជាមានតម្លៃណាស់ បើអ្នកធ្វើតាមច្បាប់ ប៉ុន្តែ
បើអ្នកប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់ នោះការកាត់ស្បែករបស់អ្នកនឹងទៅជាមិន
កាត់ស្បែក។

សេចក្តីអធិប្បាយ 6 ចេញពីសេចក្តីជំនឿទៅសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម 1:17)

ពាក្យ « ពីសេចក្តីជំនឿទៅសេចក្តីជំនឿ » បានសង្កត់ធ្ងន់ថា យើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ ? មនុស្សមិនអាចក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះបានទេ ព្រោះមនុស្សមានបាប។ យើងមិនអាចបដិសេធថាបុរសនោះជាមនុស្សមានបាបទេ។ ក្នុងលោកនេះគេហៅថា មនុស្សមានសីលក៏បានសារភាពថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាប។ ខុងជឺ បាននិយាយថា "នៅពេលខ្ញុំមកដល់អាយុហាសិបឆ្នាំ ខ្ញុំយល់ពីកំហុសអាយុ 49 ឆ្នាំ។ (osibjibisasibgunynbi) " ម្យ៉ាងវិញទៀត នៅពេលដែលយើងក្រោកឈរឡើងចំពោះមុខច្បាប់ពេញលេញរបស់ព្រះ តើអ្នកណាអាចនិយាយបានថា ទ្រង់គ្មានអំពើបាប? " ក្នុងនាមជា

មនុស្សបើនិយាយថាខ្លួនគ្មានបាប (១) ទទួលបាបមួយទៀតព្រោះថាខ្លួនគ្មានបាប។ (២) គាត់មិនដឹងថាអំពើបាបរបស់គាត់ធំប៉ុនណាទេ។ លោក Luther បាននិយាយថា ទោះបីជាគាត់យល់ពីអំពើបាបរបស់យើងនៅក្នុងយើងទាំងស្រុងក៏ដោយ ក៏យើងមិនយល់ទាំងស្រុងដែរ។ ប្រសិនបើយើងយល់ពីអំពើបាបទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួនយើង វាធ្វើឱ្យយើងមានអារម្មណ៍ថាមានទុក្ខ នោះយើងមិនអាចរស់នៅបានទេ។ ការពិតដែលថាយើងមិនអាចយល់ពីអំពើបាបទាំងអស់គឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះ។ "។ យើងមិនស្គាល់អំពើបាបរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាយើងគ្មានបាបនោះទេ។ មនុស្សមានបាបបែបនេះមិនអាចក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះដោយខ្លួនឯងបានទេ។ គាត់មិនអាចសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងបានទេ។ គាត់អាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគ្រាន់តែជឿលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់ពីគាត់ក្លាយជាអ្នកជឿ គាត់មិនអាចសង្គ្រោះដោយការងាររបស់គាត់ទេ។ បុរសមិនត្រូវការសេចក្តីជំនឿត្រឹមតែពេលដែលគាត់សម្រេចចិត្តជឿនោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ទទួលបានជំនឿពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ គាត់អាចត្រូវបានរក្សាទុក។ យើងមិនគួរគិតថាបន្ទាប់ពីយើងជឿនៅពេលណាមួយ ការងាររបស់យើងគឺជាកុសលនៃការសង្គ្រោះ។

26 ដូច្នេះ បើអ្នកណាមិនកាត់ស្បែកកាន់តាមច្បាប់ តើការកាត់ស្បែកមិនត្រូវចាត់ទុកថាជាការកាត់ស្បែកឬ? ២៧ ពេលនោះ អ្នកណាដែលមិនកាត់ស្បែក ប៉ុន្តែកាន់តាមច្បាប់ អ្នកនោះនឹងផ្តន្ទាទោសអ្នករាល់គ្នាដែលមានសរសេរអក្សរ និងកាត់ស្បែក ប៉ុន្តែបំពានច្បាប់។ 28ដ្បិតគ្មានអ្នកណាជាសាសន៍យូដាដែលមានតែខាងក្រៅទេ ហើយក៏មិនកាត់ស្បែកខាងក្រៅនិងរូបកាយដែរ។ 29 ប៉ុន្តែសាសន៍យូដាគឺជាមនុស្សម្នាក់នៅខាងក្នុង ហើយការកាត់

ស្បែកគឺជាបញ្ហានៃចិត្ត ដោយសារព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនដោយសំបុត្រទេ។ ការសរសើររបស់គាត់មិនមែនមកពីមនុស្សទេ តែមកពីព្រះ។ ការវិភាគខ្លឹមសារ 1. កំហុសរបស់ជនជាតិយូដាក្នុងការរិះគន់អ្នកដទៃ (1-5) 2. ខ្លឹមសារនៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ (៦-១៦) 3. វាយប្រហារភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ជនជាតិយូដា (១៧-២៣) ការបង្ហាញ

1. សាវកប៉ុលបានស្តីបន្ទោសបុរសដែលក្រអឺតក្រទមខាងសាសនា ហើយរិះគន់អ្នកដទៃ។ (១-៥)

បុរសក្រអឺតក្រទមតែងមិនឃើញកន្លែងរបស់ខ្លួន តែឃើញតែកន្លែងម្ខាងទៀតសម្រាប់ភាពងងឹត។ បន្ទាប់មក ក្នុងចំណោមសាសន៍យូដា មានមេដឹកនាំខ្លះបានលុបចោលអំពើបាបបែបនេះ។ (១) គេគិតថា ទោះជាគេរិះគន់អ្នកដ៏ទៃ តែគេមិនដឹងថាខ្លួនឯងជាកម្មវត្ថុដែលអ្នកដទៃរិះគន់នោះទេ។ ការពិតដែលថាពួកគេគិតថាខ្លួនឯងមិនមែនជាវត្ថុរបស់ការវិនិច្ឆ័យដោយអ្នកដ៏ទៃ គឺជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់បំផុត។ ដោយសារប៉ុលបានចាត់ទុកវាជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ គាត់បាននិយាយថាពួកគេគួរតែត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះ។ (ខ២) (២) ពួកគេបានប្រើឱកាសដែលព្រះបានស៊ូទ្រាំអស់រយៈពេលជាយូរដោយសារសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ ជាជាងពួកគេបានដំឡើងអំពើបាប។ (៤-៥) ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Luther បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «មនុស្សអាក្រក់ងងឹតណាស់ ពោលគឺគេប្រើអំណោយទានរបស់ព្រះដើម្បីជាប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់បំផ្លាញខ្លួន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បុរសដែលគោរពបូជាអនុវត្តគ្រោះមហន្តរាយមកដល់ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេទទួលបានផលប្រយោជន៍ដ៏ប្រសើរបំផុត។ មូលហេតុដែលគាត់ធ្វើដូច្នេះ គឺដោយសារព្រះបំផ្លាញមុនគេ ហើយសង្គ្រោះពួកគេ បន្ទាប់ពីទ្រង់បានសម្លាប់

ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឲ្យពួកគេរស់ឡើងវិញ»។ (So gross ist die Verblendung im Sunder, dass er, was ihm zu seinem Besten geschenkt wird, zu seinem Vederben missbraucht. Und wiederum, so hell ist das Licht im gerechten und frommen Menschen, dass er was den zu seunench seinem Besten braucht. សាំ 2:6 – Vorlesung uber den Rommer សង្ខេប 1965 ទំព័រ 54-55)។

2. សាវកប៉ុលបានប្រកាសការជំនុំជំរះរបស់ព្រះដល់បុរសដែលមានចិត្តរឹងរូសខាងសាសនា។

(6-16) ទោះបីជាគាត់ជឿលើសាសនារបស់ព្រះក៏ដោយ អ្នកណាដែលមានចិត្តរឹងរូស មិនអាចជួយបានក្រៅពីការវិនិច្ឆ័យគាត់ឡើយ។

ស្តង់ដារវិនិច្ឆ័យមានពីរប្រភេទ គឺ (១) បុរសទទួលបានច្បាប់ ត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃច្បាប់។ (ខ១២) កាលដែលគាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់ នោះគាត់មិនត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារលក្ខខណ្ឌដែលមុនគាត់បានស្តាប់តាមច្បាប់នោះទេ។ ជនជាតិយូដាបានដឹងថា ពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគេដោយគ្រាន់តែស្តាប់តាម។ (ខ២៣)។ ពួកគេមិនអាចជួយបំផ្លាញខ្លួនឯងបានឡើយ ព្រោះអ្នកណាដែលមិនគោរពតាមគ្រប់ទាំងសេចក្តីដែលគម្ពីរក្រឹត្យវិន័យបានចែង នោះនឹងស្ថិតនៅក្រោមបណ្តាសា។ (កាឡាទី ៣:១០) (២) គាត់ត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយសតិសម្បជញ្ញៈ (១៤-១៥) សាសន៍ដទៃមិនទទួលក្រិត្យវិន័យត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយមនសិការ។ បុរសនោះមានមនសិការដែលព្រះបានប្រទាន។ សតិសម្បជញ្ញៈត្រូវកំណត់ដើម្បីឆ្លើយតបនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ទោះបីជារូបខាងក្រៅក៏ដោយ បន្ទាប់ពីមនុស្សលោកជាទុច្ចរិត។ ដូច្នេះហើយនៅក្នុងបញ្ហានៃការធ្វើវាមានសិទ្ធិ

អំណាចក្នុងការបញ្ជាទៅពួកគេ។ អ្វីដែលអត្ថបទចង្អុលបង្ហាញសួរអំពី ទំនួលខុសត្រូវនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលមនុស្សជាតិបានទទួលយ៉ាងសំខាន់ ពីព្រះ។ មនុស្សជាតិគួរតែទទួលខុសត្រូវចំពោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ គឺមិនច្បាស់លាស់បន្ទាប់ពីភាពថោកទាបរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ក្នុងការវិនិច្ឆ័យសតិសម្បជញ្ញៈ មនុស្សលោកក៏គ្មានវិធីផ្សេងទៀតនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក្រៅពីព្រះគ្រីស្ទដែរ។ ចំពោះបញ្ហានៃសតិសម្បជញ្ញៈ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១៤-១៥ ។

3. ប៉ូលវាយប្រហារទៅលើភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ជនជាតិយូដា (១៧-២៩) បន្ទាប់មក ជនជាតិយូដាគឺជាគំរូដែលអះអាងថាខ្លួនបានរាប់ជាសុចរិតខាងសាសនា។ បុរសដែលត្រូវរាប់ជាសុចរិតសម្រាប់គាត់គឺជាសត្រូវដ៏ធំបំផុតនៅលើមេឃ។ ដូច្នេះ ក្នុងបញ្ហានៃការសង្គ្រោះ យើងគួរតែបំផ្លាញគំនិតដែលត្រូវរាប់ជាសុចរិតសម្រាប់គាត់លើសពីអ្វីទាំងអស់។ លោក Luther បាននិយាយនៅក្នុងសេចក្តីផ្តើមនៃការបញ្ចេញមតិរបស់គាត់អំពីជនជាតិរ៉ូម៉ាំងបាននិយាយយ៉ាងត្រឹមត្រូវថា « នៅក្នុងសំបុត្ររបស់សាវ័ក ចំណុចសំខាន់សរុបគឺការបំផ្លាញសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្ស និងប្រាជ្ញារបស់គាត់ទាំងស្រុង។ " (Die Summe Dieses Briefes ist: zu zerstoren au ssurotten und zu vernichten alle Weisheit und Gerechtigkeit des Fleisches – Verlesung uber den Romerbrief, 1965, ទំព័រ 9) ។ ការបកស្រាយ 1 ឱមនុស្សអើយ អ្នករាល់គ្នាដែលវិនិច្ឆ័យ។ នៅទីនេះ "ចៅក្រម" ចង្អុលការថ្កោលទោសដោយគ្មានការអភ័យទោស មិនមែនជាការយល់ឃើញដ៏សាមញ្ញចំពោះសេចក្តីល្អ និងអំពើអាក្រក់នោះទេ។ អាកប្បកិរិយាដោយគ្មានទំនាក់ទំនងដែលថ្កោលទោសដោយការមើលឃើញនៅក្នុងបង

ប្អូនប៉ុន្តែមិនអើពើនឹងសសរស្តម្ភរបស់គាត់នៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់គឺជា
សកម្មភាពលាក់ពុតរបស់មនុស្ស។ (ម៉ាថ. ៧:១-៥) បន្ទាប់មក ជនជាតិយូដា
មានទំនោរចាត់ទុកជនជាតិដទៃថាជាមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែខ្លួនគាត់ជា
មនុស្សសុចរិត។ ២ យើងដឹងថាការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះត្រូវធ្លាក់ទៅលើអ្នក
ដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះ។ នេះជាហេតុផលទីពីរដែលបុរសកាត់ទោសអ្នកម្ខាង
ទៀតមិនអាចគេចផុតពីការផ្តន្ទាទោសបាន។ ហេតុផលដំបូងដូចខគម្ពីរខាង
លើ គឺដើម្បីថ្កោលទោសអំពើអាក្រក់របស់អ្នកដទៃក្នុងការប្រតិបត្តិអំពើ
អាក្រក់ដូចគ្នានៅក្នុងខ្លួន។ វាគឺដើម្បីដោះស្រាយអំពើបាបរបស់គាត់។
ហើយមូលហេតុទីពីរដែលចូលមកក្នុងឃ្លាមួយនេះគឺការពិតដែលថាការជំនុំ
ជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការពិត។ អ្នកដែលថ្កោលទោសអ្នក
ម្ខាងទៀតបានទទួលប្រាក់ពីរការថ្កោលទោស (នោះគឺជាការថ្កោលទោស
ខ្លួនឯង និងការថ្កោលទោសរបស់ព្រះ) ដោយមិនរួចផុតពីការថ្កោលទោស
ខ្លួនឯង។
ពាក្យ « ការណ៍បែបនេះ » ចង្អុលទៅលើអំពើបាបទាំងអស់ដែលបានសរ
សេរនៅខាងក្រោម ខគម្ពីរ ១:១៨ ។ ពាក្យ «ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់
យ៉ាងត្រឹមត្រូវ» មានន័យថា ព្រះទ្រង់វិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌។ ជនជាតិយូដា
បានដឹងថា ពួកគេផ្ទាល់នឹងមិនត្រូវវិនិច្ឆ័យដោយលេសមិនទទួលការជំនុំ
ជម្រះនៅចំពោះព្រះដោយពួកគេឡើយ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី នៅ
ពេលជំនុំជម្រះ ពួកគេមិនអាចត្រូវបានគេចាត់ទុកជាពិសេសនោះទេ។ ព្រះ
ស្វែងរកច្រើនចេញពីវត្ថុដែលត្រូវឲ្យជាច្រើន។ (លូកា ១២:៤៨, យ.
3 ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកគិតថាអ្នកដែលវិនិច្ឆ័យអស់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះ
ហើយនៅតែប្រព្រឹត្តដោយខ្លួនឯងឬទេ ថាអ្នកនឹងរួចផុតពីការជំនុំជម្រះរបស់

ព្រះ? នៅទីនេះ "ឧបមាថា" គឺជា rogizomai (λογίζομαι) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "មិនយកចិត្តទុកដាក់" ឬ "ដើម្បីគិត" ។ វាមិនត្រឹមតែជាការស្រមើស្រមៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែការសម្រេចចិត្តលម្អិត។ វាជាទុក្ខដ៏ក្រៃលែងដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈរឹងប៉ឹងចំពោះការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ មនសិការគ្មានចិត្តកោតខ្លាចព្រះឡើយ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿមានអ្វីសេសសល់ ប៉ុន្តែសេរីភាពគួរត្រូវបានហាមឃាត់។ អ្វីដែលនៅសល់បង្កើតនូវសីលធម៌ដ៏ស្រស់ស្អាតទាំងអស់ក្នុងសេចក្តីអំណរ សេរីភាពបង្ហាញពីសកម្មភាពអាក្រក់ទាំងអស់។ បន្ទាប់មក បុរសនោះទទួលបានអ្វីដែលនៅសល់តាមរយៈការប្រែចិត្ត និងជំនឿ។ ការប្រែចិត្ត និងសេចក្តីជំនឿចេញមកពីការកោតខ្លាចព្រះ។

៤–៥ ឬតើអ្នកសន្មតលើភាពសម្បូរបែបនៃចិត្តសប្បុរស និងការអត់ធ្មត់ និងការអត់ធ្មត់របស់ទ្រង់ ដោយមិនដឹងថាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមានន័យថានឹងនាំអ្នកទៅរកការប្រែចិត្ត? ប៉ុន្តែដោយសារតែចិត្តរឹងប៉ឹង និងមិនចេះអត់ធ្មត់របស់អ្នក អ្នកកំពុងរក្សាកំហឹងសម្រាប់ខ្លួនអ្នកនៅថ្ងៃនៃកំហឹង ដែលការជំនុំជម្រះដ៏សុចរិតរបស់ព្រះនឹងត្រូវបើកសម្តែង។

ព្រះមិនបំផ្លាញមនុស្សមានបាបក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ ប៉ុន្តែត្រូវស៊ូទ្រាំនឹងការប្រែចិត្តរបស់ពួកគេជាយូរមកហើយ។ បន្ទាប់មក នៅក្នុងចំណោមមនុស្សទាំងឡាយ មានបុរសដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបថែមទៀត។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍នៅទីនេះក្នុងការរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់មនុស្ស។ ពួកគេមិនបានទទួលព្រះគុណដូចព្រះគុណទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេបានប្រើព្រះគុណដោយទុច្ចរិត។ ដូចនេះបើទោះភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដីក៏ដោយ ក៏រុក្ខជាតិងាប់ក៏រលួយទៅទៀត។ អំពើបាបក្នុងការប្រើព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ដោយអាក្រក់គឺធំជាង។ នៅពេលដែលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែច្រើន ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបត្រូវបានដំឡើង និងដំឡើងបន្ថែមទៀតនៅថ្ងៃជំនុំជំរះ នោះចំណែកនៃទោសដ៏ថ្លៃថ្លានឹងមកដល់។ Starke បាននិយាយថា "ដូចជាជ្រូកស៊ីដើមត្រែង ប៉ុន្តែវាមិនដឹងថាដើមឈើអុកមានតម្លៃទេ ទោះបីជាមនុស្សទុច្ចរិតរីករាយនឹងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះក៏ដោយ ពួកគេមិនគិតពីព្រះដែលផ្តល់វាឡើយ"។

6 គាត់នឹងបង្ហាញដល់អ្នករាល់គ្នាតាមស្មាដៃរបស់គាត់៖ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ការងារ" គឺជា erga (ἔργα) ជាភាសាក្រិច ដែលមិនត្រឹមតែប្រភេទខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាខ្លឹមសារដែលមើលមិនឃើញសម្រាប់វានៅក្នុងខ្លួន។ បញ្ហានៅក្នុងពាក្យនៃផ្នែកនេះហាក់ដូចជាផ្ទុយនឹងទស្សនៈរបស់ប៉ុលអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ការពន្យល់អំពីបញ្ហានេះមានដូចតទៅ។

(១) សេចក្តីសង្គ្រោះទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការងារជាភស្តុតាងឲ្យដឹងការពិតនៃសេចក្តីជំនឿ អ្នកជឿក៏អាចទទួលបានការវិនិច្ឆ័យតាមភស្តុតាងនៃសេចក្តីជំនឿ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ នៅវេលានៃការវិនិច្ឆ័យសម្រាប់រង្វាន់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយភាពល្អរបស់អ្នកជឿ វាគឺជាប្រភេទនៃសកម្មភាពវិនិច្ឆ័យ។ អ្វីដែលព្រះប្រទានរង្វាន់ដោយអំពើល្អរបស់គេ គឺមិនមែនឲ្យដោយតម្លៃនៃការល្អរបស់ទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយគោលការណ៍នៃព្រះគុណផងដែរ។ ពីព្រោះការងារល្អត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយអំណាចខ្លួនឯងរបស់អ្នកជឿដោយជំនួយពីព្រះ (Calvin, Bernard) (២) ប៉ុន្តែជាជាងការបកស្រាយនៃការបកស្រាយខាងលើនេះ ខ្ញុំគិតថាដូចជាអ៊ីចឹង។ នៅទីនេះលោកប៉ូលបាននិយាយដោយមិនគិតពីច្បាប់នៃព្រះគុណនៅឡើយទេ។ វាចេញមក 3:21 ។ នៅក្នុងផ្នែកនេះ ប៉ូលបាននិយាយជាមួយនឹងបញ្ហានៃការងារ

និងលក្ខណៈនៃច្បាប់។ ច្បាប់ចែងតែថា បុរសនោះសងដោយអំពើរបស់ខ្លួន។ លោក Charles Hodge បានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុលពន្យល់អំពីច្បាប់នៅទីនេះ ប៉ុន្តែមិនមានគោលបំណងនិយាយអំពីដំណឹងល្អឡើយ»។ (អត្ថាធិប្បាយអំពីសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម។) ៧ ចំពោះអស់អ្នកដែលចេះអត់ធ្មត់ក្នុងការធ្វើអំពើល្អ នេះជាពាក្យ «ការអត់ធ្មត់» ជាភាសាក្រិច whiphoponen (ὑπομονὴν) ដែលមិនមានន័យថាទទួលរងទុក្ខដោយអវិជ្ជមានឡើយ។ នេះគឺការប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសុចរិតដោយវិជ្ជមាន ដោយការស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខ។ ការអត់ធ្មត់គឺជាកម្លាំងដើម្បីសម្រេចនូវសេចក្តីល្អទាំងអស់។ ដោយសារការធ្វើការងារល្អមិនមែនជារឿងងាយស្រួលទេ ប៉ុន្តែតាមរយៈការល្បួងនិងទុក្ខលំបាកនីមួយៗ យើងអាចឃើញលទ្ធផល នោះយើងត្រូវការការអត់ធ្មត់ជាចាំបាច់។ ដូច្នេះ ការអត់ធ្មត់ជាស្បូននៃការងារល្អទាំងអស់។ សម្រាប់សិរីល្អ កិត្តិយស និងអមត: ពាក្យ «សិរីល្អ» ជាភាសាក្រិក doksa (δόξα) (1) វាចង្អុលបង្ហាញពីលក្ខណៈកិត្តិយសរបស់ព្រះ (1:23, 6:4) ហើយវាក៏មានន័យផងដែរថា គុណលក្ខណៈនេះ (លក្ខណៈកិត្តិយស។) នៃព្រះត្រូវបានលើកតម្កើង (ជីវិតបូជា) ។ នៅទីនេះ "អ្នកដែលស្វែងរកសិរីរុងរឿង" ចង្អុលបង្ហាញដើម្បីរស់នៅដោយលះបង់ដើម្បីស្គាល់ព្រះដើម្បីលើកតម្កើង។ (១កូរិនថូស ៦:២០) ពាក្យ «កិត្តិយស» គឺជាពេលវេលា ( ) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលបង្ហាញថាមានតម្លៃ (៩:២១, ១២:១០, ១៣:៧) ឬ «ទ្រព្យសម្បត្តិ» (ពេត្រុសទី១ ២:៧)។ . បន្ទាប់មកការស្វែងរកកិត្តិយសគឺស្វែងរកព្រះដ៏មានកិត្តិយសដែលគ្មានទីបញ្ចប់ "អមត:" មានន័យថាមិនមែនជាលោកិយទេ (២កូរិនថូស ៤:១៨) ដែលចង្អុលទៅលើវត្ថុដែលមានជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែឆាប់បាត់ទៅវិញ ប៉ុន្តែមានន័យថាជាកម្មសិទ្ធិ។

ទៅស្ថានសួគ៌ដែលជាវត្ថុខាងលើ។ (កូល ៣:១-១៤, អេភេសូរ ៥:២២-២៥)។
(២) ប៉ុន្តែនៅការពន្យល់នេះ ពាក្យនេះត្រូវបានបកស្រាយដូចតទៅ ពោលគឺ
"សិរី" ចង្អុលទៅភាពរុងរឿងនៃពរ "កិត្តិយស" មានន័យថាតម្លៃនៃពរជ័យ។
ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច និងពរជ័យនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខគឺមានតម្លៃ
ដែលអាចប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដទៃទៀតក្នុងពិភពលោក។ ដូច្នេះហើយបាន
ជាទុក្ករបុគ្គលបានលះបង់ជីវិតរបស់ខ្លួនដូចជាលាមក។ « អសីលធម៌ »
ចង្អុលបង្ហាញថា ពរជ័យដែលនឹងមកដល់ដែលពួកបរិសុទ្ធគួរទទួលមាន
លក្ខណៈមិនពុករលួយ ។ ៨ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលស្វែងរកខ្លួនឯង ហើយមិន
ស្តាប់តាមសេចក្តីពិត ពាក្យថា "ការស្វែងរកខ្លួនឯង" គឺជា elideias
(ἐριθείας) ជាភាសាក្រិច ដែលចេញមកពី អេលីដូ (ἐριθος = បុរសនៃការ
ស្វែងរកខ្លួនឯង) ។ បន្ទាប់មកពាក្យ "ស្វែងរកដោយខ្លួនឯង" ជាជាង "ដើម្បី
ក្លាយជាការស្វែងរកដោយខ្លួនឯង" បង្ហាញពីអត្ថន័យដើមកាន់តែប្រសើរ។
មូលហេតុដែលមនុស្សផ្ទុយនឹងនគររបស់ព្រះ ហើយសម្រេចខាងលោកិយ
ហើយគាំទ្រគឺត្រូវល្បួងដោយសំណងខ្លះ។ ដោយសារតែគេល្បួងក្នុងលោក
នេះ គំនិតចង់កំទេចសុបិនដ៏ផ្អែមល្ហែម ពួកគេមិនមានអ្វីទាំងអស់ ឬ
ទោះបីជាពិភពលោក (ហានសួគ៌) ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏ពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់
លទ្ធិលោកិយ ហើយត្រូវបានប្រហារជីវិត។ Juts នេះគឺជាសកម្មភាពដើម្បី
បះបោរការពិត។ ការរួបរួមដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសម្រាប់សេចក្តីពិត គឺ
មិនមែនដើម្បីបង្កើតគណបក្ស ថាតើវាអស្ចារ្យ ឬមួយតូចនោះទេ។ នៅ
សម័យបុរាណក្រុមប្រឹក្សានៃអេភេសូរត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយបុរសអាក្រក់
នៃគណបក្ស Dioscorus ក្រុមប្រឹក្សាបានបណ្តេញព្រះ Flavianus ចេញពីគ្រោ
អាសនៈប៉ុន្តែសាសនាខុសឆ្គង Yutuche ត្រូវបានទទួលយក។ Calvin បាន

និយាយថា "ក្រុមប្រឹក្សានេះមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទេ។ ខ្ញុំគិតថា វាមិនមែនជាព្រះវិហារទេ»។ (វិទ្យាស្ថានសាសនាគ្រឹស្ត ប៊ី.ខេ IV. ជំពូក ៩.១៣)

ដូចដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនាចក្របន្ទាប់ពី XI ស ម្តេចប៉ាបប្រហ្លាហ្គោរីបានទទួលមរណភាព (1387, A. D) ការប្រយុទ្ធដើម្បី ទទួលបានសិទ្ធិអំណាចរបស់ប្រកាន់ទោសបានកើតឡើង Urban IV atrome, Cement VII នៅ Abignon ក្នុងប្រទេសបារាំង ម្នាក់ៗមានសិទ្ធិ អំណាចនៃ អាជ្ញាធរសាសនា និងបានបែកគ្នាអស់រយៈពេលប្រហែល ៣០ ឆ្នាំ។ នេះជាគណបក្សដែលតស៊ូដើម្បីសិទ្ធិបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែត្រូវប្រតិបត្តិតាម អំពើទុច្ចរិត អំពើដែលប្រព្រឹត្តទៅជាលទ្ធផលដែលមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តី ពិត គឺមានតែអំពើទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ (ជាពាក្យសរុបនៃអំពើបាបទាំងអស់)។ នឹង មានកំហឹង និងកំហឹង។ "សេចក្តីក្រោធ" គឺជាការសំដែងអំពីផ្ទៃខាងក្រៅ ពោលគឺសេចក្តីក្រោធ សេចក្តីក្រោធ គឺដូចជាវត្ថុក្នុងចិត្ត ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញ នូវអ្វីដែលមិនទាន់បង្ហាញ។ ភាគីអ្នកប្រាជ្ញ Stoic ក៏បាននិយាយផងដែរថា កំហឹងគឺជាការចាប់ផ្តើមនៃកំហឹង (όργή άρχομένη) ។ ព្រះមិនបើកសម្តែង សេចក្តីក្រោធ និងកំហឹងដោយមិនខ្វល់ឡើយ ហើយទ្រង់បើកសម្តែងវា ដើម្បីសម្រុះសម្រួលនឹងសាសនានិយមប្រឆាំងនឹងព្រះ (ការបកស្រាយនៅ ដើមខទី ៨) ហើយបះបោរចំពោះសេចក្តីពិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ គឺ 45:9-10 បាននិយាយថា "វេទនាដល់អ្នកណាដែលព្យាយាមជាមួយទ្រង់ដែលបាន បង្កើតទ្រង់! ធើងមួយក្នុងចំណោមធើងដី! តើដីឥដ្ឋនិយាយទៅកាន់អ្នកដែល បង្កើតវាថា 'តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?' ឬ 'ការងាររបស់អ្នកគ្មានដៃ'? វេទនាដល់អ្នក ណាដែលនិយាយទៅកាន់ឪពុកថា "កូនកើតអ្វី? សូមមើល ហោរ៉ាវ ១០:

២៦-៣១។ ៩ ចំពោះមនុស្សគ្រប់រូបដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ នេះគឺដូចគ្នា
នឹងពាក្យថា «អ្នកមិនដេញតាម និងអ្នកដែលដេញតាមអំពើទុច្ចរិត» ពាក្យ
វិញ្ញាណ» សំដៅទៅលើមនុស្សដែលមើលមិនឃើញក្នុងទិដ្ឋភាពខាងក្រៅ
តែឃើញក្នុងមនុស្ស។ ខ្លឹមសារ, មានន័យថានៅក្នុងអត្ថន័យបានឆ្លងកាត់
ការរើសអើងឈាមមួយចំនួន និងមុខតំណែងមួយរបស់គាត់ វាមានន័យថា
បុរសសំខាន់។ នៅក្នុងឃ្លាដែលបានសរសេរបញ្ហានៃការជំនុំជំរះ ហេតុផល
ដែលត្រូវប្រើនាមនេះគឺសម្រាប់រក្សាទុកថា ទាំងសាសន៍យូដា និងក្រិកស្ថិត
នៅក្រោមកំហឹងរបស់ព្រះនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់។
នឹងមានទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយ ពាក្យ "ទុក្ខព្រួយ" គឺ dlipsis (θλῖψις) ជា
ភាសាក្រិចមានន័យថា សង្កត់ចុះ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះជាម្ចាស់មក
ម្តង យើងមិនអាចគេចផុតពីវាបានទេ។ វាហាក់ដូចជាត្រូវបានសង្កត់សង្កិន
ពីលើស្មានសូគ្រប់ទីកន្លែង។ «ទុក្ខព្រួយ» មានន័យថា ការលះបង់ ដែលជា
លទ្ធផលនៃ ការទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះ គឺជាការពិតចាំបាច់។
ជនជាតិយូដាមុនគេ ហើយក៏ជាជនជាតិក្រិចផងដែរ ដ្បិតជនជាតិយូដាស្ថិត
នៅទីតាំងដែលបានទទួលដំណឹងល្អមុនគេ (សូមមើលការបកស្រាយ 1:16)
ក្នុងន័យខ្លះ ពួកគេបានទទួលព្រះគុណពិសេស។ ដូច្នេះ វាជារឿងធម្មជាតិ
ដែលគេវិនិច្ឆ័យមុនគេ។ លូកា ១២:៤៨ បាននិយាយថា «»។ នេះជាការវិនិច្ឆ័
យនៃសេចក្តីសុចរិត។
១០-១១ សម្រាប់អ្នករាល់គ្នាដែលធ្វើល្អ ពាក្យ «ល្អ» ចង្អុលទៅភាពល្អតាមផ្លូវ
ច្បាប់។ ប៉ុន្តែសិរីល្អ និងកិត្តិយស និងសន្តិភាព « សិរីល្អ » និង « កិត្តិយស »
គឺជាលក្ខណៈនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច » (យោងទៅលើការបកស្រាយ
នៃ ខទី 7) ហើយ « សន្តិភាព » ក៏ដូច្នោះដែរ ។

សាសន៍យូដាមុនគេ ហើយក៏ជាជនជាតិក្រិចដែរ។ សូមយោងទៅលើការ
បកស្រាយនៃខ ៩ ខាងលើ។ ដ្បិតព្រះមិនបង្ហាញការរើសអើងឡើយ។ Duet
10:17, Eph 6:9 Col 3:25, Jm 2:9, Act 10:34 ។ នេះមានន័យថា រដ្ឋខាង
ក្រៅដែលប្រព្រឹត្តិទៅដោយអយុត្តិធម៌ ហើយវិនិច្ឆ័យគាត់ដោយការរើសអើង
ដូចជា ភាពក្រីក្រ ភាពសម្បូរបែប ភាពថ្លៃថ្នូរ និងទុក្ខវេទនា។ ព្រះមិន
រើសអើងសាសន៍យូដា និងក្រិកទេ ប៉ុន្តែវិនិច្ឆ័យលើសកម្មភាពរបស់មនុស្ស
ម្នាក់ៗ។ (សូមមើល ៦-១០)។ ព្រះហាមម៉ូសេជាទីស្រឡាញ់របស់លោក
មិនឲ្យចូលក្នុងស្រុកកាណានដោយសារតែអំពើបាបតែម្តង។ ហើយដាវីឌក៏
បានធ្វើការយ៉ាងល្អនៅចំពោះព្រះដែរ ដោយព្រោះគាត់បានចាប់ប្រពន្ធអ៊ូរី
គាត់ត្រូវបានព្រះដាក់ទោស។ រឿងបែបនេះបង្ហាញមនុស្សជាច្រើននៅក្នុង
បទគម្ពីរ។

12 ឃ្លាខាងក្រោមនេះបាននិយាយថា អ្នកណាដែលទទួលការវិនិច្ឆ័យដោយ
យុត្តិធម៌ ថាតើមានច្បាប់ឬអត់ ពិតណាស់។

សម្រាប់អស់អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយគ្មានច្បាប់ នេះចង្អុល
ទៅអ្នកបំបែកច្បាប់នៃសតិសម្បជញ្ញៈ ពាក្យថា "បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប" គឺជា
ភាសាក្រិក Hemalton (ἥμαρτον) ជាព្រឹត្តិការណ៍អតីតកាលដែលបានរំលឹក
ឡើងវិញក្នុងទិដ្ឋភាពនៃការវិនិច្ឆ័យនៅទីបញ្ចប់។ ពេលវេលានៃពិភពលោ
ក។ កិរិយាស័ព្ទនេះធ្វើឱ្យយើងគិតថាការវិនិច្ឆ័យនៃថ្ងៃបញ្ចប់ជាក់ស្តែង។
ក៏នឹងត្រូវវិនាសដោយគ្មានច្បាប់ដែរ អត្ថបទភាសាក្រិចនៃពាក្យនេះ
(ἀπολλυμι) មានន័យថាមិនបំផ្លាញអត្ថិភាព ប៉ុន្តែស្ថានភាពនៃទុក្ខព្រួយបាន
បំបែកចេញពីទំនាក់ទំនងដ៏មានពរចំពោះព្រះ។ Mt 10:28 ក៏បាននិយាយ

ផងដែរថា ពាក្យថា "បំផ្លាញនៅក្នុងនរក" ដែលថាមនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្តត្រូវរងទុក្ខនៅនរកក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។
ហើយអស់អ្នកណាដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងក្រោមច្បាប់ នឹងត្រូវកាត់ទោសតាមច្បាប់។
នេះមិនមែនជាពាក្យដែលវិនិច្ឆ័យដោយច្បាប់ទេ តែត្រូវវិនិច្ឆ័យតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃច្បាប់។ "ពាក្យ "នឹងត្រូវបានវិនិច្ឆ័យ" គឺ kridesontai (κριθήσονται·) នៅក្នុងភាសាក្រិចដែលជាព្រឹត្តិការណ៍នាពេលអនាគត។ នេះនៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យទូទៅ ប៉ុន្តែការវិនិច្ឆ័យនៃពេលវេលាបញ្ចប់។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះវាបង្ហាញថាព្រលឹងរបស់មនុស្សគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺការវិនិច្ឆ័យនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង គឺមិនមែនទទួលតែមួយថ្ងៃទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើគ្រប់គ្នាក្នុងថ្ងៃណាមួយ។ មនុស្សរស់ និងមនុស្សស្លាប់ អ្នកណានឹងត្រូវចូលរួមក្នុងការវិនិច្ឆ័យនេះ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះមានន័យថា មនុស្សស្លាប់បាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែព្រលឹងរបស់គេនៅស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត យើងអាចដឹងបាន។
១៣ ត្បិតមិនមែនជាអ្នកស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យដែលសុចរិតនៅចំពោះព្រះទេ គឺជាអ្នកប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យដែលនឹងបានសុចរិត។ ឃ្លានេះមិនមានន័យថាបុរសនោះអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយអំណាចរបស់ខ្លួននោះទេ។ នេះគ្រាន់តែនិយាយថាស្តង់ដារដែលច្បាប់តម្រូវឱ្យបុរសនោះ។ នៃគោលលទ្ធិដែលបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណ និងសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបង្រៀនពី 3:21 ដោយឡែកពីគ្នា។
"នៅចំពោះព្រះ" នេះបាននិយាយថា ការជំនុំជម្រះមិនមែនធ្វើតាមខ្នាតតម្រារបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែដោយស្តង់ដាររបស់ព្រះ។ «ដ្បិតមិនមែនជាអ្នកស្តា

ប់ក្រឹត្យវិន័យដែលសុចរិតទេ» នេះមិនមែនមានន័យថាពួកគេបានស្តាប់តាមច្បាប់តែមួយដងទេ ប៉ុន្តែបានស្តាប់តាមទម្លាប់។ អ្វីៗដែលស្តាប់តាមក្រឹត្យវិន័យ តែមិនគោរពតាមទម្លាប់ តែងតែមានអ្នកកាន់សាសនាជឿលើព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ ជនជាតិយូដានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ជាពិសេសថ្ងៃនៃហោរ) ក៏ដូច្នោះដែរ ហើយនៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូវ និងសាវ័កក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ ការស្តាប់គឺសម្រាប់ធ្វើ។ អ្នកណាដែលស្តាប់ហើយមិនបានធ្វើនោះទេ អ្នកនោះត្រូវទទួលបំណុលនៃអំពើដែលខ្លួនបានស្តាប់ (១) ហេតុនេះហើយបានជា លក ១២:៤៨ ពោលថា "តែអ្នកណាមិនចេះហើយ ធ្វើអ្វីគួរតែវាយដំ នឹងទទួលបានការវាយដំស្រាល។ អស់អ្នកដែលបានទទួលច្រើន នឹងត្រូវទាមទារពីអ្នកនោះច្រើន ហើយពីអ្នកដែលបានប្រគល់ឱ្យច្រើន នោះពួកគេនឹងទាមទារកាន់តែច្រើន" ហេព្រើរ 2:1 បាននិយាយថា "ដូច្នេះ យើងត្រូវយកចិត្តទុកដាក់កាន់តែខ្លាំងចំពោះអ្វីដែលយើងបានឮ។ ក្រែងយើងរសាត់ឆ្ងាយពីវា»។ (២) អ្នកស្តាប់យកចាញ់បោកខ្លួន។ យ៉ូហាន 1:22 បានមានប្រសាសន៍ថា « ចូរធ្វើតាមពាក្យសម្តី ហើយមិនមែនជាអ្នកស្តាប់តែប៉ុណ្ណោះទេ ដោយបញ្ឆោតខ្លួនឯង»។ ជាទូទៅ មនុស្សបានស្តាប់គោលលទ្ធិដែលពួកគេសម្រាក។ វាគឺដើម្បីទទួលបានការសម្រាកមិនពិតដោយគាត់។ (៣) អ្នកដែលស្តាប់ធម៌ហើយ ប្រតិបត្តិក៏ទទួលបានសេចក្តីត្រេកអរ និងភ្ញាក់ផ្អើល ប៉ុន្តែអ្នកស្តាប់ តែមិនស្តាប់តាមនោះ មិនមានសេចក្តីត្រេកអរ ព្រោះអ្វីដែលបានស្តាប់ ក្លាយជាបន្ទុក។ «តែអ្នកប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ ដែលនឹងបានរាប់ជាសុចរិត» ពាក្យនេះ «អ្នកប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យ» (Ποιητὰι) មិនមែនសំដៅថាធ្វើតែមួយដងទេ គឺធ្វើជានិច្ច។ វាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការធ្វើច្បាប់ជានិច្ចចំពោះបុរស។ (កាឡាទី ៣:១០) ប៉ុន្តែ បើបុរសនោះបានរាប់ជា

សុចរិតមុននឹងល្អ គាត់គួរធ្វើដូច្នេះ។ ពាក្យថា "នឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត" នៅក្នុង dikaiodensontai (δικαιωθήσονται) ជាភាសាក្រិច នៅទីនេះ ការបង្ហាញនៃចំណុចតានតឹងនាពេលអនាគតដែលនៅពេលវិនិច្ឆ័យនៃពេលវេលាបញ្ចប់នៅក្នុងពិភពលោក គាត់នឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។

14-15 តាមធម្មជាតិ នេះគឺជា phusei (φύσει) ជាភាសាក្រិច ដែលយកដោយរថភ្លើង និងបទពិសោធន៍ ប៉ុន្តែជាខ្លឹមសារដើម។ នេះចង្អុលទៅលើមនសិការនៅខាងក្រោម។

រឹងមនសិការរបស់គេក៏ធ្វើជាសាក្សីដែរ។ ពាក្យ "មនសិការ" គឺ sheidesis (συνειδήσις) ជាភាសាក្រិច ដែលចេះជាមួយគ្នា។ មនសិការមិនមែនជាសំឡេងរបស់ព្រះទេ។ ចុះអ្វីទៅជាមនសិការ? បុរសដែលបានបង្កើតក្នុងរូបភាពនៃព្រះមានប្រតិបត្តិការនៃចិត្តវិទ្យាដើម្បីឆ្លើយតប និងគោរពតាមពិភពនៃព្រះ។ វាជាមនសិការ។ សតិសម្បជញ្ញៈគឺដើម្បីប្រតិបត្តិយ៉ាងសំខាន់ហើយផ្ទុយពីឆន្ទៈ និងការគិតរបស់យើង។ កាលណាចិត្តមិនស្តាប់បង្គាប់នោះនឹងទន់ខ្សោយ ហើយត្រូវស្លាប់នៅទីបំផុត។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបន្ទោសអំពើបាបរបស់យើងតាមរយៈមនសិការរបស់យើង ហើយប្រទានដល់យើងនូវសេចក្តីជំនឿ។ (យ៉ូហាន ១៦:៨) បើអ្នកជឿទន់ខ្សោយដោយប្រព្រឹត្តអំពើបាប ជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ ធីម ១:១៩ មានប្រសាសន៍ថា « កាន់សេចក្តីជំនឿ និងសតិសម្បជញ្ញៈល្អ។ ដោយបដិសេធការនេះ មនុស្សមួយចំនួនបានធ្វើឲ្យខូចកប៉ាល់នៃសេចក្តីជំនឿរបស់ខ្លួន « មនសិការបានក្លាយទៅជារូបរាងជាច្រើនបន្ទាប់ពីបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នោះគឺ (១) សតិសម្បជញ្ញៈ (១ កូរិនថូស ៨:៧ ទិត្យ ១:១៥) នេះជាសតិសម្បជញ្ញៈនៃអ្នកមិនជឿ (២) សតិសម្បជញ្ញៈ (១ ធីម ៤:២) នេះជាសតិសម្បជ

ញ្ញ:រឹងប៉ឹងរបស់អ្នកដែលខូច។ អ្នកជឿ។ (៣) សតិសម្បជញ្ញ:ល្អ និងសតិសម្បជញ្ញ: (១ធីម៉ូថេ ១:១៩, ៣:៩) នេះជាសតិសម្បជញ្ញ:របស់អ្នកជឿពិត។

ចុះតើឃ្លានេះអះអាងថាសាសន៍ដទៃអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយមនសិការឬទេ? ទេ ត្បិតពួកគេបានទទួលទីបន្ទាល់នៃសតិសម្បជញ្ញ: ប៉ុន្តែមិនបានប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីសុចរិតទេ វាមានន័យថា មានតែពួកគេមិនអាចដោះសារបានឡើយ។ បុរសម្នាក់យល់ខុសឃ្លានេះ ហើយអះអាងពីលទ្ធភាពដែលអ្នកមិនទទួលបានដំណឹងល្អ ។ ប៉ុន្តែតាមពិតពាក្យនេះមិនមានន័យទេ។ មានន័យថាបុរសមិនត្រូវធ្វើតាមការកំណត់ទីបន្ទាល់អំពីមនសិការនឹងត្រូវបំផ្លាញចោល។ មនុស្សយកភួយនៃអំពើបាបមកដោយអំពើខាងក្រៅ ហើយក៏មិនអាចជួយយកភួយទៅនឹងអំពើពុករលួយនៃសតិសម្បជញ្ញ:បានដែរ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចជួយបានទេ គ្រាន់តែទទួលបានតែការផ្តន្ទាទោស លើកលែងតែការសង្គ្រោះនៃព្រះគុណ។ ដូចជាពួកគេអនុវត្តគ្រប់ការទាំងអស់តាមមនសិការរបស់ពួកគេ សាសន៍យូដាដែលមានច្បាប់មិនគ្រប់ច្បាប់ទាំងអស់។ ដូច្នេះឃ្លានេះមិននិយាយពីភាពមិនអាចទៅរួចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងមនុស្សក្រៅវិវរណ:ពិសេស កិច្ចការ 17:30 បាននិយាយថា « គ្រានៃភាពល្ងង់ខ្លៅដែលព្រះបានមើលរំលង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះទ្រង់បញ្ជាមនុស្សគ្រប់ទីកន្លែងឲ្យប្រែចិត្ត » ។ យោងទៅតាមពាក្យនេះផងដែរ បុរសខ្លះពិភាក្សាអំពីលទ្ធភាពរបស់មនុស្សក្នុងការនៅខាងក្រៅនៃវិវរណ:ពិសេស។

និងគំនិតផ្ទុយគ្នារបស់ពួកគេ។ ពាក្យនេះគឺ metaku arreron (μεταξὺ ἀλλήλων) ជាភាសាក្រិច ដែលត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់ទៅជា "ការគិតគ្នាទៅវិញទៅមក" វាចង្អុលទៅបាតុភូតដែលគំនិតកើតឡើងចំពោះគំនិតជាក់

លាក់មួយ និងសកម្មភាពមួយចំនួន។ នោះគឺវាចង្អុលចិត្តវិទ្យាដើម្បីរិះគន់ទៅនឹងការគិតជាក់លាក់មួយនិងសកម្មភាពមួយចំនួន។

១៦ អត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះមិនទាក់ទងនឹងខគម្ពីរខាងលើនោះទេ។ ពាក្យខាងលើនេះមានន័យថា គ្រប់ពេលវេលា សតិសម្បជញ្ញៈរបស់បុរស (អ្នកមិនជឿ) មានច្បាប់ការងារ។ ហើយពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថានឹងមានការវិនិច្ឆ័យនៅថ្ងៃចុងក្រោយនៃពិភពលោកនេះ។ ដូច្នេះខទាំងពីរនេះមិនមានទំនាក់ទំនងគ្នាទេ។ ខគម្ពីរនេះមិនបាននិយាយនៅក្នុងការភ្ជាប់ទៅនឹងខគម្ពីរខាងលើនោះទេ ហើយត្រឡប់ទៅការគិតនៃ ខទី ១២ ហើយបញ្ចប់វាវិញ។ ដូច្នេះ ខ ១៣-១៥ ត្រូវបានដាក់ក្នុងចន្លោះទទេ ហើយគិតពីវាដោយឡែកពីគ្នា។

17 សាសន៍យូដា ពឹងផ្អែកលើក្រឹត្យវិន័យ ហើយអួតអាងក្នុងព្រះជាម្ចាស់ ជនជាតិយូដាបានទទួលក្រឹត្យវិន័យពីព្រះជាម្ចាស់ជាពិសេស។ វាជាសញ្ញាសម្គាល់ដែលជនជាតិយូដាមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយនឹងព្រះ។ ដូច្នេះពួកគេអួតខ្លួនថាពួកគេគិតថាមានទំនាក់ទំនងពិសេសជាមួយនឹងព្រះ។

ប៉ុន្តែការអួតអាងរបស់ពួកគេគឺជាភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេសម្រាប់វាគឺជាការបង្ហាញពីអារម្មណ៍នៃឧត្តមភាពជាងអ្នកដទៃ។ ដូចដែលអ្នកជឿអាចមានអំនួតតាមរយៈពីរប្រភេទ មួយគឺ "ប៉ុន្តែត្រូវឱ្យម្នាក់ៗសាកល្បងការងាររបស់ខ្លួន ហើយបន្ទាប់មកហេតុផលរបស់គាត់ដើម្បីអួតនឹងនៅក្នុងខ្លួនគាត់តែម្នាក់ឯង និងមិនមែននៅក្នុងអ្នកជិតខាងរបស់គាត់នោះទេ។ « (កាឡាទី ៦:៤) នេះមិនមែនជាការក្រអឺតក្រទមទេ ប៉ុន្តែជាគំនិតនិងការអរព្រះគុណដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះគុណដែលបានទទួលថាជារបស់ដ៏រុងរឿង។ ម្នាក់ទៀតអួតដោយព្រះអម្ចាស់។ (១កូរិនថូស ១:៣១)។ នេះគឺខុសពីឧត្តមភាពរបស់ជនជាតិយូដា ដែលខគម្ពីរនេះបាននិយាយ។ ការអួតពីព្រះអម្ចាស់ មិន

មែនជាការអួតខ្លួនទេ តែជាគំនិតដើម្បីមើលងាយទ្រង់ ហើយលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់។

18 ហើយដឹងពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ ហើយយល់ព្រមនូវអ្វីដែលល្អឥតខ្ចោះ ពីព្រោះអ្នករាល់គ្នាត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនពីក្រឹត្យវិន័យ ពាក្យ "ពីច្បាប់" (ἐκ τοῦ νόμου) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ច្បាប់" ។ តើនរណាអាចស្ទាត់នឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ? យើងស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនអាចដឹងទាំងអស់ ហើយយើងមិនអាចស្តាប់តាមគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់។ ដូច្នេះ យើងគួរមានចិត្តរាបទាបក្នុងការស្គាល់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ជនជាតិយូដាមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដូចជាដឹងច្បាប់ទាំងស្រុង។

១៩–២០ អ្នកឯងជាអ្នកនាំផ្លូវដល់មនុស្សខ្វាក់ ... ដោយមានច្បាប់ជាតំណាងនៃចំណេះដឹង និងសេចក្តីពិត—

អ្នកដឹកនាំម្នាក់ទៀតមិនមែនជាអ្នកដឹកនាំ«អ្នកនាំផ្លូវដល់មនុស្សខ្វាក់»ដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ អ្នកដែលខ្លួនឯងអះអាងថាជាមនុស្សខ្វាក់ជឿលើលោកីយ៍នេះ គាត់មិនអាចមើលឃើញដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយក្នុងពេលតែមួយ ហើយបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែជនជាតិយូដាបានអះអាងថាជាអ្នកដឹកនាំដើម្បីដឹងការពិតសម្រាប់គាត់។ (យ៉ូហាន ៩:៣៩-៤១)

21 ដូច្នេះ អ្នកដែលបង្រៀនអ្នកដទៃ អ្នកមិនបង្រៀនខ្លួនឯងឬ? មេរៀនរបស់មនុស្សបែបនេះ មិនមែនកើតចេញពីបំណងចិត្តមេត្តារបស់ខ្លួនទេ តែចេញពីការប្រមាថ។ ការបង្រៀនបែបនេះមិនផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដល់អ្នកមានការអប់រំទេ ប៉ុន្តែវាកើតឡើងនូវអារម្មណ៍ប្រឆាំង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ អ្នកអប់រំបែបនេះបានលាក់បាំងកន្លែងរបស់គាត់ ហើយជាមនុស្សលាក់ពុតដែល

ធ្វើពុតជាសុចរិតដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ អ្នកអប់រំបែបនេះទទួលទណ្ឌកម្មដ៏ធំ នៅចំពោះព្រះ។ (យម ៣:១)

ពេលអ្នកផ្សាយប្រឆាំងនឹងការលួច តើអ្នកលួចឬ? លួច" មានន័យថា យកប្រយោជន៍ដោយត្រង់ ដែលជាប្រយោជន៍ហិរញ្ញវត្ថុ ប្រយោជន៍កិត្តិយស ប្រយោជន៍ត្រូវ ។ល។ ក្នុងចំនោមគ្រូ បុរសលួចយកប្រយោជន៍ហិរញ្ញវត្ថុមិនតិចទេ ប៉ុន្តែជាពិសេសមានមនុស្សជាច្រើនលួចកិត្តិយស និងត្រូវ។ ការលួចមានពីរវិធី មួយគឺចោរ

លួចមានរបស់ដែលខ្លួនមិនដឹង ហើយលួចក្នុងសភាពមិនដឹងដោយខ្លួនឯង នោះជាហេតុដែលព្រោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនងងឹត មិនដឹងថាការលួចជាអកុសល។ ហើយមួយទៀតគឺអំពើប្លន់ ដែលជាសកម្មភាពប្លន់ដែលគេដឹង។ មានចោរដល់មនុស្ស តែចោរដល់ព្រះ នោះមានន័យថាមិនថ្វាយអ្វីដែលខ្លួនគួរថ្វាយដល់ព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែក្នុងការលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់បុរសនោះ មានអារម្មណ៍អៀនខ្មាស់ ប៉ុន្តែមានបុរសជាច្រើនមិនមានអារម្មណ៍ខ្មាស់អៀនបន្ទាប់ពីលួចកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។

២២ អ្នកដែលថាមិនប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ តើអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ឬ? រឿងមិនត្រឹមត្រូវនៃពាក្យនិងការធ្វើការគ្នាចេញមកពីអ្នកកុហក។ ប្រជាជនមិនត្រឹមតែស្តាប់ពាក្យដ៏ក្រអឺតក្រទមប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចាត់ទុកការបង្រៀនដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់ថាជាពាក្យឥតប្រយោជន៍។ ដូច្នេះ គ្រូនៃសច្ចៈ គួរជាអ្នកប្រតិបត្តិ។

អ្នកដែលស្អប់រូបព្រះ ដូចយើងបានអានឃ្លាខាងក្រោមនេះ ការស្អប់របស់គេចំពោះរូបព្រះមិនមែនចេញមកពីបំណងស្រឡាញ់ព្រះទេ តែកើតចេញពីរូប

ខាងក្រៅនៃការលះបង់ដើម្បីបង្ហាញដល់មនុស្សប្រុស។ បន្ទាប់មក ពួកគេមិនមែនសម្រាប់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកជំនួញខាងសាសនាសម្រាប់ខ្លួនគេ។
តើអ្នកប្លន់ប្រាសាទទេ? ការបកស្រាយពាក្យនេះមានចំណុចមួយចំនួន។ (១) វាគឺជាការចង្អុលបង្ហាញពីការធ្វើឲ្យព្រះវិហាររបស់ព្រះមិនបរិសុទ្ធ (Mt 21:13) (2) វាបញ្ជាក់ថាគាត់មិនថ្វាយអ្វីដែលគាត់គួរថ្វាយដល់ព្រះតាមធម្មជាតិ។ (ម៉ាថាយ ៣:៨) ដើម្បីលួចលុយសាធារណៈនៅក្នុងសាលាប្រជុំ។ (៤) ប៉ុន្តែវាចង្អុលទៅលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់វត្តអារាម ដែលជាការបកស្រាយដ៏ល្អបំផុត។ នៅសម័យបុរាណ ការលួចទ្រព្យសម្បត្តិរបស់វត្តអារាមត្រូវបានហាមឃាត់។ (ឌុច ៧:២៥, កិច្ចការ ១៩:៣៧,) សូមយោងទៅ ម៉ាកាប៊ី ២ ៥:៤២ សៀវភៅប្រវត្តិសាស្ត្របុរាណយ៉ូសែប ៤:១០។ជនជាតិយូដាខ្លួនឯងទាមទារច្បាប់ចេញពីព្រះ ហើយគោរពដល់ព្រះដោយច្បាប់នោះ។ ប៉ុន្តែពួកគេទម្លាយច្បាប់ ហើយទាមទារបែបនេះ ការចំអកនោះបានត្រឡប់មកព្រះវិញ។ កាលដែលយើងប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយប្រើព្រះនាមរបស់ព្រះ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើវាបានទេ។ ព្រះត្រូវគេចំអកជាងមិនមែនដោយមនុស្សមិនដឹងទាំងស្រុងទេ ប៉ុន្តែដោយមនុស្សលាក់ពុតដើម្បីអះអាងថាស្គាល់ព្រះ។
ដ្បិតដូចដែលមានចែងទុកមកថា "ព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានគេប្រមាថក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ដោយព្រោះអ្នក"។ ពាក្យដ៏មានតម្លៃនេះគឺជាការដកស្រង់របស់អេសាយ ៥២:៥។ ដូចសាសន៍យូដាគោរពព្រះយេហូវ៉ា ដូចជាពួកគេមិនប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ ពួកសាសន៍ដទៃបានចំអកឲ្យព្រះ។ ក្នុងករណីនេះអំពើបាបរបស់សាសន៍ដទៃគឺធំណាស់។ យើងគិតថាអំពើបាបរបស់ជន

ជាតិយូដាគឺធំជាង។ មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមព្រះនាមព្រះគួរតែស្មោះត្រង់ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះរហូតដល់ស្លាប់។

25 ការកាត់ស្បែកត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងរយៈពេលតែ 8 ថ្ងៃបន្ទាប់ពីការបង្កើតទារកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថា បុរសនោះមានអំពើបាបចេញពីកំណើត។ ពិធីនេះមិនមែនដើម្បីបង្កើតគុណវុឌ្ឍិនៃកូនរបស់ព្រះដោយខ្លួនឯងនោះទេ។ នេះគ្រាន់តែជាពិធីប៉ុណ្ណោះ។ វាមានន័យថា រាស្ត្ររបស់ព្រះគួរតែចាកចេញពីភាពមិនបរិសុទ្ធខាងវិញ្ញាណ និងខាងសីលធម៌។ ហេតុនេះហើយបានជាទំនាយថារាស្ត្ររបស់ព្រះគួរបង្កើតឡើងវិញ។ (Vos, Biblical theology) ទំ 105) យោងទៅ Duet 10:16, 30:6 Jer 4:4 6:10 9:25 Ezk 44:7 ។

បន្ទាប់មក ជនជាតិយូដាបានដឹងថានឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ការកាត់ស្បែករបស់ពួកគេ។ ព្រះគ្រូ ម៉ែនឆេម មានប្រសាសន៍ថា "គ្រូរបស់យើងបង្រៀនថា អ្នកទទួលការកាត់ស្បែកមិនត្រូវចូលទៅក្នុងនរកឡើយ។ « (អធិប្បាយលើសៀវភៅ Moses dol 43, col 3) ដូច្នេះ ប៉ុលបានប្រឆាំងនឹងការគិតខុស។

២៦-២៧ ដូច្នេះ បើអ្នកណាដែលមិនកាត់ស្បែកកាន់តាមច្បាប់ តើការកាត់ស្បែកនោះមិនត្រូវចាត់ទុកថាជាការកាត់ស្បែកទេ?

ពាក្យនេះចាត់ទុកការពិតថាជាមេរៀនដ៏ល្អបំផុត។ បុរសនោះមានចិត្តអាក្រក់ ទើបមានឈ្មោះល្អ ។ ជនជាតិយូដាមិនបានធ្វើតាមច្បាប់ដែលអ្នកកាត់ស្បែកទាមទារទេ ប្រសិនបើគាត់មានតែឈ្មោះ«អ្នកកាត់ស្បែក»ក៏ដឹងដែរ។ ប៉ូលបានស្តីបន្ទោសចំណុចនេះ។ ដូចគ្នានឹងគ្រូគង្វាលសហសម័យមានជំនឿគ្រិស្តអូស្សដក់ដែរ ពួកគេព្យាយាមរក្សាឈ្មោះតែមួយគត់របស់គ្រូ

គង្វាលនៃនិកាយគ្រិស្តអូស្សូដក់។ ប្រសិនបើគាត់ជាគ្រូគង្វាលគ្រិស្តអូស្សូដក់គាត់គួរតែដឹងថាអ្វីដែលគ្រិស្តអូស្សូដក់គឺហើយរស់នៅដោយផ្ទាល់។ ហើយគាត់ក៏គួរយកចិត្តក្តៅក្រហាយថា បើខ្ញុំមិនប្រកាសប្រាប់អ្នកដទៃថា "ខ្ញុំនឹងត្រូវបណ្តាសា"។ សព្វថ្ងៃនេះ យើងមិនត្រូវការមនុស្សឲ្យមានតែឈ្មោះពិតទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលប្រកាសដំណឹងល្អនៃគ្រិស្តអូស្សូដក់ដោយស្មោះត្រង់។ លទ្ធិកុម្មុយនិស្តដើម្បីជាការគិតប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទបានលះបង់ពួកគេដើម្បីផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកដទៃជាអតិបរមា។ នៅឆ្នាំ 1965 Moscova បានបង្កើតថវិកាចំនួន 800 លានដុល្លារដើម្បីផ្សព្វផ្សាយសៀវភៅកុម្មុយនិស្តទៅកាន់ 68 ប្រទេស។ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?

ប៉ុន្តែការកាន់តាមច្បាប់នឹងផ្តន្ទាទោសអ្នក។ នេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "វានឹងវិនិច្ឆ័យអ្នក" ជាពិសេស Greijdanus ចង្អុលបង្ហាញថាវាមិនមានអវិជ្ជមានទេត្រឹមត្រូវ។ (Romeinen, 1. P. 157)

28 ដ្បិតគ្មានអ្នកណាជាសាសន៍យូដាទេ ដែលគ្រាន់តែនៅខាងក្រៅប៉ុណ្ណោះ។ យើងមិនធានាថានឹងទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះដោយគ្រាន់តែសមាជិកនៃក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះទេ។ ការធ្វើជារាស្ត្ររបស់ព្រះក្នុងការគ្រាស់ហៅផ្តល់ផលអាក្រក់ដល់អ្នកដទៃ និងដល់ខ្លួនគេ។ (២២-២៤) សាសនា និងការបម្រើសាសនាកើតចេញពីចិត្ត ហើយក្លាយជាសេចក្តីអំណាររបស់ព្រះ។ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកគួរចាំថាខ្លួនឯងជាសំបុត្ររបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេគួរតែក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធ ដែលមនុស្សជាច្រើនបានអាន ហើយធ្វើឲ្យពួកគេស្គាល់ព្រះ។

២៩ ការសរសើររបស់ទ្រង់មិនមែនមកពីមនុស្សទេ គឺមកពីព្រះ។ ពោលគឺ បុរសត្រូវផ្ចង់អារម្មណ៍ក្នុងជីវិតខាងផ្លូវកាយ និងខាងក្រៅ ប្រាថ្នាចង់ទទួលស្គាល់អ្នកដទៃ និងការសរសើរ។ ប៉ុន្តែ បុរសខាងវិញ្ញាណស្វែងរកការសរសើរពីព្រះជាម្ចាស់។ ទ្រង់ចាត់ទុកការកាត់ចុងនៃចិត្តថា ជាការពិតដែលត្រូវបង្កើតឡើងវិញយ៉ាងមានតម្លៃ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ដូច្នេះ អ្នកគ្មានលេសអ្វីទេ (ខ ១) ចំពោះពាក្យនេះ BK ។ លោក Barth មានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា "មនុស្សដែលមិនស្គាល់ព្រះដែលគេមិនអាចដឹងក៏គ្មានឱកាស និងលទ្ធភាពដែលអាចឃើញខ្លួនគេដែរ។ ហើយអ្នកឯទៀតដែលស្គាល់ព្រះក៏កំពុងធ្វើដូច្នោះដែរ។ ពីព្រោះពួកគេក៏ជាបុរសដែរ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនាពេលនោះ»។ (Kein Grund und keine Moglichkeit , sich aufzungchmen, weder fur die Nicht-Wisser des unbekannten Gottes (1:18f) – noch fur die Wissenden ! Auch die Wissenden gehoren der Zeit an, auch sie ind Menschen) , Romerbri 1 ។ នេះជាកំហុសដែល K. Barth យល់ច្រឡំអំពីសីលធម៌សាសនា និងពិភពនៃសម័យនោះ។ ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយថា ម្នាក់ដែលត្រូវថ្កោលទោសអ្នកដ៏ទៃ "មិនអាចដោះសារបានឡើយ" វាមិនមានន័យថានៅក្នុងទស្សនៈនៃសីលធម៌សាសនានោះទេ ត្បិតខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ (ខ្លួនឯងដើម្បីថ្កោលទោសអ្នកដ៏ទៃ) គឺជាមនុស្សមានបាប គាត់មិនដោះសារទេ ហើយសម្រាប់ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់។ គឺជាអត្ថិភាពនៃពិភពនៃសម័យនោះ គាត់មិនអាចដោះសារបានទេ។ លោក Luther នៅទីនេះបានឃើញពាក្យនៃឃ្លានេះនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសីលធម៌សាសនាត្រឹមត្រូវបាននិយាយថាដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «ចំណុច

អាក្រក់នេះ (ដើម្បីថ្កោលទោសអ្នកដទៃ និងដើម្បីដោះសារ) គឺជារឿងដែលមនុស្សទាំងអស់នៅខាងក្រៅព្រះគ្រីស្ទមាន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកសុចរិតអនុញ្ញាតឲ្យគាត់រិះគន់តាមមាត់ ទង្វើ និងចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអ្នកទុច្ចរិតតែងតែរិះគន់អ្នកដទៃ»។

Romerbrief ទំព័រ ៥៩) ដោយសារតែអ្នកជាចៅក្រមអនុវត្តរឿងដូចគ្នា។ (ខ១) នៃពាក្យនេះ K Barth ក៏គិតអំពីរឿងផ្សេងទៀតដែលអត្ថបទមិនមានន័យ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ដូចខាងក្រោម នោះគឺ "ប្រវត្តិនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍មួយក្នុងចំណោមព្រឹត្តិការណ៍ផ្សេងទៀតនោះទេ។ វាជាវិបត្តិសម្រាប់ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់។ គ្មានពួកបរិសុទ្ធក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបច្រើនទេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលបុរសអះអាងថា មិនមែនជាពួកបរិសុទ្ធទេ។ ដូច្នេះហើយបានជាការចោទប្រកាន់របស់ពួកបរិសុទ្ធមិនមែនចេញពីកន្លែងជួយអ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែកើតចេញពីតួនាទីដែលគេមិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើ។ វាត្រូវបានអនុវត្តចំពោះប៉ុល ដែលជាព្យាការី សាវកនៃស្ថានសួគ៌ យេរេមា លូសើរ គៀឃើរហ្គរ និង ប្លូមហាត។ Geschichte Blumhardt Gilt auch om hl Franziskus, de an "Liebe", Kindlichkeit und Strenge Jesus weit unbertifft – Romerbrief p 32)។ លោក Barth មានការរំពឹងទុកជាគ្រាមភាសាម្តងទៀតនៅទីនេះ។ លោកបានអះអាងថា ប្រវត្តិសាស្ត្រតែងតែគ្មានវត្ថុបរិសុទ្ធឡើយ។ តើវាមិនមែនជាទ្រឹស្តីខុសទេដែលទាមទារអត្ថិភាពនៃពេលវេលា និងលំហដែលព្រះបានបង្កើតថាជាសេចក្តីល្អគឺអាក្រក់ឬ? បើទ្រង់ចង់ធ្វើឲ្យសត្វលោកបានបរិសុទ្ធ តើព្រះមិនអាចធ្វើឲ្យវាបរិសុទ្ធបានទេ? យើងអាចនិយាយបានថា អ្វីមួយមិនបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែផ្នែកខ្លះនៃពួកវា និងទិដ្ឋភាពរបស់វាអាចបរិសុទ្ធ។ហើយក្នុង

ចំណោមអ្វីដែលលោក Barth បាននិយាយនៅខាងលើ គាត់បាននិយាយថា Francis គឺអស្ចារ្យជាងព្រះយេស៊ូវនៅក្នុង "សេចក្តីស្រឡាញ់" ទោះបីជាគាត់អាចគិតក្នុងន័យនៃការចំអកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ Francis ក៏ដោយ វាគឺជាពាក្យដែលយល់ខុសអំពីព្រះយេស៊ូវ។ ហេតុផលដែល K. Barth មានការស្មានចម្លែកគឺមកពីការពិតដែលថាដំបូងឡើយគាត់បានជឿលើការប៉ាន់ស្មានដែលមានស្រាប់ច្រើនជាងបទគម្ពីរ។ តើអ្វីជាការប៉ាន់ស្មានអត្ថិភាព? (១) វាគឺជាការស្មានដែលវាមិនអាចទៅរួចទេ ការស្មានតាមប្រព័ន្ធមួយចំនួនដើម្បីដឹងអំពីភាពដើម អាស្រ័យហេតុនេះ ការយល់ថា វាគឺជាការស្មានដែលវាយកគ្រាន់តែជាប្រភេទនៃអត្ថន័យប៉ុណ្ណោះ។ (២) ថ្វីត្បិតតែការយល់ដឹងអំពីអត្ថិភាពដើមមានភាពខុសគ្នាដោយមនុស្សគ្រប់រូបក៏ដោយ វាជាការស្មានមិនដល់ចំពោះបញ្ហាមួយចំនួន។ ការប៉ាន់ស្មានបែបនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរ វាមិនមែនជាកម្រិតនៃការយល់ដឹងពីអត្ថន័យនៃចំណេះដឹងនៃការពិតនោះទេ វាគឺជាផ្នែកនៃចំណេះដឹង ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិត។

ឱមនុស្សអើយ—អ្នកដែលវិនិច្ឆ័យអ្នកដែលប្រព្រឹត្តបែបនេះ (ខ៣)។ ពាក្យតិះដៀលនេះចង្អុលអ្នកនោះថា ទោះគេហៅអ្នកជឿក៏ដោយ ប៉ុន្តែទង្វើរបស់ខ្លួនមិនត្រឹមត្រូវ តែចាត់ទុកអ្នកដទៃថាទាបជាងខ្លួន។ អ្នកជឿដែលជំនឿរបស់គាត់ស្មោះត្រង់ អ្នកជឿពិតដ៏រាបទាបចំពោះអ្នកដ៏ទៃ មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការស្តីបន្ទោសនោះទេ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានដាក់មនសិការនៃការវែកញែកណាមួយចូលទៅក្នុងការស្តីបន្ទោសនេះ។ គាត់បាននិយាយថា "សូម្បីតែដើម្បីបដិសេធពិភពលោកនេះ ជីវិតជម្លោះ ការស្តាប់បង្គាប់ដល់ការជំនុំជំរះ ដើម្បីរង់ចាំ និងឃើញព្រះ កំទេច និងគុណធម៌របស់មនុស្សក្នុងព្រះគម្ពីរ

បានចេញមកក្រៅប្រព័ន្ធនៃអត្ថន័យជាក់លាក់មួយ និងវិធីសាស្ត្រ និង ប្រព័ន្ធ វានឹងគ្រាន់តែជាភាពសុចរិតរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ" ។ (អាច ដាស Neinsagen, die Einsicht in das Paradox des Lebens, die Beugung unter GottesGericht ist's nicht, auch sas Warten auf Gott, auch die "Gebrochenheit", auch die Haltung des biblischen Menschen" ist's nicht, sofern, Standpodeth, Haltachen System , sofern der Mensch sich damit von andern Menschen abbeben នឹង។ – Romerbrief ទំ ៣២)។ ពាក្យរបស់ K. Barth នេះមានន័យថា សូម្បីតែការទាមទារក្នុងគម្ពីរក៏អាចមានតម្លៃដាច់ខាត។ នៅក្នុងពិភពលោក គំនិតមនុស្សមិនអាចមានជាទម្រង់ដោះស្រាយបានទេ សូម្បីតែគោលគំនិតព្រះគម្ពីរក៏ដោយ។ ម៉្យាងទៀត ក្នុងនាមជាគោលគំនិតតែមួយ ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីពិតមិនអាចបង្កើតឡើងបានទេ។ ពោលគឺប្រសិនបើការពិតត្រូវបានគេយល់ឃើញជាប្រព័ន្ធ នោះវាគឺជាការមិនពិតហើយ។ ដូច្នេះ វាពិបាកណាស់ដែលយើងមិនអាចយល់ស្របនឹងពាក្យរបស់ Barth នេះ។ ព្រះនឹងប្រទានឲ្យពិភពលោកផ្ទុយពីលោកិយនេះ។ ត្រង់ចំណុច K. Barth ត្រូវឆ្លើយដូចតទៅ។ នោះគឺដោយសារអ្វីក៏ដោយ សូម្បីតែបទគម្ពីរក្នុងពិភពនៃពេលវេលា និងលំហក៏ទាក់ទងគ្នាដែរ ប្រសិនបើបុរសបង្កើតប្រព័ន្ធពិតប្រាកដនៃគោលគំនិតផ្សាយដំណឹងល្អត្រឹមត្រូវ ហើយដឹងថាវាជាការពិត នោះគឺជាការចម្រុងចម្រាស»។

ប៉ុន្តែការគិតរបស់ K. Barth នេះបានមើលស្រាលបទគម្ពីរ ប្រសិនបើព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិព្យាយាមធ្វើវា តើគាត់មិនអាចផ្តល់ពាក្យរបស់គាត់ទៅកាន់បុរសដោយផ្ទាល់បានទេ? ខ្លួនគាត់បានក្លាយជា អ៊ីម៉ាញ្ចូអែល (ដើម្បីនៅជាមួយយើង) នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ (មថ ១:២៣)។ លោកយេស៊ូបាន

មានប្រសាសន៍ថា៖ «មានពរហើយអស់អ្នកណាដែលត្រូវគេបៀតបៀន ដោយព្រោះតែសេចក្តីសុចរិត ដ្បិតគេជាព្រះរាជាណាចក្រស្ថានសួគ៌។ (Mt 5: 18) នេះគឺជាពាក្យដែលប្រាប់ថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានសរសេរយ៉ាងពិតប្រាកដ។ យើងអាចមានគម្ពីរសាសនាដែលដូចជាព្រះយេស៊ូវ យើងស្គាល់បទគម្ពីរជាដាច់ខាតអាជ្ញាធរ។ ដូច្នេះ វាសក្តិសមដែលយើងយល់ពីសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរដោយមិនបន្ថែម និងកាត់បន្ថយ និងរៀបចំជាប្រព័ន្ធឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ វាមិនមែនជាការប្រមាថដែលប្រព័ន្ធកំណត់វិញ្ញាណរបស់ព្រះនោះទេ។ វាពិបាកណាស់ដែលយើងអាចវាស់ស្ទង់ពីលក្ខណៈដ៏អស្ចារ្យនៃព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះ ចរិតលក្ខណៈឯករាជ្យរបស់ទ្រង់ និងសកម្មភាពដែលចង់បានដោយអាស្រ័យលើគំនិតរបស់យើង។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់លោកដែលត្រូវបើកសម្តែងក្នុងយើង (ពាក្យនៃបទគម្ពីរ) ត្រូវបានប្រទានមកយើងដោយលោកដែលយើងអាចប្រព្រឹត្តចំពោះវាបាន។ (ខ្ញុតឹ ៣: ១១-១៤, រ៉ូម ១០:៥-៨) ឌុច ២៩:២៩ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «របស់ដែលលាក់ទុកជារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែរបស់ដែលបានបើកសម្តែងនោះជារបស់យើងនិងកូនចៅរបស់យើងជារៀងរហូត ដើម្បីឲ្យយើងរាល់គ្នាអាច ចូរធ្វើគ្រប់ពាក្យនៃច្បាប់នេះ»។

អ្នកកំពុងរក្សាសេចក្តីក្រោធសម្រាប់ខ្លួនឯងនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធ (ខ ៥) K. Barth បានបកស្រាយពាក្យនេះខុស។ គាត់បាននិយាយថា « ការយល់ខុសច្របូកច្របល់ ហើយរឹង ហើយត្រូវបានកំណត់ថាជាដុំនៃការយល់ខុស » (Dieses missvestehen, verdichtet, verdickt und verhartet sich namlich sofort zu einem Klumpen von Missverstand ។ – Romerbrief p 35) ។ គាត់មិនបានមើលឃើញថាពាក្យថា "កំហឹងសម្រាប់ខ្លួនអ្នកនៅថ្ងៃនៃសេចក្តី

ក្រោធ" ដូចជាអត្ថន័យនៃការជំនុំជំរះបានកើតឡើងនៅថ្ងៃចុងបញ្ចប់នៃពិភព លោកនេះគ្រាន់តែជាអត្ថន័យនៃការដំឡើងការយល់ខុសរបស់មនុស្ស ចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នេះជាកំហុសរបស់គាត់ដែលអត្ថន័យនៃអត្ថបទនេះ ត្រូវបានគេយល់ខុសទស្សនៈទ្រឹស្តីខុសរបស់គាត់។ គាត់បានកាត់បន្ថយ ពាក្យនៃបទគម្ពីរដោយ និរុត្តិសាស្ត្រវិបត្តិរបស់គាត់ ប៉ុន្តែព្យាយាមមើលតែ អត្ថន័យប៉ុណ្ណោះ។ នេះមិនមែនជាការទស្សន៍ទាយបែបមនុស្សសាស្ត្រ ដែល យើងមិនអាចជឿបាននោះទេ ប៉ុន្តែមិនមែនជាការប៉ាន់ស្មានដែលពឹងផ្អែក លើវិវរណៈនោះទេ។

ទ្រង់នឹងប្រទានដល់ម្នាក់ៗតាមការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន ៖ (ខ៦)។ ចំពោះរឿង នេះ K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ការប្រព្រឹត្តរបស់ យើងដែលមិនមែនការងាររបស់យើងមានន័យថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រវត្តិសា ស្ត្រ។ ទោះបីទង្វើរបស់យើងអស្ចារ្យយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចប៉ាន់ ស្មានបានដែរ។ យើងមិនអាចលើកពួកគេឡើងលើពិភពលោកដ៏អស់កល្ប ជានិច្ចបានទេ។ មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាស្តង់ដារនៃពិភពលោកដ៏អស់ កល្បជានិច្ច ហើយពួកគេអាចវាយតម្លៃការប្រព្រឹត្តរបស់យើង»។ (Die "Werke", unser Tun Lassen als Menschen, unsre Haltung und Verfassung in ihrer seelischen Bedeutung. Mag ddies so hoch sein als sie will, wir durfen sie nicht uberschatzen, nicht ins Ewig wertet, ist Gott und Gottrief ។ ទំព័រ ៣៧) K. Barth បាននិយាយថា ទោះបីជាអំពើរបស់អ្នក ជឿល្អក៏ដោយ ក៏បុរសមិនអាចវាយតម្លៃវាជាអំពើល្អដែរ។ នេះហើយជាការ រំពឹងទុកថា សេចក្តីល្អក្នុងលោកនៃសម័យនោះ ផ្តាច់ចេញពីសេចក្តីល្អក្នុង លោកដ៏អស់កល្ប។ ការស្មានមិនដល់គឺមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។

ចំពោះអស់អ្នកដែលអត់ធ្មត់ក្នុងការធ្វើល្អ (ខទី ៧) K. Barth បានបកស្រាយវាថា « នេះគឺជាការបន្តស៊ូទ្រាំនឹងអាកប្បកិរិយារង់ចាំ និងអាកប្បកិរិយាមមាញឹក; វាមិនអាចនិយាយបានថាវាជាសញ្ញានៃសកម្មភាពល្អនោះទេ។ (វាមិនមែនជាសេចក្តីល្អពិតទេ) នៅកៅអីដើម្បីប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយានេះ មនុស្សនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ប្រជាជននៃព្រះ និងប្រជាជនក្រិកត្រូវបានបង្ហាញនៅលើបន្ទាត់តែមួយជាមួយគ្នា។ ពួកគេបានចូលរួមក្នុងការសន្យារបស់ព្រះ»។ (អេស ខន

នៅទីនេះផងដែរ K. Barth បានគិតខុស។ នៅក្នុងខ្លួនគាត់ ភាពល្អពិតនៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហា ក៏មានត្រឹមតែទម្រង់ និងចម្ងាយប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាបុរសនោះដាក់ខ្លឹមសារអ្វីក៏ដោយ ក៏មិនមានចំណុចខុសគ្នាដែរ។ ក្នុងលោកនេះ បុរសខាងលោកិយ និងលោកសូគិតគឺដូចគ្នា។ ការគិតដែលគាត់មាននេះគឺជាគំនិតដែលហួសពីការប្រឆាំងនឹងបទគម្ពីរ។ ដ្បិតព្រះមិនបង្ហាញការរើសអើងឡើយ។ (ខ១១) K. Barth បានអធិប្បាយពាក្យនេះដូចតទៅ ពោលគឺ «ចំណុចដែលបុរសពូកែជាងអ្នកដ៏ទៃ គឺមានតែលើបុគ្គលិកលក្ខណៈ: រូបសម្បត្តិរបស់គាត់ ទម្រង់របស់គាត់ ដែលជាទិដ្ឋភាពនៃសកម្មភាពរបស់គាត់...។ ឧត្តមភាពបែបនេះមិនឆ្លងផុតវិបត្តិនៃអ្វីៗទាំងអស់ឡើយ។ "(Was, ទំព័រ ៣៨)។ នៅទីនេះ K. Barth បាននិយាយថាវាជាអត្ថន័យដែលថាសេចក្តីល្អពិតនៅក្នុងមនុស្សផងដែរ (របស់ដែលព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យគាត់ប្រតិបត្តិវាដោយអំណាចរបស់គាត់) មិនមានតម្លៃនៅចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈនៃជីវិតបែបនេះគឺខុសគ្នានឹងបទគម្ពីរមួយ។ដ្បិតកាលណាសាសន៍ដទៃដែលមិនមានច្បាប់តាមធម្មជាតិធ្វើតាមច្បាប់ នោះគេជាច្បាប់សម្រាប់ខ្លួនឯង ទោះជាមិនមានច្បាប់ក៏ដោយ។ (ខ១៤) ត្រង់ចំណុច

នេះ ខេ. បាតបាននិយាយថា « ច្បាប់គឺជាចំណាប់អារម្មណ៍ដែលនៅតែមាន នៅក្នុងវិវរណៈដែលថាពេលវេលា ប្រវត្តិ និងជីវិតរបស់មនុស្ស»។ នេះគឺជា សំរាមដែលលាតត្រដាងអដ្ឋិធាតុ ដើម្បីបង្ហាញអព្ភូតហេតុដូចជាភ្លើង ជា សញ្ញាដែលឆេះ ដើម្បីប្រាប់ការពិតថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបាន រុករក ហើយសាច់ឈាមស្លូតពោរពេញទៅដោយជំនឿពីអតីតកាល និងទឹក រស់នៃការយល់ដឹងត្រឹមត្រូវ»។ (“Das Gesetz” ist die von Gott gegenbene und fur einmal abgeschlossene Offenbarurung, der von gottlitcher Offenbarung jinteresassene Eindruck in der zeit in der Geschchte, im Leben des Menschen der heilige Schlacke geshenderen Wungeret, ទទួលបាន អាល់ នៅក្នុង dem zu anderer Zeit unter andern Umstanden fur andere Menschen das lebengige Wasser des Glaubens, des vernunfttigen Schauens floss – romerbrief, p 40)។

នៅទីនេះ K. Barth បដិសេធថា ច្បាប់ដែលព្រះបានប្រទាន គឺជាព្រះបន្ទូល នៃវិវរណៈ។ គាត់ថាវាស្រដៀងគ្នានឹងសាច់ឈាមដែលគ្មានទឹក។ គាត់បាន មើលងាយការបង្រៀនព្រះគម្ពីរថាបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

លោកថា គម្ពីរនេះគ្រាន់តែជាឯកសារនៃភស្តុតាងប៉ុណ្ណោះ ហើយបាន បដិសេធថា វាជាពាក្យនៃព្រះដ៏មានព្រះជន្មដល់មនុស្សសម័យនេះ។ ប៉ុន្តែ កាលីវិនបាននិយាយថា អ្នកណាដែលអានបទគម្ពីរគួរតែដឹងថា ឥឡូវនេះ ព្រះដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌មានបន្ទូលមកគាត់។ ច្បាប់ដែលមានចែងទុក ក្នុងបទគម្ពីរ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមកលើយើងនៅថ្ងៃនេះផងដែរ។

តែបើឯងហៅខ្លួនឯងថាជាសាសន៍យូដា ហើយពឹងលើក្រិត្យវិន័យ ហើយ អួតខ្លួនក្នុងព្រះជាអ្នកដែលបង្រៀនអ្នកឯទៀត តើឯងមិនបង្រៀនខ្លួនឯង

ទេ? ពេលអ្នកផ្សាយប្រឆាំងនឹងការលួច តើអ្នកលួចឬ? (១៧-២១) ពាក្យនៅក្នុងផ្នែកនេះស្តីបន្ទោសអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេដែលថាជនជាតិយូដាដើម្បីទទួលបានក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះមិនបានគោរពតាមវាដោយផ្ទាល់ទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេក្រអឺតក្រទម។ នេះជាពាក្យដែលនិយាយដល់កម្មវត្ថុរបស់ជនជាតិយូដាដែលខូចខាតខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែមិនមែនជាពាក្យស្តីបន្ទោសអ្នកជឿពិតទេ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានអនុវត្តឃ្លាដ៏មានតម្លៃនេះចំពោះអ្នកជឿពិតដោយបង្ខំ។ វាមិនត្រឹមតែបកស្រាយបទគម្ពីរខុសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងប្រើបទគម្ពីរដើម្បីបង្កើតការអះអាងរបស់គាត់ផងដែរ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "ពាក្យនេះគឺជាការភាន់ច្រឡំដ៏គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលដល់ពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រចេញពីដៃមើលមិនឃើញ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា មនុស្សភ្ញាក់គឺជាមនុស្សដេក អ្នកជឿគឺជាអ្នកមិនជឿ ហើយមនុស្សសុចរិតគឺជាមនុស្សមិនសុចរិត។ " (Eine anstossige, verwunderliche, unanschauliche Mitte eilung von der andern Seite: Hier sind die Wexhenden, unter in Gottes Urteil sind sie Aschlafende, die Glaubigen und sind unglaubig, die Gerechten undd sind Rome ungerecht) – ។ នៅទីនេះយើងដឹងថា K. Barth តើគាត់បានប្រៀបធៀបពិភពលោកប្រវត្តិសាស្ត្រយ៉ាងដូចម្តេចទៅហៅថាពិភពលោកប្រវត្តិសាស្ត្រដើម។ គាត់បាននិយាយថា ទាំងអស់នៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ សូម្បីតែភាពស្មោះត្រង់ ភាពល្អ និងភាពស្រស់ស្អាតក៏ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដែរ។ នេះគឺដូចគ្នាទៅនឹងគ្រាមភាសាដែលបានឆ្លង

ការរំពឹងទុករបស់ Kierkegaard ។ Kierkegaaard មានការប៉ាន់ស្មានគ្រោមភាសាច្បាស់ជាង Hegel ។ គាត់បានប្រឆាំងនឹងការរំពឹងទុកជាប្រព័ន្ធតាមបែបគ្រោមភាសារបស់ Hegel ដើម្បីមកដូចជាការសង្កេតអត្ថិភាពពិភពលោក។ យោងតាមពាក្យរបស់គាត់ វិជ្ជមាន និងអវិជ្ជមានគឺជាការពិតនៅក្នុងចលនានៃវត្ថុមួយ។ នោះគឺវាជាការពិតនៅក្នុងការបង្ហាញសញ្ញានៃអ្វីដែលលើសពីនេះ។ បន្ទាប់មកអត្ថិភាពគឺតែងតែលើសពីអវិជ្ជមាននិងវិជ្ជមាន។ (ប្រសិនបើរាល់បាទ/ចាស និងមិនមែនទាំងអស់គឺពិតតែដោយសារតែចលនារបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ នោះជាការពិតគ្រាន់តែជាការចង្អុលទៅកាន់អ្វីដែលលើសពីពួកគេប៉ុណ្ណោះ នោះអ្វីដែលលើសពីពេលនេះតែងតែលើសពីពួកគេ)។ ការស្មានតាមគ្រោមភាសាបែបនេះគឺខុសគ្នានឹងនិរុត្តិសាស្ត្រដែលបទគម្ពីរបើកសម្តែង។ គម្ពីរចែងថា ព្រះទ្រង់ជាការគ្រប់គ្រាន់។ ព្រះនៃភាពគ្រប់គ្រាន់ខ្លួនឯងបានបង្កើតពិភពលោកប្រវត្តិសាស្ត្រយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយមានបន្ទូលទៅកាន់មនុស្សតាមរយៈប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយការសង្គ្រោះពួកគេគឺជាការពិត។ យើងមិនអាចនិយាយបានថា និរុត្តិសាស្ត្រនៃវិញ្ញាបនបត្រដែលហាក់ដូចជាត្រូវបានផ្តាច់រវាងព្រះ និងប្រវត្តិសាស្ត្រគឺត្រឹមត្រូវនោះទេ។ ធម្មទេសនា សេចក្តីអធិប្បាយ ៦ កុំថ្កោលទោសអ្នកដទៃ (រ៉ូម ២:១-១១) ការវិនិច្ឆ័យអ្នកម្នាងទៀតមានន័យថាបុរសឃើញកំហុសអ្នកដទៃហើយថ្កោលទោសគាត់។ ហេតុផលមិនវិនិច្ឆ័យរឿងពីរយ៉ាងដូចអត្ថបទ។ 1. ដោយសារយើងជាអ្នកមានបាបដូចគ្នា យើងមិនអាចវិនិច្ឆ័យអ្នកដ៏ទៃបានទេ។ នៅចុងបញ្ចប់នៃខគម្ពីរដែលខ្ញុំបាននិយាយថា "ដ្បិតក្នុងការកាត់សេចក្តីលើអ្នកផ្សេងទៀត អ្នកត្រូវថ្កោលទោសខ្លួនឯង ពីព្រោះអ្នកជាអ្នកកាត់ក្តី ក៏អនុវត្តដូចគ្នាដែរ"។ យើងគួរតែដឹងថាខ្លួនយើងជាអ្នកមានបាប។ ដូចយើងគិតអ៊ីចឹង

យើងគ្មានភាពក្លាហានដើម្បីវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃទេ។ ពេលយើងវិនិច្ឆ័យអ្នកម្ខាងទៀត យើងខ្លួនឯងទទួលបានការខាតបង់ច្រើន។ ពោលគឺ (១) ក្រអឺតក្រទម (២) ទុច្ចរិត (៣) ឧស្សាហ៍ស្វែងរកកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ដោយមិនពិនិត្យមើលខ្លួនឯង។ ដំបូងយើងគួរមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនយើងជាមនុស្សមានបាបធំដើម្បីវិនិច្ឆ័យអ្នកដ៏ទៃ។ គ្រូ Moody បាននិយាយថា "អំពើបាបដែលយើងមិនដឹង និងប្រព្រឹត្តគឺមានច្រើន។ យើងគួរតែដឹងការពិតថា អំពើបាបដែលយើងដឹង និងប្រព្រឹត្ត ធ្វើឱ្យយើងទទួលទណ្ឌកម្មកាន់តែធំ និងគ្រោះថ្នាក់ជាង។ 2. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យយើង យើងមិនអាចវិនិច្ឆ័យអ្នកដ៏ទៃបានទេ។ ហើយយករឿងមកវិនិច្ឆ័យ ទីបំផុតវានឹងក្លាយជាការពិត។ ដូច្នោះហើយ បុរសមិនអាចគេចផុតពីវាបានទេ (2-3) មនុស្សសង្ស័យវា។ ដ្បិតបទគម្ពីរជាឯកសារដែលព្រះវិនិច្ឆ័យ។ ប្រាកដជានឹងបានសម្រេចតាមព្រះបន្ទូល។ (1) មនុស្សមានបាបដែលមិនប្រែចិត្តទាំងអស់នឹងត្រូវវិនាស។ (2) មនុស្សដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទនឹងបានសង្គ្រោះ។ រឿងទាំងពីរនេះមិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាដាច់ខាត។ទោះបីជាមេឃ និងផែនដីអាចនឹងត្រូវវិនាសក៏ដោយ ក៏យើងជឿជាក់លើការពិតទាំងពីរនេះ ហើយមិនគួរញ័រឡើយ។ នៅថ្ងៃណាមួយ នៅផ្សារអន្តរជាតិពោធ៍សែន ស្រាប់តែមានអគ្គីភ័យឆាបឆេះ ថ្វីត្បិតតែអ្វីៗស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានឆាបឆេះ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែឃ្លាំងដែលគ្រប់គ្រងភ្លើងមិនបានឆេះ។ ពេលដែលភ្លើងព្យាយាមរាលដាលដល់ឃ្លាំង ប្រជាពលរដ្ឋបានឆែកឆេរទ្វារផ្ទះ ដើម្បីរើតវ៉ាន់នៅក្នុងនោះ ពេលនោះម្ចាស់ឃ្លាំងបានរត់គេចខ្លួនចូលទៅក្នុងឃ្លាំង ហើយលាក់ទុកក្នុងនោះដោយធ្វើអត្តឃាតយ៉ាងក្លាហាន។ មូលហេតុលាក់មិនឲ្យកូនសោទៅម្ខាងទៀត ។ ដោយគាត់ដឹងថាមានតែឃ្លាំងមួយប៉ុណ្ណោះដែលមិនអាចឆេះបានព្រោះវាត្រូវបានសាងសង់

ឡើងពីភ្លើងនោះគាត់បានធ្វើសកម្មភាពយ៉ាងក្លាហាន។ ប្រសិនបើគាត់ផ្តល់កូនសោនោះ ការភ័ន្តច្រឡំដ៏អស្ចារ្យអាចនឹងកើតឡើង។ ក្រោយមកដោយសារឃ្លាំងមិនឆេះ ម្ចាស់ទំនិញបានកោតសរសើរគាត់ដែលមិនឆេះ។ ដូចយើងដឹងការពិតថា ការពិតទាំងពីរនេះ (ការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ) នឹងមិនផ្លាស់ប្តូរ ហើយគួរយកឈ្នះលើពិភពលោក។ នោះគឺយើងគួរតែធានាថាការជំនុំជម្រះដ៏កំពូលរបស់ពិភពលោកនឹងចូលមកក្នុងពិភពលោក ហើយទទួលបានសន្តិភាពដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់។ ព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ដើម្បីជួយសង្គ្រោះយើង។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលក្រោកឈរឡើងក្នុងភាគីទាំងសងខាង ហើយធ្វើឲ្យមានសន្តិភាព ទើបទទួលដោយផ្នែកពីរ ទើបអាចធ្វើឲ្យបាននូវសន្តិភាព។ ព្រះបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទឲ្យធ្វើជាអ្នកសម្រុះសម្រួល ហើយបានទុកចិត្តទ្រង់យ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយបានប្រព្រឹត្តគ្រប់យ៉ាងចំពោះទ្រង់។ ដូច្នេះ យើងមិនជឿលើព្រះអង្គទេ យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ធំពេក។

ព្រះទុកចិត្តព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត តើយើងមិនទុកចិត្តទ្រង់ទេ? បើយើងមិនទុកចិត្តនឹងអ្នកសម្រុះសម្រួលទេ តើយើងអាចទទួលបានពរជ័យនៃការធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពដោយរបៀបណា? យើងគួរតែដឹងថា ព្រះគ្រីស្ទថែរក្សាយើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូចជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាង ហើយយើងគួរតែទទួលបានសន្តិភាពដោយជឿលើតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៧ អំពើបាបដែលមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់ (រ៉ូម ២:១-១១)

មនុស្សមានបាបដែលមានចិត្តរឹងរូសអាចភ្ញាក់ឡើងមុនពេលមានអំពើហឹង្សា និងការគម្រាមកំហែង ប៉ុន្តែមិនអាចស្ងើចសរសើរចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណាបានទេ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់និងសេចក្តីមេត្តាករុណាមានប្រសិទ្ធភាពក្នុងទិដ្ឋភាពនៃការបង្រៀនពិត។ មនុស្សដែលទទួល

បានការអប់រំស្ទើរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា។ ព្រះប្រើវិធីនេះយ៉ាងសំខាន់។

1. ការមិនប្រែចិត្តគឺជាអំពើបាបដ៏ធំក្នុងការមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។

ខទី 4 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា « ឬតើអ្នកសន្មតលើទ្រព្យសម្បត្តិនៃសេចក្តីសប្បុរស និងការអត់ធ្មត់ និងការអត់ធ្មត់របស់ទ្រង់ ដោយមិនដឹងថាសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះមានន័យថានឹងដឹកនាំអ្នកទៅរកការប្រែចិត្ត ? « មូលហេតុដែលព្រះមិនដាក់ទោសមនុស្សមានបាបភ្លាម។ គឺដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់ប្រែចិត្ត ។ ប៉ុន្តែបើមនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្ត នោះជាអំពើបាបដែលមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះមានទម្លាប់អាក្រក់មើលងាយព្រះគុណរបស់ព្រះ។ កូឡុំបូស ត្រូវបានគេបណ្តេញចេញពីដីដែលគាត់បានរកឃើញ។ ហើយ Dante បានព្យាយាមបង្រួបបង្រួមប្រទេសអ៊ីតាលី ហើយត្រូវបាននិរទេស និងរស់នៅលើទឹកដីឯកោ។ ដូចរឿងបែបនេះដែរ យើងអាចរកឃើញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិយ៉ាងងាយ។ ជាពិសេស បុរសនោះមើលងាយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ជាពិសេស។ (យ. អ្នកណាដែលមិនប្រែចិត្តគឺជាមនុស្សមានបាបរឹងរូស។ សុភាសិត 21:29 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសប្បុរស អ្នកនោះនឹងបានជីវិត សេចក្តីសុចរិត និងកិត្តិយស»។

2. ការមិនប្រែចិត្ត គឺដើម្បីដំឡើងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ

វិធីដែលមនុស្សអាចដកអំពើបាបរបស់ខ្លួនចេញនៅចំពោះព្រះគឺគ្រាន់តែជាផ្លូវនៃការប្រែចិត្តប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនប្រែចិត្ត ហើយប្រព្រឹត្តអំពើ

បាបជាបន្តបន្ទាប់នោះ អំពើបាបមួយក្នុងចំណោមអំពើបាបទាំងអស់មិនអាច
សម្អាតបានឡើយ ព្រោះអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនឹងត្រូវជាប់គាំង ហើយ
បន្ទាប់មកគាត់គឺជា វិនិច្ឆ័យនៅចំពោះព្រះ។ ដូចជាព្រះពិរោធរបស់ព្រះជា
ម្ចាស់នឹងត្រូវបង្ហាញដល់មនុស្សមានបាបដែលត្រូវបានវិនិច្ឆ័យមិនឃើញ
គាត់ចង់ត្រូវបានគ្របដោយភ្នំ និងថ្ម។ (បប. ៦:១៥-១៧) ពេលដែលបុរស
រៀបចំថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធដ៏អាក្រក់នឹងមកដល់ ឥឡូវគាត់នឹងប្រែចិត្ត។ ចិត្ត
ខ្លាចការវិនិច្ឆ័យថ្ងៃអនាគត ធ្វើឲ្យជំហានយើងឈប់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ដូច្នេះ
សុភាសិត 1:7 ចែងថា៖ «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាការចាប់ផ្តើមនៃ
ចំណេះ។ មនុស្សល្ងីល្ងើមើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ។ "។ ថូម៉ាស ខេមភី
ស បាននិយាយថា "សម្ភារៈនៃភ្លើងនៃហាដេស គឺមានតែអ្នកឯងប៉ុណ្ណោះ។
នៅពេលអ្នកធ្វើតាមសាច់ឈាមឥឡូវនេះអ្នកដំឡើងសម្ភារៈភ្លើងសម្រាប់
hades បន្ថែមទៀត។ ការរងទុក្ខនៃថ្ងៃមួយក្នុងលោកខាងមុខគឺធ្ងន់ធ្ងរជាង
1000 ឆ្នាំរងទុក្ខដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបនៅក្នុងពិភពលោក។ ប្រសិនបើយើង
មិនអាចស៊ូទ្រាំនឹងការរងទុក្ខបណ្តោះអាសន្ន តើយើងអាចស៊ូទ្រាំនឹងភ្លើងដ៏
អស់កល្បរបស់ហាដេសបានដោយរបៀបណា? អ្នកណាស្រឡាញ់តែព្រះ
ពិតប្រាកដ មិនខ្លាចសេចក្តីស្លាប់និងការផ្តន្ទាទោសឡើយ។ "

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៨ នៃការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (រ៉ូម ២:១-១១)

ព្រះគម្ពីរបង្រៀនជាច្រើនដល់ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះមិនខ្លាចការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ទោះបីវាឃើញព្រះបន្ទូលក៏ដោយ ព្រោះចិត្តមនុស្សលះបង់ខ្លួនលើលោកនេះ ទើបធ្វើឱ្យគេមិនស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខ។ ចិត្តមនុស្សផ្តោតលើរឿងមួយ តែមិនអាចធ្វើរឿងពីរបានទេ។ កាលពីបុរាណដោយសារ Zu Bae Shin ផ្តោតលើការអានសៀវភៅ

គាត់មិនបានដឹងថាគ្រាប់ធញ្ញជាតិដែលគាត់ដាក់លើដីត្រូវបានធ្លាក់ចូល ដោយផ្កាឈូកនោះទេព្រោះ

Archimedes ដែលជាគណិតវិទូផ្តោតលើការដោះស្រាយធរណីមាត្រ ទោះបីនៅថ្ងៃនោះមានភ្លៀងធ្លាក់ខ្លាំង ផ្គរលាន់ និងពន្លឺក៏បានកើតឡើងក៏គាត់មិនដឹងដែរ។ ដូចជាបុរសផ្តោតលើរឿងមួយ; គាត់មិនស្គាល់អ្នកផ្សេងទៀតទេ។ បុរសផ្តោតលើពិភពលោករបស់គាត់ដោយគំនិតរបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់មិនផ្តោតទៅលើការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះទេ។ យើងគួរមានអារម្មណ៍គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះការវិនិច្ឆ័យដែលបទគម្ពីរបង្រៀន ហើយគួរតែខ្លាចចំពោះការវិនិច្ឆ័យនោះ។ ហេតុផលដែលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះត្រូវបានធានាអាចត្រូវបានជូនដំណឹងដោយធ្វើតាមការពិត។

1. ភស្តុតាងនៃមនសិការ

អ្នកណាដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈ មិនមានសុវត្ថិភាព ព្រោះខ្លួនបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។ គាត់គួរខ្លាចនឹងទទួលទណ្ឌកម្មចំពោះអំពើបាបដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តឆាប់ៗ។ ភស្តុតាងនៃមនសិការបានធ្វើតាមបុរសទុច្ចរិត។ អ៊ីស្ការីយ៉ុត យូដា ដែលជាយានដ៏អស្ចារ្យ។ គាត់ធ្វើអត្តឃាត ព្រោះគាត់ដឹងថាធ្វើឲ្យប្រជាពលរដ្ឋចាប់គ្រូគាត់។ ជាទូទៅអ្នកណាមានសតិសម្បជញ្ញៈ ភស្តុតាងគឺពិត។ សតិសម្បជញ្ញៈព្រមានថាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនឹងមកដល់នាពេលអនាគត។

2. ភស្តុតាងនៃការផ្តល់

មានថ្ងៃជំនុំជំរះដ៏ធំបំផុត ដែលនៅពេលអនាគត ព្រះនឹងដាក់ទោសមនុស្សមានបាបទាំងអស់។ ប៉ុន្តែមុនថ្ងៃនោះ ព្រះក៏បានបើកសម្តែងនូវសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ ដោយដាក់ទោសមនុស្សមានបាបខ្លះ។ វាត្រូវបានទាមទារ

សម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យនៃការផ្តល់។ លោក William Hague Wood បានផ្ទុយទៅនឹងកិច្ចប្រជុំរស់ឡើងវិញ ហើយបានអនុវត្តសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងវា; គាត់បានមកដល់ស្ថានភាពស្លាប់ដោយអណ្តាតស្ងួត។ បន្ទាប់មកគាត់មិនបាននិយាយ ហើយសរសេរថា "ឥឡូវនេះ ខ្ញុំជឿថាមាននរកហើយ"។ នៅថ្ងៃទី 28 ខែធ្នូឆ្នាំ 1908 នៅទីក្រុង Messina ក្នុងប្រទេសអ៊ីតាលីត្រូវបានបំផ្លាញដោយការរញ្ជួយដីហេតុផលគឺនិយាយពាក្យអាក្រក់ដែលទស្សនាវដ្តីទូរស័ព្ទ III មុនពេលការរញ្ជួយដីបានកើតឡើង។

ប្រមាថព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងអាក្រក់ដូចពាក្យថា "ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មានមែន ទីក្រុងនេះនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយការរញ្ជួយដី"។ នៅប្រទេសបារាំង ប៊ីស្សពម្នាក់បានស្នើទៅកាន់ Louis ទី 11 ថានៅពេលដែលគាត់បានធ្វើប្រអប់មួយសម្រាប់ដាក់មនុស្សមានបាប គាត់បានធ្វើឱ្យវាមានទំហំខ្លីមិនត្រូវដេកចុះ ហើយធ្វើឱ្យកម្ពស់ទាបមិនអង្គុយចុះ។ ស្តេចបានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើ។ បន្ទាប់មក ប៊ីស្សពដែលបានស្នើវាបានប្តេជ្ញាថា គាត់គឺជាមនុស្សដែលត្រូវបានគេដាក់គុកដំបូង ហើយត្រូវបានតស៊ូនៅក្នុងវាអស់រយៈពេល 14 ឆ្នាំ។ ដូចនោះដែរ វាជាព្រឹត្តិការណ៍នៃការវិនិច្ឆ័យដោយការផ្តល់ជំនួយ។ តើការវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យមិនត្រូវបានកើតឡើងនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោកឬ?

3. ជាដំបូងយើងជឿលើភស្តុតាងនៃបទគម្ពីរ។

ភ័ស្តុតាងនៃបទគម្ពីរគឺច្បាស់ជាងអ្វីដែលយើងឃើញដោយភ្នែករបស់យើង ពីព្រោះបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មនុស្សទាំងអស់មិនពិត មានតែព្រះទេដែលពិត។ (៣:៤)។ បទគម្ពីរបង្រៀនជាច្រើនថា ព្រះវិនិច្ឆ័យមនុស្សម្នាក់ៗតាមកិច្ចការរបស់ខ្លួន។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៩ មនសិការ (រ៉ូម ២:១២-១៦)

តើមនសិការជាអ្វី? Emil Brunner ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីវិបត្តិបាននិយាយទៅកាន់សតិសម្បជញ្ញៈដូចតទៅនេះថា "សតិសម្បជញ្ញៈមិនមែនជាមនសិការនៃច្បាប់សីលធម៌ទេ ហើយក៏ជាបញ្ញាសម្រាប់វិនិច្ឆ័យការអនុលោមតាមច្បាប់ត្រឹមត្រូវ។ (ទេវកថា ទំ ១៥៦) នេះមិនមែននិយាយពាក្យខុសដើម្បីបំបែកខ្លឹមសារនៃវិន័យនៃសតិសម្បជញ្ញៈទេ។ Herman Bavinck និយាយត្រូវចំពោះមនសិការ។ នោះគឺ "អ័ដាម និងអេវ៉ាបានទទួលស្គាល់ស្ថានភាព

អាក្រាតរបស់ពួកគេភ្លាមៗនៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានគេដកហូត" ពោលគឺវាគ្រាន់តែជាអារម្មណ៍មានកំហុសចំពោះសកម្មភាពខុសរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ភាពខ្មាស់អៀនគឺជាអារម្មណ៍ដ៏អាក្រក់ចំពោះអ្វីដែលខុស ហើយជាអារម្មណ៍ដែលប្រែចិត្តមិនយល់ព្រមជាមួយអ្វីដែលខុស។ ពួកគេបានរត់គេចពីព្រះ ហើយព្យាយាមលាក់ខ្លួនចេញពីព្រះ។ ... មុនពេលភាពថោកទាបរបស់ពួកគេ ស្ថានភាពរបស់មនុស្ស និងស្ថានភាពនៃស្មារតីរបស់ពួកគេត្រូវបានចុះសម្រុងគ្នា។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីភាពថោកទាបរបស់ពួកគេ ភាពសុខដុមរមនាត្រូវបានបំបែកចេញ។ ... បុរសនោះមិនបានក្លាយទៅដូចជាបំណងប្រាថ្នាដើមរបស់គាត់ទេ។ រឿងដែលត្រូវបញ្ជាក់គឺមនសិការ។ មនសិការមិនមែនជាមនសិការនៃការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នារវាងព្រះនិងមនុស្សនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញគឺការបំផ្លាញការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា»។ (Geerformeerde Dogmatieck III, 1910 pp 175-176) មនសិការបានផ្តល់ភ្ងួយដោយដឹងពីភាពល្អ និងអាក្រក់ ទៅតាមប្រតិបត្តិការនៃចំណេះដឹងខុស។ ប៉ុន្តែវាប្រាកដជាបញ្ជាដែលថាបើវាល្អគួរតែប្រតិបត្តិ។

1. បុគ្គលិកលក្ខណៈ និងមនសិការ

សតិសម្បជញ្ញៈជាសញ្ញាសម្គាល់ខុសគ្នាមួយរបស់សត្វ។ អ្នកណាមានត្រឹមត្រូវមានជីវិត តែអ្នកណាគ្មានវាបាត់បង់គុណសម្បត្តិរបស់សត្វហើយដកហូតដូចសត្វ។ បុរសសម័យថ្មីយល់ឃើញថា បុរសជាវត្ថុគ្មានគោលបំណងឬជាផលិតផលនៃថាមពល ដោយប្រើប្រាស់វិទ្យាសាស្ត្រខុស។ វាជាកំហុសដ៏ធំ។ វិទ្យាសាស្ត្រគឺជាអ្នកបំរើរបស់បុរស ប៉ុន្តែមិនមែនជាម្ចាស់ទេ។ ប្រសិនបើវិធីសាស្ត្រវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានបដិសេធថាស្តើងពិតនៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់យើង យើងគួរតែកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយវិទ្យាសាស្ត្រ

បែបនេះ។ យើងគឺជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ paranormal ដែលយើងអាច ទាមទារសិទ្ធិនៃការបដិសេធចំពោះវិទ្យាសាស្ត្រខុស។ បុរសនោះខុសពីសត្វ ហើយគិតពីសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសកម្មភាពរបស់គាត់ ហើយឆ្លុះបញ្ចាំងពួកគេ និងវិនិច្ឆ័យពួកគេផងដែរ។ នោះគឺទ្រង់មានមនសិការ។ ចរិតដើម្បីឆ្លងខ្លួនជាលក្ខណៈដើម្បីក្លាយជាសត្វ។ ភាពចលាចលដែលនៅសេសសល់នៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ តាមរយៈចំណុចនៃអំពើបាប ដើម្បីបង្ខំឱ្យមានការប្រែចិត្តពិត ប៉ុន្តែមិនមែនជាការប្រែចិត្តពិតប្រាកដនោះទេ។ ប៉ុន្តែវាក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ហើយមិនមែនជាការប្រែចិត្តនោះទេ។ ឥឡូវនេះ នៅក្នុងជំហានមួយបន្ថែមទៀត មនសិការបានសម្រេចការប្រែចិត្ត ហើយគួរតែមកដល់ដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

2. សតិសម្បជញ្ញៈ ក៏គួរបន្ត។

បន្ទាប់ពីបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងហើយ គាត់មិនយល់ដឹងច្បាស់លាស់ទេ ព្រោះប្រាជ្ញារបស់គាត់ងងឹត។ ដូច្នេះ មនសិការមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដូចជានាឡិកាដែលមិនមានសណ្តាប់ធ្នាប់ត្រូវបាននាំយកទៅឱ្យអ្នកជួសជុល ហើយត្រូវបានជួសជុលដើម្បីជួសជុលឱ្យទាន់ពេលវេលានោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់មនុស្សគួរតែក្លាយជាមនសិការល្អដោយកែតម្រូវវាទៅក្នុងមនសិការនៃការប្រែចិត្តនិងជំនឿស្របតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

មនសិការល្អ គឺជាមនសិការថ្មីដែលបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (1) វាព្យាយាមមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវ (ទំនាក់ទំនងរវាងការប្រែចិត្តនិងសេចក្តីជំនឿ) (2) វាត្រេកអរក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា ប្រសិនបើវាមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ ហើយវាមិនខ្លាចការរិះគន់របស់មនុស្សនោះទេ។ (៣) កាលដែលគេស្លាប់ អ្វីៗទាំងអស់នឹងរលត់ទៅ ហើយត្រូវបែកគ្នា

រហូតដល់ទីបញ្ចប់បានលួងមនុស្សស្លាប់។ សិរីល្អនៃពិភពលោកនាំមកនូវការថប់បារម្ភ និងការយកចិត្តទុកដាក់ ប៉ុន្តែសតិសម្បជញ្ញៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ (ការប្រែចិត្ត និងមនសិការជឿ) ផ្តល់នូវសេចក្តីរីករាយ និងការលួងលោមដល់ខ្លួនគាត់។ បុរសដើម្បីឱ្យមានភាពល្អ។

សតិសម្បជញ្ញៈ (អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ) ដឹងថាមនសិការដ៏ល្អរបស់គាត់ជាសន្តិភាព និងសិរីរុងរឿងរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែ មនុស្សដែលមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទមិនបានទទួលការប្តឹង និងអារម្មណ៍នៃមនសិការរបស់គាត់ ហើយមិនរីករាយនឹងមនសិការដែលនៅសល់។ ដូច្នេះ ខទី 15 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា "ពួកគេបង្ហាញថាកិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យត្រូវបានសរសេរនៅលើចិត្តរបស់ពួកគេ ខណៈពេលដែលមនសិការរបស់ពួកគេក៏ធ្វើជាសាក្សី ហើយគំនិតដែលផ្ទុយគ្នារបស់ពួកគេចោទប្រកាន់ ឬសូម្បីតែដោះសារពួកគេ" ។ ពាក្យនេះពោលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទទួលនូវសតិសម្បជញ្ញៈ ហើយ មិនអាចរួចផុតពីការធ្វើបាបឡើយ។

ធម្មទេសនា ១០ ចូរយើងរស់នៅក្នុងភាពប្រាកដនិយម (រ៉ូម 2:25-29)

យើងមិនគួរស្កប់ចិត្តដោយពិធីសាសនាឡើយ។ ពិធីសាសនាមានគោលបំណងតែនាំបុរសចូលទៅក្នុងសាសនាប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏ប្រជាជនព្យាយាមធ្វើឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ដោយការប្រតិបត្តិតាមពិធីសាសនា។

1. យើងគួរតែធ្វើការ។ (២៥-២៧)

ជំនឿដែលគ្មានការធ្វើបានស្លាប់ទៅហើយ។ (យ៉ាកុប ២:១៧) ការធ្វើការពិបាកណាស់។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការងារដែលគ្មានផ្លែផ្កានោះទេ វាជាការសម្ងាត់ដែលត្រូវធ្វើដោយមានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដូច្នេះវានឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជារឿងដ៏រីករាយ។ Thomas AKempis បាននិយាយថា "អ្នកទៅកន្លែងណាដែលអ្នកទៅ ហើយស្វែងរកអ្វីដែលអ្នកធ្វើ។ ដូចជាគោលលទ្ធិនៃឈើឆ្កាង គ្មានផ្លូវដ៏ថ្លៃថ្នូ និងសុវត្ថិភាពឡើយ។

ពេលអ្នកកាន់ឈើឆ្កាងដោយរីករាយ ឈើឆ្កាងនឹងទទួលអ្នក។ ពេលអ្នកបោះឈើឆ្កាងទៅដី អ្នកនឹងបានឈើឆ្កាងមួយទៀត បន្ទាប់មកវាធ្ងន់ជាងឈើឆ្កាងទៅទៀត។ ពេលយើងក្លាយជាមិត្តរបស់លោកជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូ យើងគួរតែទទួលឈើឆ្កាងដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់។

2. ចូរយើងព្យាយាមទទួលតែការបំពេញបន្ថែមពីព្រះ (29)

នៅពេលដែលបុរសព្យាយាមធ្វើឱ្យបុរសនោះពេញចិត្តគាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សលាក់ពុតហើយជីវិតរបស់គាត់នឹងស្មុគស្មាញហើយជីវិតរបស់គាត់នឹងមិនស្អាតទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្វែងរកការសរសើរពីព្រះជាម្ចាស់គឺសាមញ្ញ ហើយបរិសុទ្ធ។ អ្នកណាដែលមានជំនឿដ៏សាមញ្ញ និងបរិសុទ្ធទទួលអំណាចខាងវិញ្ញាណ ហើយឈានទៅរកភាពខ្លាំង។ ភាពសាមញ្ញធ្វើឱ្យយើងឆ្ពោះទៅរកព្រះយ៉ាងខ្លាំងក្លា ហើយចរិតបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យយើងភ្លក់រសជាតិព្រះ និងឃើញភាពអស់កល្បជានិច្ច។ អ្នកជឿដើម្បីកាន់កាប់ធាតុទាំងពីរនេះបានទទួលអំណាច។ Belex ដែលមានជំនឿសាមញ្ញបានប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អដោយជិះសេះ។ គាត់គ្មានផ្ទះ ហើយគាត់ដេកលើកៅអីសេះ ហើយប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អនៅពេលថ្ងៃ។ នៅពេលដែលគាត់បានទៅប្រទេសចិន ហើយទីបំផុតគាត់បានធ្វើទុក្ករកម្មនៅក្នុងការផ្សាយដំណឹង

ល្អ។ ជីវិតរបស់គាត់គឺសាមញ្ញណាស់។ Cambel បានប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អនៅវាលខ្សាច់សាហារ៉ាដោយជិះអូដ្ឋ។ ជីវិតរបស់គាត់គឺសាមញ្ញណាស់ នៅពេលដែលគាត់បានជិះអូដ្ឋនៅលើវាលរហោស្ថានដ៏ស្ងាត់ជ្រងំ គាត់បានយកលាមកសត្វអូដ្ឋដែលស្ងួតនោះមកប្រើប្រាស់ក្នុងការចម្អិនអាហារ។ បន្ទាប់មកមានករណីមួយដែលគាត់បានតែដើរលេងក្នុងទីរហោស្ថានអស់រយៈពេល ៩ ថ្ងៃ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានជួបមនុស្សណាម្នាក់ឡើយ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានបញ្ចប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់អស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំនៅលើវាលខ្សាច់អារ៉ាប់ហើយនៅតែជាពាក្យចុងក្រោយរបស់គាត់ថា "ប្រសិនបើខ្ញុំរស់នៅលើសពី 4 ឆ្នាំ" ជំនឿរបស់គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងសម្រាប់តែជីវិតដើម្បីជឿនិងប្រកាស។

ជំពូកទី 3

១ ដូច្នេះ តើសាសន៍យូដាមានប្រយោជន៍អ្វី? ឬអ្វីជាតម្លៃនៃការកាត់ស្បែក? 2 ច្រើនក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយ។ ជាដើម ជនជាតិយូដាត្រូវបានគេប្រគល់ឱ្យនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ៣ ចុះបើអ្នកខ្លះមិនស្មោះត្រង់? តើភាពគ្មានជំនឿរបស់ពួកគេធ្វើឲ្យភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាមោឃៈឬ? ៤ គ្មានន័យទេ! សូមឲ្យព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកភូតភរក៏ដោយ ដូចដែលមានចែងទុកមកថា "ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយ

មានជ័យជំនះនៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទោសចុះ”។ 5 ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណា? ថាព្រះជាមនុស្សទុច្ចរិតធ្វើបាបយើងឬ? (ខ្ញុំនិយាយតាមរបៀបមនុស្ស។) 6 គ្មានន័យទេ! ដូច្នេះ តើព្រះអាចវិនិច្ឆ័យពិភពលោកដោយរបៀបណា? 7 ប៉ុន្តែប្រសិនបើតាមរយៈការកុហករបស់ខ្ញុំ សេចក្តីពិតរបស់ព្រះបានបរិបូរទៅលើសិរីល្អរបស់ទ្រង់ ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំនៅតែត្រូវបានគេថ្កោលទោសថាជាមនុស្សមានបាប? ៨ហើយហេតុអ្វីបានជាមិនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដែលអំពើល្អអាចនឹងកើតមាន?—ដូចដែលមនុស្សខ្លះនិយាយបង្កាច់បង្ខូចយើង។ ការថ្កោលទោសរបស់ពួកគេគឺគ្រាន់តែ។ 9 ចុះយ៉ាងណា? តើយើងជាជនជាតិយូដាល្អជាងឬ? ទេ មិនមែនទាល់តែសោះ។ ដ្បិតយើងបានចោទប្រកាន់រួចហើយថា ទាំងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ក្រិក ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមអំពើបាប ១០ ដូចមានចែងទុកមកថា៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិតទេ មិនមែនម្នាក់ទេ ១១ គ្មានអ្នកណាយល់ទេ។ គ្មាននរណាម្នាក់ស្វែងរកព្រះទេ។ 12 មនុស្សទាំងអស់បានងាកចេញ ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សគ្មានតម្លៃជាមួយគ្នា។ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អទេ

មិនមានសូម្បីតែមួយ” ១៣ «បំពង់ករបស់គេជាផ្នូរបើកចំហ។ ពួកគេប្រើអណ្តាតរបស់ពួកគេដើម្បីបញ្ឆោត»។ "ពិសរបស់ asps គឺនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ" ។ ១៤ «មាត់របស់គេពោរពេញទៅដោយពាក្យបណ្តាសា និងជូរចត់»។ ១៥ «ជើងរបស់គេឆាប់ស្រក់ឈាម។ ១៦ ផ្លូវរបស់គេត្រូវវិនាសអន្តរាយ និងវេទនា ១៧ ហើយផ្លូវនៃសេចក្តីសុខដែលគេមិនស្គាល់»។

១៨ «គ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះនៅចំពោះភ្នែកគេឡើយ»។ 19ឥឡូវនេះយើងដឹងហើយថាអ្វីដែលច្បាប់ចែងចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិ

ន័យ ដើម្បីឲ្យគ្រប់មាត់ត្រូវឈប់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលនឹងត្រូវឃុំឃាំង។
១៨ «គ្មានការកោតខ្លាចដល់ព្រះនៅចំពោះភ្នែកគេឡើយ»។ 19ឥឡូវនេះ យើងដឹងហើយថាអ្វីដែលច្បាប់ចែងចំពោះអស់អ្នកដែលនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ ដើម្បីឲ្យគ្រប់មាត់ត្រូវឈប់ ហើយពិភពលោកទាំងមូលអាចនឹងទទួលខុសត្រូវចំពោះព្រះ។ 20ដ្បិតនឹងមិនមានមនុស្សណាបានរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្តតាមក្រឹត្យវិន័យឡើយ ព្រោះតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប។
21 ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានត្រូវសម្តែងឲ្យឃើញក្រៅពីក្រិត្យវិន័យ ទោះជាក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើជាបន្ទាល់អំពីវាក៏ដោយ — 22 សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយសារសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ
សម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿ។ 23ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយខ្វះសិរីល្អរបស់ព្រះ 24ហើយបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះគុណទ្រង់ជាអំណោយ ដោយសារការប្រោសលោះដែលមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ 25 ដែលព្រះទ្រង់បានបូជាដោយព្រះលោហិតទ្រង់ ត្រូវបានទទួលដោយជំនឿ។ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ពីព្រោះក្នុងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះទ្រង់បានឆ្លងផុតពីអំពើបាបពីមុនមក។ 26 គឺដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់នៅពេលបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីឲ្យគាត់បានត្រឹមត្រូវ និងជាអ្នកសុចរិតនៃអ្នកដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូ។ ២៧ ដូច្នេះ តើការអួតរបស់យើងនឹងទៅជាយ៉ាងណា? វាត្រូវបានដកចេញ។ តាមច្បាប់បែបណា? តាមច្បាប់ការងារ? ទេ ប៉ុន្តែដោយច្បាប់នៃសេចក្តីជំនឿ។ 28ដ្បិតយើងចាត់ទុកថា អ្នកនោះបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ ក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត

តាមក្រឹត្យវិន័យ។ ២៩ ឬមួយព្រះជាព្រះរបស់សាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះ? តើទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃសាសន៍ដទៃទេឬ? មែនហើយ ពីសាសន៍ដទៃផងដែរ 30 ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះតែមួយ—ដែលនឹងរាប់ជាសុចរិតដល់អ្នកដែលកាត់ស្បែក ដោយសារជំនឿ និងអ្នកដែលមិនបានកាត់ស្បែកដោយសារជំនឿ។ 31 ដូច្នេះ តើយើងផ្តួលរំលំច្បាប់ដោយសារជំនឿនេះឬ? គ្មានន័យទេ! ផ្ទុយទៅវិញ យើងគោរពច្បាប់។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការទទួលការប្តោលទោសរបស់ជនជាតិយូដាមិនផ្ទុយនឹងឯកសិទ្ធិខាងសាសនាដែលជនជាតិយូដាបានទទួលនោះទេ។ (1-8)

2. ការសន្និដ្ឋានថាមនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។ (៩-២០)

3. ការលេចឡើងនៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (21-31)

ការបង្ហាញ

1. នៅក្នុងករណីនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញដែលជនជាតិយូដាដែលអះអាងថាជាសុចរិតសម្រាប់ពួកគេ ពួកគេបាននិយាយថាតំណែងរបស់ពួកគេក្នុងការទទួលបានឯកសិទ្ធិសាសនាមិនមែនជាការចម្រុងចម្រាសទេ។ (១-៨) មូលហេតុដែលពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ គឺមិនមែនដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់ ចំពោះការមិនពិតរបស់ពួកគេ... ពួកគេក្លែងក្លាយ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ពិត។ (ខ៤)

2. ប៉ុលបានសន្និដ្ឋានថា មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។ (៩-២០) ជាពិសេស ខទី ១២ បានប្រើអក្សរ "ទាំងអស់ (πάντες)" ហើយវាក៏បាននិយាយថា "មិនមានសូម្បីតែមួយ" នៅក្នុងអត្ថន័យនៃភាពតានតឹង។ ហើយពាក្យថា "បានក្លាយទៅជាគ្មានតម្លៃ" មនុស្សលោកមានតម្លៃចំពោះព្រះ ព្រោះពួកគេ

បានចាកចេញពីព្រះ។ លោក Luther ក្នុងចំណុចនេះបានដកស្រង់ពាក្យ
របស់ Augustine ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "សេចក្តីស្រឡាញ់មានអំណាចធ្វើឲ្យ
មានភាពតែមួយ ដោយធ្វើឲ្យអ្នកស្រឡាញ់ និងអ្នកស្រឡាញ់រួបរួម
3. ការលេចចេញនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (21-31) ក្រិត្យវិន័យចង្អុល
បង្ហាញពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយធ្វើឱ្យយើងយល់អំពីអំពើបាបដែលមិន
អាចទៅរួច។ ព្រះគុណធ្វើឲ្យអ្នកដែលមានទោស ជឿលើព្រះអម្ចាស់។ ពាក្យ
« ឥឡូវនេះ » នៅក្នុងបុព្វកថានៃ ខ 3:21 គឺដូចជាត្រែដើម្បីប្រាប់ពីរូបរាងនៃ
សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ។ មានតែបុរសដែលមិនស្លាប់ដោយច្បាប់មិនអាច
ស្តាប់សំឡេងបានទេ។ មានតែបុរសដែលបានស្លាប់ទាំងស្រុងដោយច្បាប់
ប៉ុណ្ណោះដែលអាចស្តាប់សំលេងបាន។ ចុះតើអ្វីទៅដែលពាក្យថា «ឥឡូវ»
ចង្អុល? វាមានន័យថា លើកលែងតែច្បាប់ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះបាន
លេចមក។ នេះមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតដោយសារកិច្ចការនោះទេ ប៉ុន្តែជា
សេចក្តីសុចរិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដែលអ្នកជឿបានទទួលដោយព្រះ
លោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នេះជារឿងមួយលើកលែងតែសេចក្តី
សុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះ ដែលគេប្រកាសដោយក្រិត្យវិន័យ និងពួក
ហោរា។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយដូចតទៅនេះ (ខ ២១ ខ) នៅក្នុងពាក្យ
ផ្សេងទៀត នេះត្រូវបានគាំទ្រដោយច្បាប់។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយដូច
ខាងក្រោម។ «ប្រសិនបើថ្ងៃនេះយើងទទួលបានភាពសុចរិតនៃច្បាប់ វាជា
រឿងដែលច្បាប់ខ្លួនឯងក៏ត្រូវបានប្រឆាំងដែរ។ ដូច្នេះ ចូរធ្វើច្បាប់ ហើយ
ហោរានិយាយតែអំពើបាបរបស់មនុស្ស តែសរសើរដល់សេចក្តីសុចរិតនៃ
ព្រះ។ ហើយពួកគេប្រកាសថា បុរសនោះគួរតែស្គាល់ព្រះ ហើយគួរតែ
ប្រកាសពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់ថា ពួកគេគួរតែក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ

ហើយបាននិយាយថានគរនៃព្រះគុណដែលព្រះបានសង្គ្រោះប្រជាជន និងបង្កើតឡើង។ (Gottes Grechtigkeit ទំព័រ 136) ។

ការបកស្រាយ

1 តើប្រយោជន៍អ្វី ពាក្យថា មនុស្ស (περισσὸν) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ជុតពីសេចក្តីស្លាប់" សំណួរថា "តើជនជាតិយូដាមានអត្ថប្រយោជន៍អ្វី? "គឺជាសាសន៍យូដា។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃជនជាតិយូដាបានទទួលព្រះគុណតែមួយគត់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយឡែកពីគ្នា។ ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាភាពធ្ងន់ធ្ងរនៃគុណភាពនោះទេ។ ឧត្តមភាពមិនមែនជារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះ ពួកគេគួរតែបន្ទាបខ្លួន។ ប៉ុន្តែដោយវេទនា ពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។

2 ច្រើនក្នុងគ្រប់មធ្យោបាយ។ ជនជាតិយូដាបើប្រៀបធៀបនឹងសាសន៍ដទៃមិនមានគុណសម្បត្តិល្អលើសគេទេ ពួកគេទទួលបានព្រះគុណច្រើនពីខាងក្រៅ។ បន្ទាប់មក ប៉ុលបាននិយាយពីប្រយោជន៍ដល់ព្រះគុណខាងក្រៅ។ ប្រសិនបើពួកគេអាចថែរក្សាព្រះគុណខាងក្រៅបានត្រឹមត្រូវ វាអាចផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែពួកគេបានទទួលការថ្កោលទោសដោយសារពួកគេមិនបានប្រព្រឹត្តវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ ចាប់ផ្តើមជាមួយ នេះជាពាក្យដែលមានន័យថា លំដាប់លេខ ប៉ុន្តែរឿងសំខាន់។ (Greijadanus) ជនជាតិយូដាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "ពាក្យ" គឺ rogia (λόγια) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅព្រះបន្ទូលដែលបានបំផុសគំនិតរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ តើពាក្យរបស់ព្រះជាប្រភេទអ្វី? Grejidanus បាននិយាយថានេះចង្អុលទៅបទគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ពាក្យ "ត្រូវបានប្រគល់

ឱ្យ" គឺជា epistutesan (ἐπιστεύθησαν) ជាភាសាក្រិច សម្រាប់លំដាប់ដែលរំពឹងទុកនៃពាក្យដែលវាបង្ហាញពីភាពតានតឹង
ការដែលសាសន៍យូដាទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានអត្ថន័យដូចជាបេសកកម្មដើម្បីចោទប្រកាន់សាសន៍ដទៃ។ ពួកគេជាបព្វជិតភាពដល់ប្រជាជាតិដទៃ។ (និក្ខមនំ ១៩:៦)
អត្ថប្រយោជន៍ដែលបុរសចែករំលែកការពិតដល់អ្នកដ៏ទៃបានទទួល (១) មានឱកាសចូលទៅជិតការពិត (២) ដូចជាគាត់មិនប្រតិបត្តិការពិត គាត់មិនអាចបង្រៀនវាបានទេ គាត់មានហេតុផលដើម្បីធ្វើវា ហើយ ទំនួលខុសត្រូវរបស់ខ្លួន។ (៣) ដោយសារគាត់ស្មោះត្រង់ចំពោះមុខតំណែងដែលបានតាំងចិត្ត គាត់មានឱកាសទទួលបានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ និងសិរីរុងរឿង និងឯកសិទ្ធិ។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាសាសន៍យូដា ពួកគេមានព្រះគុណពិសេសដើម្បីបង្រៀនសាសន៍ដទៃ ហើយទទួលខុសត្រូវក្នុងការដឹកនាំពួកគេទៅឯព្រះ។ Dan 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយអ្នកដែលមានប្រាជ្ញានឹងភ្លឺដូចជាពន្លឺនៃផ្ទៃមេឃ។ ហើយអស់អ្នកដែលបង្វែរមនុស្សជាច្រើនមករកសេចក្តីសុចរិត ដូចជាផ្កាយអស់កល្បជារៀងរហូត» សុភាសិត ១១:៣០ មានប្រសាសន៍ថា « ផលនៃមនុស្សសុចរិតជាដើមជីវិត ហើយអ្នកណាចាប់ព្រលឹង អ្នកនោះមានប្រាជ្ញា» គោរពបេសកកម្ម ហើយស្មោះត្រង់ពួកគេខ្លួនឯងទទួលបានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។
៣ ខនេះបាននិយាយសំណួរទីពីរ។ ពាក្យ "ខ្លះ" ជាភាសាក្រិក។ នេះចង្អុលទៅពួកសាសន៍យូដាដែលមិនជឿ ដែលនិយាយថាចំនួនច្រើនឬតិច។ អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបបាននិយាយថា "ពាក្យនេះមានន័យថាមានមនុស្សតិចតួច ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាការស្មានរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាពាក្យទំនាយរបស់ព្រះ

ចំពោះព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសម្រេចក៏ដោយ ប្រសិនបើមនុស្សណាម្នាក់មិនជឿលើវាពិត តើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះអាចតាមរយៈការមិនជឿគ្មានន័យបានឬទេ? ម្យ៉ាងទៀត តើសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះនឹងមិនត្រូវបានចាត់ទុកថាមិនពិតឬ? "ចំពោះឃ្លានេះ ធ្វើតាមចម្លើយវគ្គ។

៤ គ្មានន័យទេ! នេះគឺជាខ្ញុំ genoito (μὴ γένοιτο) ជាភាសាក្រិច ឃ្លានេះមានអត្ថន័យអវិជ្ជមានខ្លាំង។ ពាក្យនេះត្រូវបានលេចឡើង 15 ដងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី 14 ដងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប៉ូល។ ទោះបីជាមនុស្សគ្រប់គ្នាជាអ្នកភូតកុហកក៏ដោយ ក៏ A ជាក់លាក់បាននិយាយថានេះចង្អុលទៅការមិនជឿ (មិនពិត) របស់អ្នកខ្លះប៉ុន្តែវាមានន័យថាមនុស្សទាំងអស់នៅលើមេឃនិងផែនដីគឺមិនពិត។ យេរេមា 17:7 មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ មានពរហើយ! អ្នកណាជាព្រះយេហូវ៉ា។ "ក្នុងចិត្តមនុស្ស មានបុរសម្នាក់ធ្វើផ្លែទទឹមដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ដូចដែលយើងឃើញចិត្តមនុស្សវាជាពិភពដែលពុករលួយ គ្មានផ្នែកណាមួយនៅក្នុងនោះទេ។ មានរូបព្រះពេញលេញនៅក្នុងផ្នែកណាមួយនៃអារម្មណ៍ បញ្ញា និងឆន្ទៈ។ ពិភពងងឹតគ្រប់គ្រងលើវា។ មានព្យាការីក្លែងក្លាយជាច្រើនដែលនឹងត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្ម ហើយបំណងប្រាថ្នារបស់ឆាណែល អរិភាព និងភាពយោរយៅ ជាដើមចេញមកយ៉ាងពេញលេញ។ សូមមើលសុភាសិត ២៨:២៦ សូមអោយព្រះជាម្ចាស់ក្លាយជាការពិត ឃ្លានេះគឺ ginesdo deho does aledes (γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθής) វានឹងមានការបកប្រែប្រសើរជាងមុនទៅជា "អ្នក ចូរប្រកាសថាព្រះជាម្ចាស់នឹងបើកសម្តែងឲ្យដូចព្រះពិត" ចំពោះសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ភាពមិនស្មោះត្រង់នៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស។ មិនបំផ្លាញភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះជាម្ចាស់ និងភាពមិនស្មោះត្រង់ដើម្បីបិទ

បាំងនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាមានន័យថា វានឹងបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ ដោយសារការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះមនុស្សមានអំពើបាបជាច្រើនបង្ហាញពីអ្វីដែលនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះថែមទៀត។ ដូចមានចែងទុកមកថា៖ «ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយមានជ័យជម្នះនៅពេលដែលអ្នកត្រូវជំនុំជម្រះ»។ ពាក្យនេះគឺជាសម្រង់នៃទំនុកតម្កើង ៥១:៤។នេះជាពាក្យដែលដាវីឌយល់ពីអំពើបាបរបស់ខ្លួន ហើយបានប្រែចិត្ត។ ពេលគាត់យល់ពីអ្វីដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់យល់ពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះកាន់តែខ្លាំង។ កាលដែលបុរសដឹងពីអំពើបាបដ៏ច្រើនរបស់ខ្លួន គាត់បានមកដល់ដើម្បីស្គាល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះយ៉ាងច្បាស់។ ខគម្ពីរនេះត្រូវបានដកស្រង់ចេញពី Septuagint ដែលមិនមានចំណុចត្រឹមត្រូវមួយចំនួនដែលមិនត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងអត្ថបទហេព្រើរ។ "ចំណុច "ឈ្នះ" (νικήσεις) ហាក់បីដូចជាត្រូវបានបកប្រែខុសទៅនឹង ចាកា (ហ្សាកា = បរិសុទ្ធ) ។ ប៉ុន្តែ "ដើម្បីយកឈ្នះ" មានន័យថាជ័យជំនះសម្រាប់ពាក្យរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់យ៉ាងត្រឹមត្រូវព្រោះវាបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ Delitizsch បាននិយាយថា "នៅទីនេះឃ្លានេះមិនមាន "ផ្នែកខ្លះដែលអាចផ្លាស់ប្តូរបាននៅក្នុងអត្ថន័យនៃប្រយោគក្នុងការប្រៀបធៀបទៅនឹងអត្ថបទភាសាហេព្រើរ។

៥ ចេញពីខគម្ពីរនេះ សំណួរសម្មតិកម្មចេញមកពីវា ពោលគឺការមិនជឿរបស់ជនជាតិយូដាខ្លះបានបើកសម្តែងពីភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះ (ភាពទុច្ចរិតរបស់មនុស្សបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ) វាគឺជាសំណួរដែលថាព្រះជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តីទុច្ចរិត។ "(ខ្ញុំនិយាយតាមរបៀបមនុស្ស។) នេះមានន័យថា វាមិនមែននិយាយដោយវិធីរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែដោយវិធីរបស់មនុ

ស្ស។ ថាព្រះជាមនុស្សទុច្ចរិតធ្វើបាបយើងឬ? "សេចក្តីក្រោធ" មិនមែនមានន័យថា កំហឹងក្តៅក្រហាយនោះទេ ប៉ុន្តែបរិសុទ្ធ។ វាត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពេលវេលាទូទៅ ហើយនៅពេលនៃការវិនិច្ឆ័យចុងក្រោយត្រូវបានបង្ហាញថាជាបរិមាណនៃស្ថានភាពកម្រិតខ្លាំង។ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនៅក្នុងគំនិតរបស់សាសន៍យូដាគឺដើម្បីដឹងថាវាបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះ ការដែលព្រះមានធម្មជាតិបែបនេះ មិនអាចជាភាពទុច្ចរិតបានយ៉ាងច្បាស់ទេ។

6-8 ផ្នែកនេះបង្ហាញពីទ្រឹស្តីដើម្បីឆ្លើយសំណួរនៃខទី 5 ។ ចំណុចសំខាន់នៃទ្រឹស្តីគឺដើម្បីធ្វើដូច្នេះ « ប្រសិនបើដូច្នោះមែន តើព្រះអាចក្លាយជាចៅក្រមដោយរបៀបណា? នោះគឺព្រះជាម្ចាស់បានទទួលសិរីរុងរឿងសម្រាប់អំពើទុច្ចរិតរបស់យើង យើងមិនអាចចូលចិត្តដែលយើងបន្តធ្វើអំពើទុច្ចរិតដោយផ្ទាល់ (ដោយគ្មានការវិនិច្ឆ័យ)។ ព្រះជាមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែទ្រង់មិនពេញចិត្តអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងមួយភ្លែតទេ។

៩ ចុះយ៉ាងណា? តើយើងជាសាសន៍យូដាល្អជាងឬទេ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានអានវាថា៖ «ចុះតើអ្វីដែលល្អជាងសម្រាប់យើង? ប៉ុន្តែ សាន់ដេ បានយកវិធីយល់ដឹងដូចជាភាសាកូរ៉ែ។ (Epistle to the Romane, ទំព័រ ៧៦)

10 ដូចដែលវាត្រូវបានសរសេរ៖ ពាក្យដែលបានដកស្រង់ចេញពីពាក្យនេះទៅ ខ 18 ត្រូវបានដកស្រង់ដោយជ្រើសរើសចេញពីពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរនៅក្នុងស្មុគស្មាញ។ (ទំនុកដំកើង ៥:១០, ១០:៧, ១៤:១-៣, ៥៣:២-៤, ១៤០:៣ គឺ ៥៩:៧) ពាក្យ «ដូចដែលមានចែងទុក» កាន់កាប់សេចក្តីពិតក្រោមពាក្យ។ (មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។ ពាក្យថា មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានបាប មិនមែនជាពាក្យរបស់មនុស្សទេ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នេះគឺជាការពិតដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានជារៀងរហូត។ ទោះ

បីជាពាក្យដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងអស់និងអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនៅសម័យបុរាណថា« ពាក្យដែលបានកត់ត្រាទុកថាបទគម្ពីរគឺជាសេចក្តីពិតអស់កល្បជានិច្ច។ "គ្មាននរណាម្នាក់សុចរិតទេ គ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ។ ពាក្យនេះបើតាមទស្សន:របស់លោក Michaelis មិនមែនជាការដកស្រង់ចេញពីព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់បាននិយាយថា "វាត្រូវបានសរសេរ" (καθὼς γέγραπται) = kadosgegraptai = សរសេរដូច្នេះ) វាខុសពីធម្មជាតិដែលត្រូវបានសរសេរពាក្យដែលអ្នកនិពន្ធខ្លួនឯងបាននិយាយ។ ដូច្នេះឃ្លានេះត្រូវបានគេដកស្រង់ដោយការលើកយកអត្ថន័យចេញពីលោកុប្បត្តិ ៧:២០ «ប្រាកដណាស់នៅលើផែនដីនេះគ្មានមនុស្សសុចរិតណាដែលធ្វើល្អ ហើយមិនដែលធ្វើបាបឡើយ»។
១១ គ្មានអ្នកណាយល់ទេ។ ពាក្យនេះត្រូវបានដកស្រង់ដោយជ្រើសយកអត្ថន័យចេញពីទំនុកតម្កើង ១៤:២។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «អ្នកដែលត្រូវយល់» មានន័យថា អ្នកដែលមានអត្ថន័យពិតដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ ថ្វីត្បិតតែបុគ្គលនោះស្គាល់គ្រប់បែបយ៉ាងតាមបែបវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនស្គាល់ព្រះដែលជាអ្នកបង្កើត នោះគាត់ហាក់ដូចជាមិនស្គាល់អ្វីទាំងអស់របស់ព្រះ។ គ្មាននរណាម្នាក់ស្វែងរកព្រះទេ។ ខគម្ពីរខាងលើបាននិយាយថាតើត្រូវស្គាល់ព្រះឬក៏អត់ ហើយខគម្ពីរនេះបាននិយាយថាតើត្រូវស្វែងរកព្រះឬក៏អត់។ ដូច្នេះវគ្គទាំងពីរនេះកត់សម្គាល់ថា ជាដំបូងការគិតបន្ទាប់គឺសកម្មភាពក្នុងឆាក។ "ដើម្បីស្វែងរក" មិនមែនស៊ើបអង្កេតថាតើមានព្រះជាឬមិនមែនទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្គាល់ព្រះរួចហើយ បន្តការប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះដើម្បីចូលទៅជិតព្រះ។ ពាក្យថា "អ្នកដែលស្វែងរក" (ὁ ἐκζητῶν) មានន័យថា ស្វែងរកដោយទឹកចិត្ត ជាពិសេស។ ហេព្រើរ ១១:៦ ក៏ប្រើពាក្យបែបនេះ

ដែរ។ បន្ទាប់មក វាច្បាស់ណាស់ថា ការស្វែងរកព្រះជាម្ចាស់គួរតែប្រកាន់យកនូវអាកប្បកិរិយាដ៏ងប់ងល់ជាគោលការណ៍ ហើយទីបំផុតគួរតែរក្សា ខណៈដែលសកម្មភាពស្វែងរកជិតមកដល់ហើយ។ ម្នាលអាវុសោ មួយទៀត ការស្វែងរកដោយមិនមានតណ្ហា អាចនឹងដល់គោលដៅ ក្នុងការស្វែងរកព្រះ តណ្ហានឹងសម្រេចបាននូវកម្ម។ ព្រោះព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយបដិសេធមនុស្សមិនស្មោះត្រង់។ វាក៏ជាការវិនិច្ឆ័យដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់ផងដែរ។

១២ ខនេះគឺជាសម្រង់នៃទំនុកតម្កើង ១៤:៣។ ទាំងអស់បានងាកទៅម្ខាង; នេះមានន័យថាមិនមែនទៅរកព្រះទេគឺជាការវង្វេងនិងវង្វេង។ ចំពោះករណីដែលគាត់ស្វែងរកព្រះ ប៉ុន្តែវង្វេង (១) គាត់មិនស្វែងរកតែព្រះទេ គឺស្វែងរកអ្នកដទៃជាមួយគ្នា។ (2) គាត់ស្វែងរកពិភពលោកជាងព្រះ។ (៣) គាត់ស្វែងរកព្រះដោយគ្មានការលះបង់។ (4) គាត់ស្វែងរកព្រះដោយមិនស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (5) គាត់មិនស្វែងរកព្រះនៅពេលជាក់លាក់ទេ។ (ជាឱកាសនៃការប្រែចិត្ត គាត់មិនប្រែចិត្ត ។

ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សគ្មានតម្លៃជាមួយគ្នា។ ពីទីនេះ ពាក្យនេះបានទទួលពាក្យខាងលើ ហើយចង្អុលទៅលទ្ធផលចាំបាច់របស់វា។ មានតែព្រះជាម្ចាស់ទេ ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីល្អពិត និងអំណាច មានតែព្រះអង្គទេដែលស្គាល់ព្រះ ហើយស្វែងរកព្រះ ទើបទៅដល់ការប្រតិបត្តិពិតនៃសីលដូច្នេះសេចក្តីល្អពិត គឺជាលទ្ធផលនៃសាសនាពិត។ ពាក្យ "រួមគ្នា" គឺ ហាម៉ា (ἅμα) ជាភាសាក្រិចមានអត្ថន័យនៃ "អ្វីៗទាំងអស់" សម្រាប់ "គ្មានតម្លៃ" មាន akleios (ἐξέκλιναν) ជាឫសគល់នៃពាក្យ វាមានន័យថា "អាក្រក់" ។ អ្នកណាស្វែងរកព្រះ តែវង្វេងនឹងបាត់បង់តម្លៃជីវិតពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ

ហើយក្លាយទៅជាគ្រោះថ្នាក់ដល់ព្រះ និងមនុស្ស។ គ្មាននរណាម្នាក់ធ្វើល្អទេ នេះពាក្យថា សេចក្តីល្អ" គឺ krestoteta (χρηστότητα) នៅក្នុងពាក្យផ្សេងគ្នា; agados (ἀγαθός) (ពាក្យដើម្បីចង្អុលភាពល្អដល់ព្រះ និងមនុស្ស) ចង្អុលទៅតែសេចក្តីល្អដល់មនុស្ស។ ខគម្ពីរខាងលើបាននិយាយថា ការបំពានបញ្ញត្តិ គឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ ប៉ុន្តែខគម្ពីរនេះចង្អុលបង្ហាញពីកំហុសទៅលើមនុស្ស។

១៣ «បំពង់ករបស់គេជាផ្នូរបើកចំហ។

សូមមើលទំនុកដំកើង ៥:៩។ នេះជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការដកអំពើអាក្រក់ទាំងអស់ចេញពីមាត់របស់គាត់។ ពាក្យអាក្រក់ដែលក្អួតចេញមកពីបំពង់កមកដល់ត្រង់បំពង់ក។ ដូចក្លិនអាក្រក់ចេញពីផ្នូរចំហដោយមិនឈប់ឈរ ពាក្យអាក្រក់ចេញពីមាត់អាក្រក់បុរសដោយមិនឈប់។ Calvin បានយកអត្ថន័យផ្សេងទៀតចេញពីពាក្យប្រៀបធៀបនេះ ពោលគឺគាត់បានចង្អុលបង្ហាញថា មនុស្សអាក្រក់តែងតែធ្វើបាបអ្នកដទៃ ហើយលេបគាត់។ ម្យ៉ាងទៀត ដូចជាផ្នូរចំហចាប់បុរសនោះច្រើនដាក់ចូលទៅក្នុងនោះ មនុស្សអាក្រក់ធ្វើបាបមនុស្សហើយពេញពោះ។

ពួកគេប្រើអណ្តាតដើម្បីបញ្ឆោត។ អាបធ្មប់ក៏អាក្រក់ដែរ ប៉ុន្តែពាក្យបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃគឺអាក្រក់។ អ្នកនិយាយត្រូវនិយាយដោយផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែគាត់មិនគួរនិយាយតឹងរ៉ឹងនិងឆោតល្ងង់ឡើយ។ "ពិសរបស់ asps គឺនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ" ។ អត្ថបទនេះត្រូវបានដកស្រង់ដោយទំនុកដំកើង ១៤០:៣។ ពាក្យអាក្រក់របស់មនុស្សអាក្រក់ ពិបាកអ្វីដែលនាំឲ្យជាសះស្បើយ។ ពិសនៃ asps អាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សដែលចូលទៅជិត

ប៉ុន្តែពិសនៃបបូរមាត់របស់មនុស្សក៏អាចប៉ះពាល់ដល់បុរសរាប់ពាន់ម៉ាយផងដែរ។

១៤ «មាត់គេពោរពេញទៅដោយបណ្តាសា និងជូរចត់»។ ពាក្យនេះត្រូវបានដកស្រង់ដោយជ្រើសយកអត្ថន័យនៃទំនុកតម្កើង ១០:៧។ នៅទីនេះ ពាក្យថា "ត្រូវពេញ" គឺ kemei (γέμει·) ជាភាសាក្រិច ដែលត្រូវបានដាក់នៅចុងបញ្ចប់នៃឃ្លាដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើវា។ ព្រោះមាត់មនុស្សពោរពេញទៅដោយបណ្តាសា និងអំពើអាក្រក់ កាលដែលឱកាសចេញមកក៏ហៀរចេញ។ ពាក្យ «បណ្តាសា» គឺជាពាក្យអាក្រក់ដែលចង់បំផ្លាញអ្នកដ៏ទៃ ហើយ «ជូរចត់» ចង្អុលទៅពាក្យអាក្រក់ ដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ បុរសកំណាចបញ្ចេញអំពើអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងតាមមាត់របស់ខ្លួន។ (ម៉ាថាយ ១៥:១៧-១៩) ដូច្នេះ មាត់គឺជាបន្ទាយដ៏រឹងមាំបំផុត ជាកន្លែងដែលអំពើអាក្រក់ធ្វើសកម្មភាព។ យ៉ាកុបបាននិយាយដូច្នេះថា៖ «(យ៉ូហាន ៣:២) ដ្បិតមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់នោះពេញទៅដោយបណ្តាសា ដោយគ្មានមូលហេតុដែលគាត់ជេរអ្នកឯទៀតទេ វាមិនទៅដល់អ្នកដទៃឡើយ។ (Pro 26:2)

១៥ «ជើងរបស់គេឆាប់ស្រក់ឈាម។ យោងទៅគឺ 59:7 ។ ខគម្ពីរខាងលើបង្ហាញពីស្ថានភាពដែលអំពើអាក្រក់របស់មនុស្សត្រូវបានលេចឡើងដោយខៃរបស់គាត់ នៅទីនេះ រដ្ឋដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពរបស់គាត់។ "ជើង" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសកម្មភាពរបស់គាត់។ ពាក្យថា «វាធ្វើឲ្យគាត់ឆាប់ស្រក់ឈាម។ អត្ថន័យនៃ«ការបង្ហូរឈាមយ៉ាងរហ័ស»គឺជាសកម្មភាពដែលមិនបានគ្រប់គ្រងការស្អប់ខ្ពើម ភាពយោរយៅ និងចិត្តក្តៅក្រហាយជាដើម បើស្រឡាញ់អ្នកម្ខាងទៀតមានន័យថាភាពពេញលេញនៃ

សីលធម៌ (រ៉ូម ១៣:៨) ការស្អប់អ្នកដទៃមានន័យថា ភាពអសីលធម៌ទាំងស្រុង។

១៦-១៨ នៅក្នុងផ្លូវរបស់ពួកគេត្រូវវិនាស និងវេទនា នេះមិនមែនមានន័យថា ការទទួលខ្លួនឯងគឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងបញ្ហានោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថា នៅគ្រប់ទីកន្លែងដែលពួកគេទៅ មានឥទ្ធិពលលើការបំផ្លិចបំផ្លាញ និងបញ្ហា។ ហើយផ្លូវនៃសន្តិភាព គេមិនបានដឹងទេ។ ដោយសារតែពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើអំពើហឹង្សា និងឃោរឃៅ ពួកគេមិនស្គាល់ផ្លូវដើម្បីផ្តល់សន្តិភាពដល់ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ។ គ្មានការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ទេ ខគម្ពីរនេះគឺជាការសន្និដ្ឋានសរុបនៃពាក្យខាងលើ។ ប្រសិនបើពួកគេខ្លាចព្រះ នោះពួកគេអាចនឹងអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់។

19 វានិយាយទៅកាន់អ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់ ពាក្យ "ក្រោមច្បាប់" មានន័យថា "នៅក្នុងច្បាប់តាមព្យញ្ជនៈ។ នេះជាឃ្លាដើម្បីបង្ហាញពីផ្នែកនៃការថ្កោលទោសផ្ទុយពីផ្នែកនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ។ ច្បាប់អនុវត្តត្រឹមតែថ្កោលទោសគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង។ ដូច្នេះ មុននឹងពួកគេរត់គេចខ្លួនក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះប្រជាជន ទាំងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃនៅក្នុងច្បាប់ជាមួយគ្នា។ ពួកគេស្ថិតនៅក្រោមការថ្កោលទោសរបស់ព្រះដោយគ្មានករណីលើកលែង។

២០ ដោយសារការប្រព្រឹត្តតាមច្បាប់ មានទ្រឹស្តីជាច្រើនចំពោះពាក្យនេះ។

(1) គោលលទ្ធិរបស់ Pelagius ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ច្បាប់ និងកិច្ចការ" មានន័យថា ពិធីខាងក្រៅដែលច្បាប់របស់ម៉ូសេបានគ្រប់គ្រង ឧទាហរណ៍ ដូចជាការងារកាត់ស្បែក និងសម្លាប់សត្វ ហើយថ្វាយជា ការលះបង់។ ការដែល

បុរសនោះមានធម៌កើតចេញពីពិធីខាងក្រៅ តែដោយការប្រព្រឹត្តដោយធម៌នៃច្បាប់។

(២) គោលលទ្ធិដែលវិហារកាតូលិកបង្រៀន។

នៅទីនេះពួកគេអះអាងថា "កិច្ចការនៃច្បាប់" មានន័យថាវត្ថុដែលត្រូវប្រតិបត្តិដោយការដឹកនាំនៃមនសិការធម្មជាតិ។ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនអាចទទួលបានដោយកិច្ចការនៃមនសិការបែបនេះទេ ប៉ុន្តែអាចធ្វើវាបានលុះត្រាតែប្រតិបត្តិកិច្ចការរបស់បុរសដែលបានបង្កើតឡើងវិញបន្ទាប់ពីបានជឿលើព្រះយេស៊ូវ។

(3) គោលលទ្ធិនៃអ្នកប្រាជ្ញ Arminian នៅទីនេះ "ការងារនៃច្បាប់" មានន័យថាការគោរពពេញលេញនៃច្បាប់។ ការពន្យល់លម្អិតរបស់ពួកគេមានដូចខាងក្រោម។ ថាព្រះបានបង្គាប់ការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុងចំពោះច្បាប់សម្រាប់ស្ថានភាពនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែនៅថ្ងៃនៃដំណឹងល្អ ព្រះមិនបានទាមទារការគោរពប្រតិបត្តិពេញលេញបែបនេះសម្រាប់គុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ មានតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានសង្គ្រោះសម្រាប់វាដោយទទួលយកការស្តាប់បង្គាប់សូម្បីតែមិនពេញលេញ។

(៤) គោលលទ្ធិនៃអ្នកតវ៉ា (នោះគឺព្រះវិហារថ្មី) ពាក្យថា «ព្រះបន្ទូលនៃច្បាប់» មិនត្រឹមតែរួមបញ្ចូលការស្តាប់បង្គាប់ទាំងស្រុងចំពោះផ្នែកនៃច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអំពីរឿងខាងវិញ្ញាណ និងមួយទៀតជាហេតុផលសម្ងាត់ផងដែរ។ នេះគឺជាគោលលទ្ធិដែលបង្រៀនដូចជាបទគម្ពីរ។ (Charles Hodge អត្ថាធិប្បាយអំពីសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ទំព័រ ១៣០)

នឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត ពាក្យនៃ "នឹងត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត" នៅក្នុង dikaio (δικαιόω) ជាភាសាក្រិច, (1) អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់មួយបាននិយាយថា

នេះគ្រាន់តែជាការអភ័យទោស។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ព្រោះតែការអត់ទោសប៉ុណ្ណោះ មិនមែនជាការដាក់ទោសនោះទេ តែវាមិនមែនជាការប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សសុចរិតទេ។ (២) អ្នកប្រាជ្ញខ្លះពោលថា នេះមានន័យថា ធ្វើឲ្យមនុស្សត្រឹមត្រូវដល់ខាងក្នុង។ ប៉ុន្តែវាមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ព្រោះការបកស្រាយខាងក្រោមគឺត្រឹមត្រូវ។ (៣) ពាក្យថាសុចរិតជាពាក្យដែលប្រើសម្រាប់ការកាត់សេចក្តីក្នុងតុលាការ។ នេះជាការប្រកាសថាមនុស្សមានបាបបានរាប់ជាសុចរិតតាមមាគ៌ានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ វាផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ហើយផ្តល់ការអភ័យទោស ហើយក៏មានន័យថាគេនឹងត្រូវបានគេទទួលថាជាមនុស្សសុចរិត ដោយប្រកាន់យកសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

២១ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ នេះគឺជា nuini (Nuvi) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពាក្យដែលត្រូវនិយាយខ្លាំង។ រចនាប័ទ្មតានតឹងនេះចង្អុលបង្ហាញពីរូបរាងនៃថ្ងៃថ្មីដែលភាពរីករាយត្រូវបានពោរពេញ។ ពាក្យនេះមានរចនាប័ទ្មសង្កត់ចិត្តបីយ៉ាង ទីមួយ ពាក្យនេះមានរចនាប័ទ្មសង្កត់ដោយបន្ថែមសំឡេង ខ្ញុំ (ឥឡូវ) ទីពីរ សម្រាប់វាកំណត់នៅលើក្បាលប្រយោគគឺដូច្នេះ។ ទីបី វាត្រូវបានបង្ហាញពីអត្ថន័យដែលសង្កត់ធ្ងន់ដោយពាក្យ ដឺ (δε) ។ ឥឡូវនេះ "ឥឡូវនេះ" គឺថានៅចុងបញ្ចប់នៃពេលវេលាស្ងួតដ៏អស្ចារ្យគឺ "ឥឡូវនេះ" ដែលភ្លៀងដ៏ផ្អែមបានមកដល់។ នៅទីបញ្ចប់នៃភាពងងឹត វាគឺ "ឥឡូវ" ដែលពន្លឺបានមក ហើយវាគឺ "ឥឡូវ" ដែលមនុស្សស្លាប់ត្រូវបានរស់ឡើងវិញ។ "ឥឡូវនេះ" នេះគឺជាការរុករកនៃសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យដែលជារូបរាងនៃការអរព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ។ បុរសដែលត្រូវនិយាយថា "ឥឡូវនេះ" គួរតែនិយាយយ៉ាងខ្លាំងប្រសិនបើគាត់មានអំណាចនៃការនិយាយ។

ក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ ពាក្យនេះត្រូវបានបង្ហាញផ្ទុយពីពាក្យ «កិច្ចការនៃក្រឹត្យវិន័យ» នៅក្នុងខ 20 ខាងលើ។ មនុស្សមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសារកិច្ចការនៃក្រិត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែ (ខ 20); មានផ្លូវលើកលែងតែច្បាប់។ ឃ្លានេះត្រូវបានដាក់នៅលើក្បាលប្រយោគ វាមានអានុភាពសង្កត់ធ្ងន់ ហើយបាននិយាយថា សេចក្តីសុចរិតនៃច្បាប់អាចធ្វើបាន ដែលច្បាប់មិនអាចធ្វើបាន (អ្វីដែលខគម្ពីរខាងលើបាននិយាយ) ខ្លាំងណាស់។ ពាក្យថា "ច្បាប់" ខ្ញុំមិនបានសរសេរដោយគ្មានអត្ថបទជាភាសាក្រិចទេ វាច្បាស់ណាស់ថាវាជាឈ្មោះទូទៅនៃច្បាប់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ រួមទាំងច្បាប់សីលធម៌ផ្សេងទៀតទាំងអស់របស់សាសន៍ដទៃ។ ឯសេចក្តីសង្គ្រោះ មិនត្រូវបានយកដោយការអនុវត្តច្បាប់នៃសីលសុទ្ធសាធទេ វានឹងប្រព្រឹត្តទៅដោយវិធីផ្សេង ដូចជាការលាតត្រដាង ដូចជាការធ្វើតាមខ។

សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ នេះចង្អុលប្រាប់ពីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ដែលបង្ហាញដល់មនុស្សមានបាបរបស់យើង។ នេះគឺជាសេចក្តីសុចរិតដ៏អាថកំបាំងមួយ ដែលមិនភ្លឺដល់ការថ្កោលទោសទេ ប៉ុន្តែនាំមកនូវជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះនៅក្នុងអត្ថន័យដែលអត្ថបទរបស់យើងចាត់ទុកវាជាពិសេស។ វាជារឿងធម្មតាទេដែលថា "សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ" (ដោយគ្មានអត្ថបទ δικαιοσύνη Θεοῦ = dikaioshinedeu) ។ វាគឺជាការមកដល់នៃការជំនុំជម្រះ ហើយមិនថ្កោលទោសមនុស្សមានបាប ជាជាងវាត្រូវបានបញ្ចេញ ហើយផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជាសេចក្តីសុចរិតដែលញែកចេញ។ វាគ្រាន់តែជាព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ ត្រូវបានបង្ហាញពាក្យនេះគឺ pepanerotai (Πεφανέρωται) នៅក្នុងភាសាក្រិចគឺជាភាពតានតឹងដ៏ល្អឥតខ្ចោះបច្ចុប្បន្ន

ដែលចង្អុលទៅ "ស្ថានភាពដែលបានបង្ហាញ" ។ រដ្ឋដែលបានលាតត្រដាងនេះតែងតែមានអ្នកណាអាចមើលឃើញ ហើយក៏អាចទទួលបាន។

ទោះបីជាក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើជាសាក្សីចំពោះវាក៏ដោយ — ពាក្យ « ធ្វើជាសាក្សីចំពោះវា» គឺជា maltulumene (μαρτυρουμένη) នៅក្នុងភាសាក្រិច គឺជាការចូលរួមបច្ចុប្បន្ន។ ហេតុផលដែលបានប្រើការចូលរួមបច្ចុប្បន្ននៅទីនេះគឺដើម្បីចង្អុលបង្ហាញថាអ្វីដែលច្បាប់និងទីបន្ទាល់របស់ព្យាការីត្រូវបានបន្តពេញមួយថ្ងៃដោយផ្ទាល់។

២២ ខគម្ពីរនេះពន្យល់អំពីសេចក្តីសុចរិតនៃការទៅលើខគម្ពីរខាងលើយ៉ាងលម្អិត។ តាមរយៈជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅទីនេះពាក្យ "ឆ្លងកាត់" គឺជា dia (διά) ជាភាសាក្រិចដែលមានអត្ថន័យនៃមធ្យោបាយ។ ជំនឿមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាគុណសម្បត្តិមួយចំនួននៅក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានប្រើប្រាស់គ្រាន់តែជាមធ្យោបាយដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះប៉ុណ្ណោះ។ យើងមិនគួរយល់ខុសអំពីសេចក្តីជំនឿថាជាមធ្យោបាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ សម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿ។ អត្ថបទភាសាក្រិចរបស់វាគឺ pistuontas (πιστεύοντας·) ការចូលរួមបច្ចុប្បន្ន ដែលចង្អុលប្រាប់អ្នកឱ្យជឿជាបន្តបន្ទាប់។ ជំនឿពិតមិនមែនជឿមួយដងឬពីរដងទេ តែត្រូវជឿបន្តទៀត។

សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃខទី 21 ខាងលើ។ សម្រាប់មិនមានភាពខុសគ្នាទេ: នៅផ្នែកដំបូងនៃឃ្លានេះនៅក្នុងអត្ថបទក្រិកពាក្យ "ដោយសារតែ" (γάρ) ចេញមក។ គ្មានភាពខុសប្លែកពីគ្នាទេ» មានន័យថា អ្នកណាដែលជាទូទៅក្នុងចំណុចដែលជឿលើព្រះយេស៊ូនឹងបានសង្គ្រោះ។

23 ខាងក្រោមនៃខគម្ពីរនេះពន្យល់ពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានប្រទាន។ លូសើរបានព្យាបាលរហូតដល់ខទី 24 នៃខខាងក្រោមជាចំណុចសំខាន់នៅក្នុងបទគម្ពីរទាំងអស់។

ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នៅទីនេះ គ្មាននរណាក្រៅពីពាក្យថា "មនុស្សទាំងអស់" ។ ពីដើមមក តើអ្នកណាមិនមានបាប? ពាក្យថា "សម្រាប់ទាំងអស់គ្នាបានធ្វើបាប" គឺ ហេម៉ាលតុន (ἥμαρτον) ជាភាសាក្រិចដែលជាកិរិយាសព្ទអតីតកាល ដែលចង្អុលទៅរឿងអតីតកាល។ ប្រភពនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាកម្មសិទ្ធិរបស់អតីតកាលរួចទៅហើយ។ ក្នុងអ័ដាមជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិ មនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបរួចហើយ។ (5:12)

ហើយខ្វះសិរីល្អរបស់ព្រះ តើអ្វីទៅជា«សិរីល្អនៃព្រះ»? ចំពោះបញ្ហានេះមានការបកស្រាយជាច្រើន។ (1) H. Olhausen បាននិយាយថា រូបភាពនៃព្រះដែលមនុស្សជាតិមាននៅដើមដំបូង គឺជា "សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ" ។ (២) Zahn ចង្អុលបង្ហាញថា សេចក្តីសប្បុរសដែលព្រះបានប្រទានដល់បុរស។ (៣) នៅទីនេះ «សិរីល្អនៃព្រះ» មានន័យថា ពរជ័យខាងវិញ្ញាណដែលកើតចេញពីព្រះ។ នេះជាអ្វីដែលបុរសរីករាយនៅដើមដំបូង។ បន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានគេដកហូត វាបានបាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែវាបានមកម្តងទៀតចំពោះបុរសដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយសេចក្តីជំនឿ។ (4) ប៉ុន្តែ Greijadanus និង H. N. Ridderbos ចង្អុលទៅសិរីរុងរឿងនៅស្ថានសួគ៌ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ យោង ៨:១៧ ។

24 ការប្រោសលោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដូចដែលវាត្រូវបានបកប្រែជាភាសាក្រិច (τῆς ἀπολυτρώσεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ) ដោយ

ផ្ទាល់វាគឺជា "ការប្រោសលោះនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ" (τ) អត្ថបទ "ការប្រោសលោះ" នៃការប្រោសលោះ លើកលែងតែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ គ្មានសេចក្តីសង្គ្រោះទេ។ (កិច្ចការ ៤:១២) ។ ពិភពលោកមានសាសនាជាច្រើន ប៉ុន្តែសាសនានៃការប្រោសលោះគឺមានតែព្រះយេស៊ូវតែមួយប៉ុណ្ណោះ។ ពាក្យថាការប្រោសលោះគឺ aporituloseos (ἀπολυτρώσεως) ជាភាសាក្រិច គឺការទិញទាសករ ដូចជាម្ចាស់ផ្តល់សេរីភាពដល់គាត់ ដោយផ្តល់តម្លៃ។

(កិច្ចការ 20:28, 1 Cor 6:20, 7:23, Gal 3:13, I Pet. 1:18-19 II Pet 2:1 Rev 5:9) ក្នុងការរំដោះយើងចេញពីអំពើបាបតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ គាត់បានជំនួសវិញ។ ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។ នេះជាសេចក្តីសង្គ្រោះដែលប្រោសលោះ ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះនេះមានតែក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ដោយព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ពាក្យនេះនៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច (τῇ αὐτοῦ χάριτι) ត្រូវបានបកប្រែដោយផ្ទាល់ទៅជា "ព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតជាអំណោយ។ ពាក្យថា "របស់គាត់" បង្ហាញពីភាពតានតឹងនៅក្នុងទីតាំងរបស់វា វាសង្កត់ធ្ងន់ថាតាមរយៈវា ការសង្គ្រោះរបស់យើងគឺអាចធ្វើទៅបានដោយតែព្រះគុណរបស់គាត់ (របស់ព្រះ) ដែលផ្ទុយពីនេះ។ ហើយហេតុផលដែលពាក្យថា "នេះ" (τῇ) ត្រូវបានភ្ជាប់មកទីនេះ ព្រះគុណត្រូវបានបង្ហាញដោយ ណាសារ៉ែត យេស៊ូវ ជារៀងរហូត ហើយព្រះគុណនេះគឺអស្ចារ្យណាស់។

25 ដែលព្រះបានដាក់ចេញជាការលើកតម្កើងដោយឈាមរបស់លោក

ពាក្យនេះបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះយើងយ៉ាងល្អ។ វិធីសាស្ត្រនេះត្រូវបានសម្រេចដោយជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ហេព្រើរ 9:22 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តាមក្រឹត្យវិន័យ អ្វីៗ

ស្មើរតែត្រូវបានបរិសុទ្ធដោយឈាម ហើយបើគ្មានការបង្ហូរឈាមទេ នោះគ្មានការអត់ទោសបាបឡើយ។ "សេចក្តីស្លាប់ដែលត្រូវបង្ហូរឈាម" គឺជាការលះបង់ខ្ពស់បំផុតរបស់មនុស្ស។ មិនមានខាងលើទេ។ ជាពិសេសព្រះជាម្ចាស់បានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់មកដើម្បីសងថ្លៃលោះរបស់យើង ហើយកូនប្រុសបង្កើតដែលបានមកក្នុងពិភពលោកបានបង់ថ្លៃលោះត្រូវបានបូជាដោយការស្លាប់ដើម្បីបង្ហូរឈាមរបស់គាត់។ ការប្រោសលោះនៃយញ្ញបូជានេះត្រូវបានចាប់ផ្តើមចេញពីការបូជារបស់អេបិលក្នុងគ្រួសាររបស់អ័ដាម និងអេវ៉ា (បន្ទាប់ពីបានសម្លាប់កូនចៀមដែលគាត់ចាំបាច់ទាំងស្រុងដើម្បីបង្កើតសន្តិភាពរវាងព្រះ ថ្វាយដល់ព្រះ) ។ ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានធ្វើទីសំគាល់នៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដោយថ្វាយឈាមនៃកូនចៀមដូច្នេះដល់ព្រះ។ នៅពេលនោះ ឈាមរបស់កូនចៀមបានជំនួសតម្លៃរបស់គាត់ គឺជាឈាមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីជំនួសតម្លៃនៃអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ ការពិតដែលថាយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះលោហិតនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីពិតដែលចេញពីសម័យបុរាណ។ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីជឿលើសេចក្តីពិតនេះ។ ប្រព័ន្ធសរុបនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផ្តោតលើព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកណាដែលជឿលើផ្នែកមួយនៃគ្រិស្តបរិស័ទដែលគិតយ៉ាងល្អគួរតែផ្តោតលើការប្រោសលោះនៃឈាម ហើយគួរតែជឿលើវា។ បន្ទាប់មក ពាក្យ «ដោយលោហិតរបស់ទ្រង់ «ក្នុងឃ្លា និងពាក្យ «ដោយសេចក្តីជំនឿ» គឺទាក់ទងនឹងពាក្យ «ការថ្វាយបង្គំ»។ ការរួបរួមរវាងព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជំនឿរបស់មនុស្ស បង្កើតឱ្យឃើញប្រសិទ្ធភាពនៃដង្វាយសន្តិភាព។ បើគ្មានការបង្ហូរឈាមដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទោះជាបុរសនោះមានជំនឿខ្លះក្តី ក៏

សេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះមិនអាចទៅរួចឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទោះជាព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់សម្រាប់យើងក៏ដោយ ក៏មនុស្សមានបាបមុនពេលដែលយើងមានសេចក្តីជំនឿ ដែលជាវត្តមានរបស់ព្រះ ក៏យើងមិនអាចឃើញសន្តិភាពនៃព្រះដែរ។ ដូច្នេះ ការដែលព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានបង្ហូរព្រះលោហិតដ៏ថ្លៃថ្លារបស់ទ្រង់ និងសេចក្តីជំនឿរបស់មនុស្សគឺជាធាតុចាំបាច់ទាំងស្រុង ដើម្បីបង្កើតសន្តិភាពរវាងព្រះ និងមនុស្ស។

ដាក់ទៅមុខ ពាក្យ propitiation គឺ hilasterion (ἱλαστήριον) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា អាសន:នៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ប៉ុន្តែនៅទីនេះ វាត្រូវបានគេប្រើដោយចំណុចសំខាន់នៃពាក្យ ឈាម វាមានន័យថា ការថ្វាយនៃសន្តិភាព (ការថ្វាយដង្វាយធួន) ។

ត្រូវបានទទួលដោយជំនឿ។ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ពាក្យដើមក្រិកមានអត្ថន័យពីរ។ នោះគឺមួយបង្ហាញពីគោលបំណង និងមធ្យោបាយផ្សេងទៀតត្រូវលើកឡើងជាសាធារណៈ (យ៉ូហាន ៣:១៤) ដើម្បីធ្វើឲ្យគេជឿលើវា។ ដោយសារការអត់ធ្មត់ដ៏ទេវភាពរបស់គាត់ គាត់បានឆ្លងផុតពីអំពើបាបមុនៗ។

នេះគឺជាអត្ថន័យដូចគ្នានៃពាក្យថា "ព្រះបានស៊ូទ្រាំនឹងអំពើបាបដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តជាយូរមកហើយ ហើយមិនដាក់ទោសគេឡើយ"។ (សកម្មភាព ១៤:១៦, ១៧:៣០) បន្ទាប់មក មុនព្រះគ្រីស្ទយាងមក ព្រះមានបាបមិនឲ្យដាក់ទោសអំពើបាបដែលមនុស្សប្រព្រឹត្ត។ ឥឡូវនេះ ព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើជាធួន។ ជាពិសេសអំពើបាបដែលមិនត្រូវបានដាក់ទោសនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ជារបស់មួយនេះ។

26 នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះបន្ទាប់ពីការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ វាចង្អុលទៅកាន់ព្រះបន្ទូលនៃថ្ងៃថ្មី។ វាគឺដើម្បីបង្ហាញពីភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់ ព្រះជាម្ចាស់បានរំដោះអំពើបាបរបស់យើង ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានមើលងាយសេចក្តីសុចរិតនៃសកលលោកនោះទេ ហើយទ្រង់បានប្រទានឈាមដ៏មានតម្លៃនៃកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់សម្រាប់តម្លៃនៃអំពើបាបរបស់យើង។ នោះគឺជាការពិតដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។

ដូច្នេះ គាត់អាចបានត្រឹមត្រូវ ហើយជាអ្នកដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវ។ អត្ថបទជាភាសាក្រិច (δικαιοῦντα) នៃ "ប្រហែលជាអ្នកសមហេតុផល" មិនមែនជាការសម្រេចនៃសេចក្តីសុចរិត (ដើម្បីបានសុចរិតនៅក្នុងគុណភាព) ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃយុត្តិកម្ម (ដើម្បីទទួលស្គាល់ថាមនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះយេស៊ូវ) យុត្តិកម្មនេះគឺ មានប្រសិទ្ធិភាពជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែមានប្រសិទ្ធភាពជារៀងរហូត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ យុត្តិកម្មនេះមិនកើតឡើងដោយបង្ខំនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយការផ្តល់នូវភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ និងដោយការបន្សល់នូវដង្វាយធូនដែលមិនចេះចប់តាមរយៈការបង់ថ្លៃដង្វាយធូន (ព្រះលោហិតរបស់ព្រះរាជបុត្រាបង្កើត)។

ពាក្យថា "អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ" គឺ ton ek pistuos jesu (τὸν ἐκ πίστεως Ἰησοῦ) ជាភាសាក្រិច គឺជានាមសាមញ្ញសម្រាប់ចង្អុលទៅមនុស្សម្នាក់។ ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យដែលចង្អុលទៅអ្នកតំណាងក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើន។ Theodore Zanh បានចាប់អារម្មណ៍ចំពោះនាមសាមញ្ញនេះ ហើយបាននិយាយថា ឯកវចន:នេះមានន័យថា ព្រះប្រទានព្រះគុណនៃយុត្តិកម្មសម្រាប់មនុស្សម្នាក់ៗ។ (Aber in derAnwendung der Regel handelt got

mit dem einzelnen Menschen))។ វាមានន័យថា ព្រះប្រទានព្រះគុណនៃយុត្តិកម្មដល់មនុស្សម្នាក់ៗ។ ព្រះមិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះក្រុមនោះទេ ប៉ុន្តែយ៉ាងកក់ក្តៅ ប៉ុន្តែបានអំពាវនាវដល់ម្នាក់ៗផ្ទាល់។

២៧ ពីឃ្លានេះដល់ ខទី ៣១ វានិយាយថា សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបានប្រទានមកដោយសេចក្តីជំនឿ។ តើអ្វីទៅជាការអួតរបស់យើង? "អួត" កើតចេញពីការគិតខ្លួនឯងថាជាអ្វី ឬគាត់ធ្វើអ្វីមួយ ឬគាត់មានអ្វីមួយ។ ការដែលមនុស្សទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមិនមែនមកពីខ្លួនឯងមានសេចក្តីល្អខ្លះ ខ្លួនឯងបានសម្រេចនូវសេចក្តីសុចរិតខ្លះ ហើយខ្លួនក៏មានសេចក្តីល្អវិសេសខ្លះដែរ។ ដូច្នេះ តើយើងអាចអួតថា យើងមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឬទេ? អត្ថបទរបស់យើងបានបញ្ជាក់ពីការពិតដែលថា "វាត្រូវបានដកចេញ" ។ វាត្រូវបានដកចេញ។ ពាក្យនេះ eksekleisde (ἐξεκλείσθη) ជាភាសាក្រិច មានន័យថា "វាត្រូវបានបិទតែម្តងសម្រាប់ទាំងអស់" ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើអត្ថន័យយ៉ាងខ្លាំងដែលគាត់មិនអាចអួតវាបាន។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានបើកសម្តែងសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ បុរស (អ្នកជឿ) ដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនមានសេចក្តីសុចរិតណាមួយឡើយ។ វាជារឿងធម្មតាដែលគាត់គួរតែបញ្ឈប់ការអួតខ្លួន។ មុនពេលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយាងមក ពីព្រោះពួកគេមិនស្គាល់សេចក្តីពិត ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះ តើអ្នកដែលដឹងការពិតថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទ្រង់យាងមកដោយរបៀបណា បានជាមានគំនិតដ៏វិនាសនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់?តាមច្បាប់បែបណា? ពោលគឺពាក្យខាងលើពោលថា បុរសនោះមិនអាចអួតបាន (យោងតាមការបកស្រាយនៃពាក្យខាងលើ) វាមានន័យថា តាមគោលការណ៍អ្វីដែលយើងអាចធ្វើដូច្នេះ?

28 សម្រាប់សាត្រាស្លឹករឹតមួយចំនួន (A A, D) មានពាក្យថា "ហេតុផល" (γάρ) ចេញមក ប៉ុន្តែមិនមានពាក្យថា "ហេតុដូច្នេះ" ទេ។ Sanday និង Greijdanus បានគាំទ្រពាក្យ "For" នៅក្នុងសាត្រាស្លឹករឹត។ បើពាក្យនេះត្រឹមត្រូវ ប្រយោគនេះជាប្រយោគនៃហេតុផលក្នុងខខាងលើ។
គឺសមហេតុផល។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ២៥ ខ.
យើងកាន់។ "ដើម្បីកាន់" គឺ rogizomeda (λογιζόμεθα) នៅក្នុងភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "ក្លាយជាអ្នកមាន", "ដើម្បីរាប់", "ដើម្បីទទួលស្គាល់" ជាដើម។
29–30 ឃ្លាទាំងនេះត្រូវតែត្រូវបានពន្យល់ម្តងទៀតចំពោះពាក្យថា « គ្មានភាពខុសគ្នាទេ » នៅក្នុងខទី 23 ។ ទាំងសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃមានព្រះដូចគ្នា មានន័យថា ពួកគេទាំងពីរមានសេចក្តីសង្គ្រោះដូចគ្នា (ដើម្បីបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ)។
៣១ ឃ្លានេះលាតត្រដាងពីទំនាក់ទំនងរវាងគោលលទ្ធិ ដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ និងក្រិត្យវិន័យ។ ប្រសិនបើគាត់ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយច្បាប់ តើច្បាប់គ្មានប្រយោជន៍ទេ។ វាមិនមែនជាកន្លែងដែលសេចក្តីជំនឿស្ថិតនៅ (កន្លែងដែលព្រះមានទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវ) ច្បាប់ទេព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញគោលបំណងពេញលេញ។ នោះគឺមានតែជំនឿប៉ុណ្ណោះដែលដឹងច្បាប់ ហើយក្នុងការអនុវត្តអាចធ្វើបានត្រឹមត្រូវតាមគុណភាព។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ជនជាតិយូដាត្រូវបានប្រគល់ឱ្យនូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ខ២)

ពាក្យនៅក្នុងខនេះជាចម្លើយចំពោះសំណួរ «តើសាសន៍យូដាមានប្រយោជន៍អ្វី? "។ ប៉ុលបានគិតក្នុងចំណុចដែលសាសន៍យូដាបានយកចិត្តទុកដាក់នឹងច្បាប់ គឺមានលក្ខណៈពិសេសជាងសាសន៍ដទៃ។ ពាក្យនេះគ្រាន់តែជាពាក្យចង្អុលបង្ហាញពីភាពពិសេសនៃ«ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែល K. Barth បកស្រាយឃ្លានេះរបស់ប៉ុល គាត់បានយកអាកប្បកិរិយាខុសគ្នាចំពោះប៉ុល ហើយបាននិយាយថា "អ្វីដែលពួកគេមានគឺម៉ូសេ បាទីស្ទយ៉ូហាន និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរខាងសីលធម៌គឺដូចគ្នា។ អ្វីដែលខាងលើមានលទ្ធភាពនៃការប្រៀបធៀបដើម្បីនាំឱ្យមានបញ្ញាកាន់តែជ្រៅ? (Ob das, was sie haben und huten, Mose ist oder Johannes der Taufer, Plato oder der Sozialismus oder auch einfach die dem schleichten altagrecen Tun innewohnende sittliche verunft, gleichfaiel: es ist Berufung, Gerufung, Verunke Angebot und offene Ture tiefster Erkenntnis – Romerbrief, ទំព័រ 53) ។ នៅពេលយើងអានពាក្យនេះ K. Barth បាននិយាយថា ជ្លាតូ និងសង្គមនិយម ហាក់ដូចជាមានគុណវុឌ្ឍិដូចគ្នាទៅនឹងម៉ូសេ។ វាគឺជាពាក្យដែលមើលងាយភាពពិសេសរបស់វា។ វិវរណៈនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។

គ្មានន័យទេ! សូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ក្លាយជាការពិត ទោះបីជាគ្រប់គ្នាសុទ្ធតែជាអ្នកភូតកុហកក៏ដោយ (ខ៤) ត្រង់នេះ ចំពោះពាក្យនេះ លោក K. Barth បាននិយាយថា មានតែការទាស់ទែងគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានទទួលស្គាល់ ទីបំផុតចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់ព្រះត្រូវបានបង្ហាញ និងបើកសម្តែង។ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងថ្មី និងការថ្វាយបង្គំព្រះ»។ (Eben aus der Eunsicht in diesen Unfassenden Gegensatz des Merschen zu Gott,

aus ihr allein, wntspringt Gotteserkenntbis, neue Gottesgeneinschaft, neuer Gottesdienst – Romerbrief, ទំព័រ 55)។ ពាក្យនេះរបស់ K. Barth ត្រូវបានគេនិយាយមិនមែនដោយការនិយាយដោយអក្ខរាវិរុទ្ធទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែដោយក្រមសីលធម៌សាសនា។ ផ្ទុយពីព្រះចំពោះបុរស។ ប៉ុន្តែដូចដែលប៉ុលបាននិយាយថា មនុស្សទាំងអស់មិនពិត។

"គ្មាននរណាម្នាក់សុចរិតទេ គ្មាននរណាម្នាក់ឡើយ។ គ្មាននរណាម្នាក់យល់; គ្មាននរណាម្នាក់ស្វែងរកព្រះទេ។ (ខ ១១) ប៉ុលមិនបាននិយាយពាក្យនេះយ៉ាងសំខាន់ក្នុងន័យថាបុរសនោះមិនស្គាល់ព្រះទេ។ លោកបាននិយាយថាចំណងស្នេហ៍បន្ទាប់ពីភាពថោកទាបរបស់បុរសនោះ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានបន្ថែមការបកស្រាយថា បុរសនោះគឺជាមនុស្សមានបាប ដោយសារចរិតលក្ខណៈនៃសត្វរបស់គាត់ ហើយមិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។ គាត់បាននិយាយថា "សត្វនេះមិនបានមកដល់ផ្លូវនៃភាពអស់កល្បជានិច្ចទេ។ ការមកដល់វាគ្រាន់តែជាអវិជ្ជមានប៉ុណ្ណោះ។ នេះជាកំហុសសាធារណៈជាប្រវត្តិសាស្ត្រ»។(Anders als in der Nagation de Geschoptes ist die Position des Schopfers und der wwige Sinn des Geschopfes noch nie erkannt worden. Das sagt uns die Geschichte. – សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះតាមរយៈសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (ខ ២២)

នៅទីនេះ "ចំពោះ "ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ" K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "សមិទ្ធិផលដ៏ធំបំផុតរបស់គាត់ គឺជារឿងអវិជ្ជមាន។ "(Dass die Verheissungen der Treue Gottes in Jesus dem Christus erfullt sind, … das alles ist nicht selverst tandlich und wird es nie. Es ist keine seelische, geschichtliche, kosmische, naturhafte … Gegehenfeit, auch

nicht kanders wet. unberliefert, noch gelehrt, noch erarbeittet warden – Romerbrief, ទំព័រ ៧២) ។ នេះជាការគិតខុសដែល K. Barth មិនបានទទួលស្គាល់ថារាល់សមិទ្ធផលប្រវត្តិសាស្ត្រដូចជាប្រវត្តិសាស្ត្រជាសាធារណៈ។ ព្រះបានបង្កើតប្រវត្តិសាស្ត្រយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយក៏ទទួលស្គាល់ថាជាសកម្មភាពដ៏ល្អដែលបានបង្ហាញដោយវា។ អ្វីដែលលោកយេស៊ូបានប្រហារជីវិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រមានតម្លៃនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ។

សម្រាប់អស់អ្នកដែលជឿ។ (ខ២២) ក្នុងពាក្យនេះ K. Barth បានចាត់ទុកបញ្ហានៃវិវរណៈ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ «សម្ពន្ធមេត្រីនៃព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះយេស៊ូវ។ ប៉ុន្តែការសម្រេចបានមិនមែនជាការពិតជាក់ស្តែង។ ការពិតមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ មិនមែនជាផ្លូវចិត្ត មិនកើតឡើងក្នុងពិភពធម្មជាតិ និងព្រឹត្តិការណ៍ដ៏អស្ចារ្យដែលជាកម្មវត្ថុនៃគំនិតរបស់យើង។ នេះជារឿងដែលយើងមិនអាចទទួលស្គាល់។ នេះមិនមែនជាអ្វីដែលយើងមិនអាចបង្រៀន មិនអាចផ្ទេរបានទេ ហើយក៏មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការសិក្សារបស់យើងដែរ។ "

Romerbrief, p 62) ។ ពាក្យនេះផ្ទុយគ្នារវាងពិភពនៃ Go និងពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៅក្នុងជម្លោះ វាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។ ពាក្យរបស់គាត់ជាទស្សនៈខុសដែលថាចរិតរបស់មនុស្សជាការរារាំងដើម្បីស្គាល់ព្រះ។

ទោះបីជាមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក៏ដោយ មុនពេលដែលគាត់ធ្វើបាបគាត់បានស្គាល់ព្រះ។

ឥឡូវនេះ យើងដឹងថា អ្វីក៏ដោយដែលច្បាប់ចែងថាវានិយាយទៅកាន់អ្នកដែលស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់នោះ (ខទី 19) K. Barth បានបកស្រាយពាក្យនេះដូចខាងក្រោម ពោលគឺ «ការលះបង់គឺជាលទ្ធភាពដើម្បីដកចេញនូវរាល់

លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលយើងបង្កើតប្រព័ន្ធនៃ គំនិត។" (Frommigkeit ist die Moglichkeit, das sans der letzte denk-und vorstellbare Borden such noch unter den Fussen weggengen wind – Romerbrief, p. 63) ។ នេះគឺដើម្បីបដិសេធការរំពឹងទុកជាប្រព័ន្ធទាំងអស់ក្នុងពេលតែមួយ ហើយវាបដិសេធការរំពឹងទុកជាប្រព័ន្ធត្រឹមត្រូវផងដែរ។ ប៉ុន្តែតើគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការស្មានជាប្រព័ន្ធឬ? គ្មាននរណាម្នាក់បដិសេធថាវាជាប្រព័ន្ធទេ។

" (Anders als in der Nagation de Geschoptes ist die Position des Romerbrief ទំព័រ ៧២) ។ នេះជាទ្រឹស្តីខុសគ្នាទៅនឹងគោលការណ៍នៃវិរណៈនៃបទគម្ពីរ។ យោងទៅតាមវិរណៈនៃបទគម្ពីរ បុរសនោះមិនយល់ពីទិដ្ឋភាពគ្មានទីបញ្ចប់នៃសេចក្តីពិតនោះទេ។ (Dass die Verheissungen der Treue Gottes in Jesus dem Christus erfullt sind, … das alles ist nicht selverst tandlich und wird es nie ។ Es ist keine seelische, geschichtliche, kosmische, naturhafte Gegefhenfeit, auch lieber nicht westen. , noch gelehrt, noch erarbeittet warden – Romerbrief, ទំព័រ ៧២)។ យើងអះអាងថានៅក្នុងប្រភេទនៃការពិតដែលថាព្រះធ្វើឱ្យយើងស្គាល់យើងអាចដឹងបានត្រឹមត្រូវ។ ការអះអាងបែបនេះមិនត្រឹមតែមានការកែទម្រង់ទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងលោក Luther ផងដែរ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ដូចខាងក្រោម នោះគឺថា "ពួកអ្នកខុសឆ្គងអះអាងថាជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែគេមិនជឿរឿងរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ តើអ្វីជារបស់ព្រះគ្រីស្ទ? នេះជាអ្វីដែលពួកសិស្សរបស់គាត់បានបង្រៀន។ អ្វីដែលយើងស្តាប់តាមពាក្យ

របស់គេគឺការស្តាប់ព្រះគ្រីស្ទ។ "(Infiniti មិនមែន capax infiiti) ។ ពាក្យនេះ របស់លូសើរបាននិយាយពីលទ្ធភាពនៃការផ្ទេរការពិតយ៉ាងច្បាស់។

K. Barth បាននិយាយខុសអំពីសេចក្តីជំនឿក្នុងខគម្ពីរនេះ។ នោះគឺ « គ្មានការមានសេចក្តីជំនឿដែលរអ៊ូរទាំ និងសេចក្តីជំនឿដែលធានានោះទេ»។ (Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ 126) ។ ប៉ុន្តែពាក្យក្នុងគម្ពីរបានចែងថា ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿមានការចម្រើនឡើង។ (១ពេត្រុស ២:២, ពេត្រុសទី២ ៣:១៨) ត្បិតមិនមានភាពខុសប្លែកពីគ្នាទេ ៖ (ខ.២២) នៃពាក្យនេះ K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «សម្រាប់ការញែកព្រះនៃមនុស្ស នោះមនុស្សនិងមនុស្សបានរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមក។ ភាពផ្ទុយគ្នានេះគួរតែត្រូវបានទាមទារ។ បន្ទាប់មកថ្មរអិលគឺមិនជាក់ស្តែងទេ គ្រិស្តសាសនាអាចបន្តនៅក្នុងបញ្ហា riddle និងអាចបង្ហាញដើម្បីភ្ជាប់សំណួរទៅនឹងការសម្រេចរបស់មនុស្សនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់។ "(Es ist ja notwendig, dass dasParadox absolut, dass der Abgrund zwischen Gott und Mensch ganz aufgerissen, dass das Argernis ganz gegeben, dass das Christentum genzals das hingestellt wird, was " es schichte inge deschelles រ៉ុន ratselhafter Nautur "- Romerbrief ទំព័រ 75) ។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យរបស់ K. Barth វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់មិនបានគិតថាសាសនាគ្រឹស្តជាប្រភេទនៃការយល់ដឹងប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។ គាត់បានឆ្លុះបញ្ចែងថា គ្រិស្តអូស្សូដក់យល់អំពីគ្រិស្តសាសនា ប៉ុន្តែមិនគ្រប់គ្រាន់ដូចជាគ្រិស្តអូស្សូដក់ដែរ។ គាត់តែងតែមើលឃើញគ្រិស្តសាសនាថាជាការរំពឹងទុកនៃវិបត្តិ ដែលជាការរំពឹងទុកដែលមិនមានសុវត្ថិភាព។ ប៉ុន្តែការស្មានបែបនេះមិនមែនជាការស្មានតាមព្រះគម្ពីរទេ។ ព្រះយេស៊ូវ និងសាវករបស់

ទ្រង់កាន់វិរៈណៈនៃព្រះដែលបានបើកសម្តែងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយបានបង្រៀនពួកគេដោយផ្ទាល់ ។

ដ្បិតមនុស្សគ្រប់គ្នាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយខ្វះសិរីល្អនៃព្រះ (ខ.២៣) នៃពាក្យនេះ ខេ. បាត បាននិយាយដូចតទៅ។ នោះគឺថា "រាល់កម្មសិទ្ធិវិជ្ជមានទាំងអស់ដែលជាការព្រមានខាងសាសនា មនសិការសីលធម៌ និងមនុស្សនិយម មានគ្រាប់ពូជនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញនៅក្នុងខ្លួនឯងរួចហើយ។ ធាតុវិជ្ជមានធ្វើឱ្យមានការរើសអើងរវាងបុរសនិងបុរស។ ការប្រកបគ្នាពិតប្រាកដរវាងបុរសនិងបុរសផ្សេងទៀតគួរតែអាស្រ័យលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌរបស់ពួកគេ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលយើងមានអារម្មណ៍ថាមានបាបរួមគ្នា យើងមានទំនាក់ទំនងភាតរភាព។

នេះជាពាក្យខុសដែលបដិសេធថា ជីវិតពិតនៃជំនឿមានគុណធម៌វិជ្ជមាន។ គាត់បានវិនិច្ឆ័យខុសថាអត្ថិភាពនៃគ្រប់ពេលវេលា និងលំហទាំងអស់ ។ ត្រូវបានកំណត់នៅក្រោមលក្ខណៈអវិជ្ជមាន ទោះបីជាវាជារបស់ស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ។ តាមរយៈការប្រោសលោះដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ (ខ ២៤)

ពីពាក្យនេះ K. Barth បាននិយាយថា « Nazareth Jesus គឺជាលទ្ធភាពមួយនៃប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់។ ប៉ុន្តែគាត់មានលទ្ធភាពដែលគាត់មានសញ្ញាទាំងអស់នៃភាពមិនអាចទៅរួច។ ជីវិតរបស់គាត់គឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដែលព័ទ្ធជុំវិញ។ វាគឺជាផ្នែកមួយក្នុងចំនោមផ្នែកបេតុងទាំងអស់ និងជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលកំណត់ដោយពេលវេលា។ ប៉ុន្តែវាគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលរួមបញ្ចូលអត្ថន័យ ព្រឹត្តិការណ៍ដើម្បីបង្ហាញពីការចាប់ផ្តើម និងការបញ្ចប់ ពេលវេលាដែលបានស្នើឡើងនូវភាពអស់កល្បជានិច្ច និងជីវិតដែលពោរពេញដោយសំឡេងនៃព្រះ។ របស់ K. Barth លាតត្រដាងទ្រឹស្តីនៃវិបត្តិ

របស់គាត់ ហើយជាគំនិតខុសដែលគិតតែពីគំនិតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមិនពេញលេញ។ យើងជឿលើព្រះថា ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចូលទៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយបានចូលទៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានចូលរួមក្នុងកំហុសប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារ K. Barth ភ្លេចការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ ហើយនិយាយដូច្នេះ យើងមិនអាចយល់ស្របជាមួយគាត់បានទេ។ ហើយត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះគុណទ្រង់ជាអំណោយ (ខ២៤) ពីពាក្យនេះ K. Barth បាននិយាយថា "សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះគឺពិតមានតែនៅក្នុងអត្ថន័យចំពោះយើងប៉ុណ្ណោះដែលជាការពិត ហើយមានតែអព្ភូតហេតុប៉ុណ្ណោះដែលវាអាចមាន។ ប្រសិនបើវាត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាផ្នែកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ និងបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ នោះវាសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការពិតដែលថាវាមិនពិត។" (Wahrheit ist und blebt die uns zugowendete gottliche Barmherzigkeit nur als Wunder ("senkrecht von oben"); ihre geschichtliche und seelische Seite ist immer ihre Unwahrheit – Romerbrief, ទំព័រ 77)។ ពាក្យរបស់ K. Barth គឺជាគំនិតនៃវិចារណកថា ដោយសារតែគាត់បានផ្តាច់ទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សទាំងស្រុង។ ដោយឈាមរបស់គាត់ (ខទី 25) ចំពោះពាក្យនេះ K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ការប្រោសលោះត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងសូម្បីតែព្រះយេស៊ូវ... នោះគឺវាបានកើតឡើងដោយឈាមរបស់គាត់។ នោះគឺ (១) វាក្លាយជានៅក្នុងនរកដែលមានទំនាក់ទំនងពេញលេញរវាងទុក្ខវេទនាខាងរាងកាយ និងភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើបាប។ (2) សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវ ដែលជាវីរបុរស ហោរា និងជាអ្នកធ្វើអព្ភូតហេតុ ដើម្បីក្លាយជាភាពវៃឆ្លាតរបស់មនុស្ស នឹងត្រូវរលាយបាត់... ការ

ប្រោសលោះបានកើតឡើង។ (Versohung geschieht auch នៅក្នុង Jesus nur ״ durch Gottes Treue in seinem Blut״, d.h. sber in der Holle seiner vollkommemenen Solidartat mi taller Sunde, aller Schwachheit, allem Weh des Fleisches, im Geheimnis seiner furnus Asechen ទាំងអស់ Lichter – Hold, Prophet, wundertatar – Romerbrief, p 80)។ យើងគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ននឹងពាក្យ «សូម្បីតែលោកយេស៊ូ»។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១១ គ្មានមនុស្សសុចរិតទេ (រ៉ូម ៣:៩-២០)

គម្ពីរសាសនានៃសេចក្តីពិត គ្រិស្តសាសនាបង្រៀនការពិតថា មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។ លទ្ធិខុងជឺក្នុងលោកទិសបូព៌ាដឹងថាបុរសអាចក្លាយជាមនុស្សល្អបានដោយប្រៀនប្រដៅ ប៉ុន្តែមិនមែនជាមេរៀនដែលមិនត្រូវអើពើថាបុរសនោះជាបាបកម្មដែលមិនអាចទៅរួចទេ។ ប៉ុន្តែ ផ្លាតូ ដែលជាទស្សនវិទូលោកខាងលិចបានគិតថា បុរសនោះអាចបញ្ចប់ដោយសទ្ធាបេះដូងនៃទស្សនវិជ្ជា ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាការដឹងពីទស្សន:នៃជីវិតពិតនោះទេ។គ្មានមនុស្សសុចរិតក្នុងចំណោមមនុស្សនោះទេ។

អំពើបាបបានចូលទៅក្នុងពិភពលោកដោយបុរសម្នាក់ អ័ដាម ហើយសេចក្តីស្លាប់ក៏បានចូលទៅក្នុងពិភពលោកដោយបុរសម្នាក់។ (៥:១២) យោងទៅតាមពាក្យនេះ វាគឺជាការពិតដែលអ័ដាមបានស្លាប់ដោយការប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយប្រាកដណាស់ថា កូនចៅនៃមរណាក៏ជាអ្នកស្លាប់ដែរ។ អ្វីដែលមនុស្សស្លាប់មានន័យថាត្រូវចាកចេញពីព្រះ។ កូនចៅរបស់អ័ដាមត្រូវបានទុកចោលព្រះពីកំណើត។ បុគ្គលដែលចាកចេញពីព្រះមានខ្លឹមសារនៃអំពើពុករលួយក្នុងខ្លួនរួចហើយ ដូច្នេះហើយពួកគេជាកូននៃសេចក្តីក្រោធយ៉ាងសំខាន់។ (អេភេសូរ ២:១-៣)។ ជាទូទៅ ដូចដែលយើងគិតថា អ័ដាមដែលត្រូវបានបង្កើតដោយភាពបរិសុទ្ធត្រូវបានដកហូត តើអ្នកណាដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាកូនចៅដែលខ្វះខាត? ប្រៀបដូចជាយើងអាចគិតអំពីហោណុកដែលអាចត្រូវបានហៅជាមនុស្សសុចរិត។ យើងអាចដឹងថា គាត់ក៏ជាមនុស្សមានបាបដែរ ដោយសារពាក្យមួយនៃបទគម្ពីរ។ ហាប ១១:៦ «ហើយបើគ្មានជំនឿទេ វាមិនអាចធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្តបានឡើយ ដ្បិតអ្នកណាដែល

ចូលទៅជិតព្រះ ត្រូវតែជឿថាគាត់មាន ហើយថាគាត់ឲ្យរង្វាន់ដល់អ្នកដែលស្វែងរកគាត់។ "ចង្អុលទៅវា។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺ ហេណុកក៏បានធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តដោយសេចក្តីជំនឿ។ ហើយសេចក្តីជំនឿមិនមែនកើតចេញពីមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែជាអំណោយដែលព្រះប្រទានឲ្យ។ (អេភេសូរ ២:៨)

1. ស្ថានភាពបាបរបស់មនុស្ស

យើងអាចមើលឃើញថា ខគម្ពីរ ១១–១៨ ពិពណ៌នាអំពីស្ថានភាពនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងអស់។

អំពើបាបនៃការគិត (11) - ដើម្បីស្គាល់ព្រះជាខ្លឹមសារនៃចំណេះដឹង តើពន្លឺអ្វីដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់? កាលដែលបុរសបដិសេធព្រះ ចិត្តរបស់គេងងឹត។ ពេលដែលអ្នកមិនជឿព្រះម្នាក់បានស្លាប់ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងទម្លាក់ទៅក្នុងទីងងឹត"។ David Hume បានធ្វើដូច្នេះ Hobbes, Srauss, Mirabead ជាដើម។ ចិត្តដែលមិនស្គាល់ព្រះ ជាសេចក្តីល្ងង់ដែលមិនដឹងអ្វីសោះ ហើយជាសេចក្តីងងឹត។ ក្រោយពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ ទោសរបស់ខ្លួនគឺមួយនេះ។ នៅពេលដែលគាត់បានបាត់បង់ព្រះ គាត់បានបាត់បង់ខ្លួនឯង។

អំពើបាបនៃការងារ (12) - ខទី 12 បាននិយាយថា "ទាំងអស់គ្នាបានងាកចេញ; ពួកគេបានក្លាយជាមនុស្សគ្មានតម្លៃជាមួយគ្នា។ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អសូម្បីតែម្នាក់»។ « ពាក្យនេះធ្វើតាមរបៀបដែលមនុស្សត្រូវចាកចេញពីព្រះ (១១) ក្លាយទៅជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍។ កាតព្វកិច្ចរបស់មនុស្សគឺត្រូវកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ (សាស្តា 12:13) បន្ទាប់មកគាត់បានចាកចេញពីទីនោះដោយគ្មានសង្ឃឹម និងគ្មានប្រយោជន៍អ្វីឡើយ។ បុរសមិនស្គាល់ព្រះបាត់បង់សម្រស់ពិតរបស់មនុស្ស; គាត់ទទួលបានផ្នែកនៃអំពើពុករលួយ

ជាងសត្វ។ ភាពលាក់ពុតរបស់គាត់គឺជាសកម្មភាពដ៏មហិមា ដែលយើងមិនអាចរកឃើញពីសត្វ។ ពួកគេមិនអាចធ្វើការងារល្អបានទេ ប៉ុន្តែទោះបីជាពួកគេអះអាងថាធ្វើការងារល្អក៏មិនមែនជាការងារល្អដែរ។ គ្មានសេចក្តីល្អពិតនៅកន្លែងណាដែលត្រូវចាកចេញពីព្រះឡើយ។អំពើបាបនៃការនិយាយ (13-14) - អត្ថបទបាននិយាយថា "បំពង់ករបស់ពួកគេគឺជាផ្នូរបើកចំហ។ ពួកគេប្រើអណ្តាតដើម្បីបញ្ឆោត»។ "ពិសរបស់ asps គឺនៅក្រោមបបូរមាត់របស់ពួកគេ" ។ «មាត់របស់គេពោរពេញទៅដោយពាក្យបណ្តាសា និងជូរចត់»។ ដូចជាក្លិនស្អុយតែងតែចេញពីផ្នូរបើកចំហ ចេញពីបំពង់ករបស់មនុស្សពាក្យកខ្វក់ និងពាក្យនិយាយដើមចេញមកដោយមិនឈប់។
អ្វីដែលមនុស្សនិយាយច្រើនគឺជាកំហុសធំ។ អណ្តាតគឺជាផ្នែកសំខាន់នៅក្នុងខ្លួនរបស់គាត់។ សម្រាប់អណ្តាតគឺជាផ្នែកមួយដើម្បីប្រតិបត្តិការងារច្រើនបំផុតក្នុងរយៈពេលពេញមួយថ្ងៃសកម្មភាពគឺខ្លាំង។ ដូច្នេះអណ្តាតមានកំហុសច្រើន។ អណ្តាតធ្វើការច្រើនដើម្បីធ្វើឱ្យមិនពិត។ វាជាចំណុចក្តៅដើម្បីចិញ្ចឹមគ្រប់អំពើបាប និងជាមេដឹកនាំនៃរាល់អំពើបាប។
ហើយអណ្តាតជារោងចក្រផលិតថ្នាំពុលអាក្រក់ដូចជាថ្នាំពុលរបស់ពស់ពិស។ បបូរមាត់អាក្រក់ធ្វើឲ្យខូចចិត្តមនុស្ស ហើយធ្វើឲ្យគេអន់ចិត្ត។ កវីនិពន្ធមួយរូបបង្កើតកំណាព្យដូចជាការតាមនោះ ពោលគឺ " បាបកម្មដែលត្រូវប្រព្រឹត្តដោយជើង (១៥-១៧) - ជំហានរបស់មនុស្សផ្តោតទៅលើ egoism ហើយបន្ទាប់មកពួកគេស្វែងរកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនដោយលះបង់អ្នកដទៃ។ គាត់មិនយល់ថាអ្នកដទៃរងទុក្ខសម្រាប់គាត់ទេ។ គាត់ជាន់ឈ្លីអ្នកដ៏ទៃដូចជាគាត់ទាក់ទងទៅអ្នកផ្សេង។ គាត់ប្រាកដជាផ្តល់ទុក្ខព្រួយនិងបញ្ហា។ ដោយសារតែគាត់ផ្លាស់ទីនៅកណ្តាលនៃ egoism ។

អំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តដោយការមើលឃើញ (១៨) - ភ្នែករបស់មនុស្សមាន ដើម្បីឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះហើយខ្លាចគាត់។ ប៉ុន្តែដូចជាបុរសនោះត្រូវ គេថោកទាបគាត់មើលមិនឃើញសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ តែឃើញ តែសិរីរុងរឿងរបស់ពិភពលោកប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នោះហើយគាត់គឺជាមនុស្សអា ក្រក់។ កាលដែលបុរសនោះកោតខ្លាចព្រះ គាត់រីករាយនឹងភាពក្លាហាន ដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ការភ័យខ្លាចចំពោះលោកីយ៍ធ្វើឲ្យបុរសធ្វើជាអ្នក បម្រើ ប៉ុន្តែការភ័យខ្លាចចំពោះព្រះបានដោះលែងបុរសនោះ។ ដូចដែល យើងឃើញអ្វីដែលយើងគួរឃើញ។ ទោះបីបុរសនោះបើកភ្នែកក៏មិនឃើញ ពិតប្រាកដ ហើយពេលឃើញក៏មិនឃើញត្រឹមត្រូវដែរ។ ដូចដែលយើង ឃើញ cosmos គាត់អាចមើលឃើញវាត្រឹមត្រូវ ហើយគាត់ក៏គួរតែឃើញវា ត្រឹមត្រូវ។ វាពិបាកក្នុងការមើល cosmos ព្រោះវាធំ និងស្មុគស្មាញណាស់។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលបុរសនោះឃើញវាត្រឹមត្រូវ ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានខូច ដើម្បីមើលឃើញវាត្រឹមត្រូវ គាត់គួរតែទទួលបានវិវរណៈ។ វិវរណៈនេះគឺជា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ពោលគឺបទគម្ពីរ។

2. សេចក្តីអធិប្បាយ ១២ ការលេចចេញនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ (៣:២០-២១)

ព្រះមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា។ គាត់មិនព្រងើយកន្តើយនឹងការបំផ្លិច បំផ្លាញរបស់មនុស្សនោះទេ។ គាត់បង្កើតវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដើម្បីជួយស ង្គ្រោះបុរសនោះ។ វាមានន័យថាទ្រង់ប្រទានសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ដល់ អ្នកជឿ។ អ្វីទៅជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ?

អត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដោយផ្ទុយទៅនឹងសេ ចក្តីសុចរិតនៃច្បាប់។ (២០-២១)។ (១) ព្រោះសេចក្តីសុចរិតនៃច្បាប់ជាអ្នក

ទទួលបានដោយការប្រតិបត្តិតាមបុរសនោះគឺមិនអាចទៅរួចឡើយ។ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាសេចក្តីដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់បានសំរេចដែលជាសេចក្តីពេញលេញទាំងស្រុង ហើយជាសេចក្តីសុចរិតដែលផ្តល់ដោយសេរីដល់អ្នកជឿ។ (២) ច្បាប់បង្គាប់ឱ្យធ្វើចំពោះអ្នកដែលមិនអាចធ្វើបាន ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់បរាជ័យ នោះនឹងថ្កោលទោសគាត់ ប៉ុន្តែភាពសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើអ្នកដែលគ្មានសេចក្តីសុចរិត ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យគាត់មានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ និងសិរីរុងរឿងនៃព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ថ្ងៃដែលសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះត្រូវបានបើកសម្តែង។
អត្ថបទរបស់យើងចែងថា៖ «ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះបានត្រូវសម្តែងឲ្យឃើញក្រៅពីច្បាប់»។ ពាក្យនេះមិនមានន័យថាថ្ងៃមុនគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទេ។ សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះមានរួចទៅហើយមុនការចាប់ផ្តើមនៃកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ នោះគឺ "យើងនឹងធ្វើឱ្យមានសេចក្តីខ្មាំងសត្រូវរវាងអ្នក និងស្ត្រី និងរវាងពូជពង្សរបស់អ្នក និងពូជពង្សរបស់នាង។ គាត់នឹងកិនក្បាលអ្នក ហើយអ្នកនឹងកិនកែងជើងគាត់»។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) បន្ទាប់ពីអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង នោះមនុស្សរបស់ព្រះទាំងអស់បានស្ថិតនៅក្រោមកិច្ចសន្យានៃព្រះគុណ។ អ័ប្រាហាំក៏ដូចជាម៉ូសេដែរ។ ពាក្យដែលថាអ័ប្រាហាំជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សទាំងអស់ដែលបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម 4:17) គឺដូចគ្នាដែលគាត់បានទទួល។
សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ ក្រោមកិច្ចព្រមព្រៀងនៃព្រះគុណ។ ហើយម៉ូសេក៏បានទទួលច្បាប់នៅភ្នំស៊ីណៃដែរ មិនមែនមានន័យថាសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណចាស់ត្រូវបានរលាយបាត់ឡើយ។ រ៉ូម 5:20 ចែងថា "ឥឡូវនេះ ក្រឹត្យវិន័យបានចូលមកដើម្បីបង្កើនការរំលង ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអំពើបាបបានកើន

ឡើង នោះព្រះគុណក៏កាន់តែច្រើនឡើង" វាមានន័យថាច្បាប់បានចូលទៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងចាស់។ នោះគឺច្បាប់ដែលបានចូលក្នុងកតិកាសញ្ញានៃព្រះគុណដើម្បីជួយវា។ យើងអាចដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា គម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺមិនខុសគ្នាក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដោយការបញ្ជាក់អំពីបទគម្ពីរនោះទេ។ បទគម្ពីរបញ្ជាក់ថា ផ្លូវទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាផ្លូវតែមួយ និងជាដំណឹងល្អតែមួយគត់។ (កាឡាទី ១:៨-៩ កិច្ចការ ៤:១២)។ ហើយក៏ជាថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ សេចក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្ត គឺជាអាកប្បកិរិយាចាំបាច់ដាច់ខាតនៃមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះ ។ (ទំនុកដំកើង ៥១:១២)។ វាច្រាកដណាស់ថា ដំណឹងល្អនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងមួយនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺដូចគ្នានៅក្នុងគោលការណ៍។ មានតែគម្ពីរសញ្ញាចាស់មួយប៉ុណ្ណោះដែលមានទីបន្ទាល់អំពីក្រិត្យវិន័យ និងព្យាការី ហើយមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញទេ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមួយត្រូវបានបង្ហាញ។ "បានបង្ហាញ" គឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក ហើយបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញ។ អ្នកជឿនៃថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីចាត់ទុកការពិតដែលបានសម្រេច (បង្ហាញឱ្យឃើញ)។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលទៅបុរសដែលស្តាប់ដំណឹងល្អតែមិនប្រែចិត្តថា « ពួកអ្នកក្រុងនីនីវេនឹងក្រោកឡើងនៅពេលជំនុំជំរះជាមួយមនុស្សជំនាន់នេះ ហើយថ្កោលទោសវា ត្បិតពួកគេបានប្រែចិត្តនៅពេលប្រកាសរបស់យ៉ូណាស ហើយមើលចុះ មានអ្វីមួយធំជាងយ៉ូណាសទៅទៀត គឺនៅទីនេះ។ « (Mt 12:41) ដោយសារយើងបានជួបនឹងសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះដែលបានបើកសម្តែង តើយើងគួរតែជឿលើវាយ៉ាងដូចម្តេចជាងពួកបរិសុទ្ធនៃថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់?

វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ

វិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគឺសេចក្តីជំនឿ។ យើងមានរឿងខ្លះដែលត្រូវគិតពីជំនឿ។

ទំនាក់ទំនងរវាងជំនឿ និងចំណេះដឹង។ ជំនឿមានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃហេតុការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រពិត។ នោះគឺ សេចក្តីជំនឿបានកើតឡើងដោយការប្រកាសដំណឹងល្អពិតតាមរយៈពួកសាវក។ រ៉ូម 10:14 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទជាចុងបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យសម្រាប់សេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកដែលជឿ»។ ពាក្យដែលយើងបានស្តាប់ ហើយធ្វើឲ្យយើងជឿគឺបទគម្ពីរ។ បទគម្ពីរដែលព្រះបានប្រទានមកយើង គឺជាពាក្យដែលថាចំណេះដឹងដែលធានាបានត្រូវបើកសម្តែង។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចដកធាតុនៃចំណេះដឹងចេញបានទេ។ នៅក្នុងទ្រឹស្តីនៃជំនឿ វាពិតជាមានរឿងពិបាកៗដែលមិនអាចយល់បានដោយចំណេះដឹង។ ប៉ុន្តែចំពោះអ្វីដែលយើងមិនអាចយល់បាន យើងជឿលើវាដោយការជឿលើព្រះដើម្បីឆ្លងផុតចំណេះ។

សេចក្តីជំនឿ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ យើងមិននិយាយថាមានតែសកម្មភាពនៃចំណេះដឹងទេដែលនឹងទទួលបានសេចក្តីជំនឿ។ សេចក្តីជំនឿគឺជាអំណោយទានរបស់ព្រះ ព្រះគម្ពីរបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់។ (អេភេសូរ ២:៨) យើងបានស្លាប់ដោយការរំលងនិងអំពើបាប ដោយមិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ យើងមិនអាចទាក់ទងនឹងព្រះបានទេ។ ម្យ៉ាងទៀត យើងមិនអាចជឿលើព្រះបានទេ មុនពេលទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ជំនឿ និងការស្តាប់បង្គាប់។ ដោយសារព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ យើងមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការគោរពប្រតិបត្តិ។ នោះគឺ (១)

ប្រសិនបើយើងទទួលបានដំណោះស្រាយនៃគោលការណ៍ចំពោះវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ យើងមិនគួរបង្កើតបញ្ហាចុងក្រោយជាបញ្ហានោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែគោរពតាមវា ហើយជឿលើវា។ វាល្ងង់ណាស់ដែលយើងរង់ចាំពួកគេរហូតដល់បញ្ហាចុងក្រោយទាំងអស់នឹងត្រូវបានដោះស្រាយ។. យើងដឹងការពិតជាច្រើនដែលយើងអាចជឿលើគ្រិស្តសាសនា។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយចំណេះដឹងបែបនេះ។ (២) ទោះបីយើងមិនឃើញកិច្ចការអនាគតឥឡូវនេះក៏ដោយ ក៏យើងអាចជឿជាក់លើវាបាន។ យើងមិនចាំបាច់មើលការពិតខាងវិញ្ញាណទាំងអស់និងការពិតខាងមុខដោយការមើលឃើញខាងសាច់ឈាមនោះទេ។ ជំនឿមានវត្ថុដែលមើលមិនឃើញ។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា W. R. Norton និងមិត្តរួមការងាររបស់គាត់ចំនួន 18 នាក់បានជិះលើកប៉ាល់ដោយមិនចំណាយជីវិតដើម្បីទៅបេសកកម្មនៅប្រទេសឥណ្ឌា។ អ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាន័រតុនមិនព្រួយបារម្ភអំពីវានៅក្នុងកប៉ាល់នោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បានមកដល់កណ្តាលនៃមហាសមុទ្រអាត្លង់ទិក គាត់ចាប់ផ្តើមមានការថប់បារម្ភ។ យប់មួយគាត់បានសុបិនមួយ។ ក្នុងសុបិនគាត់ជិះក្តារនៅកណ្តាលទឹក គាត់ឃើញតែទឹកព័ទ្ធជុំវិញគាត់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ព្យាយាមរំកិលជើងរបស់គាត់ទៅក្តារផ្សេងទៀត គាត់បានឃើញក្តារផ្សេងទៀតត្រូវបានបង្ហាញនៅចំពោះមុខគាត់។ បន្ទាប់ពីគាត់បានយល់សប្តិឃើញ។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះជួយពួកគេមួយភ្លែត។ យើងមិនគួរព្រួយបារម្ភអំពីអនាគតរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែគួរតែជឿលើព្រះប៉ុណ្ណោះ។ យើងជឿតែលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ពេលនោះ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះនឹងជារបស់យើង។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៣ ការប្រោសលោះ (៣:២៤)

ពាក្យ «ប្រោសលោះ» មានន័យថា អ្នកបម្រើដែលត្រូវបានលក់ត្រូវបានដោះលែងដោយបង់ថ្លៃ។ ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានប្រោសលោះយើង ទីមួយ ទ្រង់បានប្រោសលោះយើងចេញពីអំពើបាបរបស់យើង ទីពីរទ្រង់បានប្រោសលោះយើងចេញពីសេចក្តីទុក្ខវេទនា និងទីបី ទ្រង់បានប្រោសលោះយើងចេញពីសេចក្តីស្លាប់។ទ្រង់ប្រោសលោះយើងចេញពីអំពើបាប
I Corn 15:3 និយាយថា "ដ្បិតខ្ញុំបានប្រគល់ជូនអ្នកនូវអ្វីដែលសំខាន់ជំបូង បង្អស់ដែលខ្ញុំបានទទួលគឺថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ស្របតាមបទគម្ពីរ" ។ អ្នកបង្កើតឡើងវិញ យើងចង់ចាកចេញពីអំពើបាបឆ្ងាយ។ ក្នុងចំណោមយើងមានអ្នកខ្លះគិតថាគាត់មានវិធីមួយដែលអំពើបាបមួយនឹងត្រូវបានបិទបាំង គាត់នឹងគិតថាទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់នឹងត្រូវបានថ្វាយ។ ដូចជាយើងចង់ចាកចេញពីអំពើបាបឆ្ងាយណាស់។ ដូច្នេះសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសលោះអំពើបាបរបស់យើង តើវាជាការដឹងគុណយ៉ាងណា!

1. ទ្រង់ប្រោសលោះយើងឲ្យរួចពីទុក្ខវេទនា។

យ៉ូហាន 16:33 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបាននិយាយសេចក្តីទាំងនេះប្រាប់អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីឲ្យអ្នកបានសេចក្តីសុខក្នុងខ្ញុំ។ នៅក្នុងពិភពលោក អ្នកនឹងមានទុក្ខលំបាក។ ប៉ុន្តែយកបេះដូង; ខ្ញុំបានយកឈ្នះលើពិភពលោក" ។ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ នឹងបានរួចផុតពីទុក្ខលំបាក ហើយទទួលបានពរជ័យខាងវិញ្ញាណជាច្រើន។ ពួកគេទទួលបានសេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំក្នុងគ្រា

ទុក្ខលំបាក។ ដូចនេះដែរ ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលឫសឈើលើកំពូលភ្នំ ត្រូវកម្លាំងខ្យល់ខ្លាំង។ ពួកគេរកឃើញកំហុសរបស់គាត់ និងចំណុចខ្សោយ របស់គាត់នៅក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ហើយក្លាយជាការបន្ទាបខ្លួនបន្តិចម្តងៗ បន្ទាប់មកជឿលើព្រះអម្ចាស់កាន់តែខ្លាំង។ យើងដឹងថាតើទឹកហូរធ្លាក់ចូល ផ្ទះឬអត់ពេលភ្លៀងធ្លាក់។ ដូចនោះដែរ កាលពួកបរិសុទ្ធរកឃើញចំណុច ខ្សោយរបស់គាត់ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ហើយរក្សាជំនឿរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពេលដែលពួកគេបានជម្នះក្នុងទុក្ខលំបាក ពួកគេ ទទួលបានព្រះគុណដែលព្រះអម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងពួកគេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿ ធ្វើឲ្យទុក្ខលំបាកក៏ទទួលបានប្រយោជន៍ដែរ។ទ្រង់ប្រោសលោះយើងឲ្យរួចពី សេចក្តីស្លាប់

Heb 2:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលទៅថាគ្មានអ្នកណាម្នាក់មិនអាចទទួល បានព្រះគុណនៃព្រះឡើយ។ ថាគ្មាន«ឫសនៃសេចក្តីល្វីងជូរចត់»ផុសឡើង ហើយបង្កបញ្ហា ហើយដោយសារវាជាច្រើនបានក្លាយទៅជាសៅហ្មង»។ អ្នកណាខ្លាចស្លាប់។ អ្នកជឿដែលបានប្រោសលោះដោយព្រះគ្រីស្ទមិនខ្លាច សេចក្តីស្លាប់ទេ ពីព្រោះគាត់ចូលទៅក្នុងពិភពខាងមុខនៃសិរីល្អតាមរយៈទ្វារ នៃសេចក្តីស្លាប់។ ភរិយារបស់លោក William Booth បានទទួលមរណភាព ហើយបាននិយាយថា ទោះជារលកខ្ពស់មែន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនត្រូវហាត់ឡើយ។ នេះជាបទពិសោធន៍នៃភាពក្លាហានដែលបន្ទាប់ពីគាត់បានជួបប្រទះនូវព្រះ គុណនៃការប្រោសលោះជាច្រើន គាត់បានទទួលមុនពេលមានទុក្ខលំបាកដ៏ ធំបំផុត ។ នៅលើភ្នំក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិក Livingstone បានត្រឹមតែគិតដោយមិន ខ្លាចញញើតថា ពេលដែលគាត់បានជួបនឹងសត្វតោ "តើសត្វនឹងស៊ីផ្នែកមួយ ណាក្នុងខ្លួនខ្ញុំ?"។ នៅពេលដែលលោក Walter សម្រាប់ Raleigh ត្រូវបាន

ធ្វើទុក្ករកម្ម ខណៈដែលពេជ្ឈឃាដបានអង្វរគាត់ឱ្យលើកលែងទោស គាត់បានឱបគាត់ក្រហមមុនពេលគាត់ត្រូវពូថៅ គាត់បាននិយាយថា "នេះគឺជាថ្នាំដ៏មុតស្រួច ប៉ុន្តែជាការព្យាបាលរបួសសម្រាប់ជំងឺទាំងអស់។ Charles Wesley ដែលដឹងថាការស្លាប់គឺគ្មានអ្វីសោះ ហើយគាត់ចង់ស្លាប់យ៉ាងងាយស្រួលពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ ត្រូវបានចាកចេញនៅអាយុ 80 ឆ្នាំដោយគ្មានជំងឺអ្វីទាំងអស់។សេចក្តីអធិប្បាយ ១៤ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ និងលទ្ធផលរបស់វា (៣:២៦-៣១)
វាអាស្រ័យលើយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ (26)
ការពិតដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតដើម្បីប្រោសលោះយើង បង្ហាញពីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ (ខ២៥)។ ការដែលព្រះបានលះបង់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់គឺសម្រាប់បង់ថ្លៃនៃអំពើបាបរបស់យើង ដែលជាការលះបង់ដ៏ធំសម្រាប់យុត្តិធម៌។ ទោះបីជាយើងទទួលបានភាពជោគជ័យក៏ដោយ ព្រោះវាឈរលើលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃយុត្តិធម៌ វាមិនមានការពង្រឹង ហើយនឹងត្រូវបំផ្លាញនៅពេលអនាគត។ លើលោកនេះបញ្ហាអ្វីក៏ដោយ បើមិនដោះស្រាយដោយយុត្តិធម៌ទេ នោះមិនមែនជាដំណោះស្រាយពិតទេ។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនបង់ថ្លៃទេ តែព្យាយាមរីករាយដោយមិនឈរលើយុត្តិធម៌។ វាហាក់ដូចជាសង់ផ្ទះនៅលើដីខ្សាច់។ ថ្វីត្បិតតែបុរសនោះតាមពិត ជំងឺគ្រុនឈាមមិនមានទេ។ ថ្វីត្បិតតែវាហាក់បីដូចជាជំងឺគ្រុនឈាមក៏ដោយ តាមពិតវាមិនអាចជាជំងឺគ្រុនផ្តាសាយនោះទេ។ យើងរំពឹងថានឹងទទួលបានផលដ៏អស្ចារ្យដោយមិនផ្តល់នូវការខិតខំប្រឹងប្រែង និងការលះបង់របស់យើង ហើយដោយមិនធ្វើតាមយុត្តិធម៌ វាគឺជាប្រភេទនៃសកម្មភាពល្បែង។ អ្វីគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងសកលលោកគោរពតាមច្បាប់។ ក្នុងចំណោមពួកគេ សូម្បីតែធូលីមួយក៏គោរព

ច្បាប់ជាក់ស្តែងដែរ។ យើងគោរពច្បាប់ដែលមើលឃើញ។ ប៉ុន្តែវាជាការពិតដែលយើងគួរតែគោរពច្បាប់ឲ្យបានច្រើនដោយមិនគេចពីពួកគេឡើយ។ មិនមានវិធីសាស្ត្រនៃការ fluke នៅក្នុងសកលលោកទេ។

ឥឡូវនេះ យើងត្រូវគិតពីការពិតមួយ នោះគឺថា វាមិនមែនជាការបោកបញ្ឆោតក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿនោះទេ ប្រសិនបើសេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងទទួលបានគឺដូចជាសត្វរុយ នោះសេចក្តីសង្គ្រោះនឹងក្លាយទៅជាផ្ទះដែលគ្មានការពង្រឹង ដែលសង់នៅលើវាលរហោស្ថាន។ ហេតុអ្វី? ដោយសារព្រះមិនអនុញ្ញាតឲ្យមានគ្រោះថ្នាក់បែបនេះ។ សេចក្តីសុចរិតដែលយើងទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយយុត្តិធម៌។. កូនប្រុសបង្កើតដែលព្រះបានបញ្ជូនមក បានស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាង ដែលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើងត្រូវបានបង់។ ដូច្នេះការដែលព្រះបានប្រទានឲ្យយើងនូវសេចក្តីសុចរិត គឺកើតចេញពីការបង់ថ្លៃជំនួសឲ្យយើងទាំងស្រុង។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតដល់ពួកអ្នកជឿ ដោយបើកសម្តែងនូវសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។

ជាលទ្ធផល យើងមិនអាចអួតខ្លួនសម្រាប់ការទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះបែបនេះទេ។ (ខ២៧) កូរិនថូស ៤:៧ មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកណាឃើញអ្វីប្លែកពីអ្នក? តើអ្នកមានអ្វីខ្លះដែលអ្នកមិនបានទទួល? ប្រសិនបើអ្នកបានទទួលវា ហេតុអ្វីអ្នកអួតដូចជាមិនបានទទួល?» ហើយកូរិនថូស 6:19-20 មានប្រសាសន៍ថា « ឬអ្នកមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនៅក្នុងអ្នកនោះទេ? មានមកពីព្រះ? អ្នកមិនមែនជារបស់អ្នកទេ ព្រោះអ្នកត្រូវបានគេទិញដោយតម្លៃ។ ដូច្នេះ ចូរលើកតម្កើងព្រះក្នុងរូបកាយរបស់អ្នក»។

2. ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿគឺអាស្រ័យលើការពិតដែលថាព្រះមានតែមួយ។ (២៧-៣០)

ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់គឺជាអ្នក នោះមានវិធីជាច្រើននៃការសង្គ្រោះ ហើយនឹងមានការប៉ះទង្គិចគ្នាទៅវិញទៅមក។ បន្ទាប់មក យើងមិនអាចមានគោលការណ៍នៃសេចក្តីជំនឿបានទេ។ ជំនឿគឺជឿថាមានព្រះតែមួយ។ នៅក្នុងការសង្គ្រោះរបស់ព្រះ មិនបានប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សចាស់ និងបុរសថ្មីខុសគ្នាទេ ហើយសាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃក៏មិនបានប្រព្រឹត្តខុសគ្នាដែរ។ ព្រះបានទាមទារសេចក្តីជំនឿដល់បុរសចំណាស់ គឺអេបិល (ហេប ១១:៤) ហើយក៏ទាមទារវាដល់បុរសសម័យទំនើបដែរ។ជាលទ្ធផល ការរក្សាច្បាប់ (ខ៣១)។ ដោយសារយើងអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយនឹងព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ ហើយយើងក៏មានកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះដែរ នោះយើងអាចរក្សាច្បាប់។ ដោយជំនឿ ការប្រព្រឹត្តដែលសក្តិសមនឹងច្បាប់នឹងបានសម្រេច។ នៅពេលដែលគ្រូ Moody ប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អនៅអាមេរិក វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថាមានអ្នកទោសតិចតួច។ ប៉ុន្តែ តើពួកផារីស៊ីដែលទាមទារភាពសុចរិតដោយការប្រតិបត្តិច្បាប់នោះ ប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយយ៉ាងដូចម្តេច! ពួកគេធ្វើពុតត្បុត ដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ ហើយសម្លាប់មនុស្សសុចរិត។ គេឆ្កាងព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាង។ ច្បាប់មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ទេ ប៉ុន្តែដោយគ្រាន់តែចលនានៃជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ ម្យ៉ាងទៀត កាលដែលមនុស្សរួបរួមជាមួយនឹងព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ គាត់អាចសាងភាពបរិសុទ្ធរបស់ព្រះបាន។ សូលដែលជាអ្នកច្បាប់បានក្រោកឈរក្នុងបក្សដើម្បីសម្លាប់ស្តេផាន។ ប៉ុន្តែដូចដែលប៉ុលដែលបានត្រឡប់មកក្នុងសេចក្តីជំនឿវិញបានទទួលមរណភាពរបស់ព្រះគ្រី

ស្នាលើស្មារបស់គាត់សម្រាប់អ្នកផ្សេង (២កូរិនថូស ៤:១០) គាត់បានក្លាយជាគំរូដល់អ្នកជឿទាំងអស់ (១កូរិនថូស ១១:១) លូសើរបានទទួលការភ័យខ្លាច និងអបិយជំនឿជាច្រើនមុនពេលគាត់ស្គាល់ ដំណឹងល្អ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ គាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធដែលបានស្លាប់ ហើយបានលុតជង្គង់ចុះនៅលើជណ្តើរដើម្បីឡើងលើជណ្តើរ៉ូម៉ាំង ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់យល់ពីសេចក្តីពិតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿ គាត់មានទំនុកចិត្ត។ គាត់មិនខ្លាចការគៀបសង្កត់របស់ Charles V ហើយក៏មិនខ្លាចសម្តេចប៉ាបដែរ។ តើមូលហេតុអ្វី? ដោយសារតែវាគឺជាការពិតដែលថាគាត់បានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ ហើយជឿលើអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ជំពូកទី 4

តើយើងនឹងនិយាយថាតើលោកអប្រាហាំជាបុព្វបុរសរបស់យើងទទួលបាន
អ្វីតាមសាច់ឈាម? 2ដ្បិតបើអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតដោយការប្រព្រឹត្ត
នោះគាត់មានអ្វីដែលត្រូវអួត ប៉ុន្តែមិនមែននៅចំពោះព្រះទេ។ ៣ តើបទគម្ពីរ
ចែងយ៉ាងណា? "អ័ប្រាហាំបានជឿព្រះ ហើយបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត"
។ ៤ ឥឡូវនេះ ចំពោះអ្នកដែលធ្វើការ ប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់មិនត្រូវបានរាប់
ជាអំណោយទេ គឺជាប្រាក់ឈ្នួលរបស់គាត់។ ៥ ហើយចំពោះអ្នកណាដែល
មិនធ្វើការ តែជឿលើអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះជំនឿ
របស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត ៦ ដូចដែលព្រះបាទដាវីឌមាន
ប្រសាសន៍អំពីព្រះពររបស់អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់រាប់ជាសុចរិតក្រៅពីការ
ប្រព្រឹត្ត៖ ៧ «អ្នកដែលមានពរហើយ អំពើទុច្ចរិតត្រូវបានលើកលែងទោស
ហើយអំពើបាបត្រូវបានបិទបាំង។ ៨ អ្នកនោះមានសុភមង្គលហើយ ដែល
ព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលអំពើបាបរបស់ខ្លួន»។ ៩ តើនេះជាពរជ័យសម្រាប់
តែអ្នកកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះ ឬក៏សម្រាប់អ្នកដែលមិនកាត់ស្បែក? ដ្បិតយើង
និយាយថា សេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ដល់អ័ប្រាហាំជាសេចក្តីសុចរិត។ 10
ចុះតើគេរាប់គាត់យ៉ាងដូចម្តេច? តើមុន ឬក្រោយពេលកាត់ស្បែក? វាមិន
មែនក្រោយទេ ប៉ុន្តែមុនពេលគាត់កាត់ស្បែក។ 11 គាត់បានទទួលទីសំគាល់
នៃការកាត់ស្បែក ជាត្រានៃសេចក្តីសុចរិត ដែលគាត់មានដោយសារជំនឿ ខ
ណៈពេលដែលគាត់មិនទាន់កាត់ស្បែកនៅឡើយ។ គោលបំណងចង់ធ្វើឲ្យ
គាត់ក្លាយជាបិតានៃអស់អ្នកដែលមានជំនឿ ដោយមិនបានកាត់ស្បែក
ឡើយ ដូច្នេះគេនឹងរាប់បញ្ចូលសេចក្តីសុចរិតដល់គេផង 12 ហើយនឹងតាំង
គាត់ឲ្យក្លាយទៅជាបិតានៃអ្នកកាត់ស្បែក ដែលមិនត្រឹមតែបានកាត់ស្បែក

ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដើរតាមគន្លងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែរ។ ជំនឿដែលអ័ប្រាហាំ
ជាបិតារបស់យើងមានមុនពេលគាត់កាត់ស្បែក។13ដ្បិតការសន្យាចំពោះ
លោកអ័ប្រាហាំ និងពូជពង្សរបស់គាត់ថាគាត់នឹងទទួលមរតកនៃពិភព
លោក មិនមែនមកតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យទេ គឺមកតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតនៃ
សេចក្តីជំនឿ។ 14ដ្បិតប្រសិនបើអ្នកកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យដែលត្រូវទទួលមត៌
ក នោះសេចក្តីជំនឿក៏ទុកជាមោឃៈ ហើយសេចក្តីសន្យាក៏ទុកជាមោឃៈ។
15ដ្បិតច្បាប់នាំមកនូវសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែកន្លែងណាដែលគ្មានច្បាប់ នោះក៏
គ្មានការរំលងដែរ។ 16 ហេតុដូច្នេះហើយបានជាវាអាស្រ័យទៅលើសេចក្តី
ជំនឿ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីសន្យាអាចស្ថិតនៅលើព្រះគុណ ហើយធានាដល់កូន
ចៅទាំងអស់របស់គាត់—មិនត្រឹមតែចំពោះអ្នកកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះ
ទេ ប៉ុន្តែក៏ចំពោះអ្នកដែលមានជំនឿដល់អ័ប្រាហាំ ដែលជាឪពុករបស់លោក
ដែរ។ យើងទាំងអស់គ្នា 17 ដូចមានចែងទុកមកថា "ខ្ញុំបានតាំងអ្នកជាបិតា
នៃប្រជាជាតិជាច្រើន" — នៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រនៃព្រះដែលទ្រង់បានជឿ ទ្រង់
បានប្រទានជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយទ្រង់បានត្រាស់ហៅរបស់ដែលមិន
មានដល់មក។ 18 ដោយសង្ឃឹម គាត់បានជឿទាស់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ដើម្បី
ឲ្យគាត់បានក្លាយទៅជាបិតានៃប្រជាជាតិជាច្រើន ដូចគាត់បានប្រាប់ថាៈ «
ពូជពង្សរបស់អ្នកនឹងបានយ៉ាងនោះដែរ»។ 19 គាត់មិនមានជំនឿចុះខ្សោយ
ទេ ពេលគាត់ពិចារណាលើរូបកាយរបស់គាត់ដែលល្អដូចមនុស្សស្លាប់ (តាំង
ពីគាត់មានអាយុប្រហែលមួយរយឆ្នាំ) ឬពេលគាត់គិតអំពីភាពគ្មានកូននៃ
ស្បូនរបស់សារ៉ា។ 20 គ្មានការជឿណាមួយធ្វើឲ្យគាត់រង្វេងចំពោះសេចក្តី
សន្យារបស់ព្រះឡើយ ប៉ុន្តែគាត់មានជំនឿកាន់តែខ្លាំងឡើង ពេលដែលគាត់
លើកតម្កើងព្រះ ២១ គាត់ជឿជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះអាចធ្វើតាមសេចក្តី

សន្យារបស់គាត់។ ២២ ហេតុនេះហើយបានជាជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបាន«រាប់គាត់ជាសេចក្តីសុចរិត»។ ២៣ ប៉ុន្តែពាក្យថា "រាប់ដល់គាត់" មិនមែនសរសេរដោយប្រយោជន៍គាត់តែម្នាក់ឯងទេ ២៤ គឺសម្រាប់យើងខ្ញុំផងដែរ។ យើងនឹងរាប់អស់អ្នកដែលជឿលើព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ គឺព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ២៥ ដែលបានត្រូវគេបញ្ជូនឡើងវិញដោយសារអំពើរំលងរបស់យើង ហើយបានប្រោសឲ្យយើងបានសុចរិត។

ការវិភាគខ្លីមសារ

1. ការរាប់ជាសុចរិតដែលអ័ប្រាហាំបានទទួលគឺចេញពីជំនឿ (1-3) 2. ការពន្យល់ទូទៅចំពោះយុត្តិកម្ម និងសុភមង្គលរបស់វា (4-9) 3. ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតមានអត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង (10-25) ការបង្ហាញ 1. ការលាតត្រដាងគោលការណ៍នៃការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈគំរូដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត (1-3) ជនជាតិយូដាបានអួតថាអ័ប្រាហាំជាបុព្វបុរស។ បន្ទាប់មក វិធីសាស្ត្រដែលអ័ប្រាហាំទទួលបានសេចក្តីសុចរិតគឺសេចក្តីជំនឿ។ (ខ៣)។ តើគាត់ជឿលើអ្វី? អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "គាត់បានជឿលើព្រះ" នេះមានន័យថានេះជាការពិតណាស់ដែលបានជឿលើព្រះដែលបានសន្យានៅកណ្តាលនៃព្រះមេស្ស៊ី។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥)។ ពាក្យសន្យារបស់ព្រះធ្វើឲ្យមនុស្សជឿលើព្រះ។ ជំនឿក្នុងការស្គាល់ព្រះដោយអង្គទ្រង់តាមរយៈការពិតដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ 2. ការពន្យល់ទូទៅនៃយុត្តិកម្ម និងសុភមង្គលរបស់វា (4-9) ត្រង់ចំណុចនេះ ប៉ុលបានបង្ហាញពីការពិតនៃយុត្តិកម្មជាមួយនឹងទ្រឹស្តីដ៏មុតស្រួច។ ជាពិសេស ពាក្យថា "៥ ហើយចំពោះអ្នកដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដែលបានរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់

ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត" (ខ ៥) គឺមុតស្រួចណាស់។ នេះបង្ហាញថា សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងបានទទួលមិនមានទំនាក់ទំនងនឹងការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងទេ។

ដូច្នេះ ការទទួលបាននូវសមិទ្ធិផលគឺជាការរីករាយដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុលនៅចំណុចនេះប្រាប់ពីសុភមង្គលតាមរយៈគំនិតរបស់ដាវីឌ។ លោកបានលាតត្រដាងថា ប្រព័ន្ធនៃយុត្តិកម្មគឺជាការពិតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការប្រោសលោះដោយដកស្រង់ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ប្រព័ន្ធនៃយុត្តិកម្មមិនមែនជាការច្នៃប្រឌិតភ្លាមៗរបស់មនុស្សនោះទេ។

3. ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតមានអត្ថន័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀង។ (១០-២៥) ពេលវេលាដែលគាត់បានទទួលការរាប់ជាសុចរិតគឺមុនពេលកាត់ស្បែក។ (ខ១០) (១) ការពិតនេះត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្នកកាត់ស្បែក និងអ្នកដែលមិនបានកាត់ស្បែក ហើយអ្នកជឿទាំងអស់ផងដែរ។ (១២-១៣, ១៦-១៨, ២៣-២៤) (២) ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតមុនពេលកាត់ស្បែករបស់គាត់បង្ហាញ មានន័យថាការព្យាករណ៍ថាបុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយជំនឿដោយគ្មានគុណសម្បត្តិរបស់គាត់។ ម្យ៉ាងទៀត វាលាតត្រដាងថា សេចក្តីសង្គ្រោះមកលើផ្លូវនៃសេចក្តីសញ្ញាព្រះគុណ និងសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ (១៣-១៦, ១៨-២២) ដូច្នេះព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ។

ការបកស្រាយ

អត្ថបទគឺជាការបន្តនៃពាក្យ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ (៣:២១-៣១)

1-2 តាមសាច់ឈាម? អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបាននិយាយថាពាក្យនេះភ្ជាប់ជាមួយ ពាក្យ "បុព្វបុរសរបស់យើង" ប៉ុន្តែវាមានលក្ខណៈធម្មជាតិជាងដែលវាបាន កែប្រែទៅឃ្លា "បុព្វបុរសរបស់យើង" ។ បន្ទាប់មក អត្ថន័យគឺថា អ័ប្រាហាំ មិនបានទទួលភាពសុចរិតដោយសាច់ឈាមទេ (ដោយអំណាចរបស់ មនុស្ស)។

ប្រសិនបើអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារការប្រព្រឹត្ត គាត់មានអ្វី ដែលត្រូវអួត ប៉ុន្តែមិនមែននៅចំពោះព្រះទេ។ Calvin បានហៅប្រយោគនេះ សម្រាប់ epikelema (ἐπικείλημα) នោះគឺជាទ្រឹស្តីខ្លីៗ។ ដូចដែលយើងផ្តល់ ការពន្យល់ខ្លះ អត្ថន័យគឺដូចតទៅ។ នោះគឺថា៖ «ប្រសិនបើអ័ប្រាហាំទទួល បានសេចក្តីសុចរិតដោយការងារ នោះគាត់មានការអួតខ្លួន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ គាត់គ្មានអ្វីដែលអួតខ្លួនទេ (នៅចំពោះព្រះ) វាច្បាស់ណាស់ថាភាពសុចរិត របស់គាត់មិនបានមកដោយស្នាដៃរបស់គាត់ឡើយ»។ តើអ្នកណាអាច ទទួលយកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការអួតតាមរយៈការងាររបស់គាត់? សេចក្តី សុចរិតរបស់មនុស្សគឺដូចជាសម្លៀកបំពាក់កខ្វក់។ (គឺ ៦៤:៦)

៣ អ័ប្រាហាំបានជឿព្រះ យោងទៅលោកុប្បត្តិ ១៥:៦។ អ័ប្រាហាំបានជឿ ព្រះ វាមិនមែនជាការទទួលស្គាល់ដោយបញ្ញាទេ។ ជំនឿគឺទោះបីជាវត្ថុនោះ អាថកំបាំងក៏ដោយ ក៏ត្រូវជឿជាក់លើបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងមូលរបស់គាត់ ដែរ។ វាពិបាកណាស់ដែលអ័ប្រាហាំបានរំលាយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ព្រះ ពោលគឺ «ហើយមើល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់បានមកដល់គាត់ថា: « បុរសនេះនឹងមិនក្លាយជាមរតករបស់អ្នកទេ។ កូនប្រុសរបស់អ្នកនឹងក្លាយជា មរតករបស់អ្នក»។ 5 គាត់នាំគាត់ទៅខាងក្រៅ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖« ចូរក្រឡេកមើលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយរាប់ផ្កាយ បើអ្នកអាចរាប់បាន»។

បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា៖ «កូនចៅរបស់អ្នកក៏ដូច្នោះដែរ»។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:៤-៥) បញ្ញា។ ប៉ុន្តែ ដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធហូរពីបញ្ញាដែលបានមកដល់គាត់ បញ្ញារបស់គាត់បានកាន់កាប់វា។ លោកុប្បត្តិ 17:17-18 មានប្រសាសន៍ថា៖ «បន្ទាប់មក អ័ប្រាហាំក្រាបមុខ ហើយសើច ហើយនិយាយទៅកាន់ខ្លួនថា៖ «តើកូននឹងកើតមកលើមនុស្សអាយុមួយរយឆ្នាំឬ? តើសារ៉ាដែលមានអាយុកៅសិបឆ្នាំនឹងបង្កើតកូនឬទេ?»។ ១៨ លោកអប្រាហាំទូលព្រះថា៖ «ឱលោកអ៊ីសម៉ាអែលអាចរស់នៅចំពោះមុខអ្នក! « ពេលយើងឃើញពាក្យនេះ អ័ប្រាហាំហាក់ដូចជាសើចចំអកដោយមិនជឿសេចក្តីសន្យារបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែការសើចនោះ មិនមែនជាការសើចចំអកនោះទេ ប៉ុន្តែជាការសើចដ៏គួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល។ហើយវាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតចេញពីព្រះមិនត្រូវបានយកដោយសុចរិតរបស់គាត់។ ទោះបីជាគាត់គ្មានសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ក៏ដោយ ជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដ៏ប្រសើរក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ទ្រង់រាប់ជាសុចរិត មិនអាស្រ័យនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន ដោយព្រះគុណតែប៉ុណ្ណោះ។ ដូចដែលយើងឃើញវាប្រាកដណាស់ថាបុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណនិងជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ ជំនឿត្រូវបានគិតផ្ទុយពីការងារ (បុណ្យ) ។ សូមយោងទៅខទី 5. ការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ គឺដូចគ្នានឹងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយមិនមានគុណធម៌ ។ ហើយពាក្យ "ត្រូវបានរាប់" (ἐλογίσθη) មានអត្ថន័យនៃការទទួលយកជំនួស។ នោះគឺវាមានន័យថា អ័ប្រាហាំមិនមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនទេ ដែលសេចក្តីជំនឿត្រូវបាន

គេទទួលស្គាល់។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្ន គឺជាហេតុផល ដែលជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិត។ ហេតុផលដែលថាជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតគឺការពិតដែលថាការសន្យាដែលជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿរួមបញ្ចូលថាព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេចក្តីសុចរិត។ ហើយជំនឿខ្លួនឯងគឺជាបច្ចុប្បន្ន (អេភេសូរ 2:8) អ្នកជឿមិនអាចអួតថាគាត់មានជំនឿទេ ទោះជាគាត់ជាមនុស្សមានបាបដូចអ្នកដ៏ទៃក៏ដោយ គាត់គិតថាគាត់ទទួលបានអំណោយពិសេស គាត់គួរតែយកបេះដូងដែលដឹងគុណ។ ចិត្តរាបទាប។ (Charles Hodge, on The epistle to Romans, ទំព័រ១៦៩-១៧៣)

៤ ឥឡូវនេះ ចំពោះអ្នកដែលធ្វើការ គឺបុរសដែលត្រូវព្យាយាមរាប់ជាសុចរិតដោយការងារប្រៀបធៀបនឹង «អ្នកដែលធ្វើការ» គឺអ្នកដែលត្រូវចូលរួមដើម្បីបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ ធៀបនឹង «អ្នកដែលមិនធ្វើការ។ « (ខទី ៥) មានមនុស្សជាច្រើនដែលព្យាយាមទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះជារង្វាន់ដោយការប្រព្រឹត្តអំពើល្អខ្លះនៅចំពោះព្រះ។ ការលះបង់របស់ពួកគេគឺទទេ។ មនុស្សដែលទាក់ទងនឹងកម្មករមិនអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌បានទេ។ មានតែ«អ្នកមិនធ្វើការ» ដែលមិនធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ មានតែអ្នកដែលដើរសុំសេចក្តីសុចរិតពីព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចចូលទៅស្ថានសួគ៌។ មានតែអ្នកដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះបែបនេះប៉ុណ្ណោះដែលធ្វើការល្អពិត។

៥ ហើយចំពោះអ្នកណាដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់ថា ព្រះមិនមែនជាអ្នកដែលប្រទានរង្វាន់ដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ

ទេ អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា «អ្នកណាដែលធ្វើ មិនធ្វើការ" ភ្ជាប់ពាក្យ ថា "អ្នកដែលរាប់អានមនុស្សទុច្ចរិត។ ប្រសិនបើបុរសនោះគ្មានគុណសម្ប ត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់មិនអាចធ្វើការល្អបានឡើយ គាត់គឺជាកម្រិតដែល មិនមែនជាមនុស្សល្ងីល្ងើរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក សម្រាប់ព្រះប្រទានសេចក្តី សង្គ្រោះដល់មនុស្សដែលមិនមានសមត្ថភាពជាងអ្នកប្រឆាំងដែលមានលក្ខ ណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ នោះគឺជាព្រះគុណដែលបានបើកសម្តែងដើម្បីបន្ត លើសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែការសង្គ្រោះបែបនេះមិនមើលងាយការវិនិច្ឆ័យ របស់ព្រះឡើយអ្នកដែល...ជឿ។ ពាក្យ if pistuonti epi (πιστεύοντι ἐπὶ) ជា ភាសាក្រិច វាចង្អុលទៅដាក់រូបកាយទាំងមូលលើព្រះ និងពាក្យរបស់គាត់ ហើយដូល។ ជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត។ សូមយោង ទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ៣ ខ. ពរជ័យ ៦. ពាក្យនេះ (μακαρισμὸν) នៅ ក្នុងភាសាក្រិចមានន័យថា "បានពរ" ។ អារីស្តូតបានប្រើពាក្យនេះដើម្បី ចង្អុលអ្នកដែលបិទភាគច្រើនចំពោះព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Euthymius Zigabenus បាននិយាយថា "ពាក្យ "អ្នកដែលមានពរ" ចង្អុលបង្ហាញរដ្ឋដ៏អ ស្ចារ្យបំផុតនៃភាពថ្លៃថ្នូរនិងកិត្តិយស។ បន្ទាប់មក makalismon (μακαρισμὸν) ចង្អុលទៅសុភមង្គលដែលអ្នកណាមិនអាចជួយបាន ក្រៅពី ទទួលយកវា។៧–៨ «មានពរហើយអស់អ្នកដែលអំពើទុច្ចរិតត្រូវបានលើក លែងទោស ហើយអំពើបាបត្រូវបានគ្របបាំង; មានពរហើយអ្នកណាដែល ព្រះអម្ចាស់មិនរាប់បញ្ចូលអំពើបាបរបស់ខ្លួន»។

ពាក្យនេះគឺជាខ 1-2a ដែលត្រូវបានដកស្រង់ដោយ LXX ។ យោងទៅតាម អត្ថបទហេព្រើរនៅទីនេះ "គ្មានច្បាប់" គឺជា peysha (ភេយសា) ដែលជាអំពើ បាបក្បត់ អំពើបាបដែលត្រូវប្រព្រឹត្តជាសាធារណៈ។ បន្ទាប់មក ពាក្យថា

"បាប" គឺកាតា (חַטָּאת) ដែលមិនមែនដើម្បីកែតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដែលត្រូវនឹកដែលជាការប្រព្រឹត្តចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់ទ្រង់។ ហើយពាក្យថា "អំពើបាប" គឺជាភាសាហេព្រើរ អេន (אָוֹן) ដែលមានន័យថា អំពើបាបអាក្រក់ មានន័យថា អំពើអយុត្តិធម៌ ដែលជាអំពើបាបខាងសីលធម៌ មិនត្រូវដើរលើផ្លូវត្រូវ។ យើងអាចនិយាយបានថា អំពើបាបទាំងបីនៅខាងលើគឺរួមបញ្ចូលទាំងអស់។

ហើយការអភ័យទោសពីអំពើបាបទាំងបីខាងលើ m ក៏កិរិយាសព្ទនីមួយៗត្រូវបានចែង។ "ពាក្យ "ត្រូវបានលើកលែងទោស" គឺជា nesua (inshי) នៅក្នុងអត្ថបទភាសាហេព្រើរដែលនឹងត្រូវបោះចោល។ ហើយពាក្យថា "ត្រូវបានបិទបាំង" គឺ kesui (chuṣoי) ដែលជាការបិទបាំងអំពើបាបរបស់គាត់ដើម្បីកុំឱ្យមើលឃើញ។ កិរិយាសព្ទបន្ទាប់ "ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនរាប់បញ្ចូលអំពើបាបរបស់គាត់" គឺ yaksob (יַחְשֹׁב) ដែលមិនទទួលស្គាល់វាជាអំពើបាប។ ពាក្យទាំងបីខាងលើបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈនៃការលះបង់យ៉ាងពិស្តារ ដែលជាការលះបង់ស្អាតស្អំ មិនឲ្យមានវិប្បដិសារី ដែលជាការព្យាបាលដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ ដើម្បីបិទបាំងអំពើបាបមិនឲ្យព្រះទតឃើញ និងទោះបីអំពើបាបមានក៏ដោយ វាគឺជាការលះបង់នូវការជំនួសទាំងស្រុងដែលមិនត្រូវប្រព្រឹត្ត។ តើអ្នកណាត្រូវបានប្រកាសថាជា "បុរសដែលមានពរ"? គាត់មិនមែនជាអ្នកបរិសុទ្ធដែលមានគុណសម្បត្តិទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែជាបុរសដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះដោយការប្រែចិត្ត និងជឿ។

9 ដូចដែលយើងឃើញពីខនេះដល់ខទី 12 ពរជ័យដោយការរាប់ជាសុចរិតតាមរយៈសេចក្តីជំនឿគឺនឹងមកដោយមិនដឹងថាតើអ្នកកាត់ស្បែកឬអត់នោះទេ។ មូលហេតុដែលវាធ្វើដូច្នេះ (១) ដោយសារពរជ័យកើតចេញពីសេចក្តី

ជំនឿបរិសុទ្ធ (សូមមើលការបកស្រាយខ ៩ ខ) (២) គ្រាដែលអ័ប្រាហាំទទួលបានសេចក្តីសុចរិតក៏ជាមុនពេលកាត់ស្បែកដែរ។ (ខ១០)

ដ្បិតយើងនិយាយថា សេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ដល់អ័ប្រាហាំជាសេចក្តីសុចរិត។ ពាក្យនេះជាប្រយោគចម្លើយចំពោះប្រយោគសំណួរនៃពាក្យខាងលើថា «តើពរជ័យនេះសម្រាប់តែអ្នកកាត់ស្បែកឬក៏សម្រាប់អ្នកមិនកាត់ស្បែក? « អ្នកដែលមិនកាត់ស្បែកក៏អាចចូលរួមក្នុងពរជ័យនៃការរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ។

10 បន្ទាប់មកវាគឺជា woon (oὐv) ជាភាសាក្រិចដែលត្រូវបានបកប្រែជា "ដូច្នេះ" ដោយផ្ទាល់។ នេះជាពាក្យបញ្ចប់នៃ « សេចក្តីជំនឿត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត » ។ ចំពោះការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតគឺដោយសារជំនឿគឺមុនពេលគាត់កាត់ស្បែក។

តើត្រូវរាប់គាត់ដោយរបៀបណា? ដូចដែលយើងបកប្រែពាក្យក្រិកនៃពាក្យនេះដោយផ្ទាល់ "តើវាត្រូវបានព្យាបាលដោយវិធីណា?" នោះគឺជាសំណួរថាតើនៅពេលណាដែលការរាប់ជាសុចរិតរបស់អ័ប្រាហាំបានសម្រេច?

វាមិនមែនក្រោយទេ ប៉ុន្តែមុនពេលគាត់កាត់ស្បែក។ ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ 15: 6 ហើយការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានគេកាត់ស្បែកនៅក្នុង 17:10 ខគឺនៅខាងមុខជាងការកាត់ស្បែក។ ដូច្នេះការកាត់ស្បែករបស់គាត់មិនត្រូវបានផ្តល់ឱ្យនូវយុត្តិកម្មនោះទេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ អ្នកដែលមិនបានកាត់ស្បែកក៏អាចទទួលបានពរជ័យនៃយុត្តិកម្មក៏ត្រូវបានជូនដំណឹងនៅទីនេះផងដែរ។ ការពិតដែលលោកអ័ប្រាហាំត្រូវបានហៅមកគឺជាពេលដែលគាត់ជាអ្នកមិនគោរពសាសនា ដែលជាពេលដែលគាត់មិនបានក្លាយជាអយ្យកោរបស់សាសន៍យូដា។

១១ ទីសំគាល់នៃការកាត់ស្បែក "ការកាត់ស្បែក" គឺជាសញ្ញាសម្គាល់នៃការរាប់ជាសុចរិតដែលអ័ប្រាហាំបានទទួល ហើយមិនមែនជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសុចរិតដែលគាត់បានទទួលនោះទេ។ "សញ្ញា (σημεῖον)" មិនមានគោលបំណងរបស់វាទេ ប្រសិនបើយើងឃើញសញ្ញានោះ យើងបម្រើវា ហើយយើងនៅជាប់នឹងវា វាឆ្លងហើយ។ សញ្ញាគួរត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាសញ្ញា ប៉ុន្តែវាមិនគួរជាការពិតដែលវាចង្អុលទៅនោះទេ។ ប៉ុន្តែជនជាតិយូដាជាច្រើនបានយល់ខុសថា ការកាត់ស្បែកគ្រាន់តែជាសញ្ញាមួយប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែបានដឹងថាវាជាការពិត ហើយបានចាត់ទុកវាជារឿងសំខាន់បំផុត។ ដូច្នោះហើយ វាមិនបានបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនៃសញ្ញានោះទេ ប៉ុន្តែវាបានធ្វើឱ្យប្លុកដល់ពេលនេះក្លាយជាការពិត។ ពួកអ្នកដែលយកទំនៀមទម្លាប់ដើម្បីចាត់ទុកទីសំគាល់ដូចជាការពិតមិនបានស្គាល់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលគ្រប់ប្រភេទនៅក្នុងសញ្ញាចាស់បានចង្អុលបង្ហាញនោះទេ។ ក្នុងចំណោមប្រភេទខាងក្រៅនៃសាសនា វត្ថុជាក់លាក់មានតែន័យនៃសញ្ញាបែបនេះប៉ុណ្ណោះ។ ដោយសារពួកគេមិនត្រូវបានចាត់ទុកជាសញ្ញា ប៉ុន្តែត្រូវបានគេយល់ខុសថាជាការពិត គ្រោះថ្នាក់គឺធំធេងណាស់។

គោលបំណងគឺធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាបិតានៃអស់អ្នកដែលជឿដោយមិនត្រូវកាត់ស្បែកឡើយ ទំនាក់ទំនងរបស់បុព្វបុរស និងពូជពង្សរបស់គាត់រវាងអ័ប្រាហាំ និងអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយត្រកូលមួយចំនួនឡើយ។ នេះគឺជា (1) អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទជំនាន់ក្រោយក៏ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះគុណខាងវិញ្ញាណដែលអ័ប្រាហាំបានទទួលរួមគ្នា។ (2) ហើយអ្នកដែលទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណនេះផងដែរ គឺមិនត្រឹមតែអ័

ប្រាហាំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះនឹងត្រូវបង្កើតជាច្រើន ដូចថាវាបន្ទាប់ពីបុព្វបុរសខាងសាច់ឈាមមានពូជពង្សជាច្រើន។ (១៧-១៨)

១២ ហើយដើម្បីតាំងគាត់ឲ្យក្លាយជាបិតានៃអ្នកកាត់ស្បែក ដែលមិនត្រឹមតែកាត់ស្បែកប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលដើរតាមគន្លងនៃសេចក្តីជំនឿដែលអ័ប្រាហាំ ជាបិតារបស់យើងមានមុនគាត់បានកាត់ស្បែក។ ការបកប្រែពិតប្រាកដនៃពាក្យនេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ហើយគាត់គឺជាបុព្វបុរសនៃការកាត់ស្បែក ពោលគឺគាត់បានទទួលការកាត់ស្បែក និងជាអ្នកដែលដើរតាមគន្លងនៃសេចក្តីជំនឿដែលអ័ប្រាហាំជាបិតារបស់យើងមានមុននឹងគាត់ត្រូវកាត់ស្បែក»។ (Theodore Zahn) នោះគឺជាជនជាតិយូដា ដ្បិតគាត់គ្រាន់តែជាជនជាតិយូដាប៉ុណ្ណោះ មិនអាចក្លាយជាកូនចៅរបស់ជនជាតិយូដាបានទេ ពួកគេក៏ដូចគ្នាដែរ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើតាមជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ អាចក្លាយជាកូនចៅរបស់ជនជាតិយូដា។ អ្នកដែលបានក្លាយជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ គួរតែជាអ្នកធ្វើធម្មយាត្រាខាងវិញ្ញាណ ដើម្បីដើរតាមគន្លងនៃសេចក្តីជំនឿដោយមិនឈប់ឈរនៅក្នុងពិភពលោក។ ពាក្យថា "អ្នកដែលដើរ" នៅក្នុងឃ្លា "អ្នកដែលដើរតាមគន្លងនៃសេចក្តីជំនឿ" គឺ stoykusi (στοιχοῦσι) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅមួយជួរផ្តេក និងបញ្ឈរ។ (នៅក្នុង einer Reihe neben hinter einader stehen ។ – W. Pape, Greich-Deutch Handworterbuch)) ។ ដូច្នេះនៅទីនេះ "ដើរតាមជើង" មានន័យថា ពួកគេឈរក្នុងជួរមួយ ហើយដើរតាមល្បឿនរបស់មនុស្សនៅខាងមុខ។ (Th. Zahn) អ្នកដែលនឹងក្លាយជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ គឺជាមនុស្សដែលដើរតាមគន្លងរបស់អ័ប្រាហាំ។

១៣ ពីឃ្លានេះរហូតដល់ខទី ១៧ បង្ហាញការពិតថា អ័ប្រាហាំគឺជាបុព្វបុរស របស់សាសន៍យូដា ក៏ដូចជាសាសន៍ដទៃផងដែរ។ ការបញ្ជាក់ត្រូវបាន បង្កើតឡើងដោយការពិតថា ការសន្យាដែលបានផ្តល់ដល់អ័ប្រាហាំមិន អាស្រ័យលើច្បាប់នោះទេ ប៉ុន្តែវាអាស្រ័យលើនិងជាកម្មសិទ្ធិនៃផ្លូវនៃសេចក្តី ជំនឿបរិសុទ្ធ។ ខគម្ពីរនេះត្រូវបានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការភ្ជាប់នៃហេតុផល, gal (γὰρ = ដោយសារតែ) ។

Heir of the world តើអ្នកទទួលមរតក (ទៅម្នាក់ដើម្បីកាន់កាប់) មានន័យដូច ម្តេច? វាដូចជាធ្វើតាម។ នោះគឺ "ហើយព្រះបានប្រទានពរដល់ពួកគេ។ ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ចូរបង្កើតកូនឲ្យបានច្រើនឡើង ហើយពេញលើផែនដី ហើយត្រួតត្រាវា ហើយមានអំណាចលើត្រីសមុទ្រ និងលើសត្វស្លាបលើមេឃ និងលើគ្រប់សត្វដែលរស់នៅលើផែនដី»។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨)។ ប្រសិនបើពរជ័យត្រូវបានគេដឹងថាមនុស្សជាតិអាចស្នាក់នៅកន្លែងអង្គុយដើម្បីរីករាយនឹងសក់ពិភពលោក ពោលគឺនៅកៅអីរីករាយ លេងសក់ពិភពលោក។ ប៉ុន្តែមនុស្សលោកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដែលសត្វ លោកទាំងអស់មិនបាននាំមកនូវសុភមង្គលដ៏ឧត្តមដល់ពួកគេឡើយ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧, ១៩, ៥:១២, រ៉ូម ៨:២០-២២) ដូច្នេះ ព្រះបានសន្យានឹង អ័ប្រាហាំជា«សក់លោកីយ៍» ដែលត្រូវបានប្រទានឲ្យដោយទទួលការប្រោស លោះ។ ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់អ័ប្រាហាំគឺដូច នេះ។ នោះគឺ (១) ប្រជាជាតិទាំងអស់នៅលើផែនដីនឹងទទួលពរពីអ្នក។ (លោកុប្បត្តិ ១២:៣)។ (២) អ្នកនឹងក្លាយជាបុព្វបុរសនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍ (លោកុប្បត្តិ ១៧:៤-៥) (៣) កូនចៅរបស់អ្នកនឹងមានភាពចម្រុងចម្រើនដូច ផ្កាយលើមេឃ និងខ្សាច់នៃស្ពានសូគ៌។ (លោកុប្បត្តិ ២២:១៧) (៤) ទឹកដីនេះ

ដែលអ្នករស់នៅ ពោលគឺតំបន់កាណាននឹងត្រូវប្រគល់ទៅឱ្យកូនចៅរបស់អ្នក ហើយនឹងក្លាយជាសក់របស់ពួកគេអស់កល្បជានិច្ច។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:៨) ការសន្យាទាំងបួនខាងលើត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើ។ អ្នកជឿបានទទួល«សក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ពោលគឺបានធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាសក់របស់ពិភពលោក គឺជាភាពពេញលេញរបស់ពួកគេ។ ពាក្យថា «គ្រប់ជាតិសាសន៍នៅលើផែនដីនឹងទទួលពរពីអ្នក (លោកុប្បត្តិ 12:3) ចង្អុលទៅកំណើតរបស់ព្រះគ្រីស្ទក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ។ (កាឡាទី ៣:៧) បើព្រះគ្រីស្ទមិនបានមកទេ ពរដ៏អស់កល្បជានិច្ចមិនអាចមកលើមនុស្សជាតិបានឡើយ។ ហើយ « មើល ចុះ សេចក្តីសញ្ញារបស់យើងគឺជាមួយនឹងអ្នក ហើយអ្នកនឹងក្លាយទៅជាបិតានៃប្រជាជាតិជាច្រើន។ « (លោកុប្បត្តិ ១៧:៤) និង «កូនចៅរបស់អ្នកនឹងបានចម្រើន» បានចង្អុលបង្ហាញថា នៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ ប្រជាជននឹងទទួលបានពរជ័យតាមរចនាប័ទ្មរបស់អ័ប្រាហាំនឹងមានច្រើន។ ហើយការពិតដែលថាដែនដីកាណាននឹងក្លាយជាអ្នកស្នងមរតកជារៀងរហូត ចំណុចដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកនឹងទទួលមរតកនៃពិភពលោក។ (Het ontvangen van alles, de geheele wereld, wordt er mee aangewezen, zooals dat door Israels bezit van Kanaan werd gesymboliseerd. – Grejidanus Romehen, I-8, p 234)។ ពេលដែលពរជ័យដែលយើងបានក្លាយជាសក់លោកីយ៍តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានប្រតិបត្តិក្នុងយើង គឺជាពេលដែលព្រះធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ជាថ្មី (វិវរណៈ ២១:៥) នោះគឺជាពេលវេលា «នឹងលែងមានអ្វីត្រូវបណ្តាសាទៀតហើយ»។ ២២:៣)។ មិនបានមកតាមរយៈច្បាប់។ ដូចដែលយើងឃើញថាពាក្យ«ច្បាប់»មិនមានអត្ថបទទេ វាមិនត្រឹមតែជាច្បាប់របស់លោកម៉ូសេ

ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់សីលធម៌នៃពិភពលោក។ ការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់ (អ្នកជឿគ្រីស្ទានទាំងអស់) ក្លាយជាសក់របស់ពិភពលោក (វិវរណៈ 21: 5) មិនមានលក្ខខណ្ឌមួយចំនួនដែលពួកគេគួរតែរក្សាច្បាប់មួយចំនួន។១៤ ខនេះគឺជាពាក្យសុំទោសចំពោះខខាងលើថា « សេចក្តីសន្យាមិនបានមកតាមរយៈក្រឹត្យវិន័យទេ។" ជំនឿទុកជាមោយៈ ហើយការសន្យាក៏ទុកជាមោយៈ។ បើការសន្យាថានឹងក្លាយជា«អ្នកទទួលមរតកនៃពិភពលោក»ចេញមកពីការកាន់តាមច្បាប់ តើអ្នកណាអាចជឿលើគុណវុឌ្ឍិនោះ ហើយរង់ចាំវា? ពីព្រោះអ្នកណាជាបុរសសារភាពថាខ្លួនមិនអាចធ្វើតាមច្បាប់បាន។ ដូច្នេះ គាត់បានក្លាយទៅជាសក់របស់លោកីយ៍ ដោយការកាន់តាមច្បាប់ គ្មានកន្លែងនៃជំនឿ ហើយពាក្យសន្យាក៏មិនពិតដែរ។ ការសន្យានិងជំនឿស្ថិតក្រោមប្រព័ន្ធដើម្បីក្លាយជាសក់ដែលដើម្បីទទួលបានភាពសុចរិតដោយគ្មានគុណសម្បត្តិប៉ុន្តែដោយព្រះគុណ។

15 ពាក្យក្រិកនៃខគម្ពីរនេះចាប់ផ្តើមដោយ gal (γὰρ = ដោយសារតែ) ដើម្បីបង្ហាញពីហេតុផលនៃខគម្ពីរខាងលើ។

សម្រាប់ច្បាប់នាំមកនូវសេចក្តីក្រោធ ទ្រឹស្តីនេះត្រូវបានពន្យល់កាន់តែច្បាស់នៅក្រោម 7:5 ។ ច្បាប់មិនគេចផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះមកលើយើងទេ ជាជាងធ្វើឲ្យវាសម្រេច។ ដូច្នេះដើម្បីក្លាយទៅជាសក់ (ដើម្បីទទួលបានស្ថានសួគ៌) មិនអាចក្លាយទៅជា. ដូច្នេះ តើច្បាប់សម្រេចសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយរបៀបណា? (1) វាលាតត្រដាងនូវអ្វីដែលជាអំពើបាប។ អ្នកដែលទទួលការប្រៀនប្រដៅ និងបំបែកខ្លួនចេញ គឺត្រូវតាំងឡើងដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (២) ប្រតិបត្តិតាមតួនាទីដោយការដេញតាមអំពើបាប ហើយតាំងខ្លួនជាបាប។ សកម្មភាពពីរនៃច្បាប់មិនធ្វើឲ្យបុរសរួចផុតពីសេចក្តីក្រោធ

របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែធ្វើឲ្យគាត់ជាប់ក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។ ព្រោះច្បាប់មិនល្អទេ តែចិត្តមនុស្សអាក្រក់។

១៦ ហេតុនេះហើយបានជាវាអាស្រ័យទៅលើសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីសន្យាអាចស្ថិតនៅលើព្រះគុណ

ខគម្ពីរនេះត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយខគម្ពីរខាងលើ។ ប្រសិនបើការសន្យាដើម្បីក្លាយជា "សក់របស់ពិភពលោក" ចេញមកក្រៅច្បាប់ នោះការសន្យាមិនអាចបង្កើតបានទេ។ ព្រោះអ្នកដែលត្រូវគោរពច្បាប់ទាំងស្រុង គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងមនុស្សជាតិឡើយ។ ដូច្នេះ ការក្លាយជាអ្នកស្នងមរតកមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្វីឡើយ លើកលែងតែព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ នៅក្នុងដៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់ វាត្រូវបានប្រទានដោយព្រះគុណ ផ្ទុយទៅវិញបុរសម្នាក់នោះ គួរតែផ្តល់ឱ្យដោយជំនឿ។

ហើយត្រូវធានាដល់ពូជពង្សទាំងអស់របស់គាត់ ប្រសិនបើការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យលើអំណាចរបស់មនុស្សខ្លួនឯង នោះវាមិនត្រូវបានពង្រឹងឡើយ។ ព្រោះបុរសជាកូននៃសេចក្តីក្រោធ។ (អេភេសូរ ២:៣) ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់ដែលជ្រាបពីភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង គ្មានការរាប់ថាទ្រង់នឹងទទួលអ្វីពីយើងក្នុងការសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងឡើយ។ ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីព្រះអង្គសង្គ្រោះមានភាពទន់ខ្សោយ និងអំពើពុករលួយផ្តល់ឱ្យពួកគេនូវសេចក្តីសង្គ្រោះដោយមិនអាចទប់ទល់បាន។

— មិនត្រឹមតែអ្នកកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ចំពោះអ្នកដែលមានជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំផងដែរ ខគម្ពីរនេះលាតត្រដាងដូចជារឿងដែលហាក់បង្ហាញពីវិធីពីរយ៉ាង។ នោះគឺជាផ្លូវរបស់សាសន៍យូដាម្នាក់ដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃក្រិត្យវិន័យ និងវិធីផ្សេងទៀតនៃជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ។

ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃពាក្យនេះមិនមែនជាការពិតទេ។ នៅពេលយើងភ្ជាប់ខគម្ពីរនេះទៅផ្នែកពាក់កណ្តាលទីមួយយ៉ាងជិតស្និទ្ធ វាគ្មានន័យអ្វីសោះ។ ពាក្យនៃផ្នែកទីមួយបាននិយាយថាដើម្បីក្លាយជាសក់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណនិងជំនឿ។ ពាក្យនៃផ្នែកចុងក្រោយនេះពន្យល់អំពីការអនុវត្តនៃសេចក្តីពិតយ៉ាងលម្អិត។ នោះគឺដើម្បីក្លាយជាសក់ដោយព្រះគុណនិងជំនឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្សម្នាក់ដើម្បីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ដែលមានទាំងសាសន៍យូដានិងសាសន៍ដទៃ។

តើនរណាជាឪពុករបស់យើងទាំងអស់គ្នា... នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ឃ្លានេះបានបន្ថែមថា អ្នកដែលធ្វើតាមជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ នោះគឺជាការបង្ហាញពីសិទ្ធិអំណាចនៃសក់របស់គ្រីស្ទបរិស័ទជាសាសន៍ដទៃយ៉ាងច្បាស់។ គាត់គឺជាបុព្វបុរសនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ ពាក្យ «នៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ» មានន័យថា មួយនេះ។ នោះគឺជាការពិតដែលថាអ័ប្រាហាំគឺជាបុព្វបុរសនៃអ្នកជឿទាំងអស់របស់យើង (អ្នកណាដែលគ្រិស្តសាសនាយូដានិងគ្រីស្ទានសាសន៍ដទៃ) ដែលជាបុព្វបុរសរបស់សាសន៍យូដាចង្អុលបង្ហាញថាមិនមែនដោយរូបកាយទេប៉ុន្តែដោយខាងវិញ្ញាណស្របតាមស្តង់ដារនៃព្រះ។

17 ដូចដែលមានចែងទុកមកថា នេះគឺដើម្បីបញ្ជាក់ពាក្យផ្នែកចុងក្រោយខាងលើថា "អ័ប្រាហាំ ដែលជាបិតានៃយើងទាំងអស់គ្នា" តាមរយៈសញ្ញាចាស់។ ប្រយោគដែលបានដកស្រង់នេះចេញពីលោកុប្បត្តិ ១៧:៥ ដូចដែលយើងបកប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរដោយផ្ទាល់ វាមានន័យថា «យើងបានបង្កើតអ្នកជាបុព្វបុរសនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍»។ លោក Theodore Zahn បាននិយាយថា អត្ថន័យនៃពាក្យនេះចង្អុលទៅការពិតដែលថា អ័ប្រាហាំនឹងក្លាយជាបុព្វបុរសនៃកូនចៅខាងរូបកាយ។ (ស្លាប់ leibliche

Nachkommenschaft Abrams និង Sarahs) ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងបកស្រាយពាក្យនេះ យើងគួរតែសំដៅទៅលើលោកុប្បត្តិ ១៨:១៨-១៩ និង ២២:១៧-១៨ ជាដើម។

ពួកគេបានទាយថា គ្រប់ជាតិសាសន៍លើកលែងតែអ៊ីស្រាអែលនឹងបានពរដោយកូនចៅអ័ប្រាហាំ។ បន្ទាប់មក នៅពេលដែលពរជ័យខាងវិញ្ញាណតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាកូនចៅខាងរូបកាយរបស់អ័ប្រាហាំ បានរីករាលដាលដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ នោះមានន័យថា អ័ប្រាហាំក្លាយជាបុព្វបុរសខាងវិញ្ញាណនៃគ្រប់ជាតិសាសន៍។

នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលព្រះអង្គបានជឿ ព្រះអង្គប្រទានជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយត្រាស់ហៅអ្វីៗដែលមិនមាន។ នេះចង្អុលបង្ហាញថាអ័ប្រាហាំនិងអាល់គ្រីស្ទានជាកម្មសិទ្ធិរបស់បន្ទាត់ដូចគ្នាខាងវិញ្ញាណ។ ដូចដែលយើងឃើញឃ្លានេះ លក្ខណៈពិសេសនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ (១) ជឿលើព្រះ «ដែលផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់»។ នេះគឺជាជំនឿដែលគាត់បានធ្វើតាម ពេលគាត់បានទទួលបញ្ជាឲ្យថ្វាយអ៊ីសាក។ ហេព្រើរ ១១:១៧-១៩ មានប្រសាសន៍ថា «ដោយសេចក្តីជំនឿអ័ប្រាហាំ ពេលគាត់ត្រូវបានល្បងល គាត់បានថ្វាយអ៊ីសាក ហើយអ្នកដែលបានទទួលសេចក្តីសន្យានោះគឺនៅក្នុងការថ្វាយកូនប្រុសតែមួយរបស់គាត់ ដែលមានពាក្យថា «តាមរយៈអ៊ីសាក។ កូនចៅរបស់អ្នកត្រូវដាក់ឈ្មោះ»។ គាត់បានចាត់ទុកថា ព្រះអាចប្រោសគាត់ឲ្យរស់ឡើងវិញបាន ហើយបើនិយាយជាន័យធៀប គាត់បានទទួលគាត់វិញ។ «ជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំនេះគឺស្រដៀងនឹងជំនឿដែលជឿលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ (២) ជឿលើព្រះ «ដែលហៅមករកនូវអ្វីដែលមិនមាន»។ ពាក្យថា "អ្នកណាហៅរបស់ដែលមិន

មាន" មានន័យថាគាត់អាចបង្កើតអ្វីមួយចេញពីអ្វីទាំងអស់។ ទោះបីជាអ័ប្រាហាំគ្មានកូនប្រុសរបស់គាត់រហូតដល់អាយុ 100 ឆ្នាំក៏ដោយ គាត់ជឿជាក់លើការសន្យារបស់ព្រះដែលថាកូនចៅរបស់គាត់នឹងមានភាពចម្រុងចម្រើនដូចផ្កាយនៅលើមេឃ និងដូចជាខ្សាច់នៅលើមេឃ។ជំនឿនេះគឺស្រដៀងនឹងជំនឿដែលជឿលើព្រះចេស្តានៃព្រះដែលបង្កើតមនុស្សមានបាបជាច្រើនឡើងវិញ។ ពីសេចក្តីជំនឿដែលត្រូវជឿលើព្រះដែល«ដែលផ្តល់ជីវិតដល់មនុស្សស្លាប់ ហើយអំពាវនាវឲ្យមាននូវអ្វីដែលមិនមាន»។ លោក K. Barth បានបន្ថែមការបកស្រាយរបស់គាត់ដូចតទៅ នោះគឺថា "ជំនឿគឺខុសគ្នាទៅនឹងអ្វីដែលហៅថា ជំនឿលើចំណុចដែលវាមានអំណាចច្នៃប្រឌិតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ ដែលមានទស្សនៈមិនច្បាស់លាស់នៃពិភពនៃទេវកថា និងអាថិកំបាំង។ ជំនឿមិនធ្វើឲ្យពិភពលោកក្លាយជាអ្នកមានដោយទាញពិភពលោកដ៏ខ្ពស់មកក្នុងលោកទេ។ វៀរលែងតែការស្លាប់របស់មនុស្ស និងមិនមានហើយ នៅកន្លែងដែលមិនឃើញអ្វីសោះ សេចក្តីជំនឿ ឃើញជីវិត និងសត្វ ហើយនៅកន្លែងដែលមនុស្សឃើញជីវិតហើយ ភាពជាវា ឃើញសេចក្តីស្លាប់ និងមិនមែន។ អ័ប្រាហាំបានក្រោកឈរឡើងនៅក្នុងជួរនៃវិបត្តិបែបនេះ។ ការឆ្លងកាត់បន្ទាត់នេះនៅផ្នែកនេះ ដើម្បីពង្រីកអ្វីមួយ ការអភិវឌ្ឍន៍ និងសាងសង់វាគឺជាការលះបង់ទទេ។ ដូចដែលយើងឃើញវាលើសពីយើង ការពង្រីក ការអភិវឌ្ឍន៍ និងការសាងសង់ គ្រាន់តែជាការស្លាប់ និងមិនមាន។ » (Rombrief ទំព័រ ១១៧) ។ ដោយសារតែនេះគឺថា K. Barth បានឃើញជំនឿលើទស្សនៈនៃគោលការណ៍នៃការស្មានវិបត្តិ វាជាទ្រឹស្តីខុស។ ការដែលគាត់ឃើញជំនឿជាសកម្មភាពនៃគំនិតជម្លោះគឺខុស។ សេចក្តីជំនឿ

ដោយអំណាចនៃព្រះអាចមានជាលក្ខណៈនៃរដ្ឋនៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហ។

18 ពីឃ្លានេះដល់ខទី 25 បង្ហាញពីទំនាក់ទំនងរវាងជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ និងយុត្តិកម្មដែលគាត់បានទទួល។

ដោយក្តីសង្ឃឹម គាត់ជឿប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ការបកប្រែផ្ទាល់នៃអត្ថបទភាសាក្រិចនៃឃ្លានេះ (παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι) គឺ "ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលគាត់បានជឿលើសេចក្តីសង្ឃឹម" ។ ការពិត "ប្រឆាំងនឹងក្តីសង្ឃឹម" មានន័យថាគាត់មិនមានក្តីសង្ឃឹមនៅក្នុងទស្សនៈរបស់មនុស្សនោះទេ។ «ជឿលើសេចក្តីសង្ឃឹម» ជាពាក្យដែលត្រូវពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសង្ឃឹមដែលព្រះបានសន្យា។ Lietmann ក៏បានបកស្រាយឃ្លានេះថា "

ដូចដែលគាត់បានត្រូវប្រាប់ថា "កូនចៅរបស់អ្នកក៏ដូច្នោះដែរ"។ ពាក្យនេះគឺជាការសន្យាដែលមាននៅក្នុង លោកុប្បត្តិ ១៥:៥។ មូលហេតុមួយដែលអ័ប្រាហាំជួបប្រទះនឹងការរាប់មនុស្ស ហើយជឿគឺជាពាក្យដែលព្រះបានសន្យា។ ចំពោះអ្នកដែលបានសន្យាគឺជាព្រះ គាត់បានជឿលើវា។ នោះគឺគាត់មិនជឿលើវាទេព្រោះវាល្អនៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែគាត់ជឿលើវាសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាជាងដើម្បីឆ្លងកាត់វិធានការរបស់មនុស្ស។ នៅកន្លែងដែលហួសពីខ្នាតរបស់មនុស្ស ជំនឿជាជាងរកកន្លែងដែលវាអាចអង្គុយបាន។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំក្នុងចិត្តគឺការពិតថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿ គឺមានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នៅកន្លែងដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជំនឿពិតមិនដំណើរការទេ។ បើការជឿជាក់ខ្លះមិនអាស្រ័យលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ នោះគឺ

ជាអបិយជំនឿ។ ដូច្នេះហើយ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងបទបញ្ញត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ។
19 គាត់មិនបានធ្វើឱ្យចុះខ្សោយទេ វិធីសាស្ត្រពិតដែលយើងរក្សាជំនឿយ៉ាងមុតមាំ គឺមិនមែនការមើលឃើញការលំបាកដែលព្រះបានសន្យាចំពោះកិច្ចការនោះទេ ប៉ុន្តែគឺការគិតអំពីលក្ខណៈស្មោះត្រង់របស់ព្រះផ្ទាល់ដែលបានសន្យានោះ។
ទោះជាអ័ប្រាហាំស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកក្នុងការជឿលើការសន្យាក្តី ក៏ជំនឿរបស់គាត់មិនទន់ខ្សោយដោយសារវាឡើយ។ អត្ថន័យនៃឃ្លាគឺខុសគ្នានឹងពាក្យ « គ្មានជំនឿណាមួយធ្វើឲ្យគាត់រង្វេង» នៅក្នុងខបន្ទាប់។ នេះមិនមែនមានន័យថាគាត់មិនសង្ស័យដោយបញ្ញាទេ ប៉ុន្តែគាត់មិនបានញាប់ញ័រដោយចេតនា។ ស្ថានភាពរបស់អ័ប្រាហាំដែលគួរជឿថាកូនប្រុសរបស់គាត់គួរត្រូវបានបង្កើតដោយការសន្យារបស់ព្រះគឺដូចជាស្ថានភាពដែលគាត់មានវ័យចំណាស់ហើយជិតស្លាប់។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿពិតចេញមកពីស្ថានសួគ៌សុទ្ធសាធ ជាជាង គាត់មិនបានស្អប់វាទេ តែបានរីករាយ។ ដោយសារតែការអំពាវនាវដូច្នេះ បរិយាកាសប្រយោជន៍ដើម្បីបើកផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿពិតជាអាចផ្តល់ពេលវេលាដើម្បីបំបែកសេចក្តីជំនឿ។ កាលដែលដាវីឌទៅវាយកូលីយ៉ាត នោះជាសម្លៀកបំពាក់ដែលគាត់ស្លៀកជាជាងធ្វើឲ្យគាត់ជំពប់ដួល តើគាត់មិនបានដោះវាចេញទេ? នៅពេលដែលយើងបោះបង់ចោលមាគ៌ានៃសេចក្តីជំនឿ វាក្លាយជាផ្លូវការជំពប់ដួលរារាំងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងបុរសក្នុងស្ថានភាពណាមួយ។ ដូចប្លុកជញ្ជាំងកណ្តាលអត់មាន មិនដឹងថាបុរសនោះទីបំផុតវត្ថុទាំងមូលត្រូវបោះចូលក្នុងឆ្នាំងគ្មានបាតទេ? ជើងនេះគ្មានកប៉ាល់រំដោះមនុស្សទេ ដៃខ្លះនិងកន្លែងដាក់ជើង។

តើអ្នកដែលត្រូវបានគេបោះចូលទៅក្នុងពួកគេអាស្រ័យតែលើដៃនៃអ្នក
បង្កើតទេឬ? ប៉ុន្តែគ្រាន់តែដោយសារតែ, ជំនឿតែងតែមិនមែន, ដូច្នេះត្រូវ
បានហៅសម្រាប់, មានតែបរិស្ថានអាក្រក់។ ដូច្នេះហើយបានអំពាវនាវឱ្យ
មានជំនឿផងដែរនៅក្នុងបរិយាកាសល្អ។ ប៉ុន្តែជំនឿបែបនេះតែងតែមានស
ក្តានុពលមិនបង្ហាញអត្តសញ្ញាណនោះទេ។ ជំនឿបែបនេះមិនទាន់បានជួប
នឹងកូនកំលោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយមិត្តកំលោះ។ វាមានដូចជា
រចនាប័ទ្មនៃកូនក្រមុំលាក់កំបាំង។

20 គ្មានជំនឿណាមួយធ្វើឲ្យគាត់រង្វេងឡើយ។ ពាក្យក្រិកនៃការមិនជឿ
(διεκρίθη) មានន័យថា "ការបែកគ្នា" ។ នេះជាសភាពដែលចិត្តវិលទៅក្នុង
ផ្លូវនេះ ហើយចូលទៅក្នុងផ្លូវនោះដោយសភាពនៃចិត្តដែលបែកចេញ។ នេះ
ជាសភាពផ្លូវចិត្តកើតឡើងដោយការប្រតិបត្តិបញ្ញា គឺផ្ទុយពីសេចក្តីជំនឿ
ដែលមានចរិតសាមញ្ញ។ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីជួបនឹងការល្បួងក្នុង
ជីវិតដ៏ស្មោះត្រង់របស់យើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងយកឈ្នះវា យើងកាន់តែ
ទទួលបានអំណាច។ ប៉ុន្តែ គាត់បានរឹងប៉ឹងក្នុងជំនឿរបស់គាត់ មានអ្នក
ប្រាជ្ញមួយរូបអះអាងថាឃ្លានេះមានន័យថា អ័ប្រាហាំមានសុខភាពមាំមួន
ដោយសារជំនឿ ប៉ុន្តែវាមិនមែនទេ។ធម្មជាតិ។ ដូចដែលអត្ថបទកូរ៉ែលាត
ត្រដាង នេះមានន័យថាជំនឿរបស់គាត់កាន់តែរឹងមាំ។ ទោះបីជាអ័ប្រាហាំ
និងសារ៉ាមានវ័យចាស់ក៏ដោយ អ្វីដែលពួកគេជឿលើការសន្យាដែលព្រះ
ប្រទានដល់កុមារក៏ជាសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យដែរ ប៉ុន្តែជំនឿដែលពួកគេបាន
ចាប់បានកូនប្រុសតែមួយរបស់អ៊ីសាក ហើយថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះគឺជា
ជំនឿធំជាង។ មួយគឺជាជំនឿដើម្បីជឿអ្វីដែលហេតុផលរបស់ពួកគេមិន
អាចបកស្រាយបាន ប៉ុន្តែមួយទៀតគឺទោះបីជាហេតុផល អារម្មណ៍ និងសូ

ម្ប៉ាតែឆន្ទៈត្រូវបានរំខានក៏ដោយ វាគឺជាជំនឿដ៏អស្ចារ្យក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ នៅពេលដែលជំនឿត្រូវបានពង្រឹងកាន់តែច្រើន គាត់អាចលើកតម្កើងព្រះ។ (ចុងបញ្ចប់នៃខទី ២០)

ដូចដែលគាត់បានលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ការពិតដែលថាដើម្បីលើកតម្កើងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺត្រូវស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ជាព្រះជាម្ចាស់ (1:21) ហើយដើរនៅចំពោះមុខព្រះអង្គ។ ព្រះអាចធ្វើអ្វីដែលមនុស្សមិនអាចធ្វើបាន។ ជីវិតដើម្បីទទួលស្គាល់ការពិតនេះគឺវាគោរពព្រះជាព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ។ ដូច្នេះ កាលដែលជំនឿកាន់តែខ្លាំងឡើង គាត់អាចលើកតម្កើងព្រះថែមទៀត។ ការទទួលស្គាល់ព្រះជាព្រះមិនប្រតិបត្តិតែដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ដូចបានមានចែងខាងលើនេះផងដែរនិងដោយបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ, ប្រាជ្ញារបស់ព្រះអង្គ, មេត្តាករុណារបស់ព្រះអង្គជាដើមនិងដោយគ្រប់លក្ខណៈ។ ទោះបីជាជំនឿរបស់យើងមានភាពរឹងមាំក៏ដោយ តើវាគ្រប់គ្រាន់ឬទេដែលកម្រិតដែលព្រះពេញចិត្តក្នុងការលើកតម្កើងព្រះ? វាមិនមែនទេ។ ជំនឿដ៏រឹងមាំក៏ខ្លីទៅនឹងស្តង់ដារនៃសេចក្តីជំនឿដែលទទួលស្គាល់ព្រះជាព្រះ។ ដូច្នេះ តើវាអាចលើកតម្កើងព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ការពិតដែលថាវាអាចលើកតម្កើងព្រះគឺបានកើតឡើងនៅពេលដែលវាបង្ហាញដោយភាពរាបទាបដើម្បីទទួលស្គាល់ការខ្វះខាតរបស់គាត់។

២១-២២ មានការជឿជាក់យ៉ាងពេញលេញថា នេះគឺ purelopoldeis (πληροφορηθεὶς) ជាភាសាក្រិច ដែលសម្រាប់វាត្រូវបានបញ្ជាក់យ៉ាងពេញលេញថាការពិតមួយចំនួនគឺជាការពិត។ មានន័យថា ជំនឿចំពោះវាត្រូវបានតាំងឡើងយ៉ាងរឹងមាំ។ ជំហាននៃសេចក្តីជំនឿនេះបានក្លាយទៅជាដូច្នេះដោយសារអ័ប្រាហាំបានឃើញការសម្រេចមួយផ្នែកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ

ដែលគាត់បានទទួល។ K. Barth បាននិយាយថា "តើគាត់ទទួលបានការ
ធានានេះដោយគ្រាន់តែចុចទៅកាន់បទពិសោធន៍សាសនា និងវិទ្យាស្ថាន
និងការហៅទូរស័ព្ទខ្លះទេ?" «រាប់គាត់ជាសេចក្តីសុចរិត»។ សូមមើលការបក
ស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៃ 4: 3 ។

23 ប៉ុន្តែ ពាក្យថា "រាប់ដល់គាត់" មិនត្រូវបានសរសេរសម្រាប់តែគាត់ទេ ឃ្លា
នៃកិច្ចការដែលអ័ប្រាហាំបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ មិនមែន
ដើម្បីកត់ត្រាគន្លងនិទ្ទេសរបស់អ័ប្រាហាំបុរសម្នាក់ឡើយ។ វាព្យាករណ៍ដើម្បី
អនុវត្តប្រព័ន្ធអចិន្ត្រៃយ៍នៃយុត្តិកម្មជាទូទៅ។ អ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត
ជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សសុចរិត។ កូនចៅខាងវិញ្ញាណជាច្រើនរបស់គាត់ត្រូវ
តែរាប់ជាសុចរិតដោយគោលការណ៍ដូចគ្នា។

24 ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងផងដែរ។ វានឹងត្រូវបានរាប់បញ្ចូលដល់ពួកយើងដែល
ជឿលើព្រះអង្គដែលបានរស់ពីសុគតឡើងវិញនូវព្រះយេស៊ូវជាអម្ចាស់នៃ
យើង ពាក្យនេះមានន័យថាកំណត់ត្រាព្រះគម្ពីរដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់
ជាសុចរិតគឺជាការបើកសម្តែងសម្រាប់សូម្បីតែយើងបានបង្ហាញនៅក្នុងថ្ងៃ
ចុងក្រោយ។ សូមមើល រ៉ូម ១៥:៤, ១កូរិនថូស ១០:១១។ សេចក្តីពិតរបស់
ព្រះក្នុងការសង្គ្រោះបុរសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺពិតជាពិត និងជាសកលនៅក្នុង
សម័យបុរាណ និងក្នុងសម័យនេះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ១:៩-១០) យើងគួរតែតាំង
ជីវិតរបស់យើងចំពោះសេចក្តីពិត។

25 ឃ្លានេះចាប់ផ្តើមដោយ hos (ὃς) ជាភាសាក្រិច ជាសព្វនាមដែលទាក់ទង
គ្នា ដែលចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវ នេះបង្ហាញពីការបន្តនៃខគម្ពីរខាងលើ។
ដែលត្រូវបានបញ្ជូនទៅសម្រាប់ការរំលងរបស់យើង។ សូមមើល 3:23-26,
5:8-10, II Cor 5:18-21, Gal 3:13, I Pet 2:21-25 ។ រឿង "បានត្រូវរំដោះ" គឺ

ជារឿងដែលព្រះយេស៊ូវបានជួបជាច្រើនដង រហូតដល់ទ្រង់ឃ្លានៅលើឈើឆ្កាង។ (1) ព្រះបានប្រទានព្រះរាជបុត្រាបង្កើត គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដោយការពិតដែលថា ព្រះស្រឡាញ់បុរសនោះដោយដួងចិត្តលះបង់។ (យ៉ូហាន ៣:១៦) (២) យូដាបានប្រគល់គ្រូរបស់លោក គឺលោកយេស៊ូដល់សម្តេចសង្ឃ ដោយព្រោះស្រឡាញ់លុយដោយចិត្តលោភ។ (Mt 26:15-16) (3) សម្តេចសង្ឃ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យបានឲ្យព្រះយេស៊ូថា ពួកគេស្គាល់ទ្រង់ជាខ្មាំងសត្រូវ ដោយសារការច្រណែនរបស់ពួកគេ យកដែកគោលលើឈើឆ្កាង (ម៉ាថាយ ២៧:២៤-២៦) (៤) ពីឡាតឲ្យព្រះយេស៊ូ ដល់ហ្វូងមនុស្ស។ ហើយបានលើកឡើងសម្រាប់ហេតុផលរបស់យើង។ យោងទៅលើផ្នែកខាងក្រោយនៃសេចក្តីអធិប្បាយនៃពាក្យនេះ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

៣ តើបទគម្ពីរចែងយ៉ាងណា? "អ័ប្រាហាំបានជឿព្រះ ហើយបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត" ។ (ខ៣) ត្រង់ចំណុចនេះ K. Barth បានលាតត្រដាង « ជំនឿជាអព្ភូតហេតុដែលអ័ប្រាហាំបានជួបជាពិសេស ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ នេះគឺជាជម្លោះរបស់មនុស្ស ការកាន់កាប់របស់មនុស្ស និងសកម្មភាពរបស់មនុស្ស ពោលគឺវាមានសេរីភាព និងជាសកម្មភាពគួរឱ្យទុកចិត្តរបស់ព្រះ។ បុរសត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះតាមរយៈវត្ថុដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្ស (Das an Abraham sich eregnende gebucht. Eine allem Sein, Haben und Tun des Menschen gegennuber freie und garade in ihrer Freiheit kraftige, reale Tat Gottes. Durch dasht, ist nimmt der Mensch teil an dem; គឺ Gott ist – Romerbrief ទំព័រ ៣៧) ។ នៅទីនេះ K. Barth បានទទួលស្គាល់ថា សេចក្តីជំនឿគឺជា

សកម្មភាពរបស់ព្រះ លើកលែងតែសិទ្ធិអំណាចនៃការកាន់កាប់របស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែតាមការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ សេចក្តីជំនឿគឺជាព្រះដែលប្រទានឲ្យ ហើយក៏មាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សយ៉ាងច្បាស់ដែរ។ (អេភេសូរ ២:៨ លូកា ៧:៥០)

ហើយចំពោះអ្នកដែលមិនធ្វើការ ប៉ុន្តែជឿលើគាត់ ដែលរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សទុច្ចរិត នោះសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ត្រូវបានរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិត (ខទី ៥) នៃឃ្លានេះ ខេ. បាតបាននិយាយថា "អ័ប្រាហាំស្ថិតនៅក្រោមភាពអវិជ្ជមានដូចអ្នកដទៃទាំងអស់។ គាត់បានយល់ពីស្ថានភាពរបស់គាត់ ហើយមានអារម្មណ៍ថាមានវិបត្តិ ការពិតដែលថានៅក្នុងវិបត្តិគាត់ខ្លាចព្រះ ការពិតដែលថាគាត់បានស្តាប់ព្រះបន្ទូលអវិជ្ជមានរបស់ព្រះហើយទទួលយកវាជាវិជ្ជមានផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់គឺជាជំនឿរបស់គាត់។ » (រ៉ូមប៊ីរីហ្វ ទំព័រ ៩៩)។ ពាក្យនេះរបស់ Barth បង្ហាញពីទស្សនៈរបស់គាត់ចំពោះសេចក្តីជំនឿយ៉ាងច្បាស់ម្តងទៀត។ លោកបដិសេធថា ជំនឿមានទិដ្ឋភាពប្រវត្តិសាស្ត្រ និងផ្នែកចិត្តសាស្ត្រ។ (Erlebnis, Erkenntnis und Glaube, ទំព័រ 97. 103, 105-106) ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ជំនឿដែលជាមនសិការរបស់មនុស្សគឺមិនមែនជាជំនឿពិតទេ ហើយក៏ជាជំនឿដែលជាកន្លែងខ្វះចន្លោះ (Ein Hohlraum) ។ គំនិតរបស់ K. Barth មិនត្រឹមត្រូវទៅនឹងការពិតនៃបទគម្ពីរទេ។ បទគម្ពីរបានចែងថា ជំនឿរបស់យើងទាក់ទងនឹងធាតុចិត្តសាស្ត្រ។

រ៉ូម ១០:៩-១០) ដូចជាដាវីឌក៏មានប្រសាសន៍អំពីពរជ័យរបស់អ្នកដែលព្រះរាប់ជាសុចរិតក្រៅពីការប្រព្រឹត្ត៖ (ខ៦) នៃខគម្ពីរនេះ K. Barth បានមានប្រសាសន៍ថា "បុគ្គលដែលមានពរដែលបានរាប់ជាសុចរិតនៅក្នុងពិភពចិត្ត

សាស្ត្រ មិនមានទំនាក់ទំនងនៃការកាន់កាប់ឡើយ។ នៃព្រះរាជាណាចក្រ
របស់ព្រះ ប៉ុន្តែជាកន្លែងទំនេរបរិសុទ្ធ»។ (Psaychologisch betractet, nur
Jeerer Raum sein kann – Romerbrief, ទំព័រ 100) តើត្រូវរាប់គាត់ដោយ
របៀបណា? តើមុន ឬក្រោយពេលកាត់ស្បែក? វាមិនមែនក្រោយទេ ប៉ុន្តែ
មុនពេលគាត់កាត់ស្បែក។ (ខ១០) អត្ថន័យនៃពាក្យនេះបញ្ជាក់ថា ការដែល
អ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតគឺជាការពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយវាគឺជា
មុនជាងព្រឹត្តិការណ៍កាត់ស្បែក។ ប៉ុន្តែ K. Barth យល់ខុសអំពីរឿងនេះ
ហើយបាននិយាយថា ជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ មិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសា
ស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រដើមដែលមានពីមុនជាងព្រឹត្តិការណ៍
ប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺសាសនា
ខ្លួនឯងទទួលស្គាល់ថាពេលវេលានៃយុត្តិកម្មគឺឥតគិតថ្លៃហើយជាការចាប់
ផ្តើមដ៏បរិសុទ្ធដែលមិនត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអ្វីៗទាំងអស់។ " ( ) ។ នៅ
ទីនេះ ពាក្យ "ចាប់ផ្តើម" (Anfang) អាចជាពេលវេលានៃប្រវត្តិសាស្ត្រដើម
ដែលជាឱកាសសម្រាប់ K. Barth ។ នេះជាការបកស្រាយខុសដែលចាត់ទុក
អត្ថន័យនៃអត្ថបទខុសគ្នា។ អត្ថន័យនៃអត្ថបទគឺមិនមែនដើម្បីពិភាក្សាអំពី
ពេលវេលានៃយុត្តិកម្មដែលជាស្តង់ដារនៃប្រវត្តិសាស្ត្រដើមនោះទេ ប៉ុន្តែជា
គោលគំនិតប្រវត្តិសាស្ត្រទូទៅ។

គាត់បានទទួលទីសំគាល់នៃការកាត់ស្បែក ជាគ្រានៃសេចក្តីសុចរិត ដែល
គាត់មានដោយសារជំនឿ ខណៈពេលដែលគាត់មិនទាន់កាត់ស្បែកនៅឡើ
យ។ (ខទី ១១) ខេ. បាត បានមានប្រសាសន៍អំពីខគម្ពីរនេះថា « អត្ថន័យ
ពិតនៃការចាប់អារម្មណ៍ទាំងអស់គួរតែធ្វើប្រតិបត្តិការដើម្បីបង្ហាញវិវរណៈ
ដែលហួសពីបាតុភូតបច្ចុប្បន្ន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេត្រូវតែជាភស្តុតាងនៃ

ប្រវត្តិសាស្ត្រដើម លើសពីវា ការចងចាំរបស់វា និងចរន្តខ្ពស់របស់វា។ ការកាត់ស្បែក សាសនា ព្រះវិហារ ពួកគេមិនមានអត្ថន័យវិជ្ជមានទេ គឺមានតែសញ្ញាសាមញ្ញ និងអត្ថន័យអវិជ្ជមានប៉ុណ្ណោះ»។ (Zeichen, Zeugnis, Abid, Erinnerung, Hinweis ist die geschichtliche Wirklichkeit alles OffenbaurangIndricks, Hinweis auf die Offenbarrung selbt, die immer wieder jenseits aller geschichtlichen Wirklichkeit liegt…. nicht als វិជ្ជមាន នៅក្នុង halte, sonders sofern sie in ilhrer Negativitat, in ihrem Abnehmen, in ihrem Sterben begriffen und bejaht warden – Romerbrief pp 105-106) នៃការពន្យល់នេះ K. Barth បានយល់ខុសរឿងមួយ នោះគឺគាត់បានយល់ច្រលំដូចជារឿងដែលសាសនារបស់ព្រះ។ ការកាត់ស្បែក និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺដូចគ្នានេះ។ ការកាត់ស្បែកគឺជាពិធីនៃមនុស្សបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងប្រភេទនៃវត្ថុខាងវិញ្ញាណ និងសំខាន់នៃសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (ឧទាហរណ៍ ការកើតឡើងវិញ)។ (ភីលីព ៣:៣, កូល ២:១១) ដូច្នេះ ការកាត់ស្បែកបានក្លាយទៅជាស្ថានភាពដោយឬគ្មាន (ហេព្រើរ ១០:១, ១កូរិនថូស ៧:១៩)។ ប៉ុន្តែសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺខុសគ្នាចំពោះពួកគេ ហើយមានសារៈសំខាន់ក្នុងការសម្រេចគោលបំណងនៃទំនាយទាំងអស់។ នៅទីនេះ ការអះអាងរបស់ K. Barth បានមើលងាយសារៈសំខាន់ជាវិជ្ជមាននៃសាសនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដ្បិតបើអ្នកកាន់តាមច្បាប់ដែលត្រូវទទួលមតិក នោះជំនឿនឹងទុកជាមោឃៈ ហើយការសន្យាក៏ទុកជាមោឃៈ។ (ខ១៤) ត្រង់នេះ ពាក្យ «ច្បាប់» មានន័យថា ច្បាប់នៃអំពើ ប៉ុន្តែ K. Barth បានយល់ខុសចំពោះការពិតដែលថា នេះចង្អុលទៅពិភពលោកដែលអាចមើលឃើញ និងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់វា។ ហើយគាត់បានយល់ខុសថាជំនឿគឺ

ជាអ្វី ហើយគាត់បានធ្វើឱ្យវាផ្តាច់ទំនាក់ទំនងជាមួយពិភពផ្លូវចិត្តដោយ
និយាយថាវាជាសកម្មភាពច្នៃប្រឌិត (Glaube ist Schopfung) ។
(Romerbrief ទំ. ១១០) នេះមិនត្រឹមត្រូវចំពោះការបង្រៀនបទគម្ពីរ។ (រ៉ូម
១០:៨-៩)

ជឿជាក់យ៉ាងពេញទំហឹង (ខ ២១) ព្រះគុណដែលត្រូវបានបង្ហាញលើអ័ប្រា
ហាំបានធ្វើឲ្យគាត់ទទួលបានសេចក្តីជំនឿដែលបានពង្រឹង។ នេះគឺជា
ទិដ្ឋភាពមួយនៃកិច្ចការបរិសុទ្ធដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បាន
គិតខុស ហើយគាត់មិនបានទទួលស្គាល់ការងារដែលនឹងកើតឡើងនៅក្នុង
ពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺការ
ធានារបស់អ័ប្រាហាំមានន័យថាគាត់យកអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកដែលបាន
ទទួលការសន្យា»។ ផ្លូវចិត្តដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ។

ប៉ុន្តែពាក្យ«រាប់ដល់គាត់»មិនមែនសរសេរសម្រាប់តែគាត់ទេ តែសម្រាប់
យើងផងដែរ។ វានឹងត្រូវរាប់ដល់យើងដែលជឿលើទ្រង់ (២៣-២៤) K. Barth
យល់ខុសជាអត្ថន័យដូចខាងក្រោម។ នោះគឺព្រឹត្តិការណ៍ផ្ទាល់ខ្លួននៃប្រវត្តិ
សាស្ត្រអាចមានសារៈសំខាន់ជាសកល។ អតីតកាលនិយាយអំពីបច្ចុប្បន្ន។
ព្រោះការកំណត់អត្តសញ្ញាណដើម្បីប្រោសមនុស្សល្ងង់អំពីរឿងអតីតកាល
និងមនុស្សថ្លង់នៃវត្ថុបច្ចុប្បន្ន ស្ថិតនៅចន្លោះអតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល។
ហេតុផលក្នុងការបង្កើតការកំណត់អត្តសញ្ញាណនេះ គឺថាការពិតចំណង
ជើងនេះមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងជាការសម្ងាត់ឡើយ»។ (Romerbrief
p121) នៅទីនេះ K. Barth អះអាងថា ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជា "រឿងដែល
មិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ (Unhistorische) ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុសព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះមិនមានលក្ខណៈមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈអរូ

បី។ ដូច្នោះហើយ វាមានចរិតលក្ខណៈសកល និងតួអក្សរអស់កល្បជានិច្ច។ ការពិតដែលថា K. Barth អះអាងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះថាជា "តួអក្សរដែលមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ" ដោយគោលការណ៍នៃទ្រឹស្តីរបស់គាត់ ការកាន់កាប់របស់ព្រះគឺចេញពីភាពចម្រូងចម្រាសទៅនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏សំខាន់។ ប៉ុន្តែប្រព័ន្ធនៃចំណេះដឹងរបស់យើង (អ្នកជឿម្នាក់) ដើម្បីស្គាល់ព្រះកើតចេញពីចំណេះដឹងនៃព្រះ ចំណេះដឹងរបស់យើង និងចំណេះដឹងរបស់ព្រះមិនទាស់ទែងគ្នាទេ។ ព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់អាចថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានឆ្លងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ (មិនមែនជាការឆ្លង) ប៉ុន្តែវាជាការយល់ខុសដើម្បីប្រឆាំងនឹងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យ វាមានកូនចិញ្ចឹមជាសកលអស់កល្បជានិច្ច។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមកលើលោកអ័ប្រាហាំក៏ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកកាន់យើងដែរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៥ តម្លៃនៃសេចក្តីជំនឿសុចរិត (រ៉ូម ៤:៣)

តើអ្វីទៅជាតម្លៃនៃសេចក្តីជំនឿសុចរិត? បញ្ហានេះគួរតែដឹងដោយយើងច្បាស់។

1. តម្លៃមិនស្ថិតនៅលើជំនឿខ្លួនឯងទេ។

ដោយសារបទគម្ពីរចែងថា យើងបានទទួលការប្រោសលោះដោយលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពាក្យ «សេចក្តីជំនឿ» ត្រូវបានប្រើដោយបុព្វបទ «តាមរយៈ» ដែលបង្ហាញអំពីវិធីសាស្ត្រដើម្បីបង្ហាញពីគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយបុព្វបទ «ព្រោះថា « ឬ «សម្រាប់» នោះទេ។ បង្ហាញពីគុណសម្បត្តិ។ ជំនឿមិនមែនជាគុណសម្បត្តិសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះទេ។ កុសលដែលត្រូវសង្គ្រោះគឺមានតែព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។

ដូច្នេះ ការរាប់ថាជាសេចក្តីសុចរិតនៃសេចក្តីជំនឿ មានន័យថាត្រូវរាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿថាជាសេចក្តីសុចរិត។ តើអ័ប្រាហាំក៏ជឿលើព្រះគ្រីស្ទដែរឬទេ? យើងអាចបញ្ជាក់បានត្រង់ចំណុចនេះ តាមរយៈពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់អ្នកបានអរសប្បាយជាខ្លាំងដែលគាត់នឹងឃើញថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ។ គាត់បានឃើញវាហើយរីករាយ»។ (យ៉ូហាន ៨:៥៦) នេះចង្អុលបង្ហាញពាក្យដែលអ័

ប្រាហាំបានជឿលើការសន្យាដ៏បរិសុទ្ធអំពីភាពចម្រុងចម្រើននៃពូជពង្ស
របស់គាត់។ ៩ លោកុប្បត្តិ ១៥:៥-៦, ២២:១៧-១៨) ជាពិសេសពូជ»នៅក្នុង
លោកុប្បត្តិ ២២:១៨ «ហើយពូជសាសន៍ទាំងអស់នៅផែនដីនឹងបានពរ
ដោយព្រោះឯងបានស្តាប់តាមសំឡេងខ្ញុំ» ចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូ។ ព្រះគ្រីស្ទ
ព្រះគម្ពីរបាននិយាយ។ កាឡាទី 3:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ឥឡូវនេះ
សេចក្តីសន្យាបានកើតឡើងចំពោះអ័ប្រាហាំ និងកូនចៅរបស់គាត់។ វាមិន
និយាយថា "និងពូជពង្ស" សំដៅទៅលើមនុស្សជាច្រើននោះទេ ប៉ុន្តែសំដៅ
ទៅលើតែមួយ "និងពូជរបស់អ្នក" ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ"។ ដូច្នេះ ព្រះគ្រីស្ទជា
ខ្លឹមសារនៃសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធ ដែលអ័ប្រាហាំបានជឿ។ ដូចដែលអ័ប្រា
ហាំបានជឿលើការសន្យានេះ គាត់ប្រហែលជាមិនយល់ពីព្រះគ្រីស្ទជាអ្នក
ជឿនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ប៉ុន្តែអ្នកជឿយល់ផ្នែកខ្លះចំពោះកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ
ហើយឃើញវាច្បាស់ដូចជាឃើញវាដោយកញ្ចក់ (១កូរិនថូស ១៣:៩-១៣)។
គាត់អាចជឿលើព្រះបន្ទូលទាំងស្រុង ដោយសារវាចេញពីអំណាចនៃព្រះ។
ហើយជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំក៏ដូច្នោះដែរ។ នៅពេលកុមារមានជំងឺគាត់មិន
បានដឹងពីខ្លឹមសារនៃថ្នាំដើម្បីព្យាបាលជំងឺរបស់គាត់ទេ។ ប៉ុន្តែពេលគាត់
គោរពតាមពាក្យរបស់ឪពុកម្តាយ ហើយទទួលយកនោះ គាត់នឹងឃើញ
ប្រសិទ្ធភាព។ អ័ប្រាហាំបានគិតអំពីសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយជឿលើវា
អស់ពីចិត្ត។ សកម្មភាពដែលគាត់ថ្វាយកូនប្រុសតែមួយរបស់គាត់ ឈ្មោះអ៊ី
សាក ជាតង្វាយដុតថ្វាយព្រះក៏កើតចេញពីជំនឿបែបនេះ។

2. តម្លៃត្រូវបានដាក់លើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់វា។

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ ហើយក៏ជាការសន្យារបស់
ទ្រង់ដែរ។ គាត់គួរតែដឹងពាក្យរបស់គាត់ជាដាច់ខាត។ ដូច្នេះ ពាក្យខ្លួនវា

កាន់កាប់តម្លៃយ៉ាងពិតប្រាកដ។ កន្លែងដែលមានសេចក្តីជំនឿពិត គឺជាលក្ខ ណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មានសិទ្ធិ អំណាចទាំងស្រុងចំពោះយើង។ ដូច្នេះ យើងត្រូវក្រាបនៅចំពោះមុខវា។ ទោះបីជាយើងជឿលើដំណឹងល្អ ដូចជាពាក្យ « « ខ្ញុំនៅតែខ្លួនឯង ហើយ ដំណឹងល្អនៅតែជាដំណឹងល្អប៉ុណ្ណោះ។ យើងមិនគួរធ្វើដូច្នេះទេ។ យើងគួរ ប្រព្រឹត្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ប្រសិនបើយើងប្រព្រឹត្តតាម ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ យើងគួរប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីជំនឿ។ Godet ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញខាងទ្រឹស្តីដែលមិនចេះរីងស្ងួត បាននិយាយថា « ដំណឹង ល្អចាស់មិនគួរត្រូវបានបន្តឡើងវិញតាមសម័យកាលទេ យើងជាបុរសគួរ ត្រូវបានរំឭកឡើងវិញដោយដំណឹងល្អ»។ គាត់បានប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរដោយ សេចក្តីជំនឿ ហើយជាអ្នកទ្រឹស្តីគិតថាការសិក្សាព្រះគម្ពីរគឺជាសកម្មភាពនៃ ការថ្វាយបង្គំ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៦ អ្នកជឿ និងសមិទ្ធិផលរបស់គាត់ (រ៉ូម ៤:៤-៨)

ប្រជាជនព្យាយាមលួងលោមដោយបោះបង់ការងារ។ ពួកគេព្យាយាមជួយសង្គ្រោះដោយការដំឡើងការងាររបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាកំហុសដែលចេញពីបេះដូងនៃសមិទ្ធិផលដ៏អស្ចារ្យ។

ដូច្នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់, សមិទ្ធិផលនៃការងាររបស់ប្រជាជន គឺ 64:6 ចែងថា "យើងទាំងអស់គ្នាបានក្លាយទៅជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ហើយការប្រព្រឹត្តសុចរិតទាំងអស់របស់យើងគឺដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលកខ្វក់។ យើងទាំងអស់គ្នារសាត់ដូចស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដូចជាខ្យល់នាំយើងចេញទៅ»។ បុរសនោះជាមនុស្សមានបាបពីដូនតា អ័ដាម និងមនុស្សដែលបានដាក់នៅចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ វាជារឿងល្ងង់ដែលសកម្មភាពដែលគាត់ព្យាយាមដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺដូចជា Kush ព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរស្បែករបស់គាត់ទៅជាពណ៌ស ហើយខ្លារខិនព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរកន្លែងរបស់គាត់។ (យេ.១៣"២៣)។ នៅពេលដែលគាត់បានធ្វើការល្អ វាហាក់ដូចជាភ្ជាប់ផ្កាសិប្បនិម្មិតទៅនឹងដើមឈើដែលស្លាប់។ គឺការតុបតែងមនុស្សស្លាប់មិនឱ្យស្គាល់ព្រះដោយការងារខាងក្រៅដោយមិនមានជីវិតដូចមនុស្សមានជីវិត។ ខុងជឺ និងព្រះពុទ្ធដែលមិនស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែស្គាល់បុរសនោះជាបឋមបង្រៀនតែកិច្ចការមនុស្សស្លាប់នៅក្នុងពិភពស្លាប់។ ក្នុង

ពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ អំពើអាក្រក់មិនអាចរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់បានទេ ហើយអំពើល្អក៏មិនអាចរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់បានដែរ។ ដំបូងឡើយ បុរសនោះគួរប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរស្គាល់ព្រះ។ ការស្គាល់ព្រះពិតជាជីវិតពិត។ ជីវិតនេះត្រូវតែកើតជាថ្មី។ ម្ចាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីអន្តរាយដែលកើតឡើងអាស្រ័យនូវកិរិយាល្អ និងកុសល ដូចពាក្យខាងលើនេះ មនុស្សមិនអាចប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អពិត ដើម្បីក្លាយជាកុសលនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមអត្ថន័យពិតបានឡើយ។ ប៉ុន្តែគេគិតថា ហាក់មានសេចក្តីល្អពិត និងសុចរិតពិត ហើយរត់ទៅសម្រេចគោលបំណង។ ពេលរត់ទៅដល់គោលបំណង ក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ ហើយធ្លាក់ក្នុងភាពក្រអឺតក្រទម ធ្លាក់ក្នុងជីវិតគិតតែពីខ្លួនឯងកាន់តែជ្រៅ។ លទ្ធិខុងជឺនៅក្នុងខុងជឺ ផ្នែកពីដំណឹងល្អរបស់គ្រិស្តបរិស័ទបង្រៀនសេចក្តីជំនឿ ព្រោះគេគិតថាគេអាចក្លាយជាសុភាពបុរសសម្រាប់ខ្លួនគេ។ លទ្ធិខុងជឺ មិនដឹងការពិតជាក់ស្តែងថា បុរសនោះជាមនុស្សមានបាប។ ព្រះពុទ្ធសាសនាក៏បង្រៀនឱ្យរួចផុតពីការចាប់កំណើតឡើងវិញដែរ គឺដោយការបង្កើតបុណ្យសម្រាប់ខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែវាជាការបង្រៀនដ៏ល្ងង់ខ្លៅ។ បុរសទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការងារល្អរបស់មនុស្ស។ ប្រសិនបើបុរសនោះជឿតែលើព្រះគ្រីស្ទ នោះគាត់នឹងបានសង្គ្រោះ ហើយគាត់ក៏អាចធ្វើសេចក្តីសុចរិតបានដែរ។ បន្ទាប់មកកម្រិតនៃសីលធម៌របស់គាត់គឺខ្ពស់ជាងពេលដែលគាត់ព្យាយាមទទួលបានវាដោយខ្លួនឯងដោយមិនអាចនិយាយបានព្រោះ (1) គាត់ត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (2) ចាប់ពីពេលនេះគាត់បានធ្វើអំពើល្អដោយចិត្តផ្អែម។ ហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីជំនឿមិនត្រូវវិនាសទៅតាមច្បាប់ឡើយ ជាជាងតាំងវាយ៉ាងខ្លាំង។

(រ៉ូម ៣:៣១) ប្រវត្តិរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធ ដែលបុរសនោះនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយជំនឿដោយភក្តីភាព នោះគ្មានអ្នកណាលែងលះនោះទេ។ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ មានន័យថាអ្នកជឿត្រូវបានដកចេញ ហើយបានសង្គ្រោះ។

ខគម្ពីរ ៧–៨ បានបង្រៀនការពិតនេះ។ ពាក្យនេះគឺជា pome របស់ព្រះបាទដាវីឌ, ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញការពិតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿយ៉ាងច្បាស់។ ច្បាប់សីលធម៌ដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពួកគេនៅលើភ្នំស៊ីណៃ ពុំមានគោលបំណងដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយរក្សាវានោះទេ។ វាមានគោលបំណងលើការយល់ពីអំពើបាបនៅក្នុងមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានធួនដោយឈាមរបស់ចៀម ដែលជាប្រភេទរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ទីបំផុតវាមានន័យថានឹងទទួលបានដង្វាយធួនដោយព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មក ផ្លូវដែលទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺគ្រាន់តែជឿលើព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ សេចក្តីពិតបានចេញមកពីសម័យបុរាណ ហើយមិនបានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូតឡើយ។ យើងគួរផ្តោតលើសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៧ សេចក្តីសញ្ញា និងសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម ៤:៩-២៥)

ព្រះបានធ្វើតាមគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញាក្នុងការសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបតាំងពីដើមដំបូង។ សាសនានោះ ព្រះមុនពេលមនុស្សមានបាបស្រមៃថាដំបូងគេបានជ្រើសរើសពួកគេ ហើយបានបើកសម្តែងដល់ពួកគេ ហើយបានធ្វើសេចក្តីសន្យាសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ។ បន្ទាប់ពីអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលព្រះបានសន្យា (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) ការសន្យានឹងអ័ប្រាហាំ

(លោកុប្បត្តិ ១២:១៥ ជំពូកទី ២២) ជាគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញា។ ថាការសន្យាមិនបានយកលក្ខខណ្ឌមួយចំនួននៃអំពើល្អរបស់មនុស្សមានបាបនោះទេ ប៉ុន្តែព្រះផ្ទាល់បានសន្យាថានឹងជួយសង្គ្រោះពួកគេដោយស្មោគ្រោះចិត្ត។ មនុស្សដែលទទួលបានពាក្យសន្យាគួរតែជឿលើពាក្យសន្យាប៉ុណ្ណោះពោលគឺគេគួរទទួលតែប៉ុណ្ណោះ។ យើងគិតអំពីរឿងមួយចំនួនអំពីតួអង្គក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ការក្លាយទៅជាដោយព្រះគុណ (16)

ការដែលព្រះបានប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សមានបាបខ្លះ មិនបានកើតចេញពីការមើលឃើញកិច្ចការរបស់ពួកគេនោះទេ។ វាគឺជាការផ្តល់ការសង្គ្រោះដោយការរើសតាំងមួយចំនួននៅក្នុងពេលដំបូង។ អ័ប្រាហាំក៏មិនបានទទួលសេចក្តីសុចរិតដោយធ្វើពិធីកាត់ស្បែកដែរ។ មុនពេលគាត់ធ្វើពិធីនេះ គាត់បានទទួលភាពសុចរិតនៅពេលដំបូង។ (ខ១០) នេះជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះ នេះគឺជាការសង្គ្រោះដោយសារតែសេចក្តីជំនឿ។ ដោយសារតែការនេះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ វាគឺជាអ្វីដែលយើងជឿ។ ជំនឿគិតថាភាពស្មោះត្រង់ចំពោះវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿគឺជាលក្ខខណ្ឌចម្បង។ ប៉ុន្តែវាក៏ត្រូវបានទាញដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ទៅកាន់វត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់។ យើងពឹងផ្អែកលើម្តាយរបស់យើងដែលស្រឡាញ់យើង។ យើងគួរតែគិតដើម្បីជឿលើព្រះអស់ពីដួងចិត្តក្នុងការសន្យាថានឹងសង្គ្រោះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនចេះរីងស្ងួត និងការសម្រេចរបស់ទ្រង់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីធានាដល់ការសង្គ្រោះដែលពឹងផ្អែកលើសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណរបស់ព្រះ។ សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណត្រូវបានគ្រោងទុកដោយព្រះ ត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ ហើយកាតព្វកិច្ចរបស់យើងចំពោះសេចក្តីសញ្ញាក៏ត្រូវបានសម្រេច

ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សេចក្តីសញ្ញាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះត្រីឯក តាមរយៈកិច្ចការដ៏សប្បុរសរបស់ទ្រង់។ សេចក្តីសញ្ញានេះផ្តល់ក្តីសង្ឃឹម ជារៀងរហូតដល់យើង។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៩, ហេព្រើរ ១៣:២០) ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទកិច្ចព្រមព្រៀងនេះបាននិយាយថាអ្នកជឿរីករាយនឹងមរតកនៃពិភពលោកដែលជាមរតកនៃនគរអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ ១៣)។ មរតកដ៏អស់កល្បជានិច្ចធ្វើឱ្យយើងច្របាច់បេះដូងរបស់យើង ពេលយើងគិតអំពីវា។ ក្នុងសំបុត្របុរាណមានអក្សរថា « Mu hang san Mu hang sim » ។ មានន័យថា ប្រជាជនដាក់ចិត្តលើជីវិតគ្មានសង្ឃឹមលើលោកនេះ។
កតិកាសញ្ញានេះមានតែមួយគត់។ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទមានធាតុជាច្រើន។ (១) វាចង្អុលបង្ហាញថាទាំងសាសន៍ដទៃ និងសាសន៍យូដាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារជំនឿ។ ខ ១១-១២ បាននិយាយថា "" ។ ពាក្យនេះមានន័យថាសាសន៍ដទៃនិងសាសន៍យូដារាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿដូចជាវិធីរបស់អ័ប្រាហាំ។ (យោងទៅការបកស្រាយ។) ខទី ១៦-១៧ ក៏បង្រៀនអត្ថន័យដូចគ្នាដែរ។ យោងតាមពាក្យនេះ ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដូចជាពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយតែសេចក្តីជំនឿប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សដ៏អស្ចារ្យដូចជាអ័ប្រាហាំ និងណូអេបានសង្គ្រោះដោយជំនឿ យើងមិនអាចនិយាយការពិតថាអ្នកផ្សេងទៀតគួរតែដើរតាមផ្លូវនោះទេ។ កាឡាទី 3:15 បានមានប្រសាសន៍ថា "បងប្អូនអើយ ដើម្បីធ្វើជាគំរូដល់មនុស្សលោក៖ ទោះជាមានសម្ពន្ធមេត្រីដែលមនុស្សបង្កើតមកក៏ដោយ ក៏គ្មានអ្នកណាលុបចោល ឬបន្ថែមលើវាដែរ ពេលដែលវាត្រូវបានផ្តល់សច្ចាប័នហើយ" ហើយ Gal 3:17 បាននិយាយថា "នេះជាអ្វីដែលខ្ញុំចង់និយាយ។ ៖ ច្បាប់ដែលបានកើតឡើងក្នុងរយៈពេល 430 ឆ្នាំ

ក្រោយមក មិនបានលុបចោលកិច្ចព្រមព្រៀងដែលព្រះបានផ្តល់សច្ចាប័នពីមុនឡើយ ដើម្បីធ្វើឲ្យការសន្យានោះទុកជាមោឃៈ។ ", Gal 3:19 បាននិយាយថា "ហេតុអ្វីបានជាច្បាប់? វាត្រូវបានបន្ថែមដោយសារតែការរំលងរហូតដល់កូនចៅគួរតែមករកអ្នកដែលបានសន្យាហើយវាត្រូវបានបញ្ជូលតាមរយៈទេវតាដោយអន្តរការី។ ហើយកាឡាទី 3:21 បាននិយាយថា "តើច្បាប់នេះផ្ទុយនឹងការសន្យារបស់ព្រះឬ? ប្រាកដជាមិនមែន! ដ្បិតប្រសិនបើច្បាប់មួយត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដែលអាចផ្តល់ជីវិត នោះសេចក្តីសុចរិតនឹងមានដោយច្បាប់»។ Äs យើងសង្កេតមើលវគ្គដែលយើងអាចដឹងពីវិធីតែមួយគត់នៃការសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានយ៉ាងល្អ។ ការពិតដែលថាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺខុសគ្នាត្រូវបានបង្រៀនដោយ Pelagius, Socinian និង Lemonstrant party ។ ប៉ុន្តែវាជាការបង្រៀនមិនពិត។បន្ទាប់មក អ្វីដែលយើងគួរគិតនៅទីនេះគឺការពិតដែលថា គោលលទ្ធិនៃការសង្គ្រោះនៃព្រះគុណគឺត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿគឺជាសេចក្តីពិតដូចគ្នានៅសម័យចាស់ និងពេលថ្មី ។ នេះជាការពិតតែមួយគត់ដែលមានតាំងពីបុរាណកាល។ ដូច្នេះ យើងគួរជឿលើសេចក្តីពិតនេះដោយស្មោះត្រង់ ហើយបន្តនៅជាប់នឹងសេចក្តីស្លាប់របស់យើង។ ផ្លូវនេះតែមួយគត់ គឺជាផ្លូវសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងមិនចាំបាច់ទំនោរទៅរកផ្លូវផ្សេងនោះទេ។ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះនឹងត្រូវសម្រេចដោយព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។

ខទី 17 នៅក្នុងអត្ថបទបាននិយាយថា "នេះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំមានន័យថា: ច្បាប់ដែលបានមក 430 ឆ្នាំក្រោយមក មិនបានលុបចោលកិច្ចព្រមព្រៀងដែលបានផ្តល់សច្ចាប័នពីមុនដោយព្រះ ដើម្បីធ្វើឱ្យការសន្យានោះទុកជាមោឃៈ"

។ សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណមិនបានសម្រេចដោយអំណាចរបស់មនុស្ស ឡើយ។ វាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះសម្រេចវាបានទាំងស្រុង អាកប្ប កិរិយារបស់យើងចំពោះសេចក្តីសញ្ញាគួរតែជាសេចក្តីជំនឿមួយ។ ដ្បិតព្រះ ជាគ្រប់ទាំងអំណាច ជំនឿរបស់យើងគួរមានលក្ខណៈនៃការពឹងផ្អែក។ យើងត្រូវចងចាំជានិច្ចនូវការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវមិនបរាជ័យទេ។ ពាក្យ « ព្រះយេស៊ូវមិនដែលបរាជ័យឡើយ » គឺជាបាវចនារបស់ពួកបរិសុទ្ធដែល គោរពបូជា និងឈ្មោះដែលពួកគេចូលចិត្ត ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 18 កូនចៅពិតរបស់អ័ប្រាហាំ (រ៉ូម 4:13-17)

កូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំចង្អុលទៅអ៊ីស្រាអែលខាងវិញ្ញាណ ពោលគឺមនុស្ស ទាំងអស់ត្រូវទទួលការសង្គ្រោះ។ ពួកគេមិនមែនមានន័យថាមានតែប្រជាជនជាឈាមរបស់អ័ប្រាហាំទេ។ អញ្ចឹងតើពួកគេជាអ្វី?
មនុស្សដែលទទួលការសន្យារបស់ព្រះព្រះប្រទានការសន្យានៃការសង្គ្រោះដល់តែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស។ មូលហេតុដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យគេនូវការសន្យាមានដូចតទៅ (១) សេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់លោកខាងមុខ។ សម្រាប់ពិភពលោកបច្ចុប្បន្នមាន ពិភពលោកខាងមុខទាក់ទងនឹងអ្នកជឿជារបៀបនៃការសន្យា។ ប៉ុន្តែសម្រាប់វាច្រាប់ដល់អ្នកជឿតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ពួកគេរីករាយនឹងពរជ័យដែលបានសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខខាងវិញ្ញាណ ។ អ័ប្រាហាំមើលទៅថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយអរសប្បាយ។ (យ៉ូហាន ៨:៥៦) ដូចដែលអ្នកជឿយកសេចក្តីសង្ឃឹមទៅពិភពលោកខាងមុខ ហើយសប្បាយចិត្ត។ (២) ដោយសារអ្នកជឿរក្សាការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ គាត់អាចអនុវត្តដើម្បីជឿលើការសន្យានៃអនាគត ដូចជាការមើលឃើញពរនៃអនាគត។ អ្នកជឿគឺជាមនុស្សដែលគួរគិតពីអ្វីដែលខ្លួនមិនអាចមើលឃើញដូចដែលគាត់ឃើញ។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវតែទទួលបានការបង្ហាត់បង្រៀនពីរឿងបែបនេះ។ អ្នក

ណាដែលឃើញតែវត្ថុដែលមើលឃើញ នោះប្រៀបដូចអេសាវ ហើយក៏មិនអាចរស់នៅខាងវិញ្ញាណបានដែរ។ ព្រោះគាត់មើលមិនឃើញឆ្ងាយ និងជ្រៅ។ គាត់មិនអាចចូលរួមជាមួយនឹងព្រះបានទេ។ ការសន្យារបស់ព្រះគឺជាចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យសម្រាប់រថភ្លើងរបស់អ្នកជឿ។ កូនចូលទៅជិតម៉ាក់របស់គាត់ ដើម្បីយកនំចេញពីដៃគាត់មួយជំហានម្តងៗ។ ដូចជាព្រះបង្ហាត់ពូកបរិសុទ្ធដោយការសន្យានៃពិភពលោកខាងមុខ។ ទោះបីជាពិភពលោកខាងមុខគឺជានគរដែលមើលមិនឃើញក៏ដោយ ក៏ពូកបរិសុទ្ធបានរត់ទៅរកវា សម្រាប់ការសន្យារបស់ព្រះ។

មនុស្សដែលជឿលើការសម្រេចនៃពាក្យសន្យា អត្ថបទរបស់យើងបង្ហាញពីពាក្យជាច្រើន«សេចក្តីសញ្ញា»និង«ការសន្យា»។ យោងទៅតាមពូកគេ ពាក្យសេចក្តីជំនឿក៏ចេញមកពីវាដែរ។ ដូចជារហូតមកដល់ពេលនេះ ការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយសេចក្តីល្អ និងសេចក្តីមេត្តាករុណា ការសន្យារបស់ទ្រង់ចំពោះពិភពលោកខាងមុខនឹងបានសម្រេចជាប្រាកដ។ ស្តីជិនដឹងថាការសន្យារបស់ព្រះគឺពិត ហើយជឿលើព្រះបន្ទូលនៃ យ៉ូហានទី 1 1:9 "ប្រសិនបើយើងសារភាពអំពើបាបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ហើយគ្រាន់តែអត់ទោសឱ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយដើម្បីសំអាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់" ។ ដោយភ័យខ្លាចបានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ បន្ទាប់មកគាត់បានសារភាពថាគាត់អាចទទួលបានសេចក្តីអំណរដែលមិនអាចនិយាយបាននៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ការសន្យាដែលព្រះបានប្រទានដល់រាស្ត្រទ្រង់នឹងត្រូវសម្រេចដោយព្រះទ្រង់ផ្ទាល់។ នេះជាគោលការណ៍ដើម្បីសម្រេចការសន្យា។ លោក ស្តីជិន បាននិយាយដូចតទៅ៖ «ការអនុវត្តរបស់ព្រះចំពោះការសន្យារបស់ទ្រង់មិនកំណត់ដោយកម្រិតនៃ

អំណាចរបស់មនុស្សនោះទេ។ កិច្ចការនៃព្រះគុណរបស់ព្រះមិនត្រូវបាន
កំណត់ដោយអំណាចតិចតួចរបស់មនុស្សនោះទេ។ ភាពទន់ខ្សោយរបស់
យើងមិនអាចបរាជ័យក្នុងការសម្រេចការសន្យារបស់ព្រះបានទេ។ កម្រិតនៃ
អំណាចរបស់យើងគឺជាបញ្ហាផ្សេងគ្នាដើម្បីសម្រេចតាមការសន្យារបស់
ព្រះ។ របស់ទាំងពីរនេះមិនគួរលាយបញ្ចូលគ្នាទេ។ ការគិតថាយើងខ្សោយ
ព្រះក៏ប្រហែលជាទន់ខ្សោយ មានន័យថាមើលងាយព្រះ។ យើងមិនគួរគិត
ថាអ្វីដែលព្រះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរតាមឆន្ទៈ អារម្មណ៍ និងស្ថានភាពរបស់យើង
ឡើយ។ អារម្មណ៍របស់យើងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយព្រឹកនិងថ្ងៃជារៀងរាល់
ថ្ងៃ។ អារម្មណ៍គឺដូចជាខ្យល់ និងដូចពពុះ។ អារម្មណ៍របស់យើងអាចក្លាយ
ជាប្តូរទៅជាមួយទៀតដោយក្រពះ និងថ្លើមរបស់យើង។ យើងត្រូវបានស
ង្គ្រោះដោយអាស្រ័យលើការពិតដែលថាព្រះបានធ្វើការនិងបានបើកសម្តែង
ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការស្រមើលស្រមៃនិងអារម្មណ៍របស់យើង។
កូនចៅពិតប្រាកដរបស់អ័ប្រាហាំគឺត្រូវដើរតាមជំហាននៃជំនឿរបស់អ័ប្រា
ហាំ។ ពួកគេបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការរើសតាំងរបស់ព្រះ
ហើយរស់នៅដោយសេចក្តីជំនឿ។ ពួកគេជាអ្នកកាន់សាសនាខ្លួនឯង។ អ្នក
កាន់សាសនាខ្លួនឯងក៏ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងក្រុមជំនុំជាមួយនឹងអ្នក
ជឿពិត។ ប៉ុន្តែគេយកបបរដូចអេសាវ ជាជាងការសន្យារបស់ព្រះ។ ពួកគេ
លះបង់ខ្លួនដើម្បីកិច្ចការបច្ចុប្បន្ន មិនធ្វើដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយក៏
មិនធ្វើដោយជំនឿដែរ។ ផ្ទុយទៅវិញអ៊ីសាក ពួកគេមិនអាចរំពឹងគិតពីការ
សន្យាដ៏អស់កល្បនោះទេ ប៉ុន្តែគិតពីសាច់ឈាមដូចអ៊ីស្មាអែល។ ដូច្នេះ
កាលមនុស្សពីរប្រភេទនេះលាយឡំគ្នា នោះនឹងមិនសប្បាយចិត្ត។ ទីបំផុត
ពួកគេនឹងត្រូវបែកពីគ្នា។ ទីបំផុត Ismael និង Isaac ត្រូវបានបែងចែកគ្នា

ទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះ កូនចៅពិតរបស់អ័ប្រាហាំ គឺជាមនុស្សដែលមានជំនឿពិតដូចអ័ប្រាហាំ។ "(តាមការសន្យា) តើជំនឿជាអ្វី? នៅក្នុងបទគម្ពីរវា (1) ត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយ "ឃ្លាន និងស្រេក" (2) ត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយ "បរិភោគ និងដើម្បីផឹក" (3) ហើយត្រូវបានប្រៀបធៀបដោយសកម្មភាពដើម្បីទទួលយកខ្លះ។ ដូចដែលយើងឃើញវា សេចក្តីជំនឿមានន័យថា យើងទទួលយកព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់យើង ហើយរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ជំនឿនេះប្រែទៅជាទន់ខ្សោយ ដោយសារយើងមិនប្រុងប្រយ័ត្ននឹងវា ហើយពេលយើងចូលទៅជិតអំពើបាប ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ហ៊ូម ដែលជាអ្នកមន្ទិលសង្ស័យ គឺជាអ្នកជឿនៅក្មេង ប៉ុន្តែនៅក្នុងកិច្ចប្រជុំពិភាក្សារបស់គាត់ គាត់បានក្រោកឈរឡើងនៅឯពិធីជប់លៀងដើម្បីនិយាយការសង្ស័យអំពីគ្រិស្តសាសនា។ ចាប់ពីពេលនោះមក គាត់បានក្លាយជាមនុស្សមានមន្ទិល។ លោក Voltaire បានទន្ទេញចាំនូវ pome របស់អ្នកក្បត់ជំនឿ ទីបំផុតគាត់បានក្លាយជាអ្នកសង្ស័យ ដោយសារតែរូបភាពនោះត្រូវបានទុកនៅក្នុងគាត់។

ធម្មទាន ១៩ គុណវុឌ្ឍិនៃកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ (រ៉ូម ៤:១៨-២៥)

ពាក្យថា "អ័ប្រាហាំជាបុព្វបុរសរបស់យើង" ចេញជាបួនដងក្នុងជំពូកទី 4 ។ ខទី 11 និយាយថា "បិតានៃអស់អ្នកដែលជឿ" ខទី 16 និយាយថា "អ័ប្រាហាំជាឪពុករបស់យើងទាំងអស់គ្នា" ខទី 17 និយាយថា " បិតានៃប្រជាជាតិជាច្រើន" ។ ដូចគ្នានេះដែរ ពាក្យដែលថាអ័ប្រាហាំជាបុព្វបុរសរបស់យើង ហើយយើងជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំក្នុងពេលជាច្រើនលើកត្រូវបានលើកឡើងដោយសង្កត់ធ្ងន់ថាយើងរីករាយនឹងសុភមង្គលនៃការសង្គ្រោះដោយសេចក្តីជំនឿដូចជាអ័ប្រាហាំ។ តើអ្វីទៅជាលក្ខណៈសម្បត្តិដើម្បីក្លាយជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំ? គាត់ចង់បានក្នុងចំណោមរដ្ឋដោយមិនរំពឹងទុក និងជឿជាក់លើវា។

ខទី ១៨ បាននិយាយថា « ដោយសង្ឃឹម គាត់បានជឿទាស់នឹងសេចក្តីសង្ឃឹម » ។ (១) នេះជាការសន្យាដែលព្រះបើកបង្ហាញជ្រាយជាច្រើនដល់គាត់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ហើយគាត់បាននាំគាត់ទៅខាងក្រៅ ហើយមានបន្ទូលថា ចូរក្រឡេកមើលទៅស្ថានសួគ៌ ហើយរាប់ផ្កាយ បើអ្នកអាចរាប់បាន»។ រួចគាត់មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា «ពូជឯងក៏ដូច្នោះដែរ» (លោកុប្បត្តិ ១៥:៥) ហើយ«យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជាតិធំ ហើយយើងនឹងឲ្យពរអ្នក ហើយធ្វើឲ្យនាមរបស់អ្នកធំឡើង ដើម្បីឲ្យអ្នកបានពរ។ . យើងនឹង

ប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលប្រទានពរដល់អ្នក ហើយអ្នកណាដែលបង្អាប់អ្នក យើងនឹងដាក់បណ្តាសា ហើយអ្នករាល់គ្នាក្នុងក្រុមគ្រួសារនៅលើផែនដីនឹងបានពរ» (លោកុប្បត្តិ 12:2-3) ហើយ«ខ្ញុំនឹងប្រទានពរដល់នាង ហើយលើសពីនេះទៅទៀត យើងនឹងប្រទានពរដល់អ្នក»។ ផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវកូនប្រុសម្នាក់ដោយនាង។ យើងនឹងប្រទានពរដល់នាង ហើយនាងនឹងក្លាយទៅជាប្រជាជាតិ។ ស្តេចនៃប្រជាជាតិនឹងមកពីនាង»។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១៦)។ វាពិបាកក្នុងការជឿលើការសន្យាបែបនេះ។ ដូច្នេះ បើអ្នកណាជឿលើវា នោះជាជំនឿ"ដោយក្តីសង្ឃឹម គាត់ជឿប្រឆាំងនឹងក្តីសង្ឃឹម" ។ មូលហេតុដែលបុរសពិបាកជឿលើការសន្យាបែបនេះគឺដូចជាយើងនិយាយក្នុងករណីរបស់អ័ប្រាហាំ។ ទីមួយ ការសន្យានឹងផ្តល់ឱ្យកូនចៅជាច្រើនដូចជាផ្កាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អនាគត។ ដោយសាររឿងអនាគតមិនមានអារម្មណ៍ពិត ជំនឿដែលមានភាពតានតឹងមិនអាចកើតឡើងបានទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងគិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅថាអ្វីៗនៅថ្ងៃអនាគតវាបង្កើតនូវសេចក្តីជំនឿ។ វត្តមាន និងលោកិយបច្ចុប្បន្នត្រូវខូចខាតទៅហើយ។ មានតែរឿងលើសពីពេលនេះទេដែលមានតែរឿងអនាគតប៉ុណ្ណោះដែលអាចក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។

(2) អ័ប្រាហាំគឺជាបុរសចំណាស់ដែលមានអាយុមួយរយឆ្នាំ ប៉ុន្តែសារ៉ាមិនមានកូនទេ។ វាពិបាកក្នុងការជឿលើការសន្យាដែលថាអ័ប្រាហាំនឹងមានកូននៅក្នុងលក្ខខណ្ឌធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែនៅពេលនោះអ័ប្រាហាំមានលក្ខខណ្ឌងាយស្រួលក្នុងការជឿលើវា ដោយសារការសន្យាអាស្រ័យលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតធម្មជាតិ។ ទោះបីធម្មជាតិខ្លាច តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនឹងបង្កើតធម្មជាតិ។ន ដំណើរការពិតនៃជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំដូចពាក្យសន្យា

របស់ព្រះដែលថាសារ៉ានឹងមានកូនមកលើអ័ប្រាហាំ គាត់សើច។ (លោកុប្ប
ត្តិ ១៧:៧) ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ័ប្រាហាំបានឱនចុះ ហើយសើច មិនមែនជា
ការមិនជឿនោះទេ ប៉ុន្តែជាជំនឿនោះ។ ដ្បិតការក្រាបបង្គំព្រះ មានន័យថា
ថ្វាយបង្គំ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនអាច
ថ្វាយបង្គំព្រះអង្គបានឡើយ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលទៅកាន់
ព្រឹត្តិការណ៍នេះថា "អ័ប្រាហាំជាបិតារបស់អ្នកបានអរសប្បាយដែលគាត់នឹង
ឃើញថ្ងៃរបស់ខ្ញុំ។ គាត់បានឃើញវា ហើយរីករាយ»។ (យ៉ូហាន ៨:៥៦)។
អ្វីដែលយើងគួរផ្តោតលើគឺការពិតដែលអ័ប្រាហាំមិនបានបង្កើតបញ្ហាទេ
ប៉ុន្តែមានសុទិដ្ឋិនិយម។ ជានិច្ចកាល ភាពមិនអនុគ្រោះគួរតែត្រូវបានទទួល
យកជាឱកាសដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ដើម្បីក្លាយជាគ្រឹះនៃសេចក្តីជំនឿ។
ពេលយើងជិះយន្តហោះ ពេលវាញ័រខ្លាំង អ្នកខ្លះភ័យខ្លាច ប៉ុន្តែអ្នកប្រើវាតែង
តែសប្បាយសើច។ កាលដែលអ្នកជឿជួបនឹងទុក្ខលំបាក គាត់មិនរិះគន់ និង
ទទួលយកការថប់បារម្ភ ជាជាងរង់ចាំព្រះគុណនៃសេចក្តីជំនឿ។ ទោះបីជា
យើងរងទុក្ខនៅពេលកន្លងមកក៏ដោយ ក៏យើងមានការថប់បារម្ភក្នុងចិត្តក៏
ដោយ ការថប់បារម្ភមិនបានកើតឡើងខុសឡើយ។ ដប់ បើយើងជឿលើព្រះ
អម្ចាស់ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះអង្គ តើល្អប៉ុណ្ណា! ក្រោយពីរឿងកន្លងផុត
ទៅ យើងសោកស្តាយព្រួយបារម្ភឥតប្រយោជន៍។
ដូច្នេះ យើងត្រូវការសុទិដ្ឋិនិយមជាដាច់ខាត នៅពេលយើងជួបនឹងទុក្ខ
លំបាក និងបញ្ហាដោយអាកប្បកិរិយារាបទាប។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែជៀសវាង
សុទិដ្ឋិនិយមជ្រុល។ ដោយសារតែ t គឺជាភាពក្រអឺតក្រទម។ យើងគួររង់ចាំ
ព្រះគុណនៃសេចក្តីជំនឿជានិច្ចជាមួយនឹងសុទិដ្ឋិនិយមដ៏រាបទាប។ ដោយ
សារអ័ប្រាហាំរីករាយនឹងទុក្ខលំបាកដោយសុទិដ្ឋិនិយមដ៏រាបទាប គាត់បាន

ទទួលនូវព្រះគុណដ៏ច្រើននៃជំនឿ។ ជំនឿមិនមែនជាចិត្តដែលកើតឡើងដោយសកម្មភាពរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានទទួលដោយសកម្មភាពអកម្ម។ ដូច្នេះចំពោះសេចក្តីជំនឿរបស់អ័ប្រាហាំ អត្ថបទនោះចង្អុលទៅតួអក្សរអកម្ម។ នោះគឺ "ពង្រឹង (ἐνεδυναμώθη)" គឺអកម្ម ហើយក៏ជាពាក្យថា "ជឿជាក់យ៉ាងពេញលេញ។(πληροφορηθεὶς) "ក៏អកម្មដែរ ដូចដែលយើងបានបកប្រែវាដោយផ្ទាល់។ នៅពេលដែលបុរសបង្ហាញភាពរាបទាប និងទន់ខ្សោយនៅចំពោះព្រះ ហើយមិនគ្មញ្ញត្តែរពីទុក្ខលំបាក ប៉ុន្តែទទួលយកសុទិដ្ឋិនិយម នោះព្រះបង្ហាញគាត់យ៉ាងខ្លាំង ហើយធ្វើឱ្យគាត់រឹងមាំ។ អំណាចបែបនេះចេញមកពីព្រះ។ អ្នកដែលទទួលទុក្ខលំបាកដោយបន្ទាបខ្លួន ហើយរង់ចាំដោយសុទិដ្ឋិនិយម អំណាចថ្មីគួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យគាត់។ មូលហេតុគឺដូចតទៅ ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយទ្រង់ក៏បញ្ជូនការសាកល្បងទៅទ្រង់ដើម្បីពិនិត្យ គឺសេចក្តីជំនឿ។ នៅពេលដែលបុរសនោះត្រូវបានល្បួង គាត់បានទាក់ទងទៅការសន្យា និងទទួលបានឱកាសដើម្បីដោះស្រាយអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ទៅនឹងការសន្យារបស់គាត់។ ជំនឿ និងទុក្ខលំបាកមិនអាចបំបែកគ្នាបានទេ។ កាលដែលអ្នកជឿប្រព្រឹត្តចំពោះទុក្ខលំបាក ជំនឿរបស់គាត់ប្រែទៅជាទន់ខ្សោយ ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តដោយត្រឹមត្រូវ ជំនឿកាន់តែរឹងមាំ។ ជនពិការភ្នែក Helen Keller បាននិយាយថា "ក្នុងនាមជាមនុស្សខ្វាក់ដាក់ដៃចូលទៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ព្រះ គាត់អាចស្វែងរកផ្លូវដែលមានសុវត្ថិភាពជាងមនុស្សដែលមានភ្នែកល្អ" ។ បន្ទាប់ពីតន្ត្រីករ Handel ត្រូវបានគេប្រគុំតន្ត្រី ហើយគាត់ទទួលបានសេចក្តីជំនឿដ៏អស្ចារ្យ ហើយបន្ទាប់មកបានតែង Corus of Hallelujah ។ រឿងដែលនៅក្នុងទុក្ខលំបាក ជឿលើ

ការសន្យារបស់ព្រះដោយឥតសង្ស័យរហូតដល់ទីបញ្ចប់ គឺអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវដែលគាត់បម្រើព្រះជាព្រះ។ គឺដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ដើម្បីទទួលបានភាពសុចរិត

សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គ្រិស្តសាសនាមិនមើលងាយសេចក្តីសង្គ្រោះធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែសង្កត់ធ្ងន់លើសីលធម៌សាសនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ វាគឺជាការទទួលយកព្រះដោយទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ព្រះអង្គទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ជាសេចក្តីសង្គ្រោះ និងជីវិតដ៏អស់កល្បរបស់យើង។ ការពិតនេះមិនមែនជាការពិតដោយចៃដន្យដោយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលរុញកណ្តាប់ដៃរបស់គាត់នៅក្នុងភាពងងឹតនោះទេ។ វាគឺអាស្រ័យលើភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះដែលបានបើកសម្តែងក្នុងវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ពាក្យរបស់លោកុប្បត្តិផងដែរដែលថាអ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត (លោកុប្បត្តិ 15: 6) គឺសម្រាប់យើងនៅក្នុងថ្ងៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ អ័ប្រាហាំត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយការជឿលើរឿងអនាគត ប៉ុន្តែយើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ វាងាយស្រួលជាងអ្វីដែលយើងជឿលើការសន្យាខ្លួនឯងក្នុងការជឿលើការសម្រេចនៃពាក្យសន្យា។ ហើយភាពសុចរិតដែលអ្នកជឿនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានទទួលនោះ មិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានជីវិតដែលបានដំឡើងនោះទេ។ (1) គឺការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដែលកើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់។ សេចក្តីសុចរិតនេះមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតអរូបីទេ ប៉ុន្តែជាសេចក្តីសុចរិតដែលមានជីវិត ដើម្បីទទួលបានដោយការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ (2) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់ នោះយើងជឿលើទ្រង់ ហើយបន្ទាប់មកយើងទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយជឿលើទ្រង់។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ២០ អំពីការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវ (រ៉ូម ៤:២៣-២៥)

យើងដឹងថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់គឺជាធាតុដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងសាសនាគ្រីស្ត។ អង្គហេតុទាំងពីរនេះ បានបង្កើតជាការពិតដែលថា គ្រិស្តសាសនាគឺអស្ចារ្យជាងរឿងផ្សេងទៀត។ ចូរយើងគិតពីរឿងពីរ។

ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវ

1. បុរសនោះត្រូវបានដាក់ទោសនៅចំពោះព្រះដោយអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបានស្លាប់។ អ្នកប្រាជ្ញខាងសរីរវិទ្យាក៏គិតផងដែរថា រាងកាយរបស់មនុស្សត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុងតែម្តងក្នុងរយៈពេល 7 ឆ្នាំ។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងយោងទៅលើសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ មនុស្សស្លាប់ដោយសារការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនត្រូវបានស្លាប់ទេ ព្រោះអំណាចនៃរូបកាយរបស់គាត់ត្រូវវិនាសដោយស្វ័យប្រវត្តិ។ ពីព្រោះបទគម្ពីរបានចែងយ៉ាងច្រើនថា បុរសនោះត្រូវស្លាប់ដោយព្រោះតែអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ យើងមិនគួរទទួលយកការសង្ស័យនោះទេ។ ដូច្នេះសម្រាប់មនុស្សត្រូវស្លាប់ដោយការដាក់ទោសរបស់ព្រះ បើគ្មានការលើកលែងទោសពីព្រះទេ បុរសនោះគ្មានផ្លូវអាចរួចផុតពីសេចក្តីស្លាប់បានឡើយ។ អ្វីដែលយើងដឹងគុណចំពោះព្រះ គឺទ្រង់បានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់ទៅសុគត ដើម្បីអត់ទោសឲ្យយើង។ យើងនឹងគិតថាតើការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានន័យយ៉ាងណា?

ទីមួយ ការស្លាប់របស់គាត់គឺជារូបរាងកាយ។ កាលដែលលោកទទួលមរណៈដោយរូបកាយ បានទទួលនូវទុក្ខធំជាងទុក្ខនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែល

មនុស្សទូទៅស្លាប់ទៅ ព្រោះបានទទួលនូវសេចក្តីទុក្ខនៃសេចក្តីស្លាប់ ដែលមនុស្សមានបាបគួរទទួល ទោះបីខ្លួនមិនមានបាបក៏ដោយ។ ឧទាហរណ៍ ជ្រូកមិនដឹងពីបញ្ហាក្នុងទ្រនុងរបស់វា បុរសនោះមិនអាចរស់នៅទ្រុងជ្រូកសម្រាប់បញ្ហាបានឡើយ។ ទីពីរ ការស្លាប់របស់គាត់គឺជាការស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច ដែលគាត់ត្រូវបានគេបោះបង់ចោលនៅចំពោះព្រះ។ ទោះបីជាវាមិនស្ថិតស្ថេរក្នុងពេលវេលាក៏ដោយ សំខាន់វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច។ម្យ៉ាងវិញទៀត វារងទុក្ខ និងពិបាក ដូចជាការសុគតដ៏អស់កល្បរបស់មនុស្សមានបាប ដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាការសោយទិវង្គតដើម្បីសម្លាប់អ្នកជឿទាំងអស់។

ដោយការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ការស្លាប់ពិតរបស់អ្នកជឿត្រូវបានដកចេញ។ អ្វីដែលព្រះអម្ចាស់បានទទួលការរងទុក្ខ និងការសោកល្បងគឺចេញពីអំពើបាបដែលយើងបានប្រព្រឹត្ត។ ហេតុនេះហើយបានជាអំពើបាប និងការដាក់ទោសអ្នកណាដែលជឿលើព្រះអង្គ។ លទ្ធផលពរជ័យនេះមិនមែនកើតឡើងដោយការផ្លាស់ប្តូរសិទ្ធិអំណាចច្នៃប្រឌិតនោះទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញដោយការវិនិច្ឆ័យដ៏អាក្រក់របស់គាត់។ ប្រសិនបើយើងនិយាយថាវាត្រូវបានសម្រេចដោយអំណាចដែលបានបង្កើតរបស់ទ្រង់ នោះមានន័យថាមើលងាយការពិតដ៏អាក្រក់ដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសអំពើបាបរបស់យើង។ ប៉ុន្តែ E. Brunner អះអាងថា ការពិតមនុស្សមានបាបត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយមិនច្បាស់លាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចច្នៃប្រឌិតរបស់គាត់។ (អ្នកសម្របសម្រួល ទំព័រ 522-523) នៅក្នុងចំណុចនេះ វាជាការសោកស្តាយដែល Brunner បានចាត់ទុកតម្លៃនៃការងារដែល

រងទុក្ខរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរព្រះគ្រីស្ទ បានទទួលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះនៅលើឈើឆ្កាងជំនួសអ្នកជឿ។

2. ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ

អត្ថបទនោះបាននិយាយថា « អ្នកដែលត្រូវបានបញ្ជូនឡើងដោយសារការរំលងរបស់យើង ហើយបានលើកឡើងសម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើង » (ខទី ២៥) ។ ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាអ្នកសម្រុះសម្រួលជំនួសយើង។ វាគឺជាការពិតដែលថាមុនពេលអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យា។ បើព្រះគ្រីស្ទមិនអនុវត្តសេចក្តីសញ្ញាទេ នោះទ្រង់មិនអាចស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះវរបិតាបានឡើយ។ ប៉ុន្តែគាត់បានបំពេញការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកសម្របសម្រួល។ គាត់គឺជាព្រះនិងក៏ជាមនុស្សដែរ ហើយបានសម្រេចនូវសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់ ជាតំណាងនៃអ្នកជឿទាំងអស់។ ការពិតនេះត្រូវបានបង្ហាញដោយការស្លាប់របស់គាត់នៅលើឈើឆ្កាងដែលជាចំណុចកំពូល។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះគាត់ឱ្យរួចផុតពីការស្លាប់របស់គាត់ វាគឺជាការប្រកាសថាគាត់ជាមនុស្សសុចរិត ជាអ្នកសម្រុះសម្រួលដ៏សុចរិត។ ទោះបីគាត់ជាមនុស្សសុចរិតក៏ដោយ មុនពេលចៅក្រមប្រកាសពីភាពសុចរិតរបស់គាត់ រង្វាន់មិនបានមកដល់ទេ ជាទីសម្គាល់ដែលព្រះបានប្រកាសថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាមនុស្សសុចរិត គឺជាការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីផ្នូរ។ (៤:២៥) ការពិតជាច្រើននៃហេតុផលជាច្រើនដែលយើងជឿលើការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺដូចជាមានដូចខាងក្រោម។

យើងជឿជាក់លើគោលការណ៍ធម្មជាតិ។ ក្នុងលោកនេះ អ្វីដែលយើងយល់មានដូចខាងក្រោម (១) អំពើល្អឈ្នះដាច់។ (២) ពន្លឺឈ្នះសេចក្តីងងឹត (៣) សេចក្តីពិតឈ្នះសេចក្តីមិនពិត។ (៤) ជីវិតឈ្នះសេចក្តីស្លាប់។ យើងមិនអាចគិតថាអំណាចដ៏មានជីវិតដែលព្រះបានបង្កើតមិនអាចត្រូវចាញ់ដោយអំណាចនៃសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។

បទគម្ពីរបញ្ជាក់ការពិតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

យើងដឹងពីអ្វីដែលបទគម្ពីរល្អ។ សៀវភៅនេះគឺជាសៀវភៅមួយដែលព្រះយេស៊ូបានចាត់ទុកវាជាសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរ។ (យ៉ូហាន ១០:៣៥-៣៥) តើអ្វីទៅជាការពិតដែលយើងជឿលើលោកយេស៊ូ។ បើគាត់មិនជឿលើពាក្យនេះ ធ្វើម៉េចមិនជឿគាត់?

យើងជឿលើការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដោយសារយើងយើញប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីពិតដែលគ្រិស្តសាសនាបង្រៀន។

ចំពោះព្រះគ្រីស្ទបានយកឈ្នះលើអំពើបាប នោះគឺជាការពិតដែលទ្រង់ឈ្នះសេចក្តីស្លាប់យ៉ាងច្បាស់។ ប្រសិនបើគាត់មិនឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ គាត់មិនបានឈ្នះអំពើបាបនោះទេ។ បញ្ហាបែបនេះមិនត្រឹមត្រូវចំពោះប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីពិតនៃសាសនាគ្រិស្តទេ។

បទគម្ពីរនៅក្នុងសាសនាគ្រឹស្តបង្រៀនតែការពិតប៉ុណ្ណោះ។ ប្រព័ន្ធនៃការបង្រៀនគឺធ្វើឡើងក្នុងការតភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងមាតិកា។ ដូច្នេះ បើម្នាក់ទៀតត្រឹមត្រូវ នោះការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ក៏ជាការពិតដែរ។ សម្រាប់បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ការប្រកាសនៃសៀវភៅនេះគឺធានាជាងការពិតដែលយើងមើលដោយផ្ទាល់ភ្នែកទៅទៀត។

ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលយើងរាប់ជាសុចរិតដោយការរស់ឡើងវិញ
របស់ព្រះគ្រីស្ទ? យើងអាចពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នៅពេលដែលព្រះ
យេស៊ូវបានសុគតជំនួសយើង ទ្រង់បានសំរេចនូវសេចក្តីសុចរិតដោយការ
សោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ ហើយនៅពេលដែលទ្រង់បានរស់ឡើងវិញក្នុងរូប
កាយ នោះទ្រង់បានទទួលសេចក្តីសុចរិតនៃ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿដែលជំនួស
ដោយគាត់ក៏បានរាប់ជាសុចរិតដោយការជឿគាត់ដោយគ្មានគុណសម្បត្តិអ្វី
ឡើយ។

ជំពូកទី 5

ហេតុនេះ ដោយសារយើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ នោះយើងមានសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង។ 2 តាមរយៈទ្រង់ យើងក៏បានទទួលបានដោយសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគុណដែលយើងឈរនៅនោះ ហើយយើងបានត្រេកអរក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹមដល់សិរីល្អនៃព្រះ។ 3មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោងទេ យើងត្រេកអរនឹងសេចក្តីទុក្ខរបស់យើង ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបង្កើតការស៊ូទ្រាំ 4 ហើយការស៊ូទ្រាំបង្កើតចរិត ហើយចរិតបង្កើតសេចក្តីសង្ឃឹម 5 ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមមិនធ្វើឱ្យយើងខ្មាសឡើយ ពីព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលក្នុងចិត្តយើង តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យយើង។ 6ដ្បិតយើងនៅតែទន់ខ្សោយ នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសមនុស្សទុច្ចរិត។ 7 ដ្បិតមនុស្សម្នាក់នឹងស្លាប់យ៉ាងកម្រសម្រាប់មនុស្សសុចរិត — ទោះជាមនុស្សល្អហ៊ានស្លាប់ក៏ដោយ ៨ ប៉ុន្តែ ព្រះបានបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់របស់លោកចំពោះយើង ដោយសារយើងនៅជាមនុស្សមានបាប នោះព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសយើង។ ៩ហេតុដូច្នោះហើយ ឥឡូវនេះ យើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ នោះយើងនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគាត់ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាច្រើនទៀត។ 10ដ្បិតបើយើងជាខ្មាំងសត្រូវ យើងបានផ្សះផ្សានឹងព្រះដោយការសោយទិវង្គតនៃព្រះរាជបុត្រា

ទ្រង់ នោះច្រើនទៀតឥឡូវនេះយើងបានផ្សះផ្សាហើយ នោះយើងនឹងបានសង្គ្រោះដោយជីវិតទ្រង់។ ១១ លើសពីនេះទៅទៀត យើងក៏អរសប្បាយក្នុងព្រះ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង ដែលយើងបានទទួលការផ្សះផ្សានឹងគ្នានៅពេលនេះ។ 12ហេតុដូច្នោះហើយ អំពើបាបបានចូលមកក្នុងពិភពលោកតាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់ ហើយសេចក្តីស្លាប់ដោយសារអំពើដូច្នេះហើយ សេចក្តីស្លាប់បានរាលដាលដល់មនុស្សទាំងអស់ ពីព្រោះអំពើបាបទាំងអស់ 13 ដ្បិតអំពើបាបពិតជាមាននៅក្នុងលោកនេះ មុនពេលដែលក្រឹត្យវិន័យបានប្រទានមក ប៉ុន្តែអំពើបាបមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលក្នុងកន្លែងដែលគ្មានច្បាប់នោះទេ។ ១៤ ក៏ប៉ុន្តែ សេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យពីអ័ដាមរហូតដល់ម៉ូសេ សូម្បីតែលើអស់អ្នកដែលអំពើបាបមិនដូចការរំលងរបស់អ័ដាម ដែលជាប្រភេទនៃអ្នកដែលនឹងមកដល់។ ១៥ ប៉ុន្តែអំណោយឥតប្រយោជន៍មិនដូចជាការរំលងឡើយ។ ដ្បិតបើមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ នោះមានច្រើនទៀតដែលមានព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណោយទានដោយព្រះគុណនៃបុរសតែម្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចម្រើនឡើងសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។ ១៦ ហើយអំណោយឥតប្រយោជន៍ មិនដូចជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សម្នាក់នោះទេ។ សម្រាប់ការកាត់ទោសបន្ទាប់ពីការបំពានមួយបាននាំមកនូវការផ្តន្ទាទោស ប៉ុន្តែអំណោយទានដោយឥតគិតថ្លៃបន្ទាប់ពីការរំលងជាច្រើនបាននាំមកនូវយុត្តិកម្ម។ 17ដ្បិតប្រសិនបើដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ សេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យតាមរយៈបុរសតែម្នាក់នោះ នោះអ្នកដែលទទួលបានព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ និងអំណោយទាននៃសេចក្តីសុចរិតឥតគិតថ្លៃនឹងសោយរាជ្យក្នុងជីវិតតាមរយៈបុរសតែមួយគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ១៨

ហេតុដូច្នោះហើយ កាលដែលការរំលងមួយនាំទៅរកការផ្តន្ទាទោសដល់
មនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តសុចរិតតែមួយនាំទៅរកការរាប់ជាសុចរិត
និងជីវិតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់។ 19 ដូចជាដោយបុរសតែម្នាក់ការមិនស្តា
ប់បង្គាប់ មនុស្សជាច្រើនបានក្លាយជាមនុស្សមានបាប ដូច្នេះដោយការស្តាប់
បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ នោះមនុស្សជាច្រើននឹងបានសុចរិត។ 20ឥឡូវ
នេះ ក្រឹត្យវិន័យបានចូលមកដើម្បីបង្កើនការរំលង ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអំពើ
បាបកើនឡើង នោះព្រះគុណក៏កាន់តែច្រើនឡើង 21ដូច្នេះថា នៅពេល
ដែលអំពើបាបបានសោយរាជ្យនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ នោះព្រះគុណក៏អាច
សោយរាជ្យតាមរយៈសេចក្តីសុចរិត ដែលនាំទៅរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច
តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. លទ្ធផលនៃយុត្តិកម្ម (1-4)
2. សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយុត្តិកម្មធានាដល់អ្នកជឿ។ (5-11)
3. ព្រះគ្រីស្ទ និង អ័ដាម (១២-២១)

ការបង្ហាញ

1. លទ្ធផលនៃយុត្តិកម្ម (1-4) ។

ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទទទួលបានយុត្តិកម្មដោយសេចក្តីជំនឿ គាត់
ទទួលបានសន្តិភាពខាងវិញ្ញាណ និងសេចក្តីអំណរនៅក្នុងការសន្និដ្ឋាន។
លោក Luther បានលាតត្រដាងសន្តិភាពនេះដូចខាងក្រោម។ (១) អ្នកដែល
ទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ មានសេចក្តីសុខចំពោះព្រះ តែ
គេមានទុក្ខព្រួយដល់លោកិយ។ ដោយសារតែពួកគេរស់នៅក្នុង Sprit ។
(២) អ្នកដែលមិនជឿមានសេចក្តីសុខដល់លោកិយ មានទុក្ខព្រួយចំពោះ

ទំនាក់ទំនងនឹងព្រះ ព្រោះរស់នៅជាសាច់ឈាម។ (Der Gerechte hat Frieden mit Gott, aber Bedrangnis bei der Welt, weil e rim Geiste lebt. Der Ungerechte hat Frieden mit der Welt, aber Bedrangnis, Trubsal bei Gott, weil e rim Fleische lebt. – 5 Vorlesung 19 0rierbt ។)

2. ការរាប់ជាសុចរិតបានធានាការសង្គ្រោះដល់អ្នកជឿ (5-11)

បុរសដែលរាប់ជាសុចរិតបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានជំនួសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (៥-៨) អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ស្រឡាញ់នេះ មានអារម្មណ៍ថាមានការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ប៉ុលធានាដល់ការសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿដោយទ្រឹស្តីនៃហេតុផលតានតឹង។ នោះគឺជាការច្បាស់ណាស់ថា សម្រាប់អ្នកដែលជាសត្រូវនឹងព្រះបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលមនុស្សសុចរិតទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃសិរីល្អ។ ប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់លើការធ្វើបាតុកម្មនេះដោយរចនាប័ទ្មដដែលៗ។ (៩-១១)

3. អ័ដាម និងព្រះគ្រីស្ទ (12-21)

ពាក្យនៃផ្នែកនេះចេញមកពីគំនិតនៃសេចក្តីសញ្ញា។ F. W. Grosheide បាននិយាយថា "នៅទីនេះ ការពិតដែលមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ដោយពាក្យ កិច្ចព្រមព្រៀងគឺគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើល។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ គំនិតនៃកិច្ចព្រមព្រៀងបានកើតឡើងយ៉ាងខ្លាំង។ នៅទីនេះវាបាននិយាយថាអ្វីដែលបុរសស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃអំពើបាបនិងអ្វីដែលបុរសស្ថិតនៅក្រោមអំណាចនៃព្រះគុណ។ ដោយនិយាយតាមទ្រឹស្តីនៃគោលលទ្ធិ យើងអាចបង្ហាញពាក្យល្អជាងដែលការគិតបែបនោះចង្អុលទៅលើពាក្យ សេចក្តីសញ្ញា ។ « (De Openbaring Gods នៅក្នុង Het Nieuwe Testament, ទំព័រ 171) ។

ពាក្យ «អ័ដាម ដែលជាប្រភេទនៃអ្នកដែលនឹងមក»។ ចង្អុលទៅលក្ខណៈស្រដៀងគ្នារវាងសេចក្តីសញ្ញានៃការងារដោយបុរសតែម្នាក់ អ័ដាម និងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណដោយបុរសតែម្នាក់ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ អត្ថន័យនៃភាពស្រដៀងគ្នាគឺមិនដូចគ្នាទៅនឹងផ្នែកទាំងពីរទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែដូចគ្នានៅក្នុងន័យរបស់អ្នកតំណាងនៃផ្នែកទាំងពីរប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងដូចគ្នា។ពេលដែលតួអង្គដែលទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមកបង្ហាញ។ ទំនាក់ទំនងរវាងវត្ថុទាំងពីរនេះមិនមែនជាទំនាក់ទំនងចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុងផែនការដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ។

(1) ក្នុងការប្រៀបធៀបសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលទៅនឹងសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ ប៉ុលបានចង្អុលទៅមនុស្សតែម្នាក់គត់ជាប្រមុខនៃតំបន់នោះ។ ដូច្នេះនៅក្នុងផ្នែកនេះពាក្យ "មនុស្សតែម្នាក់" និងពាក្យស្រដៀងគ្នានេះចេញមកជាច្រើនដង។ ទាំងនេះគឺ ១ ខ ១២ ២ ដង ខ ១៥ ២ ដង ខ ១៦ ៣ ដង ខ ១៧ ២ ដង ខ ១៨ និង ២ ដង ខ ១៩ ។ មួយ។ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំក្នុងចិត្តគឺការពិតដែលប៉ុលបានគិតយ៉ាងតឹងរឹងអំពីលក្ខណៈនៃកុលសម្ព័ន្ធក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ។ ការពិតដែលថាប៉ុលបានគិតនៅទីនេះថាប្រភពនៃមនុស្សជាតិគឺភាពតែមួយគឺចេញពីរឿងរ៉ាវនៃការស្រមើលស្រមៃទស្សនវិជ្ជា។ ដូចដែលគាត់បាននិយាយថា បុព្វបុរសរបស់មនុស្សគឺមានតែមនុស្សម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ការដែលបុរសនោះបានភ្ជាប់ជាមួយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាមនុស្សពិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ វាធ្វើឱ្យយើងគិតថា បុរសនោះក៏ជាបុគ្គលពិតប្រាកដក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រផងដែរ។ ការពិតដែលមនុស្សកើតចេញពីបុព្វបុរសតែមួយមិនអាចបដិសេធនរណាម្នាក់បានឡើយ។ ដោយសារតែមានហេតុផលជាច្រើន។ B.B. Warfield ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញ

បីនាក់នៃ Calvinism បាននិយាយដូចខាងក្រោមចំណុចសំខាន់។ នោះគឺ "កុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់មានការរួបរួមផ្លូវចិត្ត ហើយពួកគេមានចរិតសមហេតុផល និងសីលធម៌ក្នុងសត្វផ្សេងៗគ្នា ហើយនៅក្នុងភាសាច្បាប់ស្រដៀងគ្នា នេះត្រូវបានអនុវត្ត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គ្រប់ជាតិសាសន៍ក៏មានទំនៀមទម្លាប់រួមដែរ។ ការពិតបែបនេះបានបង្ហាញថាវាចេញមកពីប្រភពតែមួយ។ យ៉ាងសំខាន់។» (ការសិក្សាក្នុងទ្រឹស្តីទំព័រ 255-256) H. Bavinck ក៏បាននិយាយថា "" មិនត្រឹមតែអ្នកប្រាជ្ញបាប៊ីឡូន និងអ្នកប្រាជ្ញនៃអាសស៊ើរប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងអ្នកប្រាជ្ញនៃជនជាតិដ៏ធំទូលាយគិតដោយហេតុផលយ៉ាងមុតមាំថា កន្លែងនៃការកើនឡើងនៃ មនុស្សជាតិគឺជា Aria កណ្តាល។» (The Philosophy of Revelation p180) យើងគិតថាការរួបរួមនៃកុលសម្ព័ន្ធមនុស្សតែមួយ ភស្តុតាងសមហេតុផលដូចពាក្យខាងលើសំខាន់។ ប៉ុន្តែខាងលើនៃពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរនាំមកនូវការសន្និដ្ឋានចុងក្រោយនៃបញ្ហានេះ។ បទគម្ពីរគិតថាកន្លែងណាក៏ដោយ មនុស្សជាតិគឺជាប្រភពដ៏សាមញ្ញ។ ហើយវាសង្កត់ធ្ងន់ថា ចរិតនៅស្ថានសួគ៌របស់ពួកគេក៏ជារឿងធម្មតាដែរ អំពើបាបរបស់ពួកគេគឺដូចគ្នា ហើយការទាមទារនៃការប្រោសលោះរបស់ពួកគេក៏ដូចគ្នាដែរ។ កិច្ចការ 17:26 មានបន្ទូលថា « ហើយទ្រង់បានបង្កើតពីមនុស្សតែម្នាក់ពីមនុស្សតែមួយគ្រប់ទាំងសាសន៍ឲ្យរស់នៅលើផែនដីទាំងមូល ដោយបានកំណត់ពេលវេលា និងព្រំប្រទល់នៃលំនៅរបស់គេ»។

(២) ប៉ុល តាមទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសញ្ញា បានសង្កត់ធ្ងន់ថា មនុស្សម្នាក់ទទួលខុសត្រូវចំពោះបុរសជាច្រើន និងគោលការណ៍នៃសកម្មភាពតំណាងដើម្បីគ្រប់គ្រងក្រឹត្យរបស់ពួកគេ។ ហើយចំណុចដែលគោលការណ៍នៃសកម្មភាពតំណាងនេះបង្រៀនយ៉ាងសំខាន់គឺថា ព្រះគុណនៃជីវិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្តគឺ

មានច្រើនជាងការស្លាប់តាមរយៈអ័ដាម ខគម្ពីរទី 15 របស់យើងបាននិយាយ ថា « 15 ប៉ុន្តែអំណោយទានឥតគិតថ្លៃមិនដូចជាការរំលងនោះទេ។ ដ្បិតបើ មនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ នោះមាន ច្រើនទៀតដែលមានព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណោយទានឥតគិតថ្លៃ ដោយ ព្រះគុណនៃបុរសតែម្នាក់នោះ ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចម្រើនឡើង សម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។ « ហើយខទី ១៧ បានមានប្រសាសន៍ថា « ១៧ ព្រោះបើដោយសារតែមនុស្សម្នាក់ការរំលង សេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ តាមរយៈបុរសតែម្នាក់នោះ អស់អ្នកដែលបានទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ និងអំណោយទាននៃសេចក្តីសុចរិតនឹងសោយរាជ្យក្នុងជីវិតតាមរយៈបុរស តែម្នាក់នោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ"។ ដូចគ្នានឹងហេតុផលដែលថា ព្រះគុណនៃ ជីវិតមានលើសពីការថ្កោលទោស គឺជាការពិតដែលថា ការបូជាដង្វាយធួន របស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ្នកប្រោសលោះគឺអស្ចារ្យគ្មានទីបញ្ចប់ ។ ដ្បិតព្រះ ទ្រង់រីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះជាជាងការផ្តន្ទាទោស ទ្រង់បានចាត់អ្នក ប្រោសលោះដ៏អស្ចារ្យមកដូច្នេះ។

ការបកស្រាយ

1 ចាប់តាំងពីយើងបានរាប់ជាសុចរិត។ សូមមើលការបកស្រាយ ៥:៣, ២៥ ជាមួយព្រះ ពាក្យនេះគឺ plos ton deon (Πρὸς τὸν Θεὸν) ជាភាសាក្រិច ដែល ជាពាក្យ «ឆ្ពោះទៅរកព្រះ» ឬ «ក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះ» ជាជាងជាមួយ ព្រះ «បង្ហាញអត្ថន័យកាន់តែច្បាស់។

សន្តិភាព Greijdanus បាននិយាយថានេះចង្អុលទៅសន្តិភាពនៃទំនាក់ទំនង រវាងព្រះនិងអ្នកជឿជាងស្ថានភាពនៃបេះដូង។ បន្ទាប់ពីយើងបានរាប់ជា សុចរិតដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ សេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះនឹងលែងមាន

ចំពោះយើងទៀតហើយ។ យើងដែលមានអរិភាពនឹងព្រះបានក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ ដែលវាជាទំនាក់ទំនងដ៏សុខសាន្តចំពោះព្រះ។ សូមមើល អេភេសូរ ២:១៣-១៩។ អ្នកដែលមានទំនាក់ទំនងបែបនេះ គួររក្សាសេចក្តីសុខក្នុងចិត្ត។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមអ្នកជឿ មានមនុស្សជាច្រើនបានផ្ញើជីវិតទាំងមូលក្នុងការថប់បារម្ភ និងការព្រួយបារម្ភគ្មានន័យ។ ដូចជាមនុស្សស្រីម្នាក់មានការយកចិត្តទុកដាក់ខ្លាំងណាស់ បន្ទាប់មកនាងសរសេរចុះម្តងមួយៗ រួចនាងគិតថាគ្មានអ្វីត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ ការថប់បារម្ភ និងការថប់បារម្ភ គឺជាថ្នាំពុលសម្លាប់ជីវិត។ ទីបំផុតបញ្ហាថែទាំភាគច្រើនមិនបានកើតឡើងក្នុងជីវិតរបស់គាត់ទាំងមូលទេ។

យើងមានពាក្យនេះគឺ eko-men (ἔχωμεν) ជាភាសាក្រិច ដែលមានការជជែកវែកញែកចំពោះពាក្យនេះនៅក្នុងសាត្រាស្លឹករឹត។ Eko-men (ἔχωμεν) ត្រូវបានគាំទ្រដោយសារត្រាស្លឹករឹតសំខាន់ៗជាច្រើន (A, B, C, D) ប៉ុន្តែ ekomen សាត្រាស្លឹករឹតផ្សេងទៀត (ἔχωμεν) ដែលមានសំឡេងខ្លី "ko" និងអ្នកកែតម្រូវនៃសាត្រាស្លឹករឹតមួយចំនួនគាំទ្រ។ Lietmann បានសន្មតថាជាកំហុសរបស់ Tertius (16:22) និងដោយការគាំទ្រសំឡេងខ្លី eko-men (ἔχωμεν) ដែលហាក់ដូចជាអត្ថន័យត្រឹមត្រូវដើម្បីជួសជុលគំនិតរបស់ប៉ុល។ ប៉ុន្តែ Theodore Zahn, Holtzmann, Velduizen ជាដើមបានគាំទ្រសំឡេងដ៏វែង eko-men (ἔχωμεν) ។ ក្នុងករណីដើម្បីយកសំឡេងវែង eko-men កំណែអាចនិយាយពាក្យថា "តោះរីករាយ" និងពាក្យថា "តោះមាន" (Last uns haben – Zahn) បើយើងយកសំឡេងខ្លី ការបកប្រែនឹងជា " យើងមាន" (វាមានន័យថាយើងមានវាក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ន)។ Meyer បាននិយាយថា « ប៉ុលមិនទាន់បានមកដល់ការដាស់តឿននៅឡើយទេថា « ចូរយើងរីករាយ » ឬ «

ចូរយើងមាន » ប៉ុន្តែបានពន្យល់ពីបញ្ហានៃគោលលទ្ធិ ។ ដូច្នេះហើយមិនសមនឹងសំឡេងវែង, បុរសអេកូ (ឃ្លាទូន្មាន) ។ "ប៉ុន្តែវាខ្សោយចំពោះហេតុផល។

២ ខនេះបាននិយាយថាដើមកំណើតនៃសន្តិភាព។

ព្រះគុណដែលយើងឈរ ត្រង់នេះពាក្យថា ឈរ ជាកិរិយាសព្ទ (ἑστήκαμεν) ជាកម្មនៃបច្ចុប្បន្នកាលដ៏ល្អឥតខ្ចោះ ដែលចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះអង្គបានចូលរួមក្នុងព្រះគុណរួចហើយ ហើយក្នុងបច្ចុប្បន្ន ព្រះអង្គគង់នៅក្នុងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ។ បន្ទាប់មកពាក្យថា "ព្រះគុណ" គឺជាអាសនៈដែលទទួលបានសន្តិភាពជាមួយព្រះដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។ (5:1)

យើងក៏ទទួលបានការចូលប្រើផងដែរ ពាក្យនេះគឺ prosagogen (προσαγωγὴν) ជាភាសាក្រិច ដែលយើងត្រូវបានដឹកនាំ ហើយត្រូវបានបញ្ចូលទៅក្នុង ហើយត្រូវបានបង្ហាញ នោះជាការបកប្រែប្រសើរជាង។ វាមានន័យថា យើងត្រូវបានចូលរួមក្នុងព្រះគុណនៃសន្តិភាពជាមួយព្រះដោយការដឹកនាំអ្នកសម្រុះសម្រួលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលត្រូវបានប្រើក្នុង អេភេសូរ ២:១៨, ៣:១២។ ពាក្យនេះគេប្រើក្នុងរដ្ឋដែលប្រទះនឹងស្តេចដ៏មហិមាដោយការនាំមុខអ្នកយាមដ៏មានអំណាច។ យើងជាបុរសដែលមិនអាចទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ គឺកខ្វក់ និងទុក្ខព្រួយ យើងត្រូវបានដឹកនាំដោយអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ ហើយបានចូលរួមក្នុងវា។

សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃឃ្លាដដែលនៃ រ៉ូម ៣:២៣។ នេះជាពន្លឺដ៏រុងរឿងដែលបានលាតត្រដាងនៅកន្លែងក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ ២៤:១៦, ១៦:១០, ៤០:៣៤, ॥ របាក្សត្រ ៥:១៤ ទំនុក.

៨0:១ រ៉ូម ៩:៤) ត្រង់នេះវាចង្អុលបង្ហាញអំពីលក្ខណៈពេញលេញរបស់ព្រះ ជាលក្ខណៈដែលមានពររបស់ព្រះ ការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ។ អំណាចនៃព្រះ។ ពិភពលោកខាងមុខមកជាមួយបរិមាណដ៏បរិបូរណ៍។ (២កូរិនថូស ៣:១៨, ៤:៦, រ៉ូម
៨:៣0 ॥ ធី. ២:១) ជាពិសេស ក្នុងខនេះ វាចង្អុលទៅរឿងក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ខ្ញុំគិតដូច្នេះ។ ៣ ខគម្ពីរនេះបានបន្ថែមការពន្យល់បន្ថែមដល់ពាក្យ « យើងបានត្រេកអរដោយសង្ឃឹមលើសិរីល្អនៃព្រះ » ។ គ្រិស្តបរិស័ទមានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងការឃើញសិរីរុងរឿងនៃពិភពលោកខាងមុខ ប៉ុន្តែត្រូវរងទុក្ខវេទនាក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន។ តើវាអាចរារាំងសេចក្តីអំណររបស់គាត់ចំពោះពិភពលោកខាងមុខបានទេ? ទេ វាធ្វើឲ្យយើងរីករាយចំពោះពិភពលោកខាងមុខយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ដោយសារតែបេះដូងនៃក្តីសង្ឃឹមចំពោះពិភពលោកខាងមុខកាន់តែចាស់ទុំហើយត្រូវបានជម្រះកាន់តែច្រើន។ (សូមមើលការបកស្រាយនៃផ្នែកបញ្ចប់នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ) ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ។ អ្នកជឿរីករាយនឹងសិរីល្អនៃពិភពលោកខាងមុខ ព្រមទាំងរីករាយក្នុងទុក្ខលំបាកផងដែរ។ យើងត្រេកអរនឹងទុក្ខលំបាករបស់យើង បុរសដែលចូលទៅក្នុងសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះ ជាជាងមានចំណូលចិត្តក្នុងការរងទុក្ខ។ ដូចជាបក្សីត្រូវការខ្យល់ដើម្បីហោះហើរ ជីវិតនៃជំនឿលើគ្រីស្ទានត្រូវការទុក្ខវេទនា។ វ៉ាត់សុន បាននិយាយថា «ទុក្ខវេទនានឹងមករកយើង ដូចជាភ្លៀងនឹងលេចធ្លាយនៅក្នុងផ្ទះ។ មុនភ្លៀងធ្លាក់ ទឹកហូរចូលផ្ទះ យើងមិនអាចដឹងថារន្ធផ្ទះនៅទីណាទេ។ ដូចនេះដែរ ពេលយើងជួបទុក្ខលំបាក យើងអាចដឹងចំណុចខ្សោយរបស់យើង ហើយអាចកែវាបាន។ ពាក្យក្រិក "រីករាយ" (καυχώμεθα) មានន័យថាអួត។ (ម៉ាថ ៥:១0-១២)

ពាក្យនេះមិនបង្ហាញក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិចទេ ប៉ុន្តែការបកប្រែបន្ថែមបង្ហាញ
ពីមូលហេតុដែលគួរឲ្យពេញចិត្តក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក។ ការរងទុក្ខបង្កើតការស៊ូ
ទ្រាំ

4 ហើយការស៊ូទ្រាំបង្កើតចរិត ហើយចរិតបង្កើតក្តីសង្ឃឹម ពាក្យ "តួអក្សរ"
(δοκιμήν) ជាភាសាក្រិចមានន័យថា អាជីពដែលដើរឆ្លងកាត់ទុក្ខលំបាក និង
ការបៀតបៀនបានយ៉ាងល្អ។ បើក្នុងលោកនេះ អាជីពមានតម្លៃ តើយើងនឹង
និយាយអ្វីថា អាជីពទាក់ទងនឹងនគររបស់ព្រះ? ក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ
ដោយគ្មានការស៊ូទ្រាំក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ យើងមិនអាចទទួលបាន
អាជីពដ៏មានតម្លៃនេះទេ។ បុគ្គលដែលមិនមានការអត់ធ្មត់ មិនអាចបញ្ចប់
ដោយសារតែជួបនឹងកិច្ចការលំបាកខ្លះនោះទេ។ គាត់មិនអាចភ្លក់អំណាចនៃ
ស្ថានសួគ៌ និងក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោកខាងមុខបានទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿដែល
បានបង្ហាត់ដោយការស៊ូទ្រាំ (១) គាត់មើលទៅស្ថានសួគ៌ជ្រាកដជាបានបោះ
ចោលកន្លែងកខ្វក់ក្នុងចិត្តដោយការរងទុក្ខ។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ
ព្រោះគាត់មានអាជីពដើរឆ្លងកាត់ទុក្ខលំបាក ដោយព្រះគុណម្ចាស់ គាត់ដឹង
ការពិតថា គាត់អាចជំនះទុក្ខវេទនាប្រភេទខ្លះ ដើម្បីជួបនៅថ្ងៃអនាគត
ដោយព្រះគុណ និងអំណាចរបស់ទ្រង់ក្នុង សេចក្តីល្អ ហើយយកអ្វីដែលនៅ
សល់ ហើយមានក្តីសង្ឃឹម។

ការស្គាល់អត្ថបទភាសាក្រិចរបស់វាគឺ អ៊ីតូដ (εἰδότες) ដែលខ្ញុំមិនចង្អុលទៅ
ចំណេះដឹងដើម្បីរៀនផ្ទាល់ទេ តែត្រូវដឹងតាមការណែនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិ
សុទ្ធ។ ដោយសារការមានចំណេះដឹងដ៏មានឥទ្ធិពលដូចនោះ អ្នកជឿមាន
អំណរជាជាងនៅក្នុងសេចក្តីវេទនាដែលត្រូវជួប។

៥ ហើយសេចក្តីសង្ឃឹមមិនធ្វើឲ្យយើងខ្មាសឡើយ ពាក្យនេះបង្ហាញពីលក្ខ
ណៈនៃសេចក្តីសង្ឃឹមដែលអ្នកជឿមាន នោះគឺសេចក្តីសង្ឃឹមដែលនឹងមាន
ដោយក្លាហាន និងឥតខ្មាស។ បុគ្គលមួយរូបបានពោលថា នៅទីនេះ ពាក្យ
«មិនធ្វើឲ្យយើងខ្មាសគេ» នឹងសម្រេចដូចសេចក្តីសង្ឃឹមនៅពេលបញ្ចប់
ហើយបន្ទាប់មកគួរខកចិត្តនៅថ្ងៃនោះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ឃ្លា (οὐ καταισχύνει,
) "មិនធ្វើឱ្យយើងខ្មាស់អៀន" គឺជាភាពតានតឹងបច្ចុប្បន្ន និងមិនមែនជាភាព
តានតឹងនាពេលខាងមុខទេ វាចង្អុលបង្ហាញថាក្តីសង្ឃឹមដែលនឹងមកដល់គឺ
មិនត្រូវរង្គោះរង្គើនៅក្នុងការពង្រឹងនោះទេ។
នៅពេលដែលបុរសជួបនឹងភាពលំបាក គាត់មានចំនុចខ្សោយដែលបោះ
ចោលសូម្បីតែក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ដែលគាត់មាន។ ព្រោះការស៊ូទ្រាំ អ្នក
ឧបត្ថម្ភនៃសេចក្តីសង្ឃឹមអាស្រ័យលើកម្លាំងមនុស្ស។ ជាទូទៅ បន្ទាប់ពីពួក
គេស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខលំបាកជាច្រើន ទីបំផុតពួកគេខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែក្តីសង្ឃឹមរបស់
អ្នកជឿគឺបរិសុទ្ធ ផ្ទុយពីវា វាដើរជាមួយនឹងក្រឹត្យនៃអំណាចខ្លួនឯងរបស់
មនុស្សរួមគ្នា។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យមិនមែនជាអំណាចរបស់មនុស្សទេ តែជា
អំណាចរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីយើងចុះអំណាច អំណាចនៃព្រះអាចដំណើរ
ការជាបន្តបន្ទាប់។
ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលក្នុងចិត្តយើងតាមរយៈ
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រទានមកយើង។ ឃ្លានេះបង្ហាញពីហេតុផល
នៃពាក្យខាងលើនេះថា "ក្តីសង្ឃឹមមិនធ្វើឲ្យយើងខ្មាសគេ"។ អត្ថន័យនៃឃ្លា
នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែលស្រឡាញ់
យើង) ដែលត្រូវបានជូនដំណឹងដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏បរិបូរណ៍ ដូចជាការបង្ហូរព្រះ។

តាមទ្រឹស្តីមួយចំនួន នៅទីនេះ ពាក្យ "សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ" មានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលយើងស្រឡាញ់ព្រះ (សីហា) ដែលមិនមែនជាការបកស្រាយត្រឹមត្រូវនោះទេ។ "បានត្រូវចាក់ហើយ" គឺជា ekequtai (ἐκκέχυται) ជាភាសាក្រិច (១) វាចង្អុលបង្ហាញព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងបរិបូរដូចជាការចាក់ទឹក (យ៉ូអែល ២:២៨) (២) ដូចដោយការចាក់ទឹកលើដីស្ងួត ធ្វើឲ្យ រុក្ខជាតិបានរស់ឡើងវិញ ព្រះជាម្ចាស់បានបង្ហូរព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដល់បុរសដូចជាគ្រោងឆ្នឹង ហើយបានធ្វើឱ្យពួកគេរស់ឡើងវិញម្តងទៀត។ (គឺ ៥៤:៣)

6 ឃ្លាចាប់ផ្តើមដោយ gar (γάρ) ជាភាសាក្រិច វាជាការពន្យល់ចំពោះពាក្យខាងលើ ឬជាពាក្យភ្ជាប់ដើម្បីណែនាំហេតុផល។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះអស្ចារ្យណាស់ត្រូវបានពន្យល់ដោយឃ្លាខាងក្រោមនេះ។

ដ្បិតកាលដែលយើងនៅតែទន់ខ្សោយ នេះជាពាក្យដែលបានចែងនៅទីតាំងដើម្បីជឿលើដំណឹងល្អ ហើយទទួលយកដំណឹងល្អ ពាក្យ «ខ្សោយ» ចង្អុលទៅលើសកម្មភាពជាទម្លាប់ខាងសាច់ឈាម ដែលបុរសធ្វើមុននឹងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ អត្ថន័យនៃឃ្លានេះគឺដូចតទៅ។ នោះគឺថា យើងឥឡូវនេះជាសាច់ឈាម (អ្នកទន់ខ្សោយ) ក្នុងនាមជាអ្នកជឿ មុនពេលយើងបានទទួលដំណឹងល្អនោះ។ ដូចដែលព្រះគ្រីស្ទបានសោយទិវង្គតលើយើង នៅពេលដែលយើងទន់ខ្សោយ នោះគឺជាពេលដែលយើងជារបស់សាច់ឈាម គឺជាពេលដែលក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ «ដ្បិតគំនិតដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ត្បិតវាមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះឡើយ; ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ "(៨:៧) ព្រះយេស៊ូវ ដែលជាព្រះរាជបុត្រាតែមួយរបស់ព្រះ បានសុគតជំនួសយើង យើងដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហិមា

របស់ព្រះ។ (យ៉ូហាន ៣:១៦)។ នេះគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងលោកនេះមានលក្ខខណ្ឌ ជាឧទាហរណ៍ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃទំនាក់ទំនងភាពជាឪពុក ការស្រឡាញ់ភេទដូចគ្នា និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់មិត្តភាព។ ស្នេហានៃទំនាក់ទំនងនៃភាពជាឪពុកគឺដើម្បីទាញនៅក្នុងស្ថានភាពនៃឈាមធម្មជាតិ; ស្នេហានៃមិត្តភាពគឺជាការទាញទំនាក់ទំនងនៃការយល់ដឹង។ សេចក្តីស្រឡាញ់តាមលក្ខខណ្ឌបែបនេះក៏ល្អដែរ វាជាការល្អដែលស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងនៃសេចក្តីពិត។ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌត្រូវបានបង្ហាញដោយកូនចៅ
របស់ព្រះ។ វាល្អ និងអស្ចារ្យមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន។ វាជាការពិតចំពោះអ្នកជឿ ហើយពួកគេនឹងពោរពេញដោយសន្តិភាព និងសេចក្តីអំណរយ៉ាងប្រាកដ។ ទំនុកតម្កើង 27:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតឪពុកម្តាយរបស់ខ្ញុំបានបោះបង់ចោលខ្ញុំ ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់នឹងនាំខ្ញុំចូល»។
នៅពេលត្រឹមត្រូវ ដូចដែលពាក្យនេះត្រូវបានបកប្រែនៅក្នុងអត្ថបទ Geek (κατά καιρόν) ដោយផ្ទាល់ "ដើម្បីជួសជុលដល់ពេលវេលា" ។ Calvin នៃចំណុចនេះបាននិយាយថាវាមានន័យថាដើម្បីជួសជុល "ដូចដែលយើងខ្សោយ" ។ Lietzmann ក៏យកអត្ថន័យដូចគ្នាដូចគាត់ដែរ។ ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ ក្នុងរូបដើម្បីបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ «ពាក្យ «តែតម្រូវតាមពេលវេលា» មានន័យថាវា។ នោះគឺប្រសិនបើសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះមិនមែនជាឧបទ្ទវហេតុក៏ដូចជាមិនមែនជាបណ្តោះអាសន្ននោះទេប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្ហាញនៅពេលកំណត់ទុកជាមុនមុនពេលវេលាដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ (កាឡាទី ៤:៤)

ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសមនុស្សទុច្ចរិត។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "មនុស្ស
ទុច្ចរិត" ចង្អុលទៅបុរសទន់ខ្សោយថា "អ្នកមិនជឿ (មនុស្សដែលមានរូប
កាយ)។ រាល់ការបង្រៀន និងសកម្មភាពទាំងអស់របស់ព្រះយេស៊ូវ គឺផ្តោត
លើការសុគតនៃដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ ហើយត្រូវបានរំដើបរំជួល។ ការ
សោយទិវង្គតរបស់គាត់បានបង្កើតការបង្រៀន និងសកម្មភាពទាំងអស់
របស់គាត់។

៧ ត្បិតមនុស្សម្នាក់នឹងស្លាប់ដោយកម្រសម្រាប់មនុស្សសុចរិត — ទោះជា
មនុស្សល្អក៏ហ៊ានស្លាប់ — ពាក្យ «មនុស្សសុចរិត» គឺ dikaios (δικαίος) ជា
ភាសាក្រិច ហើយពាក្យ «មនុស្សល្អ» គឺជា agados (ἀγαθος) ដែលត្រូវបាន
សម្គាល់ដូចខាងក្រោម។ ទាំងនោះហើយ "មនុស្សសុចរិត" គឺត្រូវរក្សានូវបទ
ប្បញ្ញត្តិនៃច្បាប់ និងត្រូវគោរពពីអ្នកដ៏ទៃ ហើយ "មនុស្សល្អ" គឺត្រូវទទួលសេ
ចក្តីស្រឡាញ់ពីអ្នកដ៏ទៃ ដូចបុរសដែលដើរក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់។ ស្លាប់
សម្រាប់អ្នកដទៃក្នុងចិត្តដ៏ផ្អែមល្ហែមដោយស្មគ្រចិត្តអាចកើតឡើងដោយ
សេចក្តីស្រឡាញ់ជាងចិត្តគួរឱ្យគោរព។ ដូច្នេះការស្លាប់សម្រាប់មនុស្ស
សុចរិតមិនងាយស្រួលទេ ប៉ុន្តែការស្លាប់សម្រាប់មនុស្សល្អអាចនឹងកើតឡើ
ង។ នៅក្នុងទ្រឹស្តីជាក់លាក់មួយ វាបាននិយាយថាត្រឹមត្រូវ ដែលនៅទីនេះ
dikaios (δικαίος) បកប្រែទៅជា "មនុស្សសុចរិត" អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា
ពាក្យ "សុចរិត" ហើយពាក្យ "agados" បកប្រែទៅជា "មនុស្សល្អ" អាចបក
ប្រែបាន។ ចូលទៅក្នុង "សេចក្តីល្អ" ។ ប៉ុន្តែទស្សនៈនេះហាក់ដូចជាមិនត្រឹម
ត្រូវទេ។ ៨ កាលយើងនៅតែជាមនុស្សមានបាប សូមយោងទៅលើការបក
ស្រាយ ៥:៦ ក សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ កាលដែលយើងបកប្រែពាក្យក្រិ
កនៃពាក្យនេះដោយផ្ទាល់ វាគឺ «សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះខ្លួនទ្រង់» «សេចក្តី

ស្រឡាញ់ចំពោះខ្លួនលោក» មានន័យពីរ។ ទាំងនោះគឺ (១) វាមានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងការបំបែកសេចក្តីស្រឡាញ់របស់មនុស្ស (ខទី 7) នៅលើខខាងលើ (2) វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់សកម្មដោយស្ម័គ្រចិត្ត របស់ព្រះ។

ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បង្ហាញ "ការបង្ហាញ" (τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην) គឺជាសម័យបច្ចុប្បន្ន។ គោលបំណងដែលសម័យបច្ចុប្បន្ននេះត្រូវបានប្រើបង្ហាញពីភាពស្វាហាប់នៃភស្តុតាង។ ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នយ៉ាងច្បាស់។ (H.N Ridderbos) គំរូដែលបុរសត្រូវស្លាប់សម្រាប់មនុស្សសុចរិត ហើយមនុស្សល្អមានតិចតួចកូនរបស់ព្រះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់មនុស្សមានបាប វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ទេវភាព ដែលជាសេចក្តីស្រឡាញ់គ្មានលក្ខខណ្ឌ។ (១ យន ៤:៩-១០)

៩ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបង្កើតឡើងដោយធាតុមិនធ្វើឲ្យសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងខ្មាសអៀននៅក្នុង ខ ៦-៨។ ហើយខគម្ពីរខាងក្រោមនេះបានបង្ហាញពីការសន្និដ្ឋានរបស់វា ដោយទ្រឹស្តីដើម្បីក្លាយជាពីធំទៅតូច។ សម្រាប់ព្រះបានសម្រេចបានអ្នកដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់យើង វាគឺជាទ្រឹស្តីដែលថាទ្រង់អាចធ្វើតូចមួយ។

ហេតុដូច្នេះហើយ ឥឡូវនេះ យើងបានរាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ពាក្យនេះបង្ហាញការពិតយ៉ាងច្បាស់ថា ព្រះគុណនៃការរាប់ជាសុចរិតមិនអាស្រ័យលើខ្លួនយើងខ្លះទេ ប៉ុន្តែពឹងផ្អែកលើដោយការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទទាំងស្រុង។(អេភេសូរ ២:១៣, ហេព្រើរ ៩:១២) ត្រង់នេះ ពាក្យ «ឈាម» នៅក្នុង «ឈាមរបស់ទ្រង់» មិនមែនសំដៅលើ

តែព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវទេ តែចង្អុលទៅព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃ ដើម្បីមានទំនាក់ទំនងទាក់ទងនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។ ហេតុផល ដែលយើងគិតដូច្នេះ គឺដូចដែលយើងឃើញពាក្យ 4:25 "អ្នកដែលត្រូវបាន គេបញ្ជូនឡើងដោយសារការរំលងរបស់យើង ហើយបានក្រោកឡើង សម្រាប់ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើង។ «ការរាប់ជាសុចរិតរបស់យើងត្រូវ បានបង្កើតឡើងនូវយុត្តិកម្មរបស់យើងទាំងស្រុងដោយការរស់ឡើងវិញ របស់ព្រះយេស៊ូវ។

ច្រើនទៀត នេះគឺ poromaron (Πολλῷ μᾶλλον) ជាភាសាក្រិច ដែលមិន មែនមានន័យថា "កាន់តែច្រើន" ប៉ុន្តែមានន័យថា "ប្រាកដជាង" ។ ដ្បិត ព្រះបានបង្កើតកូនប្រុសតែមួយរបស់ទ្រង់ថ្វាយយញ្ញបូជា នោះគ្មានសេចក្តី ស្រឡាញ់ណាធំជាងវាឡើយ។ ដ្បិតទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតដល់យើង ដោយផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏មហិមាបែបនេះនៅថ្ងៃអនាគត កិច្ចការនៃសេ ចក្តីប្រោសលោះដែលបានសម្រេចដោយគ្មានការលះបង់បែបនេះ គួរតែត្រូវ បានបង្កើតឡើងកាន់តែប្រាកដ។ ពាក្យ «ច្រើនទៀត» លាតត្រដាងពីរដង នៅក្នុងជំពូកនេះ (ជំពូកទី 5) 2 ដងត្រូវបានប្រើដោយសង្កត់ធ្ងន់លើសុវត្ថិ ភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង (9-11) ហើយពីរដងទៀតត្រូវបានប្រើ ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើព្រះគុណដ៏បរិបូរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (១៥–១៧)។

តាមរយៈគាត់ ពាក្យ «គាត់» ចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលបានរស់ឡើង វិញ ហើយបានឡើង។

តើយើងនឹងបានសង្គ្រោះដោយគាត់ពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះឬទេ? នៅទី នេះ «សេចក្តីក្រោធ» មានន័យថា សេចក្តីក្រោធ eschatological របស់ព្រះ បានបង្ហាញនៅចុងបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ អ្វីដែលយើងទទួលបានការរាប់

ជាសុចរិតដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមិនបានមកដោយសេចក្តី
សុចរិតរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាដូច្នេះ ទោះបីជាយើងមិនបានសុចរិត
ក៏ដោយ។ ដូច្នេះ យើងដែលក្រអឺតក្រទមក្នុងអតីតកាល គួរបន្ទាបខ្លួនដូច
យើងធ្លាក់ទៅក្នុងនរក។ ចិត្តរាបទាបគិតពីការពិតដែលរាប់ជាសុចរិត
ដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយមានសេចក្តីអំណរនៃការអរ
ព្រះគុណដែលបានទៅដល់ស្ថានសួគ៌។ ការបន្ទាបខ្លួនដើម្បីចុះទៅក្នុងនរក
និងសេចក្តីអំណរដ៏លើសលប់ (អរព្រះគុណ) ដើម្បីទៅដល់ឋានសួគ៌ គឺជា
ស្ពានពីរនៅក្នុងការដើរបច្ចុប្បន្នរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ។ របស់ទាំងពីរនេះគឺជា
អំបោះ និងអាវដ៏ល្អរបស់ពួកបរិសុទ្ធ (វិវរណៈ ១៩:៨)។

10 យើងបានផ្សះផ្សានឹងព្រះ បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់
ជាសត្រូវនឹងព្រះ។ វាមិនមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់កាត់ផ្តាច់ក្តីសង្ឃឹម
ទាំងស្រុងនោះទេ។ បុរសគឺជាសត្រូវរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ព្រះជាម្ចាស់
ស្រឡាញ់បុរសនោះ ហើយជាសត្រូវរបស់គាត់ ហើយបានបញ្ជូនកូនប្រុស
តែមួយគត់របស់គាត់ទៅពួកគេ ហើយបានសង្គ្រោះពួកគេ។ ឥឡូវនេះ គាត់
ត្រូវបានយកសន្តិភាពជាមួយនឹងព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយសន្តិភាពនេះមិន
ត្រូវបានបំផ្លាញជារៀងរហូតទេ។ ទោះបីជាអ្នកជឿពិតប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏
ដោយ ក៏សន្តិភាពនេះមិនផ្លាស់ប្តូរដែរ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក យើងមិនអាច
ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយគំនិតដែលបណ្តោយខ្លួនបានទេ ពីព្រោះអ្នកជឿមិន
រស់នៅតែម្នាក់ឯងទេ ប៉ុន្តែគាត់រស់នៅជាមួយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមួយ
គ្នា។ (៨:១៤)។ តើយើងអាចមានគំនិតប្រឆាំងនឹងលោកក្រោមការចាប់
អារម្មណ៍ពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្តេច? បើអ្នកជឿពិតប្រព្រឹត្តអំពើ

បាប នោះទោសក្នុងលោកនេះធំណាស់។ ជាលទ្ធផល ដាវីឌបានប្រព្រឹត្ត
អំពើបាប គាត់បានទទួលទុក្ខវេទនាដ៏ឈឺចាប់នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់។
ពេលយើងបានផ្សះផ្សា តើយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយជីវិតរបស់គាត់ឬ?
អ្នកជឿបានសម្អាតប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបនៅចំពោះមុខសេចក្តីសុចរិត
របស់ព្រះ ដោយការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវការការស
ង្គ្រោះជាវិជ្ជមាន។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដើម្បី
បំពេញការទាមទាររបស់យើង ។ ដោយសារទ្រង់បានត្រូវប្រោសឲ្យរស់
ឡើងវិញ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង ហើយសិរី
ល្អទ្រង់ជាសក់របស់យើង។ Grejidanus បាននិយាយថា "ព្រះគ្រីស្ទទ្រង់
បានសុគតជំនួសយើង ហើយឥឡូវនេះបន្ទាប់ពីទ្រង់បានរស់ឡើងវិញ តើ
ទ្រង់អាចបោះបង់ចោលពួកយើងនៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញបានទេ? ព្រះគ្រីស្ទ
បានទទួលសិទ្ធិអំណាច និងអំណាចទាំងអស់ដែលអាចប្រោសយើងឱ្យរួចពី
សេចក្តីស្លាប់។ (មថ ២៨:១៨, អេភេសូរ ១:២២ វិវរណៈ ១:១៨ ហេប ២:១០,
៧:២៥ ទី១ កូរិនថូស ១៥:២៥)

11 តាមរយៈអ្នកដែលឥឡូវនេះយើងបានទទួលការផ្សះផ្សា។ ទោះបីជា
ពាក្យនេះចេញមកពីរដងចេញពីខខាងលើក៏ដោយ ក៏វាចេញមកម្តងទៀត។
ហេតុផលដែលប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់លើពាក្យនេះម្តងហើយម្តងទៀតគឺការពិត
ដែលថាព្រះគុណនៃសន្តិភាពរវាងព្រះនិងបុរសគឺជាគ្រឹះនៃព្រះគុណផ្សេង
ទៀតទាំងអស់និងគន្លឹះរបស់វា។

តាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង នៅទីនេះពាក្យ "តាមរយៈ" គឺ
និយាយអំពីដំណើរការជាមធ្យោបាយ។ មធ្យោបាយនេះគឺជាការអង្វររបស់
ព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់យើង។

យើងក៏អរសប្បាយក្នុងព្រះ យើងមានអនាគតភ្លឺស្វាងដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃអនាគតក៏ដូចជាអំណរក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន។ ព្រះក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ (កាល់វិន) សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:៣១, ២កូរិនថូស ១០:១៧

១២–១៩ គោលការណ៍នៃអ្នកតំណាងបានបើកសម្តែងនៅក្នុងអ័ដាម និងព្រះគ្រីស្ទ ។

(1) ផលប្រយោជន៍រួមនៃគោលការណ៍របស់អ្នកតំណាង។

អំពើបាបរបស់អ័ដាមត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់ ហើយចរិតដែលខូចត្រូវបានផ្ទេរទៅក្នុងមនុស្សជាតិទាំងអស់។ ដោយសារអ័ដាមជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិទាំងអស់។ ដូច្នេះ មនុស្សទាំងអស់បានក្លាយទៅជាមនុស្សមានបាបដោយសារលោក មុននឹងលោកម៉ូសេនិងក្រឹត្យវិន័យរបស់លោកបានប្រកាសថាពួកគេជាមនុស្សមានបាប ហើយក្រោយមក ពួកគេបានទទួលទោស។ (១២-១៤) ជាឧទាហរណ៍ មនុស្សជាតិត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះអ័ដាម ពោលគឺវាត្រូវបានធ្វើដោយគោលការណ៍តំណាង។ ដូច្នេះ កាលព្រះដ៏សុចរិតបានសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបទុច្ចរិត នោះទ្រង់បានទាមទារប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សទាំងអស់ដល់មនុស្សបាបដែលជាតំណាង។ សម្រាប់មនុស្សម្នាក់ដែលមនុស្សជាតិត្រូវបានបំផ្លាញ វាជារឿងធម្មតាដែលសេចក្តីសង្គ្រោះមានសម្រេចបានដោយមនុស្សម្នាក់។ ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតនេះមិនមែនជាចរិតដែលមនុស្សមានបាបអាចសុំបានឡើយ។ ទោះជាព្រះមិនអនុវត្តសេចក្តីសុចរិតបែបនេះក៏ដោយ ក៏មិនមែនជាអំពើទុច្ចរិតដែរ។ នេះជា

សេចក្តីសុចរិតដែលព្រះសព្វព្រះហឫទ័យបើកសម្តែង។ ភាពបរិសុទ្ធនៃព្រះមិនត្រូវបានចេញដោយជំនួយពីបុរសនោះទេ។ ដូច្នេះ យើងគួរតែអរគុណព្រះសម្រាប់ការប្រតិបត្តិគោលការណ៍តំណាងដល់ការសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិ។

(2) ចរិតលក្ខណៈសមហេតុផលនៃគោលការណ៍តំណាង។

ផ្ទុយពីមនុស្សម្នាក់ជាតំណាងនៃភាពថោកទាប តំណាងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះក៏ជាមនុស្សតែម្នាក់ដែរ។ អញ្ចឹងតើអ្នកណាជាអ្នកតំណាង? [1] គាត់គួរតែយករូបកាយរបស់អ័ដាម។ បន្ទាប់មកគាត់អាចមានទំនួលខុសត្រូវនៃការតភ្ជាប់ និងការទទួលខុសត្រូវដែលជាទំនួលខុសត្រូវរបស់មនុស្សជាតិ ដែលជាកូនចៅរបស់អ័ដាម។ អញ្ចឹងតើគាត់ជាអ្នកណា? នោះគឺគាត់គឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ [2] គាត់មិនអាចធ្វើវាបានទេប្រសិនបើគាត់មិនខ្ពស់ជាងអ័ដាម។ ខាងលើរបស់អ័ដាមគឺជាព្រះ។ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវគឺជាតម្លៃដង្វាយធួននៃសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សមានបាប បរិមាណនៃគុណសម្បត្តិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺគ្មានទីបញ្ចប់។

(៣) ចំណុចខុសគ្នារវាងអំណាចនៃអំពើបាប និងអំណាចនៃសេចក្តីសុចរិត (១៥-១៧)

[1] មនុស្សជាតិដែលខូចដោយគោលការណ៍អ្នកតំណាងអាចត្រូវបានរក្សាទុកដោយគោលការណ៍តំណាង។ ប៉ុន្តែអំណាចនៃសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះ គឺខ្លាំងជាងអំណាចនៃអំពើបាបដែលធ្វើឲ្យសេចក្តីថោកទាបទៅទៀត។ អំណាចនៃអំពើបាបបានមកលើមនុស្សលោកទាំងអស់ដោយតំណាងនៃបុព្វបុរសតែមួយរបស់មនុស្សជាតិ។ អំណាចនៃសេចក្តីសុចរិត

បានមកដោយអ្នកបង្កើត គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះជាអ្នកតំណាង។ (ខ.១៥) អំណាចនៃអំពើបាប ជាអំណាចនៃសត្វលោក អំណាចនៃសេចក្តីសុចរិត ឈ្នះលើអំណាចនៃបាប ហើយហូរហៀរដោយបរិមាណដ៏ច្រើនឥតកំណត់។ អំណាចនៃអំពើបាបដូចដែលយើងឃើញ គឺបានសាយភាយដល់ពិភពលោក ហើយគួរឲ្យខ្លាចដូចទឹកជំនន់ តើអំណាចនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងទៅជាយ៉ាងណា នៅពេលដែលភាពខុសគ្នារវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីនឹងបង្ហាញ! ទោះបីយើងគិតតែពីវាក៏សប្បាយចិត្ត។ [2] អំណាចនៃអំពើបាបមានចំណុចមួយដើម្បីព្យាបាលមនុស្សមានបាបមួយ (អ័ដាម) និងរីករាលដាលមនុស្សច្រើនពេក; វាជាបរិមាណត្រឹមត្រូវនៃប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែអំណោយនោះមិនមែនជារបស់ក្រឹត្យវិន័យដែលត្រូវបង់តាមការងាររបស់គាត់ទេ (និយាយម្យ៉ាងទៀតវាមិនមែនជាការវិនិច្ឆ័យទេ) ដែលជាអំណោយសម្រាប់បង្ហាញយ៉ាងបរិបូរណ៌ចំពោះវត្ថុនៃអំពើបាបជាច្រើននៅក្នុងមនុស្សមានបាបជាច្រើន។ (ខ១៦)។ សេចក្តីស្លាប់សោយរាជ្យលើមនុស្សលោក សម្រាប់អ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទសោយរាជ្យជាមួយនឹងជីវិតតាមរយៈអ្នកជឿ។ (ខ១៧)

12 ខគម្ពីរខាងក្រោមនេះពន្យល់ពីសេចក្តីពិតដែលទទួលបាននូវសេចក្តីសុចរិតដោយគ្រាន់តែមានសេចក្តីជំនឿក្នុងការឡើងទៅកាន់ប្រភពដើមប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ Chrysostom មានប្រសាសន៍ថា « ក្នុងនាមជាវេជ្ជបណ្ឌិតដ៏ល្អម្នាក់ដែលព្យាបាលជំងឺបានលះបង់គាត់ដើម្បីស្វែងរកប្រភពនៃជំងឺ នោះប៉ុលបានធ្វើដូច្នេះដើម្បីស្វែងរកបញ្ហានៃអំពើបាប និងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ » ។ Rothe មិនបានឃើញថាបញ្ហានៃអំពើបាប និងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ" ។ Rothe មិនបានមើលឃើញថាជំពូកដែលជាទ្រឹស្តីនៃការរាប់ជាសុចរិត (ឬ,

ទ្រឹស្តីនៃការទទួលស្គាល់សេចក្តីសុចរិត) បន្តដោយការចាកចេញនៃទ្រឹស្តីនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនអាចបង្កើតបានទេ។

ដូច្នេះ តើពាក្យសន្និដ្ឋាននេះទាក់ទងនឹងអ្វី? វាមិនមានការងឿងឆ្ងល់ទេដែលវាត្រូវបានប្រើដោយទាក់ទងទៅនឹងពាក្យខាងលើ។ ប៉ុលបានគិតពីព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលមនុស្សម្នាក់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានជះឥទ្ធិពលលើមនុស្សច្រើនពេក ហើយគាត់បានរំឭកពីការពិតដែលថាការបំផ្លិចបំផ្លាញក៏មានឥទ្ធិពលលើមនុស្សទាំងអស់តាមរយៈបុគ្គលអ័ដាមដែរ។ នៅទីនោះម្តងទៀត គាត់បាននិយាយថា ទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅ។ ដូចជាអំពើបាបបានចូលមកក្នុងពិភពលោកតាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់ព្រោះមុនពេលអ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប នោះគាត់មិនបានបង្កើតកូនរបស់គាត់ទេ គឺជាកូនចៅទាំងអស់របស់គាត់! ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វបុរសដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ម្យ៉ាងទៀត មានតែមនុស្សម្នាក់ដែលមានបាបក្លាយជាបុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិ ប៉ុន្តែគ្មានបុព្វបុរសម្នាក់ទៀតទេ។ ដូចមនុស្សជាតិដែលមានបុព្វបុរសដែលខូចនោះជាមនុស្សមានបាប។ ប៉ុន្តែគណបក្សភីឡាហ្គិនបាននិយាយថា៖ «មនុស្សមិនមែនជាមនុស្សមានបាបទេ»។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនមែនជាពាក្យដើម្បីប្រឆាំងនឹងឆន្ទៈនៃបទគម្ពីរនោះទេ។

ហើយការស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ការស្លាប់គឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុតដើម្បីបំផ្លាញអំពើបាប។ អ័ដាមដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបត្រូវការដើម្បីបង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈរបស់សត្វលោក និងភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ បន្ទាប់មក ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះទ្រង់ត្រាស់ហៅបុរសនោះ ហើយមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា អ្នកនៅឯណា? (លោកុប្បត្តិ 3:19) ចំពោះគាត់ គាត់បានបំបែកចេញពីគាត់។ ដូច្នោះហើយគាត់បានមកដល់ថ្ងៃដើម្បី

បង្ហាញពីចរិតលក្ខណៈនៃព្រលឹងរបស់គាត់; វាជាថ្ងៃដែលសាកសពរបស់គាត់បានស្លាប់។ ការស្លាប់ក្នុងរូបកាយរបស់គាត់កើតចេញពីការញែកចេញពីព្រះ ប៉ុន្តែការបែកគ្នាដ៏អាក្រក់ជាងនេះគឺខាងវិញ្ញាណ។ ព្រលឹងរបស់គាត់បានចាកចេញពីព្រះ ហើយត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងនរក។ មនុស្សជាតិត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់។

ដោយសារតែអំពើបាបទាំងអស់ - ឃ្លានេះគឺ ep ho pantes (ἐφ' ᾧ Πάντες ἥμαρτον) ជាភាសាក្រិច គំនិតរបស់អ្នកបកប្រែមិនស្របគ្នាទេ។ (១) «មនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅក្នុងអ័ដាម»។ កំណែនេះមើលឃើញថា epho (ἐφ) ចង្អុលទៅ "ក្នុងគាត់" ។ (2) ដូចកំណែភាសាកូរ៉េរបស់យើង "សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប" (Theodoret , Sandy) ទោះបីជាយើងទទួលយកកំណែណាមួយក៏ដោយ មនុស្សជាតិទាំងអស់នៅក្នុងបុព្វបុរស អ័ដាមបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នៅទីនេះពាក្យ "បុរសទាំងអស់" រួមបញ្ចូលសូម្បីតែទារកទារក។

ការស្លាប់បានរីករាលដាលដល់មនុស្សទាំងអស់។ នៅទីនេះ អត្ថបទភាសាក្រិចនៃ "ការរីករាលដាល" (διῆλθεν) ចង្អុលទៅការពិតដើម្បីរំខានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សម្នាក់ៗ។ សេចក្តីស្លាប់ជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប មនុស្សគ្រប់រូបត្រូវមានបាបត្រូវស្លាប់។ គ្មាននរណាម្នាក់អាចនិយាយថា "ខ្ញុំមានបាបនៅចំពោះព្រះ" ។ (3:10)

១៣–១៤ មុនពេលដែលច្បាប់ត្រូវបានផ្តល់ឲ្យ គ្រានេះបាននិយាយដើម្បីចង្អុលទៅរយៈពេលនៃការបង្កើតអ័ដាមដល់ម៉ូសេ។ អំពើបាបបានធ្វើឡើងនៅក្នុងថ្ងៃនេះជាបន្តបន្ទាប់។ រយៈពេលដែលមនុស្សមានអំពើបាប។

ប៉ុន្តែសេចក្តីស្លាប់បានគ្រប់គ្រងពីអ័ដាមទៅលោកម៉ូសេ សូម្បីតែលើអ្នក ដែលអំពើបាបមិនដូចការរំលងរបស់អ័ដាម នោះមានន័យថា ដូចខទី 13 បាននិយាយថាសម្រាប់អំពើបាបមានមុនពេលដែលច្បាប់បានចេញ (ពីអ័ដាមទៅលោកម៉ូសេ) ពួកគេក៏បានស្លាប់ដែរ។ . "មរណៈបានសោយរាជ្យ" មានន័យថា មកលើមនុស្សទាំងអស់ដោយគ្មានហេតុផល។

តើអ្នកណាជាប្រភេទអ្នកដែលនឹងត្រូវមក។ នោះគឺនៅក្នុងគោលការណ៍ ដែលបុរសម្នាក់បានជំនួសបុរសជាច្រើន វាមានន័យថាអ័ដាមគឺជាប្រភេទ ព្រះគ្រីស្ទរួចទៅហើយ។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះបានបើកសម្តែងអំពីប្រភេទគោល ការណ៍នៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងបុរសទីមួយ គឺអ័ដាម។ ដូច្នេះ គោលការណ៍របស់អ្នកតំណាងមិនមែនចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែការពិតនៃប្រវត្តិនៃ ការប្រោសលោះ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាគួរតែត្រូវបានជឿជាក់យ៉ាងពិត ប្រាកដ។ ពាក្យ "ប្រភេទ" (τύπος) អាចត្រូវបានបកប្រែជាអត្ថន័យនៃ "អក្សរ សាស្ត្រ" (Lietzmann) ប៉ុន្តែត្រូវបានគេគិតថាជាអត្ថន័យនៃ "ការប្រៀបធៀប" ។ (ខាលវីន)

15 ប៉ុន្តែអំណោយឥតគិតថ្លៃ វាគឺជាការ៉ាស្ម៉ា (χάρισμα) ជាភាសាក្រិច ដែល ខុសពីពាក្យ «ព្រះគុណ» (χάρις)។ "អំណោយ" គឺជាកិច្ចការដែលត្រូវធ្វើ ដោយសប្បុរស ឧទាហរណ៍ វាចង្អុលទៅរឿងដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយ "ព្រះគុណ" ចង្អុលទៅប្រភពនៃកិច្ចការដ៏សប្បុរសទាំងអស់។ សរុប មក ពាក្យទាំងពីរនេះមានទំនាក់ទំនងនៃលទ្ធផលផ្សាយពីប្រភព។

ការបំពាន។ ពាក្យនេះគឺ parabtoma (παράπτωμα,) ជាភាសាក្រិច ដែល ចង្អុលទៅបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិ ភាពថោកទាបរបស់អ័ដាម។ ខគម្ពីរនេះ ចង្អុលទៅចំណុចមួយផ្សេងគ្នារវាងកិច្ចការរបស់អ័ដាម និងកិច្ចការរបស់ព្រះ

គ្រីស្ទ នោះគឺជាអំណោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទមានអំណាចអស្ចារ្យជាងអំពើបាប
របស់អ័ដាមទាំងបរិមាណ និងគុណភាព។

ច្រើនទៀត អត្ថបទក្រិកនៃពាក្យនេះ (πολλῷ μᾶλλον) អាចត្រូវបានបកប្រែ
ជា "ច្រើនទៀត" ។ ប្រសិនបើអំពើបាបដែលថាការងាររបស់មនុស្ស (អ័ដាម)
មានប្រភពតែមួយបានសាយភាយលើមនុស្សគ្រប់រូប លើសពីនេះទៅទៀត
តើអំណាចទ្វេរដងនោះមានអានុភាពយ៉ាងណា អំណាចនៃសេចក្តីសុចរិត
តាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណោយទាននៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (អំណោយ
ដែលផ្តល់ដោយព្រះគុណ)!

ដូចដែល Julicher បានគិតនៅទីនេះវាខ្លាំងដូចជាការនិយាយឡើងវិញថាទាំង
អស់ត្រូវបានបញ្ឈប់។ ដូចនេះដែរ អ្នកជឿមកដល់កន្លែងដ៏ល្អប្រសើរជាង
ស្ថានភាពរបស់បុរស (អ័ដាម) មុននឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អ្នកជឿគ្រិស្ត
បរិស័ទរីករាយនឹងអ្នកសម្រុះសម្រួល ព្រះគ្រីស្ទ និងសក់នៃសិរីល្អដ៏អស់
កល្បជាមួយគ្នា ដែលអ័ដាមមិនអាចមានតាំងពីដំបូង។

១៦ ព្រោះការកាត់ទោសក្រោយការបំពានមួយនាំឲ្យមានការផ្តន្ទាទោស
នៅទីនេះ ពាក្យក្រិក "κρίμα" មិនមែនជាសកម្មភាពនៃការវិនិច្ឆ័យទេ ប៉ុន្តែជា
លទ្ធផលនៃការវិនិច្ឆ័យ។ (Theodores Zahn) ពាក្យ "មនុស្សតែម្នាក់" គឺជា
henos (ἑνὸς) ជាភាសាក្រិចអាចបកប្រែជា "មនុស្សម្នាក់" ប៉ុន្តែអាចបកប្រែ
ទៅជាតែមួយ។ Lightfoot និង Grejidanus បានធ្វើការបកប្រែទីពីរ។ បន្ទាប់
មក "មួយ" នេះចង្អុលទៅអំពើបាបមួយ ដែលជាអំពើបាបរបស់អ័ដាម។
ហើយពាក្យក្រិកនៃពាក្យ "សម្រាប់" (ἐξ) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "នៅ"
បន្ទាប់មកចំណុចខុសគ្នាទីពីររវាងអ័ដាមនិងព្រះគ្រីស្ទគឺមួយ នោះគឺជាការវិ

និច្ឆ័យដោយអ័ដាមគឺជាកម្មវត្ថុនៃកម្មវត្ថុនៃ អាដាមជាមនុស្សម្នាក់ ប៉ុន្តែ អំណោយរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាកម្មវត្ថុរបស់មនុស្សជាច្រើន។
ការបំពានលើមនុស្សជាច្រើន។ ប្រៀបធៀបការវិនិច្ឆ័យគឺការដុតដើមឈើ នៅក្នុងលើកដំបូង; អំណោយនោះគឺត្រូវផ្តល់ជាបំពង់ពន្លត់អគ្គិភ័យមួយដើម សម្រាប់ពន្លត់ឈើជាច្រើនដើម។ បន្ទាប់មកការវិនិច្ឆ័យប្រៀបដូចជាការព ន្លឿន ការសង្គ្រោះគឺជាដង្វាយធួនដើម្បីសម្អាតខ្លួនឯងចំពោះវត្ថុនៃអំពើបាប ដ៏ច្រើន។ ប្រសិនបើវិធីសាស្ត្រផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះមិនមែនសម្រាប់មនុស្ស ម្នាក់ៗទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់សហគមន៍នោះ វាគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងការ លះបង់នោះទេ។ វិធីសាស្ត្រនៃការសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទគឺជាវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួ ន។ ដូចជាភ្លើងដែលឆេះដល់ដើមឈើ រាលដាលដល់ព្រៃភ្នំទាំងអស់ដោយ ធម្មជាតិ ទោសដែលបុគ្គលអ័ដាមជាបុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិបានទទួលនោះ រាលដាលដល់កូនចៅទាំងអស់តាមធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែដោយសារអំណោយ នោះប្រៀបដូចជាការបិទស៊ុមទាំងមូលដែលត្រូវបានដុតបំផ្លាញដើមឈើ ទាំងអស់នៅក្នុងព្រៃជាក់ស្តែង វាពិបាកណាស់ដែលអំពើបាបរបស់មនុស្ស ជាច្រើនត្រូវបានដកចេញ និងជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ អំពើបាបរបស់អ័ដាម និងការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់គាត់ គឺដូចជាថ្មដ៏ធ្ងន់មួយត្រូវបានរមៀលនៅលើ កំពូលភ្នំ។ ប៉ុន្តែ ដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺដូចជាយើងកាន់ថ្មដ៏ធ្ងន់ ហើយ ឡើងលើកំពូលភ្នំ។ ការពិបាកបែបនេះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ។ អំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះក្នុងការមានទំនោរចង់សម្រេចបានវា មានចំណុចខុសគ្នារវាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។ យើងមិនចាំបាច់ធ្វើទុក្ខដល់ ទុក្ខលំបាកទាំងអស់ និងជំងឺទាំងអស់ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះឡើយ។ អំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺធំជាងពួកគេដោយឥតគណនា។

ការបំពានជាច្រើន ពាក្យក្រិក (ἐκ Πολλῶν Παραπτωμάτων) នៃ
ពាក្យនេះគឺ«ក្នុងការបំពានជាច្រើន» ដែលជាការបកប្រែដ៏ត្រឹមត្រូវ។
17 ឃ្លានេះចាប់ផ្តើមដោយការភ្ជាប់នៃហេតុផល, gar (γὰρ) ដែលពន្យល់ពី
ពាក្យនេះ ហើយ «អំណោយទានឥតគិតថ្លៃបន្ទាប់ពីការរំលងជាច្រើនបាននាំ
មកជាសុចរិត។ « នៅក្នុងផ្នែកខាងក្រោមនៃខគម្ពីរខាងលើ ប្រាកដណាស់ ។
ត្បិតបើដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ សេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យ
ដោយបុរសតែម្នាក់នោះ វាច្បាស់ណាស់ថា ប្រសិនបើសេចក្តីស្លាប់គ្រប់គ្រង
លើពិភពលោក ដោយការស្លាប់តាមអំពើបាបរបស់មនុស្សតែម្នាក់ អ័ដាម
អ្នកជឿនឹងទទួលបានការគាំទ្រពីព្រះគុណដ៏បរិបូរ។ នឹងសោយរាជ្យជាមួយ
នឹងជីវិតថែមទៀត។
អំណោយទានដោយឥតគិតថ្លៃនៃសេចក្តីសុចរិតសោយរាជ្យក្នុងជីវិត នៅ
ពេលដែលសេចក្តីស្លាប់សោយរាជ្យលើបុរសនោះ វាគ្រប់គ្រងលើគាត់ដោយ
មិនសូរសំណូរអ្វីទាំងអស់។ ប៉ុន្តែការគ្រប់គ្រងនៃជីវិតបានតែងតាំងអ្នកជឿ
ជាស្តេចរបស់គាត់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វារំដោះមនុស្សចេញពីសេចក្តីស្លាប់ រស់
ឡើងវិញ និងផ្តល់សិរីរុងរឿង ហើយធ្វើឱ្យជីវិតមានកម្លាំងឡើងវិញ វាចង្អុល
បង្ហាញថា ទីបំផុតអ្នកជឿត្រូវបានចូលរួមក្នុងសិរីរុងរឿង។ ក្នុងនាមជាអ្នក
ជឿដឹងពីសិរីល្អ ហើយរស់នៅក្នុងផែនដី គាត់អាចធ្វើជីវិតនៃជ័យជំនះ។
១៨–១៩ ហេតុដូច្នោះហើយ ដូចជាការរំលងមួយនាំទៅរកការផ្តន្ទាទោស
សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តនៃសេចក្តីសុចរិតមួយនាំទៅរក
ការរាប់ជាសុចរិត និងជីវិតសម្រាប់មនុស្សទាំងអស់។ ដ្បិតដោយសារការ
មិនស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ មនុស្សជាច្រើនបានទៅជាមនុស្សមាន

បាប ដូច្នេះ ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សតែម្នាក់ នោះនឹងបានរាប់ជាសុចរិតជាច្រើន។

(1) លក្ខណៈនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ការដែលបុរសក្នុងអ័ដាមជាអ្នកតំណាងរួចហើយត្រូវបានផ្តោលទោសនោះ ហាក់ដូចជាយោរយៅពេកនៅពេលក្រឡេកមើល។ ប៉ុន្តែតាមពិត វាបានបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ អ័ដាមត្រូវបានតែងតាំងជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិ មុននឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់នៅមុនអំពើបាបរបស់គាត់ គាត់អាចយកឈ្នះការល្បួងបាន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារកូនចៅរបស់អ័ដាមត្រូវបានផ្តោលទោសដោយគោលការណ៍តំណាង ឥឡូវនេះក្នុងចំណោមពួកគេ អ្នកជឿត្រូវបានធួននឹងគោលការណ៍របស់អ្នកតំណាងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។

(2) ចរិតលក្ខណៈសមហេតុផល។ អ័ដាមគឺជាប្រភពធម្មជាតិសម្រាប់មនុស្សជាតិ និងជាក្បាលរបស់វា ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះគ្រីស្ទជាប្រភពខាងវិញ្ញាណ និងជាក្បាលរបស់វា។ អំពើបាបកើតចេញពីអ័ដាម កូនចៅរបស់អ័ដាមមិនអាចគេចចេញពីការពិតដើម្បីក្លាយជាមនុស្សមានបាបបានទេ។ វាសមហេតុផល។ វាជាច្បាប់ធម្មជាតិ ប៉ុន្តែវាសមហេតុផលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាអ័ដាមទីពីរដែលប្រោសមនុស្សមានបាបឲ្យរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់គឺជាក្បាលខាងវិញ្ញាណដែលមានជំនឿអរូបី។ ពីព្រោះលោកជាប្រមុខដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។ ការប្រោសមនុស្សស្លាប់ឱ្យរស់ឡើងវិញ វាមិនអាចធ្វើបានដោយវិធីធម្មជាតិទេ។ ព្រះគ្រីស្ទមិនបានយាងមកដោយច្បាប់ធម្មជាតិសម្រាប់មនុស្សជាតិទេ ប៉ុន្តែដោយលក្ខណៈវិសេសខាងវិញ្ញាណចំពោះមនុស្សជាតិ។ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ភ្ជាប់មកយើងដែរ។

បានក្លាយជាពួកយើង។ រ៉ូម ៨:២-៣ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតក្រិត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិត បានប្រោសអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ឲ្យរួចពីក្រិត្យវិន័យនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។ 3ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើអ្វីដែលក្រឹត្យវិន័យចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបាន។ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមានរូបរាងដូចសាច់ឈាម និងអំពើបាប នោះទ្រង់បានថ្កោលទោសអំពើបាបក្នុងសាច់ឈាម, "

(៣) អំណាចដ៏អស្ចារ្យរបស់មនុស្ស។ ដូចជាតាមរយៈមនុស្សម្នាក់ អ័ដាមមនុស្សជាច្រើនត្រូវបានថ្កោលទោស តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទមនុស្សម្នាក់ មនុស្សជាច្រើនបានសង្គ្រោះ។ នៅទីនេះភាពឯកកោគឺមិនអាចទៅរួចនោះទេ។ សម្រាប់អំណាចដ៏មានប្រសិទ្ធិភាពគឺអស្ចារ្យណាស់និងច្រើន; មានតែមួយគឺល្អគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទវាជាការពិតណាស់។ ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទមានតែមួយគត់មានន័យថាតំបន់គ្មានទីបញ្ចប់នៅក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ បើយើងនិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទជាគណិតវិទ្យា ទ្រង់គឺជានិរន្តរភាព។ ធីមទី ២:៥ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតមានព្រះតែមួយ ហើយមានអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយរវាងព្រះនិងមនុស្ស គឺម៉ាណាជាព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ»។

20 ឥឡូវនេះ ច្បាប់បានចូលមកក្នុងទីនេះ ពាក្យ «មក» គឺជាភាសាក្រិក pareiselden (Παρεισῆλθεν) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅលើការវាស់វែងបន្ទាប់ពីវាជាងដែលមានស្រាប់។ ច្បាប់របស់ម៉ូសេត្រូវបានវាស់វែងបន្ទាប់ពីជួយដល់សេចក្តីសញ្ញារបស់អ័ប្រាហាំ។ (សេចក្តីសញ្ញានៃព្រះគុណ) នៃការពិតនេះ កាឡាទី 3:15-29 បានពន្យល់យ៉ាងលម្អិត។ សូមអានពាក្យនេះដោយយកចិត្តទុកដាក់។ ការបកស្រាយខាងលើត្រូវបានគាំទ្រដោយ Grejidanus និង Sandday ។ នៅក្នុងទ្រឹស្តីជាក់លាក់មួយ ពាក្យថា "ច្បាប់

បានមក" ចង្អុលថា ច្បាប់កើតឡើងបន្ទាប់ពីអំពើបាប (Luther, Calvin) ដែលមិនមែនជាការបកស្រាយត្រឹមត្រូវ។ ដូចដែលវា (ច្បាប់) ត្រូវបានវាស់វែងបន្ទាប់ពីវាបានស្នើថាវាមិនមែនជាការមកដល់នៃប្រព័ន្ធអចិន្ត្រៃយ៍។

Chrysostom បាននិយាយដូចខាងក្រោមអំពីហេតុផលនៃការចូលមកដល់នៃច្បាប់។ នោះគឺ "វាជាលក្ខណៈបណ្តោះអាសន្ន ហើយមានលក្ខណៈមិនចាំបាច់ដាច់ខាត។

ដើម្បីបង្កើនការរំលង នេះ (1) ធ្វើឱ្យយើងកាន់តែភ្ញាក់កាន់តែច្រើនដោយការពិតដែលថាច្បាប់ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់អំពើបាប (Calvin) (2) ហើយមានន័យថាយើងមានទំនោរចង់បះបោរចំពោះច្បាប់ព្រោះយើងអាក្រក់។ (Augustine) ប៉ុន្តែសម្រាប់ច្បាប់មិនមែនអាក្រក់នោះទេ លទ្ធផលបែបនេះមិនត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញទេ។ ច្បាប់គឺបរិសុទ្ធហើយល្អ ព្រោះចរិតមនុស្សអាក្រក់ពេកក៏អាក្រក់ជាងតាមអំពើល្អដែរ។ (៧:១១-១៣)

លូធើបានពន្យល់ដោយរូបភាពដូចតទៅ។ នោះគឺ "ក្នុងករណីដែលគ្រូពេទ្យមិនព្យាបាលអ្នកជំងឺ អ្នកជំងឺបាននិយាយថា "អ្នកមកទីនេះមិនមែនដើម្បីផ្តល់ការលួងលោមទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យខ្ញុំខកចិត្ត" ។ (Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ 206)

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលអំពើបាបកើនឡើង នោះព្រះគុណក៏កាន់តែច្រើនឡើង បុរសនោះគិតថាគាត់មិនចាំបាច់ស្វែងរកព្រះទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលច្បាប់មកដល់គាត់ គាត់យល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទវិញ។ វាគឺជាព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៌។

២១ ព្រះគុណក៏អាចសោយរាជ្យតាមរយៈសេចក្តីសុចរិតដែរ។ នៅទីនេះ សេចក្តីសុចរិតមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទេ តែជាសេចក្តីសុចរិត

គ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកជឿដើម្បីមានសេចក្តីសុចរិតគ្មានទីបញ្ចប់ដោយជំនឿមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្រោមរជ្ជកាលនៃព្រះគុណ (ស្តេច) កំណត់ចំណាំរិះគន់ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារយើងរាប់ជាសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ (ខ១) ខេ. បាតបានពិភាក្សាអំពី «មនុស្សថ្មី» នៅខាងក្រោមពាក្យនេះ ខទី១១។ ពិតណាស់ ខគម្ពីរនេះ ខគម្ពីរនេះបាននិយាយថា បុរសថ្មីនោះគឺជាមនុស្សសុចរិត។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងខ្លឹមសារ អត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះ និងការបកស្រាយរបស់ Barth គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ។ បុរសថ្មីដែលឃ្លានេះបានបង្ហាញគឺជាការពិតដែលថាអ្នកដែលជឿព្រះគ្រីស្ទបានទទួលការផ្លាស់ប្តូរនៃទិដ្ឋភាពនៃវត្ថុបំណងនិងប្រធានបទ។ នោះគឺសម្រាប់គាត់ត្រូវបានរាប់ជាសុចរិត កំហឹងនៃគោលបំណង (នៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ) ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាសន្តិភាព។ ហើយដៃនៃផ្នែកប្រធានបទ (ទិដ្ឋភាពរបស់មនុស្សបានរាប់ជាសុចរិត) ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ (1) គាត់នឹងរីករាយនឹងសន្តិភាព (5: 5) (2) ចង់បានសិរីរុងរឿង (5: 8) (3) ការបង្ហូរព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (5: 5) ប៉ុន្តែ K. Barth មិនបានទទួលយកការផ្លាស់ប្តូររបស់ភាគីទាំងពីរនៃកម្មវត្ថុនិងប្រធានបទ ហើយបាននិយាយថា « ដោយសារសេចក្តីជំនឿ យើងក្លាយជារបស់យើង។ បុរសថ្មីនេះគឺជាមនុស្សដែលយើងមិនអាចដឹងថាការបដិសេធសាមញ្ញមួយណានោះទេ។ ប្រសិនបើបុរសថ្មីនេះមិនមែនជាការលេងល្បែងនៃសេចក្តីជំនឿ ឬវត្ថុនោះទេ លើកលែងតែរឿងដ៏គ្រោះថ្នាក់មិនអាចក្លាយជា។" (Romerbrief. ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រោះលោកថាបុរសថ្មីជាអ្នកមិនដឹង ហើយ«ទីបញ្ចប់នៃមនុស្សចាស់» វាមានន័យថា បុរសថ្មី (អ្នកមានជំនឿ) មិនមានធាតុថ្មីនៃផ្នែកខាងក្នុងរបស់ខ្លួនឡើយ ។ នេះជាការបង្រៀនខុសដើម្បីបំបែកព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ (II Cor 5:17)

យើងមានសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងព្រះតាមរយៈព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រិស្ត
របស់យើង។ (ខ១) នៃឃ្លានេះ។ K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។
នោះគឺថា "ដោយសារសេចក្តីជំនឿ ពួកគេប្រាថ្នាចង់បានតែព្រះ ដោយសារ
សេចក្តីជំនឿ។ នេះគឺជាសេចក្តីសុខសាន្តដើម្បីរីករាយជាមួយនឹងព្រះ។ «
(Er wird aber durch den Glauben ein nur auf Gott Wartender und das eben ist sein Frieden mit Gott. – Romerbrief. P. 123) ដូចដែលយើង
ឃើញពាក្យនេះ K. Barth មិនបានទទួលយកសន្តិភាពរវាងព្រះនិងអ្នកជឿ
ដែលបទគម្ពីរនោះទេ។ បាននិយាយដោយផ្ទាល់។ ដូចដែលព្រះគម្ពីរ
បង្រៀន ទំនាក់ទំនងរវាងមនុស្សសុចរិត និងព្រះ គឺជាមនុស្សប្រភេទថ្មី។ វា
នៅក្នុងផ្នែកប្រធានបទ ពោលគឺបេះដូងនៃអ្នកជឿមានសន្តិភាព នៅក្នុងផ្នែក
គោលបំណងដែលនៅក្នុងផ្នែកនៃព្រះ វាមានការផ្លាស់ប្តូរចំពោះអាកប្ប
កិរិយារបស់ព្រះចំពោះអ្នកជឿ។ តាំងពីពេលដែលព្រះបានរាប់ជាសុចរិត
ដល់អ្នកជឿ ពេលមួយគាត់ផ្លាស់ប្តូរអាកប្បកិរិយានៃកំហឹងរបស់គាត់ទៅជា
អាកប្បកិរិយានៃសន្តិភាព។ ព្រះបានយកសេចក្តីក្រោធទៅបុរសពីមុន
ស្រឡាញ់គាត់ឥឡូវនេះ (បន្ទាប់ពីទ្រង់បានរាប់ជាសុចរិតបុរសឥឡូវនេះ)។
(Hij is niet meer tegen ons, meer voor ons, 8:21 ។ – Grejidanus, Romeinen 1-8 p 255) ប៉ុន្តែ K. Barth បានបកស្រាយថា "សន្តិភាព" នៅក្នុង
អត្ថបទរបស់យើងថាជា "ក្តីសង្ឃឹមដ៏អស្ចារ្យ" នៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស។ វាគឺ
ជាការបកស្រាយមិនទទួលស្គាល់ការផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទដែលដឹងដោយ
យុត្តិកម្ម។ដូច្នេះ អំពើបាបបានចូលមកក្នុងលោកីយ៍តាមរយៈមនុស្សតែម្នាក់
ហើយសេចក្តីស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ហើយដូច្នេះសេចក្តីស្លាប់បានរាល
ដាលដល់មនុស្សទាំងអស់ ដោយសារអំពើបាបទាំងអស់ ដ្បិតអំពើបាបពិត

ជាមាននៅក្នុងលោកីយ មុនពេលដែលក្រឹត្យវិន័យបានប្រទានមក ប៉ុន្តែអំពើបាបមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលនៅកន្លែងណានោះទេ។ គ្មានច្បាប់។ យ៉ាងណាក៏ដោយ សេចក្តីស្លាប់បានគ្រប់គ្រងពីអ័ដាមរហូតដល់លោកម៉ូសេ សូម្បីតែអ្នកដែលមានអំពើបាបមិនដូចការរំលងរបស់អ័ដាម ដែលជាប្រភេទនៃអ្នកដែលនឹងត្រូវមក។ ប៉ុន្តែអំណោយឥតគិតថ្លៃមិនដូចការបំពាននោះទេ។ ដ្បិតបើមនុស្សជាច្រើនបានស្លាប់ដោយសារការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់ នោះមានច្រើនទៀតដែលមានព្រះគុណនៃព្រះ និងអំណោយទានដោយព្រះគុណនៃបុរសតែម្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានចម្រើនឡើងសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។ (12-15)

ក្នុងឃ្លានេះ K. Barth បាននិយាយថា « អំពើបាបក៏មិនមែនជាព្រឹត្តិការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រដែរ ប៉ុន្តែមិនអាចជួយបានក្រៅពីមើលការសន្មតនៃប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេ » ។ (Die Sunde ist in der Welt, sagten wir, nicht als Ereignis und Zustand, auch nicht als die Summe von solchen, nicht als historisch psychologische Zufalligkeit, sondern al seine immer und uberall gleichartig vorausgesecutezterom Best រីហ្វ ទំព័រ ១៥១)

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ K. Barth មិនបានចាត់ទុកប្រភពដើមនៃអំពើបាបថាជាប្រវត្តិសាស្ត្រនោះទេតែជាប្រវត្តិសាស្ត្រដើម។ (Urgeschichte) ទ្រឹស្តីរបស់គាត់ខាងលើមានន័យថា ការតាំងទីលំនៅនៃពិភពទុច្ចរិត មិនមែនចេញពីអំពើបាបរបស់អ័ដាម ដែលជាមនុស្សដែលមាននៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានសរសេរនៅផ្នែកដំបូងនៃលោកុប្បត្តិនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់នោះទេ ប៉ុន្តែចេញមក។ នៃបុព្វបទនៃការតាំងទីលំនៅមុននៅ

លើបន្ទាត់បញ្ឈរទៅនឹងបាតុភូតបច្ចុប្បន្ន Als eine immer und uberall gleichartig voraugesethelt der menschlichen Ereignisse und Zustande)
ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានដាក់ប្រភពដើមនៃពិភពលោកចាស់ (ប្រភពដើមនៃពិភពលោកទុច្ចរិត) អាដាមជាប្រវត្តិសាស្ត្រ និងភាពថោកទាបជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់។ ពាក្យនៃអំពើបាបដែលមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ (ហៅថាអំពើបាបដែលសន្មតនៅក្នុង Barth) មិនត្រូវបានបង្រៀនដោយបទគម្ពីរទាំងស្រុងនោះទេ។ ទស្សនៈរបស់ Barth ទម្លុះទ្រឹស្តីនៃគ្រិស្តអូស្សូដក់ និងមិនសក្តិសមនឹងបទគម្ពីរ។
ដូចដែលយើងដឹងថា ពិភពលោកថ្មីត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែនៅចំណុចនេះ K. Barth បានអះអាងថាដោយការសន្និដ្ឋានចេញពីពិភពលោកចាស់ខាងលើ (ទ្រឹស្តីនៃពិភពលោកនៃអំពើបាប) និងព្រះគ្រីស្ទ និងអង្គទ្រង់ដែលមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ មូលដ្ឋានគ្រឹះ និងការចាប់ផ្តើមនៃពិភពលោកចាស់គឺមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលជាពិភពថ្មីដែលផ្ទុយពីវាមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីជារឿងដែលមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ប្រសិនបើវាជាប្រវត្តិសាស្ត្រ វាមិនអាចទម្លុះជញ្ជាំងនៃបាតុភូតបច្ចុប្បន្ន និងមិនអាចតវ៉ាចំពោះអ័ដាម និងអំពើបាបបានទេ។ ដូច្នេះគាត់បាននិយាយថា ចំណុចសំខាន់របស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជារឿងមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយភាពសុចរិតដែលត្រូវបើកសម្តែងក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺមិនមែនជាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ។ (Romerbrief ទំព័រ 146) ប៉ុន្តែការបង្រៀនបែបនេះមិនមាននៅក្នុងបទគម្ពីរទេ ដែលបទគម្ពីរដឹងថាព្រះរាជបុត្រា-ព្រះបានចូលទៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយការចាប់កំណើតរបស់ទ្រង់គឺជាវិធីសាស្ត្រតែមួយគត់នៃ

ការប្រោសលោះ ហើយបានចាត់ទុកវាយ៉ាងមានតម្លៃ។ សូមមើល យ៉ូហាន ទី១ ៤:២-៣

សេចក្តីអធិប្បាយ ២១ សេចក្តីសង្ឃឹម (រ៉ូម ៥:៣-១១)

យើងរស់នៅដោយក្តីសង្ឃឹម ហើយអនុវត្តអ្វីមួយជាមួយវាផងដែរ។ បើគ្មានសង្ឃឹម មនុស្សប្រៀបដូចជាមនុស្សស្លាប់។ ប៉ុន្តែតើក្តីសង្ឃឹមទៅរកគាត់នៅឯណា? ប្រជាជនស្វែងរកសេចក្តីសង្ឃឹម នៅកន្លែងងាយស្រួលរីករាយ។ ប៉ុន្តែវាខុស។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានមានបន្ទូលដូចជាបន្តទៅតាមប្រភពនៃសេចក្តីសង្ឃឹម។ នោះគឺថា "ការដឹងថាសេចក្តីទុក្ខបង្កើតឲ្យមានការស៊ូទ្រាំ ហើយការស៊ូទ្រាំបង្កើតចរិត ហើយចរិតបង្កើតក្តីសង្ឃឹម"។ (ខទី ៣) សូមយោងទៅ យម ១:១-៤, ១២, ពេត្រុសទី១ ១:៧។

1. ទុក្ខព្រួយ

បុរសក្នុងលោកនេះភ័យខ្លាចនឹងទុក្ខលំបាក ហើយមានអារម្មណ៍អាក្រក់ដូចគេស្តាប់ពាក្យ។ ប៉ុន្តែ (១) មនុស្សមិនបានទទួលទុក្ខលំបាកនោះទេ គាត់មិនប្រកាន់យកបុគ្គលិកលក្ខណៈល្អឡើយ។ ទំនុកតម្កើង 119:71 បានមាន

ប្រសាសន៍ថា៖ «វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំដែលទូលបង្គំរងទុក្ខវេទនា ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនច្បាប់របស់ទ្រង់»។ អ្នកដែលរងទុក្ខដោយចិត្តជឿ លើព្រះអម្ចាស់ វាផ្តល់ប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំងដល់គាត់ជាដាច់ខាត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) ទុក្ខជាជ្រលងដ៏លំបាកនាំទៅកាន់ទីដែលមានពរ។ បុរសនោះត្រូវរងទុក្ខជានិច្ច ដើម្បីឈានទៅរកស្ថានភាពល្អប្រសើរ។ ទៅមកកាន់តែល្អ ជាដំបូង ជ្រលងយំគួរមករកយើង។ ហេតុនេះ បុរសត្រូវព្យាយាមស៊ូទ្រាំពេលជួបនឹងទុក្ខ។

2. ការស៊ូទ្រាំ

ហេព្រើរ 10:26 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតបើយើងបន្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយចេតនា បន្ទាប់ពីបានទទួលចំណេះអំពីសេចក្តីពិត នោះលែងមានយញ្ញបូជាសម្រាប់អំពើបាបទៀតហើយ»។ លោក William Carey ដែលបានអធិប្បាយនៅប្រទេសឥណ្ឌាបានរៀនភាសាឥណ្ឌាជាច្រើនឆ្នាំ ហើយបានសរសេរវេយ្យាករណ៍ និងវចនានុក្រម។ មុនពេលដែលគាត់បោះពុម្ពអក្សរទាំងអស់ត្រូវបានភ្លើងឆេះ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនខកចិត្តទេ ប៉ុន្តែបានអរព្រះគុណព្រះចំពោះ «វាជាព្រះគុណរបស់ព្រះដែលបានកៃសៀវភៅមួយក្បាលទៀត»។" អាប្រាហាំ លីនខុន ត្រូវបានបរាជ័យគ្រប់មុខជំនួញរបស់គាត់។ ជាលើកដំបូងនៅពេលដែលគាត់ធ្វើការនៅរដ្ឋ Illinois សម្រាប់ការបង្កើតច្បាប់ត្រូវបានបរាជ័យ។ បន្ទាប់មក ខណៈដែលលោកចូលប្រឡូកក្នុងសកម្មភាពនយោបាយ ហើយបន្ទាប់មកទៀត លោកបានបរាជ័យបីលើក។ ប៉ុន្តែក្រោយមក លោកបានក្លាយជាប្រធានាធិបតីនៅសហរដ្ឋអាមេរិក។ គាត់មិនធុញទ្រាន់ទេ ហើយចូលទៅក្នុងការស៊ូទ្រាំ ហើយទីបំផុតគាត់ក៏បានជោគជ័យ។ អ្នកជឿមិនខកចិត្តចំពោះបញ្ហាខ្លះ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងរឿងលំបាកខ្លះក្នុងជីវិត

ជឿរបស់គាត់ ទីបំផុតគាត់ទទួលបានព្រះគុណដ៏ធំធេង ហើយនឹងទទួលបានជោគជ័យ។ កាលពីបុរាណ មានបុរសម្នាក់អានអក្សរក្នុងពេលយប់ គេចាប់សត្វចៃមកបំភ្លឺលើសៀវភៅអាន។ ហើយគាត់បានបំភ្លឺវាជាមួយនឹងព្រិលពណ៌សហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានអានសៀវភៅ។
បុរសនោះ Kaung Hyung មិនបានបញ្ចេញពន្លឺសម្រាប់ភាពក្រីក្ររបស់គាត់ទេ គាត់បានធ្វើប្រហោងជញ្ជាំង ហើយទទួលពន្លឺនៃចង្កៀង រួចគាត់អានសៀវភៅ។ អ្នកដែលស៊ូទ្រាំនឹងសម្រេចនូវសេចក្តីសង្ឃឹម។

3. ការបណ្តុះបណ្តាល

លទ្ធផលនៃការអត់ធ្មត់នាំមកនូវរថភ្លើង។ បើអ្នកណាមិនបានទទួលរថភ្លើង អ្នកនោះប្រាកដជាបរាជ័យ។ អ្នកជឿឈ្នះអំពើបាប ហើយសម្រេចបាននូវសេចក្តីសុចរិត គាត់គួរតែទទួលបានប្រាជ្ញា និងអំណាចជាលទ្ធផលនៃការហ្វឹកហាត់។ ជាពិសេសអ្នកធ្វើការនៃដំណឹងល្អគួរតែមានរថភ្លើង។ នៅសម័យបុរាណ Chrysostom បានទន្ទេញចាំបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ វាជាឧទាហរណ៍មួយដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងអំពីបទគម្ពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ២២ ភាពប្រាកដប្រជានៃសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម ៥:៥-១១)

1. សាវកប៉ុលបាននិយាយទៅកាន់ក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយវាគ្មានការបរាជ័យឡើយ។ ហេតុផលមិនបរាជ័យ's musically followings. នោះគឺ « សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់ចូលក្នុងចិត្តយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលបានប្រទានមកយើង»។

ការពិតដែលថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះត្រូវបានចាក់ចូលទៅក្នុងយើងមានន័យថាព្រះគុណដ៏បរិបូរនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ កិច្ចការនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានដូចខាងក្រោម។ (1) ពាក្យសកល។ វាចង្អុលបង្ហាញដើម្បីបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយការពារសត្វទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ 1:1, ទំនុកតម្កើង 36:9-10, យ៉ូប 33:4, 34:14-15) (2) កិច្ចការនៅក្នុងព្រះរាជាណាចក្រនៃព្រះធិបតេយ្យ ត្រង់ចំណុចដែលកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺ ខុសពីមួយក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ គម្ពីរ

សញ្ញាចាស់មួយគឺបឋម ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺបានសម្រេច និងបរិបូរណ៍។ (Warfield. Biblical Doctrine p 129) បន្ទាប់មកថ្ងៃនៃសក្ខីកម្មថ្មី គឺជាពេលវេលាដែលកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានបង្ហូរចេញយ៉ាងបរិបូរណ៍។ ដូចជាអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យបានធ្វើឱ្យថ្ងៃមួយដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នេះគឺជាចលនាដ៏អស្ចារ្យដែលមនុស្សជាតិមិនធ្លាប់ជួបប្រទះ បន្ទាប់ពីមនុស្សជាតិរស់នៅលើផែនដី។ ចលនានេះនៅក្នុងប្រទេសទាំងអស់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍ ហើយមនុស្សមានបាបបានទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាមួយនឹងអំណាចអរូបី ហើយបានប្រែចិត្ត ហើយព្រះវិហារត្រូវបានបង្កើតឡើង។

2. ការពិតដែលថា តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះបានចាក់មកក្នុងយើង

តាមរយៈការបង្កើតឡើងវិញ ដូច្នេះបុរសទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ បន្ទាប់ពី Jonathan Edwards ដែលជាអ្នករស់ឡើងវិញជនជាតិអាមេរិកបានទទួលព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បានស្តាប់សំឡេងផ្គរលាន់ដោយអំណរ ដែលគាត់ខ្លាចវាពីមុនមក។ ជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងយើង កោះទៅកាន់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ៦:៤៤) ដោយសារការប្រើថ្មាំជ្រុលតូចមួយចង្អុលបង្ហាញផ្លូវនៃកប៉ាល់នៅលើមហាសមុទ្រដ៏ធំទូលាយ ជីវិតដែលបានបង្កើតឡើងវិញនៅក្នុងយើងនាំទៅរកផ្លូវនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (ព្រះគ្រីស្ទ)។ វិវរណៈគោលបំណង (ព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគ្រីស្ទបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ) ក៏ប្រាប់យើងឱ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទក្នុងពេលតែមួយ ស្មារតីនៅក្នុងយើងដោយគ្មានពាក្យនិយាយដូច្នេះចំពោះយើង។ រឿង

ទាំងពីរត្រូវគ្នាដូច្នេះ។ វាប្រាកដណាស់ថាក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងអ្នកជឿត្រូវបានធានាដោយភស្តុតាងពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ២៣ ភាពប្រាកដនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខ (រ៉ូម ៥:៦-១១)

1. ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះយើង មនុស្សមានបាប សេចក្តីសង្ឃឹមនៃការសង្គ្រោះរបស់យើងគឺប្រាកដ។ (6-8)

អត្ថបទនោះបាននិយាយថា យើង«យើងនៅតែទន់ខ្សោយ» «ពួកទុច្ចរិត» «ខ្មាំងសត្រូវ» «មនុស្សមានបាប» ។ ឈ្មោះទាំង៤នេះមានន័យថា យើងពុករលួយគ្មានសង្ឃឹម។ ដោយសារទ្រង់បានប្រទានដល់យើងរាល់គ្នាដែលគ្មានសេចក្តីសង្ឃឹម ជាសេចក្តីសង្ឃឹម ដូចដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវតែមួយនោះយើងប្រាកដជាមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ នៅពេលដែល Maclaren បានទទួលមរណៈភាពបានប្រមូលសាត្រាស្លឹករឹត និងឯកសារទាំងអស់របស់គាត់ ហើយនិយាយថាគាត់ចង់ឱ្យគាត់បោះចោលសាត្រាស្លឹករឹត និងឯកសារទាំងអស់ ហើយចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌ដោយអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ពីព្រោះការសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើអំណាចនិងគុណ

សម្បត្តិរបស់យើងទេ។ ទំនុកតម្កើង 130:3 មានបន្ទូលថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គូរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត ឱព្រះអម្ចាស់ តើអ្នកណាអាចឈរបាន?"។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជាការសោយទិវង្គតនៃដង្វាយធូនតាមការសន្យា នោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងប្រាកដជាប្រាកដ។ ខទី ៦-១០ បង្ហាញព្រះបន្ទូលថា ព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសមនុស្សមានបាបជាច្រើនដង។ គោលបំណងដើម្បីនិយាយថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទម្តងហើយម្តងទៀតគឺដើម្បីបង្ហាញតែការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

2. ការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់គឺជាការសម្រេចនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ (6) ដូចអត្ថន័យនៃការសន្យាដែលព្រះបានបញ្ជូនព្រះគ្រីស្ទជាព្រះប្រោសលោះពេលវេលានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានបង្ហាញឱ្យឃើញដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធូនដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដោយឈាមរបស់សត្វ។ ហើយសញ្ញាចាស់មាន 456 ទំនាយថាព្រះគ្រីស្ទ ការថ្វាយដង្វាយធូននឹងមកដល់នាពេលអនាគត។ (Bavinck Geref. Dog. III ទំព័រ 256) ទីបំផុតការព្យាករណ៍ទាំងនេះត្រូវបានសម្រេច។ យើងអាចដឹងពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ដោយឃើញការសម្រេចតាមការសន្យារបស់គាត់។ ការសន្យារបស់គាត់គួរតែសម្រេចដោយការលះបង់ច្រើន ឆ្លងកាត់ច្រើនឆ្នាំ និងរាប់ពាន់ឆ្នាំ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានសោយទិវង្គត ដូច្នេះការសង្គ្រោះរបស់យើងប្រាកដជាមិនបាច់និយាយទេ។

3. ដោយសារតែអ្នកជឿបានទទួលការរាប់ជាសុចរិត នោះក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺប្រាកដ។

កាលដែលព្រះមើលទៅអ្នកជឿថាជាមនុស្សសុចរិត ដោយសារការសុគត
របស់ព្រះគ្រីស្ទ តើព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សសុចរិតប៉ុណ្ណា? បទគម្ពីរធ្វើឱ្យ
យើងស្គាល់វា។ ១ កូរិនថូស 1:30 មានប្រសាសន៍ថា "ហើយដោយព្រោះ
គាត់ អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលបានក្លាយជាប្រាជ្ញាមកពីព្រះ
សេចក្តីសុចរិត និងការញែកជាបរិសុទ្ធ និងការប្រោសលោះ", II Cor 5:21
បានមានប្រសាសន៍ថា "សម្រាប់យើងរាល់គ្នាទ្រង់បានធ្វើឲ្យគាត់ទៅជាបា
ប។ ដែលមិនស្គាល់អំពើបាប ដើម្បីឲ្យយើងបានក្លាយទៅជាសេចក្តីសុចរិត
របស់ព្រះក្នុងទ្រង់»។ ព្រះបានដាក់សេចក្តីសុចរិតដ៏អស្ចារ្យមកលើអ្នកជឿ
តាមរយៈការបង្កើតជាកូនប្រុសរបស់គាត់។ ប្រាកដណាស់ថាអ្នកជឿដែលបាន
បង្កើតឡើងយ៉ាងមានតម្លៃនឹងមិនត្រូវបោះចោលឡើយ។ គឺ 49:15 បាន
និយាយថាតើស្ត្រីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅដោះបាន ឬថានាងមិនគួរ
អាណិតដល់កូនក្នុងផ្ទៃទេ? សូម្បីអ្នកទាំងនេះអាចបំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនភ្លេច
អ្នកឡើយ»។ យើងឃើញពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរថា ព្រះមិនបោះ
ចោលមនុស្សដែលទ្រង់ទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សសុចរិតទេ តែទីបំផុតទ្រង់
នឹងសង្គ្រោះពួកគេ។ (8:29 35-39, 11:29, Jn6:47, 51, 4:14, 5:24, 10:28,
Eph 1:4 Phil 1:6 II Tim 4:18, Heb 10:14 11: ២៩, យ៉ូន. ៥:១៣)

4. ដោយសារការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះការសង្គ្រោះរបស់យើង
ប្រាកដជាប្រាកដ (ខ១0)

ដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សម្រាប់ការយាងឡើងរបស់ទ្រង់ ព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមក ចលនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានកើតឡើងយ៉ាងអ
ស្ចារ្យ។ ចលនានៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាចលនានៃសេចក្តីពិតដែលបានបង្ហាញ
ដោយបទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងចលនានៃក្រុមជំនុំដែលបានបង្ហាញ

ដោយការបង្កើតឡើងវិញ និងការប្រែចិត្ត។ ចលនានេះដោយសារតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញហើយអង្គុយនៅខាងស្តាំនៃព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយការបញ្ជូនព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទបាននាំមកនូវជ័យជំនះដូច្នេះ។ អ័ដាមទីមួយបានស្លាប់ដោយសារវាបរាជ័យដោយអារក្ស អាដាមទីពីរដែលព្រះយេស៊ូវបានរស់ឡើងវិញ។ នេះត្រូវបានបង្កើតឡើងជាការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សទាំងអស់របស់ព្រះ ដែលជំនួសដោយលោក។ ដូច្នេះ ការរស់ឡើងវិញរបស់យើងគឺប្រាកដណាស់។

ធម្មទាន ២៤ ព្រះគ្រីស្ទដ៏មានព្រះហឫទ័យសប្បុរស (Rm 5: 15-17)

1. ព្រះគ្រីស្ទគឺអស្ចារ្យជាងអ័ដាម

ការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានមកដោយព្រះគុណ។ យើងឃើញពាក្យ «ព្រះគុណ» និងពាក្យស្រដៀងគ្នានេះប្រាំពីរដងនៅខទី 15-17 ។ សម្រាប់កិច្ចការប្រោសលោះដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះគុណបែបនេះ វាខុសពីការជំនុំជំរះដែលកើតឡើងដោយអ័ដាម។ ដោយសារបុរសនោះជាឈាមរបស់អ័ដាម (ច្បាប់នៃធម្មជាតិ) មិនអាចត្រូវបានរក្សាទុកសម្រាប់កូនចៅរបស់ទំនប់នោះទេ។ គាត់នៅជាមនុស្សតែម្នាក់ក្នុងចំណោមកូនចៅទាំងអស់ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចបុណ្យរំលងបានទេ។ ប៉ុន្តែព្រះគុណបានចុះចេញពីខាងលើ។ នោះគឺជាកូនរបស់ព្រះបានប្រសូតចេញពីព្រហ្មចារីម៉ារីដោយអំណាចជំនឿអូបី ហើយបានទទួលព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធនៃជីវិតមិនចេះគិតថ្លៃ (យ៉ូហាន ៣:៣៤) ហើយបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់មនុស្សមានបាបទាំងអស់។ ដូច្នេះ កូរិនថូស 15:45-46 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មានចែងទុកមកថា៖ «អ័ដាមជាបុរសទីមួយបានក្លាយទៅជាសត្វលោក»។ អ័ដាមចុងក្រោយបានក្លាយជាវិញ្ញាណដែលផ្តល់ជីវិត។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាខាងវិញ្ញាណដែលដំបូងឡើយ ប៉ុន្តែជាធម្មជាតិ ហើយបន្ទាប់មកខាងវិញ្ញាណ»។

2. ជីវិតក្លាយជាបរិបូរណ៍តាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ

ខទី 17 បាននិយាយថា "ដ្បិតប្រសិនបើការរំលងរបស់មនុស្សម្នាក់នោះ សេចក្តីស្លាប់បានសោយរាជ្យតាមរយៈបុរសម្នាក់នោះ នោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលបានទទួលព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៍ និងអំណោយទានដោយឥតគិតថ្លៃនៃសេចក្តីសុចរិតនឹងសោយរាជ្យក្នុងជីវិតតាមរយៈបុរសតែម្នាក់នោះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ" ។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយានៃជីវិតដែលមានពរសម្រាប់អ្នកដែលបានសង្គ្រោះ។ នោះគឺនេះចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាពួកគេបានទទួលសន្តិភាពនៃព្រលឹងនិងសេចក្តីអំណរនិងអ្វីដែលនៅសល់បន្ទាប់ពីពួកគេត្រូវបានដោះស្រាយដោយដំណោះស្រាយខាងសីលធម៌សាសនា (បន្ទាប់ពីបានរាប់ជាសុចរិត) ។

អក្ខរាវិរុទ្ធនៃគម្ពីរមិនបាននិយាយអំពីការស្តារសីលធម៌ដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈនៃអ្នកជឿនោះទេ គឺមានតែការរាប់ជាសុចរិតប៉ុណ្ណោះ។ លើសពីនេះ វាចង្អុលបង្ហាញថា ស្ថានភាពជីវិត និងបរិស្ថានរបស់វានឹងត្រូវបានប្រទានពរ។ Brunner ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីរិះគន់ បាននិយាយតែទិដ្ឋភាពនៃសីលធម៌នៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែគាត់បានរិះគន់ទិដ្ឋភាពទីពីរដោយសារតែទ្រឹស្តីនៃការសង្គ្រោះខាងសរីរវិទ្យា។ គាត់បានវាយតម្លៃព្រះវិហារចាស់ទាប

សម្រាប់ការពិតដែលថានាងបានទទួលការសង្គ្រោះខាងសរីរវិទ្យា។ "ការគ្រប់គ្រងក្នុងជីវិត" មានន័យថាជីវិតដែលមានពរគឺគ្មានទីបញ្ចប់ និងអស់កល្បជានិច្ច។

បន្ទាប់មកយើងមានអ្វីដែលយើងគួរគិត។ ដូចអ្វីដែលបានលើកឡើងខាងលើ តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលព្រះគុណនៃជីវិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទមានបរិបូរដូច្នេះ? វាជាហេតុផលដែលគុណនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអស្ចារ្យឥតឈប់ឈរ។ ត្រង់ចំណុចនេះ នេធន ខេមសាម បាននិយាយថា "មូលហេតុដែលព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទមានច្រើនលើសលប់នោះ គឺដោយសារតែព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យដោយស្មាក់ស្មើរ ប៉ុន្តែមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះ"។ (WooJimura Studying Romans ទំព័រ ៥៤-៥៨) លោកបានដកស្រង់ពាក្យ និក្ខមនំ ២០:៥-៦ ទំ. ៣០:៥, ៥៤:៧, ១០៣:១១-១២ Jm ២:១៣ ជាដើម ដើម្បីគាំទ្រគំនិតនេះ។ នេះជាហេតុផលសមហេតុផល។ ប៉ុន្តែ លើសពីហេតុផលនៃព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៌នៃសេចក្តីសង្គ្រោះមកដល់គុណសម្បត្តិនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ។ ការពិតដែលថាព្រះបានលះបង់កូនប្រុសរបស់គាត់សម្រាប់ប្រជាជនរបស់គាត់ត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយគោលការណ៍នៃការវិនិច្ឆ័យ។ Heb 7:26-28 មានប្រសាសន៍ថា « ដ្បិតវាពិតជាសមណាស់ដែលយើងគួរមានសម្តេចសង្ឃបរិសុទ្ធ ស្លូតត្រង់ គ្មានប្រឡាក់ បែកពីមនុស្សមានបាប ហើយបានតម្កើងឡើងស្ថានសួគ៌។ ព្រះអង្គមិនចាំបាច់ ដូចលោកបូជាចារ្យទាំងនោះទេ ដែលត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជាប្រចាំថ្ងៃ ជាដំបូងសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ និងបន្ទាប់មកសម្រាប់ប្រជាជន ព្រោះគាត់បានធ្វើម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ នៅពេលដែលគាត់បានបូជាខ្លួនឯង។ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យបានតែងតាំងមនុស្សដែលទន់

ខ្សោយជាសង្ឃជាន់ខ្ពស់ ប៉ុន្តែពាក្យសម្បថដែលមកយឺតជាងច្បាប់ នោះបានតែងតាំងព្រះរាជបុត្រាដែលបានត្រូវបានគ្រប់លក្ខណ៍ជារៀងរហូត» ហេព្រើរ 10:14 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតដោយតង្វាយតែមួយគត់ បានគ្រប់លក្ខណ៍សម្រាប់អស់អ្នកដែលត្រូវបានញែកជាបរិសុទ្ធ។ "។ សូមមើល ហេព្រើរ ៩:១១-២៨។

ការពិតដែលថាព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមានច្រើនក្រៃលែង និងពេញក្នុងអត្ថបទនោះទាញសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ បុរសមានទុក្ខដល់ដែនកំណត់ ប៉ុន្តែមានភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់ភាពអស់កល្បជានិច្ច និងគ្មានកំណត់។ ដោយសារសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺអស់កល្បជានិច្ច និងគ្មានដែនកំណត់ នោះយើងទទួលបានសុវត្ថិភាព និងទុកចិត្តលើវា។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទទ្រង់ផ្ទាល់គឺអស់កល្បជានិច្ច និងគ្មានទីបញ្ចប់ ហើយវិវរណៈរបស់ទ្រង់ក៏ដូចគ្នាដែរ យើងជឿលើទ្រង់។ យើងមានសកម្មភាពនៃចំណេះដឹងដល់មនុស្ស និងសត្វដទៃ ប៉ុន្តែយើងមិនមានសកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿទេ។ សេចក្តីជំនឿអាចកើតមានឡើង នៅពេលដែលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះតែអ្នកដ៏អស់កល្បជានិច្ច អ្នកដ៏ពិតប្រាកដ អ្នកបង្កើត ព្រះអង្គសង្គ្រោះ និងចៅក្រម។

ជំពូកទី 6

តើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា? តើយើងត្រូវបន្តនៅក្នុងអំពើបាប ដើម្បីឲ្យ
ព្រះគុណមានបរិបូរឬ? 2 គ្មានន័យទេ! តើយើងដែលស្លាប់ដោយអំពើបាប
នៅតែរស់នៅក្នុងនោះយ៉ាងដូចម្តេច? 3តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេថា យើង
ទាំងអស់គ្នាដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះគ្រិស្តយេស៊ូបានទទួល
បុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងសុគតរបស់ព្រះអង្គឬ? 4 ដូច្នេះ យើងបានត្រូវគេបញ្ចុះ
នៅជាមួយនឹងលោកដោយការជ្រមុជទឹកក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីឲ្យយើងដូច
ជាព្រះគ្រិស្តបានត្រូវប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដោយសិរីល្អនៃព្រះវរបិតា នោះ
យើងក៏អាចដើរក្នុងជីវិតថ្មីដែរ។

5ដ្បិតប្រសិនបើយើងបានរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់ដូចទ្រង់
នោះយើងនឹងបានរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងការរស់ឡើងវិញដូចទ្រង់ដែរ។ 6

យើងដឹងថាខ្លួនយើងចាស់ត្រូវបានគេឆ្កាងជាមួយនឹងលោក ដើម្បីឲ្យរូបកាយនៃអំពើបាបបានបាត់ទៅវិញ ដើម្បីកុំឲ្យយើងក្លាយជាទាសកររបស់អំពើបាបទៀតហើយ។ 7ដ្បិតអ្នកណាដែលបានស្លាប់បានរួចពីបាប។ ៨ បើយើងបានសុគតជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទហើយ នោះយើងជឿថាយើងនឹងរស់នៅជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ។ 9យើងដឹងថា ព្រះគ្រិស្តមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងមិនសុគតទៀតឡើយ។ ការស្លាប់លែងមានអំណាចលើគាត់ទៀតហើយ។ 10 ចំពោះការស្លាប់ដែលគាត់បានស្លាប់ គាត់បានស្លាប់ដើម្បីធ្វើបាបម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ប៉ុន្តែជីវិតដែលគាត់មានជីវិតគាត់រស់នៅចំពោះព្រះ។ ១១ ដូច្នេះ អ្នកក៏ត្រូវចាត់ទុកខ្លួនឯងថាបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ហើយរស់នៅចំពោះព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។

12 ដូច្នេះ ចូរកុំឲ្យអំពើបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរមែងស្លាប់របស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តតាមតណ្ហារបស់វាឡើយ។ 13កុំបង្ហាញសមាជិករបស់អ្នកឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាឧបករណ៍សម្រាប់អំពើទុច្ចរិតឡើយ តែត្រូវថ្វាយខ្លួនទៅព្រះ ដូចជាអ្នកដែលបានរួចពីសេចក្តីស្លាប់មកមានជីវិត ហើយសមាជិករបស់អ្នករាល់គ្នាថ្វាយព្រះជាឧបករណ៍សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។
១៤ដ្បិតអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចមកលើអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះអ្នកមិនស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យទេ គឺស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណ។ ៥ ចុះយ៉ាងណា? តើយើងត្រូវធ្វើបាបដោយសារយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ប៉ុន្តែនៅក្រោមព្រះគុណ? គ្មានន័យទេ! ១៦ តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេថា បើអ្នកបង្ហាញខ្លួនជាអ្នកណាម្នាក់ឧបករណ៍សម្រាប់ភាពសុចរិត។ 14ដ្បិតអំពើបាបនឹងគ្មានអំណាចមកលើអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះអ្នកមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ទេ គឺស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណ។ ៥ ចុះយ៉ាងណា? តើយើងត្រូវធ្វើបាបដោយសារយើង

មិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ប៉ុន្តែនៅក្រោមព្រះគុណឬ? គ្មានន័យទេ! ១៦ តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងទេថា ប្រសិនបើអ្នកបង្ហាញខ្លួនទៅអ្នកណាម្នាក់ជាខ្ញុំបម្រើដែលស្តាប់បង្គាប់ អ្នកជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលអ្នកស្តាប់បង្គាប់ ទាំងអំពើបាប ដែលនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ឬនៃការស្តាប់បង្គាប់ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិត? 17 ប៉ុន្តែសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះ ដែលអ្នករាល់គ្នាដែលធ្លាប់ជាខ្ញុំបម្រើនៃអំពើបាប បានចូលទៅជាអ្នកស្តាប់បង្គាប់អស់ពីចិត្តតាមខ្នាតតម្រានៃការបង្រៀនដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត ១៨ ហើយដោយបានរួចពីបាបហើយបានទៅជាខ្ញុំបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត។ 19ខ្ញុំនិយាយក្នុងន័យមនុស្ស ដោយសារតែធម្មជាតិរបស់អ្នក។ ដូចដែលអ្នកធ្លាប់បង្ហាញសមាជិករបស់អ្នកជាទាសកររនៃភាពមិនបរិសុទ្ធ និងចំពោះភាពទុច្ចរិតដែលនាំទៅរកភាពគ្មានច្បាប់កាន់តែច្រើន ដូច្នេះឥឡូវនេះ ចូរដាក់សមាជិករបស់អ្នកធ្វើជាទាសករនៃសេចក្តីសុចរិត នាំទៅដល់ការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ 21 ប៉ុន្តែតើអ្នករាល់គ្នាបានផលអ្វីពីការដែលឯងឥឡូវនេះខ្មាស? ដ្បិតទីបញ្ចប់នៃការទាំងនោះគឺសេចក្តីស្លាប់។ 22ប៉ុន្តែ ឥឡូវនេះ អ្នកត្រូវបានរំដោះចេញពីអំពើបាប ហើយបានក្លាយទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់ព្រះ នោះផលដែលអ្នកទទួលបាននាំទៅរកការញែកជាបរិសុទ្ធ និងទីបញ្ចប់ គឺជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ 23ដ្បិតប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែអំណោយទាននៃព្រះជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការរួបរួមរវាងព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ (១-១១)

2. អ្នកជឿដែលត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាបគួរតែក្លាយជាអ្នកបំពីនៃសេចក្តីសុចរិត (12-23)

ការបង្ហាញ

1. ការរួបរួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងក្រុមជំនុំ (1-11)

នេះជាពាក្យលាតត្រដាងពីផ្នែកម្ខាងនៃគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញាដែលបានបង្ហាញនៅខាងក្រោមនៃ 5:12 ។ នោះគឺជាគោលការណ៍នៃសេចក្តីសញ្ញាដែលថានៅពេលដែលបុរសនោះបានក្លាយជាផ្នែកនៃព្រះគ្រីស្ទដោយការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទដើម្បីរីករាយនឹងគុណសម្បត្តិនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងជីវិតដែលរស់ឡើងវិញរបស់គាត់។ នេះប្រៀបដូចជាវត្ថុដែលមែកវល្លិជាប់នឹងដើមទំពាំងបាយជូរអាចបង្កើតផលបានទាំងអស់។ សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទគឺជាអ្នកសម្រុះសម្រួលតែមួយគត់នៅក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះបានបង្កើត។

គ្រប់សាសនាទាំងអស់បាននិយាយថា អ្នកសម្របសម្រួលផ្តល់ការអធិស្ឋាន និងការថ្វាយរបស់ពួកគេចំពោះព្រះរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែសាសនាមិនមានអ្នកសម្របសម្រួលពិតប្រាកដទេ។ ព្រះពុទ្ធ ខុងជឺ Zarathustra និង Mohamed ទាមទារសាសនារបស់ពួកគេជាមុនសិន។ តាមពិត ពួកគេមិនមែនជាអ្នកសម្របសម្រួលរវាងព្រះ និងមនុស្សនោះទេ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទមិនបង្ហាញផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្ទាល់គឺជាផ្លូវ។ បន្ទាប់មកចំណុចសំខាន់នៃផ្នែកនេះ (6:1-11) នៅក្នុងសៀវភៅរ៉ូមគឺការពិតដែលថាបុរសនោះមានជីវិតនៃសេចក្តីសុចរិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទដោយរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកសម្រុះសម្រួល។

បន្ទាប់មកនៅក្នុងរឿងដែលបុរសនោះរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាមានន័យថាបុណ្យជ្រមុជទឹក (៣-៤)។ មើលមួយភ្លែត វាមិននិយាយពីជំនឿទេ ប៉ុន្តែពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ហាក់ដូចជាបង្ហាញពីសាសនាដែលធ្វើពិធី។ ប៉ុន្តែការដែលប៉ុលបាននិយាយដូច្នេះនៅទីនេះ មិនមែនមានន័យថា 갸셔니 ខ្លួនវាគឺជាខ្លឹមសារនៃគ្រិស្តសាសនាទេ.. សកម្មភាពទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកគឺជាសកម្មភាពដើម្បីសារភាពសេចក្តីជំនឿ 夫 ទីបំផុតបុរសនោះបានតាំងសេចក្តីជំនឿជាសាធារណៈ។ សកម្មភាពនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីផ្ទេរខ្លួនគាត់ជាអ្នកជឿព្រះគ្រីស្ទទៅព្រះ។ នោះគឺសកម្មភាពទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក។ ដូច្នេះ ការចាកចេញពិសេសដើម្បីទទួលយកទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះគ្រីស្ទគឺជាសកម្មភាពដើម្បីទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។ នេះមិនមែនជាគំនិតដែលថាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹកខ្លួនឯងផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះនោះទេ។

1. មានការបកស្រាយខុសនៃផ្នែកទាំងនេះ។

(1) នៃរឿងដែលអ្នកជឿរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក អ្នកប្រាជ្ញខ្លះអះអាងថា នេះចេញពីសាសនាទេវកថា។ ក្នុងចំណោមពួកគេជាញឹកញាប់ គំនិតនេះបានចូលទៅក្នុងគ្រិស្តសាសនាដោយឥទ្ធិពលនៃគណបក្សសាសនា Isis នៃព្រះអេហ្ស៊ីប។ ខគម្ពីរដែលសាសនា Isis ប្រើសម្រាប់ពិធីអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "មនុស្សដែលត្រូវចូលរួមក្នុងពិធីនោះ ត្រូវមានភាពក្លាហាន។ ព្រះបានទទួលការសង្គ្រោះ; សេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់យើងជិតមកដល់ហើយ។ប៉ុន្តែនេះគឺជាពាក្យដែលបំផ្លាញ។ [1] ដូចដែលប៉ុលបាននិយាយថាការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់គាត់បានគិតថាព្រឹត្តិការណ៍ដែលវានឹងកើតឡើងនៅចំពោះមុខសាក្សីជាច្រើននៅក្នុងពេលវេលាអតីតកាលនាពេលអនាគត

ហើយបាននិយាយថាវា។ ប៉ុន្តែរឿងដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទេវកថាមិនមាន
កាលបរិច្ឆេទនិងក៏គ្មានន័យខ្លះដែរ។ នៅក្នុងពាក្យខ្លីមួយវាគឺនៅក្នុងអត្ថន័យ
ពិតនៅក្នុងមិនមែនពេលវេលានិងមានតួអក្សរនៃទេវកថាមិនច្បាស់លាស់។
ទោះបីជាវានិយាយថាការស្លាប់របស់ព្រះនិងជីវិតរបស់វាម្តងទៀតក៏ដោយវា
ត្រូវតែជារឿងអំពីកាលបរិច្ឆេទនៃពិភពលោកធម្មជាតិ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត
ដោយសារគ្រាប់ធញ្ញជាតិបានងាប់ វានឹងរស់ឡើងវិញនៅរដូវផ្ការីក។ វាមាន
ន័យថារឿងនោះគ្មានក្រមសីលធម៌ និងខ្លឹមសារនៃការដង្ហាយធួន។ [2]
ហើយការរួបរួមរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងអ្នកជឿត្រូវការធាតុនៃសេចក្តីជំនឿនៃសេច
ក្តីជំនឿ និងការប្រែចិត្ត។ ប៉ុន្តែរឿងដែលសាសនាទេវកថាបង្រៀនគឺសិប្ប
និម្មិត និងមានទំនាក់ទំនងនៃធាតុវេទមន្តទាំងស្រុង។ (H. Ridderbos,
Paulus En Jezus, ទំព័រ ១៥)

(2) អ្នកប្រាជ្ញខ្លះនិយាយអំពីការរួបរួមនៃអ្នកជឿចំពោះការសុគតរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទ ហើយបានលាក់ការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងផ្នែកនេះ គឺចេញពីចរិតលក្ខណៈ
នៃការស្មានក្នុងពេលជាមួយគ្នា។ ម៉្យាងទៀត ពួកគេមិនគិតថាការសុគត
របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ជាគោលគំនិតនៃសម័យកាល
របស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែពួកគេគិតថាតាមរយៈការប្រព្រឹត្តិទៅតាម
ព្រឹត្តិការណ៍ដែលមិនទាន់ពេលវេលានោះ មនុស្សក្នុងថ្ងៃណាមួយអាចមាន
ទំនាក់ទំនងក្នុងលក្ខណៈដូចគ្នា។

ប៉ុន្តែប៉ុលនៅក្នុងផ្នែកនេះក៏មិនបានមើលងាយគំនិតនៃពេលវេលាដែរ។
គាត់បានគិតថាព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅពេលកំណត់ ហើយបាននិយាយ។
គាត់មិនបានចាត់ទុកការពិតដែលថាគាត់ត្រូវការការរំពឹងទុកនៃពេលវេលា

ដូចគ្នានៅក្នុងទំនាក់ទំនងរវាងព្រះគ្រីស្ទនិងបុរសសម្រាប់ការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនិងការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់នាំមកនូវពរជ័យដល់បុរស។

2. អ្នកជឿដែលបានដោះលែងពីអំពើបាបគួរតែក្លាយជាអ្នកបំរើនៃសេចក្តីសុចរិត។ (១២-២៣)

ផ្នែកនេះបង្ហាញថាសម្រាប់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាបដែលគាត់ស្នាក់នៅក្នុងហាន:ដែលគាត់គួរតែរស់ឡើងវិញចំពោះព្រះ។ ការស្លាប់ចំពោះអំពើបាបចង្អុលបង្ហាញថាចាប់ពីពេលដែលគាត់ជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (នៅពេលដែលគាត់បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកដោយការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ) ការថ្កោលទោសដ៏អស់កល្បរបស់គាត់ត្រូវបានដកចេញ ក៏ដូចជាប្រធានបទ គាត់បានទទួលជីវិតថ្មីដើម្បីស្អប់អំពើបាប។ (ខ ៤ ខ)។ (1) ក្រមសីលធម៌របស់គ្រិស្តបរិស័ទមិនបង្ហាញឱ្យឃើញតែស្តង់ដារដោយគ្មានអំណាចរស់ដើម្បីប្រតិបត្តិនោះទេ។ វាគឺជាច្បាប់សីលធម៌ដែលស្ថិតនៅក្រោមការសន្មតថាជីវិតថ្មីត្រូវបានប្រទានឲ្យ។ ក្រមសីលធម៌នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានកត្តាផ្ទុយគ្នានៅក្នុងទិដ្ឋភាពប្រធានបទនៃអ្នកធ្វើ។ ម្យ៉ាងទៀតវាគឺជាសីលធម៌នៃព្រះគុណដែលព្រះប្រទាន។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះសីលធម៌របស់គ្រិស្តបរិស័ទ ទទួលបញ្ជាឲ្យចេញពីទិសដៅនៃទិដ្ឋភាព (ព្រះ) ជានិច្ច។ វាត្រូវបានបង្ហាញដោយខ 12-13, 17 យ៉ាងច្បាស់។ គ្រិស្តសាសនិកត្រូវបានបញ្ជាឲ្យយកចំណែករបស់គាត់ទៅថ្វាយព្រះ ហើយគាត់គួរធ្វើដូចជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ។ ខ ១៥-២២ លាតត្រដាងថា ពាក្យ « អ្នកបំរើ» ចេញមក ៩ ដង។ គាត់មិនមែនជាអ្នកស្ម័យភាពទេ ព្រោះគាត់ត្រូវបានដោះលែងចេញពីកៅអីអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប ប៉ុន្តែគាត់គួរគោរពតាម

បញ្ហារបស់អ្នកខុសគ្នា។ (ព្រះ) សេរីភាពរបស់ទ្រង់ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យក្នុងគោលបំណងបម្រើព្រះ។

ការបកស្រាយ

តើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា? តើយើងត្រូវបន្តនៅក្នុងអំពើបាប ដើម្បីឲ្យព្រះគុណមានបរិបូរឬ? នេះគឺជាសំណួរសម្មតិកម្មចំពោះពាក្យ 5:20 "កន្លែងដែលអំពើបាបបានកើនឡើង ព្រះគុណមានកាន់តែច្រើនឡើង" ។

2 គ្មានន័យទេ! នេះគឺជា megenoito (μὴ γένοιτο) ជាភាសាក្រិច ដែលមានលក្ខណៈអវិជ្ជមានខ្លាំង។ ព្រះគុណមិនមែនជាវត្ថុដែលបុរសអាចទាមទារបានទេ។ នៅក្នុងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ មនុស្សមិនមែនជាកម្មវត្ថុទេ ប៉ុន្តែព្រះដែលផ្តល់ព្រះគុណគឺជាកម្មវត្ថុ ហើយបុរសតែងតែជាវត្ថុ។ បុរសជាវត្ថុមិនអាចយកសកម្មភាពសកម្មណាមួយចំពោះប្រធានបទបានទេ ព្រះគុណ។ សម្រាប់បុរសគឺជាវត្ថុតែងតែគាត់ស្នាក់នៅតែនៅក្នុងទីតាំងអកម្ម។ ហើយព្រះគុណក៏ជាសិល្បៈរបស់មនុស្សដែរ។ ទ្រឹស្តីដែលបុរសទទួលបានការលួងលោមដោយខ្លួនគាត់គ្រាន់តែជាទស្សនវិជ្ជាខុសដែលសន្មត់ថាមានគុណភាពដូចគ្នារវាងព្រះនិងមនុស្ស។ អ្នកដែលមានគំនិតបែបនេះ គិតថាបុរសនោះគ្រប់គ្រងព្រះគុណរបស់ព្រះដោយខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែការពិតមិនទទួលយកការមិនប្រុងប្រយ័ត្នបែបនេះទេ។ ខគម្ពីរ « កន្លែងណាដែលកើនឡើង អំពើបាបនៃព្រះគុណមានកាន់តែច្រើនឡើង » គឺជាពាក្យសរសើរដល់ព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយបង្រៀនច្បាប់ដើម្បីបង្កើនព្រះគុណ។

យើងដែលស្លាប់ដើម្បីធ្វើបាបនៅទីនេះ តើមានន័យយ៉ាងណាដែលអ្នកជឿស្លាប់ដើម្បីធ្វើបាប? អត្ថបទក្រិក (ἀπεθάνομεν) នៃពាក្យ "ស្លាប់" គឺជាភាពតានតឹងនៃ aorist គឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលបានកើតឡើងជាប្រវត្តិសាស្ត្រនៅ

ពេលតែមួយ មានន័យថា ព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកជឿបានស្លាប់នៅ Golgotha ដោយព្រះគ្រីស្ទបានជំនួសគាត់។ ប៉ុន្តែចំពោះពាក្យនេះ មានការបកស្រាយខុសដូចតទៅ។ ទាំងនោះគឺ (1) R. Schmidt បាននិយាយថា ពាក្យ «ស្លាប់ទៅនឹងអំពើបាប» មិនមែនដូច្នេះនៅក្នុងជីវិតពិតនោះទេ ប៉ុន្តែវាស្ថិតក្នុងឧត្តមគតិ។ (2) នៅក្នុងភាពឥតខ្ចោះ នេះត្រូវបានដឹងនៅក្នុងជីវិតពិតរបស់អ្នកជឿ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងនឹងអំពើបាបដូចជាការស្លាប់របស់គាត់។ ទ្រឹស្តីខាងលើគឺខុសពីការគិតរបស់សាវកប៉ុល ។

តើយើងដែលស្លាប់ដោយអំពើបាបនៅតែរស់នៅក្នុងនោះយ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកជឿពិតក៏ធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបដែរ ទោះបីជាគាត់បាត់បង់អ្វីៗជាច្រើនក៏ដោយ។ (ខាងក្រោម ៧:១៥)។ ប៉ុន្តែ អ្នកជឿពិតមិនប្រតិបត្តិដើម្បីរស់នៅក្នុងអំពើបាបដោយមិនតវ៉ា។ ជាឧទាហរណ៍ អ្នកជឿប្រៀបដូចជាអ្នកដែលដើរលើផ្លូវ។ ពេលគាត់ដើរតាមផ្លូវ ថ្វីបើគាត់រអិលដួល ប៉ុន្តែគាត់មិនប្រកាន់ទម្លាប់ដែលគាត់ធ្លាប់ប្រើនោះទេ។

3 ដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ នៅទីនេះ វាសក្តិសមដែលអត្ថបទភាសាក្រិច (εἰς) បកប្រែទៅជា; "ជាមួយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ" គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ចូលទៅក្នុងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ" ។ ពាក្យថា "អ្នកជឿបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ" មានន័យថាគាត់បានចូលទៅក្នុងព្រះយេស៊ូវ ហើយរួបរួមគ្នាជាមួយគាត់។ អ្នកដែលចូលទៅក្នុងព្រះយេស៊ូ ហើយរួបរួមជាមួយនឹងអ្នកនោះបានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះយេស៊ូ។ អ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន ដោយរួមជាមួយនឹងព្រះយេស៊ូ (១) គាត់មិនគួរខ្វល់ខ្វាយដោយពឹងលើព្រះយេស៊ូឡើយ។ (២) គាត់មិនគួររស់នៅកណ្តាលខ្លួនឯងទេ គឺគ្រាន់តែដើម្បីលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់

ប៉ុណ្ណោះ។ (៣) គាត់មិនគួរទទួលយកជីវិតដែលមិនស្អាតស្អំទេ តែគួរតែលះបង់ខ្លួនដើម្បីរស់នៅជាមួយព្រះអម្ចាស់។

បានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកនៅក្នុងការស្លាប់របស់គាត់? ពាក្យ "ជាមួយនឹងការស្លាប់" មានន័យថា "ចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់" ។ តើ«ការជ្រមុជក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវហើយ»មានន័យយ៉ាងណា? (1) នេះមានន័យថាយើងដែលជឿលើ ត្រូវបានគេចូលរួមដើម្បីរីករាយនឹងបុណ្យកុសលនៃការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (2) វាមានន័យថាសម្រាប់ព្រះយេស៊ូវបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់អ្នកជឿ ដូចជាទំនាក់ទំនងនៃអំពើបាប ហើយយើងក៏បានស្លាប់ដែរ ទីបំផុតគួរតែត្រូវបានបញ្ចប់។

៤ ដូច្នេះ យើងត្រូវគេបញ្ចុះនៅជាមួយនឹងលោក ពាក្យ «កប់» បញ្ជាក់ថាជីវិតត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ទាំងស្រុង ព្រោះគាត់មិនអាចរស់ឡើងវិញបាន គឺគាត់ត្រូវគេបញ្ចុះក្នុងផ្នូរ។ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូវបានសុគតជំនួសយើង ប្រសិទ្ធភាពនៃការស្លាប់គឺការស្លាប់របស់យើងទាំងស្រុងដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ ដូច្នេះ ការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានសម្លាប់ការស្លាប់របស់យើងទាំងស្រុង ដូចជាការស្លាប់របស់យើងដែលត្រូវស្លាប់ត្រូវបានកប់។

ថាវានឹងត្រូវបានលើកឡើងម្តងទៀត។ ការស្លាប់នេះមិនមែនជាស្ថានភាពនៃការស្លាប់ពាក់កណ្តាលនិងពាក់កណ្តាលរស់ទេប៉ុន្តែបានស្លាប់ 100% ហើយត្រូវបានគេកប់និងត្រូវបានបាត់។ សិរីល្អនៃព្រះវរបិតា ទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញអំពីព្រះចេស្តារបស់ព្រះ។ (យ៉ូហាន ១១:៤)

ដូចជាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ពីសុគតឡើងវិញ ... យើងក៏អាចដើរក្នុងជីវិតថ្មីដែរ។ ការពិតដែលថាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញហើយបានឡើងគឺទាក់ទងទៅនឹង

ការត្រូវបានបំបែកចេញពីការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណរបស់យើង។ (ពេត្រុស ១:៣) ជាដំបូង បន្ទាប់ពីព្រះគ្រីស្ទបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយបានយាងឡើង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានចូលមកក្នុងយើង ហើយបង្កើតយើងឡើងវិញ («អាចដើរក្នុងជីវិតថ្មី»)។ (យ៉ូហាន ១៦:៧) ហេតុអ្វីកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគួរធ្វើតាមលំដាប់នេះ? ហេតុផលអាចត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាក្បាលរបស់យើង ហើយយើងជារូបកាយរបស់យើង បន្ទាប់ពីការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់ យើងនឹងរស់ឡើងវិញ រូបកាយរបស់ទ្រង់នឹងរស់ឡើងវិញ។ ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាការសន្មតនៃការរស់ឡើងវិញរបស់យើង (ខ្លាញ់ដែលយើងទទួលបានការបង្កើតឡើងវិញខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងពិភពលោកនេះគឺដើម្បីរៀបចំការរស់ឡើងវិញនៃរូបកាយ - 8: 11) និងព្រឹត្តិបត្ររបស់វា។

5 ដ្បិតប្រសិនបើយើងបានរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ក្នុងការស្លាប់ដូចទ្រង់ នោះនៅក្នុងឃ្លាថា "រួបរួម" គឺ Sumptoi (σύμφυτοι) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "ត្រូវផ្សាំ" (ថ្ងៃអាទិត្យ)។ ការផ្សាំចង្អុលទៅនឹងការពិតថា ដើមឈើពីរដើមមានលក្ខណៈខុសគ្នាត្រូវគេផ្សាំហើយក្លាយជាដើមឈើមានគុណភាពដូចគ្នា។ ទំនាក់ទំនងនៃការរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទគឺដូចនោះ។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានសោយទិវង្គតជំនួសយើង មូលហេតុដែលយើងក៏រួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ គឺដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតសម្រាប់អំពើបាបរបស់យើង ការសុគតរបស់យើងដែលមានន័យថាដើម្បីសងថ្លៃបាបរបស់យើងត្រូវបានលុបចោល។យើងពិតជានឹងរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់នៅក្នុងការរស់ឡើងវិញដូចគាត់។ បុរសដែលបានទទួលដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ផ្នែកទីមួយក្នុងខគម្ពីរ) នឹងត្រូវបានលើកឡើងដូចជាព្រះគ្រីស្ទនៅថ្ងៃអនាគត។

ការពិតដែលថាយើងរួបរួមគ្នាជាមួយព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនមានន័យថាបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើងត្រូវបានលុបចោលនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានន័យថាយើងចូលទៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទតែមួយ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកលក្ខណៈបុគ្គលនៅតែមាន នៅក្នុងការរីករាយនឹងជីវិត និងសិរីល្អដើម្បីចូលរួមក្នុងកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ .

6 យើងស្គាល់អត្ថបទភាសាក្រិចនៃពាក្យ «យើងដឹង» (γινώσκοντες) ចង្អុលទៅចំណេះដឹងពិសោធន៍។ នេះខុសពីពាក្យឲ្យដឹងតាមធម្មជាតិ (οἰδα)។ បុរសនោះមិនស្គាល់គោលលទ្ធិរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែគាត់អាចដឹងវាតាមរយៈបទពិសោធន៍ដើម្បីទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាចុងក្រោយ ។

ថាខ្លួនយើងចាស់ នេះហើយជាចរិតដែលពុករលួយ ដើម្បីចេញពីភាពថោកទាបរបស់អ័ដាម។ អ្នកណាជាបុរសមានបុរសចំណាស់នេះ។ ការបែងចែកមនុស្សចាស់ និងបុរសថ្មី គឺត្រូវដឹងដោយអ្នកជឿពិតប៉ុណ្ណោះ។ វាមិនមានន័យថាអ្នកជឿមានបុគ្គលិកលក្ខណៈពីរទេ ប៉ុន្តែមានតួអង្គពីរ។ អ្នកជឿពិត (១) ស្គាល់បុរសចំណាស់ ហើយស្គាល់ធាតុគ្រោះថ្នាក់នៃភាពលង់ខ្លៅរបស់បុរសចំណាស់ រួចព្យាយាមចាកចេញពីបុរសចំណាស់ទាំងស្រុង (២) គាត់តែងតែអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ចំពោះការពិត ដែលបានក្លាយជាបុរសដែលមានសុភមង្គលខុសៗគ្នា។ បុរសចំណាស់ត្រូវបានគេឆ្កាងជាមួយនឹងទ្រង់ សូមយោងទៅឃ្លានៃការបកស្រាយនៃ « យើងដែលបានស្លាប់ដើម្បីធ្វើបាប » នៅក្នុងខខាងលើ 2 ។

រាងកាយនៃអំពើបាប ពាក្យដើម (σῶμα) បកប្រែជា "រូបកាយ" ចង្អុលទៅរាងកាយជីវសាស្ត្រ។ ដូច្នេះ តើពាក្យថា "រូបកាយនៃអំពើបាប" មានន័យថា រូបកាយរបស់មនុស្ស (រូបកាយជីវសាស្ត្រ) ត្រូវបានចាត់ទុកជាអំពើបាបដែរ

ឬទេ? បន្ទាប់មក សម្រាប់រូបកាយទាស់នឹងអត្ថន័យនៃឃ្លា (១កូរិនថូស ៦:
១៩) វាមិនអាចព្យាបាលបានឡើយ។ ដូច្នេះអត្ថន័យនៃឃ្លាត្រូវបានបក
ស្រាយដោយអ្នកអត្ថាធិប្បាយនីមួយៗខុសៗគ្នា (1) Grejidanus បាន
និយាយថា "រូបកាយនៃអំពើបាប" មិនមែនជារូបកាយជីវសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជា
រូបកាយជីវសាស្ត្រដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំពើបាប។ (2) Calvin បាន
និយាយនៅទីនេះថា "រូបកាយនៃអំពើបាប" ចង្អុលទៅតែ "អំពើបាបនិងអំពើ
ពុករលួយ" ប៉ុណ្ណោះ។

ប្រហែលជាត្រូវបាននាំយកទៅដោយគ្មានអ្វីសោះ នេះមានន័យថារជ្ជកាល
នៃបណ្តាសាតាមរយៈអំពើបាបត្រូវបានកាត់ចេញពីអ្នកជឿ។ (1) សម្រាប់
ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង បណ្តាសានៃអំពើ
បាបបានបាត់បង់អំណាចគ្រប់គ្រងចេញពីយើង។ នេះជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តី
វិនាសនៃអំពើបាប។ (2) ហើយអំណាចអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះបានមក
លើបុគ្គលដែលជ្រោសរើសរបស់យើង និងបានបង្កើតជីវិតថ្មីតាមរយៈការ
គង់នៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (៦:១១) នេះជាទិដ្ឋភាពនៃការបំផ្លាញអំពើបា
ប។

ដូច្នេះ យើងនឹងលែងធ្វើជាទាសកររនៃអំពើបាបទៀតហើយ។ ទាសករ (១)
ដាក់ឲ្យគេសង្កត់សង្កិនអំណាចខ្លះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ (២) ដើរតាមវត្ថុ
ដើម្បីដាក់ជាអចិន្ត្រៃយ៍។ ក្នុងខ្លួនមនុស្សក្លាយជាទាសកររនៃអំពើបាប គាត់
ចុះចូលនឹងវា ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប ទីបំផុតគេនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបា
ប។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ សម្រាប់គុណសម្បត្តិនៃព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះ
គ្រីស្ទយេស៊ូវ អ្នកជឿពិតមិនអាចចុះចូលនឹងអំពើបាបតាមនោះ គាត់មិនដើរ
ជាមួយវាជារៀងរហូតនោះទេ។

7 សម្រាប់ការភ្ជាប់នេះបង្ហាញពីហេតុផលនៃខគម្ពីរខាងលើ។
ម្នាក់ដែលបានស្លាប់។ នោះគឺជាការដែលមានន័យថាដោយការជឿលើការ
សុគតនៃការជំនួសព្រះគ្រីស្ទដោយរីករាយនឹងប្រសិទ្ធភាពនៃការស្លាប់។ តើ
សេចក្តីជំនឿដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវមានអត្ថន័យប៉ុន្មាន? (1)
ការស្លាប់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយច្បាប់ (Gal 2: 19) ។ នេះមានន័យថា
អ្នកដែលសម្រេចច្បាប់ដែលដោយព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានប្រទានមាតិកាតាម
ការទាមទារនៃក្រិត្យវិន័យ។ (2) ការស្លាប់ចំពោះសាច់ឈាម (កាឡាទី 5:24)
នោះគឺសម្រាប់អ្នកជឿបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់បានរត់ចេញពី
ទាសកររនៃសាច់ឈាម ប៉ុន្តែធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត។ (3) សេចក្តីស្លាប់ដល់
លោកីយ៍ (កាឡាទី ៦:១៤) ដោយសារអ្នកជឿមានសេចក្តីសង្ឃឹមលើស្ថាន
សួគ៌តែមួយ វាបញ្ជាក់ថាមិនមានឥទ្ធិពលលើពិភពលោកនេះទេ។ អ្នកដែល
ជឿលើការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងទំនាក់ទំនងជាមួយពិភពលោកត្រូវបាន
កាត់ផ្តាច់ទាំងស្រុង។ត្រូវបានដោះលែងពីអំពើបាប។ សូមមើលការបក
ស្រាយ ៤:៣ ។
៨–៩ ខគម្ពីរនេះបាននិយាយថា ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្នកជឿមានទំនាក់ទំនងនៃ
សេចក្តីស្លាប់ទូទៅ និងការរស់នៅរួម។ អ្វីដែលអ្នកជឿបានស្លាប់ជាមួយនឹង
ព្រះគ្រីស្ទ មានន័យថា ពួកគេបានចូលរួមក្នុងការសុគតរបស់គាត់ជាមួយនឹង
ព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយការពិតដែលថាពួកគេរស់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទជាមួយគ្នា
ចង្អុលបង្ហាញការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងពរជ័យដូចគ្នានៃ
ការរស់ឡើងវិញដោយព្រះគ្រីស្ទ។
10 សម្រាប់ការភ្ជាប់នេះបង្ហាញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដែលអ្នកជឿនឹងរស់ឡើងវិ
ញ។ មូលហេតុដែលអ្នកជឿត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញគឺប្រាកដណាស់

ថាការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺប្រាកដ។ សម្រាប់អ្នកជឿបាន
រួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេនឹងត្រូវចូលរួមក្នុងជោគវាសនាដូចគ្នានឹង
ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ តាមនោះ ពួកគេនៅពេលដែលការយាងមកជាលើកទីពីរ
របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងមានរូបកាយដូចគ្នានឹងរូបកាយដែលមានព្រះជន្មរស់
ឡើងវិញ យោងទៅភីលីព ៣:២១។

10 គាត់បានសុគតដោយការសោយទិវង្គតដែលគាត់បានស្លាប់ នោះគឺ
សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃឈ្នួលនៃអំពើបាបទាំងអស់របស់អ្នកជឿដោយ
ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបទាំងអស់របស់យើងមិន
អាចទាក់ទងមកយើងបានទេ។ បន្ទាប់ពីយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវផង
យើងក៏មានទំនាក់ទំនងនឹងអំពើបាបដែរ ពេលខ្លះវាជាការចាប់ខ្លួនជា
បណ្តោះអាសន្នតែមួយគត់នៃចរិតរបស់មនុស្សចាស់។

គាត់បានស្លាប់ដើម្បីអំពើបាបម្តងសម្រាប់ទាំងអស់ ពាក្យថា "ម្តងសម្រាប់
ទាំងអស់គ្នា" គឺជា epapaks (ἐφάπαξ) នៅក្នុងភាសាក្រិចដែលមានន័យថា
មានពេលមួយនៅទីនេះវាត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់។ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជ
បុត្រានៃព្រះ តម្លៃនៃការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវជំនួសព្រះអម្ចាស់គឺ
គ្មានទីបញ្ចប់ និងអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ក្នុងដង្វាយធួនការសោយទិវង្គត
របស់ទ្រង់ម្តងគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ (ហេប ៧:២៧) ដូច្នេះ (១) ព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវ
ការការសោយទិវង្គតរបស់ទ្រង់ជាច្រើនដងសម្រាប់ដង្វាយធួននៃអំពើបាប
របស់មនុស្សជាច្រើនឡើយ។ (2) យោងទៅតាមការផ្លាស់ប្តូរនៃថ្ងៃដែលគាត់
មិនត្រូវការការស្លាប់របស់គាត់។ (ហេព្រើរ ៩:២៥-២៣)។ អ្នកណាដែលជឿ
លើរឿងចាស់ដែលថាខ្លួនបានស្លាប់តែម្តង អ្នកនោះនឹងទទួលបានសេចក្តីស
ង្រ្គោះដូចគ្នា។ (១យន ១:៣)។ ប៉ុន្តែជីវិតដែលគាត់រស់នៅ គាត់រស់នៅ

ចំពោះព្រះ។ នេះមានន័យថាព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញសម្រាប់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យនេះមិនរួមបញ្ចូលការលើកឡើងថាមុនពេលគាត់សោយទិវង្គតគាត់មិន បានប្រតិបត្តិចំពោះព្រះទេ។ គាត់តែងតែធ្វើសម្រាប់តែព្រះបិតាប៉ុណ្ណោះ។ ១១ ដូច្នេះ អ្នកក៏ត្រូវចាត់ទុកខ្លួនឯងថាបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាប ហើយ រស់នៅចំពោះព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ ពាក្យថា "ពិចារណា" (λογίζομαι) គឺជាសកម្មភាពដើម្បីសម្រេចអាកប្បកិរិយា ហើយទទួលស្គាល់វាដោយ ស្មោះចំពោះបញ្ហាលំបាកដែលបុរសមិនអាចយល់បានដោយចិត្តឯងឆឹត។ វា ពិបាកណាស់ដែលការពិតបែបនេះដើម្បីធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនងតាមរយៈការចាប់ អារម្មណ៍ និងការដឹងគុណ ប៉ុន្តែគាត់អាចធ្វើបានមានទំនាក់ទំនងដោយ សកម្មភាពនៃ "ពិចារណា" ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីទទួលយកទំនាក់ទំនង ដូចជាផ្លែឈើខាងវិញ្ញាណទាំងអស់ដើម្បីឱ្យមានភាពសក្តិសមទៅនឹងការ ពិតនេះត្រូវបានផលិត។ ការពិតគឺកើតចេញពីផ្លែឈើ។

១២–១៣ ដូច្នេះ ចូរកុំឲ្យអំពើបាបសោយរាជ្យនៅក្នុងរូបកាយរមែងស្លាប់ របស់អ្នក «រូបកាយ» ជាត្រសាលដែលត្រូវបំផ្លាញនៅថ្ងៃអនាគត ហើយមាន អំពើបាប និងអំពើអាក្រក់។ ក្នុងកាលដែលអំពើបាបមាន បាបកម្មក៏មាន។ ប៉ុន្តែយើងយោងទៅតាមសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណអាចធ្វើឱ្យពួកគេគ្រប់គ្រងយើ ង។ អំពីបញ្ហានេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំគឺមួយ (១) យើងមិនមានថ្ងៃនៃស ង្គ្រាមដែលនៅសេសសល់ក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណទេ។ (២) អាវុធរបស់ យើងមិនមែនជារបស់នៃអារម្មណ៍ខ្លះ តាមការចង់បានរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែជា អំណាចខាងវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមកពីព្រះ។

កុំបង្ហាញសមាជិករបស់អ្នកឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាឧបករណ៍សម្រាប់អំពើ ទុច្ចរិតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវថ្វាយខ្លួនទៅព្រះជាអ្នកដែលបានត្រូវប្រោសឲ្យរួចពី

សេចក្តីស្លាប់មករស់ ហើយនិងសមាជិករបស់អ្នកចំពោះព្រះជាឧបករណ៍សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។ ខគម្ពីរនេះបង្រៀនថា អ្នកជឿគួរថ្វាយផ្នែកទាំងអស់ដល់ព្រះ ហើយប្រតិបត្តិវា។ ខណៈដែលអ្នកជឿត្រូវបានដោះលែងឱ្យរួចផុតពីការថ្កោលទោសនៃច្បាប់ ឥឡូវនេះគាត់មិនបានក្លាយជាអ្នកខុសច្បាប់ដែលអាចទទួលយកការប្រមាថដោយសេរីនោះទេ។ ទោះបីគាត់មិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ប៉ុន្តែគាត់មានច្បាប់យ៉ាងច្រើនដ។ ពេលដែលគាត់ថ្វាយចំណែករបស់ខ្លួនដល់ព្រះ ហើយប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត តើគួរធ្វើវាឲ្យបានហ្មត់ចត់ និងច្បាស់លាស់ប៉ុណ្ណា? វាលាតត្រដាងពាក្យថា "ដូចជាអ្នកដែលត្រូវបាននាំឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់ទៅរស់" ។ នេះមានអត្ថន័យថាគាត់ក្លាយជាមនុស្សថ្មីពេញលេញ ហើយធ្វើវា ប៉ុន្តែគាត់គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីរក្សាភាពសុចរិតជាអ្នកជំពាក់បំណុលនៃព្រះគុណ។ ជីវិតនៃសីលធម៌បែបនេះមិនមែនជាអាវុធសីលធម៌ទេ។ អាវុធនៃសីលធម៌គឺមានតែមនុស្សនិយមប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនមានលក្ខណៈធ្ងន់ធ្ងរនៅកណ្តាលព្រះទេ។

នៅទីនេះ ពាក្យ « បង្ហាញ... សមាជិករបស់អ្នកទៅកាន់ព្រះ ជាឧបករណ៍សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត » ។ ចំណុចដែលអ្នកជឿគួរតទល់នឹងអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់រួមគ្នា។ ប្រសិនបើបុរសយកឈ្នះលើអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់ គាត់មិនគួរលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវាតូចនោះទេ។ គាត់គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើវាដោយអស់សង្ឃឹមដូចជាសង្គ្រាម។ (ហេព្រើរ ១២:៤)

14-15 ដ្បិតអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចមកលើអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះអ្នកមិនស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ តែស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលបុរសរស់នៅក្រោមក្រិត្យវិន័យ គាត់មិនអាចត្រូវថ្កោលទោសបានទេ ប៉ុន្តែគាត់គ្មានអំណាចដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។

តើយើងត្រូវធ្វើបាបដោយសារយើងមិនស្ថិតនៅក្រោមច្បាប់ ប៉ុន្តែនៅក្រោមព្រះគុណ? ព្រះជាម្ចាស់នាំយើងចូលទៅក្នុងព្រះគុណ គឺជាវិធីសាស្ត្រចុងក្រោយដើម្បីបំផ្លាញអំពើបាប។ ដូច្នេះការប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្រោមព្រះគុណគឺ (១) អំពើបាបនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ (២) អំពើបាបដែលត្រូវសងស្នេហាជាមួយនឹងអរិភាព។

១៦ តើអ្នកមិនដឹងទេថា ប្រសិនបើអ្នកបង្ហាញខ្លួនទៅអ្នកណាម្នាក់ជាខ្ញុំបម្រើដែលស្តាប់បង្គាប់ អ្នកជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកដែលអ្នកស្តាប់បង្គាប់ ទាំងអំពើបាប ដែលនាំទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ឬនៃការស្តាប់បង្គាប់ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិត?

បន្ទាប់ពីអ្នកជឿត្រូវបានធួនដោយឈាមដ៏មានតម្លៃ គាត់ត្រូវបានរួចផុតពីជីវិតទាសកររនៃវត្តុរាប់ពាន់លាន។ ឥឡូវនេះ គាត់នឹងក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ មនុស្សក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់មនុស្សអ្នកនោះមានទុក្ខ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ គាត់នឹងក្លាយទៅជាប្រជាជនដ៏វិសុទ្ធក្នុងលោកនេះ ហើយនៅក្នុងពិភពលោកដ៏អស់កល្បនឹងក្លាយជាស្តេច។ ទ្រង់នឹងភ្លឺដូចសេចក្តីសុចរិត ហើយនឹងបានពរ។ (II Cor 5:21)

១៧-១៨ ប៉ុន្តែសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះ អ្នកជឿរ៉ូមបានទទួលបញ្ជាឲ្យក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត ដូចចំណុចខគម្ពីរខាងលើ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ដូចដែលការអរព្រះគុណរបស់ប៉ុលចេញមកក្នុងន័យថា ពួកគេ«ក្លាយជាអ្នកបំរើនៃសេចក្តីសុចរិត»ក្នុងកម្រិតណាមួយ។ ការគោរពប្រតិបត្តិតាមដំណឹងល្អមិនមែនជាលទ្ធភាពរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែវាជារឿងដែលព្រះគង់ជាមួយយើង។ ប្រសិនបើវាជាលទ្ធភាពរបស់បុរសនោះ វាអាចជាបន្ទុកក្នុងការអនុវត្តច្បាប់។ ប៉ុន្តែ អ្នកដែលត្រូវបញ្ជូនដំណឹងល្អគឺព្រះ ជាអ្នកដែលធ្វើ

ឲ្យយើងជឿលើវាគឺជាព្រះ ហើយអ្នកដែលជួយយើងឲ្យស្តាប់តាមវាក៏ជាព្រះដែរ។ ដូច្នេះ សាវកប៉ុលបានអរព្រះគុណដល់ព្រះសម្រាប់បុរសរ៉ូម៉ាំងឲ្យគោរពតាមដំណឹងល្អ។

19ខ្ញុំនិយាយក្នុងន័យមនុស្ស ដោយសារតែធម្មជាតិរបស់អ្នក។ ដូចដែលអ្នកធ្លាប់បានបង្ហាញសមាជិករបស់អ្នកដូចជា

ដ្បិតប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែអំណោយទានឥតគិតថ្លៃរបស់ព្រះគឺជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង។ អ្វីដែលពាក្យនេះបង្រៀនថា មរណៈជាតម្លៃដែលចូលមកក្នុងមនុស្សដោយធម្មជាតិ តែជីវិតដែលនៅអស់កល្បជានិច្ចនឹងកើតឡើងជាព្រះគុណនៃអធិបតេយ្យភាពដោយឥតមានហេតុនិងផល ដូច្នេះមនុស្សបាបមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ ក្នុងនាមជាមនុស្សមានបាបជឿតែលើព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ គាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ បេះដូងត្រូវបានរារាំងដើម្បីទទួលបានព្រះគុណបែបនេះ។ (១) បង្ហាញគុណធម៌ជាងជំនឿ។ (2) បង្ហាញការសម្រេចចិត្តផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ជាងជំនឿ (3) គាត់មិនជឿលើវាទេប៉ុន្តែគាត់មានការខកចិត្ត។ (៤) គាត់មិនបដិសេធខ្លួនឯងទេ តែមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ បុរសមិនអាចក្រោកឈរឡើងដោយខ្លួនឯងនៅចំពោះព្រះ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

គ្មានន័យទេ! តើយើងដែលស្លាប់ដោយអំពើបាបនៅតែរស់នៅក្នុងនោះយ៉ាងដូចម្តេច? (ខ២)

១២-១៤ ដូច្នេះ ចូរកុំឲ្យអំពើបាបសោយរាជ្យក្នុងរូបកាយរមែងស្លាប់របស់អ្នក ដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកប្រតិបត្តិតាមតណ្ហារបស់វា។ 13កុំបង្ហាញសមាជិករបស់អ្នកឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាឧបករណ៍សម្រាប់អំពើទុច្ចរិតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវថ្វាយខ្លួន

ទៅព្រះ ដូចជាអ្នកដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់មករស់ ហើយ
សមាជិករបស់អ្នករាល់គ្នាថ្វាយព្រះជាឧបករណ៍សម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។
១៤ដ្បិតអំពើបាបនឹងមិនមានអំណាចមកលើអ្នករាល់គ្នាទេ ព្រោះអ្នកមិន
ស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យទេ គឺស្ថិតនៅក្រោមព្រះគុណ។

ធម្មទាន ២៥ ការរួបរួមរវាងអ្នកជឿ និងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម 6:15)

គ្រិស្តសាសនាមិនមែនជាសាសនាខ្លួនឯងដែលអះអាងថាបានសង្គ្រោះ
ដោយអំណាចប្រធានបទរបស់មនុស្សនោះទេ។ គ្រិស្តសាសនាមានខ្លឹម
សារដែលអ្នកជឿត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ វាគឺជា
ការសម្រេចដោយសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។ អ្វីដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល
បានទទួលការកាត់ស្បែក គឺជាសកម្មភាពដែលពួកគេបានចូលរួមក្នុង
សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ ជាសញ្ញាសម្គាល់នៃរាស្ត្ររបស់ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ
ជំពូក១៧) ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមានអត្ថន័យនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។ ពិធី
បុណ្យជ្រមុជទឹកដប់គឺជាសេចក្តីសញ្ញាដ៏បរិសុទ្ធដែលបុរសនោះបានទទួល
ដើម្បីចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាដែល

ទទួលពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក គួរតែទទួលពេញមួយជីវិត ពីព្រោះកិច្ចព្រមព្រៀងនេះត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនជាមួយព្រះនៅក្នុងការចាប់ផ្តើមដ៏អស់កល្បជានិច្ច នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ វាត្រូវបានបង្ហាញដល់មនុស្សស្មោះត្រង់គ្រប់រូប។ អ័ប្រាហាំដ៏អស្ចារ្យបានចូលរួមក្នុងសេចក្តីសញ្ញានេះ អ្នកដទៃទៀត និងមេកុលសម្ព័ន្ធ និងពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយម៉ូសេ និងព្យាការីទាំងអស់បានចូលរួមក្នុងកិច្ចសន្យានេះ។ ដូចនោះដែរ កិច្ចព្រមព្រៀងនេះមានសារៈសំខាន់ ដូច្នេះវាមានចរិតស្មោះត្រង់ដើម្បីអាចផ្លាស់ទីស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងប្រវត្តិដ៏យូរអង្វែង។ នៅកណ្តាលនៃព្រះយេស៊ូវដែលជាអ្នកសម្រុះសម្រួលនៃសេចក្តីសញ្ញានោះ ពួកសាវក និងសាវ័កផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានឆ្លើយតបថា « អាម៉ែន » ចំពោះសេចក្តីសញ្ញានេះ ហើយបន្ទាប់មកបានថ្វាយជីវិតរបស់ពួកគេទៅវា។ ដូច្នេះ ពួកគេគួរតែដឹងការពិតថា មនុស្សគ្រប់រូបដែលបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកក្នុងព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ បានបោះរូបកាយរបស់ពួកគេទៅកាន់សេចក្តីសញ្ញាដ៏សំខាន់នេះ។ ចាប់ពីពេលនេះដែលគាត់ចូលទៅក្នុងកិច្ចព្រមព្រៀងនេះ ជីវិតរបស់គាត់ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ និងអ្វីៗទាំងអស់របស់គាត់ មិនមែនជារបស់គាត់ទេ គឺជាព្រះយេស៊ូ។ ក្នុងកតិកាសញ្ញានៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ផ្ទាល់ខ្លួន មនុស្សមានអារម្មណ៍ថាមានចរិតសំខាន់ ដូចដែលគាត់បានទទួលស្គាល់នូវសេចក្តីសញ្ញា មនុស្សទាំងពីរក្លាយជាឯកភាពគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយមិនអះអាងថាជីវិត និងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពួកគេជារបស់ខ្ញុំឡើយ។

1. គោលការណ៍ដែលអ្នកជឿរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

សហជីពនេះគឺដូចជាសកម្មភាពដែលត្រូវផ្សាំ។ (១៧-១៩) ពិតជាពាក្យសហជីពក្នុងអត្ថបទ (ខ ៥) មានន័យថាអំពើពុករលួយ។ ព្រះគ្រីស្ទបានរងគ្រោះ

ថ្នាក់ ហើយត្រូវរបួស ដែលទ្រង់នឹងធ្វើឱ្យយើងផ្សាំជាមួយខ្លួន នោះគឺទ្រង់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង។ ដូច្នេះ កាលដែលយើងរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ យើងក៏គួរតែរងគ្រោះដែរ។ នោះគឺយើងត្រូវកាត់ចេញពីពិភពលោក។ ដ្បិតយើងជារបស់លោកីយ៍ យើងមិនអាចជាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។ ដូច្នេះហើយ ទោះបីជាយើងបាត់បង់របស់យើងក៏ដោយ ក៏យើងគួរតែកាត់ផ្តាច់ទំនាក់ទំនងស្នេហា និងស្នេហាទៅកាន់ពិភពលោក។ នេះមិនសំដៅទៅលើទុទិដ្ឋិនិយមនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាកាត់ផ្តាច់ការស្រលាញ់ និងស្នេហាចំពោះពិភពលោកនេះ។

2. ការពិតដែលអ្នកជឿត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ និងគោលការណ៍របស់វា។

សម្រាប់ការពិតនេះគឺអាថ៌កំបាំង និងអស្ចារ្យខ្លាំងណាស់ វាមិនងាយយល់នោះទេ។ ប៉ុន្តែ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំមិនគួររំពឹងថានឹងមានអារម្មណ៍រំភើបចំពោះសេចក្តីពិតនេះក្នុងចិត្តតូចរបស់យើងឡើយ។ យើងនៅដើមដំបូងជឿលើការពិតដែលសេចក្តីពិតបង្រៀន ហើយគិតថា (ខ ១១) ចូលទៅក្នុងវាយ៉ាងជ្រៅ ហើយរស់នៅក្នុងវា។ វាពិបាកណាស់ដែលបុរសមិនអាចវាស់ស្ទង់អ្វីដែលអស្ចារ្យពេក ហើយមានអារម្មណ៍ថាវា។ យើងមានអារម្មណ៍ថាបាល់វិល ប៉ុន្តែមិនមានអារម្មណ៍ថា វិលជុំវិញពិភពលោក ក្នុងចលនាលឿនជាងវា។ ពេលខ្ញុំទៅអាមេរិកតាមកប៉ាល់ ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាផែនទីនេះប្រហែល 2 ម៉ោងដំបូង។ ខ្ញុំបានឃើញកោះមួយចំនួន និងសត្វស្លាបទឹក។ ប៉ុន្តែក្រោយពីខ្ញុំបានលាចាកលោកមួយយប់ ពេលខ្ញុំមកលើនាវា ខ្ញុំមើលមិន

ឃើញដីណាក្រៅពីទឹកសមុទ្រធំ។ នៅទីនោះ ខ្ញុំមិនអាចសម្គាល់ផែនទីបានទេ ព្រោះវាធំណាស់ ខ្ញុំមិនអាចវាស់វាបានទេ។ មានតែខ្ញុំទេដែលបានទទួលសុវត្ថិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំដែលជឿលើការពិតដែលថាប្រធានក្រុមបានបើកទ្វានទៅកន្លែងនៃគោលបំណងដោយអាស្រ័យលើត្រីវិស័យ។ ដូចជាយើងទទួលបានតែចិត្តសុវត្ថិភាពដោយការជឿលើសេចក្តីពិតដ៏អាថិកំបាំងដែលយើងត្រូវបានផ្សាំជាមួយព្រះគ្រីស្ទ។ យើងមិនគួររំពឹងថានឹងមានអារម្មណ៍រំភើបចំពោះភាពអាថិកំបាំង ទូលំទូលាយ ជ្រៅ និងការពិតដ៏ខ្ពស់បែបនេះឡើយ។ ជាការពិតណាស់យើងអាចពន្យល់ការពិតក្នុងផ្នែកមួយចំនួនដើម្បីយល់វាសម្រាប់ប្រជាជន។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចពន្យល់ពីទ្រឹស្តីស៊ីជម្រៅទាំងអស់នោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ២៦ ការលះបង់របស់អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៦:១-១៨)

រូបកាយដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទបានរស់ឡើងវិញ។ ពាក្យនៃការរស់ឡើងវិញមាននៅក្នុងខទី 5, 8 នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង។ នេះជាការយោងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដូចដែលព្រះអម្ចាស់បានសន្យា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកសណ្ឋិតលើយើង ហើយបន្ទាប់មកព្រលឹងរបស់យើងបានកើតជាថ្មី។ ហេតុនេះហើយបានជាប្រាកដថាសពរបស់យើងនឹងត្រូវបានរស់ឡើងវិញដូចជាទ្រង់នឹងមកម្តងទៀត។ ក្នុងន័យបែបនេះ អ្នកជឿបានឈ្នះសេចក្តីស្លាប់។ ដូចដែលយើងគិត យើងមានសេចក្តីរីករាយក្នុងកំដៅរបស់យើង។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះអម្ចាស់។

1. ការលះបង់ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះ

យើងគួរគិតអំពីសកម្មភាពពីរចំពោះទ្រឹស្តីនៃដង្វាយធួននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ សញ្ញាចាស់ ។ ទីមួយ គាត់សម្លាប់យញ្ញបូជា ហើយថ្វាយឈាមដល់ព្រះ។ មានន័យថាបង់ថ្លៃបាប ព្រោះប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបគឺសេចក្តីស្លាប់។ មួយបន្ទាប់គឺប្រោះឈាមនៃយញ្ញបូជានៅលើអាសនៈ។ វាមានន័យថាជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះ។ ការសង្គ្រោះនៃដង្វាយធួនមានធាតុពីរយ៉ាងនេះ ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ ហើយនៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះទ្រង់ នោះការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេច។ ការលះបង់គឺជាប្រាជ្ញាដើម្បីដំឡើងជីវិតរបស់យើងនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ។ នៅពេលដែលយើងមិនលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះ នោះយើងក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាប និងអារក្ស។ ដូចសាច់មិនត្រូវបានដាក់ចូលក្នុងអំបិលសត្វរុយក៏មកដែរ ពេលយើងថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ យើងក្លាយទៅជាអាហាររបស់អារក្ស។ ដោយសារយើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងការសោយទិវង្គតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយយើងក៏ត្រូវបានរួបរួមជាមួយនឹងការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរតែរស់នៅឆ្ពោះទៅរកព្រះចាប់ពីពេលនេះតទៅ។ ហើយព្រះគ្រីស្ទក៏បានបូជាខ្លួនចំពោះព្រះដោយប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសុគត ហើយបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌សម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើង។ ហេព្រើរ 9:24-25 បាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានយាងចូល មិនមែនចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈដែលធ្វើដោយដៃទេ ដែលជាការចម្លងនៃរបស់ពិត ប៉ុន្តែចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌វិញឥឡូវនេះ។

បង្ហាញខ្លួននៅក្នុងវត្តមានរបស់ព្រះជំនួសឱ្យយើង។ ក៏មិនត្រូវថ្វាយខ្លួនគាត់ម្តងហើយម្តងទៀតដែរ ព្រោះមហាបូជាចារ្យចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈជារៀងរាល់ឆ្នាំ ដោយឈាមមិនមែនជារបស់ខ្លួនឡើយ»។

2. នៅពេលដែលយើងលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះសន្តិភាពត្រូវបានធ្វើតាម។

ភាពចលាចលរបស់បុរសតែងតែកើតឡើងដោយការរង្គោះរង្គើស្ថានភាពរបស់គាត់។ យើងគួរជ្រើសរើសថាតើលះបង់ចំពោះព្រះដោយចិត្តរបស់យើង ឬចំពោះពិភពលោក។ បុរសជារបស់ក្នុងលោកនេះ តែងមានភាពចលាចលសម្រាប់ពិភពលោករង្គោះរង្គើ។ យើងទទួលបានអ្វីដែលនៅសល់នៅពេលយើងរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើព្រះដ៏ពិតដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

Samuel Rutherford ដែលជាមនុស្សមានជំនឿដ៏អស្ចារ្យម្នាក់បាននិយាយដូចតទៅថា "ប្រសិនបើអ្នកយកដើមក្តាម៖ ចូរគោងវាដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ វានឹងមានបន្ទុកដល់អ្នកដូចជាស្លាបទៅបក្សី បើកសំពៅទៅ»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកដែលនឿយហត់ ហើយផ្ទុកធ្ងន់មកឯខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងឲ្យអ្នករាល់គ្នាសម្រាក។ ចូរយកនឹមរបស់ខ្ញុំដាក់លើអ្នក ហើយរៀនពីខ្ញុំចុះ ដ្បិតខ្ញុំស្លូតបូត ហើយមានចិត្តសុភាព នោះអ្នកនឹងបានសេចក្តីសំរាកដល់ព្រលឹងអ្នក។ ដ្បិតនឹមរបស់ខ្ញុំងាយស្រួល ហើយបន្ទុករបស់ខ្ញុំក៏ស្រាល»។ (ម៉ាថាយ ១១:២៨-៣០)

សេចក្តីអធិប្បាយ ២៧ ទំនួលខុសត្រូវរបស់អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ (រ៉ូម ៦:១២-១៤)

អ្នកជឿបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ យើងគិតថាការរួបរួមជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យបំផុត ព្រោះយើងមិនអាចរស់នៅតែម្នាក់ឯងបានទេ យើងចង់រួបរួមជាមួយអ្នកដទៃនៅទីបំផុត ដូចជាយើងបានរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅស្ថានសួគ៌ និងខាងក្រោម។ ប្តីប្រពន្ធមួយគូនេះរួបរួមគ្នាទៅជាគ្រួសារមួយ ស្តេចនិងអ្នកបម្រើ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទបានរួបរួមជាមួយនឹងអ្នកជឿបង្កើតនគរដ៏អស់កល្បរបស់ព្រះ។ ការរួបរួមរបស់ប្តីប្រពន្ធត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបំណងប្រាថ្នា និងកិច្ចសន្យា ការរួបរួមរបស់ស្តេចនិងអ្នកបំរើត្រូវ

បានបង្កើតឡើងដោយកិច្ចសន្យា និងច្បាប់ ហើយការរួបរួមរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងអ្នកជឿត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសញ្ញា សេចក្តីជំនឿ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ សហជីពទាំងអស់ត្រូវការលក្ខខណ្ឌនៃកិច្ចព្រមព្រៀង ឬកិច្ចសន្យា។ ដោយសារយើងរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទជាមួយគ្នា យើងគួរតែព្យាយាមរក្សាកិច្ចសន្យាតាំងពីដើមដល់ចប់។ ការរក្សាកិច្ចសន្យានេះគឺជាជីវិតនៃការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគ្រីស្ទ។

1. គាត់មិនគួរធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន (12)

នៅពេលដែលយើងរួបរួមគ្នាជាមួយអ្នកដទៃ យើងមិនគួរធ្វើដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ដើម្បីរក្សាជីវិតនៃសហជីព យើងគួរគោរពមតិរបស់អ្នកដទៃ។ នៅពេលយើងមើលងាយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់យើង ជីវិតកើតឡើងដោយព្រឹត្តិការណ៍មិនចុះសម្រុងគ្នាជាច្រើន ហើយបន្ទាប់មកសន្តិភាពត្រូវបានបែកចេញ។ ទោះបីជាមានមនុស្សជាច្រើនបាននិយាយថាពួកគេជឿលើព្រះយេស៊ូដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ទ្រង់ក៏ដោយ។ អ្នកជឿគួរបដិសេធខ្លួនគាត់ ហើយធ្វើតាមព្រះអម្ចាស់។

កូនស្រីរបស់ John Knox បានបដិសេធការសម្រុះសម្រួលរបស់អ្នកប្រហារជីវិត ខណៈប្តីរបស់គាត់ជាប់គុក ហើយនិយាយថា «ខ្ញុំចង់ឲ្យក្បាលប្តីខ្ញុំត្រូវកាត់ចេញ ហើយប្រគល់វាមកផ្ទះខ្ញុំវិញ»។

ពួបាននិយាយថា "ប៉ុន្តែខ្ញុំប្រៀនប្រដៅរាងកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឱ្យស្ថិតក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោបន្ទាប់ពីអធិប្បាយទៅកាន់អ្នកដ៏ទៃ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់នឹងត្រូវដកសិទ្ធិ។ (១កូរិនថូស ៩:២៧)

(១) គាត់គួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដល់ព្រះ ជាអាវុធនៃសេចក្តីសុចរិត។ (13) យើងជាបុរសដែលត្រូវក្រោកឈរប្រយុទ្ធ។ យើងគួរតែតស៊ូដោយឧស្សាហ៍។ យើងតែងតែមិនមានបទឈប់បាញ់។ ខ្មាំងសត្រូវរបស់យើងអំពើបាបជាច្រើនបានកើតឡើងនៅចំពោះមុខយើង និងបន្ទាប់ពីយើង នៅក្នុងចិត្ត និងសាច់ឈាមរបស់យើង។ (២) យើងប្រយុទ្ធជាមួយវិញ្ញាណអាក្រក់ ធ្វើការសកម្មជាងពួកគេទៅទៀត។ វិញ្ញាណអាក្រក់មានអំណាចបញ្ញា។ គាត់សង្កេតមើលចំណុចខ្សោយរបស់យើង ហើយធ្វើចលនា និងវាយប្រហារមកលើយើង។ គាត់វាយប្រហារមកលើយើង ដោយសារការអធិស្ឋានរបស់យើងខ្វះខាត។ ទ្រង់វាយប្រហារយើង ពេលយើងទទួលបាប។ គាត់វាយប្រហារមកលើយើង ដោយសារយើងមិនជឿលើព្រះអស់ពីចិត្ត។ គាត់មើលយើង។ ដូច្នេះយើងត្រូវបង្កើតខ្លួនយើងជាប្រដាប់អាវុធ។ ការប្រដាប់អាវុធដោយខ្លួនឯងត្រូវបានបង្ហាញដោយអេភេសូរ ៦:១៣-១៨។

សេចក្តីអធិប្បាយ ២៨ នៃការគោរពប្រតិបត្តិ (រ៉ូម ៦:១៥-១៨)

ហោរាសាំយូអែលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មិនបោះបង់ប្រជាជនរបស់ព្រះអង្គចេញពីព្រះនាមព្រះអង្គឡើយ ពីព្រោះព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងធ្វើឲ្យអ្នកក្លាយជាប្រជាជនសម្រាប់ព្រះអង្គ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំពោះខ្ញុំវិញ ឆ្ងាយពីខ្ញុំដែលត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាស់នឹងព្រះអម្ចាស់ ដោយឈប់អធិស្ឋានឲ្យអ្នក ហើយខ្ញុំនឹងណែនាំអ្នកតាមផ្លូវល្អ និងត្រឹមត្រូវ»។ (១សាំ

១៥:២២-២៣)។ នេះបង្រៀនយើងថា យើងគួរតែស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ។ តើការស្តាប់បង្គាប់ព្រះមានន័យយ៉ាងណា?

1. ការជឿលើព្រះអម្ចាស់មានន័យថា ការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

ការគោរពប្រតិបត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជឿលើទ្រង់ ។ អ្នកណាដែលមិនជឿលើព្រះ នោះត្រូវបានហៅឲ្យមានករឹង (២ គ.ស . ពោរពេញដោយចិត្តជឿលើខ្លួនឯង។ ពាក្យថា "ខ្ញុំរស់នៅសម្រាប់ការសប្បាយរបស់ខ្ញុំ" ត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់ហេតុផលនេះ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «បន្ទាប់មកលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ទៅពួកអ្នកកាន់តាមលោកថា៖ «បើអ្នកណាមកតាមខ្ញុំ ចូរឲ្យអ្នកនោះបដិសេធខ្លួនឯង ហើយលើកឈើឆ្កាងមកតាមខ្ញុំចុះ»។ (ម៉ាថាយ ១៦:២៤) ដូចបានពោលមកខាងលើថា ទោះបីបុរសនោះជឿលើព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ កាលដែលគាត់បដិសេធខ្លួនគាត់ក៏អាចជឿលើព្រះអម្ចាស់បានដែរ។ បុរសនោះស៊ីស៊ីលបានបញ្ជាកូនស្រីឱ្យក្រោកឈរឡើងលើទីខ្ពស់ រួចកូនស្រីតូចក៏លោតចុះទៅក្នុងសុដន់ឪពុក ។ ដូចជាការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ។ Cecil បានបញ្ជាឱ្យកូនស្រីរបស់គាត់បោះតុក្កតាហ្គេមរបស់គាត់ចូលទៅក្នុងភ្លើងម្តងទៀត។ បន្ទាប់មកកូនស្រីរបស់គាត់បានបោះវាទៅក្នុងភ្លើង។ នេះគ្រាន់តែជាការស្តាប់បង្គាប់ប៉ុណ្ណោះ។ ដោយសារយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងធ្វើតាមពាក្យរបស់លោក។ (យ៉ូហាន ១៤:១៥)

2. ការគោរពប្រតិបត្តិចំពោះព្រះអម្ចាស់

អ្វីដែលយើងស្រឡាញ់មនុស្សនោះគឺការស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។ វាគឺជាការស្តាប់បង្គាប់ដូចជាករណីនៃការធ្វើតាម។

ស្តាប់បង្គាប់ប្រជាជនខាងលើ។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថាពួកគ្រូក្លែងក្លាយ«និងជាពិសេសពួកអ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនដោយតណ្ហាបង្អាប់តណ្ហានិងមើលងាយអំណាច។ ពួកគេមានចិត្តក្លាហាន ហើយមិនញាប់ញ័រដូចដែលគេប្រមាថដល់អ្នកមានសិរីល្អនោះឡើយ» (២ពេត្រុស ២:១០) ហើយពួកគេក៏មើលងាយអ្នកមានអំណាចដែរ។ (យូដាស ៨) ព្រះគម្ពីរបាននិយាយម្តងទៀតថា៖ «អ្នកបំរើអើយ ចូរចុះចូលនឹងចៅហ្វាយរបស់អ្នកដោយការគោរពគ្រប់បែបយ៉ាង មិនត្រឹមតែចំពោះមនុស្សល្អ និងសុភាពប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងចំពោះមនុស្សទុច្ចរិតផងដែរ»។ (១ពេត្រុស ២:១៨)

ការស្តាប់បង្គាប់មនុស្សខាងលើគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (ហេព្រើរ ១៣:១៧) ដូច្នេះ ហោរាត្រូវស្តាប់តាមព្រះ នោះគេគួរតែស្តាប់តាមមនុស្សថ្នាក់លើ។ ប៉ុន្តែសព្វថ្ងៃនេះ ទំនៀមទម្លាប់ដ៏ស្រស់ស្អាតក្នុងការគោរពតាមមនុស្សថ្នាក់លើគឺមានភាពស្រពិចស្រពិលណាស់។ ការមិនស្រឡាញ់ព្រះគឺកើតចេញពីការមិនស្រឡាញ់ព្រះ។

1) ស្តាប់បង្គាប់ហ្វូងមនុស្ស។

លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថាករណីទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំច្រើនជាងបុគ្គលនោះ។ នោះគឺថា៖ «បើបងប្អូនឯងធ្វើបាបឯង ចូរទៅប្រាប់គាត់ពីកំហុសរបស់គាត់ រវាងឯងនិងគាត់តែម្នាក់ឯង។ ប្រសិនបើគាត់ស្តាប់អ្នក អ្នកបានទទួលបងប្អូនហើយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនស្តាប់ទេ ចូរយកម្នាក់ ឬពីរនាក់ទៀតទៅជាមួយ ដើម្បីរាល់ការចោទប្រកាន់អាចត្រូវបានកំណត់ដោយសាក្សីពីរឬបីនាក់។ ប្រសិនបើគាត់មិនព្រមស្តាប់ពួកគេ ចូរប្រាប់ដល់ក្រុមជំនុំ។ ហើយប្រសិនបើគាត់មិនព្រមស្តាប់សូម្បីតែក្រុមជំនុំទេ ចូរឲ្យគាត់នៅចំពោះអ្នកក្នុងនាមជាសាសន៍ដទៃ និងជាអ្នកប្រមូលពន្ធចុះ។»

ក្រុមប្រឹក្សាក្រុងយេរូសាឡិមនៃកិច្ចការ ជំពូកទី 15 ផ្តល់មេរៀនថា យើងគួរគោរពកិច្ចប្រជុំក្នុងការដោះស្រាយរឿងសំខាន់ៗ។ Ecc 4: 9-12 បាននិយាយថា: «ពីរនាក់គឺប្រសើរជាងមួយ, ដោយសារតែពួកគេមានរង្វាន់ដ៏ល្អសម្រាប់ការនឿយហត់របស់ពួកគេ។ ព្រោះបើគេដួល គេនឹងលើកគ្នាឡើង។ ប៉ុន្តែវេទនាដល់អ្នកដែលនៅតែម្នាក់ឯងពេលដួល ហើយគ្មានអ្នកណាលើកវាឡើង! ម្តងទៀតបើពីរនាក់ដេកនៅជាមួយគ្នាក៏រក្សាភាពកក់ក្តៅដែរ ប៉ុន្តែធ្វើម៉េចឱ្យគេកក់ក្តៅតែម្នាក់ឯង? ហើយទោះបីជាមនុស្សអាចយកឈ្នះអ្នកដែលនៅម្នាក់ឯងក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សពីរនាក់នឹងទប់ទល់នឹងគាត់ — ខ្សែបីមិនត្រូវបានដាច់ភ្លាមៗទេ។ "ដរាបណាយើងមិនងាកចេញពីសេចក្តីពិត យើងត្រូវស្តាប់បង្គាប់ក្រុមជំនុំសម្រាប់ព្រះ។

3. មាគ៌ានៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺគ្រាន់តែស្តាប់បង្គាប់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។

ខ 16, 17, 18, 19, 20 ក្នុងអត្ថបទបង្ហាញពីពាក្យ អ្នកបម្រើ។ នេះនិយាយថាអ្នកបម្រើពីរប្រភេទ។ នោះគឺជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត និងជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប។ វាមានន័យថាគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត ឬដើម្បីក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប។ បុរសមិនអាចព្យាបាលរដ្ឋកណ្តាលបានទេ។ ដូច្នេះ បើបុរសនោះមិនចង់បានអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីវិនាសទេ គាត់ត្រូវព្យាយាមធ្វើជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត។ ជីវិតដើម្បីក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត គឺត្រូវស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។

(១) ការស្តាប់បង្គាប់ព្រះមិនមែនជាការងាយស្រួលក្នុងករណីណាមួយឡើយ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលអ្នកជឿគោរពតាមព្រះដោយលះបង់ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយ ហើយបន្ទាប់មករឿងលំបាកអាចនឹងងាយស្រួល។

(២) ថ្វីបើពាក្យបញ្ជារបស់មនុស្សនឹងត្រូវបរាជ័យក៏ដោយ បទបញ្ជារបស់ព្រះមិនដែលបរាជ័យឡើយ។

នៅសង្គ្រាម Crimean អង់គ្លេសបានប្រយុទ្ធជាមួយសូវៀតមានអំណាចយោធាខ្លាំង។ បន្ទាប់មកមេទ័ពអង់គ្លេសបានបញ្ជាឱ្យក្រុមសេះចំនួន 600 ចូលទៅក្នុងសមរភូមិដ៏គ្រោះថ្នាក់។ នាយមិនស្គាល់កន្លែងគ្រោះថ្នាក់ទេ។ ទោះបីជាក្រុមហ៊ុនសេះដឹងពីកន្លែងដែលគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់បញ្ជារបស់មេបញ្ជាការរបស់គាត់ក៏ដោយក៏ពួកគេរត់ចូលទៅក្នុងសមរភូមិយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ បន្ទាប់មកពួកគេបានគោរពតាមបញ្ជា ហើយបន្ទាប់មកនៅទីនោះស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានស្លាប់។ បញ្ញត្តិជាច្រើនរបស់បុរសក្នុងលោកនេះត្រូវបរាជ័យដូចពាក្យមួយនេះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការបង្គាប់របស់ព្រះគឺជាការពិតជានិច្ច អ្នកណាដែលប្រតិបត្តិតាមនោះមានពរ។ យើងគួរតែគោរពតាមព្រះដ៏អស់កល្បជានិច្ចដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។

ជំពូកទី 7

ឬមួយបងប្អូនមិនដឹងទេ ត្បិតខ្ញុំកំពុងនិយាយទៅកាន់អស់អ្នកដែលស្គាល់ក្រឹត្យវិន័យថា ច្បាប់នេះជាប់នៅលើមនុស្សតែមួយគត់ដរាបណាគាត់មានជីវិត? 2ដ្បិតស្ត្រីដែលរៀបការរួចត្រូវចងភ្ជាប់នឹងប្តីក្នុងពេលដែលគាត់មានជីវិត ប៉ុន្តែបើប្តីគាត់ស្លាប់ គាត់នឹងរួចពីច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍។ 3 តាមការពិតនាងនឹងត្រូវហៅថាជាស្រីផិតក្បត់ ប្រសិនបើនាងនៅជាមួយនឹងបុរសផ្សេងកាលដែលប្តីនាងនៅមានជីវិត។ តែបើប្តីស្លាប់ នាងរួចពីច្បាប់ ហើយបើនាង

រៀបការជាមួយអ្នកផ្សេង នាងមិនផិតក្បត់ទេ។ 4 ដូចគ្នាដែរ បងប្អូនអើយ អ្នករាល់គ្នាក៏បានសុគតតាមក្រឹត្យវិន័យដែរ ដោយសារព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រិស្ត ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកផ្សេងទៀត គឺព្រះអង្គដែលមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យយើងបានបង្កើតផលសម្រាប់ព្រះ។ 5ដ្បិតយើងកំពុងរស់នៅក្នុងសាច់ឈាម តណ្ហាដ៏អាក្រក់របស់យើង ដែលបានដាស់តឿនដោយច្បាប់បានធ្វើការនៅក្នុងសមាជិករបស់យើង ដើម្បីបង្កើតផលសម្រាប់សេចក្តីស្លាប់។ 6 ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងបានរួចពីក្រឹត្យវិន័យហើយ ដោយបានស្លាប់ទៅនឹងការដែលចាប់យើងជាឈ្លើយ ដើម្បីឲ្យយើងបម្រើតាមមាគ៌ាថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណ មិនមែនតាមរបៀបចាស់នៃក្រឹត្យវិន័យឡើយ។ ៧ ដូច្នេះ តើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា? ថាច្បាប់ជាអំពើបាប? គ្មានន័យទេ! តែបើមិនបានធ្វើតាមច្បាប់ទេ ខ្ញុំក៏មិនស្គាល់បាបដែរ។ដ្បិតខ្ញុំនឹងមិនដឹងថាការលោភនោះជាអ្វីទេ បើក្រឹត្យវិន័យមិនបានចែងថា "អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវលោភឡើយ"។ ៨ ប៉ុន្តែអំពើបាប ដោយចាប់យកឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិនោះបានបង្កើតឲ្យខ្ញុំមានសេចក្តីលោភគ្រប់បែបយ៉ាង។ ក្រៅពីច្បាប់ អំពើបាបក៏ស្លាប់ដែរ។ 9 កាលពីដើមខ្ញុំមានជីវិតនៅក្រៅច្បាប់ ប៉ុន្តែពេលបញ្ញត្តិមក អំពើបាបក៏មានជីវិត ហើយខ្ញុំក៏ស្លាប់។ ១0 បញ្ញត្តិដែលបានសន្យាថានឹងមានជីវិត បង្ហាញថាខ្ញុំស្លាប់។ 11ដ្បិតអំពើបាបបានឆ្លៀតឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ បានបោកបញ្ឆោតខ្ញុំ ហើយបានសម្លាប់ខ្ញុំតាមរយៈបញ្ញត្តិនោះ។ 12 ដូច្នេះ ក្រឹត្យវិន័យបរិសុទ្ធ ហើយបញ្ញត្តិក៏បរិសុទ្ធ សុចរិត និងល្អ។ ១៣ ដូច្នេះ តើអំពើល្អនាំឲ្យខ្ញុំស្លាប់ឬ? គ្មានន័យទេ! វាជាអំពើបាបដែលបង្កើតសេចក្តីស្លាប់នៅក្នុងខ្ញុំតាមរយៈអ្វីដែលល្អ ដើម្បីអោយអំពើបាបត្រូវបានបង្ហាញថាជាអំពើបាប ហើយតាមរយៈបញ្ញត្តិអាចនឹងក្លាយទៅជាអំពើបាបហួស

ប្រមាណ។ 14ដ្បិតយើងដឹងថាក្រិត្យវិន័យគឺខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែខ្ញុំមកពីសាច់ឈាម លក់ក្រោមអំពើបាប។ ១៥ ព្រោះខ្ញុំមិនយល់ពីទង្វើរបស់ខ្លួនទេ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើតាមចិត្តទេ តែខ្ញុំធ្វើការដែលខ្ញុំស្អប់។ ១៦ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់បាន ខ្ញុំយល់ស្របនឹងច្បាប់ថាវាល្អ។ 17 ដូច្នេះឥឡូវនេះ វាមិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេដែលធ្វើវា ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។ 18ដ្បិតខ្ញុំដឹងថាគ្មានអ្វីល្អនៅក្នុងខ្ញុំទេ គឺនៅក្នុងសាច់ឈាមខ្ញុំ។ ព្រោះខ្ញុំមានចិត្តចង់ធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមិនមានសមត្ថភាពអនុវត្តវាទេ។ 19ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើអំពើល្អដែលខ្ញុំចង់បានទេ ប៉ុន្តែអំពើអាក្រក់ដែលខ្ញុំមិនចង់នោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបន្តធ្វើ។ ២០ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់ នោះខ្ញុំវាមិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេដែលធ្វើវា ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។ 21 ដូច្នេះ ខ្ញុំយល់ឃើញថា វាជាច្បាប់ដែលកាលណាខ្ញុំចង់ធ្វើត្រូវ អំពើអាក្រក់នៅជិតដៃហើយ។ 22ដ្បិតខ្ញុំពេញចិត្តនឹងក្រិត្យវិន័យនៃព្រះក្នុងចិត្តខ្ញុំ 23ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំមានច្បាប់មួយទៀតធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។ ២៤ មនុស្សអាក្រក់ដែលខ្ញុំនេះ! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពីរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់នេះ? 25 សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះ តាមរយៈព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង! ដូច្នេះ ខ្ញុំផ្ទាល់បម្រើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដោយគំនិតរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែដោយសាច់ឈាម ខ្ញុំបម្រើក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាប។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. អ្នកជឿគ្រីស្ទានត្រូវបានដោះលែងចេញពីច្បាប់។ (1-6)
2. ប្រតិបត្តិការនៃច្បាប់ (7-13)

3. ការលាតត្រដាងពីអំពើបាបតាមរយៈក្រិត្យវិន័យ មិនមែនថា ក្រិត្យវិន័យខ្លួនឯងខ្សោយនោះទេ ប៉ុន្តែចរិតធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺអាក្រក់។ (១៤-២៥)

ការបង្ហាញ

1. អ្នកជឿគ្រិស្តបរិសុទ្ធត្រូវបានដោះលែងពីច្បាប់។ (1-6)

នៅទីនេះ ប៉ុលមិននិយាយច្បាប់សីលធម៌នៅក្នុងពិភពលោកនេះនៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែនិយាយថាច្បាប់នៃព្រះចំពោះវត្ថុនៃព្រលឹងរបស់យើង។ ដោយសារអំពើបាបគ្រប់គ្រងលើយើង ច្បាប់ក៏មិនអាចជួយបានក្រៅពីគ្រប់គ្រងលើយើងដែរ។ ប៉ុន្តែ កាលណាយើងបានរួចផុតពីអំពើបាប នោះយើងនឹងបានរួចផុតពីក្រិត្យវិន័យ។ ១០ តើការដោះលែងក្រៅច្បាប់មានន័យដូចម្តេច? (1) ដ្បិតយើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ យើងបានរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោស។ (រ៉ូម ៨:១) ។ (2) ដោយការញែកជាបរិសុទ្ធនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយទីបំផុតយើងបានចាកចេញពីអំពើបាបទាំងស្រុង។

2. ការប្រតិបត្តិនៃក្រិត្យវិន័យ (7-13)

ខទី 5 បាននិយាយថា "ដ្បិតកាលដែលយើងកំពុងរស់នៅក្នុងសាច់ឈាមតណ្ហាដ៏មានបាបរបស់យើងត្រូវបានដាស់តឿនដោយក្រឹត្យវិន័យបានធ្វើការនៅក្នុងសមាជិករបស់យើងដើម្បីបង្កើតផលសម្រាប់សេចក្តីស្លាប់។ " ខទី ៨ បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែអំពើបាប ការចាប់យកឱកាសមួយតាមរយៈបញ្ញត្តិបានបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីលោភលន់គ្រប់បែបយ៉ាងនៅក្នុងខ្ញុំ។ ក្រៅពីច្បាប់អំពើបាបក៏ស្លាប់»។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាផ្តល់នូវចំណាប់អារម្មណ៍ថា ច្បាប់កើតឡើងនូវអំពើបាបដល់យើង។ ប៉ុន្តែការពិតមិនមែនដូច្នោះទេ។ នេះមានន័យថា អំពើអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តមនុស្សត្រូវបានបង្ហាញដោយច្បាប់។ លោក Luther បានផ្តល់ពាក្យប្រៀបធៀបមួយអំពីចំណុច

នេះ។ នោះគឺមានភ្លើងនៅក្នុង carbide ប៉ុន្តែភ្នែករបស់បុរសមិនអាចមើលវាបានទេ។ ប៉ុន្តែពេលគាត់ចាក់ទឹកលើនោះ ការពិតដែលត្រូវភ្លើងឆេះនោះត្រូវបានលាតត្រដាង។ ក្នុងករណីនេះ ទឹកមិនបង្កជាភ្លើងទេ តែគេបង្ហើបឱ្យដឹងថា បុរសនោះអាចមើលឃើញ ។ (Ein Gleichnis hierfur ist das Feuer im Kalk. Es schlaft tief im Verborgenen, ja man Weiss gar nicht, dass es dort ist; glesst man aber Wasser ohne Verschulden des Feuers zu einem Anlass fur das Feuer geworden19 U.S., ទំ 233) ។ ដូចនឹងអត្ថបទរបស់យើងដែរថា « ចំពោះអំពើបាប ការឆ្លៀតឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ បានបញ្ឆោតខ្ញុំ ហើយតាមរយៈវាបានសម្លាប់ខ្ញុំ។ « មិនមានន័យថាបញ្ញត្តិបានធ្វើបាបនោះទេ។ មានតែអំពើបាបដែលមាននៅក្នុងចិត្តមនុស្សប៉ុណ្ណោះដែលបានលេចមកដោយបញ្ញត្តិ។

3. ការលាតត្រដាងពីអំពើបាបតាមរយៈក្រិត្យវិន័យ មិនមែនថា ក្រិត្យវិន័យខ្លួនឯងខ្សោយនោះទេ ប៉ុន្តែចរិតធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺអាក្រក់។ (១៤-២៥) ថ្ងៃអាទិត្យបានសង្កេតមើលអត្ថន័យដែល ខ ១៤-២៥ ក៏បានពិពណ៌នាអំពីជីវិតរបស់មនុស្សដែលស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យ ហើយបាននិយាយដូចតទៅនេះ ។ នោះគឺ "ចរិតរបស់មនុស្សមានគ្រាប់ពូជនៃសេចក្តីល្អ ដែលជាការចង់ធ្វើអំពើល្អ។ បន្ទាប់មកវាត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអំណាចនៃការល្បួងតាមរយៈលោកលន់សាច់ឈាម។ « (The International Critical Commentary, Romans, p 181) ប៉ុន្តែ F. W. Grosheide បាននិយាយថាពាក្យនេះចង្អុលទៅលើជីវិតនៃអ្នកដែលប្រែចិត្ត (ការបម្រើដោយការរំឭកឡើងវិញនៃព្រះវិញ្ញាណ) ។ មានតែប៉ុលដែលប្រែចិត្តប៉ុណ្ណោះដែលអាចមានទស្សនៈនៃច្បាប់ដែលត្រូវនិយាយនៅទីនេះ»។ (De Openbaring Gods

in Het Nieuwe Testament ទំព័រ ១៧៣)។ Calvin ក៏បាននិយាយថានៅក្នុងផ្នែកនេះតែក្នុងអត្ថន័យដែលគ្រីស្ទានប៉ុលបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "យើងគួរតែស្គាល់ពាក្យនេះ ដើម្បីយល់ពីវិធីជជែកដេញដោលនៃពាក្យនេះឲ្យបានពេញលេញ។ នោះគឺជាការមិនចុះសម្រុងគ្នានៃជីវិត ដែលប៉ុលបាននិយាយថា មិនអាចយកមនុស្សមកបង្កើតឡើងវិញបានទេ។ ព្រោះបុរសនោះមិនអាចតវ៉ានឹងអំពើបាបក្នុងលក្ខណៈកំណើតរបស់ខ្លួន (ស្ថានភាពមិនកើតទៀតទេ) ហើយក៏កាត់ទោសដោយសាច់ឈាមរបស់ខ្លួនដោយចិត្តស្មោះត្រង់។ ប្រាកដណាស់ អ្នកដែលមិនជឿក៏ត្រូវជាប់ទោសក្នុងមនសិការរបស់ពួកគេ ហើយភ្លក់រសជាតិជូរចត់នៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ ដូច្នេះ យើងមិនអាចនិយាយថា ពួកគេពិតជាស្អប់អំពើបាប ហើយស្រឡាញ់ភាពល្អនោះទេ»។ (អធិប្បាយអំពីរ៉ូម ទំព័រ ២៦២–២៦៣)។ A. Nygren បាននិយាយថាពាក្យនេះ (14-25) គឺជាសេចក្តីថ្លែងការណ៍នៃជីវិតរបស់គាត់បន្ទាប់ពីប៉ុលបានក្លាយជាគ្រីស្ទាន។ ជាទូទៅ គាត់បានបង្កើតរឿងមួយចំនួនដូចខាងក្រោម (1) ខទី 7-13 ក្នុងជំពូកត្រូវបានសរសេរជាអតីតកាល (កិរិយាសព្ទគឺអតីតកាល)ប៉ុន្តែសម្រាប់ខទី 14 ខាងក្រោមមានភាពតានតឹងបច្ចុប្បន្ន ពីខទី 14 វាច្បាស់ណាស់ក្នុងការបង្ហាញពីស្ថានភាពដែលប៉ុលខ្លួនឯងដែលជាគ្រីស្ទានបានសរសេរសៀវភៅនេះ។ (Der Romerbrief, ទំព័រ 211)។ (2) បន្ទាប់ពីប៉ូលបានក្លាយជាគ្រិស្តបរិស័ទ អំពើបាបត្រូវបានដកចេញនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ទាំងស្រុង។ គាត់នៅតែរស់នៅដូចរូបកាយ។ តាមនោះ គាត់មានចំណុចផ្ទុយគ្នានឹងអំពើបាប។ គ្រិស្តបរិស័ទគឺជាសមាជិកនៅក្នុងព្រះគ្រិស្ត ក្នុងពេលតែមួយគាត់គឺជាសមាជិកនៅក្នុងអ័ដាម។ ដូច្នេះ គាត់មានជីវិតតស៊ូនឹងអំពើបាបដោយមិនឈប់ឈរ។ ក្នុងន័យ

នេះ ប៉ូលអាចនិយាយពាក្យនេះ។ (១៤-២៥) ការគិតថាគ្រិស្តសាសនិកតស៊ូនឹងអំពើបាបក៏បានបង្ហាញនៅក្នុងកាឡាទី ៥:១៧ដែរ។ (សៀវភៅដូចគ្នា ទំ 214-215) ក្នុងចំនោម Augustine និង Pelagius បានពិភាក្សាគ្នា ទីបំផុតពួកគេបានធានា ពោលគឺប៉ុលបានប្រព្រឹត្តចំពោះជីវិតគ្រីស្ទានៅផ្នែកនេះ។ (សៀវភៅដដែល ទំព័រ ២០៨)

ការបកស្រាយ

1-3 ស្ត្រីដែលរៀបការត្រូវបានប្តីរបស់ខ្លួននៅក្នុងពេលដែលគាត់មានជីវិត ប៉ុន្តែប្រសិនបើប្តីរបស់នាងស្លាប់ នាងនឹងរួចផុតពីច្បាប់អាពាហ៍ពិពាហ៍។ តើ«ប្តី»ប្រៀបធៀបអ្នកណា ហើយ«ស្ត្រី»ប្រៀបធៀបអ្នកណា? ត្រង់ចំណុចនេះមានការបកស្រាយប្រហែលពីរ។ (១) អ្នកនោះនិយាយថា ប្តីមានន័យថាបាប ហើយស្ត្រីប្រៀបធៀបព្រលឹងអ្នកជឿ។ (២) ម្នាក់ទៀតថាប្តីជាច្បាប់ ហើយ«ស្ត្រី»ជាអ្នកជឿ។ ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងជំនួសខ្ញុំ ទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងច្បាប់ចំពោះខ្ញុំត្រូវបានសុគត។ ដូច្នេះខ្ញុំជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផ្ទះនៃព្រះគុណ (នៅក្រោមប្រព័ន្ធនៃព្រះគុណ) ។ ទ្រឹស្តីនេះមិនមែនកើតឡើងដោយអារម្មណ៍ប្រធានបទ និងការបកស្រាយរបស់វាទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាការដែលដូចជាច្បាប់ស្ថានសួគ៌ដ៏អស់កល្បជានិច្ចដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ តើអ្នកណាបំផ្លាញច្បាប់នៃស្ថានសួគ៌? ដូច្នេះ សអ្នកជឿអាចសម្រាកនៅក្រោមច្បាប់នៃស្ថានសួគ៌ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ អ្នកដែលបានទៅរកប្តីថ្មីនោះគឺផ្ទះនៃព្រះគុណ មិនចាំបាច់ខ្លាចរឿងដែលប្តីចាស់ស្លាប់រស់ឡើងពីផ្នូរ ហើយនឹងរកឃើញនាងម្តងទៀត។

4 ដូចគ្នាដែរ បងប្អូនអើយ បងប្អូនក៏បានសុគតចំពោះក្រឹត្យវិន័យដែរ តាមរយៈរូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ពោលគឺព្រះកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានត្រូវដែក

គោលនៅលើឈើឆ្កាង ហើយបានសុគត នោះមានន័យថា សម្រាប់ទំនាក់ទំនង ការដោះស្រាយច្បាប់គឺដូចជាសេចក្តីស្លាប់ ប្រសិទ្ធភាពត្រូវបានបាត់បង់។

ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នាបានជារបស់អ្នកផ្សេងទៀត គឺចំពោះអ្នកដែលបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យយើងបានបង្កើតផលសម្រាប់ព្រះ។ គោលបំណងដែលអ្នកជឿរួចផុតពីការថ្កោលទោសនៃក្រិត្យវិន័យគឺធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទដែលបានរស់ឡើងវិញ ប៉ុន្តែដើម្បីសូប់ស្ងាត់ក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ កាលលោកនៅស្ងៀម បន្ទាប់មក អារក្សទាំងប្រាំពីរនឹងចូលទៅក្នុងផ្ទះដែលបានសម្អាត និងបរិសុទ្ធ។ (Mt 12:43-45) អ្នកជឿគួរតែស្មោះត្រង់ក្នុងជីវិត ដើម្បីដើរតាមព្រះគ្រីស្ទតាំងពីពេលដែលអ្នកជឿបានរាប់ជាសុចរិត។ "បង្កើតផល" មានន័យថា បង្ហាញការប្រព្រឹត្តដ៏បរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ ដែលជាភស្តុតាងដើម្បីស្នាក់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១៥:១-៨) អំពីប្រភេទផ្លែឈើដែលអ្នកជឿនឹងទទួល សូមយោងទៅ កាឡាទី ៥:២២-២៣។

5 ដ្បិតកាលដែលយើងកំពុងរស់នៅក្នុងសាច់ឈាម ពាក្យ «សាច់» (σαρκ= Salks) គឺខុសគ្នានឹងពាក្យ «រូបកាយ» (σώμα = soma) ដែលបានរៀបចំដោយផ្នែកនៃសាច់ និងឆ្អឹង។ ពាក្យនេះ (ពាក្យ, រាងកាយ) មានអត្ថន័យជាច្រើន។ (1) វាមានន័យថាសាច់ទន់ដែលបំបែកចេញពីរចនាសម្ព័ន្ធ។ (លូកា ២៤:៣៩) (២) វាមានន័យថារូបកាយដែលញែកចេញពីព្រលឹង។ (រ៉ូម ២:២៨) (៣) វាមានន័យថា ចរិតទន់ខ្សោយរបស់មនុស្សដែលបំបែកចេញពីចរិតលក្ខណៈនៃព្រះ។ (កូរិនថូសទី១ ១:២៦) (៥) វាមានន័យថាលក្ខណៈនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សដែលញែកចេញពីភាពបរិសុទ្ធ។ (8:6 Gal 5:19) (W. G.

Wummel) អត្ថបទចុងក្រោយនេះគឺជាអត្ថន័យនៃអត្ថបទរបស់យើង ពោលគឺវាបាននិយាយថាពេលវេលាដែលបុរសមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។
តណ្ហាដ៏អាក្រក់របស់យើង ដែលត្រូវបានដាស់តឿនដោយច្បាប់ បានធ្វើការនៅក្នុងសមាជិករបស់យើង ដើម្បីបង្កើតផលសម្រាប់សេចក្តីស្លាប់។ ពាក្យនេះហាក់ដូចជាចម្លែកក្នុងការក្រឡេកមើល។ តើសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏មានបាបបានកើតឡើងដោយច្បាប់ល្អយ៉ាងដូចម្តេច? ហេតុផលមួយនេះ ច្បាប់ល្អ តែចរិតបាប មានចរិតបះបោរមិនគោរព។ ដូច្នេះវាឈានដល់ច្បាប់ វាកើតឡើងច្របូកច្របល់ថែមទៀត។ នេះមិនមែនមានន័យថា អាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សមិនដូច្នេះចំពោះច្បាប់នៃពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមិនបង្កើតឡើងវិញមានអាកប្បកិរិយាបះបោរបែបនេះចំពោះច្បាប់ខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះ។ សម្រាប់អ្នកដែលបង្កើតឡើងវិញមានចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សចាស់ គាត់យកកម្រិតខ្លះនៃអាកប្បកិរិយាបះបោរ។ នៃខគម្ពីរទាំងនេះ លោក Karl Barth បានបកស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "បុរសដែលចាស់ទុំនៅលើផែនដី ហើយក្រោកឈរឡើងដោយសមតុល្យមនុស្សដែលមិនត្រូវបែកខ្ញែក នោះមិនមែនជាព្រះក្នុងជីវិតនោះទេ។ ច្បាប់មិនឈប់ទៅរកផ្លូវស្លាប់ទេ តែធ្វើឲ្យយើងរួចផុតពីវា។ ថ្វីបើសាសនាផ្ទុយពីសេចក្តីប្រាថ្នារបស់មនុស្សក៏ដោយ ក៏វាក្រោកឈរឡើងក្នុងចន្លោះទទេដែលហៅថាអំពើបាប។» (Romerbrief. P 217) ប៉ុន្តែការបកស្រាយនេះគឺជាពាក្យដើម្បីមើលងាយអត្ថន័យប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនានៃវិវរណៈ។ ច្បាប់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តើវាយកកន្លែងទំនេរនៃអំពើបាបដោយរបៀបណា?

៦ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ យើងត្រូវបានដោះលែងឲ្យរួចពីក្រិត្យវិន័យ ដោយបានស្លាប់ទៅនឹងអ្វីដែលចាប់យើងជាឈ្លើយ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃឃ្លាដដែលនៅក្នុង ខទី ៥។

ដូច្នេះ យើងបម្រើតាមរបៀបថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណ ហើយមិនមែនតាមរបៀបចាស់នៃក្រដដែលបានសរសេរនោះទេ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "វិធីថ្មី" គឺ kainotes (καινότη ς) ជាភាសាក្រិច ដែលមិននិយាយថា ថ្មីជាការបន្តែមនៃវិធីចាស់ ប៉ុន្តែថ្មីមួយជាប្រភេទផ្សេងគ្នា។ (1) Lietzmann មើលឃើញភាពផ្ទុយគ្នានៃចិត្តខាងក្នុង និងរូបខាងក្រៅ។ នោះគឺអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរបម្រើព្រះជារូបខាងក្រៅ (ពិធីសាសនា) ជាថ្ងៃនៃក្រិត្យវិន័យទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែបម្រើជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រថ្មី (នោះគឺដោយវិញ្ញាណ)។ ប៉ុន្តែ (2) Grejidanus មើលឃើញថាអក្សរ "វិញ្ញាណ" (πνεῦμα) សង្កេតមើលអត្ថន័យនៃវិញ្ញាណដែលបានហៅសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ បន្ទាប់មក ភាពផ្ទុយគ្នាដែលឃ្លានេះបង្ហាញគឺខុសពីឯកសារនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (ច្បាប់ខាងក្រៅ)។ អ្នកជឿមិនមែនជាអ្នកធ្វើតាមច្បាប់ខាងក្រៅនោះទេ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះគាត់ស្ថិតនៅក្រោមក្រិត្យវិន័យថ្មី ដែលជាការគ្រប់គ្រងដ៏សប្បុរសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (៣) លូសើរ លាតត្រដាងអត្ថន័យនៃឃ្លានេះយ៉ាងច្បាស់។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ "លិខិត" (ការបកប្រែត្រឹមត្រូវនៃពាក្យ "ឯកសារ" γραμματος ជាភាសាក្រិច) នៅក្នុងប៉ូលមិនមានន័យថាឯកសារដែលមានពាក្យប្រៀបធៀបឬការបង្រៀននៃច្បាប់នោះទេប៉ុន្តែត្រូវមានមេរៀនទាំងអស់ដើម្បី បង្រៀនជីវិតដ៏ល្អចេញពីដំណឹងល្អ និងច្បាប់របស់ម៉ូសេ។ ទោះបីជាបុរសយល់ថាវាត្រូវចាំវាប្រសិនបើគាត់មិនបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគុណនោះទេ វាគ្រាន់តែជាសំបុត្រសម្រាប់តែជាបំណែកនៅលើអាកាស

ហើយមានតែការស្លាប់នៃព្រលឹងប៉ុណ្ណោះ»។៧ គ្មានន័យទេ! ពាក្យនេះគឺ megenoit (μὴ γένοιτο) ជាភាសាក្រិចដែលមានអត្ថន័យអវិជ្ជមានខ្លាំង។ បន្ទាប់មក អត្ថន័យនៃខគម្ពីរទាំងនេះ (៧, ៨) មិនមែនថា ក្រិត្យវិន័យមិនមែនជាអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែមានតែ (១) វាធ្វើឲ្យយើងយល់អំពីអំពើបាប ហើយបានបើកបង្ហាញអំពើបាប។ (២) វាកើតឡើងនូវអំពើបាបដែលលាក់កំបាំង។ ដ្បិតបាបកម្មរបស់មនុស្សអាក្រក់យ៉ាងនេះ វាត្រូវបានធ្វើឲ្យសកម្មនៅចំពោះមុខច្បាប់ដ៏ល្អ។

ខ្ញុំ ... ខ្ញុំ ចេញពីខគម្ពីរនេះ ពាក្យ «ខ្ញុំ» (ἐγώ) ចេញមកជាច្រើន។ មានទ្រឹស្តីជាច្រើននៃតួអក្សរដើម្បីប្រើពាក្យនេះ។ ទាំងនោះគឺ (1) វាជាសព្វនាមដើម្បីចង្អុលទៅអ័ដាមជាបុព្វបុរសរបស់យើង។ (Feine, Das Gesetzestzesfreie Evangelisum des Paulus, 1899)។ (2) វាជាសព្វនាមដើម្បីចង្អុលបទពិសោធន៍របស់ប៉ុលខ្លួនឯង។ (Deissmann, Grejidanus) (3) វាជាសព្វនាមដើម្បីចង្អុលបង្ហាញលក្ខណៈនៃបទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់អ៊ីស្រាអែល។ (Hugo de Groot, Stauffer) (4) វាគឺជាសព្វនាមដើម្បីចង្អុលបទពិសោធន៍សកលរបស់មនុស្សជាតិ។ (Kummel, H.N. Ridderbos)

ប្រសិនបើច្បាប់មិនបានចែងថា "អ្នកមិនត្រូវលោភលន់ឡើយ"។ ពាក្យ «លោភលន់» ជាភាសាក្រិក អេពីឌុមអូ (ἐπιθυμέω) ដែលមានន័យថា «មានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនត្រឹមត្រូវ»។ វាមិនមែនជាពាក្យដែលហួសហេតុទេ ដែលបញ្ជាហាមឃាត់ទាំងអស់នៃច្បាប់ កើតចេញពីការលោភលន់របស់មនុស្ស។ (សីហា)

សេចក្តីសង្ខេបសរុបនៃក្រិត្យវិន័យទាំងអស់គឺ បញ្ញត្តិដប់ប្រការ ហើយសេចក្តីសង្ខេបនៃបញ្ញត្តិដប់ប្រការ គឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះ និងស្រឡាញ់បុរស។

សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាមិនត្រឹមត្រូវដែលធ្វើឱ្យព្រះមិនស្រឡាញ់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យ
ស្រឡាញ់បុរសនោះ គឺជាការលោភលន់។ (កូឡ. ៣:៥) មិនត្រឹមតែពួកគេ
មិនត្រឹមតែស្រឡាញ់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងធ្វើបាបអ្នកដទៃទៀត
ដើម្បីបំពេញបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន។ ដូចដែលសេចក្តីលោភគឺផ្ទុយពី
សេចក្តីស្រឡាញ់ ចិត្តនៃច្បាប់ទាំងអស់។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានឃើញជាពិសេស
ថា បញ្ញត្តិដែលហាមប្រាមចំពោះវា (ការលោភលន់) គឺជាតំណាងនៃបញ្ញត្តិ
ហាមឃាត់ទាំងអស់យ៉ាងប្រាកដ។

8 អត្ថបទភាសាក្រិចមានប្រយោគ de (δέ= but) នៅផ្នែកដំបូងនៃខគម្ពីរនេះ
... ដែលបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងទៅនឹងខគម្ពីរខាងលើ។ ដូចតទៅ។ នោះគឺ
យើងស្គាល់អំពើបាបដោយបញ្ញត្តិ (ខ៧) ប៉ុន្តែអំពើបាបកើតឡើងច្រើនជាង
ដោយអាស្រ័យលើក្រឹត្យវិន័យ។ (ខ ៨)

ប៉ុន្តែ អំពើបាប ការចាប់យកឱកាសមួយតាមរយៈបញ្ញត្តិ បានបង្កើតឱ្យមាន
សេចក្តីលោភលន់គ្រប់បែបយ៉ាងនៅក្នុងខ្ញុំ។ ពាក្យ "ឱកាស" គឺ apolme (
ἀφορμή) ជាភាសាក្រិច ដែលមានអត្ថន័យនៃចំណុចចាប់ផ្តើម ឬ ប្រកាស
សកម្ម។ ឃ្លា, « អំពើបាប ចាប់យកឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ » គួរតែត្រូវបាន
កែសម្រួលទៅក្នុងឃ្លា « អំពើបាបចាប់យកឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ » ។
ពាក្យថា អំពើបាបមករកខ្ញុំ អំពើបាបរបស់ខ្ញុំកាន់តែមានភាពចម្លែក។ ប៉ុន្តែ
ពាក្យនេះគឺជាការពិតដើម្បីបង្ហាញបទពិសោធន៍ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអំពើបាប
សាសនាដោយផ្ទាល់។បទពិសោធន៍មានទិដ្ឋភាពជាច្រើន (១) ដោយសារ
ការទាមទារនៃក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះគឺសម្រាប់យើង វាមានពេលវេលាដែល
ការល្បួងរបស់អារក្ស និងការរារាំងរបស់វា ដែលយើងអាចមិនបន្ត។ យើងក៏
ជាកូនចៅរបស់អ័ដាមជួបនឹងការល្បួងបែបនេះដែរ។ (២) ព្រោះបុរសនោះ

ខ្ញុចចិត្តតាមបង្គាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើល្អតាមសាសនា ជាជាងមិនស្តាប់បង្គាប់តែបះបោរ។ ក្នុងករណីនេះ ច្បាប់ធ្វើឲ្យបុរសលាតត្រដាងនូវបាបកម្មដែលលាក់ទុកក្នុងធម្មជាតិដើម។ ប៉ុន្តែច្បាប់ខ្លួនឯងមិនបានបង្កើតអំពើបាបទេ ប៉ុន្តែជាធម្មជាតិដែលមានបាបនៅក្នុងធម្មជាតិដើមរបស់វាទាក់ទងនឹងច្បាប់នោះ មានតែវាចេញពីទីនោះប៉ុណ្ណោះ។ បញ្ញត្តិគឺល្អប៉ុន្តែសម្រាប់ធម្មជាតិនៃអំពើបាបគឺខ្សោយ, សេចក្តីល្អត្រូវបានប្រើសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់. ហេតុនេះទោះបីយើងដាក់សេចក្តីល្អខ្លះនៅចំពោះមុខយើងក៏ដោយ ក៏យើងគួរប្រយ័ត្ននឹងវាដោយស្មានថាវាធ្វើឱ្យខ្ញុំប្រើមិនល្អបានយ៉ាងងាយ។

គ្រប់ប្រភេទនៃការលោភលន់។ ចំពោះការបកស្រាយចំពោះពាក្យនេះ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយឃ្លា « អ្នករាល់គ្នានឹងមិនលោភ» នៅក្នុង ខទី ៧។ សម្រាប់ក្រៅពីច្បាប់ អំពើបាបក៏ស្លាប់ដែរ។ នេះពិបាកយល់ណាស់ ប៉ុន្តែមានការបកស្រាយជាច្រើន។ (១) មនុស្សជាតិមានបាប តែថ្ងៃណាមិនមានច្បាប់ បាបហាក់ដូចជាស្លាប់ទៅ។

(២) កាលដែលប៉ុលបាននិយាយពាក្យនេះ គាត់បានគិតពីបទពិសោធន៍របស់អ័ដាម ពោលគឺបន្ទាប់ពីបញ្ញត្តិ សូមកុំបរិភោគផលនៃអំពើល្អ និងអាក្រក់ ទីបំផុតអ័ដាម និងអេវ៉ា ដែលជាតំណាងរបស់មនុស្សជាតិត្រូវបានដកហូត។ (៣) ដោយសារច្បាប់មិនមាន អំពើបាបមិនដំណើរការទេ។ ម្យ៉ាងទៀត អំពើបាបតែងតែឆក់យកឱកាសនៃការគ្រប់គ្រងច្បាប់។ នេះចង្អុលទៅបទពិសោធន៍ជាសកលរបស់មនុស្សជាតិ។ ការបកស្រាយនេះគឺត្រឹមត្រូវ។

9 កាលពីដើមខ្ញុំនៅរស់នៅក្រៅច្បាប់ អត្ថន័យនៃឃ្លានេះ មិនមែនថា មុនពេលប៉ុលមកដល់ពិធីនៃក្រឹត្យវិន័យ គាត់មិនបានយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានធ្វើពុតជាក្លាយជាមនុស្សសុចរិត។ នេះចង្អុលបង្ហាញថាពិត

ហើយមិនពិតដែលមុនពេលបុរសនោះក្លាយជាអ្នកទោសនៃអារម្មណ៍នៃភួយ (៧:១៤) (ជាពិសេសក្នុងវ័យក្មេង) គាត់បានភ្លក់រសជាតិ។ បុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិក៏បានជួបប្រទះនឹងជីវិតបែបនេះដែរ។ យើងអាចមើលឃើញថាមនុស្សជាតិទាំងអស់ត្រូវបានជួបប្រទះមុនពេលភាពថោកទាបរបស់គាត់ មនុស្សជាតិទាំងអស់ត្រូវបានជួបប្រទះដោយអ្នកតំណាងនៃបុព្វបុរស។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលបញ្ញត្តិបានមកដល់ អំពើបាបបានរស់ឡើងវិញ សូមមើលការបកស្រាយនៃពាក្យថា «ក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ អំពើបាបស្លាប់។ ” នៅចុងបញ្ចប់នៃខគម្ពីរខាងលើ។

ហើយខ្ញុំបានស្លាប់។ នេះចង្អុលបង្ហាញដល់ស្ថានភាពវេទនាដែលជាប់ឃុំឃាំងដោយនិស្ស័យបាប (៧:១៤-២៤) ត្រង់ចំណុចនេះ លោក K Barth បានមានប្រសាសន៍ថា "សាសនាគឺជាសក្តានុពលគ្មានបាត។ វាគឺជាភាពភ័យរន្ធត់។ នៅទីនោះ សត្រូវចាស់មកជិតទីនោះ។ សាសនាដាក់សម្លៀកបំពាក់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច + នៅពេលវេលា ហើយផ្តល់ការលះបង់ជាលទ្ធភាពរបស់មនុស្ស។ វាបានបិទបាំងលក្ខណៈនៃបញ្ហានៃពិភពលោកហើយលក្ខណៈនៃសាសនា ធ្វើឲ្យគាត់លើកដៃអធិស្ឋាន ធ្វើឲ្យគាត់អធិស្ឋានជាយូរមកហើយ ហើយធ្វើឲ្យគាត់ម្តងទៀត។» (Romerbrief, p. 235) K. Barth បាននិយាយខុសថា សាសនា និងបញ្ញត្តិ (ទោះបីវាមក ចេញពីស្ថានសួគ៌) មិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្ទាល់ទេ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃសញ្ញា និងការសារភាពរបស់មនុស្ស។ គាត់គិតថា ជាការត្រឹមត្រូវដែលបុរសទទួលបញ្ញត្តិ រកមិនឃើញមេត្តាគួរតែឈប់ផ្លូវដែលគាត់ដើរ ហើយរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ ប៉ុន្តែដើម្បីព្យាយាមទទួលបានទំនាក់ទំនងប្រកបដោយសុវត្ថិភាពពីព្រះជាម្ចាស់ និងមនុស្ស និងការលះបង់នៃចរិតរឹកចម្រើន។ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយប្រើសាសនា និងបញ្ញ

ត្តិ។ ប៉ុន្តែ Barth យល់ខុសពីទស្សនៈរបស់ប៉ុលចំពោះបញ្ញត្តិទាំងស្រុង។ ប៉ុលមិនមានន័យថាសម្រាប់បញ្ញត្តិដ៏ខ្លីដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់មានន័យថាមនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ ដូចជាមានច្បាប់ល្អមកលើគាត់ នោះគាត់កាន់តែអាក្រក់។ តើលោក K. Barth នឹងត្រឡប់ទៅរកភាពឥតប្រយោជន៍នៃសាសនាវិញឬ? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។ ព្រះអង្គជ្រាបថាសាសនាជាវត្ថុនៃការសន្មតអំពីអត្ថិភាព។ គាត់បាននិយាយថា "បើមិននិយាយទេ ចូរយើងជាអ្នកកាន់សាសនា។ ចូរយើងកោតខ្លាចដល់ព្រះ ចូរយើងនៅ ចូរយើងឲ្យបានយូរ ដោយឧស្សាហ៍ឧស្សាហ៍ព្យាយាម ចូរយើងបណ្តុះជីវិតសាសនា ចូរយើងលើកទឹកចិត្ត សំខាន់បំផុត ចូរយើងកែទម្រង់ និងបដិវត្តន៍វាចុះ។ ការប៉ាន់ស្មានអត្ថិភាព ដែលជាទស្សនៈសាសនាមិនសមរម្យចំពោះសាសនា។

១០–១១ បញ្ញត្តិដែលសន្យាថានឹងមានជីវិត បង្ហាញថាខ្ញុំស្លាប់។ ដូចដែលពាក្យត្រូវបានបកប្រែតាមព្យញ្ជនៈ « បញ្ញត្តិសំដៅទៅលើជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច វាធ្វើឲ្យយើងបានទៅដល់សេចក្តីស្លាប់ » ។ មូលហេតុដែលព្រះបានប្រទានបញ្ញត្តិគឺជាការពិតដែលថាបុរសបានទទួលវាដោយត្រឹមត្រូវ ហើយគោរពតាមវាអាចទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

ប៉ុន្តែដោយសារបុរសនោះប្រើវាដោយទុច្ចរិត ជាជាងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ ទំនួលខុសត្រូវចំពោះសោកនាដកម្មបែបនេះមិនមែនជាបញ្ញត្តិទេតែចំពោះបុរស។

ចំពោះអំពើបាប ការចាប់យកឱកាសតាមរយៈបញ្ញត្តិ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ៨ ខាងលើ។ បានបញ្ឆោតខ្ញុំ បុព្វបុរសអេវ៉ាត្រូវបានបញ្ឆោត ប៉ុន្តែកូនចៅរបស់អេវ៉ាក៏ស្តាប់អ្នកភូតកុហករបស់អារក្ស ខណៈ

ដែលពួកគេធ្លាក់ចូលទៅក្នុងអំពើបាប។ អារក្សបាននិយាយថា ទោះយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ។ ឬផ្ទុយទៅវិញ វាកាន់តែប្រសើរឡើង ហើយបោះការសន្យាដោយគ្មានពាក្យនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (កូរិនថូសទី២ ១១:៣, ធីម៉ូថេទី១ ២:១៤, លោកុប្បត្តិ ៣:១៣)

ហើយតាមរយៈវាបានសម្លាប់ខ្ញុំ។ នៅទីនេះ "តាមរយៈវា" មានន័យថា "ដោយវា" ។ ហើយពាក្យ "វា" ចង្អុលទៅបញ្ញត្តិ។ នៃពាក្យ "សម្លាប់ខ្ញុំ" សំដៅទៅលើការបកស្រាយឃ្លា "ហើយខ្ញុំស្លាប់" ។១២ ខនេះជាការបញ្ចប់នៃប្រធានបទដែលបានពិភាក្សានៃខទី ៧ ខាងក្រោម « ថាក្រិត្យវិន័យជាអំពើបាបឬ?»។

ដូច្នេះ ពាក្យនេះគឺ hoste (ὥστε) នៅក្នុងភាសាក្រិចមានអត្ថន័យនៃ "ដូច្នេះ" ។

ក្រិត្យវិន័យ និងបញ្ញត្តិ "ច្បាប់" គឺជាឈ្មោះសរុបនៃពាក្យដែលព្រះប្រទានឲ្យ ហើយ "បញ្ញត្តិ" គឺជាឈ្មោះនៃអត្ថបទនីមួយៗ។

ដូច្នេះ ក្រិត្យវិន័យបរិសុទ្ធ ហើយបញ្ញត្តិក៏បរិសុទ្ធ ហើយសុចរិត និងល្អ។ ពាក្យ «បរិសុទ្ធ» គឺជាគុណលក្ខណៈដែលច្បាប់ទាក់ទងនឹងព្រះ។ មានន័យថា វាត្រូវប្រើក្នុងការបម្រើព្រះជាមួយនឹងចរិតលក្ខណៈដើម្បីចេញពីព្រះ។ (ជី ជីដាណុស) ។ "សុចរិត" មានន័យថា វាជាការត្រឹមត្រូវដោយគ្មានកំហុសនៅចំពោះព្រះនិងមនុស្សឡើយ "ល្អ" ចង្អុលបង្ហាញឲ្យធ្វើគួរឲ្យស្រឡាញ់ចំពោះបុរស ដូចការបកស្រាយ ៥:៧។

១៣-១៤ ដូច្នេះ តើអំពើល្អនាំឲ្យខ្ញុំស្លាប់ឬ? សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ៨, ១១ នីមួយៗ។

ហើយតាមរយៈបញ្ញត្តិអាចនឹងក្លាយទៅជាអំពើបាបហួសប្រមាណ។ នៅពេលដែលពន្លឺមក គ្រប់រូបភាពនៃសត្វទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពើបាបត្រូវបានលាតត្រដាងពីធម្មជាតិដ៏មានបាបរបស់វា ដោយព្រះបញ្ញត្តិនៃព្រះ។ ដូច្នេះ ច្បាប់មិននាំមកនូវសេរីភាពទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធ្វើឲ្យយើងយល់ថា យើងជាមនុស្សមានបាបកាន់តែច្បាស់។

ដ្បិតយើងដឹងថាក្រឹត្យវិន័យគឺខាងវិញ្ញាណ ពាក្យនេះ (ខ១៤) ជាការពន្យល់អំពីហេតុផលចំពោះពាក្យខាងលើ។ កាលដែលបញ្ញត្តិមកដល់ខ្ញុំ តើអំពើបាបកើនឡើងក្នុងខ្លួនខ្ញុំយ៉ាងណា? មូលហេតុមិនមែនជាបញ្ញត្តិខ្លួនឯងទេ (បញ្ញត្តិគឺបរិសុទ្ធ) ប៉ុន្តែគឺសម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំ។ នោះគឺជាការពិតដែលថា «តែខ្ញុំជាសាច់ឈាម លក់ក្រោមអំពើបាប»។ គឺជាហេតុផល។ "ខ្ញុំជាសាច់ឈាម" គឺជា salkinos (σάρκινός) ជាភាសាក្រិច

ចង្អុលទៅធម្មជាតិបាប។ ម្យ៉ាងទៀតវាជាធម្មជាតិដែលធ្វើតាមអំពើបាប។ "លក់ក្រោមអំពើបាប" គឺដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យថា ដើម្បីក្លាយជាទាសកររបស់អំពើបាប។ គាត់មិនអាចគេចចេញពីកន្លែងអង្គុយដើម្បីក្លាយជាអ្នកបំពើនៃអំពើបាបសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែគាត់អាចគេចចេញពីកន្លែងអង្គុយរបស់ទាសកររបស់អំពើបាបបានដោយ អំណាចនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលម្ចាងទៀត (អ្នកជំនួស) ជួយ។ ដូច្នេះ សាសនាសង្គ្រោះគឺជាសាសនាជំនួសប៉ុណ្ណោះ។

១៥ ព្រោះខ្ញុំមិនយល់ពីទង្វើរបស់ខ្លួនទេ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនធ្វើតាមចិត្តទេ តែខ្ញុំធ្វើការដែលខ្ញុំស្អប់។ នៅក្នុងអត្ថបទក្រិកនៅផ្នែកទីមួយនៃខគម្ពីរនេះ វាត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយពាក្យ «ព្រោះ»(γάρ) ហើយបញ្ជាក់ថារដ្ឋ«លក់ក្រោមអំពើបាប»។ អ្នកបម្រើត្រូវគោរពតាមតែអ្វីដែលម្ចាស់បង្គាប់។ គាត់មិនអាចធ្វើសកម្មភាពរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯងបានទេ។ ជីវិតអ្នកបម្រើដែលត្រូវបាន

គេលក់ក្រោមអំពើបាបគឺដូច្នេះ។ គាត់មិនធ្វើអំពើល្អដែលគាត់ចង់បាន តែគាត់ធ្វើអំពើអាក្រក់ដែលគាត់មិនចង់បាន។ (ខ ១៥ ខ-១៩) តាមពិត ពេជ្ឈឃាដមិនមែនជាខ្លួនគាត់ទេ តែជាអំពើបាបនៅក្នុងខ្លួន (បុរសចំណាស់) ១៦-១៧ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់បាន ខ្ញុំយល់ស្របនឹងច្បាប់ថាវាល្អ។ សាវកប៉ុលយល់ថាគាត់មានខាងក្នុងមនុស្សស្អប់ (មិនចង់បាន) អំពើបាប។ មនុស្សខាងក្នុងដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីល្អនៃច្បាប់។ អ្នកដែលមិនត្រូវកើតម្តងទៀត មិនអាចយល់ពីបទពិសោធន៍បែបនេះបានទេ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ៦៧:១០, ៣៦:៥, ១១៩:១០៥។

ដូច្នេះ ឥឡូវនេះមិនមែនជាខ្ញុំដែលធ្វើវាទៀតទេ គឺបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ។ ពាក្យនេះមិនមានន័យថា ខ្លួនដែលបានបង្កើតឡើងវិញ (នោះគឺថាខ្លួនឯង) ត្រូវបានរួចផុតពីការទទួលខុសត្រូវនៃអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តនោះទេ។ អ្វីដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំប្រតិបត្តិនូវអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់បានគឺ "អំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ" ប៉ុន្តែការទទួលខុសត្រូវក្នុងការធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់បានគឺចំពោះខ្ញុំ។ ពីព្រោះ«អំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ»ក៏ជានិស្ស័យបាបរបស់ខ្ញុំដែរ។ ដោយសារព្រលឹងនៃអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញក៏មានលក្ខណៈមិនបរិសុទ្ធដែរ ប៉ុលក៏បាននិយាយថា៖ «សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងចំពោះអ្នកគឺមិនរង្គោះរង្គើឡើយ ត្បិតយើងដឹងថា ពេលអ្នកចូលរួមក្នុងការរងទុក្ខរបស់យើង អ្នកក៏នឹងរួមចំណែកក្នុងការសម្រាលទុក្ខរបស់យើងដែរ។ "។ (២កូរិនថូស ៧:១)

(1) ការសារភាពជំនឿរបស់ Calvinism បាននិយាយថាព្រលឹងនៃការបង្កើតឡើងវិញត្រូវបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ The Westminster Confession of Faith ជំពូកទី 13 មាត្រា 2 ទ្រឹស្តីនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធបាននិយាយថា "ការរាប់ជាបរិសុទ្ធនេះគឺនៅទូទាំងបុរសទាំងមូល។ ប៉ុន្តែក្នុងជីវិតនេះ មិនល្អឥតខ្ចោះ

នៅតែមានសំណល់នៃអំពើពុករលួយនៅគ្រប់ផ្នែក (ទាំងព្រលឹង)៖ សង្គ្រាម កើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ និងមិនអាចផ្សះផ្សាបានពីណាមក។ សាច់ដែល តណ្ហាទាស់នឹងព្រះវិញ្ញាណ ហើយព្រះវិញ្ញាណទាស់នឹងសាច់ឈាម (វាមិន មែនជារូបកាយទេ គឺជាធម្មជាតិដែលខូច)»។ នោះគឺផ្នែកនីមួយៗនៃ បុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយផ្នែក។ចម្លើយចំពោះគម្ពីរ សាសនាធំ សំណួរទី 78 ក៏ស្រដៀងនឹងសំណួរនេះផងដែរ ពោលគឺ «ភាព មិនល្អឥតខ្ចោះនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធក្នុងអ្នកជឿ កើតចេញពីសំណល់នៃអំពើ បាបដែលនៅជាប់នៅគ្រប់ផ្នែកនៃពួកគេ ហើយតណ្ហាខាងសាច់ឈាម ប្រឆាំងនឹងវិញ្ញាណជារៀងរហូត។ ដោយហេតុនេះ ជារឿយៗពួកគេត្រូវ សៅហ្មងដោយការល្បួង ហើយធ្លាក់ក្នុងអំពើបាបជាច្រើនត្រូវបានរារាំងក្នុង គ្រប់សេវាកម្មខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ហើយការងារដ៏ល្អបំផុតរបស់ពួកគេ គឺមិនល្អឥតខ្ចោះ និងស្មោកគ្រោកចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះ។ "។

(២) អ្នកទ្រឹស្តីនៃសាសនាកាល់វីន ក៏បាននិយាយថា ព្រលឹងដែលកើតឡើង វិញក៏ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែរ។ Louise Berkhof បាននិយាយថានៅក្នុងទ្រឹស្តី ប្រព័ន្ធរបស់គាត់ (ទំព័រ 468) "ការបង្កើតឡើងវិញគឺជាការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង នៃធម្មជាតិ (រួមទាំងព្រលឹង) របស់មនុស្ស។

ផ្នែកខ្លះ (ទាក់ទងនឹងផ្នែកនៃព្រលឹង) មិនមែនជាការផ្លាស់ប្តូរពេញលេញ ទេ។ (វាផ្តល់ឥទ្ធិពលដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់ជាគោលការណ៍)"

B. B. Warfield នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ Perfectionism" បានប្រៀបធៀប ផ្នែកដែលបានបង្កើតឡើងវិញនៃប្រភពអណ្តាងនោះបាននិយាយថា "ព្រះ គម្ពីរមិនសន្យាថាប្រភពនៃអណ្តាងនេះនឹងត្រូវបានបញ្ចប់ក្នុងពេលតែមួយទេ" ។

(3) លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការអះអាងខុសដែលថាព្រលឹងនៃបុគ្គលដែលបានបង្កើតឡើងវិញមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបមិនមាននៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៅក្នុងគម្ពីរ។ វាជាការខុសដែលការអះអាងថា ព្រលឹងដែលបានបង្កើតឡើងវិញមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយអាស្រ័យលើការធ្វើតាមខគម្ពីរ។ នោះគឺ យ៉ូហាន 1 3:6 «គ្មានអ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងអ្នកនោះទេ ធ្វើបាបជានិច្ច។ គ្មានអ្នកណាដែលបន្តប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនបានឃើញព្រះអង្គ ឬស្គាល់ព្រះអង្គឡើយ។ "១ យ៉ូហាន ៣:៩" គ្មានអ្នកណាកើតមកពីព្រះដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ដ្បិតពូជរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ ហើយគាត់មិនអាចបន្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបទៀតឡើយ ព្រោះគាត់បានកើតមកពីព្រះ..." យ៉ូហាន ៥:១៨, យើងដឹងថាអ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់មិនបន្តប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលកើតមកពីព្រះជាម្ចាស់ការពារគាត់ ហើយមនុស្សអាក្រក់ក៏មិនប៉ះពាល់គាត់ដែរ។ "។ នៅក្នុងឃ្លាទាំងបីខាងលើ "មិនបន្តធ្វើបាប" គឺជាកិរិយាសព្ទបច្ចុប្បន្ន ដែលមានន័យថា មិនធ្វើបាបតាមទម្លាប់ ហើយគាត់ក៏មិនធ្វើបាបទាំងស្រុងដែរ។ (EM. Blaiklock, B. F. Westcott, AB Brooke, A. Ross, R. Candlish, D, Smith, M. Henry, Huther) ។

១៨–២១ ខគម្ពីរនេះពន្យល់ (១) ចំណុចនៃអំពើបាប។ ចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃអំពើបាបគឺជារូបកាយរបស់មនុស្ស។ salks (σάρξ) ជាភាសាក្រិចបកប្រែជាពាក្យ "សាច់" មិនមែនមានន័យថារូបកាយជីវសាស្ត្រទេ តែវាមានន័យថា អំពើពុករលួយនៅក្នុងព្រលឹង និងរូបកាយរបស់មនុស្ស។ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដដែលនៃខទី 5. គ្មានសេចក្តីល្អណាមួយទេ គឺមានតែអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះដែលកាន់កាប់។ មនុស្សមិនប្រតិបត្តិអំពើល្អដែលខ្លួនគួរធ្វើទេ គឺប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដែលខ្លួនមិនគួរធ្វើ។ (២) ការ

ផ្ទុយនឹងអំពើបាបសម្រាប់ខ្លួនគាត់តែងតែបរាជ័យ មនុស្សយកឈ្នះអំពើបាប
ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃជីវិត។ (៨:២) បុរសដែលមិនយល់
ការពិតនេះទាំងស្រុង មិនពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្តនោះទេ។
២២–២៣ ខគម្ពីរទាំងនេះនិយាយម្តងទៀតអំពីខ្លឹមសារនៃខខាងលើ ២១។
ភាពខាងក្នុងរបស់ខ្ញុំ នេះចង្អុលទៅមនុស្សថ្មីដើម្បីបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ យើងមិនអាចនិយាយថានេះចង្អុលទៅព្រលឹងទាំងមូលនៃ
មនុស្សដែលបានបង្កើតឡើងវិញនោះទេ។ (កាលីវិន) សូមយោងទៅលើ
ការបកស្រាយនៃ ខទី ២១ ។123 ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំនូវច្បាប់
មួយទៀតដែលធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជា
ឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ។
ពាក្យនៃផ្នែកនេះថា បុរសមិនធ្វើការល្អពិតដោយឆន្ទៈពិតត្រូវបានលាត
ត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ក្នុងសៀវភៅលូធើរ ចំណងនៃឆន្ទៈ។ ដូចជាបុរសនោះ
មិនអាចធ្វើដូច្នោះបានទេ គាត់ទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសារតែ
សេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ លោក Luther បាននិយាយថា "ឆ
ន្ទៈសេរីមិនមានខ្លឹមសារពិតប្រាកដទេ ដែលគ្រាន់តែជាពាក្យទទេប៉ុណ្ណោះ"។
បុរសនោះគ្មានសេរីភាពពិតប្រាកដដើម្បីអាចជ្រើសរើសភាពល្អដើម្បី
ទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់គាត់។ ព្រោះបុរសជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប
ជានិច្ច។ ឆន្ទៈសេរីរបស់គាត់មានន័យថា មានតែឆន្ទៈរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ
ដែលមិនត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអំណាចខ្លះដើម្បីចេញមកខាងក្រៅ។
វាដូចជាបក្សីដែលបាក់ស្លាបក៏មានសេរីភាពក្នុងការហោះហើរ ប៉ុន្តែតាមពិត
វាមិនអាចហោះហើរបានទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះមានសេរីភាពដែលគាត់
អាចមករកព្រះក៏ដោយ។ គាត់មិនអាចមករកទ្រង់បានទេ។

យើងឥឡូវនេះបុរសនោះអាចធ្វើអំពើល្អមួយចំនួនក្នុងព្រះគុណរួមដែលជាជីវិតសីលធម៌សង្គម និងការអភិវឌ្ឍវប្បធម៌។ ប៉ុន្តែភាពល្អដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណទូទៅមិនទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះទេ ហើយវាមិនមានន័យថាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេចំពោះព្រះនោះទេ។ វាដូចជាសំឡេងគង។ យើងអាចនិយាយបានថាជាសេចក្តីល្អដែលខ្ចប់ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចនិយាយថាសេចក្តីល្អពិតដើម្បីស្គាល់ព្រះបានទេ។ ស្ទីធបាននិយាយតាមពាក្យប្រៀបធៀបនៃសេចក្តីល្អដែលទាក់ទងនឹងព្រះគុណទូទៅ។ ពោលគឺ «ចោរសមុទ្រច្រើនប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែពួកគេបំពានច្បាប់ជាតិយ៉ាងខ្លាំង ដោយការស្រឡាញ់គ្នានិងការរួបរួមគ្នា»។

"សមាជិក" និយាយថាផ្នែកនៃការពិត (ភ្នែក, ត្រចៀក, ដៃ, ដូចជាជើងនិងធាតុផ្សំវិចិត្រដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រលឹង) ។ ផ្នែកទាំងនេះខ្លួនឯងមិនមែនជាអំពើបាបទេអំណាចនៃអំពើបាបដំណើរការនៅក្នុងផ្នែក។ នេះគឺច្បាប់ផ្សេងទៀតដែលអត្ថបទរបស់យើងនិយាយ។ «ច្បាប់នៃចិត្ត» ចង្អុលបង្ហាញថាក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះដំណើរការតាមចិត្តយើង។ ពាក្យនេះមិនបញ្ចូលន័យថាចិត្តយើងខ្លួនឯងល្អទេ។ «ធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយ» មានន័យថា ការប្រយុទ្ធគ្នារវាងច្បាប់នៃអំពើបាប និងច្បាប់នៃព្រះ ជាស្ថានភាពនៃការប្រយុទ្ធគ្នានៃអំណាចពីរក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណរបស់យើង។ ដូចយើងគិតថាចិត្តរបស់យើងមានសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណក្នុងចិត្តមិនមែនចៃដន្យទេ។ យើងគួរត្រូវបានចូលរួមជាផ្នែកមួយ ជាការពិតណាស់ យើងគួរតែចូលរួមក្នុងច្បាប់របស់ព្រះ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខ ១៧ ។

24-25 ទាំងនេះគឺជាលទ្ធផលនៃពាក្យខាងលើ ពោលគឺ ប៉ុលដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនអាចយកឈ្នះអំពើបាបបានទាំងស្រុង ហើយបានត្រឡប់ទៅរកព្រះ

គ្រីស្ទ ហើយពឹងផ្អែកលើគាត់ ហើយគាត់បានទទួលបានសន្តិភាព។ គ្រាន់តែការទូញសោកដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់សម្រាប់អារម្មណ៍នៃអំពើបាបគឺជាការបង្ហាញពីបញ្ហាទូទៅរបស់មនុស្សជាតិពិតប្រាកដ។ អ្នកណាស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពដើម្បីមានការទូញសោកដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់នេះ។ ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលបានកើតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់បែបនេះ ហើយគ្មានមេត្តាករុណានៃអំណាចរបស់ខ្លួនឯងនោះទេ ។ (ម៉ាថេន)

សូមអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង! ដូច្នេះ ខ្ញុំខ្លួនឯងបម្រើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដោយគំនិតរបស់ខ្ញុំជាបន្តបន្ទាប់តាមទុក្ខលំបាករបស់មនុស្សនិងការទូញសោកដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់របស់គាត់នៅទីនេះគាត់បាននិយាយការសរសើរនៃការសង្គ្រោះ។ ប៉ុលដឹងថាគាត់មិនអាចត្រូវបានសង្គ្រោះដោយអំណាចរបស់គាត់ទេ ឥឡូវគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះគ្រីស្ទ។ នៅទីនេះ«តាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ» គឺមានន័យខ្លាំងណាស់។ នេះមិនមានន័យថា បុរសនោះត្រូវបានសង្គ្រោះភ្លាមៗដោយអំណាចនៃរបៀបរបបមួយចំនួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះទេ។ នេះចង្អុលបង្ហាញដល់ការសង្គ្រោះដោយដង្វាយធួននៃការជំនួសព្រះគ្រីស្ទ។

ប៉ុន្តែដោយសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបម្រើច្បាប់នៃអំពើបាប។ ត្រង់នេះ ពាក្យ « សាច់របស់ខ្ញុំ» (αὐτο ἐγώ) មានន័យថា ខ្លួនខ្ញុំខុសពីព្រះគ្រីស្ទ (ផ្នែកពាក់កណ្តាលនៃខទី១)។ "ខ្លួនខ្ញុំ" ស្តាប់បង្គាប់គាត់ទ្វេដងចំពោះព្រះនិងអំពើបាបគាត់មិនទទួលបានជ័យជំនះទេ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ដ្បិតកាលដែលយើងកំពុងរស់នៅក្នុងសាច់ឈាម តណ្ហាបាបរបស់យើង ដែលបានដាស់តឿនដោយក្រឹត្យវិន័យបានធ្វើការនៅក្នុងសមាជិករបស់ យើងដើម្បីបង្កើតផលសម្រាប់សេចក្តីស្លាប់។ (ខ ៥)

Pf ខគម្ពីរនេះ K. Barth បានពិភាក្សាដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ទោះបីជា សាសនា (ច្បាប់របស់ព្រះ និងសាសនាពិត) ប្រឆាំងនឹងតណ្ហារបស់មនុស្សក៏ដោយ ក៏សាសនានេះមិនអាចគេចផុតពីការពិតដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាបដ៏ធំបានដែរ"។ (Romerbrief, ទំព័រ 128)) នោះមានន័យថា សម្រាប់ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះក៏ជាអត្ថិភាពនៃពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហដែរ វាមិនអាចគេចផុតពីឥទ្ធិពលនៃអំពើបាបបានទេ។ ទស្សនៈនេះប្រឆាំងនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលដែលបានសរសេរជំពូកនេះ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «១២ ដូច្នេះ ក្រិត្យវិន័យក៏បរិសុទ្ធ ហើយបញ្ញត្តិក៏បរិសុទ្ធ សុចរិត និងល្អ។ "។ (រ៉ូម ៧:១២)

ប៉ុន្តែ អំពើបាប ការចាប់យកឱកាសមួយតាមរយៈបញ្ញត្តិ បានបង្កើតឱ្យមានសេចក្តីលោភលន់គ្រប់បែបយ៉ាងនៅក្នុងខ្ញុំ។ ក្រៅពីច្បាប់ អំពើបាបក៏ស្លាប់ដែរ។ (ខ ៨)

K. Barth បានពន្យល់អំពីអត្ថបទនៃបុព្វបុរសដើមនៃខគម្ពីរនេះ ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "អេវ៉ាជាអ្នកកាន់សាសនាដំបូងគេដែលចាប់ផ្តើមគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះជាលើកដំបូង ដែលជារឿងចង់បះបោរព្រះ។ នៅទីនេះសត្វពស់បានឆ្លៀតឱកាស ហើយបានបង្ហាញខ្លួនដល់នាង។ ទ្រង់មានបន្ទូលថាប្រភេទដើមនៃសេចក្តីអធិប្បាយទាំងអស់ ហើយជាអ្នកបង្ហាញបទបញ្ជាដំបូងរបស់ព្រះ»។ (Romerbrief, 1923, ទំព័រ 229-239) ដូចដែលយើងឃើញពាក្យរបស់ K. Barth គាត់ហាក់ដូចជាចាត់ទុកសាសនាពិតដូចគ្នាទៅនឹង

ពាក្យរបស់សត្វពស់នៅសម័យបុរាណដែរ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤, ៥)។ ប៉ុន្តែ ហេតុអ្វីបានជាការលះបង់ដែលគាត់បានលះបង់ខ្លួនទៅនឹងបទបញ្ញត្តិ (ឬ ច្បាប់) ដែលព្រះបានប្រទានឲ្យ (Mt 5:48, I Pett 1:16) គឺដូចជាការក្លែង ក្លាយរបស់សាតាំង? សាសនារបស់សាតាំងដើម្បីប្រឆាំងនឹងព្រះបន្ទូល របស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានថ្កោលទោសចំពោះការមិនពិតរបស់វា ប៉ុន្តែតើ សាសនាពិតដែលបកស្រាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអាចត្រូវកាត់ទោសបាន ដែរឬទេ? មូលហេតុដែល K. Barth បានកំណត់អត្តសញ្ញាណរឿងទាំងពីរ នេះគឺថា ចលនានៃការញែកសាសនាពិតគឺស្រដៀងទៅនឹងខ្លឹមសារនៃការ ដាស់តឿន «ដើម្បីក្លាយជាដូចជាព្រះ» (លោកុប្បត្តិ 3:15) ដែលអារក្សបាន និយាយ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងដឹងស្រាប់ហើយថា សាសនាពិតគឺការលះបង់ ដែលបកស្រាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានត្រឹមត្រូវ ពាក្យអារក្ស គឺជា ពាក្យមិនពិតដែលបកស្រាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ខុស វត្ថុទាំងពីរគឺ ខុសគ្នា ដូចជាភាពខុសគ្នារវាងស និងខ្មៅគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះ ការមិន ពិតរបស់សាតាំងបានបង្ហាញខ្លួនក្នុងឱកាសនៃបញ្ញត្តិរបស់ព្រះត្រូវតែត្រូវ បានថ្កោលទោស ប៉ុន្តែវាគឺជាកំហុសដែលបានចាត់ទុកជីវិតសាសនាពិតថា ជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ជាប់លាប់។

K. Barth បានចាត់ទុកថាការអះអាងរបស់គាត់ត្រឹមត្រូវរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ វាកើតចេញពីហេតុផលដែលសាសនាពិតក៏មានជម្លោះនឹងភាពអស់កល្បជា និច្ច (ព្រះ) នៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហាដោយយកទំនាក់ទំនង ផ្ទុយនឹងព្រះ។ ប៉ុន្តែដើម្បីមើលឃើញពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហា (នោះគឺពិភពលោកនៃប្រវត្តិសាស្ត្រ) បំបែកបទគម្ពីរសម្រាប់ទិដ្ឋភាពសកល នៃលទ្ធិទ្វេ។ យោងទៅតាមបទគម្ពីរសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងលើពិភព

លោករបស់មនុស្ស (ពិភពលោកនៃពេលវេលានិងលំហ) គាត់បានញែកវាឱ្យ
បរិសុទ្ធហើយប្រាប់ពីឆន្ទៈរបស់គាត់ទៅកាន់បុរសតាមរយៈវា។ ធម្មទេសនា
ធម្មទេសនា ២៩ ចូរយើងចង់បានសេចក្តីបរិសុទ្ធ (រ៉ូម ៧:៧-២៥) ព្រះបាន
មានបន្ទូលថា៖ «ប៉ុន្តែដូចជាអ្នកដែលហៅអ្នករាល់គ្នាបរិសុទ្ធ នោះអ្នកក៏បាន
បរិសុទ្ធក្នុងគ្រប់ទាំងការប្រព្រឹត្តរបស់អ្នកដែរ ពីព្រោះមានចែងថា៖ «អ្នករាល់
គ្នានឹងបានបរិសុទ្ធ ដ្បិតខ្ញុំបរិសុទ្ធ»។ និយាយថាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែយើងភ្លេចវា។ វា
គឺជាភាពចម្រុងចម្រាស ជំនឿគឺជាឫសគល់នៃជីវិតបរិសុទ្ធ។ តើអ្នកស្វែងរក
ឫសអាចបំភ្លេចបានដោយរបៀបណា? អ្នកជឿសហាសម័យនៅក្នុងក្រុមជំនុំ
ត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងប្រភេទនៃការបោកបញ្ឆោតនីមួយៗដើម្បីរក្សារូប
អ្នកជឿខាងក្រៅដោយងាយស្រួល។ នេះគឺជាបញ្ហាសោកសៅនៅក្នុងចិត្ត
របស់យើង។សាវកប៉ុលបានសរសេរផ្នែកនេះ (7:7-25) នៃរ៉ូមក្នុងន័យចង់ចង់
បានជីវិតបរិសុទ្ធ។

១. អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីបរិសុទ្ធ អ្នកនោះមានបទពិសោធន៍ស្លាប់
ដោយច្បាប់។

យើងឃើញផ្នែកចម្លែកមួយចំនួននៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង។ ពាក្យទាំង
នោះជាពាក្យថា "កាលពីដើមខ្ញុំមានជីវិតក្រៅពីក្រឹត្យវិន័យ ប៉ុន្តែពេលបញ្ញត្តិ
បានមក អំពើបាបបានរស់ឡើងវិញ ហើយខ្ញុំក៏ស្លាប់" (ខទី ៩) និង "បញ្ញត្តិ
ដែលបានសន្យាថាមានជីវិតបានបង្ហាញថាជាសេចក្តីស្លាប់ចំពោះខ្ញុំ", (
ខ១០)។ នេះជាពាក្យដើម្បីពិសោធន៍នូវចរិតអាក្រក់របស់បុរស ដែលបុរស
នោះព្យាយាមរស់នៅតាមច្បាប់ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចធ្វើដូច្នោះបានឡើយ។
ចរិតមនុស្សខូច មិនអាចប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អបានទេ តែជាអ្នកងូតនូវសេចក្តី
ល្អវិញ។ ប៉ុលបានភ្លក់រសជាតិស្ថានភាពស្លាប់ទៅនឹងអំពើបាបពីបទ

ពិសោធន៍បែបនេះ។ អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាស្ថានភាពស្លាប់នៃអំពើបាប គឺជាអ្នកបរិសុទ្ធពិត។ តើបញ្ហានៃស្ថានភាពស្លាប់មានន័យយ៉ាងណា? មានន័យថាទទួលទុក្ខដូចសេចក្តីស្លាប់ក្នុងជីវិតមានបាប ទទួលអារម្មណ៍ថាបាត់បង់ដូចសេចក្តីស្លាប់ មកដល់ស្ថានភាពដូចសេចក្តីស្លាប់។ តើយើងមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបដូចយើងបរិភោគនំប៉័ងឬ? តើយើងមិនយកអំពើបាបជាចំណូលចិត្តរបស់យើងទេ? បាបកម្មដែលប្រព្រឹត្តដោយកម្ម មិនមែនជាបាបកម្មទេ តែបាបកម្មក្នុងចិត្តក៏ជាបាបដែរ។ អ្នកដែលកើតជាថ្មី មិនបានគិតពីអំពើបាបរបស់ខ្លួនជាខ្លាំងទេ ប៉ុន្តែមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ខ្លាំង និងអារម្មណ៍នៃភ្ញួយ។ អូស្ទីនបានប្រែចិត្ត ហើយនិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់បានកាត់សាច់របស់ខ្ញុំចេញ"។ សាំង ប៊ែរណាដ បានអធិស្ឋានថា «ព្រះអម្ចាស់អើយ សូមទ្រង់ព្រះពិរោធចំពោះទូលបង្គំ»។

២- បុគ្គលប្រាថ្នានូវសេចក្តីបរិសុទ្ធខាងក្នុងជាជាងសេចក្តីបរិសុទ្ធខាងក្រៅ។ ព្រះពិនិត្យមើលចិត្តរបស់យើងច្រើនជាងសកម្មភាពរបស់យើង។ សាវកប៉ុលបានខ្ពស់ខ្ញាយអំពីអំពើបាបខាងក្នុងរបស់គាត់ច្រើនជាងអំពើបាបខាងក្រៅរបស់គាត់ ហើយបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះប្រសិនបើខ្ញុំធ្វើអ្វីដែលខ្ញុំមិនចង់បាន នោះមិនមែនជាខ្ញុំទៀតទេដែលធ្វើវា ប៉ុន្តែអំពើបាបដែលនៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំ"។ (ខ២០) ហើយ «ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ ច្បាប់មួយទៀតកំពុងធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឱ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះច្បាប់នៃអំពើបាបដែលរស់នៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ»។ (ខ២៣)។ ដូចនេះដែរ វាច្បាស់ណាស់ក្នុងការចាត់ទុកភាពបរិសុទ្ធពីកំណើតរបស់គាត់ជាស្តង់ដារនៃភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់។ អ្នកដែលនិយាយថារូបខាងក្រៅរបស់គាត់បរិសុទ្ធគឺជាផារីស៊ី ប៉ុន្តែមិនមែនជាអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកទេ។

3. អ្នកដែលចង់បានភាពបរិសុទ្ធ គិតថាការមានព្រះគ្រីស្ទគឺជាភាពបរិសុទ្ធ។ បុរសមិនអាចទៅដល់ភាពបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯងបានឡើយ ព្រោះគាត់មានព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ គាត់ជាម្ចាស់ភាពបរិសុទ្ធ។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ូលមិនអាចបរិសុទ្ធដោយខ្លួនគាត់និងចាកចេញពីអំពើបាបនោះគាត់មានបញ្ហាជាខ្លាំងនិងបានសារភាពថា: «សូមអរព្រះគុណដល់ព្រះដោយសារព្រះយេស៊ូគ្រិស្តជាអម្ចាស់នៃយើង! ដូច្នេះ ខ្ញុំផ្ទាល់បម្រើក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះដោយគំនិតរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែដោយសាច់ឈាម ខ្ញុំបម្រើក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាប» ។ (៧:២៥) កាលដែលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ បើយើងនិយាយថាជឿលើព្រះគ្រីស្ទក្នុងស្ថានភាពមិនព្រមទទួលព្រះគ្រីស្ទ នោះមិនមែនជាជំនឿដែលធានាទេ។

ជំនឿមិនមែនមើលព្រះគ្រីស្ទពីចម្ងាយនោះទេ។ ប្រសិនបើខ្ញុំជឿលើព្រះយេស៊ូវ វាមានន័យថាខ្ញុំនៅជាប់នឹងព្រះគ្រីស្ទ។ នេះគឺដូចគ្នានឹងការកាន់កាប់ព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកដែលទទួលព្រះគ្រីស្ទក៏មានភាពបរិសុទ្ធដែរ។ ១ កូរិនថូស 1:30 មានប្រសាសន៍ថា "ហើយដោយព្រោះទ្រង់ អ្នករាល់គ្នានៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ដែលបានក្លាយជាប្រាជ្ញាមកពីព្រះ សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងការប្រោសលោះ"។

ពេលដែលយើងមានព្រះគ្រីស្ទ យើងមានកាតព្វកិច្ចរបស់យើង។ យើងគួរតែលក់ (វាមានន័យថាបោះចោល) របស់ទាំងអស់របស់យើង។ មថ ១៣:៤៤ មានប្រសាសន៍ថា«នគរស្ថានសួគ៌ប្រៀបដូចជាកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ទុកក្នុងចំការ ដែលបុរសម្នាក់បានរកឃើញ ហើយលាក់ទុក។ ពេលនោះ គាត់ក៏ទៅលក់របស់ដែលគាត់មាន ហើយទិញដីនោះដោយអំណរ។ "ប្រសិនបើយើងបោះចោលរបស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោក នោះយើងមិនមាន

ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ។ យើងដឹងពីច្បាប់នៃភាពមិនអាចចូលដំណើរការបាន នៅក្នុងរូបវិទ្យាបានយ៉ាងល្អ។ នោះគឺនៅកន្លែងដែលសម្ភារៈស្នាក់នៅ មួយទៀតមិនអាចស្នាក់នៅបានទេ។ ដូចដែលយើងដាក់ពិភពលោកនេះនៅក្នុងយើង ដូចដែលយើងប៉ះពាល់ដល់វា យើងមិនអាចទទួលយកព្រះគ្រីស្ទបានទេ។ យើងគួរតែបោះវាចោល។ នោះគឺយើងគួរចាត់ទុកថាវាមិនមែនជារបស់ខ្ញុំ។ នេះមានន័យថាលក់។

4. អ្នកដែលចង់បានភាពបរិសុទ្ធ ដឹងថាខ្លួនមិនមានរបស់ត្រឹមត្រូវទេ។

អ្នកណាគិតដោយខ្លួនឯងថា «ខ្ញុំសុចរិត ខ្ញុំបរិសុទ្ធ»។ គឺជាអ្នកដែលបញ្ជាក់ថាខ្លួនគាត់មិនបរិសុទ្ធដោយសារគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីមើលងាយព្រះបន្ទូលនៃព្រះថា "គ្មានអ្នកណាសុចរិតទេ គ្មានមួយទេ"។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ដ្បិតខ្ញុំដឹងថាគ្មានអ្វីល្អនៅក្នុងខ្លួនទេ គឺនៅក្នុងសាច់ឈាមរបស់ខ្ញុំ។ ដ្បិតខ្ញុំមានបំណងចង់ធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមិនអាចអនុវត្តវាបានទេ។» (៧:១៨) ពេលយើងមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ចំពោះអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង យើងទទួលបានការសម្រាលទុក្ខពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់លោក។ នៅពេលដែលថ្ងៃមួយ David Brainerd ត្រូវបានគេគិតថាជារឿងដែលព្រះបានបោះចោលខ្លួនគាត់ហើយចូលទៅក្នុងព្រៃនោះ សន្តិភាពរបស់ព្រះបានចុះមកលើគាត់ហើយគាត់មិនអាចទ្រាំទ្របាន។

5. អ្នកដែលចង់បានភាពបរិសុទ្ធ គិតថាខ្លួនមានសត្រូវនៅក្នុងខ្លួន។

គាត់ដឹងថាសម្រាប់សត្រូវរបស់គាត់នៅក្នុងគាត់គឺជាល្បិចកល ឃោរឃៅ វារារាំងការពិតដែលថាគាត់ចង់ធ្វើអំពើល្អនិងអ្វីដែលប្រទានពរ .. ដូចអត្ថន័យដែលប៉ុលបាននិយាយថា "ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំច្បាប់មួយទៀតកំពុងធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃ (៧:២៣) កងទ័ពដើម្បីច្បាំងស្គាល់

ច្បាស់អំពីអត្តសញ្ញាណរបស់សត្រូវ។ ដូចដែលយើងឃើញសៀវភៅយោធាដែលសរសេរដោយ Mu Ja Son "ដូចដែលខ្ញុំស្គាល់ខ្លួនឯង និងម្នាក់ទៀត ទោះបីជាខ្ញុំប្រយុទ្ធជាមួយគាត់មួយរយដងក៏ដោយ វាមិនមានគ្រោះថ្នាក់ទេ។ នេះគឺជាពាក្យនៃសៀវភៅយោធាដែលសរសេរដោយប្រាជ្ញានៃពិភពលោក។ ក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណដើម្បីរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ អ្នកដែលឈ្នះ គឺអ្នកដែលស្គាល់សត្រូវរបស់ខ្លួនបានច្បាស់។ សត្រូវនៅក្នុងខ្លួនយើង គឺជាសត្រូវដ៏ខ្លាំង។ នេះជាបំណងប្រាថ្នាដ៏មានបាបរបស់យើង។ ដូច្នេះការឱបក្រសោបអំពើបាបគឺជារឿងឆ្កួតៗ ដូចជាការដែលពស់ពកដាក់ក្នុងទ្រូងរបស់វាហើយព្យាយាមរលាយវា។ សុភាសិត 16:32 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលយឺតនឹងក្រោធ អ្នកនោះប្រសើរជាងអ្នកមានអំណាច ហើយអ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ជាងអ្នកដែលដណ្តើមយកទីក្រុង។ យេរេមា 17:9 បានមានប្រសាសន៍ថា "ចិត្តគឺបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់បាន?»។ ប៉ូលវាយខ្លួនគាត់ ហើយធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់ស្តាប់បង្គាប់។ (១កូរិនថូស ៩:២៧)

ជំពូកទី 8

ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ គ្មានការថ្កោលទោសអ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឡើយ។ 2ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតបានប្រោសអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវឲ្យរួចពីក្រិត្យវិន័យនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។ 3ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបាន។ ដោយចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមកក្នុងលក្ខណៈនៃសាច់ឈាម និងអំពើបាប នោះទ្រង់បានថ្កោលទោសអំពើបាបក្នុងសាច់ឈាម ៤ ដើម្បីឲ្យសេចក្តីតម្រូវដ៏សុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យបានសម្រេចក្នុងយើង ដែលមិនដើរតាមសាច់ឈាម

ប៉ុន្តែតាមព្រះវិញ្ញាណវិញ។ 5ដ្បិតអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមសាច់ឈាម តាំងចិត្តទៅលើរឿងខាងសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមព្រះវិញ្ញាណ តាំងចិត្តទៅលើរឿងនៃព្រះវិញ្ញាណ។ ៦ ព្រោះការតាំងចិត្តលើសាច់ឈាមនោះជាសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែការតាំងចិត្តលើព្រះវិញ្ញាណ នោះជាជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្ត។ 7ដ្បិតគំនិតដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាម គឺជាសត្រូវនឹងព្រះ ដ្បិតគំនិតនោះមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះទេ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ ៨ អស់អ្នកដែលនៅក្នុងសាច់ឈាម មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះបានឡើយ។ 9 ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិននៅក្នុងសាច់ឈាមទេ គឺស្ថិតនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិតព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះជាម្ចាស់សណ្ឋិតក្នុងអ្នក។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ។ 10 ប៉ុន្តែប្រសិនបើព្រះគ្រិស្តគង់នៅក្នុងអ្នក ទោះបីរូបកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត។ 11 ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ សណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះគ្រិស្តយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងប្រទានជីវិតដល់រូបកាយរមែងស្លាប់របស់អ្នក តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា។ ១២ ដូច្នេះ បងប្អូនអើយ យើងខ្ញុំជាកូនបំណុល មិនមែនជាសាច់ឈាមទេ គឺដើម្បីរស់នៅតាមសាច់ឈាម។ 13ដ្បិតបើអ្នករាល់គ្នារស់នៅតាមសាច់ឈាម នោះអ្នកនឹងត្រូវស្លាប់ ប៉ុន្តែបើអ្នកសម្លាប់អំពើនៃរូបកាយដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នកនឹងមានជីវិត។ 14 ដ្បិតអស់អ្នកដែលត្រូវបានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះដឹកនាំគឺជាបុត្ររបស់ព្រះ។ 15 ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃភាពជាទាសករឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងភាព

ភ័យខ្លាចទេ ប៉ុន្តែអ្នកបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃការចិញ្ចឹមជាកូនដែលយើង
ស្រែកថា៖ «អ័បា! ឪពុក!» ១៦ ព្រះវិញ្ញាណខ្លួនគាត់ធ្វើជាបន្ទាល់ដោយ
វិញ្ញាណរបស់យើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ 17 ហើយប្រសិនបើកូន ។ នោះ
ជាអ្នកទទួលមរតក - ជាអ្នកទទួលមត៌ករបស់ព្រះនិងជាអ្នកទទួលមរតករួម
ជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទដោយផ្តល់ឱ្យយើងរងទុក្ខជាមួយទ្រង់ដើម្បីយើងអាច
បានសិរីល្អជាមួយទ្រង់ផងដែរ។ 18ដ្បិតខ្ញុំចាត់ទុកថាការរងទុក្ខនាពេល
បច្ចុប្បន្ននេះ មិនសមនឹងការប្រៀបធៀបនឹងសិរីល្អដែលត្រូវបើកសម្តែងដល់
យើងឡើយ។ 19ដ្បិតការបង្កើតត្រូវរង់ចាំដោយចិត្តចង់បានការបើកសម្តែង
នៃបុត្ររបស់ព្រះ។ 20ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវរងនូវភាពឥតប្រយោជន៍ មិន
មែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ដែលចុះចូល នោះដោយសង្ឃឹម
21 ថាការបង្កើតនោះនឹងរួចផុតពីចំណងនៃអំពើពុករលួយ ហើយទទួលបាន
សេរីភាពនៃសិរីល្អនៃកូនចៅនៃព្រះ។ 22ដ្បិតយើងដឹងថាការបង្កើតទាំងមូល
បានថ្ងូរជាមួយគ្នាក្នុងការឈឺចាប់នៃការសម្រាលកូនរហូតដល់ឥឡូវនេះ។
23ហើយមិនត្រឹមតែការបង្កើតប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែយើងខ្លួនឯងដែលមានផល
ផ្លែដំបូងនៃព្រះវិញ្ញាណ បានថ្ងូរដោយចិត្តក្នុងពេលដែលយើងរង់ចាំដោយ
អន្ទះសាសម្រាប់ការចិញ្ចឹមជាកូនប្រុស ដែលជាការប្រោសលោះនៃរូបកាយ
របស់យើង។ ២៤ ព្រោះយើងបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ ឥឡូវ
នេះក្តីសង្ឃឹមដែលបានឃើញមិនមែនជាក្តីសង្ឃឹមទេ។ តើអ្នកណាសង្ឃឹម
នឹងអ្វីដែលគាត់ឃើញ? 25 ប៉ុន្តែបើយើងសង្ឃឹមលើអ្វីដែលយើងមើលមិន
ឃើញនោះ យើងរង់ចាំដោយចិត្តអត់ធ្មត់។ ២៦ ដូចគ្នាដែរ ព្រះវិញ្ញាណក៏
ជួយយើងក្នុងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង។ ដ្បិតយើងមិនដឹងថាត្រូវអធិស្ឋាន
សុំអ្វីតាមដែលយើងគួរធ្វើឡើយ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណទ្រង់អង្វរយើងដោយការ

ថ្ងូរខ្លាំងពេកសម្រាប់ពាក្យសម្តី។ ២៧ ហើយអ្នកណាដែលស្វែងរកចិត្តក៏ដឹង
នូវអ្វីដែលជាគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណអង្វរកពួកបរិសុទ្ធ
តាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ។ 28 ហើយយើងដឹងថា សម្រាប់អស់អ្នកដែល
ស្រឡាញ់ព្រះគ្រប់យ៉ាងធ្វើការជាមួយគ្នាដើម្បីសេចក្តីល្អ សម្រាប់អ្នកដែល
ត្រូវបានហៅតាមគោលបំណងរបស់ទ្រង់។ 29 ចំពោះអស់អ្នកដែលទ្រង់
បានដឹងទុកជាមុន ទ្រង់ក៏បានកំណត់ទុកជាមុនថានឹងត្រូវតាមរូបព្រះរាជ
បុត្រាទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានជាកូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូនជាច្រើន។៣០
ហើយអស់អ្នកដែលលោកបានកំណត់ទុកជាមុន លោកក៏បានហៅ ហើយ
អស់អ្នកដែលលោកហៅលោកក៏បានរាប់ជាសុចរិត ហើយអស់អ្នកដែល
លោកបានរាប់ជាសុចរិត លោកក៏លើកតម្កើងដែរ។ ៣១ ដូច្នេះ តើយើងនឹង
និយាយអ្វីទៅនឹងការទាំងនេះ? បើព្រះគង់សម្រាប់យើង តើអ្នកណាអាច
ប្រឆាំងនឹងយើង? 32 អ្នកណាមិនប្រណីព្រះរាជបុត្រារបស់ខ្លួនទេ តែបាន
លះបង់ព្រះរាជបុត្រាដើម្បីយើងទាំងអស់គ្នា ម្តេចក៏ព្រះអង្គមិនប្រទានអ្វីៗ
ទាំងអស់មកយើងដោយសប្បុរស? 33 តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់ពួកអ្នក
រើសតាំងរបស់ព្រះ? វាគឺជាព្រះដែលរាប់ជាសុចរិត។ ៣៤ តើត្រូវផ្តន្ទាទោស
អ្នកណា? ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលបានសុគត — លើសពីនោះ ដែល
ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ — ដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ
ដែលពិតជាកំពុងអង្វរជំនួសយើង។ ៣៥ តើនរណានឹងញែកយើងចេញពី
សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រិស្ត? តើទុក្ខវេទនា ឬទុក្ខព្រួយ ឬការបៀតបៀន
ទុរ្ភិក្ស ឬអាក្រាត ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬដាវ? ៣៦ ដូចមានចែងទុកមកថា៖ «យើង
ត្រូវគេសម្លាប់ពេញមួយថ្ងៃដោយយល់ដល់អ្នក យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកថា
ជាចៀមដែលត្រូវគេសម្លាប់»។ ៣៧ ទេ ក្នុងការទាំងអស់នេះ យើងមាន

ប្រៀបជាងអ្នកឈ្នះតាមរយៈព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើង។ ៣៨ត្បិតខ្ញុំ ប្រាកដថា មិនថាសេចក្តីស្លាប់ ឬជីវិត ឬទេវតា ឬអ្នកគ្រប់គ្រង ឬវត្ថុដែល មានបច្ចុប្បន្ន ឬវត្ថុដែលនឹងមកដល់ ឬអំណាច ៣៩ ឬកម្ពស់ ឬជម្រៅ ឬអ្វី ផ្សេងទៀតនៅក្នុងការបង្កើតទាំងអស់ នឹងអាចបំបែកយើងចេញពីសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះនៅក្នុង ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់របស់យើង។ការ វិភាគខ្លឹមសារ

1. ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (1-11)
2. ជីវិតនៃកូនចៅរបស់ព្រះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (12-17)
3. ក្តីសង្ឃឹមនៃកូនចៅរបស់ព្រះ (18-30)
4. ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (៣១-៣៩)

ការបង្ហាញ

ស្តែននរ៍បាននិយាយថា « ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរប្រៀបធៀបនឹងចិញ្ចៀន នោះរ៉ូ មគឺជាផ្នែកកំណប់របស់វា ហើយជំពូកទី 8 នៅក្នុងវាគឺជាផ្នែកដ៏ភ្លឺបំផុត ។ " ជំពូកចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា គ្មានការថ្កោលទោសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយ បញ្ចប់ដោយពាក្យថា ការបំបែកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទមិនមានជារៀងរហូត។ ជំពូកនេះបានលើកឡើងអំពីលក្ខណៈដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាយូរ មកហើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះមានព្រះគុណដែលបានប្រទានដោយដង្វាយ ធូនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រោសឱ្យរស់ឡើង វិញ ដោយធ្វើតាមទីនោះ។ ការសម្រេចបាននៃការសង្គ្រោះនេះត្រូវបាន បញ្ចប់ដោយការបូជានៃកូនចៅរបស់ព្រះ វាជានិរន្តរភាពជាមួយនឹងព្រះ។ (២-១៧)។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនរង្គោះរង្គើចំពោះសេចក្តីទុក្ខនោះ

ទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះគឺបានសម្រេចដោយការរងទុក្ខ។ នៅក្នុង ខ ១៨-២៦ គំនិតដែលថា « សត្វនោះត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអសារឥតការ » (ខទី ២០) ។ គំនិត « ចំណងនៃអំពើពុករលួយ» (ខទី ២១) គំនិត « យំសោក » (ខទី ២២) « គំនិត « យើងយំសោកក្នុងយើង » (ខទី ២៣) ជាដើម ចង្អុលទៅការរងទុក្ខនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នដែលយើងទទួល . យើងសង្ឃឹមថាអព្ភូតហេតុរបស់ព្រះបានយ៉ាងងាយស្រួលក្នុងចំណោមការរងទុក្ខនិងទុក្ខព្រួយទាំងអស់យ៉ាងងាយស្រួលវាគឺជាគំនិតមិនពិត។ ប៉ុលក៏មិនស្វែងរកអព្ភូតហេតុដោយងាយដែរ ហើយពេត្រុសក៏មិនបានធ្វើដូច្នោះដែរ។ អព្ភូតហេតុបានលាតត្រដាងតាមរយៈពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេតែងតែមិនស្វែងរកអព្ភូតហេតុនោះទេ។ កាលដែលបានជួបនឹងទុក្ខលំបាក គេស្វាគមន៍ទីទ័លហើយទទួលរងទុក្ខ។ ពួកគេបានជួបទុក្ខលំបាកជាច្រើនរឿងលំបាកបំផុត។ យើងនឹងស្វែងរកការស៊ើទ្រាំបន្ថែមទៀត ដែលស្វែងរកអព្ភូតហេតុ។ ការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងជីវិតដោយអព្ភូតហេតុ។ ដូច្នេះ ខទី ១៧ បានមានប្រសាសន៍ថា « ហើយប្រសិនបើកូនចៅ នោះជាអ្នកទទួលមរតក—អ្នកទទួលមរតកនៃព្រះ និងអ្នកទទួលមរតករួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងរងទុក្ខជាមួយទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចបានលើកតម្កើងជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ » ។ យើងបានជួបទុក្ខលំបាកនៅក្នុងពិភពលោក; មិនមានស្តានអព្ភូតហេតុច្រើនទេ។ នៅក្នុងអត្ថន័យអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយច្រើន។ នោះគឺការយំសោកនៃសត្វទាំងអស់ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធនៅក្នុងពួកគេមនុស្សយំនៅលើការសោកសៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខាងលើ។ (២២, ២៣, ២៦) ការទួញសោកនៃសត្វលោកទាំងអស់គឺជាសញ្ញានៃបណ្តាសាដោយអំពើបាបរបស់មនុស្ស; វាក៏ផ្តល់ទុក្ខជាច្រើនដល់បុរសផងដែរ។ បុរសនោះស្ថិតនៅក

ណ្តាលនៃទុក្ខ។ ប៉ុន្តែការរងទុក្ខទាំងអស់មិនប៉ះពាល់ដល់អ្នកជឿទេ ជាជាង ផ្តល់ផលប្រយោជន៍តាមរយៈការរួបរួម។ ហេតុផលដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះគឺជា ការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីបានសង្គ្រោះ។ (២៨-៣០)។ អ្នកជឿមិនមានអ្វីដែលរារាំង (ការរងទុក្ខ) ដែលត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ ដោយសារតែទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿ និងព្រះគ្រីស្ទគឺពឹងផ្អែកលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ នោះវាគឺអស់កល្បជានិច្ច។ (២៩-៣៩)

ការបកស្រាយ

1. ដូច្នេះ នេះជាការសន្និដ្ឋានដែលពាក្យខាងលើផ្តល់ឲ្យ។ សម្រាប់មនុស្ស មិនអាចយកឈ្នះអំពើបាបដោយអំណាចរបស់គាត់ (7:24) សេចក្តីសង្គ្រោះ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ។ សម្រាប់អ្នកដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ «អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ»។ចេញពីគំនិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ប៉ុលជាញឹកញាប់ ប្រភពគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ១៦:១-៧, ១៧:២១,១៤:២០) យើងរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយជារូបកាយតែមួយ។ ដូច្នោះហើយ ការសោយទិវង្គតរបស់គាត់បានជំនួសការស្លាប់នៃប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង ហើយការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនូវការរស់ឡើងវិញរបស់យើង។

ឥឡូវនេះគ្មានការថ្កោលទោស ពាក្យក្រិកនៃ "ការថ្កោលទោស" គឺ katagrima (κατάκριμα) ដែលចង្អុលទៅការផ្តន្ទាទោសជាពាក្យច្បាប់ ការថ្កោលទោសរបស់ព្រះចំពោះបុរសមានន័យថាការស្លាប់របស់មនុស្ស។

(7:24) មានតែអ្នកជឿដែលរួបរួមជាមួយនឹងគ្រិស្តយេស៊ូប៉ុណ្ណោះដែលរួចផុតពីវា។

2. ព្រោះវាជា gar (γάρ) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពាក្យភ្ជាប់ដើម្បីពន្យល់ពាក្យថា "គ្មានការថ្កោលទោស"។ ក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតបានរំដោះអ្នកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវពីច្បាប់នៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។ នេះចង្អុលបង្ហាញអំពីអំណាចដែលអ្នកប្រឹក្សាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រង (អត្ថន័យនៃពាក្យ ច្បាប់)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យោងទៅតាមការជំនួសអំពើបាបរបស់យើងដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកឯរាស្ត្រទ្រង់ ដូចជាខ្យល់បក់យ៉ាងលឿន (កិច្ចការ 2:2) ហើយធ្វើការដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ១៦:៧, ១៤, ១៤:១៦)។ អ្នកដែលទទួលបានពរជ័យនេះគឺចាប់ពីពេលនេះជាកូនរបស់ព្រះ ហើយស្ថិតនៅក្នុងដំណាក់នៃបិតាស្ថានសួគ៌អស់កល្បជាកូនរបស់ព្រះ (ព្រះគ្រីស្ទ) ដោយការរំដោះចេញពីច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់។ (យ៉ូហាន ៨:៣៥-៣៦) ដូច្នេះ បុរសដែលទទួលបានព្រះគុណបែបនេះត្រូវបានរួចផុតពីការថ្កោលទោស គួរបោះបង់ចោលនូវការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ភាពភ័យខ្លាច និងទុក្ខព្រួយដែលមានមុនពេលគេដោះលែង ហើយក៏ត្រូវថ្លែងអំណរគុណជានិច្ច។៣-៥ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានធ្វើនូវអ្វីដែលក្រិត្យវិន័យចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបាន។ អត្ថបទភាសាក្រិចមានន័យផ្សំគឺ ហ្គា (γάρ) ដែលខនេះជាប្រយោគនៃការពន្យល់។ ពាក្យខាងលើបាននិយាយថា យើងរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោស តើវាយ៉ាងម៉េច? វាមានដូចខាងក្រោម។ បុរសនោះមិនអាចគេចផុតពីការផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់បានឡើយ ។ ព្រោះចរិតរបស់មនុស្សខូច (ជាសាច់) ដែលមិនអាច

ប្រតិបត្តិតាមច្បាប់បាន។ សត្រូវចំពោះសេចក្តីសុចរិតគឺ "សាច់ឈាម" ។ (7-8)

ចំពោះអំពើបាប អ្នកប្រាជ្ញខ្លះគិតថានេះចង្អុលទៅលើអត្ថន័យ «ដើម្បីក្លាយជាដង្វាយធួន»។ ប៉ុន្តែវាត្រូវហើយដែលត្រូវបានគេបកស្រាយថាជា «ការប្រព្រឹត្តអំពើបាប»។

ដោយការបញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មកក្នុងលក្ខណៈនៃសាច់ឈាមដែលមានបាប ពាក្យនេះបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ សម្រាប់ "របស់គាត់" (ἑαυτοῦ = heauto) នៅក្នុងឃ្លា "កូនប្រុសរបស់គាត់" យកអត្ថន័យដ៏តានតឹងនៅក្នុងលំដាប់វាមានន័យថាព្រះស្រឡាញ់មនុស្សក្នុងពិភពលោកហើយបានប្រទានកូនប្រុសរបស់គាត់ជាងអ្នកផ្សេងទៀតជាយញ្ញបូជាដល់ពួកគេ។ ហើយពាក្យថា«ភាពដូចសាច់ឈាមដែលមានបាប»មិនមានន័យថាព្រះយេស៊ូវមានអំពើបាបនោះទេ។ នេះមានន័យថា ធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោកយេស៊ូមិនមែនជាធម្មជាតិដ៏រុងរឿងរបស់មនុស្សមុនអ័ដាមប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ។ (Grejidanus) ព្រះយេស៊ូវដែលបានយាងមកលើផែនដីពិតជាវេទនាណាស់។

ជំនួសអំពើបាបរបស់យើង។ អ្វីដែលយើងចងចាំ គឺព្រះយេស៊ូវបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សវេទនាបែបនេះ ហើយវាជាការពិតដែលថាទ្រង់គ្មានអំពើបាបនោះទេ។ (II Cor 5:21)

គោលលទ្ធិដែលព្រះគ្រីស្ទបានយកទាំងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺជាការបង្រៀនតាមបទគម្ពីរ និងមេរៀនដែលសាសនាចក្របានរក្សាដោយស្មោះត្រង់ ។ Irenaeus បានអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទជាបុរសពិតនិងជាព្រះពិត (Ver homo vere deus), Tertullian និង Augustine ក៏បាន

បង្រៀនដូច្នេះដែរ។ សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់បានយកជាគោលលទ្ធិសំខាន់មួយនៃសាសនាគ្រឹស្ត។ តើការរួបរួមនៃធម្មជាតិពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវិធីណា? វាជាការពិតដែលថាធម្មជាតិមានពីរ ប៉ុន្តែមនុស្សគឺតែមួយ។ នោះគឺប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានតាំងនៅលើខាងលើហើយក្លាយជាបុរសនៅក្នុងគាត់នោះការរួបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពនិងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺអាចធ្វើទៅបានតែទំនាក់ទំនងរវាងគាត់និងព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហើយគាត់ប្រហែលជាមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិជាអ្នកសម្រុះសម្រួលជាអ្នកតំណាងរបស់មនុស្សជាតិនោះទេ។ (H. Bavinck) Harnack នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់គាត់ ខ្លឹមសារនៃសាសនាគ្រឹស្ត (1899-1900 winter, Berlin) បាននិយាយថា ការរួបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានន័យថា ការប្រកបគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្សក្នុងកម្រិតតែមួយ។ គឺមិនសមរម្យចំពោះការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ។ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូជាព្រះផ្ទាល់ ទ្រង់បានបង្កើតតួនាទីរបស់មនុស្សខាងលើ និងគុណសម្បត្តិរបស់គាត់។

គាត់បានថ្កោលទោសអំពើបាបនៅក្នុងសាច់ឈាម។ នេះចង្អុលទៅការកាត់ទោសដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានរងទុក្ខ ជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាព អ្វីដែលទ្រង់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ចង្អុលទៅការថ្កោលទោសដែលទ្រង់បានទទួលជំនួសយើង។ សកម្មភាពដែលថ្វាយចៀមជាដង្វាយធូនជាយូរមកហើយជាសញ្ញាទំនាយ ឥឡូវនេះជាការសម្រេចនៃការពិត រូបកាយរបស់អ្នកដែលជាតំណាងនៃមនុស្សជាតិត្រូវបានជំនួស។ សម្រាប់ការថ្វាយដង្វាយធូននេះគឺបរិសុទ្ធពេញលេញ វាត្រូវការប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ការពិតដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សឲ្យរួចពីអំពើបាបមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ លើកលែងតែបុត្ររបស់ព្រះ (ព្រះយេហូវ៉ាផ្ទាល់)។ ដោយសារមនុស្សនោះជាមនុស្សមាន

បាប តើធ្វើដូចម្តេចអាចរួចពីបាបរបស់គេ? មានតែកិច្ចការដែលព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបានយកព្រះសពមកទទួលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបទាំងអស់ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានចាកចេញ។ ប្រសិនបើកូនប្រុសរបស់ព្រះមិនទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សទេ (1) គាត់មិនអាចនៅជាប់នឹងច្បាប់ (2) គាត់មិនអាចពិសោធន៍ជាមួយយើង (3) គាត់មិនអាចរួបរួមជាមួយយើងបានទេ។ យើងខ្ញុំដែលមិនដើរតាមសាច់ឈាមទេ គឺដើរតាមព្រះវិញ្ញាណ។

នេះនិយាយថាចរិតលក្ខណៈរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទាន ពោលគឺពួកគេបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយក្រោកឈរឡើងនៅលើមាគ៌ានៃការញែកជាបរិសុទ្ធដោយរជ្ជកាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

៤ ដើម្បីឲ្យតម្រូវការដ៏សុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យអាចត្រូវបានបំពេញក្នុងនោះគឺជាលទ្ធផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកាត់ទោសដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ ជំនួសឲ្យមនុស្សមានបាបដើម្បីជឿលើទ្រង់ (យោងទៅ ខ ៣) ពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតដោយគ្មានគុណធម៌ដោយចេតនា។

៥–៨ វគ្គបទគម្ពីរនេះនិយាយអំពីភាពផ្ទុយគ្នានៃការដេញតាមសាច់ឈាមហើយបន្តតាមព្រះវិញ្ញាណ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។ តាមរយៈភាពផ្ទុយគ្នានេះ ចរិតលក្ខណៈដើម្បីដើរតាមព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាង

៥ ចំពោះអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមសាច់ឈាម សូមមើលការបកស្រាយនៃពាក្យដដែល ៧:៥។ កំណត់គំនិតរបស់ពួកគេ ពាក្យនេះគឺ proneo (φρονέω) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅការចង់បានដោយបញ្ញា អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈ និងបន្ត។ (ប្រៀបធៀបដាណុស)

6 ការស្លាប់ ... ជីវិតនិងសន្តិភាព។ គំនិតនៃសាច់ឈាមគឺជាអំពើបាប; វាធ្វើឱ្យបុរសចាកចេញពីព្រះ។ ការចាកចេញពីព្រះគឺជាការស្លាប់។ ហើយគំនិត

ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ស្វែងរកព្រះហើយ ទទួលយកគាត់។ វានាំមកនូវជីវិតពិត និងសន្តិភាពពិត។ ពិភពលោកនេះជាពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែអ្នកជឿពិតតែម្នាក់គត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ យើងឃើញថាប្រជាជនធ្វើការនៅក្នុងទឹកជ្រៅដោយផ្តល់ខ្យល់តាមរយៈប្រព័ន្ធម៉ាស៊ីនអស់រយៈពេលជាយូរ។ ពេលគេដាក់ស្ពាននៅលើសមុទ្រ និងទន្លេ កម្មករសំណង់ក៏ធ្វើដូច្នោះ។ នៅក្នុងពិភពលោកដូចជាជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់ផងដែរ ប្រសិនបើយើងកាន់ខ្សែបន្ទាត់នៃព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ចនោះ យើងអាចរីករាយនឹងការរស់នៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចចាប់ពីពេលនេះតទៅដោយមិនមានការថប់បារម្ភ ហើយអាចធ្វើការងាររបស់ព្រះបាន។

7 ដ្បិតចិត្តដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាមជាសត្រូវនឹងព្រះ នោះមានន័យថាមនុស្សមិនរស់ដើម្បីព្រះទេ គឺដើម្បីខ្លួនឯង។ ការលួចយកសិរីល្អរបស់ព្រះ គឺក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ វិញ្ញាណ ហេតុផលដើម្បីយកអាកប្បកិរិយាអរិភាពចំពោះព្រះ ដូច្នេះគឺដើម្បីក្លាយជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់ ព្រោះវាខូច។ បុរសដែលនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏មានដែរ។ នៅតែមានអំពើពុករលួយ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រូវបានបង្ខាំងដោយអំពើពុករលួយទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿក៏មិនត្រូវបាត់បង់ការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះគាត់ដែរ។ ប្រសិនបើគាត់បាត់បង់ចិត្ត គាត់ទទួលការល្បួងពីអំពើបាបដើម្បីធ្វើជាអរិភាពចំពោះព្រះដ៏ល្អបំផុត។

ព្រោះវាមិនចុះចូលនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ ការនៅក្នុងសាច់មិនមែនមានន័យថានៅក្នុងខ្លួន។ ប៉ុន្តែត្រូវសោយរាជ្យដោយចរិតពុករលួយរបស់មនុស្ស។ (ឬមនុស្សធម្មជាតិមិនកើតជាថ្មី)

៨ អ្នកដែលនៅខាងសាច់ឈាម មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។

៩–១១ ពាក្យខាងលើ (៥–៨) បង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណរបស់បុរស « ដើម្បីដើរតាមព្រះវិញ្ញាណ » យ៉ាងច្បាស់ ។ ប៉ុលប្រាប់ការពិតថាអ្នកជឿរ៉ូម៉ាំងមានអត្តសញ្ញាណបែបនេះជាគោលការណ៍ និងសុភមង្គលរបស់ពួកគេ។

9 ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិននៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិត ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតក្នុងអ្នក។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ» ចង្អុលប្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាពាក្យដូចគ្នាខាងក្រោម «វិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ»។ ឃ្លា «នៅក្នុងអ្នក» ចង្អុលប្រាប់សហគមន៍នៃព្រះវិហារ ក៏ដូចជាផ្នែកខាងក្នុងនៃអ្នកជឿម្នាក់ៗ។ (ប្រៀបធៀបជីដាណុស) ។ នៅទីនេះ ហេតុផលឃ្លានេះមានន័យថា អ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាការពិតដែលថាពាក្យ "នរណាម្នាក់" ប្រាប់។ ពាក្យ «មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» មានន័យថា បុរសដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ (អ្នកជឿ)។១០ ទោះបីរូបកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត។ ការបកស្រាយនៃពាក្យនេះមានបី។ នោះគឺ (១) ពាក្យថា "រូបកាយ" (σῶμα = soma) មិនមែនមានន័យថា រូបកាយជីវសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាប្រព័ន្ធនៃអំពើពុករលួយទាំងមូល ដែលជាស្ថានភាពនៃការស្លាប់សម្រាប់អំពើបាប។ ប៉ុន្តែ «ព្រះវិញ្ញាណ (នោះគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងកើតជាថ្មី) ប្រតិបត្តិការងារនៃជីវិតនៅក្នុងមនុស្សពុករលួយ។ (Calvin) (2) "រូបកាយ" ចង្អុលទៅរាងកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ (7:24) ដែលមិនត្រឹមតែជារូបកាយជីវសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាឈ្មោះសរុបនៃធាតុរបស់មនុស្សដែលត្រូវ

គ្រប់គ្រងដោយអំពើបាប។ វាជារឿងដែលមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីស្លាប់។ "វិញ្ញាណ" មានន័យថាបេះដូងនៃអ្នកជឿ។ វាទទួលបានជីវិតសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។ នៅទីនេះ "សេចក្តីសុចរិត" មានន័យថា ភាពសុចរិតនៃយុត្តិកម្មរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងចលនានៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ (Grejidanus) (3) "រូបកាយ" នៃអ្នកជឿបានស្លាប់ជាមួយនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើភ្នំទ័ពសេះសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែ "វិញ្ញាណ" (វិញ្ញាណនៃព្រះ) គឺដូចជាអំណាចនៃជីវិតដើម្បីរស់ឡើងវិញនូវលំនៅឋាន នៅក្នុងអ្នកជឿ។ នៅទីនេះ "សេចក្តីសុចរិត" គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន។ 11 ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ សណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះគ្រិស្តយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងប្រទានជីវិតដល់រូបកាយរមែងស្លាប់របស់អ្នក តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នក។ អ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកជឿរស់ឡើងវិញ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១) ទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប្រោសព្រះយេស៊ូវឲ្យរស់ឡើងវិញ (២) ទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គង់នៅក្នុងយើង។ (កូរិនថូសទី១ ៦:១៤, កូរិនថូសទី២ ៤:១០, ភី. (អេភេសូរ ១:១៣ ២ កូរិនថូស ១:២២)

១២–១៤ ខគម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថា អ្នកជឿគួរទទួលខុសត្រូវ (វាមានន័យថាត្រូវទទួលបំណុល) ដើម្បីប្រតិបត្តិដោយការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ អ្នកដែលត្រូវរស់នៅដោយការទទួលខុសត្រូវបែបនេះ គឺជាបុត្ររបស់ព្រះ។

១២ យើងជាកូនបំណុល នេះមានន័យថាអ្នកជឿជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើល្អ។ ប្រភពនៃទំនួលខុសត្រូវគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ (9-11) ដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង។
១៣ ប្រសិនបើអ្នកសម្លាប់អំពើនៃរូបកាយដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នកនឹងមានជីវិត។ នៅទីនេះ «ព្រះវិញ្ញាណ» មានន័យថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពាក្យថា "អំពើនៃកាយ" មិនមែនចង្អុលទៅតែសកម្មភាពជីវសាស្ត្រនៃរូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពជាក់ស្តែងទាំងអស់ដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំពើបាប។ ពាក្យថា "អំពើ" គឺជាពាក្យ praksais (πράξεις) ជាភាសាក្រិច ដែលនៅទីនេះនិយាយសំដៅទៅអំពើទុច្ចរិត។ « បុរសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» ចាកចេញពីសកម្មភាពអាក្រក់កាន់តែច្រើនឡើង គាត់ចូលកាន់តែជិតព្រះ ដែលជាជីវិតពិត។ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីសង្គ្រោះតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (1-11)
2. ជីវិតនៃកូនចៅរបស់ព្រះដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (12-17)
3. ក្តីសង្ឃឹមនៃកូនចៅរបស់ព្រះ (18-30)
4. ការបញ្ជាក់អំពីសេចក្តីសង្គ្រោះ (៣១-៣៩)

ការបង្ហាញ

ស្តែននរ័បាននិយាយថា « ប្រសិនបើព្រះគម្ពីរប្រៀបធៀបនឹងចិញ្ចៀន នោះរ៉ូមគឺជាផ្នែកកំណប់របស់វា ហើយជំពូកទី 8 នៅក្នុងវាគឺជាផ្នែកដ៏ភ្លឺបំផុត ។ "

ជំពូកចាប់ផ្តើមដោយពាក្យថា គ្មានការថ្កោលទោសនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយ បញ្ចប់ដោយពាក្យថា ការបំបែកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទមិនមានជារៀងរហូត។ ជំពូកនេះបានលើកឡើងអំពីលក្ខណៈដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាយូរ មកហើយ។ សេចក្តីសង្គ្រោះមានព្រះគុណដែលបានប្រទានដោយដង្វាយ ធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងកិច្ចការដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រោសឱ្យរស់ឡើង វិញ ដោយធ្វើតាមទីនោះ។ ការសម្រេចបាននៃការសង្គ្រោះនេះត្រូវបាន បញ្ចប់ដោយការបូជានៃកូនចៅរបស់ព្រះ វាជានិរន្តរភាពជាមួយនឹងព្រះ។ (២-១៧)។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីសង្គ្រោះមិនរង្គោះរង្គើចំពោះសេចក្តីទុក្ខនោះ ទេ។ សេចក្តីសង្គ្រោះគឺបានសម្រេចដោយការរងទុក្ខ។ នៅក្នុង ខ ១៨-២៦ គំនិតដែលថា « សត្វនោះត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយអសារឥតការ » (ខទី ២០) ។ គំនិត « ចំណងនៃអំពើពុករលួយ» (ខទី ២១) គំនិត « យំសោក » (ខទី ២២) « គំនិត « យើងយំសោកក្នុងយើង » (ខទី ២៣) ជាដើម ចង្អុលទៅការរងទុក្ខនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នដែលយើងទទួល . យើងសង្ឃឹមថា អព្ភូតហេតុរបស់ព្រះបានយ៉ាងងាយស្រួលក្នុងចំណោមការរងទុក្ខនិងទុក្ខ ព្រួយទាំងអស់យ៉ាងងាយស្រួលវាគឺជាគំនិតមិនពិតប៉ុលក៏មិនស្វែងរកអព្ភូត ហេតុដោយងាយដែរ ហើយពេត្រុសក៏មិនបានធ្វើដូច្នោះដែរ។ អព្ភូតហេតុ បានលាតត្រដាងតាមរយៈពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេតែងតែមិនស្វែងរកអព្ភូតហេតុ នោះទេ។ កាលដែលបានជួបនឹងទុក្ខលំបាក គេស្វាគមន៍ទីទ័ល ហើយ ទទួលរងទុក្ខ។ ពួកគេបានទទួលទុក្ខលំបាកជាច្រើន ហើយបានជួបនឹងរឿង ពិបាកបំផុត។ យើងនឹងស្វែងរកការស៊ូទ្រាំបន្ថែមទៀត ដែលស្វែងរកអព្ភូត ហេតុ។ ការអត់ធ្មត់និងការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងជីវិតដោយអព្ភូតហេតុ។ ដូច្នេះ ខទី ១៧ បានមានប្រសាសន៍ថា « ហើយប្រសិនបើកូនចៅ នោះជា

អ្នកទទួលមរតក—អ្នកទទួលមរតកនៃព្រះ និងអ្នកទទួលមរតករួមនឹងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងនឹងរងទុក្ខជាមួយទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងអាចបានលើកតម្កើងជាមួយនឹងទ្រង់ដែរ » ។ យើងបានជួបទុក្ខលំបាកនៅក្នុងពិភពលោក; មិនមានស្ពានអព្ភូតហេតុច្រើនទេ។ នៅក្នុងអត្ថន័យអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយច្រើន។ នោះគឺការយំសោកនៃសត្វទាំងអស់ត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធនៅក្នុងពួកគេមនុស្សយំនៅលើការសោកសៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធខាងលើ។
(២២, ២៣, ២៦) ការទួញសោកនៃសត្វលោកទាំងអស់គឺជាសញ្ញានៃបណ្តាសាដោយអំពើបាបរបស់មនុស្ស; វាក៏ផ្តល់ទុក្ខជាច្រើនដល់បុរសផងដែរ។ បុរសនោះស្ថិតនៅកណ្តាលនៃទុក្ខ។ ប៉ុន្តែការរងទុក្ខទាំងអស់មិនប៉ះពាល់ដល់អ្នកជឿទេ ជាជាងផ្តល់ផលប្រយោជន៍តាមរយៈការរួបរួម។ ហេតុផលដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះគឺជាការពិតដែលថាពួកគេត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីបានសង្គ្រោះ។ (២៨-៣០)។ អ្នកជឿមិនមានអ្វីដែលរារាំង (ការរងទុក្ខ) ដែលត្រូវកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ ដោយសារទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកជឿ និងព្រះគ្រីស្ទគឺពឹងផ្អែកលើការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ នោះវាគឺអស់កល្បជានិច្ច។ (២៩-៣៩)ការបកស្រាយ
1 ដូច្នេះ នេះជាការសន្និដ្ឋានដែលពាក្យខាងលើផ្តល់ឱ្យ។ សម្រាប់មនុស្សមិនអាចយកឈ្នះអំពើបាបដោយអំណាចរបស់គាត់ (7:24) សេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគ្រីស្ទ។ សម្រាប់អ្នកដែលមាននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ «អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ»។ ចេញពីគំនិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ប៉ុលជាញឹកញាប់ ប្រភពគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ១៦:១-៧, ១៧:២១,១៥:២០) យើងរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ដោយការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយជារូបកាយតែមួយ។ ដូច្នោះហើយ ការសោយ

ទិវង្គតរបស់គាត់បានជំនួសការស្លាប់នៃប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់យើង ហើយការរស់ឡើងវិញរបស់គាត់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនូវការរស់ឡើងវិញរបស់យើង។

ឥឡូវនេះគ្មានការថ្កោលទោស ពាក្យក្រិកនៃ "ការថ្កោលទោស" គឺ katagrima (κατάκριμα) ដែលចង្អុលទៅការផ្តន្ទាទោសជាពាក្យច្បាប់ ការថ្កោលទោសរបស់ព្រះចំពោះបុរសមានន័យថាការស្លាប់របស់មនុស្ស។ (7:24) មានតែអ្នកជឿដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវប៉ុណ្ណោះដែលរួចផុតពីវា។12 ព្រោះវាជា gar (γάρ) ជាភាសាក្រិច ដែលជាពាក្យភ្ជាប់ដើម្បីពន្យល់ពាក្យថា "គ្មានការថ្កោលទោស"។ ក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតបានរំដោះអ្នកនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវពីច្បាប់នៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។ នេះចង្អុលបង្ហាញអំពីអំណាចដែលអ្នកប្រឹក្សាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគ្រប់គ្រង (អត្ថន័យនៃពាក្យ ច្បាប់)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត យោងទៅតាមការជំនួសអំពើបាបរបស់យើងដោយព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងមកឯរាស្ត្រទ្រង់ ដូចជាខ្យល់បក់យ៉ាងលឿន (កិច្ចការ 2:2) ហើយធ្វើការដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ១៦:៧, ១៤, ១៤:១៦)។ អ្នកដែលទទួលបានពរជ័យនេះគឺចាប់ពីពេលនេះជាកូនរបស់ព្រះ ហើយស្ថិតនៅក្នុងដំណាក់នៃបិតាស្ថានសួគ៌អស់កល្បជាកូនរបស់ព្រះ (ព្រះគ្រីស្ទ) ដោយការរំដោះចេញពីច្បាប់នៃសេចក្តីស្លាប់។ (យ៉ូហាន ៨:៣៤-៣៦) ដូច្នេះ បុរសដែលទទួលបានព្រះគុណបែបនេះត្រូវបានរួចផុតពីការថ្កោលទោស គួរបោះបង់ចោលនូវការធ្លាក់ទឹកចិត្ត ភាពភ័យខ្លាច និងទុក្ខព្រួយដែលមានមុនពេលគេដោះលែង ហើយក៏ត្រូវថ្លែងអំណរគុណជានិច្ច។

៣-៤ ដ្បិតព្រះទ្រង់បានធ្វើអ្វីដែលក្រិត្យវិន័យចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាចធ្វើបាន។ អត្ថបទភាសាក្រិចមានន័យផ្សំគឺ ហ្គា (γὰρ) ដែលខនេះជាប្រយោគនៃការពន្យល់។ ពាក្យខាងលើបាននិយាយថា យើងរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោស តើវាយ៉ាងម៉េច? វាមានដូចខាងក្រោម។ បុរសនោះមិនអាចគេចផុតពីការផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់បានឡើយ។ ព្រោះចរិតរបស់មនុស្សខូច (ជាសាច់) ដែលមិនអាចប្រតិបត្តិតាមច្បាប់បាន។ សត្រូវចំពោះសេចក្តីសុចរិតគឺ "សាច់ឈាម" ។ (7-8)ចំពោះអំពើបាប អ្នកប្រាជ្ញខ្លះគិតថានេះចង្អុលទៅលើអត្ថន័យ «ដើម្បីក្លាយជាដង្វាយធួន»។ ប៉ុន្តែវាត្រឹមត្រូវដែលវាត្រូវបានគេបកស្រាយថាជា «ការប្រព្រឹត្តអំពើបាប»។

ដោយការបញ្ជូនព្រះរាជបុត្រាទ្រង់មកក្នុងលក្ខណៈនៃសាច់ឈាមដែលមានបាប ពាក្យនេះបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ សម្រាប់ "របស់គាត់" (ἑαυτοῦ = heauto) នៅក្នុងឃ្លា "កូនប្រុសរបស់គាត់" យកអត្ថន័យតានតឹងក្នុងលំដាប់វាមានន័យថាព្រះជាម្ចាស់ស្រឡាញ់មនុស្សក្នុងពិភពលោកហើយបានប្រទានកូនប្រុសរបស់គាត់ជាងអ្នកផ្សេងទៀតជាយញ្ញបូជាដល់ពួកគេ។ ហើយពាក្យថា«ភាពដូចសាច់ឈាមដែលមានបាប»មិនមានន័យថាព្រះយេស៊ូវមានអំពើបាបនោះទេ។ នេះមានន័យថា ធម្មជាតិរបស់មនុស្សលោកយេស៊ូមិនមែនជាធម្មជាតិដ៏រុងរឿងរបស់មនុស្សមុនអ័ដាមប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះទេ។ (Grejidanus) ព្រះយេស៊ូវដែលបានយាងមកលើផែនដីនេះ ពិតជាវេទនាខ្លាំងណាស់ ដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់យើង។ អ្វីដែលយើងចងចាំ គឺព្រះយេស៊ូវបានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សវេទនាបែបនេះ ហើយវាជាការពិតដែលថាទ្រង់គ្មានអំពើបាបនោះទេ។ (II Cor 5:21)

គោលលទ្ធិដែលព្រះគ្រីស្ទបានយកទាំងធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺជាការបង្រៀនតាមបទគម្ពីរ និងមេរៀនដែលសាសនាចក្របានរក្សាដោយស្មោះត្រង់ ។ Irenaeus បានអះអាងថាព្រះគ្រីស្ទជាបុរសពិត និងជាព្រះពិត (Ver homo vere deus), Tertullian និង Augustine ក៏បានបង្រៀនដូច្នេះដែរ។ សាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់បានយកជាគោលលទ្ធិសំខាន់មួយនៃសាសនាគ្រឹស្ត។ តើការរួបរួមនៃធម្មជាតិពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយវិធីណា? វាជាការពិតដែលថាធម្មជាតិមានពីរ ប៉ុន្តែមនុស្សគឺតែមួយ។នោះគឺប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទបានតាំងនៅលើខាងលើហើយក្លាយជាបុរសនៅក្នុងគាត់នោះការរួបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាពនិងធម្មជាតិរបស់មនុស្សគឺអាចធ្វើទៅបានតែទំនាក់ទំនងរវាងគាត់និងព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហើយគាត់ប្រហែលជាមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិជាអ្នកសម្រុះសម្រួលជាអ្នកតំណាងរបស់មនុស្សជាតិនោះទេ។ (H. Bavinck) Harnack នៅក្នុងការបង្រៀនរបស់គាត់ ខ្លឹមសារនៃសាសនាគ្រឹស្ត (1899-1900 winter, Berlin) បាននិយាយថាការរួបរួមនៃធម្មជាតិដ៏ទេវភាព និងធម្មជាតិរបស់មនុស្សមានន័យថា ការប្រកបគ្នារវាងព្រះ និងមនុស្សក្នុងកម្រិតតែមួយ។ គឺមិនសមរម្យចំពោះការបង្រៀនព្រះគម្ពីរ។ សម្រាប់ព្រះយេស៊ូជាព្រះផ្ទាល់ ទ្រង់បានបង្កើតតួនាទីរបស់មនុស្សខាងលើ និងគុណសម្បត្តិរបស់គាត់។

គាត់បានផ្តោលទោសអំពើបាបនៅក្នុងសាច់ឈាម។ នេះចង្អុលទៅការកាត់ទោសដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានរងទុក្ខ ជាធម្មជាតិដ៏ទេវភាព អ្វីដែលទ្រង់បានសុគតនៅលើឈើឆ្កាង ចង្អុលទៅការផ្តោលទោសដែលទ្រង់បានទទួលជំនួសយើង។ សកម្មភាពដែលថ្វាយចៀមជាដង្វាយធួនជាយូរមកហើយជាសញ្ញាទំនាយ ឥឡូវនេះជាការសម្រេចនៃការពិត រូបកាយរបស់អ្នកដែលជា

តំណាងនៃមនុស្សជាតិត្រូវបានជំនួស។ សម្រាប់ការថ្វាយដង្វាយធួននេះគឺបរិសុទ្ធពេញលេញ វាត្រូវការប្រសិទ្ធភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ការពិតដែលជួយសង្គ្រោះមនុស្សឲ្យរួចពីអំពើបាបមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ លើកលែងតែបុត្ររបស់ព្រះ (ព្រះយេហូវ៉ាផ្ទាល់)។ ដោយសារមនុស្សនោះជាមនុស្សមានបាប តើធ្វើដូចម្តេចអាចរួចពីបាបរបស់គេ? មានតែកិច្ចការដែលព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះបានយកសពមកទទួលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបទាំងអស់ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានចាកចេញ។ ប្រសិនបើកូនប្រុសរបស់ព្រះមិនទទួលយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សទេ (1) គាត់មិនអាចនៅជាប់នឹងច្បាប់ (2) គាត់មិនអាចពិសោធន៍ជាមួយយើង (3) គាត់មិនអាចរួបរួមជាមួយយើងបានទេ។ យើងខ្ញុំដែលមិនដើរតាមសាច់ឈាមទេ គឺដើរតាមព្រះវិញ្ញាណ។

នេះនិយាយថាចរិតលក្ខណៈរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទាន ពោលគឺពួកគេបានកើតជាថ្មីដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយក្រោកឈរឡើងនៅលើមាគ៌ានៃការញែកជាបរិសុទ្ធដោយរជ្ជកាលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

៤ ដើម្បីឲ្យតម្រូវការដ៏សុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យអាចត្រូវបានបំពេញក្នុងនោះគឺជាលទ្ធផលដែលព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានកាត់ទោសដោយរូបកាយរបស់ទ្រង់ជំនួសឲ្យមនុស្សមានបាបដើម្បីជឿលើទ្រង់ (យោងទៅ ខ ៣) ពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតដោយគ្មានគុណធម៌ដោយចេតនា។

៥–៨ វគ្គបទគម្ពីរនេះនិយាយអំពីភាពផ្ទុយគ្នានៃអ្នកដែលបន្តតាមសាច់ឈាម ហើយបន្តទៅលើព្រះវិញ្ញាណ (ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ)។ តាមរយៈភាពផ្ទុយគ្នានេះ ចរិតលក្ខណៈដើម្បីដើរតាមព្រះវិញ្ញាណត្រូវបានលាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់។

៥ ចំពោះអស់អ្នកដែលរស់នៅតាមសាច់ឈាម សូមមើលការបកស្រាយនៃ ពាក្យដដែល ៧:៥។ កំណត់គំនិតរបស់ពួកគេ ពាក្យនេះគឺ proneo (φρονέω) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលទៅការចង់បានដោយបញ្ញា អារម្មណ៍ និងឆន្ទៈ និងបន្ត។ (ប្រ្តេជីដាណុស) 6 ការស្លាប់ ... ជីវិតនិងសន្តិភាព។ គំនិតនៃសាច់ ឈាមគឺជាអំពើបាប; វាធ្វើឱ្យបុរសចាកចេញពីព្រះ។ ការចាកចេញពីព្រះគឺ ជាការស្លាប់។ ហើយគំនិតដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះវិញ្ញាណ (ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ) ស្វែងរកព្រះហើយទទួលយកគាត់។ វានាំមកនូវជីវិតពិត និងសន្តិ ភាពពិត។ ពិភពលោកនេះជាពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ប៉ុន្តែអ្នកជឿពិតតែម្នាក់ គត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ យើងឃើញថាប្រជាជនធ្វើការនៅ ក្នុងទឹកជ្រៅដោយផ្តល់ខ្យល់តាមរយៈប្រព័ន្ធម៉ាស៊ីនអស់រយៈពេលជាយូរ។ ពេលគេដាក់ស្ពាននៅលើសមុទ្រ និងទន្លេ កម្មករសំណង់ក៏ធ្វើដូច្នេះ។ នៅ ក្នុងពិភពលោកដូចជាជ្រលងនៃសេចក្តីស្លាប់ផងដែរ ប្រសិនបើយើងកាន់ ខ្សែបន្ទាត់នៃព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជានិច្ច នោះយើងអាចរីករាយ នឹងការរស់នៅដ៏អស់កល្បជានិច្ចចាប់ពីពេលនេះតទៅដោយមិនមានការថប់ បារម្ភ ហើយអាចធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះបាន។

7 ដ្បិតចិត្តដែលតាំងនៅខាងសាច់ឈាមជាសត្រូវនឹងព្រះ នោះមានន័យថា មនុស្សមិនរស់ដើម្បីព្រះទេ គឺដើម្បីខ្លួនឯង។ ការលួចយកសិរីល្អរបស់ព្រះ គឺ ក្លាយជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ វិញ្ញាណ ហេតុផលដើម្បីទទួលយកអាកប្បកិរិយា អវិភាពចំពោះព្រះដូច្នេះគឺដើម្បីក្លាយជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់ព្រោះវាត្រូវ បានខូច។ បុរសដែលនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ក៏មានដែរ។នៅតែមានអំពើពុករលួយ ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រូវបានបង្ខាំងដោយ អំពើពុករលួយទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿក៏មិនត្រូវបាត់បង់ការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះ

គាត់ដែរ។ ប្រសិនបើគាត់បាត់បង់ចិត្ត គាត់ទទួលការល្បួងពីអំពើបាបដើម្បីធ្វើជាអរិភាពចំពោះព្រះដ៏ល្អបំផុត។

ដ្បិតវាមិនចុះចូលនឹងច្បាប់របស់ព្រះទេ។ ជាការពិត វាមិនអាចទេ។ ការនៅក្នុងសាច់មិនមែនមានន័យថានៅក្នុងខ្លួន។ ប៉ុន្តែត្រូវសោយរាជ្យដោយចរិតពុករលួយរបស់មនុស្ស។ (ឬមនុស្សធម្មជាតិមិនកើតជាថ្មី)

៨ អ្នកដែលនៅខាងសាច់ឈាម មិនអាចគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ។

៩–១១ ពាក្យខាងលើ (៥–៨) បង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណរបស់បុរស « ដើម្បីដើរតាមព្រះវិញ្ញាណ » យ៉ាងច្បាស់ ។ ប៉ុលប្រាប់ការពិតថាអ្នកជឿរ៉ូម៉ាំងមានអត្តសញ្ញាណបែបនេះជាគោលការណ៍ និងសុភមង្គលរបស់ពួកគេ។

9 ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកមិននៅក្នុងសាច់ឈាមទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណ ប្រសិនបើតាមពិត ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះសណ្ឋិតក្នុងអ្នក។ អ្នកណាដែលមិនមានព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជារបស់អ្នកនោះទេ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «ព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ» ចង្អុលបង្ហាញព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលជាពាក្យដូចគ្នាខាងក្រោម «វិញ្ញាណនៃព្រះគ្រីស្ទ»។ ឃ្លា "នៅក្នុងអ្នក" ចង្អុលប្រាប់សហគមន៍នៃព្រះវិហារ ក៏ដូចជាផ្នែកខាងក្នុងនៃអ្នកជឿម្នាក់ៗ។ (ព្រហ្មជីដាណុស) ។ នៅទីនេះ ហេតុផលឃ្លានេះមានន័យថា អ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួន គឺជាការពិតដែលថាពាក្យ "នរណាម្នាក់" ប្រាប់។ ពាក្យ «មនុស្សរបស់ព្រះគ្រីស្ទ» មានន័យថា បុរសដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ (អ្នកជឿ)។

១០ ទោះបីរូបកាយស្លាប់ដោយសារអំពើបាបក៏ដោយ ព្រះវិញ្ញាណជាជីវិតដោយសារសេចក្តីសុចរិត។ ការបកស្រាយនៃពាក្យនេះមានបី។ នោះគឺ (១) ពាក្យថា "រូបកាយ" (σῶμα = soma) មិនមែនមានន័យថា រូបកាយជីវសាស្ត្រ

ទេ ប៉ុន្តែជាប្រព័ន្ធនៃអំពើពុករលួយទាំងមូល ដែលជាស្ថានភាពនៃការស្លាប់សម្រាប់អំពើបាប។ ប៉ុន្តែ «ព្រះវិញ្ញាណ (នោះគឺជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនឹងកើតជាថ្មី) ប្រតិបត្តិការងារនៃជីវិតក្នុងមនុស្សដែលខូច។ (Calvin) (2) "រូបកាយ" ចង្អុលទៅរាងកាយនៃសេចក្តីស្លាប់ (7:24) ដែលមិនត្រឹមតែជារូបកាយជីវសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែជាឈ្មោះសរុបនៃធាតុរបស់មនុស្សដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំពើបាប។ វាជារឿងដែលមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីស្លាប់។ "វិញ្ញាណ" មានន័យថាបេះដូងនៃអ្នកជឿ។ វាទទួលបានជីវិតសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។ ត្រង់នេះ "សេចក្តីសុចរិត" មានន័យថាភាពសុចរិតនៃការរាប់ជាសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងចលនានៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ (Grejidanus) (3) "រូបកាយ" នៃអ្នកជឿបានស្លាប់ជាមួយនឹងការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅលើភ្នំទ័ពសេះសម្រាប់អំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែ "វិញ្ញាណ" (វិញ្ញាណនៃព្រះ) គឺដូចជាអំណាចនៃជីវិតដើម្បីរស់ឡើងវិញនូវលំនៅឋាន នៅក្នុងអ្នកជឿ។ នៅទីនេះ "សេចក្តីសុចរិត" គឺជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ដែលព្រះគ្រីស្ទប្រទាន។ (H. N. Ridderbos)

11 ប្រសិនបើព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ សណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នា ព្រះអង្គដែលបានប្រោសព្រះគ្រិស្តយេស៊ូអោយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ព្រះអង្គនឹងប្រទានជីវិតដល់រូបកាយរមែងស្លាប់របស់អ្នក តាមរយៈព្រះវិញ្ញាណរបស់ព្រះអង្គដែលសណ្ឋិតនៅក្នុងអ្នក។ អ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកជឿរស់ឡើងវិញ គឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ (១) ទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប្រោសព្រះយេស៊ូវឲ្យរស់ឡើងវិញ (២) ទ្រង់ជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គង់នៅក្នុងយើង។ (កូរិនថូសទី១ ៦:១៤, កូរិនថូសទី២ ៤:១០, ភី. (អេភេសូរ ១:១៣ ២ កូរិនថូស ១:២២)

១២–១៤ ខគម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថា អ្នកជឿគួរទទួលខុសត្រូវ (វាមានន័យថាត្រូវទទួលបំណុល) ដើម្បីប្រតិបត្តិដោយការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ អ្នកដែលត្រូវរស់នៅដោយការទទួលខុសត្រូវបែបនេះ គឺជាបុត្ររបស់ព្រះ។

១២ យើងជាកូនបំណុល នេះមានន័យថាអ្នកជឿជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការប្រព្រឹត្តអំពើល្អ។ ប្រភពនៃទំនួលខុសត្រូវគឺព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ (9-11) ដែលព្រះបានប្រទានដល់យើង។១៣ ប្រសិនបើអ្នកសម្លាប់អំពើនៃរូបកាយដោយព្រះវិញ្ញាណ នោះអ្នកនឹងមានជីវិត។ នៅទីនេះ «ព្រះវិញ្ញាណ» មានន័យថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពាក្យថា "អំពើនៃកាយ" មិនមែនសំដៅលើតែសកម្មភាពជីវសាស្ត្រនៃរូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពជាក់ស្តែងទាំងអស់ដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំពើបាប។ ពាក្យថា "អំពើ" គឺជាពាក្យ praksais (πράξεις) ជាភាសាក្រិច ដែលនៅទីនេះនិយាយសំដៅទៅអំពើទុច្ចរិត។ «បុរសនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» ចាកចេញពីសកម្មភាពអាក្រក់កាន់តែច្រើនឡើង គាត់ចូលកាន់តែជិតព្រះ ដែលជាជីវិតពិត។

១៤ ព្រោះអស់អ្នកដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ គឺជាបុត្ររបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ "ត្រូវបានដឹកនាំ" មានន័យថាមិនធ្វើដោយបង្ខំ ប៉ុន្តែដោយការផ្លាស់ប្តូរបេះដូងដោយធម្មជាតិ និងដោយការចាប់អារម្មណ៍ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេបោះបង់ចោលអំពើអាក្រក់ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅជិតព្រះគ្រីស្ទកាន់តែច្រើនឡើង។ (យ៉ូហាន ៦:៤៥) អំពីការឆ្លើយតបរបស់អ្នកជឿចំពោះការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ លូសើរបានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា « វាមានន័យថាបោះចោលបុរសចំណាស់ដោយចិត្តផ្អែមល្ហែម។ វាគឺ

ជាការបដិសេធនូវអ្វីដែលមិនសក្តិសមចំពោះព្រះជាជាង សូម្បីតែខ្លួនគាត់ដោយរីករាយ។ ព្រោះមិនមានការភ្ញាក់ផ្អើលមុនការស្លាប់ និងអ្វីដែលជារបស់ស្លាប់។ ទន្ទឹមនឹងនេះដែរវាមានន័យថាមើលងាយសេចក្តីអំណរដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផែនដីនិងទ្រព្យសម្បត្តិនៅក្នុងវា។ វាបោះចោលកំណប់ដោយស្ម័គ្រចិត្ត ហើយស្វាគមន៍គ្រោះកាច ហើយទទួលយកវា។ វាមិនមែនជាកិច្ចការដែលតួអង្គសំខាន់របស់បុរសមិនអាចធ្វើបាននោះទេ ប៉ុន្តែអាចធ្វើដោយកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីសណ្ឋិតក្នុងអ្នកជឿ។ " (Das ist nicht das Werk der Natur, sondern des Geistes Gottes in uns. – Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ 270) "115 ខគម្ពីរនេះពន្យល់ពាក្យ « ព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ» នៅខាងលើ។

ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនបានទទួលវិញ្ញាណនៃភាពជាទាសករឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចនោះទេ នេះជាពាក្យដែលលោកបានរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់លោកយ៉ូហាន ៨:៣៤-៣៦ «តើអ្នកណាត្រូវផ្តន្ទាទោស? ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវគឺជាអ្នកដែលបានសុគត — លើសពីនោះ ដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ — ដែលនៅខាងស្តាំព្រះហស្តរបស់ព្រះ ដែលពិតជាកំពុងអង្វរជំនួសយើង។ តើអ្នកណានឹងបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? តើទុក្ខវេទនា ឬទុក្ខព្រួយ ឬការបៀតបៀន ទុរ្ភិក្ស ឬអាក្រាត ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬដាវ? ដូចមានចែងទុកមកថា "ដោយយល់ដល់អ្នក យើងត្រូវគេសម្លាប់ពេញមួយថ្ងៃ។ យើងត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាចៀមដែលត្រូវគេសម្លាប់»។ ហើយក៏បាននិយាយ។ «វិញ្ញាណនៃភាពជាទាសករដើម្បីត្រឡប់ទៅក្នុងភាពភ័យខ្លាចវិញ» ចង្អុលទៅការភ័យខ្លាចដែលអ្នកដែលនឹងក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាបត្រូវទទួលនៅចំពោះព្រះតាមច្បាប់ ហើយបាននិយាយ។ អំពីការពិត

ដែលអ្នកដែលមានអំពើបាប ចូរក្លាយទៅដូចជាអ្នកបម្រើ ដោយទទួលការ
គាបសង្កត់នៃក្រិត្យវិន័យ កាឡាទី ៤:៧, ២៤, ៥:១ ក៏បង្ហាញផងដែរ។
បន្ទាប់មក ដំណឹងល្អនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានដោះលែងយើងចេញពីការជិះ
ជាន់បែបនេះ ប៉ុន្តែវាមិនសង្កត់សង្កិនយើងម្តងទៀតឡើយ ។ ទោះបីជាវា
ដូច្នេះក៏ដោយ ពេលខ្លះយើងប្រព្រឹត្តិច្បាប់ដោយមើលឃើញដំណឹងល្អជា
ច្បាប់ទីពីរ ឬច្បាប់ដែលបានកែប្រែដោយក្លែងបន្លំតាមរយៈស្មារតី និងសន្លប់
របស់យើង។

ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាបានទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃការចិញ្ចឹមជាកូនដែលយើងស្រែក
ថា៖ «អ័បា! ឪពុក!"ពាក្យថា "ស្មុំកូនជាកូនប្រុស" គឺជាភាសាក្រិក whiodesia
(υἱοθεσίας) ដែលមានន័យថា "តាំងជាកូនប្រុស" ។ នៅទីនេះ គំនិតនៃ "កូន
ចិញ្ចឹម" ចេញពីប្រព័ន្ធនៃច្បាប់នៃទីក្រុងរ៉ូម និងភាសាក្រិច ឬនៅក្នុងពិធីនៃ
សាសនាអាថិកំបាំងក្រិក យោងទៅតាមអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួន។ (J. L. de
Villiers, Die bestekenis van υἱοθεσίας in die briewe van Paulus, ទំព័រ
48, W. Bousset, Die Schriften des N. T. , 1917, ទំព័រ 57)។ ប៉ុន្តែទស្សន:
នេះមិនត្រឹមត្រូវទេ។ នេះកើតចេញពីគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ដែលបានខ្ចីអ៊ី
ស្រាអែលជាកូនចិញ្ចឹម។ (៩:៤) បន្ទាប់មក ការពិតដែលថាអ្នកជឿបានចូល
ទៅក្នុងកូនចិញ្ចឹម គឺដូចជាធ្វើតាម។ (1) ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានលោះយើង
ហើយបន្ទាប់មកយើងត្រូវបានចាត់ទុកជាកូនប្រុសស្របច្បាប់។ (២) មិនត្រឹម
តែប៉ុណ្ណោះ យើងមានទំនាក់ទំនងពីកំណើតជាបុត្ររបស់ព្រះ។ វាគឺជាជីវិត
នៃការបង្កើតឡើងវិញ ដើម្បីបន្តព្រលឹងរបស់យើង។ នេះជាចំណុចដែល
ព្រះធ្វើឲ្យព្រលឹងយើងឡើងវិញដោយអំណាចដែលព្រះបន្ទូលទ្រង់ធ្វើឲ្យ
យើងរស់ឡើងវិញ។(១ពេ. ការពិតចេញពីដង្វាយធួននៃព្រះលោហិតដ៏

វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ប្រសិនបើព្រះគ្រីស្ទមិនបានសុគតជំនួសយើងទេ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនបានយាងមកឯយើងទេ។ ពាក្យ "aba" (Ἀββᾶ) មានន័យថា "ឪពុក" នៅក្នុងភាសាអារ៉ាមិចពាក្យ "ឪពុក" ត្រូវបានបកប្រែចេញពីភាសាក្រិក។

ឪពុក (Πατήρ.) ។ ដូចជាគោលបំណងដែលនិយាយដដែលៗដោយប្រើអត្ថន័យនៃពាក្យជាតិពីរគឺបង្ហាញពីទឹកចិត្តនិងកម្លាំងចិត្តស្រែករកឪពុក។ ((Grejidaus, De verhaling geeft grooter intensiteit en innigheid ។ – Romerbrief 1-8 p 370)។

"យំ" គឺ krazo (κράζο) ជាភាសាក្រិចមានន័យថា ស្រែកខ្លាំងៗ។ ដូច្នោះហើយការយំបែបនេះមានបេះដូងគួរឱ្យគោរព។ (១) មនុស្សយំមិនដែលមានការខ្មាស់អៀន និងរន្ធត់ក្នុងចិត្តឡើយ។ (2) គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានសេចក្តីស្រឡាញ់គ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះច្បាស់ជា។

16 ព្រះវិញ្ញាណផ្ទាល់ធ្វើជាសាក្សីដោយវិញ្ញាណរបស់យើងថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ A. Kuyper បាននិយាយថាខ្លឹមសារនៃការបង្កើតឡើងវិញរបស់មនុស្សជាច្រើនត្រូវបានបង្ហាញដោយខ្លួនគាត់និងអ្នកដទៃសម្រាប់ពេលខ្លះ។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ វាត្រូវបានបង្ហាញថាយើងជាកូនរបស់ព្រះដែលបានបង្កើតឡើងវិញ។ សាក្សីគឺជាបេះដូងនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីស្រែករកព្រះជា«បិតារបស់ខ្ញុំ»។ ការបកស្រាយដូចជារឿងបែបនេះ ប្រាកដណាស់គឺអាស្រ័យដោយខគម្ពីរខាងលើ។ (ខទី ១៥) បន្ទាប់ពីចុងបញ្ចប់នៃខគម្ពីរខាងលើនិយាយថា ការពិតដែលត្រូវស្រែកថា "អ័បាបិតា" ខគម្ពីរនេះពន្យល់អំពីហេតុផលនៃការពិត (ការពិតដែលគាត់អំពាវនាវរក "អ័បាបបិតា")។ នោះគឺ ការពិតគឺជាទីបន្ទាល់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធចំពោះអត្តសញ្ញាណនៃកូនចៅរបស់

ព្រះ ។ Calvin បាននិយាយក្នុងអត្ថន័យដូចគ្នានៃខគម្ពីរខាងលើ « ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធថ្លែងទីបន្ទាល់ថា យើងជាកូនរបស់ព្រះ ហើយយើងក៏មានទំនុកចិត្តដើម្បីហៅព្រះជាបិតារបស់យើង ។ (បេះដូងនៃសេចក្តីជំនឿ)" ។ (អត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម ទំព័រ 313) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ លូសើរក៍នៅក្នុងន័យថា ជំនឿរបស់យើងគឺជាភស្តុតាងដែលថាយើងជាកូនរបស់ព្រះ បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា «យើងមានអ្វីដែលយើងជឿលើ អ្នកណាដែលជឿថាជាបុត្ររបស់ព្រះ ច្បាស់ជាជាបុត្ររបស់ព្រះ។ តើអ្នកណាមិនអាចជឿថាគាត់ជាកូនប្រុសរបស់ព្រះដោយគ្មានជំនួយពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ?»(Denn wer in festem Glauben und Hoffen vertraut, dass er ein Kind Gottes ist, der ist ein Kind Gottes, was ohne den Geist niemand vermag ។— Vorlsung uber den Romerbrief, ទំព័រ ២៧៥)។

១៧ ហើយប្រសិនបើកូនចៅ នោះអ្នកទទួលមរតកនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ ដូចដែលយើងហៅអ្នកខ្លះក្នុងនាមជាកូនរបស់ព្រះ នោះវាបង្ហាញថាអនាគតដ៏រុងរឿងរបស់ទ្រង់នឹងទៅជាយ៉ាងណា។ សិរីល្អគឺជាអ្នកស្នងមរតក ដែលគាត់នឹងទទួលនៅពេលអនាគត ក្នុងនាមជាកូនរបស់ព្រះ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្នកទទួលមរតក" គឺជាអ្នកទទួលមរតក។

—អ្នកទទួលមរតករបស់ព្រះ និងអ្នកទទួលមរតករួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ ពាក្យ «អ្នកទទួលមរតកនៃព្រះ» ចង្អុលទៅលើការពិតដែលថាមរតកគឺរុងរឿងបំផុត។ ហើយ "អ្នកទទួលមរតកជាមួយព្រះគ្រីស្ទ" ប្រាប់ពីសុវត្ថិភាពបំផុតនៃមរតក។ (ពេត្រុសទី១ ១:៤) មរតកនេះជារបស់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានទទួលរួចហើយសម្រាប់យើង។ អ្នកជឿរួបរួមជាមួយព្រះគ្រីស្ទក្រោកឈរនៅកន្លែងអង្គុយដែលពួកគេអាចទទួលបាន។

យើងត្រូវរងទុក្ខជាមួយនឹងទ្រង់ ដើម្បីឲ្យយើងបានលើកតម្កើងទ្រង់ដែរ។ ខ គម្ពីរនេះមិនមានន័យថាយើងទទួលបានសិរីរុងរឿងនាពេលអនាគតសម្រាប់ តម្លៃនៃការរងទុក្ខនាពេលបច្ចុប្បន្នរបស់យើងនោះទេ ប៉ុន្តែជីវិតដើម្បីរស់នៅ ជាមួយព្រះគ្រីស្តរួមគ្នាដោយការរួបរួមជាមួយយើង និងព្រះគ្រីស្ត។

Butler បាននិយាយថា « កាលដែលជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់យើងកាន់តែងងឹត ជីវិតដ៏នៅអស់កល្បក៏ភ្លឺជាង។ "ត្រូវហើយ។ ដូចដែលយើងត្រូវបានរងទុក្ខ កាន់តែច្រើននៅក្នុងពិភពលោកនេះ, នេះ។ការលួងលោមនៃព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធ និងកិច្ចការនៃការចាប់អារម្មណ៍គឺខ្លាំងជាង។ បន្ទាប់មកនៅទីនេះ "ដើម្បីឲ្យយើងបានលើកតម្កើងទ្រង់ផង" ចង្អុលទៅសិរីល្អនៃការរស់ឡើងវិញ និងដល់ជីវិតនៃនគរព្រះបន្ទាប់ពីសុគត។ ដោយសារសាវកបានដឹងថា បន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់គាត់ គាត់នឹងនៅជាមួយព្រះគ្រីស្ត ជាសិរីល្អ របស់ទ្រង់ ។ (២កូរិនថូស ៥:៧)

18 ដ្បិតខ្ញុំចាត់ទុកភាសាក្រិចនៃពាក្យនេះ (Λογίζομαι = rogizomai) មិនមែន ជាការស្រមើស្រមៃទេ ប៉ុន្តែជាការធានាជាក់លាក់។ នេះជាការបញ្ជាក់យ៉ាង ច្បាស់ថា សិរីនៃពិភពខាងមុខគឺធំជាងទុក្ខបច្ចុប្បន្នដោយមិនអាចនិយាយបា ន។ នៅពេលដែល Calvin បានទទួលមរណភាព គាត់បានទន្ទេញពាក្យនេះ ម្តងហើយម្តងទៀត។

19-22 ខគម្ពីរទាំងនេះចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការភ្ជាប់នៃហេតុផល gar (γάρ) ហើយបង្ហាញឱ្យឃើញពី « ភាពអស្ចារ្យនៃសិរីល្អដែលនឹងត្រូវបានបង្ហាញ ដល់យើង។ » (ខ១៨) ។ ហេតុផលដែលថាសិរីអស្ចារ្យគឺដោយសារតែសត្វ ទាំងអស់លើកលែងតែមនុស្សនឹងចូលរួមក្នុងវា។ វាគឺជាចំណុចកំពូលនៃការ លើកតម្កើងនៃសកលលោកទាំងអស់។

19 ដ្បិតការបង្កើតនេះរង់ចាំដោយចិត្តចង់បានការលើកសម្តែងនៃបុត្ររបស់ព្រះ។ ពាក្យ "ការបង្កើត" គឺជា kritis (κτίσις) ជាភាសាក្រិច តើវាមានន័យយ៉ាងណា? មានទ្រឹស្តីមួយដែលថានេះរួមបញ្ចូលទាំងពិភពនៃសត្វទាំងអស់ រួមទាំងទេវតា។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះវាចង្អុលបង្ហាញសត្វទាំងអស់មិនត្រូវរាប់បញ្ចូលទេវតា (លើកលែងតែមនុស្ស) (Hodge) ។ ពាក្យ "ចង់បាន" គឺ apokaradokia (ἀποκαραδοκία) ជាភាសាក្រិច។ដែលមានន័យថា "លើកក្បាលឡើង ហើយរង់ចាំ" លោក Luther បានចង្អុលបង្ហាញថា វិធីសាស្ត្រនៃគំនិតរបស់ប៉ុល គឺខុសពីទស្សនវិទូទូទៅ។ នោះគឺថា ទស្សនវិទូព្យាយាមគិតអំពីការពិតនៃសត្វទាំងអស់ ប៉ុន្តែប៉ុលមើលឃើញភាពឥតប្រយោជន៍នៃសត្វទាំងអស់ដោយធម្មជាតិ ហើយបានឃើញរបស់នាពេលអនាគតដែលមិនមាននៅពេលនេះ។ (Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ ២៧៦-២៧៧) ។ ប៉ូលបានឃើញរូបសត្វទាំងអស់ ហើយមើលទៅគោលដៅដែលពួកគេបានមុននោះ។

20 ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវរងនូវភាពឥតប្រយោជន៍ មិនមែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ដែលចុះចូលដោយសង្ឃឹម។ ការពិតដែលថាសកលលោកក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ (ចាស់ហើយខូច) មិនមែនចេញពីសកម្មភាពស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេទេ តែចេញពីបណ្តាសារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ កាលដែលការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ចប់ ពួកគេបានទទួលសិរីរុងរឿង។

21 ដើម្បីឲ្យការបង្កើតខ្លួនឯងនឹងរួចផុតពីចំណងនៃអំពើពុករលួយ ហើយទទួលបានសេរីភាពនៃសិរីល្អនៃកូនចៅនៃព្រះ។ដែលមានន័យថា "លើកក្បាលឡើង ហើយរង់ចាំ" លោក Luther បានចង្អុលបង្ហាញថា វិធីសាស្ត្រនៃ

គំនិតរបស់ប៉ុល គឺខុសពីទស្សនវិទូទូទៅ។ នោះគឺថា ទស្សនវិទូព្យាយាមគិតអំពីការពិតនៃសត្វទាំងអស់ ប៉ុន្តែប៉ុលមើលឃើញភាពឥតប្រយោជន៍នៃសត្វទាំងអស់ដោយធម្មជាតិ ហើយបានឃើញរបស់នាពេលអនាគតដែលមិនមាននៅពេលនេះ។ (Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ ២៧៦-២៧៧) ។ ប៉ូលបានឃើញរូបសត្វទាំងអស់ ហើយមើលទៅគោលដៅដែលពួកគេបានមុននោះ។

20ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវរងនូវភាពឥតប្រយោជន៍ មិនមែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ដែលចុះចូលដោយសង្ឃឹម។ ការពិតដែលថាសកលលោកក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ (ចាស់ហើយខូច) មិនមែនចេញពីសកម្មភាពស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេទេ តែចេញពីបណ្តាសារបស់ព្រះជាម្ចាស់ចំពោះអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ កាលដែលការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សត្រូវបានបញ្ចប់ ពួកគេបានទទួលសិរីរុងរឿង។

21 ដើម្បីឲ្យការបង្កើតខ្លួនឯងនឹងរួចផុតពីចំណងនៃអំពើពុករលួយ ហើយទទួលបានសេរីភាពនៃសិរីល្អនៃកូនចៅនៃព្រះ។ត្រង់នេះពាក្យ «ការបង្កើត» សំដៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដដែលខាងលើ។ ខគម្ពីរនេះបង្ហាញពីលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្តីសង្ឃឹមនៃការបង្កើត។ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេគឺអាស្រ័យលើការសម្រេចនៃក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្ស។ កាលដែលបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅសួនអេដែន ហើយត្រូវបណ្តាសា ពួកគេក៏ត្រូវបណ្តាសាដោយធម្មជាតិ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៧-១៨) ឥឡូវនេះ កូនចៅរបស់ព្រះទទួលបានសិរីល្អនៃការរស់ឡើងវិញនៅក្នុងការពន្យល់ដ៏អស្ចារ្យ ពួកគេក៏នឹងត្រូវបានបង្កើតឡើងវិញ។ (វិវរណៈ ២១:៥)។ ដូច្នេះ គេកំពុងរង់

ចាំដោយមិននិយាយ។ ការរង់ចាំនៃការបង្កើតគឺជាការបង្ហាញពីបុគ្គលិកលក្ខ
ណៈ។ ពាក្យ "ទទួលបាន" មានន័យថា "ការចូលរួម" ។
២២ត្បិតយើងដឹងថាការបង្កើតទាំងមូលបានថ្ងូរជាមួយគ្នាក្នុងការឈឺចាប់នៃ
ការសម្រាលកូនរហូតដល់ឥឡូវនេះ។ ពាក្យ "រួមគ្នា" មានអត្ថន័យនៃ "សត្វ
ទាំងអស់រួមគ្នា" វាមានន័យថាពួកគេចង់បានក្តីសង្ឃឹម eschatological និង
សោកសៅសូម្បីតែមិនដឹងខ្លួន។ (ទី២ កូរិនថូស ៥:២, ៤) ការយំសោកទុក្ខ
ព្រួយដែលការបង្កើតបង្ហាញឲ្យឃើញពីទុក្ខលំបាកទាំងអស់ក្នុងពិភពលោក
គឺជាការទូញសោកមួយប្រភេទ។ កាលីនបានអធិប្បាយទៅខគម្ពីរនេះថា «
ការបង្កើតនេះក៏រងទុក្ខជាយូរមកហើយបន្តទៀត បើយើងកំសាកសម្រាប់ទុក្ខ
លំបាកដ៏ខ្លី តើយើងអាចត្រូវបានអត់ទោសដោយរបៀបណា? (អធិប្បាយ
លើសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ទំព័រ ២១៩)
23 ប៉ុន្តែយើងផ្ទាល់ដែលមានផលដំបូងនៃព្រះវិញ្ញាណ « ផ្លែឈើដំបូង «
ចង្អុលទៅព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលយើងទទួលក្នុងលោកិយបច្ចុប្បន្ននេះ។
ហេតុអ្វីបានជាព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចជាផ្លែឈើដំបូង? ដោយសារតែជីវិត
ដើម្បីទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺដើម្បីភ្លក់នូវនគររបស់ព្រះជាមុនសិន
មុននឹងយើងរីករាយនឹងវាទាំងស្រុង។
ការប្រោសលោះនៃរូបកាយរបស់យើង។ នេះជាសិរីល្អនៃការរស់ឡើងវិញ
ដែលកូនចៅរបស់ព្រះនឹងទទួលដូចការលើកឡើងខាងលើ។ សិរីរុងរឿងនៃ
ពិភពលោកខាងមុខដែលវាត្រូវបានសម្រេចគឺភាពផ្ទុយគ្នានៃភាពឥត
ប្រយោជន៍នៅក្នុងគុណភាព។ វាត្រូវបានជំទាស់ទៅនឹងចរិតលក្ខណៈគ្មាន
ន័យនិងតួអក្សរនៃការផ្លាស់ប្តូរទាំងស្រុង។ ដូចពាក្យខាងលើបានពោលមក
ហើយ ចក្រវាឡប្រាថ្នានូវសិរីនេះ ជាថ្នាំបំបាត់ចរិតនៃភាពទទេ តើវិធីដោះ

ស្រាយលក្ខណៈនៃភាពឥតប្រយោជន៍ ធ្វើដូចម្តេច? នេះមិនមែនជាការងើបឡើងវិញក្នុងពិភពលោកទេ ប៉ុន្តែជាការរស់ឡើងវិញពេញលេញដើម្បីចេញមកក្រៅសកលលោក។

២៤-២៥ ដោយសារសេចក្តីសង្ឃឹមនេះ យើងបានសង្គ្រោះ។ ខគម្ពីរនេះចាប់ផ្តើមដោយការភ្ជាប់នៃហេតុផល gar (γάρ) (ដោយសារតែ) ដែលពន្យល់ពាក្យថា "យើងរង់ចាំវា" នៅលើខាងលើ។ "យើងរង់ចាំវា" ។ គឺយើងដឹងថាយើងជាកូនចិញ្ចឹមរបស់គាត់ក្នុងការអន់ចិត្ត យើងមិនទទួលសក់កូនចិញ្ចឹមជារបស់អនាគតទេ។ វាជាកម្មវត្ថុនៃក្តីសង្ឃឹម។ ដូច្នេះអ្វីដែលយើងត្រូវការគឺការអត់ធ្មត់។126 ដូចគ្នាដែរ អំពីសិរីល្អនៃការមកដល់ពិភពលោក សត្វលោកនិងកូនចៅរបស់ព្រះមិនត្រឹមតែអង្វរប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏អធិស្ឋានជំនួសយើងផងដែរ ដើម្បីឱ្យយើងទទួលបានវា។

ភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង។ នេះជាការមិនដឹងថាត្រូវបន់ស្រន់ខាងវិញ្ញាណ។ យើងជាអ្នកជឿមិនដឹងថាយើងអធិស្ឋានអ្វីទេ។ ទោះបីជាសីលធម៌របស់យើងខូចក៏ដោយ ការអធិស្ឋានរបស់យើងក៏ដូច្នោះដែរ។ យើងធ្វើអំពើអាក្រក់ជាជាងធ្វើអំពើល្អដោយការអធិស្ឋាន។ ដូច្នេះ យើងត្រូវការការអធិស្ឋានពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីជំនួសយើងជាដាច់ខាត។

ជាមួយនឹងការថ្ងូរជ្រៅពេកសម្រាប់ពាក្យ។ នេះជាការសោកស្តាយដែលមិនអាចបញ្ជាក់បានដោយពាក្យមនុស្ស។ នៅពេលយើងឃើញថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធសោកស្តាយយ៉ាងខ្លាំង យើងអាចដឹងថាតើការពុករលួយរបស់យើងមានទំហំប៉ុនណា។ (គឺ ១:៦)

ព្រះវិញ្ញាណទ្រង់អង្វរជំនួសយើង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើឱ្យយើងស្ងើចសរសើរ ធ្វើឱ្យយើងអធិស្ឋាន ប៉ុន្តែទ្រង់ផ្តាល់អធិស្ឋាន។ នៅស្ថានសួគ៌ព្រះ

គ្រីស្ទអធិស្ឋានសម្រាប់យើង (ហេព្រើរ 7:25) នៅក្នុងផែនដីនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអធិស្ឋានជំនួសយើង។ ព្រះគ្រីស្ទបានចូលទៅជិតព្រះ ហើយមានបន្ទូលថាដោយគុណនៃឈើឆ្កាង ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានធ្វើដូច្នេះនៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាមួយនឹងការទូញសោកដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន។ បន្ទាប់មកសម្រាប់ការអធិស្ឋាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធអធិស្ឋានអ្វីដែលត្រូវបានជូសជុលតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះ (ខ ២៧) សេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សទន់ខ្សោយត្រូវបានសម្រេចអស់កល្បជានិច្ច។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ២:១-២, រ៉ូម ៨:៣៤។

២៧ ហើយអ្នកណាដែលស្វែងរកចិត្តក៏ដឹងនូវអ្វីដែលជាគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណអង្វរកពួកបរិសុទ្ធ តាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ។

នេះ "ស្នេហា" នឹងត្រូវវាយតម្លៃដោយគុណភាព។ ម្យ៉ាងទៀត ស្នេហាគួរតែបរិសុទ្ធ។ ថូម៉ាស អា ខេមភីស បាននិយាយថា «កាលដែលយើងស្រឡាញ់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ យើងគួរតែស្រឡាញ់ទ្រង់ដោយស្អាតស្អំ។ នោះគឺដូចដែលយើងស្រឡាញ់ព្រះ យើងគួរស្រឡាញ់ដោយដួងចិត្តរីករាយ យើងគួរតែស្វែងរកផលប្រយោជន៍នៃពិភពលោកនេះ ជាជាងយើងមិនគួរទទួលបានការលួងលោមខ្លះនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង និងសម្រាប់រង្វាន់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែសម្រាប់តែសេចក្តីល្អមិនចេះចប់ និងកិត្តិយសរបស់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។ ″ មានតែមនុស្សដែលបានជ្រើសរើស (អ្នកដែលត្រូវបានហៅតាមព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់) នោះគឺមានតែចៀមរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចស្រឡាញ់ព្រះបានដូច្នេះ។ វិធីដែលពួកគេស្រឡាញ់ព្រះគឺទុកចិត្តលោក ហើយស្តាប់បង្គាប់លោក។ (យ៉ូហាន ១៤:២៣)

28 ហើយយើងដឹងថា សម្រាប់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះគ្រប់យ៉ាងធ្វើការ
ជាមួយគ្នាដោយសេចក្តីល្អ អក្សរត្រាស្លឹករឹតខ្លះ (A, B) មានពាក្យថា "ព្រះ"
(θεὸς) នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ។ ដូចដែលវាត្រូវបានបកប្រែដោយភ្ជាប់ពាក្យថា
"ព្រះជាម្ចាស់សម្រេចបានទាំងអស់រួមគ្នាសម្រាប់ការល្អ" មិនថាពាក្យថាព្រះ
ជាម្ចាស់ឬអត់នោះអត្ថន័យគឺដូចគ្នា។ អ្នកដែលធ្វើឲ្យពួកបរិសុទ្ធបានទទួល
ប្រយោជន៍ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ អូស្ទីនបាននិយាយថា « សូម្បីតែអំពើ
បាបរបស់ពួកបរិសុទ្ធក៏ជួយដល់ការសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបង្ក
គ្រោះថ្នាក់ដោយរជ្ជកាលដ៏មានអំណាចរបស់ទ្រង់ឡើយ ។ សុភាសិត ១៦:
៥) ទោះជាព្រះធ្វើឲ្យពួកបរិសុទ្ធទទួលប្រយោជន៍ក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនទទួល
យកលទ្ធផលល្អដែលមិនស៊ូទ្រាំក្នុងដំណើរការទាំងអស់ដែរ។
២៩-៣០ ខគម្ពីរទាំងនេះគឺជាប្រយោគនៃហេតុផលនៃខគម្ពីរខាងលើ។ ហេតុ
នេះហើយបានជាសិល្បៈដំបូងបង្ហាញពាក្យថា hoti (ὅτι) ។ ហេតុផលដែល
ថាអ្នកជឿពិតនឹងត្រូវបានហៅ នឹងមានទំនោរទៅរកផលប្រយោជន៍ក្នុងគ្រប់
ការទាំងអស់ គឺការពិតដែលថាគាត់នៅក្នុងដៃរបស់ព្រះ។ នោះគឺថា ព្រះ
បានកំណត់ទុកជាមុនដើម្បីប្រទានពរនៅចំពោះភាពអស់កល្បជានិច្ច
សម្រាប់អ្នកជឿ (ខ ២៩) ដែលបានត្រាស់ហៅឲ្យបានរាប់ជាសុចរិត ហើយ
ត្រូវបានលើកតម្កើង។ (បិដក ៣០) បុថុជ្ជន គឺកម្មនៅចំពោះមុខអនិច្ច: ដែល
ត្រូវលើកតម្កើង គឺសភាពនៃពរដ៏អស្ចារ្យ ឥតប្រែប្រួលជានិរន្តរ៍ ហើយការ
ត្រាស់ហៅ និងសមគួរ គឺកម្មដែលត្រូវធ្វើក្នុងលោក។ ដូច្នេះ ព្រះហស្តរបស់
ព្រះ មុនពេលបង្កើត អនាគតបច្ចុប្បន្ន និងអនាគតដ៏អស់កល្បត្រូវបានទុក
ចោលមួយរយៈ ដើម្បីសម្រេចបានព្រះពររបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ តើក្នុងលោក
នេះនឹងមានផលអ្វីជាប្រយោជន៍ដល់គេ? (ខ ២៨)

29 ចំពោះអ្នកដែលគាត់បានដឹងទុកជាមុន គាត់ក៏បានកំណត់ទុកជាមុននូវខគម្ពីរនេះផងដែរ មានអ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់មួយបាននិយាយថា ការកំណត់ទុកជាមុនដែលព្រះជួយសង្គ្រោះមនុស្សមួយចំនួនត្រូវបានធ្វើតាមដោយការដឹងជាមុនរបស់គាត់ (គាត់ដឹងពីអ្វីដែលមនុស្សនឹងក្លាយទៅជានៅថ្ងៃអនាគត។ មនុស្សក្លាយទៅជាដូចនឹងការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន។ គម្ពីរមិនបង្រៀនការកំណត់ទុកជាមុនបែបនេះទេ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថាដឹងមុនមានន័យថាស្រឡាញ់គាត់ និងមើលថែគាត់។ (សូមមើលទំនុក. ១:៦, ហូស១៣:៥, អិម ៣:២, មថ ៧:២៣)ឲ្យត្រូវតាមរូបព្រះបុត្រាទ្រង់ គោលបំណងដែលយើងត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុននៅមុនអស់កល្បជានិច្ច គឺដើម្បីបង្កើតរូបព្រះគ្រីស្ទ (ក្នុងភាពបរិសុទ្ធ និងសិរីល្អ) (២កូរិនថូស ៣:១៨)។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន វាមិនពិបាកទេ ដែលយើងដឹងពីវិធីសាស្ត្រដែលយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វហេតុនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ យើងអាចដឹងដោយការពិតដែលថាយើងពិនិត្យមើលដោយយកចិត្តទុកដាក់ថារូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានសម្រេចក្នុងខ្លួនយើងនាពេលបច្ចុប្បន្ន។

អប្បបរមានៃរូបភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺដើម្បីទទួលដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ ដូច្នេះហើយ Butler បាននិយាយថា "ប្រសិនបើខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំត្រូវបានជ្រើសរើស សូមពិនិត្យមើលថាខ្ញុំបានជ្រើសរើសព្រះជាព្រះរបស់ខ្ញុំ!"

កូនច្បងក្នុងចំណោមបងប្អូនជាច្រើន។ ការពិតដែលព្រះយេស៊ូវបានហៅអ្នកជឿសម្រាប់បងប្អូនត្រូវបានប្រកាសបន្ទាប់ពីទ្រង់រស់ឡើងវិញ។ (យ៉ូហាន ២០:១៧) ដូច្នេះ ច្បាស់ណាស់ថាទំនាក់ទំនងភាតរភាពរវាងលោក

យេស៊ូនិងអ្នកជឿគឺទាក់ទងនឹងការប្រោសលោកឲ្យរស់ឡើងវិញ។ ព្រះយេស៊ូវជាព្រះដែលបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញដំបូងគេ (វិវរណៈ ១:៥) យើងបានក្រោកឈរឡើងចំពោះព្រះដែលបានរស់ឡើងវិញតាមរយៈទ្រង់។
ដូច្នេះ ក្នុងន័យថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវជាបងប្រុស ហើយអ្នកជឿគឺជាប្អូនប្រុសរបស់គាត់។៣០ហើយអស់អ្នកដែលលោកបានកំណត់ទុកជាមុន នោះលោកក៏បានហៅ ហើយអស់អ្នកដែលលោកបានហៅលោកក៏រាប់ជាសុចរិត ហើយអស់អ្នកដែលលោកបានរាប់ជាសុចរិត លោកក៏បានលើកតម្កើងដែរ។
Warfield បាននិយាយថា ខគម្ពីរនេះគឺដូចជាខ្សែសង្វាក់មាស។ ពាក្យនេះបង្ហាញពីខ្លឹមសារនៃគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនយ៉ាងច្បាស់។
មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសត្រូវតែត្រូវបានរក្សាទុករហូតដល់ទីបញ្ចប់។ « បុរសដែលត្រូវលើកតម្កើងក្នុងពិភពលោកខាងមុខនេះ មិនមែនជាមនុស្សផ្សេងទៀតទេ តែជាបុរសដែលត្រូវកំណត់ទុកជាមុនប៉ុណ្ណោះ។ "ហៅ" មានន័យថា អំពាវនាវឱ្យជឿលើដំណឹងល្អ។ ដូច្នេះ ការជឿលើព្រះយេស៊ូចេញមកពីការពិតដែលព្រះធ្វើឲ្យពួកគេធ្វើដូច្នេះ។ រឿង "រាប់ជាសុចរិត" ត្រូវបានចាត់ទុកថា អ្នកដែលមិនមានសេចក្តីសុចរិត ហើយមានតែអំពើបាប នោះបានរាប់ជាសុចរិតដោយគ្មានកុសល ដោយសារគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ «ត្រូវលើកតម្កើង» គឺជាការពិតដែលប្រោសអ្នកជឿឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយធ្វើឲ្យគាត់ចូលរួមក្នុងសិរីល្អនៃព្រះអម្ចាស់ ។
ដូចដែលយើងឃើញខគម្ពីរនេះ ព្រះជាម្ចាស់បានសង្គ្រោះបុរសដែលបានកំណត់ទុកជាមុនពីដើមដល់ចប់។ សម្រាប់ពាក្យនេះ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយគោរពតាមទ្រង់ ក៏អាចធានាបាននូវសេចក្តីសង្គ្រោះនៅថ្ងៃអនាគតដែរ។ ជាពិសេសនៅទីនេះ កិរិយាស័ព្ទទាំងអស់បានក្លាយទៅជា

អតីតកាល ដែលជាសញ្ញានៃការធានាតាមទំនាយ ដើម្បីបង្ហាញថា សេចក្តីសង្គ្រោះនាពេលអនាគតរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសគឺប្រាកដ។

[កំណត់សម្គាល់ពិសេស] នៃគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន]

1. ការពន្យល់អំពីបញ្ហាលំបាកអំពីគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន

ត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំបាននិយាយថា ខ្ញុំសំដៅទៅលើសៀវភៅ Reformed Doctrine of Predestination ដែលសរសេរដោយ L. Boettner ច្រើន។

(១) ទ្រឹស្តីដែលថា បុព្វេសន្និវាស និងមរណៈគឺដូចគ្នា។

ការកំណត់ទុកជាមុនគឺខុសពីការស្លាប់ដោយសារការស្លាប់បានបញ្ជាក់ពីការពិតទាំងអស់។ ប្រភពដើម (ទៀ វ៉ុន) មិនមែនជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនទេ អំណាចមិនមែនជាបុគ្គល អំណាចដោយគ្មានគោលបំណងដែលហៅថាបញ្ជាក់ ហើយទ្រឹស្តីបានកើតឡើងជាគោលការណ៍ ប៉ុន្តែការកំណត់ទុកជាមុនត្រូវបានតែងតាំងដោយភាពបរិសុទ្ធ ភាពសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ប្រាជ្ញា ហើយក៏ធ្វើឲ្យគេសម្រេចតាមផែនការ។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលយើងពិនិត្យមើលចំណុចផ្សេងគ្នារវាងការកំណត់ទុកជាមុន និងការស្លាប់យ៉ាងជាក់ស្តែង វាមានដូចខាងក្រោម។ បុរសជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ដែលជឿលើការកំណត់ទុកជាមុន និងអ្នកជឿ Mohamed បានជិះកប៉ាល់តែមួយជាមួយគ្នា។ បុរសម្នាក់ធ្លាក់ចូលទឹកយ៉ាងវេទនា។ បន្ទាប់មកអ្នកជឿ Mohammed បាននិយាយថា "ប្រសិនបើសៀវភៅនៃការស្លាប់បានកត់ត្រាថាបុរសដែលបានធ្លាក់ចុះនឹងមិនត្រូវបានរក្សាទុកទោះបីជាយើងព្យាយាមដើម្បីរំដោះគាត់ដោយការលះបង់ច្រើនគាត់នឹងមិនត្រូវបានសង្គ្រោះ" ហើយគាត់បានព្យាយាមមិនអើពើនឹងការសង្គ្រោះរបស់បុរសជនជាតិអង់គ្លេស។ ដើម្បីជឿ

លើការកំណត់ទុកជាមុនបាននិយាយថា "យើងមិនដឹងថាគាត់អាចនឹងត្រូវបានកំណត់ដោយព្រះដើម្បីត្រូវបានរំដោះចេញពីទឹកនោះទេ"។ រួចគាត់បោះខ្សែពួរទៅក្នុងទឹក ហើយគាត់ត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅវិញ។

២) ទ្រឹស្តីដែលកំណត់ទុកជាមុនមិនត្រឹមត្រូវតាមទ្រឹស្តីឆន្ទៈសេរី។

អ្នកគាំទ្រទ្រឹស្តីនេះបាននិយាយថា « ប្រសិនបើព្រះបានកំណត់ទុកជាមុននូវសកម្មភាពមុនភាពអស់កល្ប តើមនុស្សអាចមានសេរីភាពដោយរបៀបណា? ក្នុងការបកស្រាយពីសេរីភាពនិងការស្រលាញ់នោះគ្មាននរណាអាចបដិសេធបានឡើយ។ ការបកស្រាយនៃរឿងទាំងពីរនេះគឺធ្វើឡើងដោយការចុះសម្រុងគ្នានៅកណ្តាលនៃអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយសេរីភាពរបស់មនុស្ស។ ព្រះដែលបានកំណត់ទុកជាមុននូវអ្វីៗទាំងអស់បានកំណត់ទុកជាមុននូវសេរីភាពរបស់មនុស្សផងដែរ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់បានកំណត់ទុកជាមុននូវកិច្ចការរបស់ព្រះ ដែលទ្រង់បានបង្កើតសេរីភាពរបស់មនុស្សគឺជាអាថិកំបាំងដែលយើងអាចបកស្រាយវាបាន។ វត្ថុអាថិកំបាំងដែលព្រះជាម្ចាស់កំណត់ទុកជាមុននូវអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងពេលដំណាលគ្នា ហើយបង្កើតឱ្យមានសេរីភាពរបស់មនុស្សនោះ បានសម្រេចដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ និងអំណាចដែលមិនអាចទៅរួច។ ភីលីព 2:12-13 បាននិយាយថា "ដូច្នេះ ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដូចដែលអ្នកតែងតែបានស្តាប់បង្គាប់ ដូច្នេះឥឡូវនេះ មិនត្រឹមតែនៅក្នុងវត្តមានរបស់ខ្ញុំប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលអវត្តមានរបស់ខ្ញុំ ចូរធ្វើការសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងដោយភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ ដ្បិតវាគឺជាព្រះ។ ដែលធ្វើការនៅក្នុងអ្នក ទាំងឆន្ទៈ និងធ្វើការដើម្បីភាពរីករាយរបស់គាត់។ «បង្ហាញពីគំនិតនៃសេរីភាពរបស់មនុស្ស ហើយពាក្យក៏រួមបញ្ចូលអត្ថន័យថា «អ្នកដែលត្រូវតែងតាំង និងធ្វើការគឺព្រះ»

។ វាបង្ហាញថាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះមានចលនាក្នុងគ្រប់រឿង។ ដូច្នេះ Zengchius បាននិយាយថា "បុរសនោះមិនអាចជួយបានក្រៅពីបម្រើដល់គោលបំណងរបស់ព្រះតាំងពីដើមរហូតដល់ចប់។ ប៉ុន្តែយើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ថា គាត់មិនអាចមានអារម្មណ៍នៃការបង្ខំ និងការគាបសង្កត់ឡើយអនុវត្តការងារទាំងអស់ដោយសេរី និងខ្លាំងក្លា ហើយខ្លួនគាត់ធ្វើការជាម្ចាស់របស់ខ្លួន»។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងផ្តល់នូវពាក្យប្រៀបធៀប។ ត្រីមាសផ្លាស់ទីក្នុងអាងចិញ្ចឹមត្រីដោយមិនមានការគ្រប់គ្រងអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែអាងចិញ្ចឹមត្រីត្រូវបានប្រជាពលរដ្ឋបង្ហាញឱ្យឃើញ ហើយត្រូវបានប្រជាពលរដ្ឋយកវាមក។ ត្រីយកសេរីភាព; សេរីភាពនឹងត្រូវបានយកដោយភាពសុខដុមរមនាដោយការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកដែលដាក់ធុងត្រីនៅទីនោះ។ យើងអាចឃើញករណីបែបនេះជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ បងប្អូនដែលត្រូវលក់យ៉ូសែបបានធ្វើដូច្នេះដោយអំពើសេរីរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត យ៉ូសែបបានបកស្រាយការពិតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ វាចេញមកពីលោកុប្បត្តិ ៤៥:៥, ៨, ៥០:២០) នោះគឺការពិតដែលយ៉ូសែបត្រូវបានគេលក់ហើយនិកាយដែលទាក់ទងនឹងព្រឹត្តិការណ៍នោះត្រូវបានជំរុញដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ (និក្ខមនំ 12:36, I Sam 2:35, II Sam 17:14, I Ki 12:11, 15 Ez 6:22 7:6, Pro 16:9 Ac 10:23 Rev 17:17)

(៣) ទ្រឹស្តីដែលវាកាត់បន្ថយការជំរុញចិត្តព្យាយាមលះបង់។ ប្រជាជនដែលផ្ទុយនឹងការកំណត់ទុកមុនបាននិយាយជាថ្មីម្តងទៀតថា "ប្រសិនបើអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុន នោះមនុស្សមិនចាំបាច់ធ្វើការល្អឡើយ"។ ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះគឺមិនពិត ដែលពាក្យនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានយល់ត្រឹមត្រូវ ក្នុង

ពេលជាមួយគ្នានោះ ទ្រឹស្តីទូទៅក៏មិនត្រូវបានយល់ត្រឹមត្រូវដែរ។[1] យើងនៅក្នុងចំណុចនេះមិនមានសំណួរណាមួយក្នុងការគិតតំបន់នៃការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះ។ ព្រះមិនត្រឹមតែទទួលបានលទ្ធផលនៃការងារប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែបានកំណត់ទុកជាមុននូវចំនួនសរុបនៃការងារ។ ពោលគឺព្រះជាម្ចាស់មិនបានកំណត់ទុកជាមុនតែរបស់ល្អនោះទេ ហើយថែមទាំងបានកំណត់ទុកជាមុនសូម្បីតែមធ្យោបាយដើម្បីសម្រេចកិច្ចការនោះ។ គ្មានមធ្យោបាយ គ្មានគោលបំណង គ្មានគោលបំណង គ្មានមធ្យោបាយ។ ដូច្នេះនេះមិនមែនមកដោយបង្ខំទេ ប៉ុន្តែក្លាយជាការពិតដោយការងារក្នុងចំណាប់អារម្មណ៍អាថិកំបាំងរបស់គាត់។ សម្រាប់ការប្រមូលផលនៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីដាំនៅនិទាឃរដូវ។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការថ្វាយយញ្ញបូជាដែលបញ្ជាក់បានឡើយ។ ដូច្នេះ ហេព្រើរ 12:4 បាននិយាយថា រហូតដល់បង្ហូរឈាម យើងគួរតែផ្ទុយពីអំពើបាប។

[2] វាជាការលំបាកដែលយើងអាចរាប់នូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់កំណត់ទុកជាមុន ហើយយល់ពីវា។ ដូច្នេះ យើងមិនអាចមើលទៅអនាគតបានទេ ប៉ុន្តែយើងគួរនៅកន្លែងដែលយើងគួរទទួលខុសត្រូវ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង និងបរិស្ថានជាផលិតផលនៃការជម្រុញនៃការលះបង់។ នេះមិនមែនជាឱកាសនោះទេ ប៉ុន្តែគឺដោយសារព្រះបានបង្កើតយើងដូច្នេះ។

[3] យើងទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការដឹកនាំរបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ទ្រង់បានធ្វើឲ្យយើងរត់ដើម្បីសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះ។

[៤] មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកជឿជឿលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនដឹងថាខ្លួនជាកូនរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ គាត់ធានាថា នៅពេលគាត់រត់តាមព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈរបស់ព្រះ ទីបំផុត គាត់បានសម្រេចកិច្ចការដ៏ល្អនេះ ។ គ្មាន

នរណាម្នាក់អាចបញ្ឈប់ជំហានរបស់មនុស្សដែលមានការធានាបែបនេះ; ការលះបង់របស់គាត់គឺរឹងមាំនិងរឹងមាំ។ គាត់នៅក្នុងទស្សន:នៃការពិតនៃការកំណត់ទុកជាមុននៃកូនចៅរបស់ព្រះ និងការសន្យាដ៏ស្មោះត្រង់ដាច់ខាត គាត់ស៊ូទ្រាំរយៈពេលយូរក្នុងការលះបង់របស់គាត់ និងការរត់របស់គាត់ដោយទាញទៅរកក្តីសង្ឃឹមនៃសិរីរុងរឿង។ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកបរិសុទ្ធដែលជឿលើការកំណត់ទុកជាមុន មានការធានានូវក្តីសង្ឃឹម ហើយមិនខកចិត្តក្នុងស្ថានភាពលំបាក និងការលះបង់ដោយជឿលើជំនួយរបស់ព្រះចំពោះការងារល្អ។ ដូច្នេះ គោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន មិនត្រូវបានកាត់បន្ថយដោយការលះបង់ទេ ជាជាងពង្រឹង។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលពឹងផ្អែកលើការលះបង់របស់មនុស្ស និងឆន្ទៈសេរី ហើយគាត់រស់នៅក្នុងភាពជោគជ័យបណ្តោះអាសន្ន និងអារម្មណ៍រីករាយ នោះគាត់នឹងមានការខកចិត្តយ៉ាងងាយ និងមិនអាចបន្តទៅមុខមុនពេលជំពប់ដួលជាច្រើនជាមួយនឹងអំណាចយកឈ្នះ។

(៤) ទ្រឹស្តីដែលកំណត់ទុកជាមុន ធ្វើឲ្យព្រះក្លាយជាអ្នកបង្កើតបាប។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់កំណត់ទុកជាមុននូវអ្វីៗទាំងអស់ នោះទ្រង់បានកំណត់ទុកជាមុននូវអំពើបាបផងដែរ ដូច្នេះហើយ អារម្មណ៍នៃភូយគួរត្រូវបានសន្មតថាជាព្រះជាម្ចាស់ ហើយមនុស្សផ្ទុយគ្នាបាននិយាយដូច្នេះ។ យើងមិនគិតថានឹងដោះស្រាយបញ្ហានេះដោយងាយនោះទេ។ ដោយសារបុរសនោះជាសត្វមួយ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប បន្ទាប់មកក្លាយជាងងឹតទោះបីជាគាត់ជាអ្នកជឿលើដំណឹងល្អក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចដោះស្រាយទាំងស្រុងចំពោះទ្រឹស្តីដ៏ស៊ីជម្រៅបែបនេះបានដែរ។ ប៉ុន្តែយើងយោងតាមបទគម្ពីរ យើងអាចដឹងថា ព្រះស្អប់អំពើបាប ហើយវិនិច្ឆ័យអំពើបាប ប៉ុន្តែមិន

បានធ្វើបាបទេ។ អំពីផ្នែកនៃអំពើបាប យើងអាចពន្យល់ពីផ្នែកនៃអំពើបាប។ តាមគម្ពីរ ព្រះបង្គាប់បុរសនោះ ហើយមានបន្ទូលថាគាត់មិនត្រូវប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់ឡើយ។ ប៉ុន្តែ បុរសនោះព្យាយាមប្រព្រឹត្តអំពើបាប ប្រាកដជាព្រះមិនបង្ខំគេទេ ព្រះបានអនុញ្ញាត។ប៉ុន្តែការអនុញ្ញាតមិនចេញមកពីមូលហេតុដែលព្រះស្អប់គាត់ទេ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ ទោះបីព្រះអនុញ្ញាតឲ្យសេដ្ឋកិច្ចល្អរបស់លោកចង់បានក៏មិនត្រូវបរាជ័យដែរ ប្រសិនបើមានន័យថា ការអនុញ្ញាតមានន័យថាអធិបតេយ្យភាព និងការបរាជ័យខាងសេដ្ឋកិច្ច ក៏លោកមិនអនុញ្ញាតដូច្នោះដែរ។

2. ទ្រឹស្តីនៃការកំណាត់ទុកជាមុន និងជីវិតពិត (5-11)

(1) គោលលទ្ធិនៃការកំណាត់ទុកជាមុន ធ្វើឱ្យយើងស្គាល់ពីចរិតដ៏កក់ក្តៅរវាងព្រះ និងមនុស្ស។

ទ្រឹស្តីនៃការកំណាត់ទុកជាមុនមិនមែនជាទ្រឹស្តីអរូបីឯកោទេ ប៉ុន្តែជាទំនាក់ទំនងរវាងព្រះ និងមនុស្សក្នុងន័យដ៏កក់ក្តៅបំផុត ការរស់នៅ និងអត្ថន័យសំខាន់។ Calvin បាននិយាយទៅកាន់ទ្រឹស្តីនេះដូចតទៅថា "គោលលទ្ធិនេះមិនមែនជាទ្រឹស្តីដែលនឿយហត់ ដែលការជជែកវែកញែកគ្មានន័យដូចមនុស្សជាច្រើនបានយល់ខុសនោះទេ។ វាជាប្រយោជន៍ដល់ការលះបង់។ ដូចយើងស្តាប់បញ្ហានៃការបោះឆ្នោតក្នុងការសង្គ្រោះ គ្មានអ្វីផ្សេងទៀតសម្រាប់ការរីកចម្រើននៃជំនឿនោះទេ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ តាមរយៈគោលលទ្ធិនៃការបោះឆ្នោតនេះ ធ្វើឱ្យយើងយល់អំពីឆន្ទៈដ៏អស់កល្បជានិច្ចនៃព្រះចំពោះយើង។ ឆន្ទៈដ៏ល្អនេះមិនអាចរង្គោះរង្គើដោយទំនៀមទម្លាប់ខាងលោកិយ ការវាយប្រហាររបស់សាតាំង និងការផ្លាស់ប្តូររូបកាយនោះ

ទេ។ ២) គោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន គឺជាប្រភពផ្តល់សុវត្ថិភាព និងភាពក្លាហានដល់យើង។

គោលលទ្ធិនេះធ្វើឱ្យយើងដឹងអំពីសុវត្ថិភាពនៅក្នុងតំបន់យូ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គោលលទ្ធិនេះធ្វើឱ្យយើងរក្សាភាពស្មោះត្រង់ក្នុងភាពអាម៉ាស់និងការបៀតបៀន។ តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ «យើងឲ្យជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ហើយគេនឹងមិនវិនាសឡើយ ហើយគ្មានអ្នកណាឆក់យកគេពីដៃខ្ញុំឡើយ។ « (យ៉ូហាន 10:28) ពួកបរិសុទ្ធីកាយជាជាងនៅក្នុងព្យុះនៃភាពងងឹត អារម្មណ៍សុវត្ថិភាពរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងការប្រយុទ្ធដ៏អាក្រក់បំផុតគឺបានកើតឡើង មិនមែនដោយការបោះបង់ចោលខ្លួនគាត់នៅក្នុងអំណាចដ៏ទន់ខ្សោយរបស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយការធានាថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានប្រគល់ទៅក្នុងដៃនៃព្រះដ៏មានគ្រប់ព្រះចេស្តា។ យោងទៅតាមទំនុកចិត្តរបស់អ្នកជឿក្នុងការជឿលើការកំណត់ទុកជាមុន អារក្ស និងមនុស្សអាក្រក់មិនអាចធ្វើបាបពួកបរិសុទ្ធនៅក្រោមដៃរបស់ព្រះបានទេ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានប្រើដើម្បីសម្រេចបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។

(៣) គោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ធ្វើឱ្យបុរសមានចិត្តរាបទាប ដោយសង្កត់ធ្ងន់លើសកម្មភាពអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដល់ការសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។

ប្រសិនបើអ្នកជឿមិនដឹងពីផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដែលបានបើកបង្ហាញក្នុងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនទេ នោះគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើជាអ្នកជឿទន់ខ្សោយនោះទេ។ បុរសបែបនេះមិនយល់ពីភាពសម្បូរបែបនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ និងព្រះគុណរបស់គាត់ដែលបានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវនោះទេ។ គោលលទ្ធិនៃការកំណត់

ទុកជាមុនរបស់ទ្រង់បង្ហាញថា របស់ល្អទាំងអស់របស់យើងកើតចេញពីព្រះគុណនៃព្រះ។ គោលលទ្ធិនេះធ្វើឲ្យពួកបរិសុទ្ធយល់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះកើតចេញពីព្រះគុណតែប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនប្រសើរជាងមនុស្សដែលត្រូវបានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកចាត់ទុកប្រជាជនកុំឲ្យបានសង្គ្រោះដោយចិត្តមេត្តា និងស្លូតបូតជាង។ហើយសូមអរព្រះគុណដល់ព្រះជារៀងរហូត។

(4) ប្រព័ន្ធនៃគំនិតនៃជំនឿដែលចេញពីគោលលទ្ធិនេះយកឈ្នះលើគំនិតប្រឆាំងគ្រិស្តបរិស័ទទាំងអស់ និងគំនិតមិនពិតផ្សេងទៀត។

ពួកអ្នកទ្រឹស្តីដែលមានទ្រឹស្តីគ្រិស្តសាសនា តែមិនប្រកាន់យកគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន គិតថាគោលលទ្ធិនៃដង្វាយធួន និងកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងភាពមិនអាចទៅរួចទាំងស្រុងរបស់មនុស្ស និងគោលលទ្ធិសំខាន់ៗផ្សេងទៀតត្រូវបានបំផ្លាញ។ ដោយសារតែគោលលទ្ធិនេះ ទីបំផុតការអះអាងរបស់ពួកគេក្លាយទៅជាពាក្យឥតប្រយោជន៍។ ដូចនេះដែរ ការធ្វើឱ្យគោលលទ្ធិសំខាន់ក្លាយជាទន់ខ្សោយមកដល់ទំនោរមិនយកចិត្តទុកដាក់។

3. ការស្រាវជ្រាវប្រវត្តិសាស្ត្រចំពោះជំនឿកំណត់ទុកជាមុននៃសាសនា Calvinism (5, 6, 28)

មុនពេល Augustine បិតាសាសនាចក្រក៏មិនបានធានានូវគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនដែរ ពីព្រោះមុនពេល Augustine ទ្រឹស្តីមិនពិតនៃដែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនទាន់ត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅឡើយ។ ដូចដែលវាបានមកដល់នៅពេលនៃ Augustine យោងទៅតាមគំនិតនៃការប្រឆាំងនឹងការ

កំណត់ទុកជាមុនដោយ Pelagius ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្របាន ពិចារណាគំនិតនៃផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ Augustine បានធានាគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយបានផ្សព្វផ្សាយវា។ថ្ងៃ នៃ Augustine ដែលបង្រៀនគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបានត្រឹមត្រូវ អាចត្រូវបានគេហៅថាជាពេលវេលាមាសនៃក្រុមជំនុំ។

ប៉ុន្តែនៅក្នុងថ្ងៃមជ្ឈិមសម័យ ព្រះវិហារម្តងទៀតត្រូវបានខូច ហើយហូរចូល ទៅក្នុងសាសនា ហើយត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងពិធីសាសនា និងគោល លទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយទិដ្ឋភាពនៃការបូជាគឹងងឹត។ អាស្រ័យ ហេតុនេះ សីលធម៌របស់ពួកជំនុំត្រូវបានបង្ខូច ហើយអំពើបាបរបស់បព្វជិត គឺអាក្រក់មិនអាចពិពណ៌នាបាន។ នៅយុគសម័យមជ្ឈិមសម័យក៏ Gottschalk និង WI ច្រាំងថ្មចោទបន្ទាប់ពី Augustine គឺជាអ្នកកែទម្រង់មុន ពេលកំណែទម្រង់។ ពួកគេជឿលើការកំណត់ទុកជាមុន និងភាពជាម្ចាស់ អធិបតេយ្យភាពនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ នៅថ្ងៃនោះ ពិធីជប់លៀង Waldo ក៏អាច ជាអ្នកនិយមអាល់ភីនមុន Calvin ផងដែរ។ ពួកគេមិនអាចបញ្ចប់ការគៀប សង្កត់បានទេ ជីវិតអ្នកទោសបាននិរទេសជីវិតនៅក្នុងពេលងងឹត។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារ យើងអាចនិយាយបានថា ការកែទម្រង់គឺជា ថ្ងៃមាស។ ក្នុងគ្រានេះ អ្នកដឹកនាំជំរាបសួរ លោក Luther និង Calvin គឺជា អ្នកជឿដើម្បីជឿលើការកំណត់ទុកជាមុន។ គណបក្ស Luther ក្រោយមក ត្រូវបានកាត់បន្ថយបន្តិចម្តងៗ ហើយបានយកគោលលទ្ធិមកបិទចូលទៅ ក្នុងលទ្ធិអាមេរិកាំង ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ រូបភាពដែលខូចនៃព្រះវិហារក៏ កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរបន្តិចម្តងៗ។ ដោយសារការបន្តឡើងវិញ Calvinism តែងតែ រក្សាលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន និងភាពជាអធិបតេយ្យភាពជា

ព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីការបន្តឡើងវិញ ព្រះវិហារ Luther បានធ្វើឱ្យខូចដល់គំនិតនៃផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ពួកគេត្រូវបានប្រព្រឹត្តខុសគ្នា ហើយត្រូវបានហៅឱ្យទៅព្រះវិហារ Lutheran ។វាគឺជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រដែលភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាពនៃព្រះ និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបានផ្តល់នូវសេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំ។ ការក្លែងបន្លំបាននិយាយថា "អ្នកកែទម្រង់បានយកការរៀបចំជាប្រព័ន្ធ និងអាកប្បកិរិយាខាងទ្រឹស្តីធ្ងន់ធ្ងរ។ ថ្ងៃងងឹតដែលពិបាកបំបែកត្រូវការអ្នកគិតខ្លាំង។ អ្នកជឿលើអធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់ និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន។ «យើងគិតថាចលនាកំណែទម្រង់គឺដូចជាលោក Augustans ដែរ។ ជំនឿចំពោះការកំណត់ទុកជាមុន នៅក្នុងថ្ងៃដែលខូចនៃសាសនាចក្រ ពួកគេអាចបំបែកគំនិតអបិយជំនឿទាំងអស់។

យើងចាំថាអ្នកតវ៉ារបស់ជនជាតិអង់គ្លេស (អ្នកជឿដែលបានកែទម្រង់) នៅក្នុងថ្ងៃបៀតបៀនរបស់ព្រះមហាក្សត្រិយានី Mary ត្រូវបាននិរទេសទៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបានរៀនទ្រឹស្តីពី Calvin បន្ទាប់ពីនោះនៅឯមហាក្សត្រី Elizabeth ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំព្រះវិហារ។ អ្នកកែទម្រង់របស់ Scott និងពួកបរិសុទ្ធអង់គ្លេស គឺជាអ្នកការពារសេចក្តីពិតនៅថ្ងៃនោះ។ Macauly បាននិយាយថា "ពួកបរិសុទ្ធគឺជាហ្វូងមនុស្សដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលពិភពលោកបានបង្កើតមក" ។ ហើយ Bancroft បានប្រកាសថា "ប្រជាជនអង់គ្លេសបានក្លាយជាប្រជាជននៃបេសកកម្មសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ"។

Cromwell គឺជាអ្នកកាន់សាសនា Calvinistic ដែលរឹងមាំជាងមុនក្នុងការជឿលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយពួកគេគាត់បានបណ្តុះបណ្តាលយោធារបស់គាត់ជាមួយនឹងគំនិត Calvinistic ។ ជាលទ្ធផល យោធាមាន

ភាពស្មោះត្រង់ និងក្លាហាន ដែលពួកគេមិនអាចមើលឃើញនៅពេលដំបូង។យោធាបរិសុទ្ធនេះមិនចុះចាញ់ឡើយ រហូតដល់ពួកគេកាន់កាប់មួយទៀត ហើយពួកគេបានបំផ្លាញវត្ថុដែលតវ៉ាប្រឆាំងពួកគេជាដាច់ខាត។ យោធានេះមិនបានស្តាប់តាមពាក្យសច្ចាប្រណិធាន គ្មានមនុស្សប្រមឹក និងល្បែងស៊ីសង ហើយបន្ទាប់មក ក= សម្រាប់តំបន់កាន់កាប់របស់ខ្លួន ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ និងស្ត្រីត្រូវបានគោរពយ៉ាងមានតម្លៃ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយដូចតទៅថា "នៅសតវត្សទី 17 បញ្ហានយោបាយរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់គឺពឹងផ្អែកលើបញ្ហាអង់គ្លេស។ បើសិនជាពួកបរិសុទ្ធមិនមានទេ នៅក្នុងពិភពលោក សេរីភាពនយោបាយប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទេ»។ ទោះបីជាជនជាតិអង់គ្លេសបានផ្តល់មកុដនៅ Cromwell បីដងក៏ដោយគាត់បានបដិសេធ។ គំនិតនៃជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺជាប្រព័ន្ធនៃគំនិតទ្រឹស្តីរបស់លោក John Calvin ជាក់ស្តែង។ តាមរយៈពួកគេ សេរីភាពនៅអង់គ្លេសត្រូវបានទ្រទ្រង់។ Fiske បាននិយាយថា "មនុស្សជាតិត្រូវបានសងបំណុលយ៉ាងច្រើនដោយ Calvin" ។ នៅស្កុតឡេន ភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាព និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបានអនុវត្តតួនាទីដ៏អស្ចារ្យ។ អ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យបាននិយាយថាមុនពេលលទ្ធិ Calvinism ចូលទៅក្នុងស្កុតឡេន ប្រទេសនេះគឺងងឹត។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនស្កុតគឺជាទាសកររបស់ព្រះវិហាររ៉ូមដោយគ្មានគោលបំណង។ ឧបាយកលរបស់ឪពុកប្រើក្នុងខ្លួនក្នុងចិត្ត និងសីលធម៌គឺអវិជ្ជា ពុករលួយ ហើយស្ថិតនៅក្នុងកម្រិតទាប»។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ Bunckle បាននិយាយថា "បន្ទាប់មកប្រជាជន scotch មានភាពកខ្វក់ ក្រខ្សត់ និងវេទនានៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេល្ងង់ និងអ

បិយជំនឿ"។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក John Knox បានជឿលើ Calvinism ហើយបានកើតឡើង។ គាត់ដែលមានអាយុលើសពី 4 ឆ្នាំជាង Calvin គឺជាអ្នកដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលត្រូវបានរៀននៅក្រោម Calvin នៅ Geneva អស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំ។ គាត់ដូចជាព្រះអាទិត្យរះនៅពេលយប់។ គាត់បានធ្វើឱ្យ Calvinism ជាសាសនាស្តុតឡែន។ ជាលទ្ធផល ស្តង់ដារសីលធម៌របស់ប្រទេសបានក្លាយជាគំរូរបស់ពិភពលោក។ កន្លែងដែលកាល់វីនមានគឺត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីការវាយតម្លៃថាអំណាចនៃអំពើបាបត្រូវបានបំផ្លាញ»។ Carlyle ដែលជាអ្នកនិពន្ធដ៏ល្បីល្បាញបាននិយាយថា "កិច្ចការដែល Knox បានធ្វើសម្រាប់ប្រទេសរបស់គាត់គឺការបង្កើតការរស់ឡើងវិញចេញពីសេចក្តីស្លាប់" ។ ហើយ Frouds ក៏បាននិយាយថា "បើគ្មាន John Knox ទេ ស្តុតឡែនដែលមនុស្សសម័យស្គាល់មិននៅដដែល"។

បន្ទាប់មកយើងអាចគិតអំពីប្រវត្តិនៃលទ្ធិកាល់វីននៃប្រទេសបារាំង។ Calvinists នៃប្រទេសបារាំងត្រូវបានគេហៅឱ្យ Huguenots ។ Huguenots ត្រូវបានជូនដំណឹងនៅក្នុងពិភពលោកយ៉ាងល្អ។ ភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌ និងវីរភាពរបស់ពួកគេត្រូវបានកោតសរសើរដោយសត្រូវ និងមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ សព្វវចនាធិប្បាយ Britannica បាននិយាយថា "ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ Huguenots តែងតែជាការពិតដ៏អស្ចារ្យដែលមិនរលាយបាត់ ហើយការបញ្ចេញមតិដ៏មានឥទ្ធិពលដែលត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងការធានាខាងសាសនា។" គួរឱ្យសោកស្តាយនៅថ្ងៃទី 24 ខែសីហា ឆ្នាំ 1572 ការសម្លាប់រង្គាលនៅ St. Bartholomew's Day បានធ្វើឱ្យចំនួនដ៏ច្រើននៃការស្លាប់របស់ Huguenots ។ បន្ទាប់មកចំនួននៃការស្លាប់របស់ Huguenots គឺប្រហែល 60000 នាក់ ឬ 50000 នាក់ ប៉ុន្តែ Schaff ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារ

ដ៏អស្ចារ្យបាននិយាយថា 30000 នាក់។ តាមរយៈការសម្លាប់នេះ បារាំង បានបាត់បង់យ៉ាងខ្លាំង។ លោក Macauly ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រជនជាតិ អង់គ្លេស បាននិយាយថា "ពួក Huguenots ដែលត្រូវបាននិរទេសចេញពី ចក្រភពអង់គ្លេស គឺខ្ពស់ជាងមនុស្សទូទៅ ជាងជនជាតិអឺរ៉ុបដទៃទៀត ទាំង ផ្នែកបញ្ញា និងខាងសីលធម៌ Lecky ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យ គឺជា មនុស្សត្រជាក់ ប៉ុន្តែចំពោះ Huguenots បាននិយាយថា "ការសម្លាប់ Huguenots មានន័យថាដើម្បីលុបការចាប់ផ្តើមនៃប្រទេសដែលមានភាព ស្មោះត្រង់បំផុត, សំឡេងបំផុត, បុរសដែលមានគុណធម៌បំផុតនិងបុរសភ្លឺ បំផុត។តាមរយៈនេះ ផ្លូវនៃអំពើពុករលួយដោយមិនគេចពីប្រទេសបារាំងត្រូវ បានបើក។ ប្រសិនបើនាងមិនមានព្រឹត្តិការណ៍សម្លាប់នេះទេ គំនិតរបស់ Huguenots អាចនឹងទម្លុះអំណាចនៃការសង្ស័យដែលធ្វើឱ្យសាសនា និង នយោបាយបារាំងខូច។ យើងចងចាំចំណុចនេះនៅក្នុងកំណែទម្រង់នៃ ប្រទេសបារាំង។ លទ្ធផលនៃការធ្វើកំណែទម្រង់របស់ប្រទេសបារាំងបានធ្វើ ឱ្យមនុស្សជាតិទាំងអស់រីលត្រលប់ទៅរកមនុស្សជាតិវិញ ចេញពីលទ្ធិនិយម ហើយទម្លាក់ចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ដើម្បីមើលងាយពិភពលោកខាងមុខ ស ច្ចៈ និងសាសនា ប៉ុន្តែស្រឡាញ់សម្ភារៈនិយម។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្ស ជាតិនៃពិភពលោកបានសាយភាយចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ហើយមើលងាយ សីលធម៌ សុចរិតភាព សិទ្ធិអំណាច និងសាសនា ហើយបានបោះចោលលទ្ធិ ទេវនិយម ហើយធ្វើឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកលទ្ធិមនុស្សនិយមវិញ ហើយចុង ក្រោយត្រូវបានពុករលួយក្នុងបដិវត្តកុម្មុយនិស្ត។ បដិវត្តន៍បារាំងនិងបដិវត្ត កុម្មុយនិស្តមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រទេសបារាំងត្រូវបានដក ហូតដោយពួកគេបានសម្លាប់ Huguenots ដែលជាអំណាចតែមួយគត់នៃការ

ពិត និងដំណើរការតែមួយគត់នៃលទ្ធិសាសនា។ ថ្ងៃនេះរូបភាពបង្ហាញពីភាពអាប់អួរក្នុងពិភពសិល្បៈចេញមកក្រៅទីក្រុងប៉ារីស ហើយទំនៀមទម្លាប់ច្រលំក៏លេចចេញជារូបរាងមិនតិចដែរ។

ដូចដែលយើងគិតពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃសាសនា Calvinism យើងចងចាំការពិតដែលថាប្រទេសនេះមានទុក្ករបុគ្គលជាច្រើនត្រូវបានសម្លាប់ដោយភ្លើង ឬនៅក្នុងសក្តានុពល ឬនៅក្រោមគែមដាវ ឬនៅលើអាលវ៉ាបានសម្លាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទានជាច្រើន។ ប៉ុន្តែការជិះជាន់របស់អេស្ប៉ាញចំពោះពួកប្រូតេស្តង់ហូឡង់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការប្រយុទ្ធគ្នានៃជំនឿនៃវីរភាពកាល់វីននៅទីបំផុត។ ប្រវត្តិវិទូបាននិយាយថា ប្រសិនបើពួកគេគ្មានគំនិតកាល់វីននិយមទេនោះ ពួកគេមិនអាចយកឈ្នះលើបញ្ហាបញ្ហាបានទេ។ អ្នកទុក្ករបុគ្គលភាគច្រើនក្នុងសម័យនេះគឺពួកកាល់វីន។ អ្នកជឿ Lutheran ពីរបីនាក់ និងគណបក្ស Arminius ត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្ម។ សាស្ត្រាចារ្យ Fruin បាននិយាយថា "នៅប្រទេសស្វីស នៅបាវ៉ាង នៅស្កុតឡែន អង់គ្លេស ហូឡង់ កន្លែងណាក៏ស្ថិតនៅលើគែមដាវដែរ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ Calvinism បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់។ "ជាពិសេស យើងមិនអាចបំភ្លេចទំនាក់ទំនងរវាងលទ្ធិបរិសុទ្ធនិងហូឡង់បានទេ។ ធម្មយាត្រាដែលបានភៀសខ្លួនចូលអាមេរិកចេញពីអង់គ្លេសបានមកដល់ហូឡង់មុនគេ ហើយបានទាក់ទងទៅកាន់ទ្រឹស្តី Calvinism ។ ជាពិសេស Clifton, Brewster ជាដើម ដែលជាវីរបុរសនៃសាកលវិទ្យាល័យ Cambridge បាននៅហូឡង់។ ពួកគេគឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏រឹងមាំដែលកាន់គោលការណ៍បកស្រាយរបស់ Calvin ក្នុងការពង្រឹងនៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។

ទីបំផុត តើសហរដ្ឋអាមេរិកមានប្រវត្តិយ៉ាងណា? Calvinism គឺជាជំនឿ
របស់ពួក Puritans ដែលជិះលើកប៉ាល់ May Flower និងនិរទេសខ្លួន។អាល
វ៉ាបានសម្លាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទានជាច្រើន។ ប៉ុន្តែការជិះជាន់របស់អេស្ប៉ាញ
ចំពោះពួកប្រូតេស្តង់ហូឡង់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការប្រយុទ្ធគ្នានៃជំនឿនៃវីរ
ភាពកាល់វីននៅទីបំផុត។ ប្រវត្តិវិទូបាននិយាយថា ប្រសិនបើពួកគេគ្មាន
គំនិតកាល់វីននិយមទេនោះ ពួកគេមិនអាចយកឈ្នះលើបញ្ហាបញ្ហាបានទេ។
អ្នកទុក្ករបុគ្គលភាគច្រើនក្នុងសម័យនេះគឺពួកកាល់វីន។ អ្នកជឿ Lutheran
ពីរបីនាក់ និងគណបក្ស Arminius ត្រូវបានធ្វើទុក្ករកម្ម។ សាស្ត្រាចារ្យ Fruin
បាននិយាយថា "នៅប្រទេសស្វីស នៅបារាំង នៅស្កុតឡែន អង់គ្លេស ហូ
ឡង់ កន្លែងណាក៏ស្ថិតនៅលើគែមដាវដែរ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ Calvinism
បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់។ "ជាពិសេស យើងមិនអាចបំភ្លេចទំនាក់ទំនង
រវាងលទ្ធិបរិសុទ្ធ និងហូឡង់បានទេ។ ធម្មយាត្រាដែលបានភៀសខ្លួនចូល
អាមេរិកចេញពីអង់គ្លេសបានមកដល់ហូឡង់មុនគេ ហើយបានទាក់ទងទៅ
កាន់ទ្រឹស្តី Calvinism ។ ជាពិសេស Clifton, Brewster ជាដើម ដែលជាវីរ
បុរសនៃសាកលវិទ្យាល័យ Cambridge បាននៅហូឡង់។ ពួកគេគឺជាអ្នក
ដឹកនាំដ៏រឹងមាំដែលកាន់គោលការណ៍បកស្រាយរបស់ Calvin ក្នុងការពង្រឹង
នៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។

ទីបំផុត តើសហរដ្ឋអាមេរិកមានប្រវត្តិយ៉ាងណា? Calvinism គឺជាជំនឿ
របស់ពួក Puritans ដែលជិះលើកប៉ាល់ May Flower និងនិរទេសខ្លួន។ពួក
គេបានចូលទៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបានបើកបង្ហាញដើម្បីចាប់ផ្តើម
គ្រប់យ៉ាងដោយសេចក្តីជំនឿ។ ពួកគេត្រូវបានតាំងទីលំនៅជាចម្បងនៅ
តំបន់ Stern នៃអាមេរិក។ តំបន់ភាគខាងកើតរបស់អាមេរិកជាតំបន់ដែល

មានភាពរីកចម្រើនបំផុតក្នុងវប្បធម៌អាមេរិក។ សព្វថ្ងៃនេះ អាមេរិកខាងលិចទាបជាងតំបន់ភាគខាងកើតក្នុងកម្រិតវប្បធម៌ ហើយវប្បធម៌របស់មនុស្សត្រូវបានទទួលយកដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ ឥឡូវនេះយើងព្យាយាមពិនិត្យឡើងវិញនូវប្រវត្តិនៃសកម្មភាពរបស់ Calvinists នៅដើមដំបូងនៃការបង្កើតរបស់អាមេរិក។ លោក William Penn ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្សែបន្ទាត់នៃជំនឿរបស់អឺរ៉ូ គាត់គឺជាបុរសដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ក្នុងការត្រួសត្រាយផ្លូវរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក។ ប្រជាជនបាននិយាយថាក្នុងចំណោមជនជាតិអាមេរិកចំនួន 300 លាននាក់ មនុស្ស 900000 នាក់បានចេញពីបន្ទាត់ Scott ដែលបានទទួលគំនិត Calvinistic របស់ John Knox និង 600000 នាក់បានមកពីជនជាតិអង់គ្លេស Puritans ហើយ 400000 នាក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Calvinists ក្នុងត្រកូល Dutch និង Gemini ។ ហើយក្នុងចំណោមពួកគេ មេតូឌីសក៏មានគោលលទ្ធិចំនួន 39 ផងដែរ ដើម្បីទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងពីកូនគោ។ ដូចដែលយើងឃើញចំនួនប្រជាជន 2/3 នៅក្នុងសហសម័យបានទទួលគំនិត Calvinistic ។ ហើយនៅក្នុងសង្គ្រាមនៃឯករាជ្យភាពរបស់អាមេរិក ពួកប្រេសប៊ីធើរៀនដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងគោរពតាម Calvinism បានអនុវត្តតួនាទីសំខាន់។ ដូច្នេះទឹកដីអង់គ្លេសបានហៅសង្គ្រាមឯករាជ្យរបស់អាមេរិកសម្រាប់ការបះបោរ Presbyterian ជាការរិះគន់វា។ បុរសម្នាក់ដែលស្មោះត្រង់នឹងស្តេចអង់គ្លេស George III បានផ្ញើលិខិតរបស់គាត់ដូចខាងក្រោម; ខ្ញុំបានផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទៅឱ្យ Presbyterians សម្រាប់បញ្ហាគ្រោះថ្នាក់មួយ។

ពួកគេត្រូវបានគេប្រើសម្រាប់ចលនាដូចជាស្ថានការណ៍ដ៏ក្តៅគគុក ហើយតែងតែគេប្រហារជីវិតប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាល (រដ្ឋាភិបាលអង់គ្លេស)»។

Taint ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រជនជាតិបារាំង មិនមែនជាអ្នកកាន់សាសនាទេ។ គាត់បាននិយាយទៅកាន់ជំនឿរបស់ Calvinistic ដូចតទៅនេះថា ទាំងនេះគឺជាវីរបុរសពិតប្រាកដរបស់អាមេរិក ទោះបីជាខ្សែរជ្ជទាយាទ Steward ត្រូវបានពុករលួយក៏ដោយ ពួកគេបានបង្កើតចក្រភពអង់គ្លេស ពួកគេបានបង្កើតសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយកូនចៅរបស់ពួកគេបានបង្កើតប្រទេសអូស្ត្រាលី និងធ្វើអាណានិគមលើពិភពលោកទាំងមូល។ នៅពេលដែលសង្គ្រាមនៃឯករាជ្យភាពរបស់អាមេរិក ព្រះវិហារ Presbyterian ក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃព្រះវិហារ Methodist មិនត្រូវបានរៀបចំជាប្រព័ន្ធទេ ប៉ុន្តែបានគាំទ្រដល់ក្រុមជំនុំដើមនៅក្នុងភាសាអង់គ្លេសដែលអាចគិតបាន។ ហើយនិកាយបាទីស្ទមិនបានបង្កើតជាក្រុមជំនុំបង្រួបបង្រួមទេ និកាយមេតូឌីស មិនបានជូនដំណឹងជាប្រព័ន្ធទេ ហើយនិកាយ Squeak (គណបក្សរង្គោះរង្គើ) គឺជាក្រុមជំនុំដែលមិនប្រឆាំងតវ៉ា ដែលផ្ទុយពីសង្គ្រាមជាមូលដ្ឋាន។ លោក D'Daubigny ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រជនជាតិបារាំងបាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "Calvin គឺជាអ្នកសាងសង់ដើម្បីបង្កើតសហរដ្ឋអាមេរិកដែលជាប្រទេសដ៏អស្ចារ្យ។ ពួក Puritans បានចាកចេញពីចក្រភពអង់គ្លេសនៅពេលស្តេច I James ទៅ New England (ឈ្មោះនៃតំបន់មួយនៅអាមេរិក) ហើយបានមកដល់ហើយបង្កើតអាណានិគមដ៏មានឥទ្ធិពលជាច្រើនដែលពិតជាពួកគេគឺជាសិស្សរបស់ Calvin ក្នុងគំនិត។ ដូចដែលយើងឃើញអាមេរិចបានធំឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយពួកគេមានមោទនភាពចំពោះអ្នកកែទម្រង់ (Calvin) ដែលជាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។៣១ ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយអ្វីទៅនឹងការទាំងនេះ? បើព្រះគង់សម្រាប់យើង តើអ្នកណាអាចប្រឆាំងនឹងយើង? 32 អ្នកណាមិនប្រណីព្រះរាជបុត្រារបស់ខ្លួនទេ តែបាន

លះបង់ព្រះរាជបុត្រាដើម្បីយើងទាំងអស់គ្នា ម្តេចក៏ព្រះអង្គមិនប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើងដោយសប្បុរស?

33 តើអ្នកណានឹងចោទប្រកាន់អ្នកអើសតាំងរបស់ព្រះ? វាគឺជាព្រះដែលរាប់ជាសុចរិត។ ក្នុងចំណោមពាក្យ «អ្នកអើសតាំងរបស់ព្រះ» សំដៅលើ កូល ៣:១២, ២ ធីម៉ូថេ ២:១០, ទី ១:១ កូរិនថូស ១:២៧, អេភេសូរ ១:៤។ ហេតុផលតែមួយគត់ដែលពួកអ្នកជឿមិនត្រូវបានថ្កោលទោសគឺការពិតដែលថាព្រះបានទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាមនុស្សសុចរិត។ . ទោះបីជាពួកគេមិនបានរាប់ជាសុចរិតដោយលោកក៏ដោយ ព្រះបានចាត់ទុកពួកគេថាជាអ្នករាប់ជាសុចរិតដោយសារព្រះលោហិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

34 ខគម្ពីរនេះប្រកាសថា គ្មានអ្វីអាចបំបែកពួកបរិសុទ្ធនៅក្រោមការការពារនៃអំណាចដ៏អស្ចារ្យ និងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទបានទេ។ បើគាត់មានតែអំណាចដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ គាត់មិនអាចការពារយើងរហូតបានទេ ប៉ុន្តែគាត់មានតែសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានអំណាច គាត់មិនអាចធ្វើដូច្នោះបានឡើយ។ ប៉ុន្តែ (1) ព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់យើង ហើយបានសុគតជំនួសយើង (2) ព្រះគ្រីស្ទមានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះសេចក្តីស្លាប់ ហើយបានរស់ឡើងវិញពីសេចក្តីស្លាប់ (3) ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយជាអ្នកដែលគង់នៅខាងស្តាំស្ថានសួគ៌ ហើយទូលអង្វរ។ ពួកយើង។ យើងដែលបម្រើព្រះអម្ចាស់បែបនេះ ហើយគ្មានហេតុផលណាមួយត្រូវបោះបង់ចោលសេចក្តីសង្គ្រោះឡើយ។ « តើអ្នកណានឹងបំបែកយើងចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទ? "។

៣៥-៣៧ តើនឹងមានទុក្ខលំបាក ឬទុក្ខព្រួយ ឬការបៀតបៀន ឬទុរ្ភិក្ស ឬភាពអាក្រាត ឬគ្រោះថ្នាក់ ឬដោយដាវ? ពាក្យនេះបង្ហាញពីទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខ

ព្រួយជាអតិបរមានៅក្នុងពាក្យ។ នៅទីនេះគាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ថា គ្មានទុក្ខ លំបាក និងគ្មានទុក្ខលំបាកណាអាចកាត់ផ្តាច់ពួកបរិសុទ្ធពិតចេញពីសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទបានឡើយ។ ពាក្យថា "ទុក្ខវេទនា" គឺជាឈ្មោះ សរុបនៃរឿងលំបាកទាំងអស់ដែលបានបង្ហាញនៅខាងក្រោមវា។ "ទុក្ខព្រួយ" គឺជាទុក្ខលំបាកដែលមិនត្រូវរួចផុតឡើយ ពួកបរិសុទ្ធបានភ្លក់រសជាតិនៃសេ ចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះនៅពេលនោះ។ (ទំនុកដំកើង ៤:១)។ « ការបៀតបៀន » គឺជាពរជ័យដល់ពួកបរិសុទ្ធ ។ (ម៉ាថាយ ៥:១០-១១)។ «សម្រាប់អ្នករាល់ គ្នាយើងត្រូវបានគេសម្លាប់ពេញមួយថ្ងៃ; ពាក្យនេះត្រូវបានដកស្រង់ចេញពី ទំនុកតម្កើង 44:22 ដែលមានន័យថា វាមិនមែនជារឿងចម្លែកទេដែលអ្នក ជឿត្រូវរងទុក្ខ ប៉ុន្តែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ច្បាប់ទូទៅ។ ពាក្យ "ពេញមួយថ្ងៃ" គឺ ដូចគ្នាទៅនឹង "ជានិច្ច" ។ ៣៧ ទេ ក្នុងការទាំងអស់នេះ យើងច្រើនជាងអ្នក ឈ្នះតាមរយៈព្រះអង្គដែលស្រឡាញ់យើង។ នេះបដិសេធការពិតដែលថា ជ័យជំនះគ្រប់គ្រាន់នៃអ្នកជឿរបស់យើងសន្មតថាជាអំណាចរបស់យើងទាំង ស្រុង។ នេះបញ្ជាក់ថាជ័យជម្នះគ្រប់គ្រាន់របស់យើងសន្មតថាព្រះគ្រីស្ទ ស្រឡាញ់យើង។ នេះជាពាក្យសរសើរដល់សុវត្ថិភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ របស់យើង ដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទធានា។ ៣៨–៣៩ ប៉ុល បញ្ជាក់ម្តងទៀតអំពីលក្ខណៈសុវត្ថិភាពដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃអ្នក ជឿដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងការបន្តនៃ ខទី ៣៧ ក្នុងខគម្ពីរខាងលើ។ ពួកបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌មានពរជ័យជាងបើប្រៀបធៀបនឹងពួកបរិសុទ្ធនៃ ផែនដី ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនអាចនិយាយថា មួយនោះមានកម្លាំងខ្លាំងជាងអ្នក ដទៃទៀតទេ (ពួកបរិសុទ្ធនៅលើផែនដី)។ពួកបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌ និងអ្នក ជឿនៅលើផែនដី គឺដូចគ្នានឹងការពង្រឹងក្នុងការសង្គ្រោះ និងសុវត្ថិភាពរបស់

ពួកគេ ។ ប៉ុន្តែចរិតលក្ខណៈដែលបានពង្រឹង (លក្ខណៈដែលបានបញ្ជាក់) នៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនបានសន្មតថាជាកិច្ចការរបស់យើងទេ គឺមានតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ (ព្រះគ្រីស្ទ)។ (២៥, ៣៩) សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស់កល្បជានិច្ច ព្រះស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធ ធានាថាពួកបរិសុទ្ធមិនត្រូវបានបំផ្លាញជារៀងរហូត។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនេះមិនអាចប្រៃប្រួលបានដូចព្រះអង្គដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានឡើយ។ ទោះបីជាគាត់ជាអ្នកបរិសុទ្ធក៏ដោយ គាត់អាចត្រូវបានបរាជ័យជាបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែតាមរយៈការបរាជ័យរបស់គាត់ ការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើស (ការពិតដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ) មិនត្រូវបានបំផ្លាញទេ។ ប្រសិនបើគាត់គឺជាពួកបរិសុទ្ធដែលបានជ្រើសរើសពិត នៅពេលណាក៏ដោយ គាត់នឹងមានថ្ងៃដើម្បីប្រែចិត្តនៅក្នុងពេលវេលាដឹង ឬពេលវេលាដែលមិនស្គាល់របស់គាត់ ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។ ដាវីឌដែលខូចបណ្តោះអាសន្នបានត្រឡប់មកវិញ ហើយពេត្រុសក៏ត្រឡប់មកវិញ។ បើប្រៀបធៀបអ្នកជឿប្រៀបដូចជាមនុស្សឡើងភ្នំ។ ក្នុងចំណោមបុរសឡើងលើកំពូលភ្នំ គាត់អាចនឹងត្រូវជាន់លើថ្ម ឬដើមឈើ។ ហើយគាត់អាចនឹងត្រូវទទួលបានការបាត់បង់ដ៏ធំ។ ប៉ុន្តែគាត់ងើបឡើងវិញហើយអាចទៅដល់គោលដៅគឺកំពូលភ្នំ។ ដូច្នេះ ទោះបីពួកបរិសុទ្ធជួបរឿងអាក្រក់ខ្លះក៏ដោយ ក៏យើងមិនអាចផ្តោលទោសគាត់បានឆាប់ដៃរ ព្រោះអ្នកត្រូវបំផ្លាញចោល។ យើងគ្រាន់តែចង្អុលរឿងអាក្រក់ ហើយប្រយ័ត្នចំពោះវា។ ប្រសិនបើគាត់មិនប្រែចិត្តទេ យើងអាចដាក់វិន័យដល់គាត់ក្នុងន័យរង់ចាំការប្រែចិត្ត។កំណត់ចំណាំរិះគន់

ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះវិញ្ញាណនៃជីវិតបានប្រោសអ្នករាល់គ្នាក្នុងព្រះគ្រីស្ទ
យេស៊ូវឲ្យរួចពីក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់។ (ខទី 2) K. Barth
បាននិយាយដូច្នេះនៅក្នុងគោលលទ្ធិនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ នោះគឺ
"ប្រសិនបើយើងគិតថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជាទំនាក់ទំនងនៃកម្មសិទ្ធិរបស់
យើង នោះវាមិនមែនជាគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ"។ (Wir meinen
nicht den Geist, sofern wir ihn "wir" និង mit "haben" in Verbindung
brigen "។ – Romerbrief, ទំព័រ 257)។ ដោយសារតែលោក K. Barth បាន
និយាយនៅក្នុងវិចារណកថាខ្លាំងដូច្នេះហើយគាត់បានវង្វេងចេញពីការពិត។
ព្រះគម្ពីរចែងថា យើងជាព្រះវិហាររបស់ព្រះ (១ Cr. ៣:១៦-១៧) ហើយ
យើងបានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (យ៉ូហាន ៧:៣៩, ១កូរិនថូស ៧:៤០)
ដូច្នេះ អ្នកជឿទទួលការគង់នៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ជាព្រះគុណរបស់គា
ត់។ នៅក្នុងអត្ថន័យដ៏ថ្លៃថ្នូ គឺយើងទទួលបានព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ជាការ
ពិតណាស់ ការកាន់កាប់នេះមិនមានន័យថា យកជាសេរីភាពរបស់បុរស
និងសិទ្ធិរបស់គាត់នោះទេ។

ដ្បិតព្រះទ្រង់បានធ្វើអ្វីដែលក្រឹត្យវិន័យចុះខ្សោយដោយសាច់ឈាម មិនអាច
ធ្វើបាន។ ដោយការចាត់ព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ឲ្យមានរូបរាងដូចសាច់ឈាម
ដែលមានបាប និងដោយអំពើបាប នោះទ្រង់បានផ្តាំលទោសអំពើបាបក្នុង
សាច់ឈាម (ខ ៣)។

នៃខគម្ពីរនេះ K Barth បានអធិប្បាយថា "យើងជួបនឹងថ្មដែលជំពប់ដួល វិវរ
ណៈដ៏អស់កល្ប ដែលព្រះយេស៊ូវ អាប្រាហាំ និងផ្លាតូបានជួបរួចហើយ។ « (
Romerbrief ទំព័រ 260) ដូចដែលយើងឃើញវា K Barth មើលងាយភាព
ពិសេសនៃវិវរណៈរបស់ព្រះ។ លោកបានចាត់ទុកថា អ័ប្រាហាំ និងផ្លាតូបាន

ឃើញវិវរណៈដូចគ្នា។ ដូចដែលយើងឃើញដោយការបង្រៀននៃបទគម្ពីរវិវរណៈព្រះរបស់អ័ប្រាហាំត្រូវបានទទួលយក ប៉ុន្តែវិវរណៈនៃព្រះរបស់ផ្លាតូមិនអាចទទួលយកបានទេ។

ដ្បិតអស់អ្នកដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ គឺជាកូនរបស់ព្រះ។ (ខ១៤) ការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាអ្វីដែលអ្នកជឿពិតទាំងអស់ជួបប្រទះ។ (កាឡាទី ៥:១៨-២៤) ប៉ុន្តែ K Barth បាននិយាយក្នុងន័យថា អ្នកណាដែលមិនអាចជួបប្រទះថា «ទោះបីជាការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានកើតឡើងក្នុងកូនចៅរបស់ព្រះក៏ដោយ ក៏ឱកាសដែលនឹងជួបប្រទះយ៉ាងអស្ចារ្យ ករណីតណ្ហា និងជាបាតុភូតចិត្តសាស្ត្រ។ មិនបានកើតឡើងទេ។ គ្មានសញ្ញាណាមួយដែលថាការគង់នៅរបស់ព្រះអាចត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញឡើយ។ ហើយគ្មានជីវិតដែលពោរពេញដោយភាពពុះកញ្ជ្រោលដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពបន្តរវាងព្រះនិងមនុស្សនោះទេ។ ចុងបញ្ចប់និងការចាប់ផ្តើម សេចក្តីស្លាប់ និងជីវិត ការជំនុំជំរះ និងសេចក្តីសុចរិត គឺជាការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ការកំណត់អត្តសញ្ញាណកូនចៅនៃព្រះរបស់យើងបានកើតឡើង..» (រ៉ូមប៊ីរីហ្ស ទំព័រ ២៧៣)

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ការដឹកនាំនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែល K. Barth បាននិយាយថាគឺជាការប៉ះទង្គិចដល់ពិភពលោកនៃពេលវេលា និងលំហ ហើយការកំណត់អត្តសញ្ញាណកូនចៅរបស់ព្រះដែលអ្នកជឿបានទទួលមិនមែនជាមរតកអចិន្ត្រៃយ៍នោះទេ។ នេះបះបោរចំពោះការបង្រៀនគម្ពីរ។ ព្រោះការដែលព្រះបានហៅអ្នកជឿថាជាកូនរបស់ទ្រង់ក្នុងន័យដែល

ព្រះទ្រង់សន្យានឹងប្រទានមរតក។ (យ៉ូហាន ១:១២, ១៣, ៦:៣៩, ១០:២៨-
២៩)

ចំពោះអស់អ្នកដែលទ្រង់បានដឹងទុកជាមុន ទ្រង់ក៏បានកំណត់ទុកជាមុនថា
នឹងត្រូវតាមរូបព្រះរាជបុត្រារបស់ទ្រង់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានជាកូនច្បងក្នុង
ចំណោមបងប្អូនជាច្រើន។ (ខទី 29) K. Barth បានបដិសេធគោលលទ្ធិនៃ
ការកំណត់ទុកជាមុននៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តអូស្សូដក់ ហើយបាននិយាយថា
នៅទីនេះយើងជួបនឹងអាថិកំបាំងនៃការកំណត់ទុកជាមុនដែល Augustine
និងអ្នកកែទម្រង់សាសនាបានកំណត់ទុក។ " (Romebrief, ទំព័រ 308-309)
នៅពេលដែល K. Barth នៅទីនេះ ព្យាបាលគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជា
មុន គាត់បានប្រឆាំងនឹងវានៃទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់។ លោកបានមាន
ប្រសាសន៍ថា គោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនក្នុងទ្រឹស្តីកំណែទម្រង់គឺជា
ទេវកថា។ នោះគឺដូចជាបទគម្ពីរបានមានប្រសាសន៍ថា ការទទួលស្គាល់
ការកំណត់ទុកជាមុន មិនយល់ពីវិវរណៈត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែវាជាគំនិតសាមញ្ញ
របស់មនុស្ស។ នេះជាការគិតខុសដែលបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (វិវរ
ណៈ) ផ្ទាល់។ លោក K. Barth បាននិយាយថា ទំនាយខុសគ្នាទៅនឹងបទ
គម្ពីរ ពោលគឺ វាគឺជាការកំណត់ទុកជាមុនទ្វេរ ដែលកំណត់ទុកជាមុន ក្នុង
ពេលជាមួយគ្នានោះ មិនត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនទេ ក្នុងពេលដំណាលគ្នា
ដែលមិនកំណត់ទុកជាមុន គឺជាបុព្វកាល។ នេះជាការស្មានដើម្បីបំផ្លាញការ
ស្រមៃដែល K. Barth មាន។ អ្វីដែលឃើញពាក្យនៃបទគម្ពីរដូច្នេះ មិនមែន
ជាគម្ពីរទេ។

ធម្មទេសនា 30 រូបកាយស្លាប់ តែវិញ្ញាណបានរស់ឡើងវិញ (រ៉ូម ៨:៩-១០)

រូបកាយរបស់យើងបានស្លាប់ដោយសារអំពើបាបរបស់យើង (ខាងលើ ខ ១០)

«ហើយដូចដែលបានកំណត់ឲ្យមនុស្សស្លាប់ម្តង ហើយក្រោយមកការជំនុំជម្រះនឹងមក» (ហេ. ៩:២៧) បុរសនឹងត្រូវស្លាប់គ្រប់ពេល ហើយក៏ស្លាប់យ៉ាងងាយដែរ។ ដូចសព្វថ្ងៃនេះដែរដែលគ្រោះថ្នាក់ចរាចរណ៍កើតឡើងច្រើនមានច្រើនជាង។ រូបកាយរបស់មនុស្សប្រៀបដូចជាសពស្លាប់ ហើយថ្លៃបណ្ណាការក៏ត្រូវស្លាប់។ នេះជាក្រឹត្យរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរផ្តោតលើព្រលឹងរបស់យើង ព្រោះរូបកាយនេះប្រៀបដូចជារូបកាយស្លាប់។ ពេលយើងផ្តោតលើរាងកាយតាំងពីពេលដែលចិត្តគាត់កើតទុក្ខ ហើយគាត់ក៏ធ្វើបាបដែរ។ ជីវិតដែលចាត់ទុកព្រលឹងមានតម្លៃជាងរូបកាយក្នុងបេតុង's musically followings.

គាត់ខ្លាចការស្លាប់នៃព្រលឹងជាងការស្លាប់នៃរូបកាយរបស់គាត់។ មានន័យថា គាត់ព្រួយបារម្ភពីជំងឺនៃព្រលឹងជាងជំងឺរបស់ខ្លួន។ (មថ ១០:២៨) យោងទៅ ៥:៥។ ថ្ងៃមួយខ្ញុំឈឺបំពង់កមិនចង់លេប * ហើយខ្ញុំពិបាកចិត្តជាខ្លាំង។ (1967. 3.18) ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកខ្ញុំបានទូញសោកចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្ញុំដោយកំដៅ ហើយអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីខ្ញុំបានបន់ស្រន់ចិត្តខ្ញុំបានស្ងប់ ខ្ញុំមិនបារម្ភដើម្បីព្យាបាលការឈឺបំពង់កទេ។ បន្ទាប់មកខ្ញុំនៅរស់។

នៅក្នុង Mt 16:24-25 ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា "បន្ទាប់មកព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលប្រាប់ពួកសិស្សថា "បើអ្នកណាមកតាមខ្ញុំ ចូរឲ្យអ្នកនោះបដិសេធខ្លួនឯង ហើយលើកឈើឆ្កាងមកតាមខ្ញុំចុះ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសង្គ្រោះជីវិតខ្លួន អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិត តែអ្នកណាដែលបាត់បង់ជីវិតដោយយល់ដល់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងរកបាន»។ប្រៀនប្រដៅកាយរបស់ខ្ញុំ ហើយរក្សាវាឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រង ក្រែងលោខ្ញុំបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នកឯទៀត ហើយ ខ្ញុំនឹងត្រូវដកសិទ្ធិ»។ (១កូរិនថូស ៩:២៧) ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា «

ដូច្នេះ ចូរសម្លាប់អ្វីៗដែលនៅផែនដីក្នុងអ្នករាល់គ្នាដូចជា អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ភាពមិនបរិសុទ្ធ តណ្ហា សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់ និងការលោភលន់ ដែលជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ»។ (កូឡ. ៣:៥) ពាក្យនេះមិនមានទេ។ មានន័យថា ការបូជាកាយ ប៉ុន្តែមានន័យថា យើងគួរធ្វើកាយវិការអាក្រក់ជាងវិញ្ញាណ ហើយយើងគួរតែបូជារូបកាយសម្រាប់ព្រលឹងរបស់យើង។

វិញ្ញាណមានជីវិត (ខាងក្រោមខ១០)

ដូចដែលអត្ថបទនោះបាននិយាយថា លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដ៏អស់កល្បនៃការសង្គ្រោះនៃអ្នកជឿ គឺជាការពិតដែលថាគាត់បានក្លាយជាបុរសនៃព្រះវិញ្ញាណ។ (ខ៩) តើបុរសនៃព្រះវិញ្ញាណជាអ្វី? បុរសនៃព្រះវិញ្ញាណមានន័យថា បុរសដែលព្រះវិញ្ញាណសណ្ឋិតនៅក្នុងគាត់។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទរស់នៅក្នុងស្ថានភាពដែលមិនអាចបំបែកចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជារៀងរហូត។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានទាយរួចហើយថា អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទក្លាយជាមនុស្សដ៏វិសេសនៃព្រះវិញ្ញាណ។ សៀវភៅយេរេមាបានចែងថា៖ «ព្រោះនេះជាសម្ពន្ធមេត្រីដែលយើងនឹងធ្វើជាមួយនឹងវង្សអ៊ីស្រាអែលក្រោយថ្ងៃនោះ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ៖ យើងនឹងដាក់ច្បាប់របស់យើងនៅក្នុងពួកគេ ហើយយើងនឹងសរសេរវានៅក្នុងចិត្តគេ។ ហើយយើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់យើង»។ (យេ. យើងនឹងដកបេះដូងថ្មចេញពីសាច់ឈាមរបស់គេ ហើយឲ្យបេះដូងជាសាច់ឈាម»។

(អេស. ១១:១៩) ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «យើងនឹងឲ្យអ្នកនូវចិត្តថ្មី ហើយវិញ្ញាណថ្មីនឹងដាក់នៅក្នុងអ្នក។ ហើយយើងនឹងដកបេះដូងថ្មចេញពីសាច់ឈាមរបស់អ្នក ហើយនឹងផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវបេះដូងសាច់ឈាម»។ (អេក

៣៦:២៦)។ ការព្យាករណ៍ខាងលើត្រូវបានសម្រេចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ពួកបរិសុទ្ធបានទទួលបេះដូងថ្មី។

"វិញ្ញាណ" មានជីវិតមានន័យថាមនុស្សពីកំណើតរបស់យើងត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញនៅក្នុងយើងដោយការគង់នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ សព្វថ្ងៃនេះដែរ អ្នកជឿពិតក៏បានជួបប្រទះការគង់នៅនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដូចខាងក្រោម ពោលគឺ (១) ពិតជាបទពិសោធន៍ដែលចិត្តទទួលបានអំណាច។ (យ៉ូហាន ១៤:១៩) (២) ពេលយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ បទពិសោធន៍ដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅក្នុងយើង (យ៉ូហាន ១៤:២១-២៤) (៣) បទពិសោធន៍ដើម្បីយល់ការពិតដ៏អាថកំបាំង។ (យ៉ូហាន ១៤:២៥-២៦) (៤) បទពិសោធន៍ដែលភាពរីករាយបានពេញដោយយើងតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (យ៉ូហាន ១៦:២២-២៤)

ធម្មទេសនា ៣១ មនសិការនៃទំនួលខុសត្រូវ (រ៉ូម ៨:១២-២៤)

ក្នុងអត្ថបទ «អ្នកដែលដាក់បន្ទុកលើបំណុល» មានន័យថា អ្នកដែលទទួលខុសត្រូវ។ ប្រជាពលរដ្ឋត្រូវរស់នៅដោយស្មារតីទទួលខុសត្រូវ។បុរសត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការរស់នៅដូចបុរស។

យើងមិនត្រូវការការសិក្សាទស្សនវិជ្ជាចំពោះបញ្ហា "តើបុរសជាអ្វី?" អ្នកណាស្គាល់ចរិតគួរឲ្យគោរព។ អ្នកណាខឹងនឹងបុរសដែលថាអ្នកជាឆ្កែយ៉ាងខ្លាំង។ ពេលនោះ បុរសនោះទទួលស្គាល់ថាខ្លួនមិនមែនជាសត្វក្នុងចិត្តទាល់តែឆ្អឹង។ អញ្ចឹងតើគាត់គួររស់នៅបែបណា? សត្វចេះតែស៊ីផឹក តែមនុស្សខុសគ្នា ។ ដ្បិតរូបអង្គនៃព្រះជាខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់ក្នុងទ្រង់ ទ្រង់គួរតែបរិសុទ្ធសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីពិត។ ដូច្នេះ គាត់គួរទទួលខុសត្រូវដើម្បីសម្លាប់ (ខ ១៣) សាច់គាត់ដោយវិញ្ញាណ។ ពាក្យថាសម្លាប់» គឺខ្លាំងណាស់។ ក្នុងការសង្កត់ធ្ងន់ដើម្បីកាត់ផ្តាច់អំពើបាប ព្រះគម្ពីរប្រើពាក្យខ្លាំងបំផុត។ ភ្នែកប្រព្រឹត្តអំពើបាប គប្បីរើសភ្នែកចេញ។ (Mt 5: 29) ផ្ទុយពីអំពើបាបរហូតដល់បង្ហូរឈាម។ (ហេ. ១២:៤) ទំនួលខុសត្រូវនៃភាពបរិសុទ្ធគួរតែរឹងមាំដូច្នេះ។
មនសិការនៃទំនួលខុសត្រូវមើលស្ថានភាពចុងក្រោយ (ការស្លាប់) ហើយបន្តបេសកកម្មរបស់វា។ កាលពី 100 ឆ្នាំមុន ណិលសុន ដែលជាឧត្តមនាវីឯកអង់គ្លេស ពិការ។ គាត់មានដៃ និងភ្នែក។ ពេលគាត់ធ្វើដំណើរ គាត់ក្អួតយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែគាត់ជាអ្នកដឹកនាំត្រូវមានស្មារតីទទួលខុសត្រូវ។ គាត់នៅថ្ងៃនៃការប្រយុទ្ធកងទ័ពជើងទឹកនៅកប៉ាល់ Victoria បានភ្ជាប់បដាប្រទេសអង់គ្លេសរំពឹងថាមនុស្សគ្រប់រូបនឹងបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួន»។ គាត់ត្រូវធ្លាក់ចុះដោយការវាយប្រហារពីសត្រូវក្នុងការដឹកនាំរបស់គាត់។ ទោះបីគាត់កុហកគាត់ក៏សួរថា៖ «តើសង្គ្រាមមានស្ថានភាពយ៉ាងណា? ពេលនោះអ្នកបម្រើរបស់គាត់ឆ្លើយថា៖ «ល្អហើយ» Ad គាត់បិទភ្នែក។ មួយសន្ទុះក្រោយមក គាត់ក៏បើកភ្នែកឡើង ហើយសួរថា "តើសង្គ្រាមមានសភាពយ៉ាងណា? បន្ទាប់មក ពួកអ្នកបម្រើឆ្លើយថា៖ «ជ័យជម្នះជារបស់

យើង។ បន្ទាប់មក ណាលសុន បានញញឹមនិយាយថា "ខ្ញុំគ្រប់គ្រាន់ហើយ ព្រះជាម្ចាស់" ហើយគាត់បានបិទភ្នែករបស់គាត់ជារៀងរហូត។

អាថិកំបាំងដើម្បីមានទំនួលខុសត្រូវខ្លាំងអាថិកំបាំងដែលបុរសក្លាយជាមនុស្សរឹងមាំគឺរស់នៅយ៉ាងសាមញ្ញ។ គាត់គួរតែដើរតាមតែមួយ។ វាគឺជាជីវិតដើម្បីបម្រើតែព្រះ។ តើដាវីឌខ្លាំងប៉ុណ្ណា? គាត់បាននិយាយថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាជាពន្លឺ និងជាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្នកណា? ព្រះអម្ចាស់ ជាបន្ទាយនៃជីវិតខ្ញុំ។ តើខ្ញុំត្រូវខ្លាចអ្នកណា? ពេលដែលពួកទុច្ចរិតវាយប្រហារខ្ញុំដើម្បីស៊ីសាច់ខ្ញុំ សត្រូវ និងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ គឺអ្នកដែលជំពប់ដួលហើយដួល។ ទោះបីមានទ័ពមកវាយខ្ញុំក៏ដោយ ចិត្តខ្ញុំមិនខ្លាចឡើយ។ ទោះបីជាសង្គ្រាមកើតឡើងប្រឆាំងនឹងខ្ញុំក៏ដោយប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងមានទំនុកចិត្ត។ ទូលបង្គំទូលសូមរឿងមួយពីព្រះអម្ចាស់ គឺទូលបង្គំនឹងស្វែងរក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ ពេញមួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលសួរព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។ (ទំនុកដំកើង ២៧:១-៤) កាលដែលអ្នកជឿធ្វើការតែមួយដូចដាវីឌ នោះគាត់មានកម្លាំង។ នោះគឺជាអ្នកដែលធ្វើចលនាដូចព្រះបាទដាវីឌដែរ គឺមានគោលបំណងតែមួយដើម្បីបម្រើព្រះប៉ុណ្ណោះដែលមានកម្លាំង ហើយយកឈ្នះវា។ យើងមិនគួរទន់ខ្សោយទេ ព្រោះយើងមានមុខរបររបស់យើង។ ដូចដែលយើងមិនបានសម្រេចគោលបំណងដើម្បីបម្រើព្រះទេ ប៉ុន្តែផ្តោតតែលើការងារប៉ុណ្ណោះ។ យើងអាចក្លាយជាមនុស្សទន់ខ្សោយ។ ពេលយើងមានជំងឺ ពេលយើងចាកចេញពីព្រះដោយបារម្ភពីជំងឺ នោះយើងនឹងក្លាយទៅជាទន់ខ្សោយ។ បន្ទាប់មក យើងគួរតែកាន់ព្រះតែជាព្រះជាមួយនឹងជីវិតរបស់យើងរហូតដល់ចំណុចនៃការស្លាប់របស់យើង បន្ទាប់មកយើងក្លាយជារឹង

មាំ។ មនសិការនៃទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង គឺជាជីវិតដែលផ្តោតលើព្រះ។ មានន័យថាមើលទៅលើសមិទ្ធិផលចុងក្រោយ។ អ្នកដែលរស់នៅបែបនេះ មនសិការនៃការទទួលខុសត្រូវគឺរឹងមាំ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣២ ចូរយើងស៊ូទ្រាំនឹងសេចក្តីសង្ឃឹម ហើយរង់ចាំវា (រ៉ូម ៨:១៨-២៥)

បុរសនោះរស់នៅពិតប្រាកដ ជីវិតរីករាយដូចជានៅក្នុងក្តីសង្ឃឹម។ សត្វនេះរស់នៅដោយសន្លប់ដោយគ្មានសង្ឃឹម។

យើងមានសេចក្តីសង្ឃឹម ដូចជាការរងទុក្ខវេទនា និងការពុករលួយនៃអ្វីៗទាំងអស់ ជាការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។

អ្វីដែលបង្ហាញនៅចំពោះមុខនៃភ្នែករបស់មនុស្សគឺការសោកស្តាយនៃសត្វលោកទាំងអស់និងទុក្ខលំបាករបស់វា។ ដោយសារដើមឈើហូបផ្លែក៏មិនត្រូវបានការពារដែរ វាមិនត្រូវបានប្រើដោយដង្កូវទេ។ ពិភពលោកនេះគឺជាពិភពលោកដែលខូច។ អំពើពុករលួយនៃអ្វីៗទាំងអស់ដោយគ្មានការលើកលែងមិនមែនមកដោយខ្លួនឯងទេ គឺដោយការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ខទី ២០ ក្នុងអត្ថបទនោះបាននិយាយថា « ដ្បិតការបង្កើតនោះត្រូវរងនូវភាពឥតប្រយោជន៍ មិនមែនដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ ប៉ុន្តែដោយសារទ្រង់ដែលចុះចូលក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម » ។ ប្រសិនបើអំពើពុករលួយរបស់សត្វជាកម្មសិទ្ធិរបស់ឧប្បត្តិហេតុនោះ ការប្រោសលោះ និងការដោះលែងវាតែងតែមិនគិត។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាជាដៃរបស់ព្រះ វាក៏មានសង្ឃឹមដែរ។ លូសើរបានមានប្រសាសន៍ថា « សាវកប៉ុលបានស្រមៃឃើញឈើឆ្កាងដ៏បរិសុទ្ធ និងគួរឲ្យស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទចេញពីគ្រប់សត្វ។ ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពដែលវាយនឹងរំពាត់ទ្រង់មានអំណាចព្យាបាលពួកគេ។ យ៉ូបបាននិយាយថា៖ «មើលចុះ អ្នកណាដែលព្រះប្រដៅនោះមានពរ។ ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់ចងឡើង។ (យ៉ូប ៥:១៧-១៨) ដូច្នេះ យើងគួរតែឃើញការឈឺចាប់និងការពុករលួយក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ ហើយមានអារម្មណ៍សង្ឃឹម។ ព្រះហស្តរបស់ព្រះជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។

យើងមានអារម្មណ៍ថាក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រោសលោះសម្រាប់ផលផ្លែដំបូងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ខាងលើ ខ ២៣)តើអ្វីជាផ្លែដំបូង (ἀπαρχὴ) នៃព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ? វាមានន័យថាមនុស្សដែលបានបង្កើតឡើងវិញវាគឺជាផ្នែក នៃពិភពលោកខាងមុខដែលគាត់បានទទួលនៅដើមដំបូង។ Paul បាន និយាយថា វាជាការបង់រំលោះ (ἀπραβῶν)។ (កូរិនថូសទី២ ១:២២, ៥:៥ អេភ . ១:១៣) រសជាតិនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជារសជាតិនៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្ប ជានិច្ច និងរសជាតិនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ នោះគឺជា រសជាតិផ្លែឈើនៃជីវិត។ ទោះបីជាគ្រប់សត្វទាំងអស់ត្រូវខូចខាតតែព្រះ យេស៊ូគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលបានសុគត ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញ។ មានតែគាត់ ទេដែលមិនមានអំពើពុករលួយ។ គាត់គ្រាន់តែជាក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ Samuel Rutherford បាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងទៅរកព្រះគ្រី ស្ទដោយឆ្លងកាត់ប្រាំពីរ hades" ។

ការទួញសោករបស់គ្រិស្តបរិស័ទក្នុងចំណោមទុក្ខលំបាកគឺជាក្តីសង្ឃឹម។ (ខាងក្រោមខ២៣)

ការទួញសោករបស់គ្រិស្តបរិស័ទចំពោះការរងទុក្ខរបស់គាត់មិនមែនជាការ ខកចិត្តទេតែជាក្តីសង្ឃឹម។ តាមពិត គាត់គួររងទុក្ខដោយមិនឈប់ឈរ (២ធី ម៉ូថេ ៣:១២) ថូម៉ាស អាខេមភីសបាននិយាយថា « កាលខ្ញុំកាន់ឈើឆ្កាង នោះវាទ្រអ្នក ប៉ុន្តែអ្នកគេចពីឈើឆ្កាង នោះឈើឆ្កាងធ្ងន់ជាងនឹងមករកអ្នក» ។ ហេតុនេះ នៅពេលណាដែលគ្រិស្តបរិស័ទជួបទុក្ខលំបាក គួរតែសម្លឹង មើលទៅអនាគតដ៏រុងរឿង ហើយរង់ចាំដោយអត់ធ្មត់។ (២៤-២៥) មូលហេតុ មានដូចតទៅ៖ (១) ព្រោះព្រះទ្រង់ធ្វើទុក្ខលំបាក ពេលដែលលោកយ៉ូណាស បានត្រូវបោះទៅក្នុងទឹក ទ្រង់មានទុក្ខវេទនាយ៉ាងក្រៃលែង ហើយនៅពេល ដែលគាត់បានចូលទៅក្នុងមាត់ធំៗត្រី គាត់កាន់តែវេទនា។ ប៉ុន្តែដោយសារ គាត់ចូលក្នុងមាត់ត្រី គាត់ត្រូវក្លឹតដោយត្រី ហើយត្រូវបានសង្គ្រោះ។ ថ្វីត្បិត

តែមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវរងទុក្ខលំបាកដោយឯកឯងក៏ដោយ វាធ្វើឱ្យគាត់ហឹក ហាត់ និងធ្វើឱ្យគាត់មានភាពត្រឹមត្រូវ។ ទុក្ខលំបាកតែមួយគត់នាំមកនូវពរ ជ័យតែមួយគត់។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាយើងមិនអាចមើលឃើញពរ ជ័យក៏ដោយ។ វាជាកម្មវត្ថុនៃក្តីសង្ឃឹម ដែលវាមើលមិនឃើញ។ ប្រសិនបើ យើងសរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ចំពោះរបស់ល្អនៅក្នុងពិភពលោក (របស់ ដូចជាលុយ អំណាច សុខភាព និងសន្តិភាព) នោះមិនមែនជាការរីករាយ ជាមួយព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែជាពិភពលោក។ (2) ព្រោះវាជាភស្តុតាងដែលថា ព្រះជាម្ចាស់ប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះបីខ្ញុំតូចក៏ដោយ ខ្ញុំមិនតូចនៅ ចំពោះព្រះឡើយ។ គាត់បានលះបង់កូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់សម្រាប់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះខ្ញុំទទួលរងទុក្ខព្រោះខ្ញុំជាមនុស្សអស្ចារ្យ។ (៣) ដោយសារភាពមិន អនុគ្រោះ ផ្តល់ឱកាសដែលព្រះបង្ហាត់បង្រៀនយើង។ ដូចជាព្រះប្រទាន សេចក្តីជំនឿដល់យើង ប៉ុន្តែទ្រង់មិនបានផ្តល់សេចក្តីជំនឿពេញលេញដល់ យើងទេ។ ដូចបញ្ហាផ្សេងទៀតក្នុងពិភពលោកបានកើតឡើងដែរ ជំនឿក៏ធំ ឡើងបន្តិចម្តងៗក្នុងរយៈពេលយូរ។ ជាពិសេស វាធំឡើងតាមរយៈទុក្ខ លំបាក និងទុក្ខលំបាក។ សម្រាប់ដំណើរការដូច្នេះ ការបរាជ័យបានកើត ឡើង ប៉ុន្តែវាគឺជាស្ពានថ្ម។ ទីបំផុត ដាវីឌបានសម្លាប់កូលីយ៉ាតដោយសេចក្តី ជំនឿ (១សាំ ១៧:៣៦-៣៧)។

តើអ្វីទៅជាគោលបំណងដែលលោកបានឲ្យយើងមានជំនឿ? មិនមែនមាន ន័យថាយើងគួរប្រើវាឬ? វាល្ងង់ណាស់ដែលយើងជឿលើខ្លួនយើង ប៉ុន្តែ យើងមិនពឹងផ្អែកលើព្រះ។ វាប្រៀបដូចជាអ្នកដោះស្រាយកប៉ាល់ដកយុថ្កា។ យុថ្កានៃកប៉ាល់គួរតែត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងទឹក។ 50:10 មានប្រសាសន៍ ថា៖ «ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាមាននរណាកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ហើយស្តាប់

តាមសំឡេងអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់? ចូរឲ្យអ្នកណាដែលដើរក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយគ្មានពន្លឺទុកចិត្តលើព្រះនាមនៃព្រះយេហូវ៉ាហើយពឹងផ្អែកលើព្រះ របស់គាត់" ។ ចនសុន ដែលជាប្រធានក្រុមបឲ្ងជិតម្នាក់ នៅក្នុងសង្គ្រាម លោកលើកទី 2 យន្តហោះរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យចុះចតនៅកោះមួយនៅ ប៉ាស៊ីហ្វិកខាងត្បូងអាណាត្តិ ដោយសារខ្វះប្រេងសាំង។ គាត់ និងអ្នកបម្រើ គិតជាសំណាង។ ប៉ុន្តែគាត់បានដឹងការពិតថា ខ្មាំងសត្រូវស្នាក់នៅក្នុងកោះ ជាច្រើន។ បន្ទាប់មកគាត់បានអធិស្ឋានទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ ថ្ងៃមួយ គាត់ បានរកឃើញធុងសាំងនៅមាត់សមុទ្រ។ គាត់ និងទាហានទាំងអស់បានប្រើ វា ហើយអាចត្រឡប់ទៅជំរុំរបស់គាត់វិញដោយសុវត្ថិភាព។

ជំពូកទី 9

ខ្ញុំកំពុងនិយាយការពិតនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ខ្ញុំមិនកុហកទេ។ សតិសម្បជញ្ញៈ របស់ខ្ញុំធ្វើបន្ទាល់ដល់ខ្ញុំក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ—២ ថាខ្ញុំមានទុក្ខព្រួយជា ខ្លាំង និងទុក្ខព្រួយឥតឈប់ឈរក្នុងចិត្ត។ 3ដ្បិតខ្ញុំអាចប្រាថ្នាចង់ឲ្យខ្លួនខ្ញុំត្រូវ បណ្តាសា ហើយកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ដោយយល់ដល់បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ជា

ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំតាមសាច់ឈាម។ ៤ ពួកគេជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេជាកូនចិញ្ចឹម សិរីល្អ សេចក្តីសញ្ញា ការថ្វាយក្រឹត្យវិន័យ ការគោរពប្រណិប័តន៍ និងសេចក្តីសន្យា។ ៥ ពួកគេជាបុព្វបុរស ហើយពីពូជសាសន៍របស់ពួកគេ តាមសាច់ឈាម គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះលើគ្រប់ទាំងអស់ ដែលបានប្រទានពរជារៀងរហូត។ អាម៉ែន ៦ ប៉ុន្តែ វាមិនដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបរាជ័យឡើយ។ ព្រោះមិនមែនអស់អ្នកដែលកើតចេញពីអ៊ីស្រាអែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ៊ីស្រាអែលទេ ៧ ហើយក៏មិនមែនសុទ្ធតែជាកូនចៅរបស់លោកអ័ប្រាហាំដែរ ពីព្រោះពួកគេជាពូជរបស់លោក ប៉ុន្តែ «ត្រូវដាក់ឈ្មោះតាមរយៈអ៊ីសាក»។ ៨ នេះមានន័យថា វាមិនមែនជាកូននៃសាច់ឈាម ដែលជាកូនរបស់ព្រះប៉ុន្តែកូនតាមសន្យាត្រូវបានរាប់ជាពូជ។ 9ដ្បិតនេះជាពាក្យសន្យាថា៖ «នៅឆ្នាំក្រោយ ខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញ ហើយសារ៉ានឹងមានកូនប្រុសមួយ»។ 10ហើយមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅពេលរេបិកាមានកូនដោយបុរសតែម្នាក់ គឺអ៊ីសាក ជាបុព្វបុរសរបស់យើង ១១ ទោះជាពួកគេមិនទាន់កើតមក ហើយមិនបានធ្វើអ្វីទាំងល្អឬអាក្រក់ឡើយ—ដើម្បីឲ្យគោលបំណងនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះនៅតែបន្ត មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តទេ ប៉ុន្តែ ដោយសារអ្នកដែលហៅមក 12 នាង ត្រូវបានគេប្រាប់ថា៖ «អ្នកចាស់នឹងបម្រើក្មេងជាង»។ 13 ដូចមានចែងទុកមកថា "ខ្ញុំស្រឡាញ់យ៉ាកុប ប៉ុន្តែខ្ញុំស្អប់អេសាវ"។ ១៤ ដូច្នេះ តើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា? តើមានភាពអយុត្តិធម៌ក្នុងផ្នែករបស់ព្រះឬ? គ្មានន័យទេ! ១៥ ព្រោះគាត់មានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ខ្ញុំនឹងអាណិតមេត្តាដល់អ្នកណាដែលខ្ញុំមានចិត្តមេត្តា ហើយខ្ញុំនឹងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់អ្នកណាដែលខ្ញុំមានចិត្តមេត្តា»។ ១៦ ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើឆន្ទៈឬ

ការព្យាយាមរបស់មនុស្សទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលមានចិត្តមេត្តា។ 17 ដ្បិតមានបទគម្ពីរប្រាប់ផារ៉ោនថា៖ «យើងបានប្រោសឯងឲ្យរស់ឡើងវិញក្នុងគោលបំណងនេះ ដើម្បីឲ្យអញអាចបង្ហាញឫទ្ធានុភាពរបស់អញនៅក្នុងឯង ហើយដើម្បីឲ្យនាមអញត្រូវបានគេប្រកាសនៅលើផែនដីទាំងមូល»។ ១៨ ដូច្នេះ ទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់អ្នកណាដែលទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យ ហើយទ្រង់រឹងទទឹងតាមតែចិត្ត។ ១៩ ពេលនោះ អ្នកនឹងនិយាយមកខ្ញុំថា៖ «ហេតុអ្វីបានជាគាត់នៅតែមានកំហុស? តើនរណាអាចទប់ទល់នឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះអង្គបាន?»។ 20 ឱមនុស្សអើយ តើអ្នកជាអ្នកណាដែលត្រូវឆ្លើយទៅព្រះ? តើអ្វីដែលគេបង្កើតនឹងនិយាយទៅកាន់អ្នកបង្កើតវាថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើឲ្យខ្ញុំបែបនេះ?"
21តើជាងស្មូនគ្មានសិទ្ធិលើដីឥដ្ឋ ដើម្បីធ្វើពីដុំតែមួយសម្រាប់ប្រើជាកិត្តិយស និងមួយទៀតសម្រាប់ប្រើប្រាស់មិនគោរពឬ? 22 ចុះបើព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យបង្ហាញព្រះពិរោធ និងបង្ហាញពីឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ស៊ូទ្រាំនឹងគ្រឿងប្រដាប់នៃសេចក្តីក្រោធជាច្រើនដែលបានរៀបចំសម្រាប់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ 23ដើម្បីឲ្យគេស្គាល់ទ្រព្យសម្បត្តិនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់សម្រាប់គ្រឿងនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលទ្រង់បានរៀបចំទុកជាមុនសម្រាប់សិរីល្អ ២៤ យើងខ្ញុំដែលលោកបានហៅ មិនមែនមកពីសាសន៍យូដាប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏មកពីសាសន៍ដទៃដែរ? 25 ដូចដែលលោកមានប្រសាសន៍នៅក្នុងហូសេថា៖ «អ្នកណាដែលមិនមែនជារាស្ត្ររបស់យើងខ្ញុំនឹងហៅថា« រាស្ត្ររបស់យើង» ហើយអ្នកដែលមិនបានជាទីស្រឡាញ់នោះខ្ញុំនឹងហៅថា អ្នកដែលមិនបានជាទីស្រឡាញ់។

២៦ «នៅកន្លែងដែលគេនិយាយថា ‹អ្នកមិនមែនជារាស្ត្ររបស់យើង› នោះ គេនឹងត្រូវហៅថា‹កូនរបស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់›»។ សាសន៍អ៊ីស្រាអែល បានដូចជាខ្សាច់នៃសមុទ្រ មានតែពួកគេដែលនៅសេសសល់ប៉ុណ្ណោះដែល នឹងបានរួចជីវិត 28ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងអនុវត្តទោសរបស់លោកមកលើផែន ដីយ៉ាងពេញលេញឥតបង្អង់យូរ»។ 29 ដូចអេសាយបានទាយថា៖ «ប្រសិន បើព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមិនបានបន្សល់ទុកពូជពង្សរបស់យើងទេ យើងនឹងបានដូចជាក្រុងសូដុំម ហើយក្លាយដូចជាក្រុងកូម៉ូរ៉ា»។ 30 ដូច្នេះ តើយើងត្រូវនិយាយយ៉ាងណា? សាសន៍ដទៃដែលមិនបានដេញតាមសេចក្តី សុចរិត នោះបានដល់ហើយ នោះគឺជាសេចក្តីសុចរិតដែលកើតដោយសេច ក្តីជំនឿ។ ៣១ ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលកាន់តាមច្បាប់ដែលនាំទៅរក សេចក្តីសុចរិត មិនបានសម្រេចតាមច្បាប់នោះទេ។ ៣២ ហេតុអ្វី? ដោយ សារពួកគេមិនបានដេញតាមដោយសេចក្តីជំនឿទេ ប៉ុន្តែដូចជាវាផ្អែកលើ ការប្រព្រឹត្ត។ គេបានជំពប់ដួលលើថ្មដែលជំពប់ដួល 33 ដូចមានចែងទុកមក ថា « មើល ចុះ ខ្ញុំកំពុងដាក់ថ្មនៃការជំពប់ដួលនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន និងជាថ្មនៃការ អាក់អន់ចិត្ត។ ហើយអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។

ការវិភាគខ្លីមសារ

1. បញ្ហានៃការមិនជឿរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងដំណោះស្រាយរបស់វា (1-13)

2. ការពិភាក្សាអំពីសកម្មភាពអធិបតេយ្យភាពរបស់គាត់ដែលបានបង្ហាញ ដោយការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ (14-33)

ការបង្ហាញ

1. បញ្ហានៃការមិនជឿរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល និងដំណោះស្រាយរបស់វា (1-13)

ដូចជាអ៊ីស្រាអែល គ្មានជាតិសាសន៍ណាមានឯកសិទ្ធិស្គាល់ព្រះទេ។ ប៉ុន្តែក្នុងការទទួលដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ សាសន៍ដទៃហាក់ដូចជាល្អជាងអ៊ីស្រាអែល។ នេះហាក់ដូចជាបញ្ហាជម្លោះ។ វាគឺជាការពិតដែលព្រះបានជ្រើសរើសជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែការបោះឆ្នោតមិនមែនមានន័យថាបោះឆ្នោតបុគ្គលម្នាក់ៗរបស់អ៊ីស្រាអែល និងភាគច្រើននៃអ៊ីស្រាអែលនោះទេ។ វាមានន័យថាព្រះបានជ្រើសរើសកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលមួយចំនួន។ កូនចៅទាំងអស់របស់អ័ប្រាហាំមិនមែនជាកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំទេ (ខាងវិញ្ញាណ)។ ដូច្នេះ ក្នុងកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែល មានអ្នកមិនជឿ12. ការពិភាក្សាអំពីសកម្មភាពអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះដែលបានបង្ហាញដោយការបោះឆ្នោត។ (14-33) (1) ក្នុងសេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សជាតិ ព្រះជាម្ចាស់មិនអាចជួយបានក្រៅពីគ្រប់គ្រងពួកគេដោយអស់ពីចិត្ត។ ដោយសារតែបុរសនោះត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយបានស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ។ (អេភ. ២:១) ចំពោះមនុស្សស្លាប់បែបនេះមិនអាចសហការអ្វីបាន នោះព្រះយេហូវ៉ាគ្រាន់តែមិនអាចជួយក្រៅពីធ្វើការប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ ចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះបានកើតឡើងដោយសកម្មភាពនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះជាចុងក្រោយ។ គោលការណ៍នៃការបោះឆ្នោតធ្វើឲ្យអ្នកជឿមានចិត្តរាបទាប។ ពួកគេតែងតែថ្វាយការអរព្រះគុណដល់ព្រះ។ ការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយឡែកពីគេហើយបានទទួលសិរីរុងរឿងនៃស្ថានសួគ៌ធ្វើឱ្យពួកគេកើតឡើងគ្រាន់តែជាការអរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ។ ហើយពួកគេមានការទុកចិត្តមិនអាចប្រែប្រួលបាន និងសន្តិភាពដល់ព្រះអម្ចាស់។ ពីព្រោះការបោះឆ្នោតត្រូវ

សម្រេចដោយសេចក្តីស្រឡាញ់បំផុតរបស់ព្រះ និងការសម្រេចចិត្តមិនអាច ផ្លាស់ប្តូរបាន។ (១៥-១៦, ២៣) (២) យើងមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីគិតពី គោលលទ្ធិដ៏អាក្រក់ដែលព្រះបានកំណត់ទុកជាមុនដល់មនុស្សដែលគេ បោះបង់ចោល (១៧, ២៣) ដោយបញ្ចូលគោលលទ្ធិនៃការបោះឆ្នោត។ ពេ ត្រុសទី ១ 2:8 បាននិយាយថា អ្នកខ្លះត្រូវបានកំណត់ទុកជាមុនថាជាអ្នក ដែលត្រូវធ្លាក់ចុះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ វិវរណៈ 13:8 បានមានប្រសាសន៍ថា សៀវភៅដែលមិនបានសរសេរក្នុងសៀវភៅជីវិតជារបស់សត្វនោះ យ៉ូហាន 12:39-40 បាននិយាយថា ព្រះធ្វើឲ្យចិត្តមនុស្សដែលត្រូវបំផ្លាញ ត្រង់ ចំណុចនេះ ខាលវីន បាននិយាយដូចតទៅ នោះគឺថា "ការដែលព្រះបានធ្វើ ឲ្យមនុស្សខ្លះងងឹតចិត្ត និងរឹងប៉ឹងដើម្បីបោះចោលខ្លះ ហាក់ដូចជាមាន ជម្លោះនៅក្នុងចំណេះដឹងរបស់មនុស្ស ព្រោះវាសក្តិសមដែលពួកគេត្រូវបាន បំផ្លាញ ដោយសារពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ រួចហើយ។ ការដែលព្រះ ធ្វើឲ្យចិត្តគេរឹងមិនមានន័យថា សំខាន់ធ្វើឲ្យមនុស្សល្អកាន់តែអាក្រក់នោះ ទេ។ ពួកគេជាមូលដ្ឋានគឺជាមនុស្សពុករលួយ នៅពេលដែលព្រះបាន ដាស់តឿនពួកគេ ទីបំផុតពួកគេបានផ្លាស់ប្តូរកាន់តែអាក្រក់ដោយ ស្ម័យប្រវត្តិ។ការបកស្រាយ

១-២ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់ខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ "សតិសម្ប ជញ្ញៈ" គឺជា suneidesis (συνειδήσις) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ដើម្បី ដឹងជាមួយគ្នា។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដូចជា 2:15 ។ បន្ទាប់ពីអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សសម្រាប់មនសិការគឺងងឹត, វាមិនមែនជា ស្តង់ដារនៃការពិត; វាប្រតិបត្តិតួនាទីនៃពាក្យបញ្ជាដែលគួរធ្វើអ្វីដែលត្រឹមត្រូ វ។ ដូច្នេះ កាលដែលបុរសនោះឆ្លុះបញ្ចាំងពីកំហុសរបស់ខ្លួន ទើបការ

ប្រតិបត្តិនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ចោទប្រកាន់នូវការពិតដល់ចិត្ត។ ដូច្នេះទីបន្ទាល់នៃសតិសម្បជញ្ញៈមានន័យថាទីបន្ទាល់ពិត។ ការពិតដែលថាទីបន្ទាល់មនសិការនេះនៅក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យថាវាថ្លែងទីបន្ទាល់នៅក្រោមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងការចាប់អារម្មណ៍របស់គាត់ដោយមិនបំបែកការពិត។ ថ្វីត្បិតតែបុរសនេះគិតនិយាយដោយស្មោះត្រង់ក៏ដោយ ក៏គាត់មិនស្មោះត្រង់ក្នុងច្រើនករណីដែរ។ ព្រោះងាយដែលបុរសវិនិច្ឆ័យខុសដោយដឹកនាំគំនិតនិងអារម្មណ៍ទៅជាសាច់ឈាម។ ប៉ុន្តែ សតិសម្បជញ្ញៈក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដោយការបង្កើតឡើងវិញ គឺជាអ្នកដែលវិនិច្ឆ័យវាដោយសេចក្តីពិត (១ធីម ១:១៩) គាត់មិនអាចធ្វើទីបន្ទាល់ដោយត្រឹមត្រូវបានទេ។

៣ ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ត្រូវបានបណ្តាសា ហើយកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ពាក្យនេះហាក់ដូចជាពិបាកយល់វាតាមទ្រឹស្តី។ នៅចុងបញ្ចប់នៃជំពូកខាងលើ តើសាវកប៉ុលមិនបាននិយាយថា អ្នកជឿមិនអាចកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទបានទេ? ចំលើយចំពោះរឿងនេះមានដូចខាងក្រោម។ ពាក្យរបស់សាវ័កគឺជា pseudomorph ប៉ុន្តែមិនបាននិយាយពីលទ្ធភាពពិតប្រាកដ។នៅទីនេះ ពាក្យ "ត្រូវបណ្តាសា" គឺជាអាណាដេម៉ា (ἀνάθεμα) ជាភាសាក្រិច នៅទីនេះ វាចង្អុលទៅ "ត្រូវបណ្តាសាជំនួសឲ្យពាក្យផ្សេងទៀត។ អក្សរសិល្ប៍របស់ Rabbi ក៏មានគំនិតដើម្បីក្លាយជា anadema (ἀνάθεμα) សម្រាប់វត្ថុនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចុងក្រោយ។ (Lietzmann) ។ គំនិតបែបនេះបង្ហាញនៅក្នុងសំបុត្រផ្សេងទៀតរបស់ប៉ុល ជាឧទាហរណ៍ កូរិនថូសទី២ ១៣:៧, ៩។ (យ៉ូហាន ១៥:១៣) ពិតជាគំរូរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អទាំងអស់។ ដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ គឺចាប់ផ្តើមដោយការមានចិត្តមេត្តាចំពោះអ្នកដទៃ។ Luther ក៏

បានរកឃើញការពិតនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងពាក្យនេះ។ នោះគឺជាការពិតដែលបុរសនោះស្អប់ខ្លួនឯងខ្លាំងបំផុត នោះគេអាចស្រឡាញ់អ្នកដទៃខ្លាំងបំផុត។ ( )

4 ការសុំកូននេះគឺជា huodeia (υἱοθεσία) ជាភាសាក្រិច ដែលចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកដែលមិនមែនជាកូនដើមត្រូវបានគេចាត់ទុកជាកូនស្របច្បាប់។ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់មានទំនាក់ទំនងដែលបានអនុម័តជាមួយនឹងព្រះ។ វាមិនមែនជាទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនទេ តែជាទំនាក់ទំនងនៃប្រទេសដែលមានលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យប៉ុណ្ណោះ។ (និក្ខមនំ 4:22, Duet 14:1 32:6 គឺ 1:2 យេ. គម្ពីរសញ្ញាថ្មី អ្នកជឿបានក្លាយជាកូនចិញ្ចឹមនៅក្នុងមរតកដ៏អស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។សិរីរុងរឿង នេះជានិមិត្តសញ្ញានៃការពិតដែលព្រះបានបើកសម្តែងដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។ (និក្ខមនំ ១៦:១០, ២៤:១៦ លេវី ៩:៦, ២៣)

សេចក្តីសញ្ញា ការពិតដែលថាព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសេចក្តីសញ្ញាដល់អ៊ីស្រាអែលរួមគ្នាបានកើតឡើងម្តងហើយម្តងទៀតបន្ទាប់ពីអ័ប្រាហាំវាគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានបង្កើតដោយស្ម័គ្រចិត្តដោយសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏អស្ចារ្យ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៨, ១៧:២ និក្ខម ១៩:៥, ៣១:១៦, និង ៣៤:១០) ច្បាប់ដែលចេញមកពីលោកម៉ូសេ គឺទាក់ទងនឹងមនុស្សជាតិទាំងអស់ ជាងប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ការដែលអ៊ីស្រាអែលបានទទួលវាដំបូងគឺជាសិរីល្អដ៏អស្ចារ្យ។ (ឌូតឺ 26:18-19)

ការថ្វាយក្រឹត្យវិន័យ នេះជាច្បាប់ដែលថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់ក្នុងព្រះវិហារផ្នែកសំខាន់គឺការបូជា។ អំពីយញ្ញបូជា សៀវភៅលេវីវិន័យបាននិយាយជាច្រើនដែលវាស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃដង្វាយធួន។ ការបូជាដង្វាយធួននេះផ្តល់

ឈាម (ជីវិត) របស់ចៀមជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ដែលជាសេចក្តីពិតអស់កល្បជានិច្ច។ វិធីសាស្ត្រដែលអ៊ីស្រាអែលថ្វាយយញ្ញបូជា មិនមែនមានន័យថា ការថ្វាយក្លិនក្រអូបដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាការថ្វាយប្រកបដោយសីលធម៌ដើម្បីបំពេញនូវសេចក្តីយុត្តិធម៌របស់ព្រះឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់។ ការថ្វាយសីលធម៌បែបនេះមិននៅក្នុងសាសនាគ្រឹស្តទេ។

ការសន្យា។ នេះទាក់ទងនឹងសេចក្តីសញ្ញា ហើយត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងទំនាយរបស់ព្យាការី បន្ទាប់ពីអ័ប្រាហាំ បុព្វបុរស និងព្យាការីទាំងអស់បានទទួល ហើយរង់ចាំពួកគេ ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានសម្រេចដោយការយាងមកនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (កិច្ចការ 26:6 កាឡាទី 3:16-21 ហេ 7:6)

5 បុព្វបុរស ជនជាតិយូដាគោរពបុព្វបុរសជាពិសេស។ ដូចដែលយើងឃើញវិវរណៈរបស់ Baruk គាត់បាននិយាយថាសូម្បីតែពិភពលោកត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់បុព្វបុរសយ៉ាងខ្លាំង។ នៅថ្ងៃនៃព្រះយេស៊ូ ជនជាតិយូដាបានគិតថា៖ «អ័ប្រាហាំជាបិតារបស់យើង» បន្ទាប់មកពួកគេមានចិត្តអួតខ្លួនឯង។ (កិច្ចការ ៣:១៣ ៧:៣២) ហើយមូលហេតុដែលពាក្យគម្ពីរបានគិតថាបុព្វបុរស (គឺបុព្វបុរសដូចជាអ័ប្រាហាំ អ៊ីសាក និងយ៉ាកុប) គឺអស្ចារ្យណាស់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពិសេសពីព្រះ។

តាមសាច់ឈាម នោះជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះលើគ្រប់ទាំងអស់ ដែលបានពរជារៀងរហូត។ អាម៉ែន ខគម្ពីរនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនូវមតិផ្សេងទៀតក្នុងការបកប្រែគ្នាទៅវិញទៅមក សម្រាប់ភាពមិនប្រាកដប្រជានៃចំណុចខគម្ពីរ។ (1) ការបកប្រែដូចការបកប្រែជាភាសាកូរ៉េខាងលើគឺមួយ (2) ការបកប្រែផ្សេងទៀត "ប្រសិនបើយើងនិយាយដោយសាច់ឈាម នោះព្រះគ្រីស្ទបានប្រសូតចេញពីពួកគេ។ ព្រះដែលគង់នៅលើអ្វីៗទាំងអស់ ព្រះដែលគង់

នៅខាងលើនឹងទទួលការសរសើរជារៀងរហូត»។មាន មួយនេះគឺដូចជា លេខយោងនៃកំណែភាសាក្រេ។ (3) ដោយសាច់ឈាម ព្រះគ្រីស្ទបាន ប្រសូតចេញពីពូកគេ ព្រះនៃអ្វីៗទាំងអស់គឺជាព្រះរបស់ពូកគេ ទ្រង់នឹងត្រូវ បានគេសរសើរអស់កល្បជានិច្ច»។ កំណែដំបូងនៃកំណែទាំងបីខាងលើ ហាក់ដូចជាល្អបំផុតមួយ។ ប៉ុលបានថ្វាយការអរព្រះគុណចំពោះព្រះយេស៊ូវ គ្រីស្ទ ដែលបានប្រសូតចេញពីប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជនជាតិ អ៊ីស្រាអែលដែលបានទទួលព្រះគុណបែបនេះមិនជឿលើដំណឹងល្អ គាត់ បានទទួលការព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំង។

6 ពីខាងក្រោមខគម្ពីរនេះរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជំពូកទី 11 វាចង្អុលទៅការ ពិតដែលថា សូម្បីតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ត្រូវបានបរាជ័យ ឬមិនត្រូវបាន ប្រើប្រាស់ដែរ។ ការមិនជឿរបស់អ៊ីស្រាអែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេដ្ឋកិច្ចដ៏ អស់កល្បនៃដំណឹងល្អ។ វាមិនដែលមិនមែនជារឿងនោះទេ លើកលែងតែ ការព្រួយបារម្ភរបស់ព្រះ។ កិច្ចការនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគឺមុនដោយគោល ការណ៍នៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ ប្រជាជនដែលមិនត្រូវជាប់ឆ្នោតក្នុង ចំណោមអ៊ីស្រាអែលនឹងមិនត្រូវបានទទួលយកដំណឹងល្អឡើយ។ ហើយ នេះគឺជាការបកប្រែនៃពាក្យក្រិក de (δέ) នៅទីនេះវាពាក់ព័ន្ធដើម្បីយកអត្ថ ន័យនៃ "ប៉ុន្តែ" ។

ប៉ុន្តែ វាមិនដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបរាជ័យនោះទេ។ នោះគឺ ការ ព្រួយបារម្ភយ៉ាងខ្លាំងរបស់ប៉ុលដែលបានបង្ហាញនៅចំណុចខាងលើមិនមាន ន័យថាកម្រិតនៃការគិតថាព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះគឺគ្មានន័យ នោះទេ។ អ្នកជឿទូទៅរបស់យើងក៏មានការថប់បារម្ភចំពោះបញ្ហាមួយចំនួន ផងដែរ។ ប៉ុន្តែវាមិនមានតួអក្សរសោកសៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ការថប់បារម្ភ

របស់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកគឺមានកម្រិត ហើយការសម្រាលទុក្ខនិង
ដំណោះស្រាយជារបស់ព្រះ។ ជំនឿដែលប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់ទៅតាមការ
កំណត់ទុកជាមុន និងព្រះហឫទ័យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ នាំឲ្យមានការរីករាយ
ដែលបានស្តារឡើងវិញក្នុងចំណោមបញ្ហាដ៏ធំ។
៧–១៣ ខគម្ពីរទាំងនេះដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកដល់ការមិនជឿរបស់អ៊ីស្រា
អែលក្នុងសិទ្ធិអំណាចអធិបតេយ្យនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ ការបោះ
ឆ្នោតរបស់ព្រះមិនអាស្រ័យលើទំនាក់ទំនងរាងកាយណាមួយឡើយ។
៧ «នឹងមានឈ្មោះតាមរយៈអ៊ីសាក»។ មានន័យថា អ្នកដែលជាប់ឆ្នោត
ចេញពីជួរអ៊ីស្រាអែល ចេញពីហាការ មានតែគាត់ទេដែលកើតចេញពី
ត្រកូលអ៊ីសាក។ ដូចដែលយើងគិតដូច្នេះ សម្រាប់ Ismael ចេញពីប្រពន្ធចុង
របស់អ័ប្រាហាំ។
វាងាយស្រួលដែលយើងយល់ខុសថាគាត់មិនបានជាប់ឆ្នោត។ ដូច្នេះ ប៉ុល
បានបើកបង្ហាញគំរូរបស់អេសាវ និងយ៉ាកុប នៅពេលវាយលុកខទី ១១-
១៣។ ពួកគេជាកូនរបស់រេបិកា ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមពួកគេ ការពិតដែលព្រះ
បានជ្រើសរើសដោយការពិតដែលព្រះចង់ជ្រើសរើសត្រូវបានបើកសម្តែង។
កិច្ចការដែលព្រះបានជ្រើសរើសត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះទ័យពេញចិត្ត
របស់ទ្រង់។
១១ ដើម្បីឲ្យគោលបំណងនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះអាចបន្ត
ក្នុងប្រទេសលោកនេះ ជនអន្តោប្រវេសន៍ក៏គួរប្រតិបត្តិដែរ។ដោយទទួល
យកការអនុញ្ញាតពីការបោះឆ្នោតរបស់ប្រទេស។ ដូចជាមនុស្សដែលត្រូវ
ចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះគឺមានតែមនុស្សដែលត្រូវជ្រើសរើសដោយព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចដែលយើងដឹងហើយថា ក្នុងចំណោមមនុស្សនោះ មាន

មនុស្សដែលមិនអាចចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌បាន ប៉ុន្តែត្រូវបានបំផ្លាញជារៀងរហូត។ ប្រសិនបើព្រះបានសំរេចថាពួកគេបានចូលទៅក្នុងស្ថានសួគ៌នោះ ពួកគេគ្មានហេតុផលអ្វីដើម្បីធ្វើវាបានទេ។ ព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពមិនបានធ្វើឲ្យការសម្រេចចិត្តរបស់លោកគ្មានន័យទេ។ ហេតុផលដែលគេមិនបានសង្គ្រោះ គឺមិនមែនជាមនុស្សដែលព្រះបានរំដោះទេ។ ដូច្នេះ យើងគួរចងចាំពាក្យថា « មិនមែនអស់អ្នកដែលមានដើមកំណើតពីអ៊ីស្រាអែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ៊ីស្រាអែលទេ» (ខ ៦)។

13 ដូចមានចែងទុកមកថា "ខ្ញុំស្រឡាញ់យ៉ាកុប ប៉ុន្តែខ្ញុំស្អប់អេសាវ"។ សូមមើល ម៉ាល់ ១:២-៣។ ព្រះ«ស្អប់»អេសាវមិនមានន័យថាស្អប់ខាងផ្លូវចិត្តនៅទីនេះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាគាត់មិនជាប់ឆ្នោត។ យើងមានអារម្មណ៍យ៉ាងងាយស្រួលថា សកម្មភាពដែលអ្នកខ្លះជាប់ឆ្នោត ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតមិនជាប់ឆ្នោតគឺមិនប្រកបដោយមេត្តា។ ប៉ុន្តែសម្រាប់យើងមិនដឹងថាព្រះជានរណាយើងអាចមានអារម្មណ៍ដូច្នេះ។ ដ្បិតព្រះទ្រង់ជាព្រះអធិបតេយ្យដាច់ខាត ទ្រង់ជាព្រះពិត។ តាមការពេញចិត្តរបស់គាត់ ក្នុងចំណោមមនុស្សមានបាបដែលបះបោរគាត់ គាត់បានជ្រើសរើសអ្នកខ្លះ ប៉ុន្តែគាត់បានបោះបង់ម្នាក់ទៀត។ ប៉ុន្តែការបោះឆ្នោតដែលលោកពេញចិត្តមិនមែនជាសកម្មភាពរបស់លោកទេ គឺធ្វើដោយប្រាជ្ញា សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់លោកប៉ុណ្ណោះ។

១៤-១៨ តើមានភាពអយុត្តិធម៌ចំពោះព្រះទេ? នេះជាសំណួរសម្មតិកម្មទីមួយនៃការបោះឆ្នោតដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ (សំណួរសម្មតិកម្មទីពីរបង្ហាញនៅក្នុង ខទី 19)ចម្លើយចំពោះសំណួរមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ហើយគាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យសេចក្តីល្អទាំងអស់របស់ខ្ញុំកន្លងផុត

នៅចំពោះមុខអ្នក ហើយនឹងប្រកាសនៅចំពោះមុខអ្នកនូវព្រះនាមរបស់
យើងថា "ព្រះអម្ចាស់" បង្ហាញសេចក្តីមេត្តា។ "(និក្ខមនំ ៣៣:១៩) ការដែល
មនុស្សបានសង្គ្រោះ មិនមែនដោយសារគុណសម្បត្តិរបស់ខ្លួនទេ គឺមានតែ
ព្រះគុណរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ នៅក្នុងការអនុវត្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ
សកម្មភាពដែលមានបំណងរបស់ព្រះ គឺជាកិច្ចការនៃស្ម័យភាពដាច់ខាត។
មិនមានតំណពូជដើម្បីកំណត់វា និងគ្រប់គ្រងវាទេ។ វាសមហេតុផល
សម្រាប់ហេតុផលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ (១) ការដែលព្រះទ្រង់ប្រទាន
សេចក្តីសង្គ្រោះដល់មនុស្សដោយព្រះហឫទ័យគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់
ដែលទ្រង់អាចប្រទានសេចក្តីសង្គ្រោះបានប្រសិនបើគាត់ចង់បាន។ ដូច
ពាក្យរបស់ Warnurton វាដូចជាស្ត្រីម្នាក់បានទៅមណ្ឌលកុមារកំព្រា ហើយ
ជ្រើសរើសកូនជាកូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយនាំគាត់មក។ យើងមិនអាច
និយាយថាស្ត្រីនោះជាស្ត្រីអយុត្តិធម៌ទេ ហើយក៏ជាមនុស្សមិនសុចរិតដែរ។
(2) ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះមនុស្សទាំងអស់ដែលត្រូវបានបំផ្លាញ
ដោយអំពើបាបនោះ នោះគ្មានផ្លូវដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីក្រោធនៃយុត្តិធម៌របស់
ព្រះជាម្ចាស់ដែលបង្ហាញពីលទ្ធផលដ៏អាក្រក់នៃអំពើបាបនោះទេ។ (៣) ដ
ង្វាយធួនមានកម្រិតធ្វើឱ្យអ្នកសង្គ្រោះស្គាល់ការពិតថា សេចក្តីសង្គ្រោះកើត
ចេញពីព្រះគុណដ៏វិសេសវិសាល និងដើម្បីថ្វាយការអរព្រះគុណ និងការ
សរសើរដ៏ជ្រាលជ្រៅជារៀងរហូត។

១៩ «ហេតុអ្វីបានជាគាត់នៅតែមានកំហុស? នេះជាសំណួរសម្មតិកម្មទីពីរ
ដែលជាពាក្យសួរដែលបានបើកបង្ហាញនៅចុងខទី 18 ក្នុងការពិតដែល
ទាក់ទងនឹងការពិតដែលព្រះធ្វើឲ្យគាត់ «រឹង»។នោះគឺជាសំណួរដែលថា៖ «
ចំពោះព្រះបានធ្វើឲ្យព្រះចៅជារ៉ោន (បេះដូងនៃអ្នកដែលមិនបានជាប់ឆ្នោត)

មិនចាំបាច់ត្រូវថ្កោលទោសឬ? សំណួរនេះក៏ជាសំណួរក្នុងស្ថានភាពដែលគេមិនបានដឹងថាព្រះជានរណា។ ដូច្នេះ ចម្លើយនៅទីនេះ ចាប់ផ្តើមចេញពីបុរសនេះ វាបានបង្ហាញអត្ថន័យថា "អ្នកជាមនុស្សមិនវាស់ព្រះតាមខ្នាតតម្រារបស់មនុស្សឡើយ។ ដ្បិតព្រះមិនមែនជាមនុស្សទេ តែជាអ្នកបង្កើតមនុស្ស តើទ្រង់មិនអាចទាមទារសិទ្ធិគ្រប់គ្រងមនុស្សដោយចេតនាបរិសុទ្ធបានទេ? «វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅដែលនិយាយថា ព្រះជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើអាក្រក់ ដោយសារព្រះបានធ្វើឲ្យជាហ៊ានរឹងរូស។ ការដែលព្រះធ្វើឲ្យព្រះចៅជាហ៊ានរឹងរូស មានន័យថា ចិត្តអាក្រក់របស់ព្រះចៅជាហ៊ានដោយខ្លួនឯង ដោយសារព្រះបានបោះបង់ចោលដោយគ្មានការដាស់តឿន។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនមែនជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបដែលជាហ៊ានត្រូវរឹងរូសនោះទេ។

22 ចុះបើព្រះទ្រង់សព្វព្រះទ័យបង្ហាញព្រះពិរោធ ហើយធ្វើឲ្យគេស្គាល់ព្រះចេស្តាទ្រង់ ដូចជាព្រះបានបង្កើតមនុស្សនោះ ទ្រង់បានប្រទានរូបទ្រង់ដល់ទ្រង់។ គោលបំណងគឺបុរសនោះមានចំណេះដឹងស្គាល់ព្រះ។ ព្រះមានគោលបំណងជារៀងរហូត ហើយទ្រង់មានទំនាក់ទំនងនឹងបុរសនោះ។ លោកមិនលាតត្រដាងដោយការស្រឡាញ់តែក្នុងករណីលោកបញ្ជូនគ្រោះចង្រៃ និងវិន័យដើម្បីបង្ហាញយុត្តិធម៌តាមការចាំបាច់របស់ខ្លួន។ ទ្រង់ធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់សេចក្តីក្រោធដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់ទ្រង់ ហើយបោះបង់ចោលសកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលគេប្រហារជីវិត។ បើគ្មានមេកំណាចទេ នោះមិនមែនជាវិធីដើម្បីបង្ហាញពីយុត្តិធម៌របស់ព្រះឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមិនបំផ្លាញយ៉ាងឆាប់រហ័សទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស៊ូទ្រាំក្នុងរយៈពេលយូរ។ " នាវានៃសេចក្តីក្រោធបានរៀបចំសម្រាប់ការបំផ្លាញចង្អុលទៅ

មនុស្សអាក្រក់ដែលមិនប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់មិនប្រោសប្រទានព្រះគុណ និងដាក់ទោសទេនោះ វាពិតជាលំបាកណាស់ដែលយើងមិនអាចស្គាល់ព្រះបាន។ ចុះតើអ្នកណាជាគ្រឿងសម្រាប់ទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ? វាបង្ហាញនៅខាងក្រោមនៃខទី 24 ។

23 ដើម្បីឲ្យគេស្គាល់ភាពបរិបូរណ៌នៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ សម្រាប់ភាជន៍នៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលទ្រង់បានរៀបចំទុកជាមុនសម្រាប់សិរីល្អ—នៅត្រង់នេះ ពាក្យ «បានរៀបចំ» គឺជាពាក្យ proetoimasen (Προητοίμασεν) ជាភាសាក្រិច ដែលខុសគ្នានឹងពាក្យ «រៀបចំ»។ " (κατηρτισμένα) ។ របស់ផ្សេងទៀត (ខ ២២) ចង្អុលទៅការពិតថា អ្នកដែលនឹងក្លាយជាធុងនៃសេចក្តីក្រោធដែលបានរៀបចំជាវត្ថុត្រឹមត្រូវដែលត្រូវបំផ្លាញដោយសកម្មភាពរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែពាក្យ «បានរៀបចំ» នៅក្នុងខនេះចង្អុលបង្ហាញដើម្បីជ្រើសរើសភាជន៍ដែលព្រះបានទទួលសិរីល្អពីភាពអស់កល្បជានិច្ច។ (Grejidanus) នៅក្នុងពាក្យនៃផ្នែកនេះ អ្វីដែលសាវកមានគោលបំណងមិនត្រឹមតែនិយាយអំពីការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងចង្អុលបង្ហាញអំពីលក្ខណៈនៃសកម្មភាពអធិបតេយ្យភាពនៃការបែងចែករបស់ព្រះផងដែរ។

២៤- ២៦ សូម្បីតែយើងខ្ញុំដែលលោកបានហៅ មិនមែនមកពីសាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏មកពីសាសន៍ដទៃដែរ? នៅទីនេះ វាសង្កត់ធ្ងន់ថាសកម្មភាពនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះមិនមានការរើសអើងជាតិសាសន៍ទេ ហើយបានដកស្រង់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទំនាយរបស់ព្រះគម្ពីរ។ រឿងដែលបានសម្រេចដោយទំនាយគឺពិត។ យើងមិនគួរមានសូម្បីតែការសង្ស័យក៏ដោយ។

នៅទីនេះ ការព្យាករណ៍ដែលបានដកស្រង់ (25-26) គឺ Hos 1:10, 2:23 ។

«ប្រជាជនរបស់ខ្ញុំ» ពោលគឺជនជាតិយូដាត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុក ហើយត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅក្នុងតំបន់ដ៏ទន់ភ្លន់ ដូចពីកន្លែងដែលខ្ចាត់ខ្ចាយមកពួកគេត្រូវបានដាស់តឿន ហើយត្រូវបានស្តារឡើងវិញ ព្រះបានទាយថា កិច្ចការដែលបានស្តារឡើងវិញនឹងកើតឡើង។ ប៉ុន្តែទំនាយនេះក៏ចង្អុលបង្ហាញថា សាសន៍ដទៃបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ ហើយបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយចូលទៅក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ព្រះ។ ចលនានេះនឹងមិនកើតឡើងភ្លាមៗទេ ប៉ុន្តែព្រះបានអំពាវនាវឱ្យពួកសាសន៍ដទៃដែលបានជ្រើសរើសមុនភាពអស់កល្បឥឡូវនេះ ហើយបន្ទាប់មកវាបានកើតឡើង។ ២៧–២៩ ខគម្ពីរនេះគឺជាការដកស្រង់ចេញពី អ៊ីស ១០:២២ ដែលបញ្ជាក់ថា សាសន៍យូដាត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគោលការណ៍នៃការបោះឆ្នោតតែប៉ុណ្ណោះ (យោងទៅខទី ២៥)

នៅសល់តែពួកគេមួយក្រុមប៉ុណ្ណោះដែលនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ពាក្យថា "សំណល់" គឺជាភាសាហេព្រើរ ដែលនេះចង្អុលទៅផ្នែកដែលនៅសេសសល់ (ផ្នែកដែលព្រះបានជ្រើសរើស) ដែលព្រះបានអនុញ្ញាត ដូចដែលទ្រង់បានប្រដៅពួកគេ។

ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងអនុវត្តទោសរបស់ទ្រង់នៅលើផែនដីយ៉ាងពេញលេញ ហើយឥតបង្អង់យូរ»។ នេះមានន័យថា ព្រះនឹងសម្រេចតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ ប៉ុន្តែ យោងតាមអ្នកបកប្រែផ្សេងទៀត វាមានន័យថា ព្រះបានចាត់តាំងឲ្យបំផ្លាញអាសស៊ើរ ដើម្បីសង្គ្រោះប្រជាជនដែលនៅសេសសល់របស់ព្រះ (ផ្នែកនៃការបោះឆ្នោត) ឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃនៃសាសន៍អាស្សីរី។ មិនបានបន្សល់ទុកនូវពូជពង្សរបស់យើង នេះគឺដូចគ្នានឹងអត្ថន័យនៃ « សំណល់ » នៃ ខទី ២៧ ។

៣០–៣៣ ខគម្ពីរនេះជាបុព្វកថានៃជំពូកបន្ទាប់។ ពីនេះរហូតដល់ចុងបញ្ចប់នៃជំពូកបន្ទាប់ វាចង្អុលទៅហេតុផលនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្ស ដែលថាអ៊ីស្រាអែលមិនទទួលបានសេចក្តីសុចរិត

៣០ សាសន៍ដទៃដែលមិនបានស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត នោះជាការមិនជឿរបស់ពួកគេ។ មូលហេតុមូលដ្ឋានដែលអ៊ីស្រាអែលមិនទទួលបានសេចក្តីសុចរិតគឺអាស្រ័យលើបញ្ហានៃការបោះឆ្នោតដែលមានបំណង ខទី ៦-២៩ ពិភាក្សា។ ហើយហេតុផលនៅក្នុងដៃរបស់មនុស្សគឺខាងក្រៅ ហើយលទ្ធផលនៃហេតុផលជាមូលដ្ឋានដូចបានរៀបរាប់ខាងលើ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ហេតុផលខាងក្រៅនេះ អាចជាភ័ស្តុតាងដែលដោះស្រាយថាតើហេតុផលជាមូលដ្ឋានឬអត់។

៣០ សាសន៍ដទៃដែលមិនដេញតាមសេចក្តីសុចរិត «សាសន៍ដទៃ» មិនស្គាល់ច្បាប់របស់ម៉ូសេទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនបានព្យាយាមធ្វើជាមនុស្សសុចរិតដោយបន្តធ្វើនោះឡើយ។

សេចក្តីសុចរិតដែលកើតឡើងដោយសេចក្តីជំនឿនោះគឺវាមានន័យថា
សេចក្តីសុចរិតដែលគ្មានតម្លៃដោយការជឿលើដំណឹងល្អ ។

បានធ្វើតាមច្បាប់ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិត អ៊ីស្រាអែលបានទៅរកផ្លូវដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ដោយកាន់តាមច្បាប់របស់ម៉ូសេសម្រាប់ខ្លួនគេ។

32 ដោយសារពួកគេមិនបានដេញតាមដោយសេចក្តីជំនឿទេ ប៉ុន្តែហាក់ដូចជាមានមូលដ្ឋានលើការប្រព្រឹត្ត។ "សេចក្តីជំនឿ" គឺការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ បន្ទាប់មកក្នុងចំណោមជនជាតិយូដាមានអ្នកមិនជឿជាច្រើន។

វាជាការត្រឹមត្រូវដែលពាក្យថា "វាត្រូវបានផ្អែកលើការងារ" គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជាការគិតដើម្បីឱ្យមានលទ្ធភាពអាស្រ័យលើការងារ។ Lietzmann បាននិយាយថាពាក្យ "ដូចជាប្រសិនបើ (ώς)" កំហុសប្រធានបទនៃការខិតខំប្រឹងប្រែងរបស់អ៊ីស្រាអែល។ ពួកគេមិនបានទទួលសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អដែលព្រះបានប្រទាននោះទេ ប៉ុន្តែផ្តោតលើភាពឥតប្រយោជន៍នៃអំពើខ្លួនឯង និងឆន្ទៈខ្លួនឯង។

ពួកគេបានជំពប់ដួលលើថ្មដែលជំពប់ដួល "ថ្ម" ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ (លូកា 20:17–18, ពេត្រុសទី 1 2:4) ដែលជាបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាលក្ខណៈដែលពង្រឹងនៃសេចក្តីពិត។ អ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងអ្នកនោះនឹងត្រូវជំពប់ដួល ហើយត្រូវគេភ្លាត់ស្មៀត។ ហើយវត្ថុទាំងពីរនេះត្រូវបានទម្លាក់ចុះមកលើមនុស្សជាសកម្មភាពនៃការជំនុំជំរះពួកគេនឹងត្រូវខ្ទេចខ្ទាំ។ (លូក. ២០:១៧-១៨) គ្មានថ្មផ្សេងទៀតនិងដៃកផ្សេងទៀតដើម្បីយកឈ្នះភាពរឹងមាំរបស់ព្រះគ្រីស្ទទេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានបះបោរនឹងវា ហើយបានបាក់បែក ហើយត្រូវបានរអិលដួល។

៣៣ ដូចដែលមានចែងទុកថា «មើលចុះ ខ្ញុំកំពុងដាក់ថ្មនៃការជំពប់ដួល និងជាថ្មនៃការជំពប់ដួលនៅក្រុងស៊ីយ៉ូន។ ហើយអ្នកណាដែលជឿលើទ្រង់នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។ នេះជាប្រយោគដែលបានដកស្រង់ចម្រុះនៃអ៊ីស ២៨:១៦ និងអ៊ីស ៨:១៤។ ពាក្យ «អាម៉ាស់» មានន័យថា បរាជ័យ។ អ្នកដែលជឿលើដំណឹងល្អដូចជាថ្មមិនអាចបរាជ័យបានទេ។

កំណត់ចំណាំរ៉ិះគន់

ថាខ្ញុំមានទុក្ខព្រួយជាខ្លាំងមិនចេះចប់ក្នុងចិត្ត។ (ខ ១) ខេ. បាត បាននិយាយអំពីផ្នែកនេះដូចតទៅ។ នោះគឺ « ដំណឹងល្អបំផ្លាញពួកជំនុំ ហើយពួកជំនុំ

បំផ្លាញដំណឹងល្អ » ។ (Romerbrief ទំព័រ 317) គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា "យើងគ្មានវិធីដើម្បីនិយាយការពិតថាយើងត្រឹមត្រូវទេ ហើយមួយទៀតគឺ ខុស"។ (Wir bekonmen kein Gelegenheit, recht zu haben gegen Andere, die im Gegensatz zu uns unrecht hatten "। – Romerbrief ទំព័រ 318)។

ពាក្យទីមួយរបស់ K. Barth នៅខាងលើគឺជាគំនិតដែលថាក្រុមជំនុំមិនមានការអះអាងដោយសុវត្ថិភាពនៃដំណឹងល្អទេ។ តាមលំដាប់លំដោយ វាមានន័យថា ព្រះវិហារ និងដំណឹងល្អមានទំនាក់ទំនងជម្លោះមិនត្រូវឱបគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប៉ុន្តែ Calvin មិនបានមើលឃើញថា ដំណឹងល្អ និងសាសនាចក្រមានទំនាក់ទំនងជម្លោះនោះទេ។ គាត់បាននិយាយថា កិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងព្រះវិហារ និងការអនុវត្តសាក្រាម៉ង់មានអំណាចដ៏អស្ចារ្យ (Inst, Vol. II, p 238)។ ហើយពាក្យទីពីររបស់ K. Barth នៅខាងលើមានន័យថា ព្រះវិហារមិនអាចទាមទារគោលលទ្ធិទូទៅមួយចំនួនដោយសុវត្ថិភាពបានទេ។ ប៉ុន្តែ Calvin និង Luther បាននិយាយយ៉ាងប្រាកដថាសាសនាខុសឆ្គងមាន។ K. Barth មិនបាននិយាយថានរណាជាអ្នកខុសឆ្គងនោះទេ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនយ៉ាងប្រាកដថាយើងគួរយល់ដឹងអំពីការគោរព ហើយគួរតែចាកចេញពីសាសនាទាំងនោះ។ (ទីតុស ៣:១០) ដ្បិតខ្ញុំអាចប្រាថ្នាចង់ឲ្យខ្លួនខ្ញុំត្រូវបណ្តាសា ហើយកាត់ចេញពីព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់បងប្អូន និងញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំតាមសាច់ឈាម។ (ខ៣) ពាក្យរបស់ប៉ុលនេះគឺជាការទួញសោកបានកើតឡើងខណៈដែលគាត់បានឃើញការមិនជឿនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នោះហើយ ពាក្យនេះបង្ហាញពីភាពខុសគ្នានៃសុភមង្គល និងទុក្ខក្នុងចំណោមកុលសម្ព័ន្ធដែលមិនជឿ។

ប៉ុន្តែ K. Barth បានពន្យល់ពាក្យផ្ទុយទាំងស្រុង។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ប៉ុលបាននិយាយថាពួកជាវិសុទ្ធជាបងប្អូនរបស់គាត់... គាត់ដឹងថាពួកគេគ្មានការពិតនៃចំណេះដឹងពិតប្រាកដ។

ប៉ុន្តែខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានទទួលស្គាល់ថាមានលក្ខណៈដូចពួកគេ ហើយទទួលយកភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ចំពោះព្រះ។ "(Romerbrief, ទំព័រ 319-320) យោងតាមពាក្យរបស់ Barth Paul បានកំណត់អត្តសញ្ញាណខ្លួនគាត់ (ប៉ូល) ដែលជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ និងជាអ្នកប្រឆាំងនឹងពួកអ្នកជឿគ្រីស្ទាន គឺពួកជាវិសុទ្ធ (អ៊ីស្រាអែលដែលមិនជឿ)។ ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុស។ ការថប់បារម្ភរបស់ប៉ុលមិនបានកើតឡើងដោយគិតថាគាត់គ្មានចំណុចល្អជាងពួកជាវិសុទ្ធ និងសាសន៍យូដាដែលមិនជឿនោះទេ។ យើងគិតថាគាត់បានដឹងថាគាត់ត្រូវបានសង្គ្រោះជារៀងរហូតដោយការទទួលបានព្រះគុណនោះហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលយកការថប់បារម្ភដោយសារតែគាត់បានផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ពួកគេ។ K. Barth យល់ខុសពាក្យនៃបទគម្ពីរនេះដោយការរើសអើងទស្សនវិជ្ជាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

ប៉ុន្តែ វាមិនដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានបរាជ័យនោះទេ។ (ខ៦) ប៉ុលបានសង្កេតមើលការបរាជ័យខាងវិញ្ញាណនៃកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់ ហើយទូញសោក។ តើការបរាជ័យនៃប្រជាជាតិដែលបានទទួលសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធមានន័យថាបរាជ័យនៃសេចក្តីសញ្ញាបរិសុទ្ធឬ? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។ ដោយសារតែការអនុវត្តនៃការសង្គ្រោះនេះបើយោងតាមសម្ពន្ធមេត្រីត្រូវបានសម្រេច មិនមែនដោយទំនាក់ទំនងឈាមដែលហៅសម្រាប់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល និងពូជពង្សរបស់អ័ប្រាហាំនោះទេ ប៉ុន្តែដោយកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំបានកើតឡើងដោយសារការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ការ

សម្រេចនៃសេចក្តីសន្យាបរិសុទ្ធគឺមិនមែនបង្កើតឡើងដោយសាសន៍អ៊ីស្រាអែលរូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែដោយសាសន៍ដទៃផងដែរ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានបកស្រាយបញ្ហាដ៏លំបាកនេះខុសពីការគិតរបស់ប៉ុលយ៉ាងជាក់ស្តែង។ យោងតាមការបកស្រាយរបស់គាត់ យើងមិនអាចពិភាក្សាអំពីការបរាជ័យនៃកិច្ចព្រមព្រៀងបរិសុទ្ធ ឬមិនមែនតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃក្រុមជំនុំបច្ចុប្បន្ននោះទេ។ សម្រាប់ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលបានយកការមិនជឿក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន យើងមិនអាចសង្ឃឹមចំពោះសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ប្រជាជាតិនេះឡើយ។ គាត់បាននិយាយថា៖ «គាត់ជាក្រុមជំនុំប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយការប្រជុំនៃអ្នកស្លាប់។ មាត់របស់មនុស្ស និងត្រចៀករបស់គាត់ដែលត្រូវបានរារាំងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីការលាតត្រដាងពីលក្ខណៈមិនពេញលេញនោះទេ។ ស្របពេលដែលពួកគេបានទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានប្រកាសវា នោះវានឹងបាត់បង់លក្ខណៈនៃសេចក្តីពិត»។ (Romerbrief, 1923, pp 325-326) ពាក្យរបស់ K. Barth ព្រះវិហារនៅក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្នមិនអាចបង្កើតការសម្រេចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ប៉ុលមិនមើលងាយថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយក្រុមជំនុំនៃពិភពលោកបច្ចុប្បន្ននោះទេ។ ប៉ុន្តែកូនតាមសន្យាត្រូវបានរាប់ជាពូជ។ ៩ត្បិតនេះជាសេចក្តីសន្យាដើម្បីឲ្យគោលបំណងនៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះនៅតែបន្ត មិនមែនដោយសារការប្រព្រឹត្តទេ តែដោយសារទ្រង់ដែលត្រាស់ហៅ—(៨-១១)

K. Barth បានពិភាក្សាអំពីអស្ថិរភាពនៃការបោះឆ្នោតនៃខគម្ពីរទាំងនេះ។ គម្ពីរចែងថា ការតាំងចិត្តនៃការបោះឆ្នោត និងការកំណត់ទុកជាមុន។ (រ៉ូម ៨:៣០-៣៩) ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ខេ. បាតបានប្រឆាំងនឹងវា ហើយបាន

អះអាងថា អ្នកដែលជឿនៅពេលជាមួយគ្នា អ្នកមិនជឿ គឺជាកូនរបស់ព្រះ នៅពេលតែមួយ មិនមែនជាបុត្ររបស់ព្រះទេ គឺការបោះឆ្នោតនៅពេលតែមួយ។ ពេលវេលា, ការបោះបង់ចោល។

នេះត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់ការកំណត់ទុកជាពីររបស់គាត់ (Doppeelheit der Pradestination) ។ ការកំណត់ទុកជាមុនបែបនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។

ដ្បិតលោកមានប្រសាសន៍ទៅកាន់លោកម៉ូសេថា៖ «ខ្ញុំនឹងអាណិតមេត្តាដល់អ្នកណាដែលខ្ញុំអាណិត ហើយខ្ញុំនឹងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់អ្នកណាដែលខ្ញុំមានចិត្តមេត្តា»។ (ខ១៥) នៃខគម្ពីរនេះ K. Barth បានយល់ខុស ហើយបាននិយាយដូចតទៅនេះថា « តាមទស្សនៈរបស់មនុស្ស ត្បិតព្រះបែបនេះគឺជាជនផ្តាច់ការ បុរសនោះមិនអាចជួយអ្វីបាន ក្រៅពីការបះបោរគាត់ចំពោះជនផ្តាច់ការបែបនេះ។ ប៉ុន្តែ ផ្លូវទៅដល់ការស្គាល់ព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីការទៅដល់ទីបញ្ចប់នៃច្រាំងថ្មចោទនៃជម្លោះនោះទេ។

"(Romerbrief, ទំព័រ 335) K. Barth ច្បាស់ណាស់ថាគាត់មានអារម្មណ៍យ៉ាងមោះមុតចំពោះពាក្យថា "ខ្ញុំនឹងអាណិតដល់អ្នកណាដែលខ្ញុំមានសេចក្តីមេត្តាករុណា ហើយខ្ញុំនឹងមានសេចក្តីមេត្តាដែលខ្ញុំអាណិត"។ ហើយគាត់បានព្យាយាមដោះស្រាយភាពយោរយៅដោយការសន្មតតាមគ្រាមភាសាថាការទទួលស្គាល់បុរសអំពីវិបត្តិ។ សកម្មភាពដែលព្រះជាម្ចាស់ (សកម្មភាពដែលព្រះមានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា) ជួយសង្គ្រោះបុគ្គលដែលបានកំណត់ទុកជាមុន គឺមិនដែលយោរយៅឡើយ។លូសើរបាននិយាយថា វាផ្អែមល្ហែម និងស្រស់ស្អាត»។ មូលហេតុដែលលោកមានប្រសាសន៍ដូច្នេះគឺ

«អ្នកដែលសម្រេចបានសេចក្តីសង្គ្រោះ គឺមានតែម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ»។ (dass er allein das Heil schaffe ។ – Vorlessung uber den Romerbrief, ទំព័រ 309)
ចុះបើព្រះទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យបង្ហាញព្រះពិរោធ និងបង្ហាញពីឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់ ទ្រង់ស៊ូទ្រាំនឹងគ្រឿងនៃសេចក្តីក្រោធជាច្រើនដែលបានរៀបចំសម្រាប់សេចក្តីវិនាស ដើម្បីឲ្យគេស្គាល់នូវទ្រព្យសម្បត្តិនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់សម្រាប់គ្រឿងមេត្តាករុណា ដែលទ្រង់បានរៀបចំទុកជាមុនសម្រាប់សិរី — (22-23) K. Barth បានអធិប្បាយអំពីខគម្ពីរនេះថា « ពួកបុរសប្រយុទ្ធនឹងព្រះរបស់អេសាវជាមួយគ្នា គាត់បានក្លាយទៅជាយ៉ាកុប និងអ៊ីស្រាអែល។ » (រ៉ូម ប៊ីរីហ្វ ទំព័រ ៣៥៣)។ ការបកស្រាយនេះបានយល់ខុសពីអត្ថន័យសំខាន់នៃខគម្ពីរទាំងនេះ។ ខគម្ពីរនេះមិនបង្រៀនពីការកំណត់ទុកជាមុនទេ ដោយគ្មានស្ថិរភាពទេ។ នោះគឺថា នេះមិនបង្រៀនគោលលទ្ធិឱ្យមានគោលលទ្ធិនៃការផ្លាស់ប្តូរទំនាយដែលអេសាវអាចផ្លាស់ប្តូរទៅជាយ៉ាកុបបានទេ។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញថា ដោយនិយាយខទី ២៤ « សូម្បីតែយើងរាល់គ្នាដែលលោកបានហៅ មិនមែនមកពីសាសន៍យូដាតែប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏មកពីសាសន៍ដទៃដែរ? « ពួកបរិសុទ្ធដែលបានកំណត់ទុកជាមុនត្រូវបានរៀបចំរួចហើយមុនភាពអស់កល្បជានិច្ច ។
ប៉ុន្តែ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលធ្វើតាមច្បាប់ដែលនាំទៅរកសេចក្តីសុចរិតមិនបានជោគជ័យក្នុងការសម្រេចច្បាប់នោះទេ។
31) K. Barth បកស្រាយខុសដោយគំនិតខុសចំពោះផ្នែករបស់គាត់។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ « នោះគឺថាសាសនាចក្រគួរតែដឹងថាទោះបីជាសាសនាចក្រមានគោលដៅសាសនាជំនួសសាសនាដែលជា

ប្រធានបទ និងការប្រតិបត្តិតាមព្រះក៏ដោយ ក៏នាងមិនអាចទទួលបានអ្វីសោះ»។ (Romerbrief. pp.

នៅទីនេះ K. Barth មើលងាយទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធនៃសេចក្តីជំនឿ និងការខិតខំ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ពាក្យរបស់ប៉ុលមិនថាការប្រឹងប្រែងត្រឹមត្រូវគ្មានន័យទេ។ វាមានន័យថាការខិតខំប្រឹងប្រែងខុសរបស់សាសន៍យូដាដែលទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយការងារ។ ទ្រឹស្តីនៃសាសនាចក្រដែលបានកែទម្រង់គិតថាការខិតខំប្រឹងប្រែងពិតប្រាកដដោយព្រះគុណរបស់ព្រះគឺពិតជាហើយវាគួរតែត្រូវបានបង្ហាញឱ្យច្បាស់។ លូសើរ បានគាំទ្រជាជាងការខិតខំរបស់អ្នកជឿលើព្រះបន្ទូលនៅក្នុងជំពូកទី 16 នេះថា « 16 ដូច្នេះ វាមិនអាស្រ័យលើឆន្ទៈឬការប្រឹងប្រែងរបស់មនុស្សទេ គឺអាស្រ័យលើព្រះដែលមានសេចក្តីមេត្តាករុណា។ "។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ឃ្លានេះមិនមើលងាយការខិតខំនោះទេ ហើយវាចង្អុលបង្ហាញថា ការសង្គ្រោះមិនអាស្រ័យលើអ្នកប្រឹងប្រែងនោះទេ។ ហើយការខិតខំរបស់បុរសនោះមិនមែនជារបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានប្រទានមកដោយព្រះគុណនៃព្រះ។ (Vorlesung uber den Romerbrief, ទំព័រ 310)។ ដូចដែលលូសើរបានដឹងថា សេចក្តីជំនឿដ៏ត្រឹមត្រូវ និងការខិតខំប្រកបដោយចិត្តសប្បុរស មិនអាចបំបែកពីគ្នាបានឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៣ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាភាតរភាពចំពោះកុលសម្ព័ន្ធរបស់លោក ដែលប៉ុលទទួល (រ៉ូម ៩:១-៥)

ព្រះបង្រៀនថា បុរសនោះមិនគួរស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធខ្លួនទេ តែត្រូវគោរព កុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ យ៉ូហានជាជនជាតិយូដា ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានព្រះ ចាត់ឲ្យទៅប្រកាសផ្សាយដំណឹងល្អដល់ជនជាតិសាសន៍នីនីវេ។ ស្របពេល ជាមួយគ្នានេះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្រៀនឲ្យស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធរបស់ខ្លួន។ ធីមទី ៥:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែប្រសិនបើអ្នកណាមិនផ្គត់ផ្គង់សាច់ញាតិរបស់ខ្លួន ហើយជាពិសេសដល់សមាជិកគ្រួសាររបស់ខ្លួន អ្នក នោះបានបដិសេធសេចក្តីជំនឿ ហើយអាក្រក់ជាងអ្នកមិនជឿទៅទៀត។ នៅក្នុងអត្ថបទខទី ៣ «ញាតិសន្តាន» អាចមានន័យថាកុលសម្ព័ន្ធដូចគ្នា។ បន្ទាប់មកស្នេហាជាបងប្អូនមានរឿងជាច្រើន។ សេចក្តីពិតដែលគម្ពីរ បង្រៀនគឺជាការពិត។

1. សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនដែលបទគម្ពីរចង្អុលទៅ

សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនដែលបទគម្ពីរបង្រៀនគឺសាសនា។ នោះគឺវាផ្តោតលើទស្សនៈរបស់ព្រះ។ ភាតរភាពស្រឡាញ់គ្នាតាមខ្សែឈាម គឺប្រព្រឹត្តអំពើបាបកម្មក្រអឺតក្រទម។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនដោយស្មោះ ពឹងផ្អែកលើសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ វាមានន័យថាស្រឡាញ់ជាតិសាសន៍ របស់ខ្លួនក្នុងគោលបំណងលើកតម្កើងព្រះ។ វាគិតថាជាតិមានសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ។ មូលហេតុដែលសាវ័កប៉ុលស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់គឺ ការពិតដែលថាកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់នៅដើមដំបូងបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះហើយបន្ទាប់មកពួកគេគួរតែលើកតម្កើងព្រះ។ លោកមានប្រសាសន៍ទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលថា៖ «ពួកគេជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយជាកម្ម សិទ្ធិរបស់ពួកគេជាកូនចិញ្ចឹម សិរីល្អ សេចក្តីសញ្ញា ការឲ្យច្បាប់ ការគោរព

ប្រណិប័តន៍ និងសេចក្តីសន្យា។ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពូកអយ្យកោ ហើយមកពីពូជសាសន៍របស់ពូកគេ តាមសាច់ឈាម គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាព្រះដ៏លើសលប់ ប្រទានពរជារៀងរហូត។ អាម៉ែន។"(៩-៥)។ នេះជាទស្សន:ដំបូងរបស់ព្រះ ហើយផ្ទុយពីទស្សន:ដំបូងរបស់ជាតិ។ ម៉ូសេដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនពិតប្រាកដបានអធិស្ឋាននៅពេលព្រះព្យាយាមបំផ្លាញអ៊ីស្រាអែលថា "ហើយខ្ញុំបានអធិស្ឋានដល់ព្រះអម្ចាស់ថា "ឱព្រះអម្ចាស់ជាព្រះអើយសូមកុំបំផ្លាញប្រជាជននិងមរតករបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានលោះដោយភាពអស្ចារ្យរបស់អ្នកដែលទ្រង់បានយកចេញពី អេហ្ស៊ីបដោយដៃខ្លាំង។ ចូរនឹកចាំពីអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអង្គ គឺលោកអប្រាហាំ អ៊ីសាក និងលោកយ៉ាកុប។ កុំគិតពីចិត្តរឹងរូសរបស់ប្រជាជននេះ ឬអំពើទុច្ចរិត ឬអំពើបាបរបស់ពួកគេឡើយ ក្រែងលោទឹកដីដែលអ្នកនាំយើងមកនិយាយថា "ដោយព្រោះព្រះអម្ចាស់មិនអាចនាំគេចូលទៅក្នុងស្រុកដែលព្រះអង្គបានសន្យានឹងគេឡើយ ហើយព្រះអង្គស្អប់ពួកគេ។ ទ្រង់បាននាំពួកគេចេញមកដើម្បីសម្លាប់ពួកគេនៅទីរហោស្ថាន។» (ឧ. ៩:២៦-២៨) ដូចដែលយើងឃើញហើយ ម៉ូសេមិនបានស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់ចំពោះកុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែស្រឡាញ់កុលសម្ព័ន្ធរបស់គាត់ចំពោះព្រះ។

2. ការអនុវត្តព្រះគម្ពីរនៃភាតរភាព

ភាតរភាពព្រះគម្ពីរគួរត្រូវបានប្រតិបត្តិដូចជាទង្វើរបស់សាវកប៉ុល ។ ប៉ុលមានការព្រួយបារម្ភអំពីការមិនជឿដែលអ៊ីស្រាអែលមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះហើយ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចដោយការផ្សាយដំណឹងល្អ។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណុចនេះ យើងគួររក្សាទុកខ្លះក្នុងចិត្ត។ វាគឺជាការពិតដែលថាគោលបំណងផ្ទាល់នៃការប្រកាសដំណឹងល្អគឺមិនមែន

ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះទេតែមិនមែនដើម្បីធ្វើឱ្យប្រទេស។ វាមិនសក្តិសមទេ ព្រោះវាជាអ្នកផ្សាយសង្គម បើយើងប្រកាសដំណឹងល្អ បង្កើតប្រទេសល្អ។ សម្រាប់យើងជាអ្នកជឿ ពិភពលោកនេះមិនមែនជាកន្លែងសម្រាកសម្រាប់យើងទេ ប៉ុន្តែជាកន្លែងធ្វើការរបស់យើង។ កន្លែងដែលនៅសល់គឺជាពិភពលោកខាងមុខដែលជាស្ថានសួគ៌នៃសិរីរុងរឿង។ យើងមិនគួរព្រួយបារម្ភថានឹងទទួលបានរង្វាន់និងអ្វីដែលនៅសល់ក្នុងលោកនេះទេ គ្រាន់តែយើងគួរធ្វើការនៅផ្នែកណាមួយនៃជីវិតរបស់យើងតាមការពិត។ នេះ។គួរតែផ្តោតលើការផ្សាយដំណឹងល្អ។ យើងគួរតែមានគោលដៅលើការផ្សាយដំណឹងល្អខាងនយោបាយ ឧស្សាហកម្ម និងការអប់រំ។ ដោយសារវិធីសាស្ត្រនៃការផ្សាយដំណឹងល្អនេះមិនមែនដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែដោយប្រយោល នៅកន្លែងធ្វើការ វានឹងត្រូវបានសម្រេចដោយការប្រតិបត្តិតួនាទីរបស់អំបិល និងពន្លឺ។ វ៉ាស៊ីនតោន ដែលជាប្រធានាធិបតីទីមួយនៅសហរដ្ឋអាមេរិក គឺជាអ្នកស្នេហាជាតិពិតប្រាកដ។ ទោះជាគាត់មិនបានប្រកាសដំណឹងល្អដោយផ្ទាល់នៅកន្លែងកំណត់របស់គាត់ក៏ដោយ គាត់បានបម្រើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថានៅក្នុងសង្គ្រាមឯករាជ្យគាត់បានលុតជង្គង់ចុះនៅលើព្រិលនៅក្នុងព្រៃនៃជ្រលងភ្នំ forge ហើយបានអធិស្ឋាន។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៤ ស្រឡាញ់ជាតិពិត (រ៉ូម ៩:១-៥)

បុរសមានទំនាក់ទំនងសាមគ្គីភាពជាមួយអ្នកដទៃ ជាពិសេសទំនាក់ទំនងអ្នកជិតខាង។ វាជាលក្ខណៈដ៏ថ្លៃថ្លារបស់មនុស្ស។ គាត់គួរតែស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃដូចខ្លួនគាត់ ក្នុងន័យខ្លះមនុស្សជាតិទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកគឺជាអ្នកជិតខាងរបស់យើង។ប៉ុន្តែកុលសម្ព័ន្ធរបស់យើងគឺជាអ្នកជិតខាងរបស់យើងក្នុងអត្ថន័យពិសេស។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូនដ៏ស្មោះស្ម័គ្រមានការចប់បារម្ភយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹងនៅក្នុងពួកគេ។ បើយើងស្រឡាញ់អ្នកដទៃ យើងគួរព្យាយាមធ្វើឲ្យគេជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដ៏រីករាយបំផុតដែលបុរសនោះជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ ពេលយើងបម្រើអ្នកដទៃដើម្បីធ្វើឲ្យគេជឿលើព្រះយេស៊ូវ

1. យើងគួរតែដឹងថា ការមិនជឿព្រះយេស៊ូវ គឺជារឿងដែលមិនសប្បាយចិត្តបំផុត។

បុរសមានរូបកាយ និងវិញ្ញាណ។ ពេលខ្លួនកើតជំងឺអ៊ីក៏លំបាកម្ល៉េះ! ដូចដែលព្រលឹងជំងឺចាកចេញពីលោកនេះទៅ គាត់នឹងត្រូវរងទុក្ខលំបាកយ៉ាងខ្លាំង។ អ្នកណាស្គាល់សេចក្តីលំបាកនៃធម៌នោះ អ្នកនោះនឹងពិចារណាសេចក្តីមេត្តាដល់ពួកអ្នកមិនជឿ។ វីលៀម ប៊ូត បានបង្រៀនការផ្សាយដំណឹងល្អផ្ទាល់ខ្លួនដល់សិស្សថ្នាក់សិក្ខាសាលា ហើយបាននិយាយថា «ខ្ញុំប្រាថ្នាថាខ្ញុំអាចបញ្ជូនអ្នកទាំងអស់គ្នាទៅឋាននរកឯៈពេលពីរសប្តាហ៍។ មានន័យថា ពួកគេបានចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌ ហើយជួបប្រទះនឹងបញ្ហាដោយខ្លួនឯង ពួកគេនឹងព្យាយាមដាស់តឿនថា សូម្បីតែមនុស្សម្នាក់ក្នុងលោកនេះ ក៏មិនត្រូវចូលទៅក្នុងឋានសួគ៌ដែរ។ យើងគួរតែដឹងការពិតថា វាជាទុក្ខវេទនាដ៏ធំដែលអ្នកដទៃមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវ។

2. យើងគួរតែព្យាយាមជួយសង្គ្រោះព្រលឹងដោយបូជា។

អំពើល្អមិនបានសម្រេចដោយគ្មានការលះបង់ឡើយ។ របស់ល្អទាំងអស់គឺជាផលនៃការលះបង់។ បើគ្មានការសាបព្រោះមិនមានការប្រមូលផល។ បើគ្មានសង្គ្រាម មិនអាចយកឈ្នះសត្រូវបានឡើយ។ យើងគួរបម្រើព្រលឹងអ្នកដទៃដោយការអធិស្ឋានឧស្សាហ៍ ការលះបង់ដ៏ឈឺចាប់ និងការបម្រើយ៉ាងលំបាក។ តើសាវ័កប៉ុលបានរងទុក្ខលំបាកប៉ុណ្ណាសម្រាប់ការដឹកនាំអ្នកដទៃមករកព្រះគ្រីស្ទ? (1) គាត់បានរងទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដោយធ្វើឱ្យខូចកិត្តិយសរបស់គាត់។ (កូរិនថូសទី២ ៦:៨) គាត់បានស្គាប់ពាក្យ«សត្វល្អិត» ហើយក៏ជាពាក្យ«មេនៃសាសន៍ណាសារ៉ែតខុសឆ្គង»។ (កិច្ចការ ២៤:៥) ហើយបានស្គាប់ពាក្យ «ឆ្កួត»។ (សកម្មភាព ២៦:២៤) (២) គាត់រងទុក្ខជាខ្លាំងក្នុងការរងទុក្ខខាងរូបកាយ។ II Cor 11:23-28 មានប្រសាសន៍ថា « តើពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទឬ? ខ្ញុំជាមនុស្សល្ងង់—ខ្ញុំកំពុងនិយាយដូចមនុស្សឆ្កួត—ដោយការធ្វើការកាន់តែខ្លាំង ការជាប់គុកកាន់តែច្រើន ដោយមានការវាយដំរាប់មិនអស់ ហើយច្រើនតែជិតស្លាប់។ ខ្ញុំបានទទួលប្រាំដងនៅដៃជនជាតិយូដា រោមភ្នែកសែសិបគិចជាង។ ខ្ញុំត្រូវគេវាយបីដងដោយដំបង។ ពេលមួយខ្ញុំត្រូវបានគេគប់ដុំថ្ម។ បីដងខ្ញុំត្រូវបានលិចកប៉ាល់; មួយយប់និងមួយថ្ងៃខ្ញុំបានរសាត់ទៅសមុទ្រ។ ធ្វើដំណើរញឹកញាប់ គ្រោះថ្នាក់ពីទន្លេ គ្រោះថ្នាក់ពីចោរ គ្រោះថ្នាក់ពីប្រជាជនខ្ញុំ គ្រោះថ្នាក់ពីសាសន៍ដទៃ គ្រោះថ្នាក់ក្នុងទីក្រុង គ្រោះថ្នាក់នៅទីរហោស្ថាន គ្រោះថ្នាក់នៅសមុទ្រ គ្រោះថ្នាក់ពីបងប្អូនក្លែងក្លាយ។ ក្នុងការនឿយហត់និងការលំបាក ឆ្លងកាត់ការគេងមិនលក់ជាច្រើនយប់ ស្រេកទឹក ច្រើនតែគ្មានអាហារ ពេលត្រជាក់និងប៉ះពាល់។ ហើយក្រៅពីរឿងផ្សេងទៀត មានសម្ពាធប្រចាំថ្ងៃមកលើខ្ញុំពីការថប់បារម្ភរបស់ខ្ញុំចំពោះក្រុមជំនុំទាំងអស់"។ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាន

និយាយថា « គោលលទ្ធិនៃឈើឆ្កាងគឺជារបៀបដែលអ្នកប្រកាសថាខ្លួនឯង ត្រូវបានឆ្កាងនោះអាចត្រូវបានប្រកាសបាន ។

ជំពូកទី 10

បងប្អូនអើយ សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ និងការអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះ សម្រាប់ពួកគេ គឺដើម្បីឱ្យពួកគេបានទទួលការសង្គ្រោះ។ 2ខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីឲ្យ

គេថា គេមានចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនតាមចំណេះទេ។ 3ដ្បិតពួក
គេមិនបានចុះចូលនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឡើយ ហើយស្វែងរកការតាំង
ខ្លួនឡើង នោះគេមិនបានចុះចូលនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឡើយ។ 4ដ្បិត
ព្រះគ្រីស្ទជាចុងបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ សម្រាប់សេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នក
ដែលជឿ។ 5ដ្បិតម៉ូសេបានសរសេរអំពីសេចក្តីសុចរិតដែលផ្អែកលើក្រិត្យវិ
ន័យ ថាអ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ញត្តិនោះនឹងរស់នៅតាមបញ្ញត្តិទាំងនោះ។ 6
ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតដែលផ្អែកលើសេចក្តីជំនឿនិយាយថា "កុំនិយាយក្នុងចិត្ត
ថា 'តើអ្នកណានឹងឡើងទៅស្ថានសួគ៌? ដើម្បីនាំព្រះគ្រីស្ទមានព្រះជន្មរស់
ឡើងវិញ) ។ ៨ ប៉ុន្តែតើវានិយាយយ៉ាងណា? «ព្រះបន្ទូលគឺនៅជិតអ្នក នៅ
ក្នុងមាត់អ្នក និងក្នុងចិត្តអ្នក» (នោះគឺជាពាក្យនៃសេចក្តីជំនឿដែលយើង
ប្រកាស); 9 ពីព្រោះបើអ្នកសារភាពដោយមាត់ថាព្រះយេស៊ូជាព្រះអម្ចាស់
ហើយជឿក្នុងចិត្តថា ព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបាន
សង្គ្រោះ។ 10ដ្បិតអ្នកណាជឿដោយចិត្ត ហើយបានរាប់ជាសុចរិត ហើយ
ដោយមាត់ អ្នកនោះសារភាព ហើយបានសង្គ្រោះ។ 11 ដ្បិតក្នុងគម្ពីរចែងថា
៖ «អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។ 12 ដ្បិត
សាសន៍យូដានិងសាសន៍ក្រិកមិនមានការខុសគ្នាទេ។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែ
មួយគត់ គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃមនុស្សទាំងអស់ ទ្រង់ប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិដល់
អស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់។ 13ដ្បិត«អ្នកណាដែលអំពាវនាវដល់ព្រះ
នាមព្រះអម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងបានសង្គ្រោះ»។ ១៤ ដូច្នេះតើគេនឹងអង្វរកព្រះ
អង្គដែលគេមិនបានជឿយ៉ាងដូចម្តេច?ហើយធ្វើដូចម្តេចទើបគេជឿលើព្រះ
អង្គ ដែលគេមិនធ្លាប់ឮ? ហើយធ្វើម៉េចឲ្យគេស្តាប់ដោយគ្មានអ្នកអធិប្បាយ?
15 ចុះបើគេចាត់គេឲ្យទៅផ្សាយយ៉ាងដូចម្តេច? ដូចមានចែងទុកមកថា៖ «

ជើងអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អស្អាតយ៉ាងណា!»។ ១៦ ប៉ុន្តែ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមិនបានគោរពតាមដំណឹងល្អទេ។ ដ្បិតអេសាយពោលថា៖ «លោកម្ចាស់ តើអ្នកណាបានជឿសេចក្តីដែលលោកបានឮពីយើង? ១៧ ដូច្នេះ ជំនឿកើតចេញពីការឮ ហើយការឮតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ ១៨ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថា តើគេមិនបានឮឬ? ពួកគេពិតជាមាន ត្បិត«សំឡេងរបស់គេបានឮដល់ផែនដីទាំងមូល ហើយពាក្យសម្តីរបស់គេដល់ទីបំផុតនៃលោកីយ៍»។ ១៩ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថា តើអ៊ីស្រាអែលមិនយល់ឬ? លោកម៉ូសេទីមួយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំនឹងធ្វើអោយអ្នកច្រណែននឹងអស់អ្នកដែលមិនមែនជាប្រជាជាតិមួយ; ជាមួយនឹងជាតិដែលល្ងង់ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកខឹង»។ ២០ ពេលនោះ អេសាយមានចិត្តក្លាហាននិយាយថា៖ «អស់អ្នកដែលមិនបានស្វែងរកខ្ញុំបានរកឃើញខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានបង្ហាញខ្លួនដល់អ្នកដែលមិនបានសុំខ្ញុំ»។ 21 ប៉ុន្តែពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានចាប់ដៃខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃទៅកាន់មនុស្សដែលមិនស្តាប់បង្គាប់និងប្រឆាំង»។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការព្រួយបារម្ភយ៉ាងក្តៅគគុករបស់ប៉ូលចំពោះអ៊ីស្រាអែល (ខ ១)

2. ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ៊ីស្រាអែល (2-4)

3. ផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិតដោយច្បាប់ទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ (៥-១៣)

4.សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ និងប្រភព (១៤-១៧)

5. អ៊ីស្រាអែលមិនអាចដោះសារបាន (១៨-២១)

ការបង្ហាញ

1. កង្វល់របស់ប៉ុលចំពោះជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (ខទី 1)

ប៉ុលបានចង្អុលទៅការពិតថា អ៊ីស្រាអែលមិនបានមកដល់សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះទេ ហើយត្រូវបានគេដាក់នៅចុងបញ្ចប់នៃជំពូកខាងលើ។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់គាត់មិនបានចេញមកពីការមិនស្រឡាញ់គេទេ។ គាត់បានអធិស្ឋានសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេ។ (១០:១) យោង ៩:១-៣។ គាត់ក៏បង្ហាញពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់អ៊ីស្រាអែលដែរនៅក្នុងពាក្យ។ បន្ទាប់មក គាត់បានរារាំងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់សាសន៍ដទៃនៅចំពោះមុខជនជាតិយូដា។ (Augustine, Propos. Ex. Ep. Ad Rom. 66) ការអធិស្ឋានដ៏រំភើបរបស់គាត់សម្រាប់ពួកគេត្រូវបានលាក់នៅក្នុងជីវិតរបស់ប៉ុលដែលបានរិះគន់អ៊ីស្រាអែល។

2. ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់អ៊ីស្រាអែលក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិត (1-4)

អ៊ីស្រាអែលបានព្យាយាមដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយអំណាចរបស់មនុស្ស។ វាជាសកម្មភាពល្ងង់ខ្លៅក្នុងការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតតាមច្បាប់។ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលបុរសទទួលបានសេចក្តីសុចរិត។ (៣:១០-១១) ដោយសារវា ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចសេចក្តីសុចរិតនៃក្រិត្យវិន័យជំនួសយើង។ ពាក្យថា "ព្រះគ្រីស្ទជាទីបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ" មានន័យថា។ ប្រព័ន្ធដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿត្រូវបានគាំទ្រដោយច្បាប់។ (3:21-31) វិធីដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះគឺគ្រាន់តែជាផ្លូវនៃព្រះគុណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីប៉ុណ្ណោះ។

3. ភាពសុចរិតដោយក្រិត្យវិន័យ ទៅនឹងសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿ (5-13)

សេចក្តីសុចរិតដោយក្រិត្យវិន័យគឺ «អ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ញត្តិទាំងឡាយនោះនឹងរស់នៅតាមបញ្ញត្តិទាំងនោះ។ » (ខ ៥) ។ នេះគឺមិនអាចទៅរួច

ទេ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីសុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿដែលមនុស្សទទួលនោះ ជាកម្ម
សិទ្ធិនៃព្រះគុណដែលត្រូវទទួល។ ដូចនេះដែរ អ្នកជឿទទួលបានសេចក្តី
សុចរិតដោយសេចក្តីជំនឿយ៉ាងងាយ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ សេចក្តីសុចរិតតាម
ច្បាប់ពិបាកទទួលណាស់។

4. សារៈសំខាន់នៃសេចក្តីជំនឿ និងប្រភពរបស់វា (14-17)

គ្រិស្តសាសនាផ្តោតលើការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ សូមព្រះមិនឃើញរូបខាង
ក្រៅរបស់យើងទេ តែត្រូវឃើញជំនឿរបស់យើង។ ព្រះយេស៊ូពាល់ភ្នែក
មនុស្សខ្វាក់ពីរនាក់ ហើយមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ត្រូវធ្វើតាមជំនឿរបស់អ្នក
ចុះ។ (Mt 9: 29) ហើយទៅកាន់ស្ត្រីដែលមានជំងឺឈាមបាននិយាយថា: «
កូនស្រី ជំនឿរបស់អ្នកបានធ្វើឱ្យអ្នកជាសះស្បើយ។ "។ (Mt 9:22) វាគឺជា
លក្ខណៈពិសេសនៃជំនឿរបស់យើងដែលថានៅក្នុងពិភពលោកយើងមិនគួរ
ផ្តោតលើការមើលឃើញព្រះអម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងមិនបានឃើញ
ព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែយើងមើលទៅលើទ្រង់។ (ហេព្រើរ ១១:១-៣)។ថ្វី
ត្បិតតែយើងមិនឃើញព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែជឿលើទ្រង់ វាគឺជាបេះដូងដែលរួម
បញ្ចូលគុណធម៌ដើម្បីលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ ដើម្បីឃើញព្រះអម្ចាស់
ដោយផ្ទាល់គឺបានកើតឡើងនៅពេលដែលយើងបានចាកចេញពីពិភព
លោករហូតដល់ពេលនោះមកដល់ទីនេះ, យើងមិនអាចមើលឃើញទ្រង់នៅ
ក្នុងពិភពលោក. ដូច្នេះ យើងគួរតែគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីជឿលើទ្រង់។ ដូច្នេះ តើ
ជំនឿនឹងកើតឡើងក្នុងយើងយ៉ាងដូចម្តេច?

(១) សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ (ខ១៧) សេចក្តីជំនឿគឺធ្វើតាមទី
បន្ទាល់របស់បុរសមានអំណាច។ វាហាក់ដូចជារឿងដែលជនចម្លែកមិនដឹង
ផ្លូវត្រូវបានអ្នកយាមដឹកនាំ។ A. Fuller គ្រូគង្វាលម្នាក់បានជិះសេះទៅ

ផ្សព្វផ្សាយ បន្ទាប់មកនៅតាមផ្លូវមានភ្លៀងធ្លាក់ច្រើន។ ដោយសារភ្លៀងធ្លាក់ហាក់ពិបាកក្នុងការឆ្លងកាត់ទឹកដែលហៀរក្នុងព្រែកនោះ កសិករម្នាក់បាននិយាយថា៖ «ព្រោះមិនជ្រៅទេអ្នកទៅឆ្លងកាត់ទៅ»។ គ្រូគង្វាល Fuller ជឿលើពាក្យនេះហើយបានចូលទៅក្នុងទឹក។ ពេលគាត់ដើរក្នុងទឹកបន្តិចម្តងៗ វាកាន់តែជ្រៅ ទឹកក៏មកដល់ពោះសេះ រួចគាត់ក៏ព្យាយាមត្រឡប់ទៅវិញ។ កសិកររនិយាយម្តងទៀតថា៖ «ព្រោះវាមិនជ្រៅទៀតទេ ចូរឆ្លងទឹកដោយមិនខ្វល់ខ្វាយសោះ។ "គាត់បានទៅដល់ទីនោះដោយសុវត្ថិភាព។ ដូចគ្នានឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (បទគម្ពីរ) គឺជាសិទ្ធិអំណាចដើម្បីដឹកនាំយើងទៅរកព្រះ។ ពាក្យនេះមិនមែនជាមជ្ឈមណ្ឌលក្នុងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលនៃនគររបស់ព្រះ។ ខាងលើនៃតួអក្សរស្មោះត្រង់ទាំងអស់គឺជាលក្ខណៈពិសេសនៃពាក្យ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះពាក្យរបស់គាត់គឺជាវិញ្ញាណគឺជាពាក្យនៃជីវិត។ (យ៉ូហាន ៦:៣៣) នៅកន្លែងដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺនៅជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទ។ម៉ាថាយ ២៨:១៩-២០)

(២) តើបុរសស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដែលព្រះបានតែងតាំងបុរសនោះ ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ កាលមនុស្សខូចចិត្តអាក្រក់ជាងសត្វ។ តែបើគាត់កាន់ដៃរបស់ល្អ គាត់អាចធ្វើការបានល្អជាងទេវតា។ វាគឺជារឿងដែលត្រូវប្រកាសដំណឹងល្អ។ (១ពេត្រុស ១:១២)។ ក្នុងរឿងដែលព្រះប្រកាសដំណឹងល្អ ទ្រង់ជ្រើសរើសមនុស្សជាងទេវតា ហើយទ្រង់ប្រើវា។ ចលនានៃការប្រែចិត្តអស់រយៈពេលជាច្រើនពាន់ឆ្នាំគឺជាកិច្ចការរបស់ព្រះដោយបុរសដែលព្រះបានតែងតាំង។ ដោយសារមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះនៅពេលដែលគាត់បានប្រតិបត្តិវាដោយត្រឹមត្រូវ ដោយទទួលបានព្រះគុណ

របស់ព្រះ ហើយធ្វើវាបានត្រឹមត្រូវ នោះរូបភាពនៃព្រះត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំង។ នៅពេលដែលគាត់បានអធិប្បាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ វាបង្ហាញកាន់តែច្រើន។

5. អ៊ីស្រាអែលមិនអាចដោះសារបានទេ (១៨, ២១)

អ៊ីស្រាអែលបានស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូនិងសាវ័កយ៉ាងច្រើន។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការព្យាករណ៍នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (១៨, ២១) ប៉ុន្តែ ពួកគេមិនស្តាប់បង្គាប់ទេ។ ដូច្នេះហើយខ្លួនឯងគួរទទួលខុសត្រូវកុំជឿ។១ ខនេះនិយាយអំពីសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ប៉ុលចំពោះអ៊ីស្រាអែល។ នោះគឺសម្រាប់ពួកគេមិនដឹងផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលជាដំណឹងល្អ នោះប៉ូលបានស្នើសុំដោយស្មោះថាពួកគេបានដឹងហើយពួកគេបានសង្គ្រោះ។

បងប្អូនអើយ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ហើយបានអធិស្ឋានដល់ព្រះ នៅទីនេះ ពាក្យថា "សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា" គឺយូដូកូឿ (εὐδοκία) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ប្រទានឱ្យ ឬឆន្ទៈដ៏រីករាយ។ ប្រសិនបើសាវ័កប៉ុលឃើញភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ហើយមើលងាយពួកគេ គាត់ប្រហែលជាមិនអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេទេ។ គាត់បានដឹងថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់គ្មានភាពសុចរិតទេ។ គាត់មានស្មារតីទទួលខុសត្រូវរួម។ ដំណឹងល្អបានថ្កោលទោសភាពសុចរិតរបស់បុរស ហើយក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ វាចាត់ទុកការរើសអើងដែលបុរសមានគ្នាទៅវិញទៅមកដោយល្ងង់។ ដូច្នេះយើងគួរគិតថាខ្ញុំនិងម្នាក់ទៀតធ្លាក់ទៅក្នុងទុក្ខវេទនាជាខ្លាំង ហើយគួរតែអធិស្ឋានគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការទទួលខុសត្រូវរួមគ្នា។

2 ប៉ុន្តែមិនមែនតាមចំណេះដឹងទេ។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនដឹងថាទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះតាមសេចក្តីពិតដែលព្រះបានបើកសម្តែងនោះទេ គាត់បានធ្វើសកម្មភាពដោយល្ងង់ខ្លៅដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយអំណាចរបស់ខ្លួន។

ទីបំផុត ភាពខុសច្បាប់គឺជាការមិនជឿចំពោះដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងដោយការសុគត និងការរស់ឡើងវិញរបស់ទ្រង់។(១០:៩) អ្នកណាដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ អ្នកនោះបានសង្គ្រោះហើយ។ ពាក្យក្នុងគម្ពីរបានគិតថា ការផ្សាយដំណឹងល្អដូចជាពិធីជប់លៀង។ (លូក. ១៤:១៥-២៤) ពីព្រោះព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើងទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះដែលលោកយេស៊ូបានសម្រេចជារឿងដ៏គួរឲ្យរីករាយ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលជឿលើដំណឹងល្អពេញចិត្តពេលគាត់ជួបនឹងទុក្ខលំបាក ហើយទោះជាគាត់ជួបនឹងព្រឹត្តិការណ៍ដែលគាត់ស្លាប់ដើម្បីព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ គាត់ទទួលយកដោយរីករាយ។ ប៉ុន្តែច្បាប់មិនទទួលយកសកម្មភាពនៃការដឹងគុណដែលបានទទួលមួយចំនួននោះទេប៉ុន្តែគាត់យកអាកប្បកិរិយានៃការថប់បារម្ភដែលមិនទទួលបានមួយចំនួន។ វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីក្រោកឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយនាំព្រះគ្រីស្ទ ដែលជាការខុសឆ្គងក្នុងការបំភ្លេចព្រះគ្រីស្ទ។ ភាពស្របច្បាប់មិនមានសេចក្តីរីករាយនិងធ្វើឱ្យរាងកាយរបស់យើងរងទុក្ខ។ វាមិនមែនជាជំនឿទេ។ ការយកអ្វីដែលនៅសល់ទៅលើសេចក្តីសង្គ្រោះដែលព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចគឺជាសេចក្តីជំនឿ។ ហ្វ័ដសុន ថេល័រ បានយល់អំពីដំណឹងល្អ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញពាក្យតែមួយ គឺពាក្យថា ព្រះយេស៊ូវបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង នោះគឺជាព្រះបន្ទូលដែលទ្រង់ព្យួរនៅលើឈើឆ្កាង ហើយ

មានបន្ទូលថា "វាចប់ហើយ" (យ៉ូហាន 19:30)។ បានលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ ហើយចាកចេញទៅប្រទេសចិនជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនា។

៣ ពួកគេមិនចុះចូលនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឡើយ។ នោះគឺពួកគេមិនបានទុកចិត្តលើសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានបន្តរឹងរូសដើម្បីបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ លោក Luther បាននិយាយថា "ប្រសិនបើបុរសដឹងថាខ្លួនគាត់មិនដឹងអ្វី នោះគឺជាចំណេះដឹងពិត។បុរសបែបនេះមានចរិតស្លូតបូតមិនបះបោរទេ ហើយគេមានអាកប្បកិរិយាចាប់ដៃមនុស្សទាំងអស់គ្នា។ "(Wissen namlich, dass man nichs Weiss, das ist der " Verstand", ... Denn wer Weiss, dass er nichs Weiss, der ist mild und lenksam, der wilderstrebtnicht, sondern ist bereit, allen die Hand zu geben "។ – Vorlesung uber Romerbrief, ទំព័រ 330) ។

4 ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទជាចុងបញ្ចប់នៃក្រិត្យវិន័យ សម្រាប់សេចក្តីសុចរិតដល់អស់អ្នកដែលជឿ។ នៅទីនេះ "ពាក្យ "ចុងបញ្ចប់នៃច្បាប់" គឺជា telos nomu (τέλος νόμου) ជាភាសាក្រិច។ វាសក្តិសមហើយដែលយើងយកអត្ថន័យថា «ទីបញ្ចប់នៃច្បាប់»។ ព្រះគ្រិស្តជាមាគ៌ាដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិតលើកលែងតែក្រឹត្យវិន័យបានយាងមក។ បេសកកម្មនៃក្រិត្យវិន័យត្រូវបានបញ្ចប់ ដើម្បីដឹកនាំបុរសទៅរកគាត់ (ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទ)។ Lietzmann ក៏បានយល់ឃើញថាពាក្យថា«ទីបញ្ចប់»គឺជាការបញ្ចប់។ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានដឹងការពិតនេះទេ ប៉ុន្តែបានព្យាយាមធ្វើតាមច្បាប់ និងដើម្បីឲ្យបានសុចរិត

ព្រះគ្រីស្ទជាដង្វាយធួនរបស់យើង ជាការសម្រេចនៃក្រិត្យវិន័យ ជាវិជ្ជមានទ្រង់ក្លាយជាសេចក្តីសុចរិតរបស់យើង។ (១កូ.

៥–៧ សម្រាប់លោកម៉ូសេបានសរសេរអំពីសេចក្តីសុចរិតដែលមានមូលដ្ឋានលើក្រិត្យវិន័យ ថាអ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ញត្តិនោះនឹងរស់នៅតាមច្បាប់ទាំងនោះ។ ពាក្យនេះគឺជាការដកស្រង់ចេញពីលេវ ១៨:៥។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាបុរសអាចរក្សាច្បាប់ទាំងអស់សម្រាប់ខ្លួនឯងនោះទេ។ នេះគឺជាការបង្ហាញពីខ្នាតតម្រាដែលព្រះទាមទារដល់ពួកគេ ទោះជាបុរសមិនអាចរក្សាវាដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ។ដោយសារបុរសនោះមិនអាចធ្វើតាមខ្នាតតម្រាបាន គាត់មានបំណងចិត្តពឹងលើព្រះ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "អ្នកដែលធ្វើ" ជាភាសាក្រិចគឺ poiesas (Ποιήσας) ដែលមានន័យថា "អ្នកដែលត្រូវប្រតិបត្តិ" ។ ទាំងនេះចង្អុលទៅអ្នកដែលអនុវត្តច្បាប់ទាំងស្រុងដោយគ្មានកំហុស។

បន្ទាប់មកមានការបកស្រាយពីរនៃខទី 5–7 ។ (១) ពាក្យ ខ៥ ថា "អ្នកណាដែលប្រតិបត្តិតាមបញ្ញត្តិ នោះនឹងមានជីវិតដោយសារបញ្ញត្តិទាំងនោះ។ « បាននិយាយថាសេចក្តីសុចរិតដោយក្រឹត្យវិន័យសុទ្ធសាធ នោះមានន័យថាមនុស្សនោះបានសង្គ្រោះដោយធ្វើតាមក្រឹត្យវិន័យសម្រាប់ខ្លួនឯង។ ហើយពាក្យនៃ ខ ៦-៧ គឺជាសម្រង់នៃ Duet 30:11-14 ដែលជាទំនាយនៃដំណឹងល្អ។ នោះគឺការទទួលបានសេចក្តីសុចរិតដោយការជឿលើដំណឹងល្អមិនមែនជាអ្វីដែលដូចជាមនុស្សក្រោកឡើងនៅស្ថានសួគ៌ ហើយចុះទៅក្រោមក្នុងនរកនោះទេ (ដើម្បីនាំមកនូវព្រះគ្រីស្ទ)។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកផែនដី ហើយបានរស់ឡើងវិញ ដើម្បីផ្តល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដល់ព្រះ បុរសជឿលើទ្រង់តែម្នាក់ដោយគ្មានតម្លៃ។

(2) Calvin បានបន្ថែមឃ្លា ខទី 5 ថា «អ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ញត្តិនឹងរស់នៅតាមបទបញ្ញត្តិទាំងនោះ ។ "ជាមួយនឹងការបកស្រាយទ្រឹស្តី។ នោះគឺនៅទី

នេះ «អ្នកណាដែលធ្វើតាមបញ្ញត្តិនោះនឹងរស់នៅតាមគេ។ « មិនមែនមាន
ន័យថាបុរសនោះប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែល
ជឿលើដំណឹងល្អមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយព្រះគុណ ហើយ
រួមបញ្ចូលការពិតដែលថាគាត់ត្រូវបានប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះដោយព្រះ
វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ម្យ៉ាងទៀត ទីនេះដើម្បីធ្វើសេចក្តីសុចរិតមានន័យថាកិច្ច
ការនៃដំណឹងល្អ ។ ហើយពាក្យនៃ ខ 5, 6 គឺជាពាក្យដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពី
របៀបដែលសេចក្តីសុចរិតនៃដំណឹងល្អដូចជាការបកស្រាយដំបូងនៃការ
ខាងលើត្រូវបានទទួលយក ហើយមានប្រយោជន៍នៅក្នុងគាត់ ។ នោះគឺ
ពាក្យថាឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយចុះទៅនរក ត្រូវបានអ៊ីស្រាអែលប្រើដើម្បី
លើកទឹកចិត្តពួកគេឲ្យកាន់តាមក្រិត្យវិន័យ (ឱវាទ ៣០:១១-១៤) ប៉ុលបាន
អនុវត្តវាដើម្បីដាស់តឿនជំនឿនៃដំណឹងល្អ។ ដូចដែលលោកម៉ូសេបានប្រើ
ពាក្យនេះផងដែរ វាមិនត្រូវបានប្រើជាអត្ថន័យថានៅពេលដែលបុរសកាន់
តាមក្រិត្យវិន័យនោះមិនមែនជាការងាយស្រួលនោះទេ ប៉ុន្តែវាចង្អុលបង្ហាញ
ថាមានតែអ្នកដែលទុកចិត្តលើព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចរក្សាវាបានដោយព្រះ
គុណយ៉ាងងាយស្រួល។
៨ ពាក្យនៅជិតអ្នក ក្នុងមាត់អ្នក ហើយក្នុងចិត្តអ្នក» នេះមានន័យដូចខាង
ក្រោម (១) វាមានន័យថា ដំណឹងល្អមិនស្ថិតនៅចម្ងាយឆ្ងាយពីស្ថានសួគ៌
និងក្រោមផែនដីទេ។ ប៉ុន្តែវានៅជិតខ្ញុំដូចជាមាត់និងបេះដូង។ (២) វាមាន
ន័យថា ក្នុងកម្រិតដែលត្រូវធ្វើដោយមាត់ និងបេះដូង វាងាយស្រួលសម្រាប់
យើងក្នុងការជឿលើដំណឹងល្អ។ នោះគឺយើងអាចសារភាពសេចក្តីជំនឿ
ហើយយើងអាចជឿលើវាដោយចិត្តរបស់យើង ។ សេចក្តីជំនឿនៃដំណឹងល្អ
គឺគ្រាន់តែពឹងផ្អែកលើអ្នកផ្សេងទៀត (ព្រះគ្រីស្ទ) ដែលមិនមែនដើម្បីធ្វើការ

ពិតទេ ប៉ុន្តែដើម្បីសម្រាក។ ឯណាទៅដែលស្រួលដូចជាសម្រាក? ជាការពិតណាស់ ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿមានរឿងលំបាក; ទីបំផុតវាក៏គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។19 ព្រោះបើអ្នកសារភាពដោយមាត់ថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿក្នុងចិត្តថាព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងវិញ ពាក្យថា «សារភាព» ជាភាសាក្រិក homologeo (ὁμολογέω) ដែលមានន័យថាសារភាពព្រះគ្រីស្ទពីខាងក្រៅជាសាធារណៈ។ នេះជាទីសំគាល់ដើម្បីបញ្ជាក់ពីភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿ ពាក្យ «ព្រះអម្ចាស់» ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រះយេស៊ូវបានមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ហើយយកទំនាក់ទំនងទៅកាន់អ្នកជឿជាព្រះអម្ចាស់នៃសិរីល្អ ។ សម្រាប់ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ គឺជាចំណុចសំខាន់សរុបនៃកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅទីនេះ វានិយាយថា គោលលទ្ធិនៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានសង្ខេប។ ពាក្យ "បេះដូង" គឺជា kardia (καρδία) ជាភាសាក្រិចដែលមិនមែនជាលក្ខណៈបញ្ញាទេ តែជាសរីរាង្គនៃសេចក្តីស្រលាញ់។ ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទក្នុងចិត្តយើងមានន័យថាពឹងលើទ្រង់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ នេះគឺជាជំនឿផ្ទាល់ខ្លួន។ លើកលែងតែការស្រឡាញ់ជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយប្រតិបត្តិការផ្លូវចិត្តផ្សេងទៀតគឺដើម្បីចាត់ទុកគាត់គ្រាន់តែជាច្បាប់នៃជីវិតនិងទ្រឹស្តីតែប៉ុណ្ណោះ។

10 ខគម្ពីរនេះចាប់ផ្តើមដោយការភ្ជាប់នៃហេតុផល "gar" (γὰρ) ហើយបង្ហាញខ្លឹមសារនៃខគម្ពីរខាងលើ។

ដ្បិតដោយចិត្តជឿ ហើយបានរាប់ជាសុចរិត ហើយដោយមាត់ អ្នកនោះសារភាព ហើយបានសង្គ្រោះ។ "បេះដូង" ទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងខាងក្នុង និងទំនាក់ទំនងឯកជន "មាត់" ទាក់ទងនឹងទំនាក់ទំនងខាងក្រៅ និងសាធារ

ណ:។ អ្នកណាដែលជឿលើដំណឹងល្អយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយថ្លែងទីបន្ទាល់ដោយមាត់ ហើយសម្រេចនូវបុគ្គលិកលក្ខណ:របស់សាក្សីសាធារណ: នោះនឹងទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះយ៉ាងប្រាកដ។ អ្នកដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវពិតជាក្លាយជាសាក្សីសាធារណ:អំពីសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងចាំបាច់។

ភាពខុសគ្នារវាងការមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ និងការមកដល់សេចក្តីសុចរិតគឺដូចជាការធ្វើតាម។ នោះគឺ « ការទៅដល់សេចក្តីសុចរិត » គឺជាដំណាក់កាលមូលដ្ឋានដើម្បីទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ "ដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ" គឺជាទិដ្ឋភាព eschatological ។ ដូច្នេះហើយ ទាំងនេះមិននិយាយពីភាពខុសគ្នានៃសេចក្តីសង្គ្រោះពីរប្រភេទនោះទេ ប៉ុន្តែវាចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកណាដែលទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ នោះមានទាំងសងខាងនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

11 ដ្បិតបទគម្ពីរចែងថា៖ «អស់អ្នកណាដែលជឿដល់ទ្រង់នឹងមិនត្រូវអាម៉ាស់ឡើយ»។ នេះជាការលើកឡើងរបស់អេសាយ ២៨:១៦។ ពាក្យ "អ្នករាល់គ្នា" (πᾶς = pas) គឺជាពាក្យដ៏ខ្លាំងមួយដើម្បីពង្រឹងជាតិសាសន៍ ឬជាតិសាសន៍ និងដំណាក់កាលផ្សេងទៀត។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «អស់អ្នកដែលជឿលើទ្រង់» (ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ) មានន័យថា «អ្នកដែលជឿលើទ្រង់»។ នេះគឺអាស្រ័យលើព្រះគ្រីស្ទ មិនមែនជាបញ្ញា និងអារម្មណ៍ទេ ប៉ុន្តែជាបុគ្គលិកលក្ខណ:ទាំងមូល។ "នឹងមិនមានការខ្មាស់អៀន" មានន័យថាត្រូវបានរក្សាទុកដោយគ្មានការបរាជ័យយ៉ាងពិតប្រាកដ។

១២-១៣ ព្រោះមិនមានភាពខុសគ្នារវាងសាសន៍យូដា និងក្រិក; ដ្បិតព្រះអម្ចាស់តែមួយគត់ គឺជាព្រះអម្ចាស់នៃមនុស្សទាំងអស់ ទ្រង់ប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិដល់អស់អ្នកដែលអំពាវនាវដល់ទ្រង់។

ពាក្យនេះបញ្ជាក់អំពីខ្លឹមសារនៃខគម្ពីរខាងលើ ព្រោះនៅផ្នែកទីមួយនៃខគម្ពីរនេះ ការផ្សំហេតុផល gar (γάρ) ចេញមក។ នោះគឺមានន័យថា សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៃមនុស្សទាំងអស់ គឺមានតែព្រះអង្គមួយប៉ុណ្ណោះ ដូចខគម្ពីរខាងលើបានចែងថា អ្នកណាដែលត្រូវបានសង្គ្រោះដោយផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រះអម្ចាស់តែមួយ។ព្រះគឺដូចគ្នា ហើយមនុស្សក៏ដូចគ្នាដែរ ផែនការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះមិនមានហេតុផលដែលខុសគ្នាដោយមនុស្សម្នាក់ៗនោះទេ។

១៤-១៥ ដូច្នេះ តើគេនឹងអង្វរកព្រះអង្គដោយរបៀបណាដែលពួកគេមិនបានជឿ? ហើយធ្វើដូចម្តេចទើបគេជឿលើព្រះអង្គ ដែលគេមិនធ្លាប់ឮ? ហើយធ្វើម៉េចឲ្យគេស្តាប់ដោយគ្មានអ្នកអធិប្បាយ? 15 ចុះបើគេចាត់គេឲ្យទៅផ្សាយយ៉ាងដូចម្តេច? ដូចដែលវាត្រូវបានសរសេរ វាពិបាកក្នុងការដឹងពីមូលហេតុដែលប៉ុលបាននិយាយនៅក្នុងខពីរ។ យោងទៅតាម Sanday និង Chrysostom ពួកគេបាននិយាយថាខគម្ពីរទាំងនេះចង្អុលបង្ហាញថាការទទួលខុសត្រូវនៃការមិនជឿរបស់ជនជាតិយូដាកើតចេញពីការធ្វេសប្រហែសរបស់ពួកគេ។ សាវកបានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះបានបញ្ជូនព្យាការីទៅពួកគេថា នៅពេលពួកគេចង់ស្តាប់ដំណឹងល្អ ពួកគេអាចនឹងស្តាប់វាបានគ្រប់ពេល ។ (ខ ១៥ ខ, គឺ ៥២:៧) ដូចដែលយើងឃើញខគម្ពីរនេះ (១៤-១៥) អ្វីដែលទ្រង់អំពាវនាវដល់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវការគឺសេចក្តីជំនឿ អ្វីដែលត្រូវការដើម្បីទទួលបានសេចក្តីជំនឿ គឺទ្រង់បានប្រកាសព្រះបន្ទូល

របស់ព្រះ និងការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ ព្រះចេញមកពីអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគឺត្រូវបញ្ជូនដោយព្រះ។ «ជើងអ្នកដែលផ្សាយដំណឹងល្អស្អាតយ៉ាងណា!»។ នេះគឺជាសម្រង់របស់ Is Is 52:7 ។ នៅទីនេះ អត្ថន័យនៃពាក្យ «ស្រស់ស្អាត» យោងតាមលោកលូសើរ ការប្រកាសដំណឹងល្អដល់បុរសនៅក្រោមច្បាប់គឺរីករាយ និងគ្រប់គ្រាន់។នោះគឺច្បាប់ថ្កោលទោស ប៉ុន្តែសម្រាប់ដំណឹងល្អធ្វើឲ្យគាត់បានរួចផុតពីការថ្កោលទោស ហើយព្យាបាលវា វាជាអ្វីដែលយើងស្រឡាញ់ និងចូលចិត្ត » ។ (Vorlesung uber den Romerbrief ទំព័រ ៣៥២)។ ហើយលូសើរបានបកស្រាយពាក្យថា "ជើង" ខាងវិញ្ញាណថា "ជើងរបស់ពួកជំនុំដើម្បីប្រតិបត្តិអធិកអធម គឺជាសំឡេង និងពាក្យ ពួកគេសង្កត់ពួកគេ (មនុស្សទុច្ចរិតរឹងរូស) ហើយបំបែកពួកគេចេញ។ (ក៏ sind die Fusse der Kirche, die da predigt, der Schall und die Worte, mit denen sie stosst und zerstosset und "zerschmeisst die Volker" ។ – Vorlesung uber den Romerbrief, p 344)។

១៦ ប៉ុន្តែ ពួកគេទាំងអស់គ្នាមិនបានគោរពតាមដំណឹងល្អទេ។ ដ្បិតអេសាយពោលថា៖ «លោកម្ចាស់ តើអ្នកណាបានជឿសេចក្តីដែលលោកបានឮពីយើង? នេះជាការលើកឡើងរបស់អ៊ីស ៥៣:១។ មានន័យថា ពេលនោះជនជាតិយូដាបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានជឿលើវាទេ។ ប៉ុលបានដកស្រង់ពាក្យទួញសោករបស់អេសាយថាជាអត្ថន័យដែលពួកគេស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែមិនជឿលើវាទេ។

១៧ ដូច្នេះ ជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ឮ ហើយការឮតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ Bultmann បានគិតខុសថាវាជាផ្នែកបន្ថែមនៃថ្ងៃចុងក្រោយ

ដោយសារខគម្ពីរនេះបានបញ្ចប់បរិបទនៃផ្នែកនេះ។ (glossen im Romerbrief, Theol. Lit. Zeit., 1947, pp. 197-202)។ ប៉ុន្តែ H. N. Ridderbos បានចង្អុលបង្ហាញផ្នែកខុសនៃ Bultmann ។ លោកបានលើកឡើងពីចំណុចសំខាន់ដូចខាងក្រោម។ « មូលហេតុដែលសារកបាននិយាយឃ្លានេះ គឺមួយឃ្លានេះ។ នោះគឺប៉ុលបាននិយាយជាឧទាហរណ៍មួយដែលបានកើតឡើងនៅថ្ងៃនៃអេសាយ នោះគឺជាថ្ងៃនៃអេសាយ ទោះបីជាជនជាតិយូដាគួរតែជឿលើដំណឹងល្អដែលព្យាករណ៍បានប្រកាសដោយធម្មជាតិក៏ដោយ
ដោយសារតែពួកគេមិនបានជឿលើវា គាត់គិតការពិតចម្លែក ហើយសោកសៅ។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ គំនិត "សេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់" បានស្ថិតនៅក្នុងបេះដូងរបស់អេសាយ។ ឥឡូវប៉ុលបានបញ្ចប់ការគិតនេះថាជារចនាប័ទ្មនៃការពិនិត្យឡើងវិញនៃខខាងលើ ១៤, ១៥" (Aan De Romeinen ទំព័រ ២៤២)
១៨ ប៉ុន្តែខ្ញុំសួរថា តើគេមិនបានឮឬ? ពួកគេពិតជាមាន ត្បិត«សំឡេងរបស់គេបានឮដល់ផែនដីទាំងមូល ហើយពាក្យសម្តីរបស់គេដល់ទីបំផុតនៃលោកីយ៍»។ នេះបាននិយាយថា ដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងទូលំទូលាយថា អ៊ីស្រាអែលអាចស្តាប់បាន។ ពាក្យ «ពាក្យរបស់គេដល់ទីបំផុតនៃពិភពលោក» គឺជាការដកស្រង់នៃទំនុកតម្កើង ១៩:៤។ តើការប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្នុងពិភពលោកត្រូវបានទាយដោយឃ្លា pomes នេះដែរឬទេ? យើងមិនអាចនិយាយច្រើនទេ។ ទំនុកតម្កើង 19:4 បង្ហាញតែសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះនៅក្នុងពិភពធម្មជាតិគ្រប់ទីកន្លែង។ បន្ទាប់មក អត្ថន័យនៃសម្រង់របស់ប៉ុលមានន័យថា ការប្រកាសដំណឹងល្អយ៉ាងទូលំទូលាយ គឺដូចជាការពិតដែលដំណឹងល្អបានសាយភាយទៅក្នុងពិភពធម្មជាតិទាំងអស់យ៉ាង

ប្រាកដ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅទីនេះ ការដកស្រង់នៃទំនុកតម្កើងនេះមិនចង្អុលបង្ហាញពីការសម្រេចនៃទំនាយនោះទេ ប៉ុន្តែវិវរណៈពិសេសនៃដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងទូលំទូលាយរួចហើយ ដែលមានចរិតលក្ខណៈសកល។ (H. Ridderbos, Voor Paulus is de univeraliteit, waarvan Ps. 19 spreekt, stellig dezelfde als die welk van evangelie geldt. – Aan De Romeinen, p. 243) ។ «សំឡេងរបស់គេបានឮដល់ផែនដីទាំងមូល» មានន័យថា តាមរយៈពិភពធម្មជាតិ វិវរណៈរបស់ព្រះត្រូវបានសាយភាយទៅលើផែនដីទាំងមូល។

១៩ ប៉ុន្តែខ្ញុំសូរថា តើអ៊ីស្រាអែលមិនយល់ឬ? នៅក្នុងខគម្ពីរខាងលើ វាបានឆ្លើយទៅនឹងបញ្ហាថា "តើអ៊ីស្រាអែលមិនបានឮទេឬ?" នៅក្នុងខនេះ វាបានឆ្លើយទៅនឹងបញ្ហានេះថា "តើអ៊ីស្រាអែលមិនយល់ទេឬ? "។ ចម្លើយត្រូវបានលាតត្រដាងដោយដកស្រង់ពាក្យរបស់ហោរាចាស់។ «អញនឹងធ្វើឲ្យឯងច្រណែននឹងពួកដែលមិនមែនជាជាតិសាសន៍។ ជាមួយនឹងជាតិដែលល្ងង់ យើងនឹងធ្វើឲ្យអ្នកខឹង»។ នេះជាសម្រង់របស់ Duet 32:21 ។ នោះគឺថា បន្ទាប់ពីអ៊ីស្រាអែលស្គាល់ព្រះនាងបានតាមរកព្រះផ្សេងទៀត ព្រះបានប្រទានព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យដល់ប្រជាជាតិដទៃ ហើយព្រះធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលកើតមានចិត្តច្រណែន។ ពេលនោះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយសារពួកគេមិនបានស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែ ទោះជាពួកគេស្គាល់ព្រះក៏ដោយ ព្រោះពួកគេបានប្រព្រឹត្តដូច្នេះ ពួកគេត្រូវបានព្រះស្តីបន្ទោស។ នៅសម័យលោកប៉ូលដែរ អ៊ីស្រាអែលក៏ស្គាល់ភាពអស្ចារ្យរបស់លោកយេស៊ូដែរ ប៉ុន្តែមិនបានស្តាប់តាមលោកទេ។ 20-21 ផ្នែកទាំងនេះត្រូវបានដកស្រង់ចេញពី Is 65: 1-2 ។ គោលបំណងនៃការដកស្រង់នៅក្នុងខនេះគឺដើម្បី

បង្ហាញឱ្យឃើញយ៉ាងច្បាស់នូវការពិតដែលថាអ៊ីស្រាអែលមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាម្ចាស់ ទោះបីជាពួកគេបានស្គាល់ទ្រង់តាមរយៈការបង្រៀនរបស់ព្យាការីក៏ដោយ។ ២០ ពេលនោះ អេសាយមានចិត្តក្លាហាននិយាយថា៖ «អស់អ្នកដែលមិនបានស្វែងរកខ្ញុំបានរកឃើញខ្ញុំ ខ្ញុំបានបង្ហាញខ្លួនដល់អ្នកដែលមិនបានសុំខ្ញុំ»។ នេះគឺជាការដកស្រង់ចេញពី Is 65:1។ ពាក្យថា "អេសាយហ៊ាននិយាយ" មានន័យថា គាត់បានយកភាពក្លាហានក្នុងការវាយប្រហារជនជាតិយូដា ដើម្បីបន្តការមិនជឿដោយចចេស។ ប៉ុលបានចង្អុលបង្ហាញអំពីលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ សូម្បីតែក្នុងអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីថ្លែងការណ៍របស់ប៉ុលក៏ដោយ។ ចំណុចសំខាន់ដែលប៉ុលបានដកស្រង់ពាក្យរបស់អេសាយមានដូចខាងក្រោមនោះគឺ ដូចដែលយើងឃើញព្រះបន្ទូលរបស់អេសាយ វាច្បាស់ណាស់ថា ជនជាតិយូដាត្រូវបានបង្រៀនឱ្យស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាំងពីបុរាណកាលមក។ ដូច្នេះការមិនជឿរបស់ពួកគេមិនបានមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅនោះទេ។ (សូមយោងទៅខទី 20) ប៉ុន្តែដោយសារភាពក្រអឺតក្រទម និងភាពរឹងប៉ឹងរបស់ពួកគេ។ «ខ្ញុំត្រូវបានគេរកឃើញដោយអស់អ្នកដែលមិនបានស្វែងរកខ្ញុំ» ពោលគឺ «វាមានន័យថាទោះបីពួកគេស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ាពិតជាជនជាតិយូដាដែលមិនជឿត្រូវបានគេបោះបង់ចោលក្តី សាសន៍ដទៃដែលមិនស្គាល់ព្រះនឹងត្រឡប់មកឯព្រះយេហូវ៉ាវិញ។ ផ្នែកចុងក្រោយនៃខគម្ពីរនេះមានអត្ថន័យដូចគ្នា។

21 ប៉ុន្តែពីសាសន៍អ៊ីស្រាអែល គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំបានចាប់ដៃខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃទៅកាន់មនុស្សដែលមិនស្តាប់បង្គាប់និងប្រឆាំង»។ នេះគឺជាការដកស្រង់របស់ Is 65:2។ នេះក៏ដោយ ទោះបីជាព្រះបានបង្រៀន និងដាស់តឿនអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ទ្រង់សោកស្តាយចំពោះការពិតដែលពួកគេមិន

ស្តាប់បង្គាប់។ ការមិនជឿបែបនេះដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម និងតឹងតែងក៏បានកើតឡើងនៅសម័យអេសាយដែរ។ នៅទីនេះ វាត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាការមិនជឿរបស់ពួកគេមិនកើតចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ (យោងទៅខទី ១៩)

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីឲ្យគេថា គេមានចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនតាមចំណេះទេ។ (ខ ២) អ៊ីស្រាអែលមិនបានមកដល់សេចក្តីសុចរិតទេ (៩:៣១) ដោយសារពួកគេមិនបានប្រតិបត្តិតាមចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត ដែលសុចរិតដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ (៩:៣០, ១០:៣) ប៉ុន្តែ ពួកសាសន៍ដទៃបានរាប់ជាសុចរិត ដោយសារពួកគេបានយកចំណេះអំពីសេចក្តីពិត ហើយបានស្តាប់តាម។

K. Barth បានបកស្រាយខគម្ពីរនេះខុសពីអត្ថន័យរបស់ប៉ុល ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលក្នុងលោកិយ (សូម្បីជាពួកបរិព្វាជក) មិនមានសេចក្តីដឹងនៃសច្ចៈ ដើម្បីដល់នូវសេចក្តីសុចរិតឡើយ។ ការដកស្រង់នៃពាក្យរបស់គាត់គឺដូច្នេះ។ នោះគឺ "ការខ្វះចំណេះដឹងនេះគឺថាជាអំពើបាបរបស់ពួកជំនុំ។ គ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែង ចំណេះដឹងនេះគឺខ្លីណាស់។ "(Eben der Mangel an dieser Erkenntnis ist die Schuld der Kirche ។ Immer wieder und uberall! Denn wer "hat" sie etwa? – Romerbrief, p 356) ។

ប៉ុន្តែ ប៉ុលបានសរសេរខគម្ពីរនេះថា គាត់មានន័យថាមានតែសាសន៍យូដា ប៉ុណ្ណោះដែលមិនស្តាប់តាមចំណេះដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃមានមនុស្សជាច្រើនបានស្តាប់តាមចំណេះ។
អ្នកណាធ្វើតាមបញ្ញត្តិ នោះនឹងរស់នៅតាមបទបញ្ជាទាំងនោះ។ (ខ ៥)

នៃពាក្យនេះ K. Barth បានអធិប្បាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ក្នុងនាមជាបុរស ប្រតិបត្តិច្បាប់តែប៉ុណ្ណោះ អព្ភូតហេតុ អត្ថិភាព ជំនឿ និងមុខងារដែលមិនអាចទៅរួច បានកើតឡើង ពួកគេរស់នៅ។ "(Nur wo das Gesetz getan – aber eben getan! - wird, wo alsp die unmogliche Mooglichkeit des Wunders, der Existentialitat, des glaaubens, Gottes als solche... da wird der Mensch durch sie leben "! - Romerbrief, p. នៅទីនេះផងដែរ K. Barth បង្ហាញពីការអះអាងខុសដែលថាការអនុវត្តពិតនៃច្បាប់មិនមាននៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ។ លោក Barth បាននិយាយថា វាជា "មុខងារមិនអាចទៅរួច"។ ប៉ុន្តែដោយព្រះគុណនៃព្រះ ការអនុវត្តពិតនៃច្បាប់អាចកើតឡើង (ទោះបីកម្រិតខុសគ្នាក៏ដោយ) នៅក្នុងពិភពប្រវត្តិសាស្ត្រ។នេះជាគំនិតដែលព្រះគម្ពីរបង្រៀន។ ប៉ុន្តែ K. Barth បានមើលងាយវា ហើយនៅទីនេះក៏អះអាងផងដែរថា បុរសនៃដំណឹងល្អនៃព្រះ និងច្បាប់មានតែទំនាក់ទំនងអត្ថិភាពប៉ុណ្ណោះ។ ការប៉ាន់ស្មានបែបនេះអាស្រ័យលើទស្សនវិជ្ជារិះគន់របស់ Kant និងគ្រាមភាសារបស់ Kierkegaard ។

« កុំនិយាយក្នុងចិត្តថា ‹ តើអ្នកណានឹងឡើងទៅស្ថានសួគ៌? › (ខទី ៦)

នៅក្នុងផ្នែក K. Barth បាននិយាយថា អត្ថន័យដែលយើងមិនអាចធ្វើការថ្វាយបង្គំពិត និងការផ្សព្វផ្សាយពិត។ គាត់បាននិយាយដូចជាពាក្យដែលថា យើងមិនគួរមានសូម្បីតែការជំរុញចិត្តដើម្បីបើកសម្តែងព្រះគ្រីស្ទដល់មនុ

ស្ស។ (Romerbrief ទំព័រ ៣៦២) នេះជាការគិតមិនត្រឹមត្រូវចំពោះបទគម្ពីរ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា យើងគួរតែធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយគួរតែបើកបង្ហាញពន្លឺរបស់ទ្រង់។ (ភីលីព ២:១៥-១៦)

« ពាក្យនៅជិតអ្នក ក្នុងមាត់អ្នក ហើយក្នុងចិត្តអ្នក » (ខទី ៨)

K. Barth បកស្រាយមិនត្រូវនឹងអត្ថបទរបស់យើង។ គាត់បាននិយាយថា "ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺលើសពីអ្វីដែលយើងមិនអាចស្តាប់បានហើយ យើងមិនអាចនិយាយបាន" ។ (Das wort, das, well es das Wort des Christus ist, doch nie ausgehort, nieaus gesprochen sein wird. – Romerbrief, p. 364) ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាច្បាស់ណាស់ថា K. Barth គិតខុសដែលបុរសមិនអាចទទួល ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតប្រាកដ ហើយគាត់មិនអាចប្រកាសបានឡើយ។ ដូចដែលលោកបានបកស្រាយ ខទី ១៤–១៥ ម្តងទៀត ហើយបានមានប្រសាសន៍ថា « ការចេះដឹងអំពីព្រះគឺជាសេចក្តីជំនឿនៃរដ្ឋដែលលាក់បាំងទាំងស្រុង»។ (Dieses Wissen um Gott ist aber gerade in seiner ganzen Verborgenheit Glaube ។ – Romerbrief ទំព័រ ៣៦៩)។ ដូចលោក K. Barth បាននិយាយថា អ្នកជឿមិនអាចទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានឡើយ ។ យើងរិះគន់ទ្រឹស្តីខុសរបស់គាត់អំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុង Dogmatic របស់គាត់។K. Barth បាននិយាយថាមានប្រភេទនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចខាងក្រោម។

(1) ពាក្យនៃប្រភេទប្រកាស (Das Verkundigte Wort Gottes) ។ គាត់បាននិយាយថា "ភាពចាំបាច់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាការពិតដែលថាបុរសនោះមិនគ្រប់គ្រាន់ទៅនឹងតម្រូវការនៃចំណេះដឹងដែលមានគោលបំណងមួយចំនួននោះទេ។" (K. Dogmatik 1/1 p 90) វាគឺជាពាក្យខុសដែល

បុរសបដិសេធការពិតដែលថាការទាមទារសាសនាដែលបុរសគួរតែស្គាល់ព្រះគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីដឹកនាំត្រឹមត្រូវដោយចំណេះដឹងគោលបំណង។

Calvin បាននិយាយថា ការពិតជាក់ស្តែងថា បំណងប្រាថ្នាខាងសាសនារបស់មនុស្ស និងខ្លឹមសាររបស់វា គឺត្រូវបានសម្រេចដោយមានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ។ (Inst. Book 1, Chap, VI. 3)

K. Barth វត្ថុដែលបានប្រកាស (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) មិនមែនជាកម្មវត្ថុនៃការទទួលស្គាល់ទេ។ គាត់បាននិយាយថា "ក្នុងអំឡុងពេលដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងពិតប្រាកដ វាហាមឃាត់ថាវាមិនមែនជាកម្មវត្ថុរបស់មនុស្ស... ការផ្សាយដំណឹងល្អ និងសាក្រាម៉ង់ គឺជាការសន្យាចំពោះវិវរណៈនាពេលអនាគត ដែលពឹងផ្អែកលើវិវរណៈដ៏សំខាន់ » ។ (K. Dogmatik, ១/១ ទំ. ៩៣) ដូចដែលលោកបានអះអាងថា ខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដែលបុរសនោះបានប្រកាសមិនមែនជាព្រះបន្ទូលពិតរបស់ព្រះទេ។ នេះមានន័យថា សូម្បីតែការផ្សាយដំណឹងល្អដែលគាត់ប្រកាសបទគម្ពីរដោយផ្ទាល់ ក៏មិនអាចក្លាយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានដែរ។ ប៉ុន្តែគំនិតបែបនេះមិនមែនជាគម្ពីរទេ ហើយខុស។ នៅក្នុងអត្ថន័យដែលបទគម្ពីរបានប្រកាសដល់ពិភពលោកគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ យើងមិនអាចបន្ថែម និងដកចេញសូម្បីតែរឿងតូចមួយនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលហោរាបានប្រកាស។ (ឌូតឺ ១៣:៣២)

លោកក៏បានមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ "ខ្លឹមសារនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកជំនុំ វាមិនត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទេ។

ប្រសិនបើវាត្រូវបានវិនិច្ឆ័យវាត្រូវបានធ្វើដោយស្តង់ដារផ្សេងទៀត។ ... ស្តង់ដារផ្សេងទៀតនេះត្រូវបានគេរំពឹងទុក។ ស្តង់ដារដែលរំពឹងទុកនេះគឺជាព្រះ

បន្ទូលនៃព្រះ យើងមិនអាចចាត់ទុកវាបានទេ។ ״ (K. Dogmatik 1/1 ទំ 94) នេះគឺជាពាក្យខុសដែលគាត់បានបដិសេធពីភាពជាក់លាក់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ គម្ពីរបានចែងថា យើងគួរយល់ដឹងពីសេចក្តីពិតឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:១៥)

(2) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាទម្រង់សរសេរ។ K. Barth បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ ״បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់មានបន្ទូលជាមួយវា ហើយធ្វើឲ្យវាក្លាយជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ״ ។ (ព្រះគម្ពីរ Gottes Wort sofern Gott sein Wirt sein ចុងក្រោយ, sofern Gott durch sis redet ។ – K. Dogmtik 1/1 ទំ 112) ។

នេះគឺជាការបដិសេធគោលលទ្ធិកំណែទម្រង់ប្រពៃណីដែលជាការជឿជាក់ដោយឯករាជ្យនៃបទគម្ពីរ (αὐτοπιστία) ។ ភាពជឿជាក់ដោយឯករាជ្យ គឺជាការពិតដែលថា ថាតើបុរសនោះយល់បទគម្ពីរ ឬមិនមែនបទគម្ពីរដោយខ្លួនឯង គាំទ្រសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ H. Bavinck ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីនៃ Calvinism បាននិយាយថា ״បទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់ខ្លួនវា វាគឺជាភាពជឿជាក់ឯករាជ្យ។ (Geref. Dogmatiek Vol 1, ទំព័រ 552)

K. Barth បាននិយាយម្តងទៀតថា « តើបទគម្ពីរមានសិទ្ធិអំណាចមានន័យដូចម្តេច? ដូចដែលវាមិនភ្ជាប់សិទ្ធិអំណាចរបស់ខ្លួនទៅខ្លួនវាមានសិទ្ធិអំណាច។ នៅពេលយើងទទួលស្គាល់បទគម្ពីរថាជាវិវរណៈដោយខ្លួនឯង យើងបានចំអកនឹងបទគម្ពីរ ហើយធ្វើអ្វីដែលវាមិនចង់បាន។(K. Dogmatik ១/១ ទំ ១១៥) ។ ពាក្យនេះរបស់គាត់គឺជាទស្សនៈខុសដែលបំបែកបទគម្ពីរនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (វិវរណៈនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ)។ ចំណុចខុសគ្នារបស់ពួកគេគឺដូចជាព្រឹត្តិការណ៍មួយខុសពីកំណត់ត្រាពិតបំផុត។ ខ្ញុំសូម

ណែនាំពីទិដ្ឋភាពនៃវិវរណៈរបស់ K. Barth ដោយលម្អិតបន្ថែមទៀតដូចតទៅ។ (អត្ថាធិប្បាយលើ ពេត្រុសទី២ ១:២) ។

(3) ពាក្យដែលបានបង្ហាញ (Das Offenbarte Wort Gottes) ។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ វិវរណៈគឺជារឿងដែលបទគម្ពីរមើលទៅខាងក្រៅ ហើយដែលខុសពីពាក្យនៃបទគម្ពីរដែលវាថ្លែងទីបន្ទាល់។ ចំណុចផ្សេងគ្នារវាងវត្ថុទាំងពីរនេះគ្នាទៅវិញទៅមកគឺដូចគ្នាទៅនឹងចំណុចដែលព្រឹត្តិការណ៍ពិតមួយខុសពីកំណត់ត្រាពិតនៃព្រឹត្តិការណ៍។ (K. Dogmatiek ១/១ ទំ ១១៦) ។ ពាក្យនេះគឺជាទស្សនៈខុសដែល K. Barth ចាត់ទុកបទគម្ពីរ និងវិវរណៈ (នោះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ខុស។ ខ្ញុំណែនាំពីទិដ្ឋភាពនៃវិវរណៈរបស់ Barth យ៉ាងលម្អិត។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា « ព្រះគម្ពីរគួរតែញែកចេញពីវិវរណៈដោយខ្លួនវា ទីបន្ទាល់មិនអាចកំណត់អត្តសញ្ញាណបានចំពោះទីបន្ទាល់អ្វីឡើយ » ។ (Wir unterscheiden damit die Bibel als solche von der Offenbarung ។ Ein zeugnis ist ja nicht einfach mit dem von ihm und in ihm bezeugten ។ – Kirchliche Dogmatik ½ ទំ 511)។

បន្ទាប់មក K. Barth បាននិយាយថា បទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (វិវរណៈ)។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់បាននិយាយពាក្យបែបនេះ ព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលមានខ្លឹមសារវិជ្ជមាននោះទេ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "ក្នុងចំណុចកំណត់នេះ ព្រះគម្ពីរមិនត្រូវការបំបែកឡើយ" ។ (នៅក្នុង dieser Einschrankung ist die Bibel von der Offenbarung gerde auch nicht unterchieden ។

Kirchliche Dogmatik ½ ទំ 512) ។ ប៉ុន្តែគាត់នៅក្នុងអត្ថន័យនេះ ដូចដែលគាត់បាននិយាយបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដូចអ្វីដែលបាននិយាយខាងលើ វាមិនមានន័យថាខ្លឹមសារវិជ្ជមាននៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនអាចព្យាបាលបានទេ។ គាត់តែងតែជាបទគម្ពីរផ្ទាល់ជាពាក្យរបស់មនុស្ស។ ដូច្នោះហើយគាត់អះអាងថាបទគម្ពីរមានកំហុសខ្លះ។ គាត់បាននិយាយថា "ការបំផុសគំនិតដោយពាក្យសំដី" មិនមានកំហុសមួយចំនួននៃពាក្យ, ប្រវត្តិសាស្ត្រ, ចរិតលក្ខណៈទ្រឹស្តី។ ការបំផុសគំនិតដោយពាក្យសំដីគឺជាទ្រឹស្តីដែលព្រះប្រើពាក្យបរាជ័យរបស់មនុស្ស ហើយទោះបីជាវាមានកំហុសក៏ដោយ ក៏បុរសគួរតែទទួលយកវា»។ (ការបំផុសគំនិត bedetuet nicht: Unfelhbarkeit des biblischen Wortes in seinem sprachlichen, geschichtlichen, theologischen Charakter als menschliches Wort ។ Verbalinspiration bedeutet: das fehlbare und delhlende menschlichemen solenst ungeachtet seiner menschlichen Fehlbarkeit als solches anzuuneh បុរស und zu horen ។ – Kirchliche Dogmatik ½ ទំ 592) ។ ពាក្យទាំងអស់របស់ K. Barth គឺខុស។

ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានដកស្រង់បទគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានមានបន្ទូលថា "កាដបានមានប្រសាសន៍" (Mt 15:4) ដែលវាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ក្នុងការសិក្សាទស្សនៈនៃបទគម្ពីរនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ យើងគួរដឹងពីគំនិតរបស់ពួកសាវក។ សម្រាប់សាវកបានរៀនពីព្រះយេស៊ូវដោយផ្ទាល់ ហើយដូចដែលទ្រង់បានសន្យានឹងពួកគេ (យ៉ូហាន ១៤:២៦) ពួកគេបានជួបប្រទះនឹងការបំផុសគំនិតនៃសេចក្តីពិតដោយផ្ទាល់ ទីបន្ទាល់របស់ពួកគេគឺជាស្តង់ដារដ៏អស់កល្បជានិច្ចពួកគេបានជឿជាមួយគ្នាថា បទគម្ពីរសញ្ញា

ចាស់ គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ពេត្រុសបាននិយាយថា៖ «ដោយដឹងពីការ
ទាំងអស់នេះជាមុនសិន ថាគ្មានទំនាយណាមួយនៃបទគម្ពីរមកពីការបក
ស្រាយរបស់អ្នកណាម្នាក់ឡើយ។ 21ដ្បិតគ្មានទំនាយណាដែលត្រូវបាន
បង្កើតឡើងដោយឆន្ទៈរបស់មនុស្សឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សបាននិយាយចេញពី
ព្រះ ខណៈដែលគេបានដឹកតាមព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
(ពេត្រុសទី ២ ១:២០-២១) ដូចដែលសាវ័កប៉ុលបាននិយាយអំពីគម្ពីរសញ្ញា
ចាស់ជាច្រើន តាមរយៈជាពិសេស ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៦ គាត់បានព្រមានយើង
ទ្រង់មានបន្ទូលនៅទីនោះថា "ព្រះគម្ពីរទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចេញដោយព្រះ
ហើយមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការបង្រៀន។ សម្រាប់ការប្រៀនប្រដៅ ការ
កែតម្រូវ និងការបង្ហាត់បង្រៀនក្នុងសេចក្តីសុចរិត»។ ដូចដែលពួកសាវក
បានចង្អុលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ទៅនឹងការពិតដែលថាបទគម្ពីរត្រូវបានសរ
សេរដោយការបំផុសគំនិតខាងវិញ្ញាណ។
អ្វីដែលទីបន្ទាល់ថ្មីគឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គឺជាទីបន្ទាល់ដោយការបង្រៀន
របស់ព្រះយេស៊ូវ និងសាវក។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់ផ្ទាល់ជាព្រះ ពាក្យរបស់ទ្រង់
និងសកម្មភាពរបស់ទ្រង់គឺជាវិវរណៈនៃព្រះ។ (យ៉ូហាន ១:១៨, ១៧:៦ ហេ.
១:២) ពាក្យសម្តីនិងសកម្មភាពរបស់គាត់គ្មានកំហុសទេ។ គាត់មិនត្រឹមតែ
គ្មានកំហុសខាងសីលធម៌ និងបរាជ័យទេ ប៉ុន្តែក៏គ្មានផ្នែកបញ្ញាដែរ។
តើពួកសាវកបាននិយាយថាបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឬទេ?
យើងដោះស្រាយបញ្ហានេះជាពាក្យដូចខាងក្រោម។ ជាដំបូង យើងគួរតែ
ស្គាល់ចរិតពិសេសរបស់ពួកសាវក។ ការដែលព្រះយេស៊ូវបានតែងតាំងពួក
គេគឺជាគោលបំណងដែលប្រកាសអំពីសេចក្តីពិតដ៏អស់កល្បដែលមិនអាច
ផ្លាស់ប្តូរបានជាស្តង់ដារ ។ព្រះបានប្រទានអំណោយទានពិសេសដល់ពួកគេ

ហើយធ្វើឲ្យពួកគេនឹកចាំពីសេចក្តីពិត យល់ពីវា (យ៉ូហាន ១៤:២៦) ហើយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានមានបន្ទូលតាមរយៈពួកគេ (យ៉ូហាន ១៦:១៤) ពួក គេបានទទួលអំណោយដើម្បីមានលក្ខណៈនៃកិច្ចការទំនាយ គឺសាវ័ក។ ប៉ូ លបាននិយាយ។ (១កូរិនថូស ១៤:៣៧) ដូច្នេះ សាវ័កគឺជាទេវតានៃដំណឹង ល្អដែលមានសិទ្ធិអំណាចក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អដូចជាការសរសេរ។

មានមនុស្សមួយចំនួនបាននិយាយថា សំបុត្ររបស់ពួកសាវ័កគឺជាកម្រិតនៃ ការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នានៃសំបុត្រ ប៉ុន្តែមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យខុសដែលមិនដឹងថាសាវ័កជាអ្វី។ បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បាននិយាយអំពីតួអក្សរពិសេសជាច្រើនរបស់សាវ័ក។ (រ៉ូម ១២:៤-៨, ១៥: ១៨-១៩, កូរិនថូសទី១ ២:១០,១៦, ៩:១, ១២:១០, ២៨, កូរិនថូស ២:១៧, ១១:២៣, ១៣:៣) សាវ័កបានប្រហារជីវិត ការផ្សាយដំណឹងល្អដែល អនុញ្ញាតដោយការសរសេររបស់សាវ័ក។ (កូឡ. ៤:១,៦, ថែស្ស៊ី១ ៥:១៧, ថែ ស្ទាំង ២:១៥, ៣:១៤) ពេត្រុសក៏បានទទួលយកសំបុត្ររបស់ប៉ុលជាបទគម្ពីរ ដែរ។ « ហើយសូមរាប់សេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើងថាជាសេចក្តី សង្គ្រោះ ដូចប៉ុលជាបងប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់យើងបានសរសេរមកអ្នក ដែរ តាមប្រាជ្ញាដែលបានប្រទានមកគាត់ 16 ដូចដែលគាត់ធ្វើក្នុងសំបុត្រ ទាំងអស់របស់គាត់ ពេលគាត់និយាយអំពីរឿងទាំងនេះ។ មានរឿងខ្លះនៅ ក្នុងពួកគេដែលពិបាកយល់ ដែលអ្នកល្ងង់ខ្លៅ និងមិនស្ថិតស្ថេរ បង្វែរទៅរក ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ ដូចដែលពួកគេធ្វើបទគម្ពីរផ្សេងទៀត។ (២ពេ ត្រុស ៣:១៥-១៦)

ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានសរសេរដោយពួកសាវ័ក គ្រប់ទាំងអស់គឺជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ ទោះបីជាម៉ាកុស លូកា នៅក្នុងអ្នក

និពន្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនមែនជាសាវកក៏ដោយ តាមពិតកំណត់ត្រារបស់ពួកគេគឺជាការសរសេរអំពីសកម្មភាពផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពេត្រុស និងប៉ូល។ ការពិតនេះគឺជាអ្វីដែល Irenaeus បានប្រកាសនៅដើមដំបូង។ (អ. ហ., ៣:១) ឯកសារនៃដំណឹងល្អរបស់ពួកគេគឺការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ពួកសាវក។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៥ សេចក្តីជំនឿដើម្បីទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះ (រ៉ូម ១០:៩)

1. ជំនឿដើម្បីទទួលស្គាល់ថាព្រះយេស៊ូវជាព្រះអម្ចាស់ដោយមាត់របស់យើង។

ដូចបទគម្ពីរបានចែងថា មាត់គឺជាសរីរាង្គដ៏សំខាន់បំផុតក្នុងមុខងារនៃការប្រព្រឹត្តរបស់យើង។ យ៉ូហាន 3:2 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជំពប់ដួលក្នុងវិធីជាច្រើន។ ហើយប្រសិនបើអ្នកណាមិនជំពប់ដួលនឹងពាក្យដែលខ្លួននិយាយទេ អ្នកនោះជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ហើយអាចទប់ខ្លួនបានទាំងមូល»។ សុភាសិត 18:21 ចែងថា៖ «ចូរប្រាកដថា មនុស្សអាក្រក់នឹងមិនទៅជាគ្មានទោសឡើយ ប៉ុន្តែពូជពង្សនៃមនុស្សសុចរិតនឹងបានរួចខ្លួនវិញ»។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 3:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អណ្តាតក៏ជាអវយវៈតូចដែរ ប៉ុន្តែវាអួតអំពីរបស់ដ៏អស្ចារ្យ។ ព្រៃដ៏ធំមួយត្រូវភ្លើងឆេះយ៉ាងសន្ធោសន្ធៅយ៉ាងនេះ!»។ ដូចជាបទគម្ពីរចាត់ទុកអណ្តាតជារឿងសំខាន់។ ពេលដែលលោកទទួលស្គាល់លោកយេស៊ូដោយអណ្តាតដ៏សំខាន់របស់លោក នោះគឺជារឿងសំខាន់។ ពាក្យ "ដើម្បីសារភាព" គឺជា homologe (ὁμολογέω) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា វាមិនមែនជាការទទួលស្គាល់ផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែជាការសារភាពជាទូទៅ។ ម្យ៉ាងទៀត វាមានន័យថាដើម្បីទាមទារសេចក្តីជំនឿរបស់ព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានការខ្មាសអៀន និងគ្មានការភ័យខ្លាចនៅចំពោះមុខប្រជាជន។ អ្នកជឿបែបនេះរស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើព្រះយេស៊ូវជាស្តេចរបស់គាត់។

2. ជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះយេស៊ូវដែលព្រះបានរស់ឡើងវិញ

"ជំនឿក្នុងចិត្ត" គឺមានតម្លៃណាស់។ ពាក្យ បេះដូង គឺ kardia (καρδία) ជាភាសាក្រិច ដែលជាប្រភពនៃអារម្មណ៍ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ អារម្មណ៍ និងសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈមានតម្លៃ។ ខួរក្បាលយល់ការពិត តែមិនអាចស្រលាញ់បានទេ។ ថ្វីត្បិតតែយើងមានទេពកោសល្យល្អបំផុតនៅក្នុងខ្លួនយើងក៏ដោយ បើគ្មានការស្រលាញ់វាមិនមានតម្លៃទេ។ (១កូរិនថូស ១៣:១-៣)។ ហើយជំនឿរបស់យើងក៏គ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដែរ វាមិនមានតម្លៃទេ។ យើងគួរតែជឿលើព្រះយេស៊ូដោយស្រឡាញ់ទ្រង់។នៅពេលដែលទារកជឿជាក់លើម្តាយរបស់គាត់ គាត់ជឿដោយក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។ ដោយសារគាត់ជឿលើម្តាយរបស់គាត់ ដូច្នេះគាត់មិនមែនជាម្តាយគាត់ទេ គាត់ស្រែកយំតែពេលម្តាយគាត់បង្ហាញ គាត់ក៏សប្បាយចិត្តហើយស្ទុះឡើង។

ខួរក្បាលមើលឃើញការពិត វាមិនមែនដើម្បីកាន់ការពិតនោះទេ។ មានតែសេចក្តីស្រឡាញ់ប៉ុណ្ណោះដែលកាន់សេចក្តីពិត ជំនឿដែលកាន់ព្រះយេស៊ូជាអ្នកធ្វើដំណើរដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។

ហេតុនេះហើយបានជាលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកណាមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ទេ ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមយាងមក!» (១កូរិនថូស ១៦:២២) ។

យើងគួររៀនពីវត្ថុមានតម្លៃដែលយើងគួរស្រឡាញ់។ តើព្រះយេស៊ូជានរណា? គាត់បានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយបានស្លាប់ ហើយបាន

រស់ឡើងវិញ។ យើងគួរតែដើរតាមទ្រង់អស់កល្បជានិច្ច ដែលបានរស់ឡើងវិញនៅក្នុងពិភពនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយទ្រង់បានធ្វើឱ្យយើងរស់ឡើងវិញ។ មនុស្សមានបេះដូង ស្រលាញ់កូនពេញមួយជីវិត។ រីឯអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់វិញ រស់នៅដើម្បីកូន។ វាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។ យើងគួរចងចាំថា នៅពេលយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ កូនចៅរបស់យើងនឹងទទួលបានពរ។ « ប៉ុន្តែការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនដល់អស់អ្នករាប់ពាន់នាក់ដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ » ។ (និក្ខមនំ ២០:៦) «ប៉ុន្តែព្រះយេស៊ូវបានទតមើលពួកគេ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ចំពោះមនុស្ស ការនេះមិនអាចទៅរួចទេ ប៉ុន្តែចំពោះព្រះវិញ អ្វីៗទាំងអស់គឺអាចទៅរួច»។ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ បងប្អូនប្រុសស្រី ឬម្តាយ ឪពុក កូន ឬដីសម្រាប់ខ្ញុំ និងសម្រាប់ដំណឹងល្អទេ ដែលនឹងមិនទទួលបានមួយរយដងក្នុងពេលនេះទេ ផ្ទះ បងប្អូនប្រុសស្រី ម្តាយ កូន និងដី។ ដោយការបៀតបៀន និងនៅក្នុងគ្រាដែលនឹងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែមនុស្សជាច្រើនដែលមុនគេនឹងទៅជាចុងក្រោយ ហើយអ្នកក្រោយគេនឹងទៅជាមុន»។ (Mk 10:29-30)

ធម្មទេសនា ៣៦ ប្រភពនៃសេចក្តីជំនឿ (រ៉ូម ១០:១៤-១៧)

ជំនឿគឺមានតម្លៃ; ជំនឿមានតម្លៃជាងមាសទៅទៀត។ (១ពេ. ១:៧) ដូច្នេះ តើអ្វីជាប្រភពនៃជំនឿ?

1. ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (14-15)

អត្ថបទនោះបាននិយាយថាបន្ទាប់ពីនិយាយថា៖ «តើគេនឹងអំពាវនាវដល់ទ្រង់ដោយរបៀបណាដែលពួកគេមិនបានជឿ? ហើយធ្វើដូចម្តេចទើបគេជឿលើព្រះអង្គ ដែលគេមិនធ្លាប់ឮ? ហើយតើគេស្តាប់ដោយរបៀបណាដោយគ្មានអ្នកអធិប្បាយ?» (ខ១៤) អ្នកដែលត្រូវប្រកាសគួរនៅទីនោះ ដើម្បីស្តាប់។ ហើយជើងរបស់អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះក៏ស្អាតដែរ។ (ខ១៥) មូលហេតុដែលជើងអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ មានដូចខាងក្រោម។

១) ដោយសារដំណឹងល្អគឺស្រស់ស្អាត។ ពាក្យ ដំណឹងល្អ មានន័យថា ដំណឹងល្អ។ ដំណឹងល្អមិនខុសគ្នានោះទេ គឺជាដំណឹងដែលថាយើងមានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទមួយអង្គត្រូវសុគតជំនួសយើង។ ទោះបីជាខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់ត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្ញុំក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតដែលខ្ញុំបានជំនួសខ្ញុំ គឺជាដំណឹងដ៏អស្ចារ្យដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ដំណឹងនេះមិនចេញមកពីមនុស្សទេ (យេរេមា ១៧:៩) ប៉ុន្តែចេញមកពីព្រះដែលពិតប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដំណឹងដ៏រីករាយនេះក៏ជាដំណឹងមួយដែលលោកបានត្រូវប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញផងដែរ។ ខ្ញុំដែលបានទទួលដំណឹងនេះ បានទទួលជីវិតថ្មីនៃផែនដីថ្មី និងស្ថានសួគ៌ថ្មីចាប់ពីពេលនេះ ហើយរស់នៅក្នុងជីវិតថ្មី។

អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ្នកនោះមានចិត្តរីករាយដោយមិនអាចនិយាយបាន។អ្នកណាដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ អ្នកនោះមានចិត្តរីករាយដោយមិនអាចនិយាយបាន។ គ្រូគង្វាល Yang Won Son ដែលជាអ្នកទុក្ករបុគ្គល បាននិយាយថា គាត់ធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថា នៅពេលគាត់គិតអំពីការជឿលើព្រះយេស៊ូវ គាត់មិនអាចគេងលក់ពេញមួយយប់នោះទេ។ ខ្ញុំបានស្តាប់ការសារភាពរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់។

២) ព្រោះជើងដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អគឺជាការបូជា។

ក្នុងការគោរពសម្រស់ យើងគួរផ្តោតលើសម្រស់ការងារ។ បុរសគួរតែធ្វើការ។ អ្នកដែលមិនធ្វើការគឺដូចជាពេលខ្លះសេះទឹកចូលទៅក្នុងទឹកហើយចេញមកយករូបអាក្រក់។

អ្នកមិនគោរពសាសនាចូលចិត្តដើរលំហែដោយគិតថា "ការលេងនិងការបរិភោគគឺល្អបំផុត"។ វាល្ងង់ណាស់ដែលគាត់ចូលចិត្តអ្វីដែលអាក្រក់។ វាជាភាពស្រស់ស្អាតរបស់មនុស្សក្នុងការធ្វើការងប់ងល់ ការលះបង់ ការលះបង់ ហើយបន្ទាប់មកវានឹងធ្វើឱ្យគ្រួសារដ៏ស្រស់ស្អាត និងសង្គមមានសុភមង្គល។ ពាក្យ "ជើង" រួមបញ្ចូលអត្ថន័យនៃការដើរដោយមិនប្រឹងប្រែង។ អ្នកជឿអាចប្រកាសដំណឹងល្អដោយប្រើឡាន រថភ្លើង និងយន្តហោះអាកាស។ ប៉ុន្តែការផ្សាយដំណឹងល្អមិនត្រូវមានការបូជានោះមានផលតិចតួច។ ព្រះមិនចង់ទទួលយកយញ្ញបូជានៃម៉ាស៊ីនទេ ប៉ុន្តែការថ្វាយនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ព្រះទ្រង់ទតមើលទឹកភ្នែក ឈាម ការលះបង់ និងការខិតខំដែលបានលាតត្រដាងយ៉ាងពិតប្រាកដតាមរយៈបុគ្គលិកលក្ខណៈ។

2. បង្កើតសេចក្តីជំនឿដោយស្តាប់ព្រះបន្ទូលដែលបានប្រកាស

១) ពាក្យរបស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អបង្កើតសេចក្តីជំនឿដោយអំណាចនៃព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់។ គ្រិស្តសាសនាគឺខុសគ្នាទៅនឹងសាសនានៃពិភពលោកដែលវាមិនមានផ្នែខាងក្រោយរបស់មនុស្សទេតែជារបស់ព្រះ។ ពាក្យ « « ឬ » គឺជាសំឡេងដែលហោរាស្រែកឡើង។

២) ដោយសារភាពស្មោះត្រង់របស់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ (ជាពិសេសពួកសាវក និងព្យាការី) អ្នកដែលស្តាប់វាមានជំនឿ។

ពួកសាវក និងហោរាបានរួចផុតពីការកុហកដូចជាសេចក្តីស្លាប់។ ដោយសារពួកគេបាននិយាយនៅក្នុងចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងឥទ្ធិពលរបស់វា ពួកគេបានរក្សាស្តិរភាព។

៣) ដោយសារការបកស្រាយនៃដំណឹងល្អរបស់គាត់គឺផ្អែមល្ហែម នោះជំនឿនាំមកនូវ។

អ្នកណាយល់ព្រះបន្ទូលនៃគម្ពីរ រមែងមានរសជាតិផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ។ ការបកស្រាយនៃពាក្យទាំងនេះគឺជាការពិតដូចគ្នា ហើយបន្ទាប់មកវាតែងតែកើតឡើងជាថ្មីរហូតដល់ព្រះអម្ចាស់នឹងយាងមក។

៤) ដោយសារអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អយកបទពិសោធន៍ត្រឹមត្រូវ ទើបជំនឿកើតឡើង។ ការពិតដើម្បីទទួលបានបទពិសោធន៍ដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដល់អ្នកស្តាប់វា។

៥) ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺជាមួយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អ្នកស្តាប់ទទួលបានសេចក្តីជំនឿ។ ការពិតទាំងបួនខាងលើក៏នាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពផងដែរ នៅពេលដែលកិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើតាម។

ជំពូកទី 11

1 ខ្ញុំសួរថា តើព្រះបានបដិសេធរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ឬ? គ្មានន័យទេ! ខ្ញុំផ្ទាល់ជា
ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជាកូនចៅរបស់លោកអប្រាហាំ ជាសមាជិកកុលសម្ព័ន្ធ
បេនយ៉ាមីន។ 2 ព្រះជាម្ចាស់មិនបានបដិសេធរាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ ដែលព្រះ
អង្គបានដឹងមុនឡើយ។ តើអ្នកមិនដឹងថាតើគម្ពីរចែងអំពីអេលីយ៉ាដោយ
របៀបណាដែលគាត់អង្វរព្រះជាម្ចាស់ប្រឆាំងនឹងអ៊ីស្រាអែល? ៣ «ព្រះ
អម្ចាស់អើយ ពួកគេបានសម្លាប់ព្យាការីរបស់ព្រះអង្គ ពួកគេបានបំផ្លាញ
អាសនៈរបស់ព្រះអង្គ ហើយខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯង ហើយពួកគេស្វែងរកជីវិត
របស់ខ្ញុំ»។ ៤ ប៉ុន្តែ តើព្រះតបទៅគាត់យ៉ាងណា? «ខ្ញុំបានរក្សាទាហានប្រាំពីរ
ពាន់នាក់ ដែលមិនបានលុតជង្គង់ថ្វាយព្រះបាល»។ 5 នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ
ក៏មានអ្នកដែលនៅសេសសល់ដែរ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះគុ
ណ។ 6 តែបើដោយព្រះគុណ នោះមិនមែនអាស្រ័យលើការប្រព្រឹត្តទេ បើ
មិនដូច្នេះទេ ព្រះគុណនឹងលែងជាព្រះគុណទៀតហើយ។ ៧ ចុះយ៉ាងណា?
អ៊ីស្រាអែលបរាជ័យក្នុងការទទួលបានអ្វីដែលខ្លួនកំពុងស្វែងរក។ អ្នករើស
តាំងបានទទួល ប៉ុន្តែអ្នកឯទៀតបានរឹងរូស ៨ ដូចមានចែងទុកមកថា
«ព្រះបានប្រទានឲ្យពួកគេនូវវិញ្ញាណនៃភាពស្រពិចស្រពិល ភ្នែកដែលមើល
មិនឃើញ និងត្រចៀកដែលមិនអាចស្តាប់បាន រហូតមកដល់សព្វថ្ងៃនេះ»។
៩ហើយដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យតុរបស់ពួកគេក្លាយទៅជាអន្ទាក់
និងអន្ទាក់ ជាឧបសគ្គដែលជំពប់ដួល ហើយជាការសងសឹកដល់ពួកគេ។

10 ចូរឲ្យភ្នែកគេងងឹតមើលមិនឃើញ ហើយបែរខ្នងទៅជារៀងរហូត»។ ១១
ដូច្នេះ ខ្ញុំសួរថា តើពួកគេជំពប់ដួលឬទេ? គ្មានន័យទេ! ផ្ទុយទៅវិញ តាមរ
យៈសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេបានមកដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យអ៊ីស្រា
អែលច្រណែន។ 12ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើការបំពានរបស់ពួកគេមានន័យថា
ជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ពិភពលោក ហើយប្រសិនបើការបរាជ័យរបស់ពួក
គេមានន័យថាជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់សាសន៍ដទៃ តើការរួមបញ្ចូលទាំង
ស្រុងរបស់ពួកគេនឹងមានន័យយ៉ាងណាទៅទៀត! ១៣ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំកំពុង
និយាយទៅកាន់អ្នករាល់គ្នាអំពីសាសន៍ដទៃ។ ដូច្នេះ ដោយសារខ្ញុំជាសាវ័ក
របស់សាសន៍ដទៃ ខ្ញុំបានលើកតម្កើងកិច្ចបម្រើរបស់ខ្ញុំ 14 ក្នុងគោលបំណង
ធ្វើឲ្យជនជាតិយូដារបស់ខ្ញុំច្រណែន ហើយជួយសង្គ្រោះពួកគេខ្លះ។ 15ដ្បិត
បើការបដិសេធរបស់គេមានន័យថាជាការផ្សះផ្សានៃពិភពលោកវិញ តើការ
ទទួលយករបស់គេនឹងមានន័យយ៉ាងណា? ១៦ ប្រសិនបើម្សៅដែលគេ
ថ្វាយជាផ្លែដំបូងគឺបរិសុទ្ធ ដុំទាំងមូលក៏ដូច្នោះដែរ ហើយបើឫសក៏បរិសុទ្ធ
មែកក៏ដូច្នោះដែរ។ 17 ប៉ុន្តែបើមែកខ្លះត្រូវបែកចេញ ហើយអ្នករាល់គ្នា ទោះ
បីជាពន្លកដើមអូលីវព្រៃក៏ដោយ ក៏ត្រូវគេផ្សាំនៅក្នុងចំណោមអ្នកដទៃ
ហើយឥឡូវនេះចូលរួមចំណែកក្នុងឫសនៃដើមអូលីវដែរ 18កុំមានចិត្ត
ក្រអឺតក្រទមចំពោះមែកនោះឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកគឺជាអ្នក សូមចាំថាវាមិន
មែនជាអ្នកដែលគាំទ្រឫសនោះទេ ប៉ុន្តែជាឫសដែលគាំទ្រអ្នក។ 19 បន្ទាប់
មក អ្នកនឹងនិយាយថា៖ «មែកឈើត្រូវបានកាត់ចេញ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចផ្សាំ
បាន»។ 20 នោះជាការពិត។ ពួកគេត្រូវបានបំបែកដោយសារតែការមិនជឿ
របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាឈរយ៉ាងរឹងមាំដោយសារសេចក្តីជំនឿ។ ដូច្នេះ
កុំមានអំនួត តែត្រូវខ្លាច។ 21ដ្បិតបើព្រះជាម្ចាស់មិនទុកមែកធម្មជាតិទេ ព្រះ

អង្គក៏មិនប្រោសអ្នករាល់គ្នាដែរ។ 22 ដូច្នេះ ចូរកត់សម្គាល់នូវសេចក្តី
សប្បុរស និងភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះភាពធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអ្នកដែលបានដួល ប៉ុន្តែ
ព្រះហឫទ័យសប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះអ្នក បានផ្តល់ឲ្យអ្នកបន្តនៅក្នុងសេច
ក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់។ បើមិនដូច្នោះទេអ្នកក៏នឹងត្រូវកាត់ផ្តាច់ដែរ។ ២៣
ហើយសូម្បីតែពួកគេ បើសិនជាពួកគេមិនបន្តដោយការមិនជឿរបស់ពួកគេ
ទេ នោះនឹងត្រូវគេផ្សាំដែរ ត្បិតព្រះមានអំណាចដើម្បីផ្សាំពួកគេម្តងទៀត។
24ដ្បិតបើអ្នកត្រូវកាត់ដើមអូលីវព្រៃពីធម្មជាតិ ហើយគេផ្សាំខុសពីធម្មជាតិ
ទៅក្នុងដើមអូលីវដែលគេដាំដុះនោះ តើមែកទាំងនេះនឹងត្រូវគេផ្សាំទៅក្នុង
ដើមអូលីវរបស់ខ្លួនទៀតយ៉ាងណា។ 25 ក្រែងឯងមានប្រាជ្ញាក្នុងការមើល
ឃើញរបស់ខ្លួនឯង ខ្ញុំមិនចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងពីអាថិកំបាំងនេះទេ បងប្អូន
អើយ ការរឹងចចេសមួយផ្នែកបានកើតឡើងលើអ៊ីស្រាអែល ដរាបដល់ភាព
ពេញលេញនៃសាសន៍ដទៃបានចូលមកដល់។ ដូចមានចែងទុកមកថា "ព្រះ
សង្គ្រោះនឹងមកពីស៊ីយ៉ូន ទ្រង់នឹងបណ្តេញអំពើទុច្ចរិតចេញពីយ៉ាកុប"; ២៧
«ហើយនេះនឹងជាសម្ពន្ធមេត្រីរបស់យើងជាមួយនឹងពួកគេ នៅពេលដែលខ្ញុំ
ដកយកអំពើបាបរបស់គេចេញ»។ 28 ចំពោះដំណឹងល្អ ពួកគេជាសត្រូវ
សម្រាប់អ្នករាល់គ្នា។ ប៉ុន្តែបើនិយាយពីការបោះឆ្នោតវិញ គេស្រឡាញ់រាប់
អានបុព្វការីជន។ ២៩ ព្រោះអំណោយទាន និងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះ គឺ
មិនអាចដកវិញបានឡើយ។ 30ដ្បិតកាលពីដើមអ្នករាល់គ្នាមិនស្តាប់បង្គាប់
ព្រះ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះបានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា ដោយសារការមិនស្តាប់
បង្គាប់របស់ពួកគេ ៣១ ដូច្នេះហើយឥឡូវនេះ ពួកគេក៏បានមិនស្តាប់បង្គាប់
ដែរ ដើម្បីឲ្យពួកគេទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណា ដោយសារសេចក្តីមេត្តា
ករុណាដែលបានបង្ហាញដល់អ្នកឥឡូវនេះ។ 32ដ្បិតព្រះបានចាត់មនុស្ស

ទាំងអស់ឲ្យមិនស្តាប់បង្គាប់ ដើម្បីឲ្យទ្រង់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់មនុស្សទាំងអស់។ 33 ឱជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចរកឃើញបានទេ ហើយរបៀបរបស់លោកមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន! ៣៤ ព្រោះអ្នកណាបានស្គាល់ចិត្តរបស់លោកព្រះអម្ចាស់ ឬនរណាជាទីប្រឹក្សារបស់ព្រះអង្គ?»។ ៣៥ «ឬតើអ្នកណាបានឲ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីឲ្យគាត់បានតបស្នងវិញ?»។ ៣៦ ពីគាត់ និងតាមរយៈគាត់ និងចំពោះគាត់ជារបស់ទាំងអស់។ សូមអោយទ្រង់មានសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត។

អាម៉ែន

ការវិភាគខ្លីមសារ

ជំពូកនេះបានពន្យល់ថានៅក្នុងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ការបរាជ័យរបស់អ៊ីស្រាអែលមិនមានអត្ថន័យទេ ប៉ុន្តែជាដំណើរការដែលបានសម្រេចនៅក្នុងការផ្តល់អំណោយដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះ។

1. បន្ទាប់មក ដូចលោកប៉ូលដែរ មនុស្សដែលត្រូវបានសង្គ្រោះនៅអ៊ីស្រាអែល។ (9-10)

2. ចំពោះការបរាជ័យរបស់ពួកគេ ដំណឹងល្អបានទៅដល់ពួកសាសន៍ដទៃ (11-24)

3. នៅពេលដែលចំនួននៃអ្នកសង្គ្រោះត្រូវបានបំពេញ នោះឱកាសនៃការប្រែចិត្តរបស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងមកដល់។ (២៥-៣២)

4. សរសើរប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (33-36)

ការបង្ហាញ

1. ក្នុងបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ អ្នកដែលជឿលើលទ្ធិនៃការបោះឆ្នោតនោះ មិនខកចិត្តឡើយ ដោយបានជួបនឹងភាពឯកកោ និងការលំបាក ព្រោះគាត់ដឹងថា អ្នកដែលសង្គ្រោះគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ គាត់គិតថា អ្នកដែលព្រះជាម្ចាស់ជ្រើសរើស ហាក់ដូចជាគ្មានសង្ឃឹម។ គាត់មានពេលត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ។ ប៉ុលក៏បានបៀតបៀនព្រះវិហារដែលគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយបានក្លាយជាអ្នកបម្រើដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ។ នៅគ្រានៃការបៀតបៀនរបស់អ័ហាប់ អ្នកឈ្នះ ៧០០០ នាក់បានរួចជីវិត។ (1-4) គ្រូបង្រៀន Moody គឺជាក្មេងប្រុសដែលអស់សង្ឃឹមក្នុងសម័យសាលា Lord's Day ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយព្រះអម្ចាស់ គាត់បានក្លាយជាអ្នកបំរើដ៏មានតម្លៃ។

2. ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានទទួលព្រះគុណដ៏ច្រើនលើសលុបជាងសាសន៍ដទៃ។

ប៉ុន្តែពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយបានបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ ព្រះទ្រង់បានស្វែងរកមនុស្សសាសន៍ដទៃដែលអាចជួយសង្គ្រោះថ្មី ព្រះអាចបង្កើតកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំដោយថ្ម។ (មថ ៣:៩) អ្នកណាដែលគិតថា«ខ្ញុំមានលក្ខណៈគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ» អ្នកនោះជាមនុស្សល្ងង់។ ព្រះទ្រង់ទុកមនុស្សក្រអឺតក្រទម និងរឹងរូស ហើយស្វែងរកមនុស្សដែលមានពរនៅកន្លែងផ្សេងថ្មីៗ ។ (11:11) ដូចដែលយើងឃើញពីប្រវត្តិសាសនាចក្រ ព្រះវិហារនៃកុលសម្ព័ន្ធឡាតាំងមានភាពក្រអឺតក្រទម ព្រះបានធ្វើឱ្យព្រះវិហារនៃកុលសម្ព័ន្ធ Anglo Saxon និងកុលសម្ព័ន្ធ Tutor មានភាពរុងរឿង បន្ទាប់ពីនោះបានពង្រីកពិភពលោកថ្មីម្តងទៀត នោះគឺព្រះវិហារអាមេរិក។

3. ទោះជាពួកសាសន៍ដទៃគ្មានសង្ឃឹមដូចដើមប្រែងក៏ដោយ ក៏ពួកគេត្រូវបានផ្សាំដោយឫសនៃដើមអូលីវពិតដែលព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ១៧)។ ហេតុផលដែលគេមិនគួរក្រអឺតក្រទម (១) ក្នុងនាមជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលទទួលបានព្រះគុណដ៏ពិសេសដំបូងគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ព្រោះគេត្រូវគេបោះបង់ (២) ការពិតដែលត្រូវគេផ្សាំ គឺអាស្រ័យតែលើព្រះអម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួន។ (ខ២៣) ជំនឿ និងការបន្ទាបខ្លួនមិនអាចញែកចេញពីគ្នាបានទេ។ ដូចជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលក៏ប្រែចិត្តដោយបន្ទាបខ្លួន ហើយជឿលើព្រះគ្រីស្ទអាចត្រូវបានផ្សាំ។ ការធ្វើដោយការងារលើកមនុស្សឡើង ប៉ុន្តែការដែលធ្វើដោយព្រះគុណលើកឡើងព្រះ។

យើងគួរតែបោះចោលកណ្តាលនៃការងារដែលយើងព្យាយាមធ្វើជាមួយនឹងសកម្មភាពរបស់គាត់ ប៉ុន្តែយើងគួរតែរក្សាកណ្តាលនៃព្រះគុណដែលត្រូវធ្វើដោយតែព្រះគុណនៃព្រះ។

ការបកស្រាយ

១-៥ ខ្ញុំខ្លួនឯងជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា ប៉ុលខ្លួនឯងជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនត្រូវជឿទេ ប៉ុន្តែទីបំផុតអ្នកដែលប្រែចិត្តហើយជឿបានក្លាយជា។ ក្នុងចំណោមពួកអ៊ីស្រាអែលដែលមិនជឿ ប្រជាជនដែលត្រូវបានជ្រើសរើសគឺនៅតែមាន គាត់គិតដូច្នេះ។ អេលីយ៉ាក៏ដឹងដែរថា ពួកបុរសដែលត្រូវស្គាល់ព្រះអម្ចាស់ លើកលែងតែខ្លួនគាត់មិននៅឡើយ ហើយនិយាយថា៖ «គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំច្រណែននឹងព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះនៃពិភពទាំងមូល។ ដ្បិតជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានលះចោលសម្ពន្ធមេត្រីរបស់អ្នក ទម្លាក់អាសនៈរបស់អ្នក ហើយសម្លាប់ព្យាការីរបស់

អ្នកដោយមុខដាវ ហើយខ្ញុំ សូម្បីតែខ្ញុំក៏នៅសេសសល់ដែរ ហើយពួកគេ ស្វែងរកជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីយកវាចេញ»។ "។ (១គ.

6 ប៉ុន្តែប្រសិនបើវាដោយព្រះគុណ នោះវាមិនស្ថិតនៅលើមូលដ្ឋាននៃកិច្ច ការទៀតទេ។ បើមិនដូច្នេះទេ ព្រះគុណនឹងលែងជាព្រះគុណទៀតហើយ។ នៅទីនេះគោលការណ៍ពីរនៃ "ដោយព្រះគុណ" និង "ដោយការងារ" ត្រូវ បានផ្ទុយយ៉ាងច្បាស់។ ដើម្បីក្លាយជាដោយព្រះគុណមានន័យថា ផ្តល់ព្រះ គុណតាមបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយការពិតដោយចំណុចការងារ ដែលបុរសនោះព្យាយាមសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ (W. Newell) នៅក្នុង ទំនាក់ទំនងនៃសេចក្តីសង្គ្រោះមិនមានព្រះគុណមិនពេញលេញទេ។ នោះ គឺព្រះគុណកាន់កាប់ពាក់កណ្តាល ហើយមិនអាចលាយឡំនឹងគុណសម្បត្តិ របស់បុរសបានឡើយ។ (Augustine, Gratia nisi gratis sit gratia non est)

៧ ចុះយ៉ាងណា? អ៊ីស្រាអែលបរាជ័យក្នុងការទទួលបានអ្វីដែលខ្លួនកំពុង ស្វែងរក។ អ្នករើសតាំងបានទទួលវា ប៉ុន្តែអ្នកដែលនៅសល់ត្រូវរឹងរូស ពាក្យ នេះសង្កត់ធ្ងន់ថា សេចក្តីសង្គ្រោះមិនទទួលបានដោយសារការងាររបស់ មនុស្សទេ។ ការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះគឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យតែមួយគត់ដើម្បី ស្ថាបនាសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់មនុស្ស។ «អ្វីដែលនៅសល់ត្រូវបានរឹងរូស» ជាហេតុផលនៃការមិនជឿរបស់ពួកគេ។ "រឹងរូស" គឺជាទុក្ខវេទនានៃចិត្តដែល មិនមានអារម្មណ៍ថាមានព្រះគុណរបស់ព្រះ ក៏ដូចជាសេចក្តីក្រោធរបស់ ព្រះ។ កាលណាបុរសនោះធ្វើខ្លួនឲ្យរឹងមាំសម្រាប់ខ្លួនឯង ទីបំផុតក៏ត្រូវគេ បោះបង់ទៅក្នុងភាពរឹងប៉ឹងដោយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ។

8-10 ខគម្ពីរទាំងនេះគឺជាសម្រង់រួមនៃ Duet 29:4, Ps 69:22, Is 29:10 ខ ដូចដែលពាក្យនេះបង្ហាញ នោះព្រះហាក់ដូចជាធ្ងន់ធ្ងរដល់មនុស្ស សត្វលោ

ក។ ប៉ុន្តែ (១) ដោយសារពួកគេក្រអឺតក្រទម ភាពច្របូកច្របល់របស់ពួកគេ គឺជាការសងសឹករបស់ព្រះចំពោះប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ (២) ក្នុងចំណោមមនុស្សដូចគ្នា ហេតុអ្វីបានជាគេរើសតាំង ឬហេតុអ្វីបានជាអ្នកផ្សេងទៀតរឹងរូសដោយការបោះបង់ចោលព្រះ? នេះមិនមែនជាបញ្ហាពិបាកសម្រាប់បុរសដែលស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវបានអនុវត្តដោយសិទ្ធិខ្លះៗពីអ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែដោយឆន្ទៈដែលព្រះសព្វព្រះទ័យ។ ដូច្នេះ អ្វីដែលមិនបានរៀបចំ មិនមែនជារបស់មិនទៀង។

៨ «ព្រះបានប្រទានឲ្យពួកគេមានចិត្តស្រឡាំងកាំង ជាភ្នែកដែលមើលមិនឃើញ
ហើយត្រចៀកដែលមិនស្តាប់ ពោលគឺវាចង្អុលបង្ហាញថាបុរសដែលមិនត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការសង្គ្រោះបានក្លាយទៅជាងងឹតនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេបន្តិចម្តងៗ។ ដ្បិតបុរសនោះជាមនុស្សមានបាប ហើយមិនបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនឯងឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលមើលងាយវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនឯង នោះភ្នែកនៃចិត្តនឹងងងឹត។អំពើណាដែលមិនគោរពតាមវិធីរបស់ព្រះ ប្រៀបដូចជាអំពើដែលកែងជើងទាត់ធាក់។ ទោះបីគាត់ខំប្រឹងយ៉ាងណាក៏គាត់មិនអាចធ្វើបានច្រើនជាងនេះដែរ។

៩ «សូមឲ្យតុរបស់ពួកគេក្លាយទៅជាអន្ទាក់ និងអន្ទាក់ ជាឧបសគ្គដ៏ជំពប់ដួល និងជាការសងសឹកដល់ពួកគេ។
ស្ថានភាពរបស់ដាវីឌដែលបានសរសេរពាក្យនេះមិនមែនជាមនុស្សទូទៅទេ ប៉ុន្តែជាហោរារបស់ព្រះ។ នេះគឺដើម្បីប្រកាសពីបណ្តាសារបស់ព្រះ។ តាម

ទ្រឹស្តីជាក់លាក់មួយ វាបាននិយាយថា "តុ" មានន័យថា ពិធីសាសនាដែលបុរសដើម្បីគោរពព្រះយកដូចជាតុនៃការរួបរួម។ (និក្ខមនំ ២៤:១១, លេវី. ៦:១៦, ៧:១៨, ជនគណនា ជំពូក ១៥, ទំនុកតម្កើង ៦៩:២២) បុរសដែលបម្រើព្រះមិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ សកម្មភាពសាសនារបស់ពួកគេមិនទទួលបានព្រះគុណទេ ប៉ុន្តែត្រូវទទួលទណ្ឌកម្ម។

10 ចូរឲ្យភ្នែកគេងងឹតមើលមិនឃើញ ហើយបែរខ្នងទៅជារៀងរហូត»។ នៅពេលដែលភ្នែកនៃបេះដូងក្លាយជាងងឹត វាគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មមួយរបស់ព្រះ ដែលអ្នកមិនស្តាប់បង្គាប់នឹងទទួល។ ដ្បិតគេមិនស្តាប់តាមសេចក្តីពិតព្រះគ្មានមូលហេតុដែលព្រះធ្វើឲ្យគេយល់សេចក្តីពិតឡើយ។ «ហើយបន្ទាបខ្នងគេ» មានន័យថា ជាទ្រឹស្តី ដើម្បីក្លាយជាទាសកររក្នុងចិត្តគេ។ (Meyer) ហើយវាចង្អុលបង្ហាញថាក្លាយជាទាសករនៃច្បាប់។ (ព្រហ្មជីដាណុស)១១–១៥ ខគម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថា ដំណឹងល្អត្រូវបានផ្ទេរទៅឲ្យសាសន៍ដទៃ ដោយសារអ៊ីស្រាអែលមិនបានទទួលវា ។

11 ដូច្នេះ ខ្ញុំសួរថា តើពួកគេជំពប់ដួលឬទេ? ពាក្យ «ជំពប់ដួល» (πίπτειν) គឺជាការបរាជ័យដោយគ្មានសង្ឃឹម ហើយពាក្យថា «ដួល» (παίειν) គឺជាកំហុសដើម្បីក្លាយជាកំហុសដោយការប្រែចិត្ត។ ប៉ុលបាននិយាយនៅទីនេះថា អ៊ីស្រាអែលមិនបានគោរពតាមការទទួលដំណឹងល្អទេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនធ្វើដូច្នេះជារៀងរហូត។

គ្មានន័យទេ! ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេបានមកដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលច្រណែន។ នៅទីនេះ អត្ថបទភាសាក្រិច (παραπτώμα) ត្រូវបានបកប្រែជា "ការបំពាន" គួរតែជា "ការដើរខុស"។ ការដែលអ៊ីស្រាអែលមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវជាមេស្ស៊ី គឺជាការខុសឆ្គងរបស់

ពួកគេ។ ដោយសារពួកគេបានប្រព្រឹត្តខុស នោះដំណឹងល្អត្រូវបានផ្ទេរទៅ
ឲ្យសាសន៍ដទៃ។ សារកប៉ុលបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀត មូលហេតុ
ដែលគាត់ទៅរកសាសន៍ដទៃ គឺដោយសារអ៊ីស្រាអែលមិនបានទទួល
ដំណឹងល្អ ។ (សកម្មភាព ១៣:៤-៦) ១៨:៦ ២៨:២៥-២៨) «សេចក្តីច្រណែន
» ដែលបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះមិនមានន័យអាក្រក់ទេ។ នេះជាការ
ច្រណែនដែលឃើញអ្នកមានហើយច្រណែននឹងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ដោយ
គ្មានអរិភាព និងទុច្ចរិត)
12 តើការដាក់បញ្ចូលពេញលេញរបស់ពួកគេមានន័យយ៉ាងណា! នេះគឺជា
ពាក្យទំនាយនៃការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យខាងវិញ្ញាណ ដែលនៅពេល
អនាគត ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រឡប់ទៅរកជំនឿនៃដំណឹងល្អវិញ។ ខាង
ក្រោមនេះ ខគម្ពីរ ១៤-១៥ ពន្យល់ម្តងទៀត។
១៣ ខ្ញុំលើកតម្កើងការបម្រើរបស់ខ្ញុំ ចំណុចនេះថាប៉ុលមានចិត្តស្មោះត្រង់
ចំពោះមុខតំណែងជាសាវកសាសន៍ដទៃ។
15 ការផ្សះផ្សាពិភពលោកនេះ ចង្អុលទៅមនុស្សក្នុងពិភពលោក ជាពិសេស
ថា សាសន៍ដទៃជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពជាមួយព្រះ។
តើការទទួលយករបស់ពួកគេនឹងមានន័យយ៉ាងណា ក្រៅពីជីវិតរស់ពីស្លាប់?
នោះគឺនៅថ្ងៃក្រោយ អ៊ីស្រាអែលនឹងប្រែចិត្ត ហើយទទួលយកព្រះ ជាពេល
វេលានៃការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់ (ពេលវេលានៃការយាងមកជា
លើកទីពីររបស់ព្រះគ្រីស្ទនឹងមក)។
16 ប្រសិនបើម្សៅដែលគេថ្វាយជាផលដំបូងគឺបរិសុទ្ធ ដូចយើងឃើញជន
គណនា 15:20 កាលដែលសាសន៍អ៊ីស្រាអែលថ្វាយម្សៅនៃផលដំបូងនោះ
វាបានក្លាយទៅជាតំណាងនៃការប្រមូលផលទាំងអស់របស់ពួកគេក្នុងឆ្នាំ

នេះ។ ដូច្នេះ អាហារប្រចាំឆ្នាំក្លាយទៅជារបស់ព្រះ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា នំប៉័ងគឺបរិសុទ្ធ មានន័យថាមួយនេះ។ ដូច្នេះ តើពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃ«ម្សៅគ្រាប់ផ្លែឈើដំបូង»មានន័យដូចម្តេច? នេះមានន័យថាបុព្វបុរស (បុព្វបុរស) នៃអ៊ីស្រាអែល។ ដ្បិតព្រះបានជ្រើសរើសបុព្វបុរសនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលឲ្យបរិសុទ្ធ ហើយបានធ្វើសេចក្តីសញ្ញាដល់ពួកគេ នោះកូនចៅរបស់ពួកគេក៏បានក្លាយជាប្រជាជនបរិសុទ្ធដែរ។ ដូច្នេះ ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមានថ្ងៃដែលទីបំផុតពួកគេប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅកាន់ដំណឹងល្អវិញ។

ដុំទាំងមូលក៏ដូច្នោះដែរ ហើយបើឫសបរិសុទ្ធ មែកក៏ដូច្នោះដែរ។

នៅទីនេះឫសមានន័យថាបុព្វបុរសរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល "ដូចជាម្សៅដែលបានផ្តល់ជាផ្លែឈើដំបូង" និង "សាខា" មានន័យថាកូនចៅ។

បន្ទាប់មកនៅទីនេះបញ្ហាដែលត្រូវមានបញ្ហាគឺការពិតដែលប៉ុលមិនបាននិយាយអំពីវិធីផ្សាំទេ វិធីសាស្ត្រដែលផ្សាំគឺត្រូវភ្ជាប់ដើមអូលីវពិតនៅលើឫសដើមអូលីវព្រៃនោះ លោកប៉ុលបាននិយាយរឿងដែលប្រឆាំង។ ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាដ៏លំបាកនេះ អ្នកប្រាជ្ញជាក់លាក់មួយរូបបាននិយាយថាប្រទេសក្រិកមានវិធីសាស្ត្របែបនេះ (វិធីសាស្ត្រដូចនឹងវិធីដែលប៉ុលបាននិយាយ)។ (S. Linder, Palastina Jahrbuch, ឆ្នាំ 1930, ទំព័រ 42) ។ ប៉ុន្តែយើងគួរតែយល់ពីគោលបំណងនៃពាក្យប្រៀបធៀបដែលប៉ុលបានប្រើ ប៉ុលនៅទីនេះ មិនមែនសំដៅលើការនិយាយតាមលំដាប់នៃវិធីផ្សាំដោយផ្ទាល់នោះទេ។ លោកមិនបាននិយាយពីច្បាប់ធម្មជាតិដោយផ្ទាល់ក្នុងទិដ្ឋភាពមួយទេ ប៉ុន្តែបាននិយាយផ្ទុយពីច្បាប់ធម្មជាតិ។ (ខទី ២៤ មានពាក្យថា « ផ្ទុយពីធម្មជាតិ ») ដូច្នេះហើយ ទ្រង់បើកសម្តែងថា ការពិតដែលសាសន៍

ដទៃបានចូលរួមនៅក្នុងព្រះវិហារ មិនមែនជារឿងទូទៅទេ ប៉ុន្តែជារឿងពិសេស។ ធ. Zahn ក្នុងន័យបែបនេះ បាននិយាយដូចតទៅថា "ក្នុងចំណោមពួកសាសន៍ដទៃ ខ្លះត្រូវបានទទួលយកថាជាកូនរបស់អ័ប្រាហាំ គឺជាអព្ភូតហេតុដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ សាវកបាននិយាយថា វិធីសាស្ត្រដែលផ្សាំមិនត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាក់ស្តែង។ ខ្លួនគាត់បានទទួលស្គាល់វា»។ (Brief d. Paul, a.d. Romer, 1910, S. 516)

១៧–១៨ នៅទីនេះ វាចង្អុលទៅលើការពិតដែលថាមែកនៃដើមអូលីវព្រៃត្រូវបានគេផ្សាំនៅលើឫសនៃដើមអូលីវពិត នោះសាសន៍ដទៃត្រូវបានចូលរួមក្នុងសាសនាចក្រ។ នេះជាពាក្យដែលប៉ុលដាស់តឿនសាសន៍ដទៃឲ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺមិនមែនឲ្យមានចិត្តក្រអឺតក្រទមទេ តែត្រូវខ្លាច។ ដោយសារព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា នៅពេលដំណាលគ្នា និងសុចរិតទ្រង់បំផ្លាញមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (២០-២២)

១៩-២០ បន្ទាប់មក អ្នកនឹងនិយាយថា « មែកឈើត្រូវបានកាត់ចេញ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចផ្សាំបាន»។ នោះជាមូលដ្ឋាន ជនជាតិយូដាដែលត្រូវធ្វើជារាស្ត្ររបស់ព្រះក៏ត្រូវបានដកចេញពីមនុស្សដែលព្រះបានរើសតាំងដោយសារតែពួកគេមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ សាសន៍ដទៃត្រូវបានទទួលយកនៅទីនោះ ដោយសារជំនឿរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនគួរអួតខ្លួនឡើយ។

ដូច្នេះ កុំមានមោទនភាព តែត្រូវខ្លាច។ នេះមានន័យថាមិនក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថាមិនទទួលយកព្រះគុណដែលទទួលនោះទេ។ ប៉ុន្តែ K. Barth បាននិយាយខុសដូចខាងក្រោមថា "ដ្បិតសេចក្តីជំនឿមិនមែនជាជណ្តើរដែលមើលឃើញទេ យើងមិនអាចឡើងទៅតាមវាបានទេ។ សម្រាប់

ពាក្យដើម្បីធានាថាសេចក្តីជំនឿគឺជាការសង្ឃឹយ. អ្នកកែទម្រង់យល់ខុស ហើយគិតខុស។ សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះនិងសិរីរុងរឿងរបស់ទ្រង់ត្រូវ បានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរាល់ព្រឹក។ ការធានាអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះគឺអាក្រក់ជាង ការគិតរបស់អ្នកមិនជឿទៅទៀត»។ (Romerbrief, ទំព័រ 396) នេះគឺជាពាក្យ ដែល K. Barth យល់ខុសអំពីទ្រឹស្តីដែលបានកែទម្រង់ ហើយគាត់ក៏យល់ ខុសអំពីបទគម្ពីរផងដែរ។ អត្ថបទរបស់យើងហាមឃាត់ការក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែមិនហាមឃាត់ការធានានោះទេ។ ការធានាមិនមែនជាភាពក្រអឺតក្រទម ទេ វាគឺជាប្រភពនៃភាពរាបទាប។ ដោយសារយើងមានការធានានៃសេចក្តី សង្គ្រោះ យើងស្ងើចសរសើរចំពោះព្រះគុណដ៏មានមេត្តា ហើយមិនអាច ជួយបានក្រៅពីខ្លាចវា ហើយញាប់ញ័រ។

២១-២២ ដ្បិតបើព្រះជាម្ចាស់មិនទុកមែកធម្មជាតិទេ ព្រះអង្គក៏មិនប្រោស អ្នកដែរ។ ពាក្យ «មែកធាងធម្មជាតិ» ចង្អុលទៅជនជាតិយូដា ហើយពាក្យ « អ្នក» ចង្អុលទៅអ្នកជឿនៃសាសន៍ដទៃ។ ប្រសិនបើអ្នកជឿសាសន៍ដទៃ ទទួលបានការមិនជឿនោះ ពួកគេក៏នឹងត្រូវដកចេញដែរ ទោះជាមានអ្វីក៏ដោ យ។ ព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ហើយទ្រង់ក៏មានព្រះចេស្តាដែ រ។

បន្ទាប់មក ចូរកត់ចំណាំនូវសេចក្តីសប្បុរស និងភាពធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះ៖ ភាព ធ្ងន់ធ្ងរចំពោះអ្នកដែលបានដួល ប៉ុន្តែសេចក្តីសប្បុរសរបស់ព្រះចំពោះអ្នក បានផ្តល់ឲ្យអ្នកបន្តនៅក្នុងសេចក្តីសប្បុរសរបស់ទ្រង់។ បើមិនដូច្នោះទេអ្នក ក៏នឹងត្រូវកាត់ផ្តាច់ដែរ។ (ខ ២២) មនុស្សមានបាបដើម្បីមើលសេចក្តី ស្រឡាញ់របស់ព្រះគឺត្រូវបន្ទាបខ្លួន។ ហើយពួកគេចងចាំពីភាពអស្ចារ្យ របស់ព្រះអង្គ ហើយបន្សល់ទុកនូវសុវត្ថិភាពនៃការបោកប្រាស់ និងការបោក

ប្រាស់។ ពីព្រោះព្រះដាក់ទោសជនជាតិយូដាដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមឲ្យ
មានការមិនជឿ។
២៣ហើយសូម្បីតែពួកគេ បើសិនជាពួកគេមិនបន្តដោយការមិនជឿរបស់ពួក
គេទេ នោះនឹងត្រូវគេផ្សាំដែរ ត្បិតព្រះមានអំណាចដើម្បីផ្សាំពួកគេម្តងទៀ
ត។ ពាក្យនេះលាតត្រដាងថា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលនឹងប្រែចិត្ត ហើយនឹង
មានសង្ឃឹមជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅពេលអនាគត។ ថ្ងៃដែលប្រជាជាតិត្រូវ
បោះបង់ចោលនឹងត្រឡប់ទៅរកមាគ៌ានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចនឹងមកដ
ល់។ មែកមិនអាចបង្កើតឫសបានទេ ឫសមានអំណាច និងសេរីភាពក្នុងការ
បង្កើតមែក។ ដូចជាព្រះអាចកើតមានរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ចេញពីសាសន៍យូ
ដា។ ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមខគម្ពីរ ជាពិសេស ឃ្លា « ដ្បិតព្រះមានព្រះចេស្តា »
សង្កត់ធ្ងន់លើវា។
24 ត្បិតបើអ្នកត្រូវកាត់ដើមអូលីវព្រៃពីធម្មជាតិ ហើយគេផ្សាំខុសពីធម្មជាតិ
ទៅក្នុងដើមអូលីវដាំដុះ តើមែកធម្មជាតិទាំងនេះនឹងត្រូវគេផ្សាំទៅក្នុងដើមអូ
លីវរបស់វាទៀតទៅទៀត។
នៅទីនេះ "ដើមអូលីវព្រៃ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសាសន៍ដទៃ។ ពួក
សាសន៍ដទៃបានត្រឡប់ទៅព្រះវិហាររបស់ព្រះវិញ (ដើមអូលីវពិត) ដោយ
ផ្ទុយពីធម្មជាតិសំខាន់ៗ (ទោះបីជាពួកគេមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វបុរស
របស់អ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ) ដូច្នេះជនជាតិយូដាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដើមអូលីវ
ពិត គួរតែត្រូវបានទទួលយកនៅក្នុងព្រះវិហារបន្ថែមទៀត។ ប៉ុន្តែនេះមិន
មានន័យថា ទោះជាពួកគេគ្មានជំនឿក៏ដោយ ក៏ពួកគេនឹងក្លាយទៅជាវាដែ
រ។ នេះមានន័យដូចខាងក្រោមតែប៉ុណ្ណោះ។ នោះគឺសាសន៍យូដាគឺជា
ប្រជាជាតិដែលទទួលបន្ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (៣:១, ៩:៤-៥) ប៉ុន្តែ ពួក

គេត្រូវបានព្រះបដិសេធដោយសារពួកគេមិនជឿ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេត្រឡប់ទៅរកសេចក្តីជំនឿវិញ នោះពួកគេនឹងត្រូវបានស្តារឡើងវិញនូវហ៊ាន:ដែលពួកគេជាកម្មសិទ្ធិរបស់បុព្វបុរសខាងវិញ្ញាណ និងពិតប្រាកដ។ (វាជារឿងធម្មជាតិ) បុព្វបុរសជាបុព្វការីជនក្នុងត្រកូលនៃមនុស្សដែលសុចរិតដោយជំនឿ។

២៥ ចាប់ពីខគម្ពីរនេះដល់ខ៣២ វាបង្ហាញពីអាថិកំបាំងជាបន្តបន្ទាប់ដែលអ្នកជឿអាចនឹងមិនក្រអឺតក្រទមព្រោះថាអ្នកជឿដឹងអំពីអ្វីមួយ ប្រសិនបើរឿងអាថិកំបាំងរបស់ព្រះដាក់នៅចំពោះមុខ វាងាយនឹងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមនិងមិនចេះអួតអាង។ បន្ទាប់មក អាថ៌កំបាំងដែលប៉ុលបានណែនាំនៅទីនេះគឺមិនខុសគ្នាទេ គ្រាន់តែដូចនោះ វាគឺជាការពិតដែលថា បន្ទាប់ពីចំនួននៃសាសន៍ដទៃនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានរក្សាទុក។ ការពិតមិនអាចយល់បានដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស។

ក្រែងឯងមានប្រាជ្ញាតាមខ្លួនឯង នេះមានន័យថាល្ងង់តាមពិត។

ខ្ញុំមិនចង់ឱ្យអ្នកមិនដឹងអំពីអាថិកំបាំងនេះទេ បងប្អូនអើយ ពាក្យ "អាថិកំបាំង" (ἀπό μέρος) ចង្អុលបង្ហាញថា មុនពេលព្រះបើកសម្តែង អ្វីដែលបុរសមិនដឹងត្រូវបានគេជូនដំណឹងដោយសារព្រះបានបើកសម្តែង។

ការរឹងទទឹងមួយផ្នែកបានកើតមានលើអ៊ីស្រាអែល រហូតដល់ភាពពេញលេញនៃសាសន៍ដទៃបានចូលមក។

ភាពពេញលេញនៃសាសន៍ដទៃ" (πλήρωμα) គ្រាន់តែជាពាក្យថា "ភាពពេញលេញ"។ នេះគឺជាការសម្រេចបានពេញលេញនៃការផ្សាយដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ។ (H. Ridderbos) យោងទៅ II Tim 4:17 ។ ពាក្យ «បានចូលមក» មានទ្រឹស្តីដែលមានន័យថា «ចូលក្នុងសេចក្តីជំនឿ» (Lietzmann) ប៉ុន្តែ

វាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការចូលទៅក្នុងក្រុមជំនុំ (Mt 5:20, 7:21, 23:13, Lk 13:24) ។) "ការឡើងរឹងមួយផ្នែកបានមកលើអ៊ីស្រាអែល"។ នៅទីនេះ ពាក្យ "មួយផ្នែក" (ἀπό μέρος = apomelus) ណែនាំថា ដូចជានៅឯការផ្សាយដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមួយចំនួននឹងត្រឡប់ទៅរកដំណឹងល្អវិញ។

២៦-២៧ ហើយដោយរបៀបនេះ អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់នឹងត្រូវបានសង្គ្រោះ ដូចដែលមានចែងទុកមកថា «អ្នករំដោះនឹងមកពីស៊ីយ៉ូន គាត់នឹងបណ្តេញអំពើទុច្ចរិតចេញពីយ៉ាកុប»។ នៅទីនេះ ពាក្យ "និង" (καὶ οὕτως) ចង្អុល ti វិធីសាស្ត្រនៃសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះ ដែលជួយសង្គ្រោះប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលជាងលំដាប់នៃពេលវេលា។ ពាក្យ «នឹងបានសង្គ្រោះ» មិនមែនមានន័យថាការដោះលែងប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលជាប្រទេសនោះទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាប្រជាជាតិនោះត្រឡប់ទៅកាន់ដំណឹងល្អវិញ។ ពាក្យថា "អ៊ីស្រាអែលទាំងអស់" មិនសំដៅទៅលើចំនួនសរុបដោយមិនដកខ្លួនចេញទេ ប៉ុន្តែជាចំនួនសរុបនៃមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះនៅក្នុងប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល។ ដូច្នេះនេះជា«ចំនួនពេញដែលព្រះបានកំណត់ នោះជាចំនួននៃអ្នកដែលទ្រង់បានសង្គ្រោះពួកគេ នោះសេចក្តីសន្យាទាំងអស់របស់ទ្រង់នឹងបានសម្រេច។ (H. Ridderbos) "ដូចដែលវាត្រូវបានសរសេរថា "អ្នករំដោះនឹងមកពីស៊ីយ៉ូន ទ្រង់នឹងបណ្តេញអំពើទុច្ចរិតចេញពីយ៉ាកុប" នេះជាសម្រង់នៃ Is 59:20 ។ ពាក្យ «នឹងមកពីក្រុងស៊ីយ៉ូន» មានន័យថា វាចេញពីស្ថានសួគ៌។ (Schlatter) «ហើយនេះនឹងជាសេចក្តីសញ្ញារបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងពួកគេ នៅពេលដែលខ្ញុំដកយកអំពើបាបរបស់ពួកគេចេញ»។ នេះហាក់ដូចជាការសម្រង់រួមគ្នានៃ Is 27:9, 59:21។ សូមមើល Is 32:1, 8, 16, 20, 35:1-10, Jer 31:1-40, Dan

9:24 ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ខ្ញុំដកអំពើបាបរបស់គេចេញ" មានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ដកអំពើបាបរបស់ប្រជាជន (នេះជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែល) ហើយលុបវាចោល។

២៨–២៩ ចំពោះដំណឹងល្អ ពួកគេជាសត្រូវសម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក ។ នោះគឺនៅក្នុងគោលការណ៍នៃដំណឹងល្អ សាសន៍យូដាគឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតវាជាប្រយោជន៍សម្រាប់ជនជាតិដទៃ។ ពាក្យ "សម្រាប់ជាប្រយោជន៍របស់អ្នក" មានន័យថា "សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់សាសន៍ដទៃ" ប៉ុន្តែបើនិយាយពីការបោះឆ្នោតវិញ គេស្រឡាញ់រាប់អានដូនតា។ នោះគឺអត្តសញ្ញាណមូលដ្ឋានរបស់សាសន៍យូដាត្រូវបានយកតំណែងដែលព្រះស្រឡាញ់។ ដោយសារបុព្វបុរសបានទទួលសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃដែលព្រះបានប្រែចិត្តនឹងមកដល់។

សម្រាប់អំណោយ និងការត្រាស់ហៅរបស់ព្រះគឺមិនអាចដកហូតវិញបានទេ។ នោះមានន័យថា របស់ដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះមនុស្សដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានទេ។ ដូច្នេះ ថ្ងៃដែលសាសន៍យូដានឹងប្រែចិត្តនឹងមកដល់។ ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់គ្មានការសោកស្តាយ (ការផ្លាស់ប្តូរ) ចំពោះការសន្យាដែលព្រះជាម្ចាស់បានប្រទាននោះទេ យើងអាចជឿលើការពិតនេះ (ការប្រែចិត្តជឿនៃប្រជាជាតិយូដា) ដោយគ្មានការសង្ស័យ។

30–31 ខគម្ពីរទាំងនេះបញ្ជាក់ថាអត្ថន័យនៃខាងលើ (15, 25) នោះគឺជាលទ្ធផលដែលប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនគោរពតាមដំណឹងល្អ សេចក្តីមេត្តាករុណាត្រឡប់មកលើប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលវិញដោយសេចក្តីសន្និដ្ឋាន។ លូសើរបានគិតថា យ៉ូសែបគឺជាប្រភេទរបស់ព្រះយេស៊ូវ (Abbild Christi) ហើយបានពន្យល់ ។ ពោលគឺយ៉ូសែបត្រូវបានគេលក់ទៅឲ្យសាសន៍ដទៃ

ប៉ុន្តែលោកបានធ្វើឲ្យសាសន៍ដទៃមានជាបរិបូរ។ ជាលទ្ធផល ឪពុកនិងបង ប្អូនរបស់គាត់មកឯយ៉ូសែប ហើយទទួលទាន។ ដូចគ្នានឹងដំណឹងល្អនៃព្រះ គ្រីស្ទត្រូវបានពួកយូដាបដិសេធ ហើយផ្ទេរទៅជាសាសន៍ដទៃ ហើយបាន ក្លាយជាពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅទីនេះ យោងទៅតាមពួកយូដានៅទី បំផុតបានទទួលដំណឹងល្អ និងសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (Vorlesung uber den Romerbrief ទំព័រ ៣៦២)

៣២ ខនេះមានន័យថា សាសន៍ដទៃ និងសាសន៍យូដាមានពេលមួយនៃការ មិនជឿ (ពួកគេត្រូវបានជាប់គុកដោយការមិនស្តាប់បង្គាប់) ទីបំផុត « មនុស្សទាំងអស់» (សាសន៍យូដា និងសាសន៍ដទៃ) នឹងត្រូវបានចូលរួមក្នុង សេចក្តីសង្គ្រោះ។ នៅទីនេះពាក្យ "មនុស្សទាំងអស់" នៅផ្នែកទីពីរនិយាយ ថាចំនួនសរុបនៃមនុស្សដែលបានសង្គ្រោះ។

33 ខាងក្រោមឃ្លានេះជាពាក្យសរសើរដល់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។

អូ ជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹងរបស់ព្រះ! ឬវាត្រូវបាន បកប្រែទៅជាពាក្យថា "អូ ជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង!" ។ ការបកប្រែបែបនេះក៏អាចធ្វើទៅបានដែរ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញភាគច្រើនគាំទ្រ ការបកប្រែដំបូង។ F. Godet បាននិយាយថា "ការសរសើររបស់ប៉ុលគឺស្រដៀងទៅនឹងបទចម្រៀងដែលអ្នកដែលឡើងដល់កំពូលភ្នំ Aមើលទិដ្ឋភាពដ៏ អស្ចារ្យដែលមិនអាចវាស់បានហើយសូត្រ»។ ប៉ុលបានច្រៀងបទនេះដោយ អស្ចារ្យចំពោះតួអង្គអាថិកំបាំងអំពីបញ្ហានៃការបោះឆ្នោតរបស់អ៊ីស្រាអែល និងសាសន៍ដទៃ។ ព្រឹត្តិការណ៍នៃការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះមិនត្រូវបានគេដឹង ដោយងាយនោះទេ។ K. Barth បានបកស្រាយពាក្យនេះដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ « បបូរមាត់របស់មនុស្សមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីនិយាយថា ព្រះនៃ

វិវរណៈ ដែលជាចំណងជើងនៃសៀវភៅរ៉ូមដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាអ្វី ដែលព្រះធ្វើគឺត្រូវបានលាក់ទុក ពេលដែលព្រះមានបន្ទូលថាជាអព្ភូតហេតុ» ។ (Romerbrief, ទំព័រ 408) សម្រាប់ការនេះភ្ជាប់ពាក្យនៃបទគម្ពីរទៅនឹងវិបត្តិ របស់ព្រះដោយសង្កត់ធ្ងន់លើភាពពេញលេញនៃព្រះវាគឺជាទ្រឹស្តីខុស។ អព្ភូតហេតុដែល K. Barth បាននិយាយមានន័យថា "ព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើង មិនអាចដឹងបានទាំងស្រុង" ពាក្យនៃផ្នែកនេះរបស់ប៉ុល (33-35) ជាពិសេស គឺចំពោះសកម្មភាពបោះឆ្នោតរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនគ្រប់សកម្មភាពនៃវិវរ ណៈរបស់គាត់នោះទេ។

៣៤-៣៥ «ដ្បិតអ្នកណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទី ប្រឹក្សារបស់ព្រះអង្គ? នេះជាពាក្យដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីពាក្យនេះគឺ ៤០:១៣។ នេះជាការសរសើរដល់ភាពអស្ចារ្យរបស់ព្រះ។ មនុស្សអស្ចារ្យនៅលើផែនដី គឺគ្មានអ្វីនៅចំពោះព្រះទេ។ (គឺ ៤០:១៥, ១កូរិនថូស ២:៦) ទោះជាដូច្នេះក៏ ដោយ ការពិតដែលលោកបើកសម្តែងដល់យើងគឺជាអំណោយដោយ សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏គ្មានទីបញ្ចប់របស់លោក។ សូមមើល អេភេសូរ ១:៩ ។ «ឬតើអ្នកណាបានឲ្យអំណោយដល់គាត់ ដើម្បីអាចនឹងបានសង? នេះ មានន័យថា អ្នកណាដែលមិនអាចបង្វែរការទទួលខុសត្រូវទៅកាន់ទ្រង់ ដូច ជាដាក់បន្ទុកលើគាត់ ហើយមានទំនាក់ទំនងដែលបានបង់ប្រាក់។

អត្ថន័យដែលត្រូវបង្ហាញនៅក្នុងផ្នែកនេះ (33-35) ដូចតទៅ។ (១) អ្នកណា មិនស្គាល់ព្រះទាំងស្រុង។ (ខ ៣៣), (២) អ្នកណាអាចក្លាយជាដៃគូជាមួយ ព្រះ។ (ខ៣៤) (៣) អ្នកណាមិនអាចផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទៅព្រះបានទេ។ ៣៦ ព្រោះពីគាត់ និងតាមរយៈគាត់ និងចំពោះគាត់ជារបស់ទាំងអស់។ សូម អោយទ្រង់មានសិរីរុងរឿងជារៀងរហូត។ អាម៉ែន ពាក្យនេះគឺជាហេតុផល

នៃពាក្យខាងលើ។ ហេតុអ្វីបានជាព្រះជ្រៅម្ល៉េះ? ដោយសារទ្រង់បានបង្កើតរបស់ទាំងអស់ ចូររក្សាវា ហើយវិនិច្ឆ័យវា?

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ព្រះមិនបានបដិសេធរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ដែលទ្រង់បានដឹងមុននោះទេ។ (ខ ២) ខេ. បាត បាននិយាយអំពីពាក្យនេះថា « ពាក្យនេះមិនបាននិយាយនៅឯកន្លែងជ្រកកោន ដែលយើងអាចឃើញទូកសង្គ្រោះនៅឯឆ្នេរសមុទ្រសុវត្ថិភាពនោះទេ ប៉ុន្តែនៅលើនាវាដែលលិច។ " (Romerbrief p337) ការបកស្រាយរបស់គាត់ដូចដែលវាគិតថាពាក្យនៃអត្ថបទដោយអាស្រ័យលើការកំណត់ទុកជាមុនពីរដង។ ប៉ុន្តែ ប៉ុលមិនបានគិតដូច្នេះទេ។ គាត់មិនមានគំនិតនៃការកំណត់ទុកជាមុនពីរដងដែលបុរសដូចគ្នាអាចត្រូវបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការសង្គ្រោះ ហើយអាចត្រូវបានគេបោះចោលទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ ចំពោះពាក្យ ខទី ៥ « ៥ ប៉ុន្តែ តើព្រះមានបន្ទូលតបទៅគាត់យ៉ាងណា? លោក K. Barth បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានរក្សាមនុស្សប្រាំពីរពាន់នាក់ដែលមិនបានលុតជង្គង់ថ្វាយព្រះបាល»។ប្រាំពីរពាន់គួរតែត្រូវបានព្យាបាលក្នុងបរិមាណ។ ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សដែលអេលីយ៉ាអាចជួបនោះទេ... កោះនៃសេចក្តីពិតគឺជាកន្លែងលាក់កំបាំង»។ (Romanbrief, pp 379-380) ដូចដែលយើងឃើញវា K. Barth បាននិយាយដូចជាការពិតដែលថាពួកបរិសុទ្ធ 7000 នាក់ដែលព្រះបានចាកចេញមិនមែនជាមនុស្សដែលត្រូវបានជ្រើសរើសនៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលាជាទូទៅនោះទេ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា ដំណើរនៃសេចក្តីពិតមិនអាចស្ថិតស្ថេរបានឡើយ។ ក្នុងន័យដែលការពិតមិនអាចដោះស្រាយបាន គាត់បាននិយាយថា "កោះនៃការពិតគឺជាអ្នកលាក់កំបាំង"។ (Submarin ist die Insel der Wahrheit ។)

ពាក្យនេះបង្ហាញពីទស្សនៈខុសរបស់គាត់ច្បាស់ណាស់។ គាត់បានបង្ហាញពីគំនិតនៃការកំណត់ទុកជាមុនពីរដងជាមួយនឹងពាក្យនៃខទី 32។ វគ្គបទគម្ពីរបាននិយាយថា "ឥឡូវនេះ ពួកគេក៏បានមិនស្តាប់បង្គាប់ផងដែរ ដើម្បីឲ្យតាមរយៈសេចក្តីមេត្តាករុណាដែលបានបង្ហាញដល់អ្នកឥឡូវនេះ ពួកគេក៏អាចទទួលបានសេចក្តីមេត្តាករុណាផងដែរ។" នៅក្នុងខដំបូងនេះ " មនុស្សទាំងអស់" ចង្អុលទៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ ទីពីរ "មនុស្សទាំងអស់" ជាសាសន៍ដទៃដើម្បីគោរពតាមដំណឹងល្អ និងជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនាពេលអនាគត។ ព្រោះពាក្យខាងលើ ៣០ ៣១ មានអត្ថន័យដូចគ្នា។ ប៉ុន្តែ លោក Barth បាននិយាយថា ទីមួយមនុស្សទាំងអស់ និងមនុស្សទីពីរគឺជាមនុស្សដូចគ្នា។ មានន័យថា ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលមិនគោរពតាម ហើយប្រជាជនដែលគោរពតាមក៏ដូចគ្នាដែរ។ ដូចជាការដែលគាត់បានព្យាយាមជួសជុលគោលលទ្ធិខុសរបស់គាត់នោះគឺការកំណត់ទុកជាមុនទ្វេ
(Doppelten Pradestination)។ (Romerbrief, P 407) នេះគឺជាការរំពឹងទុករបស់គាត់។

ដូច្នេះខ្ញុំសួរថា តើគេជំពប់ដួលឬទេ? គ្មានន័យទេ! ផ្ទុយទៅវិញ តាមរយៈសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ពួកគេបានមកដល់សាសន៍ដទៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលច្រណែន។ (ខ ១១) K. Barth មានប្រសាសន៍ដូច្នេះ

នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ព្រះបានប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សជាតិដោយការអភិវឌ្ឍគ្រាមភាសា។ គាត់បាននិយាយថា «ទុក្ខវេទនានៃក្រុមជំនុំ និងអារម្មណ៍មានកំហុស ជាការបង្ហាញនៃគ្រាដ៏អស់កល្បជានិច្ច សម្រាប់ការរចនានៃព្រះដែលឈានទៅរកការបោះឆ្នោតចេញពីភាពនឿយហត់ ទៅជាវិជ្ជមានចេញ

ពីភាពអវិជ្ជមាន ដល់យ៉ាកុបចេញពីអេសាវ។ ហើយចំពោះម៉ូសេចេញពីព្រះចៅផារ៉ោន សេរីភាពរបស់ព្រះនឹងមានចលនា»។ (Romerbrief ទំព័រ ៣៨៦) ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ គោលលទ្ធិនៃព្រះដែល K. Barth មានហាក់ដូចជាស្ទើរតែមិនមែនជារឿងផ្ទាល់ខ្លួន។ តើព្រះរបស់ទ្រង់មិនបានបើកសម្តែងថានៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយពិភពលោក អត្ថិភាពដែលជាប់គុកនៅក្នុងគោលការណ៍គ្រាមភាសាទេឬ? ព្រះរបស់ទ្រង់យាងមកដល់វិជ្ជមានពីអវិជ្ជមានជាចាំបាច់ ដល់អវិជ្ជមានពីវិជ្ជមានជាចាំបាច់។ នៅក្នុងគាត់ ការផ្តល់ជំនួយរបស់ព្រះមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីការមកដល់ភាពវិជ្ជមាននៃសាសន៍ដទៃពីភាពអវិជ្ជមាននៃអ៊ីស្រាអែល (ភាពមិនជឿរបស់អ៊ីស្រាអែល) ។ ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃអត្ថបទរបស់យើងគឺមិនមែនថាការផ្តល់របស់ព្រះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរជាគ្រាមភាសាដើម្បីត្រឡប់ទៅវិជ្ជមានពីអវិជ្ជមាន។ ព្រះបន្ទូលនៃខទី 12 បាននិយាយថា "ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើការបំពានរបស់ពួកគេមានន័យថាជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ពិភពលោក ហើយប្រសិនបើការបរាជ័យរបស់ពួកគេមានន័យថាជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់សាសន៍ដទៃ តើការរួមបញ្ចូលពេញលេញរបស់ពួកគេនឹងមានន័យប៉ុណ្ណាទៅទៀត! "។ វាបង្ហាញថាភាពពេញលេញនៃអ៊ីស្រាអែលនឹងត្រូវបានប្រទានពរដល់អ៊ីស្រាអែលបន្ថែមទៀត។ (ខ ១៥) នេះគឺជាការអភិវឌ្ឍដែលប្រឆាំងនឹងគោលការណ៍គ្រាមភាសា។ ដូចដែលយើងនិយាយយោងទៅតាមគោលការណ៍គ្រាមភាសារបស់ K. Barth ពេលវេលានៃភាពពេញលេញរបស់អ៊ីស្រាអែលនឹងចាប់ផ្តើមការបរាជ័យរបស់សាសន៍ដទៃជាចាំបាច់។ ប៉ុន្តែអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយផ្ទុយពីពិភពលោក។

ភាពរឹងប៉ឹងមួយផ្នែកបានកើតមានលើអ៊ីស្រាអែល រហូតដល់ភាពពេញលេញនៃសាសន៍ដទៃបានចូលមក។ (25-26) នៅក្នុងខនេះផងដែរ K. Barth មើលឃើញថាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺជាការអភិវឌ្ឍន៍នៃភាពចាំបាច់នៃគ្រាមភាសា។ គាត់បាននិយាយថា "មនុស្សចាស់បើកផ្លូវទៅរកអ្នកថ្មី។ បុរសដែលជ្រើសរើសព្រះគួរថ្វាយកន្លែងអង្គុយដល់បុរសដែលព្រះបានជ្រើសរើស។ កាលដែលអំពើទុច្ចរិតមកដល់ទីបំផុត ពន្លឺនៃសេចក្តីសុចរិតក៏មកដល់។ នៅកន្លែងដែលក្រុមជំនុំបញ្ចប់ ព្រះវិហារត្រូវបានចាប់ផ្តើម។ " (Romerbrief, pp 400-401) ប៉ុន្តែអត្ថបទរបស់យើងមិនរួមបញ្ចូលការអភិវឌ្ឍន៍គ្រាមភាសាជាមួយនឹងភាពចាំបាច់មេកានិចដែល K. Barth បានគិតនោះទេ។ ខគម្ពីរបរិសុទ្ធនេះមិនមានន័យថា ភាពចម្រុងចម្រើននៃពួកសាសន៍ដទៃ ដែលកើតចេញពីការបរាជ័យរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ នេះនៅក្នុងចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ បើទោះបីជាអ៊ីស្រាអែលត្រូវបានបរាជ័យក៏ដោយ ក៏សាសន៍ដទៃគ្រាន់តែជាឱកាសដើម្បីទទួលបានព្រះគុណប៉ុណ្ណោះ។

33 ឱជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចរកឃើញបានទេ ហើយរបៀបរបស់លោកមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន! យោងតាមខគម្ពីរនេះ K. Barth បានសម្តែងគោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់អំពីព្រះ ។ នោះគឺថា អ្នកជឿក៏មិនអាចជាព្រះដែលបានបើកសម្តែងឲ្យប្រាកដដែរ។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ព្រះដែលបានបើកសម្តែង ជាព្រះដែលលាក់ទុក»។ (រ៉ូមប៊ីរីហ្ស

យោងតាមខគម្ពីរនេះ K. Barth បានសម្តែងគោលលទ្ធិរបស់ទ្រង់អំពីព្រះ ។ នោះគឺថា អ្នកជឿក៏មិនអាចជាព្រះដែលបានបើកសម្តែងឲ្យប្រាកដដែរ។

គាត់បាននិយាយថា៖ «ព្រះដែលបានបើកសម្តែង ជាព្រះដែលលាក់ទុក»។ (Romerbrief, ទំព័រ 408) ប៉ុន្តែអត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះមិនមែនថាពាក្យដែលព្រះបានបើកសម្តែងនោះទេ មិនមែនមានន័យថាបុរសនោះក៏មិនអាចដឹងដែរ។ នេះចង្អុលបង្ហាញថាឆន្ទៈដែលគាត់បានជ្រើសរើសនិងប្រាជ្ញារបស់គាត់ដែលមិនត្រូវបង្ហាញគឺជ្រៅ។

ធម្មទេសនា ៣៧ គុណធម៌ពីរនៃអ្នកជឿ (រ៉ូម ១១:១៦-២៤)

ក្នុងវគ្គនេះ ខ្ញុំព្យាយាមអធិប្បាយខទី ២០ ជាពិសេស។

1. កុំឱបក្រសោបដួងចិត្ត។

យើងគិតថាការបន្ទាបខ្លួនគឺជាគុណធម៌មូលដ្ឋានបំផុត។ យើងមិនគួរថាការបន្ទាបខ្លួននៅជ្រុងមួយនៃសកម្មភាពរបស់យើងនោះទេ។ ភាពរាបទាបគួរតែជាមូលដ្ឋានគ្រឹះក្នុងជីវិតរបស់យើង។ នោះគឺការបន្ទាបខ្លួនគឺជាកៅអីដែលជំនឿរបស់យើងត្រូវរួបរួមជាមួយនឹងព្រះគ្រីស្ទនៅជាប់។ បើគ្មានការបន្ទាបខ្លួន គ្មានកន្លែងណាដែលជំនឿអាចនៅដដែល។ ដូច្នេះហើយ យើងអាចនិយាយបានថា សេចក្តីជំនឿគឺជាចំណុចនៃលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ។ ដូចជាយើងគួរតែឃើញការបន្ទាបខ្លួនជាសំខាន់ហើយគួរតែបាត់បង់វាទៅ។

អាថិកំបាំងដែលយើងក្លាយទៅជាការបន្ទាបខ្លួនគឺការនឹកចាំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់របស់ទ្រង់។

1) សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ យើងបានទទួលរបស់ល្អទាំងអស់ចេញពីព្រះ។ ក្នុងចំណោមរបស់ល្អទាំងអស់ដែលយើងមាន ចូរចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ ជាពិសេសអ្វីដែលយើងបានសង្គ្រោះចេញមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ យើងមិនអាចមើលឃើញថា អ្នកវើសអីវ៉ាន់ទទួលបានអាហារខ្លះទេ ប៉ុន្តែគាត់អួតអាហារ។

2) សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ យើងគួរតែដឹងថា ព្រះទ្រង់មានយុត្តិធម៌ ប៉ុន្តែមានព្រះចេស្តា។ បន្ទាប់មក យើងអាចក្លាយជាមនុស្សរាបទាប។ យើងខ្លាចការកាត់ចេញពីការបន្ទាបខ្លួនដោយសារយើងដឹងតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់ជាសេចក្តីសុចរិត (1) ទ្រង់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតដូចជាកូនបង្កើតរបស់ទ្រង់។ គាត់បានលះបង់កូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នកជឿដោយយុត្តិធម៌ (3: 25-26) (2) គាត់មានអំណាចពេញលេញដើម្បីប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌។

ដោយសារបុរសនោះមិនអាចទៅរួច ខណៈដែលគាត់ព្យាយាមធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលទ្រង់បង្កើតសេចក្តីសុចរិត នោះសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏បែកចេញ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលព្រះប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតទាំងស្រុង។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់បានបូជាកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់នៅលើឈើឆ្កាង។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាងគឺជាការសម្រេចនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ក៏ត្រូវបានសម្រេចផងដែរ។ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏កោតខ្លាច ដែលប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងទ្រង់

សម្រេចសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង នោះយើងគួរបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះទ្រង់។

2. ចូរយើងខ្លាចទ្រង់

ផ្លូវ Bernard បាននិយាយថាការភ័យខ្លាចបី។ «គាត់ខ្លាចបាត់បង់ព្រះគុណដែលបានទទួល គាត់ខ្លាចបាត់បង់ព្រះគុណ ហើយគាត់ខ្លាចការពិតដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវព្រះគុណ។ " Augustine បាននិយាយថា "ការភ័យខ្លាចនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះនាំមកនូវសុវត្ថិភាពនៃពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ សំខាន់បំផុត ចូរខ្លាចព្រះ នោះយើងមិនខ្លាចមនុស្សនោះឡើយ»។

ប្រសិនបើយើងទទួលព្រះគុណនៅចំពោះព្រះដោយមិនភ័យខ្លាចដោយក្លាហាន តើការទទួលព្រះគុណនោះពិបាកប៉ុណ្ណា? ព្រោះសំខាន់យើងខ្លាច។ ប៉ុន្តែវាជារឿងដែលអរគុណដែលយើងមានចរិតគួរឱ្យខ្លាចនៅចំពោះព្រះ ផ្ទុយទៅវិញវាគឺជាវិធីដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ។ ហើយអ្វីដែលយើងគួរដឹងគឺពិតជាអ្នកដែលគួរខ្លាចមែនទែនគឺព្រះដែលមើលមិនឃើញ។

១) សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ យើងបានទទួលរបស់ល្អទាំងអស់ចេញពីព្រះ។ ក្នុងចំណោមរបស់ល្អទាំងអស់ដែលយើងមាន ចូរចេញពីព្រះជាម្ចាស់។ ជាពិសេសអ្វីដែលយើងបានសង្គ្រោះចេញមកពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងព្រះគុណរបស់ទ្រង់។ យើងមិនអាចមើលឃើញថា អ្នកវើសអីវ៉ាន់ទទួលបានអាហារខ្លះទេ ប៉ុន្តែគាត់អូតអាហារ។

2) សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ នេះចង្អុលបង្ហាញពីយុត្តិធម៌របស់ព្រះ។ យើងគួរតែដឹងថា ព្រះទ្រង់មានយុត្តិធម៌ ប៉ុន្តែមានព្រះចេស្តា។ បន្ទាប់មក យើងអាចក្លាយជាមនុស្សរាបទាប។ យើងខ្លាចការកាត់ចេញពីការបន្ទាបខ្លួនដោយសារយើងដឹងតែសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ព្រះទ្រង់ជាសេចក្តី

សុចរិត (9) ទ្រង់ស្រឡាញ់សេចក្តីសុចរិតដូចជាកូនបង្កើតរបស់ទ្រង់។ គាត់បានលះបង់កូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ដើម្បីជួយសង្គ្រោះអ្នកជឿដោយយុត្តិធម៌ (3: 25-26) (2) គាត់មានអំណាចពេញលេញដើម្បីប្រតិបត្តិយុត្តិធម៌។ ដោយសារបុរសនោះមិនអាចទៅរួច ខណៈដែលគាត់ព្យាយាមធ្វើសេចក្តីស្រឡាញ់ សេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលទ្រង់បង្កើតសេចក្តីសុចរិត នោះសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏បែកចេញ។ ប៉ុន្តែ កាលដែលព្រះប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ ទ្រង់បានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតទាំងស្រុង។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់បានបូជាកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់នៅលើឈើឆ្កាង។ ការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូវនៅលើឈើឆ្កាងគឺជាការសម្រេចនូវសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានោះ សេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ក៏ត្រូវបានសម្រេចផងដែរ។ ដ្បិតទ្រង់ជាព្រះដ៏កោតខ្លាច ដែលប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ ក្នុងពេលដំណាលគ្នានឹងទ្រង់សម្រេចសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ទាំងស្រុង នោះយើងគួរបន្ទាបខ្លួននៅចំពោះទ្រង់។

2. ចូរយើងខ្លាចទ្រង់

ផ្លូវ Bernard បាននិយាយថាការភ័យខ្លាចបី។ «គាត់ខ្លាចបាត់បង់ព្រះគុណដែលបានទទួល គាត់ខ្លាចបាត់បង់ព្រះគុណ ហើយគាត់ខ្លាចការពិតដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវព្រះគុណ។ " Augustine បាននិយាយថា "ការភ័យខ្លាចនាពេលបច្ចុប្បន្ននេះនាំមកនូវសុវត្ថិភាពនៃពិភពលោកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ សំខាន់បំផុត ចូរខ្លាចព្រះ នោះយើងមិនខ្លាចមនុស្សនោះឡើយ»។

ប្រសិនបើយើងទទួលព្រះគុណនៅចំពោះព្រះដោយមិនភ័យខ្លាចដោយក្លាហាន តើការទទួលព្រះគុណនោះពិបាកប៉ុណ្ណា? ព្រោះសំខាន់យើងខ្លាច។

ប៉ុន្តែវាជារឿងដែលអរគុណដែលយើងមានចរិតគួរឱ្យខ្លាចនៅចំពោះព្រះ ផ្ទុយទៅវិញវាគឺជាវិធីដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ។ ហើយអ្វីដែលយើងគួរដឹងគឺពិតជាអ្នកដែលគួរខ្លាចពិតប្រាកដគឺព្រះដែលមើលមិនឃើញ។ អ្វីដែលមើលឃើញគឺតែងតែមានលក្ខណៈនៃការកំណត់និងតូអក្សរបណ្តោះអាសន្ន។ ដូចដែលយើងមិនគួរភ័យខ្លាចចំពោះអ្វីដែលអាចមើលឃើញដូចជាសត្វនោះទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងខ្លាចព្រះដែលមើលមិនឃើញនោះ យើងទទួលបានពរពីទ្រង់។ ចូរយើងនឹកចាំខគម្ពីរខាងក្រោមនេះថា "ភ្នែកខ្ញុំបែរទៅរកព្រះអម្ចាស់ ដ្បិតទ្រង់នឹងដកជើងខ្ញុំចេញពីសំណាញ់" (ទំនុកតម្កើង ២៥:១២) "ចូរឲ្យមាត់កុហកជាស្ងាត់ ដែលនិយាយប្រមាថមើលងាយមនុស្សសុចរិត ដោយអំនួត។ និងការមើលងាយ។ អូ! សេចក្តីល្អរបស់ទ្រង់មានបរិបូរណ៍ ដែលទ្រង់បានស្តុកទុកសម្រាប់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយបានធ្វើការសម្រាប់ពួកអ្នកដែលជ្រកកោននៅក្នុងទ្រង់ នៅចំពោះមុខកូននៃមនុស្សជាតិ!" (ទំនុកតម្កើង ៣១:១៨-១៩) "អូ! ចូរភ្លក់មើលថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ល្អ! មានពរហើយអ្នកណាដែលជ្រកកោននឹងគាត់!» (ទំនុកតម្កើង ៣៤:៨) «ទេវតានៃព្រះយេហូវ៉ាឡោមព័ទ្ធអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់ ហើយរំដោះពួកគេ»។ (ទំនុកតម្កើង ៣៤:៧) «ឱពួកបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់អើយ ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាចុះ ដ្បិតអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់មិនខ្វះឡើយ! « (ទំនុកដំកើង ៣៤:៩) «ដ្បិតស្ថានសួគ៌នៅពីលើផែនដីយ៉ាងណា សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ទ្រង់ចំពោះអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់យ៉ាងខ្លាំង» (ទំនុកតម្កើង ១០៣:១១) «ដូចជាឪពុកបង្ហាញចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូន ដូច្នេះ ព្រះអម្ចាស់មានព្រះហឫទ័យអាណិតអាសូរដល់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអង្គ។ "(ទំនុកដំកើង ១០៣:១៣) "ទ្រង់នឹងប្រទានពរដល់

អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ទាំងអ្នកតូច ទាំងអ្នកធំ" (ទំនុកតម្កើង ១១៥:១៣) "មានពរហើយអស់អ្នកដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ដែលដើរតាមមាគ៌ារបស់ទ្រង់!" ទំនុកតម្កើង ១២៨:១) «ទ្រង់បំពេញតាមបំណងប្រាថ្នារបស់អស់អ្នកដែលកោតខ្លាចទ្រង់។ ទ្រង់ក៏ឮសំរែករបស់ពួកគេ ហើយជួយសង្គ្រោះពួកគេ" (ទំនុកតម្កើង ១៤៥:១៩) "អ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា រមែងវង្វេងចេញពីសេចក្តីអាក្រក់ រីឯមនុស្សល្ងង់វិញ រមែងមិនចេះខ្វល់ខ្វាយ" (សុភាសិត ១៤:១៦)។

ធម្មទេសនា ៣៨ ព្រះជាម្ចាស់ដ៏អស្ចារ្យបំផុត (រ៉ូម ១១:៣៣-៣៦)

ប៉ុលបាននិយាយថា ការពិតដែលកុលសម្ព័ន្ធអ៊ីស្រាអែលមិនបានទទួលដំណឹងល្អ ប៉ុន្តែសាសន៍ដទៃបានទទួលយកដំណឹងល្អ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានសរសើរព្រះដ៏អស្ចារ្យបំផុត

1. ព្រះនៅក្នុងជម្រៅ (33-34)

តើពាក្យ«ជ្រៅ»មានន័យយ៉ាងណាក្នុងអត្ថបទ? វាមិនមានន័យថាបុរសមិនអាចដឹងពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ និងសកម្មភាពរបស់គាត់ទាំងស្រុងនោះទេ ប៉ុន្តែមិនស្គាល់តម្លៃនៃតំបន់ជ្រៅរបស់គាត់នោះទេ។ បុរសចង់ដឹងពីជម្រៅ។ ព្រះដែលគាត់ជឿគឺជ្រៅ។ ប្រសិនបើព្រះជាម្ចាស់ជាទុក្ខលំបាកដែលមនុស្សអាចវាស់វែងបាន នោះមិនមែនជាអ្វីដែលមនុស្សអាចជឿបាននោះទេ។ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងសកម្មភាពរបស់គាត់គឺជ្រៅ។ គាត់មិនមានបញ្ហាចម្ងាយ និងខ្លីទេ។

គាត់បានបង្កើតទំនាក់ទំនងរវាងព្រះអាទិត្យឆ្ងាយ និងពិភពលោក។ គាត់បានវាស់ទម្ងន់ ហើយដឹង។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្របាននិយាយថា "ប្រសិនបើពិភពលោកធំជាងនេះ មនុស្សមិនអាចក្រោកឈរបានត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែត្រូវរអិលទឹកនៃមហាសមុទ្រមានទម្ងន់តិចជាងវា ត្រីមិនអាចរស់ និងមិនអាចហែលបាន"។ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះគឺគ្មានដែនកំណត់ធំទូលាយ និងជ្រៅ។ ព្រះអង្គដាក់អតីតកាល និងបច្ចុប្បន្នកាលនៅមួយកន្លែង ហើយទ្រង់បានខ្ចាត់ខ្ចាយអ្វីៗទាំងអស់។ ដូចដែលគាត់បានបញ្ជូនព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើង ហើយជាព្រះអម្ចាស់ គាត់បានគិតសូម្បីតែយើងនៅថ្ងៃនេះ។ ទ្រង់បានតាំងព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទឲ្យក្លាយជាព្រះអម្ចាស់របស់យើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ពេលវេលា និងចម្ងាយរវាងព្រះយេស៊ូវ និងយើងមិនមានបញ្ហាអ្វីទេ។ ចំពោះព្រះដ៏ជ្រាលជ្រៅ តើយើងគួរមានអាកប្បកិរិយាបែបណា? វាមិនយល់ពីគាត់ទាំងស្រុងទេ តែជាជំនឿ។ ព្រោះយើងមិនអាចយល់ពីគាត់ទាំងស្រុង។ ដោយសារសមុទ្រខ្លី កប៉ាល់ត្រូវបែកចេញទៅជាប់លើថ្មប៉ប្រះទឹក។ ដោយសារមហាសមុទ្រមានជម្រៅជ្រៅ កប៉ាល់អាចធ្វើដំណើរដោយសុវត្ថិភាព។ គឺ 55:8 បាននិយាយថា: «ចូរស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ខណៈពេលដែលគាត់អាចត្រូវបានរកឃើញ;
អំពាវនាវដល់គាត់ ពេលគាត់នៅជិត»។

2. ការសង្គ្រោះអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ (35)

អត្ថបទរបស់យើងព្យាបាលបញ្ហានៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាពិសេស។ (1) ការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានសម្រេចក្រោមអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះទាំងស្រុង។ យើងមិនបានសង្គ្រោះដោយការថ្វាយអ្វីមួយដល់ព្រះជាមុនឡើយ។ យើងគ្មានតម្លៃអ្វីសម្រាប់សេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស្ចារ្យរបស់យើង ហើយក៏គ្មាន

អំណាចដើម្បីនាំសេចក្តីសង្គ្រោះមកយើងដែរ។ ការសង្គ្រោះរបស់យើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយគាត់ ហើយត្រូវបានសម្រេចដោយគាត់ ហើយបន្ទាប់មកវាត្រូវបានបញ្ចប់ដោយសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលត្រូវសម្រេចដូច្នេះ គឺពិតជាការពិតមួយ។ យើងមិនចង់ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងបានគ្រោងទុក ហើយយើងបានចាប់ផ្តើមដោយសារតែសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានគ្រោងទុករបស់យើងមិនមែនធំ និងស្មោះត្រង់នោះទេ។

(2) ហើយយើងមានមួយទៀតដែលយើងគួរគិត។ វាគឺជាការពិតដែលយើងគ្មានចិត្តចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រោះយើងមិនមែនជាស្តេចនៃសាកលលោកទេ ការរស់នៅសម្រាប់ខ្លួនយើងមិនមែនជាការពិតទេ។ ដូច្នោះ វាមិនមែនជាពរជ័យទេ។ នៅក្នុងអត្ថបទខទី ៣៦ របស់យើងបាននិយាយថា « ឬតើអ្នកណាបានប្រទានអំណោយដល់គាត់ដើម្បីនឹងបានតបស្នង? ព្រះជាម្ចាស់នឹងសម្រេចដោយកិច្ចការរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយនឹងលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។

ដោយសារសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អធិបតេយ្យភាពជាព្រះអម្ចាស់នៃព្រះ នោះនៅលើផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង យើងជួបនឹងទុក្ខវេទនានានាពេលខាងមុខ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក យើងគួរតែរីករាយនឹងភាពជាម្ចាស់នៃអធិបតេយ្យភាពទាំងស្រុងរបស់ព្រះ។ យ៉ូបបានរីករាយជាមួយវា។

ទោះបីគាត់បាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកូនក៏និយាយថា៖ «អាក្រាត ខ្ញុំបានមកពីផ្ទៃម្តាយ ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមនៃ

ព្រះយេហូវ៉ា» (យ៉ូប ១:២១) ហើយគាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា «ប៉ុន្តែគាត់មានប្រសាសន៍ទៅនាងថា «អ្នកនិយាយដូចជាស្ត្រីល្ងង់ម្នាក់នឹងនិយាយ។ តើយើងនឹងទទួលបានសេចក្តីល្អពីព្រះ ហើយតើយើងមិនទទួលសេចក្តីអាក្រក់ឬ?»។ លោកយ៉ូបមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយបបូរមាត់ឡើយ»។ (យ៉ូប ២:១០) ពេលដែលយើងគេចចេញពីភាពជាម្ចាស់នៃអធិបតេយ្យភាព ដាច់ខាត យើងជួបនឹងភាពចលាចល ពេលយើងទទួលយក យើងទទួលបានសន្តិភាព។ ខ្យល់កួចនៅលើមហាសមុទ្រឥណ្ឌាជួនកាលកើតឡើង។ នៅពេលអ្នករុករកព្យាយាមឆ្លងកាត់វា ផ្ទុយទៅវិញកប៉ាល់របស់ពួកគេត្រូវខូច។ ពេលដែលពួកគេទទួលខ្យល់បក់ចូលទៅខាងក្នុង នោះក៏មកដល់កន្លែងស្ងប់ស្ងាត់គ្មានរលក។

ជំពូកទី 12

1 ដូច្នេះហើយ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់អ្នក ដោយព្រះហឫទ័យ
មេត្តាករុណារបស់ព្រះ សូមថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជាដ៏មានជីវិត
បរិសុទ្ធ និងជាទីគាប់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ដែលជាការថ្វាយបង្គំខាង
វិញ្ញាណរបស់អ្នក។ 2 កុំឲ្យត្រូវតាមលោកីយ៍នេះឡើយ តែត្រូវផ្លាស់ប្តូរដោយ
ការកែប្រែចិត្តអ្នកឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដឹងថាអ្វីជាព្រះហឫទ័យ
របស់ព្រះ អ្វីដែលល្អ និងអាចទទួលយកបាន និងល្អឥតខ្ចោះ។
3ដ្បិតដោយព្រះគុណដែលបានប្រទានមកខ្ញុំ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាក្នុង
ចំណោមអ្នករាល់គ្នាកុំឲ្យគិតដល់ខ្លួនឯងឲ្យខ្ពស់ជាងការគិតនោះឡើយ គឺ
ត្រូវគិតដោយការវិនិច្ឆ័យដោយមឺងម៉ាត់ តាមទំហំនៃសេចក្តីជំនឿដែលព្រះ
បានចាត់ទុក។ 4ដ្បិតយើងនៅក្នុងរូបកាយតែមួយមានអវយវៈច្រើន ហើយអ
វយវៈទាំងអស់មិនមានមុខងារដូចគ្នានោះទេ 5 ដូច្នេះ ទោះបីជាយើងជា
ច្រើនក៏ជារូបកាយតែមួយក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយក៏ជារូបកាយមួយពីគ្នាទៅវិញ
ទៅមក។ 6 ដោយមានអំណោយផ្សេងគ្នាទៅតាមព្រះគុណដែលបានប្រទាន

មកយើង ចូរយើងប្រើអំណោយទាំងនោះចុះ បើទំនាយស្របតាមជំនឿរបស់
យើង។ 7if ក្នុងការបម្រើរបស់យើង; អ្នកដែលបង្រៀន នៅក្នុងការបង្រៀន
របស់គាត់; 8 អ្នកដែលដាស់តឿន ក្នុងការដាស់តឿនរបស់ខ្លួន អ្នកដែល
បរិច្ចាគដោយសប្បុរស;អ្នកដែលដឹកនាំដោយខ្នះខ្នែង; បុគ្គលដែលប្រព្រឹត្ត
ដោយមេត្តា ដោយចិត្តរីករាយ។ ៩ ចូរឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ ស្អប់អ្វីដែល
អាក្រក់; ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលល្អ។ ១0 ចូរស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក
ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន។ លើកតម្កើងគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការ
បង្ហាញកិត្តិយស។ 11 កុំខ្ជិលច្រអូសដោយចិត្តខ្នះខ្នែង ត្រូវមានចិត្តក្លៀវក្លា
បម្រើព្រះអម្ចាស់។ 12 ចូរអរសប្បាយក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម ចូរអត់ធ្មត់ក្នុងសេច
ក្តីទុក្ខលំបាក ចូរអធិស្ឋានឲ្យជាប់ជានិច្ច។ ១៣ រួមចំណែកដល់សេចក្តីត្រូវ
ការរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយព្យាយាមបង្ហាញការរាក់ទាក់។
១៤ សូមប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នក ប្រទានពរហើយកុំដាក់
បណ្តាសាពួកគេ។ 15 ចូរអរសប្បាយជាមួយនឹងអ្នកដែលត្រេកអរ ចូរយំជា
មួយនឹងអ្នកដែលយំ។ ១៦ ចូររស់នៅដោយសុខដុមរមនា។ កុំមានចិត្ត
ក្រអឺតក្រទម តែត្រូវសេពគប់នឹងមនុស្សទាប។ កុំមានប្រាជ្ញាក្នុងការមើល
ឃើញរបស់ខ្លួនឯង។ 17កុំសងគុណអ្នកណាពីអំពើអាក្រក់ឡើយ គឺត្រូវគិត
ពិចារណាធ្វើអ្វីដែលគួរឲ្យគោរពនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់។ 18ប្រសិន
បើអាចទៅតាមដែលវាអាស្រ័យលើអ្នក ចូររស់នៅដោយសុខសាន្តជាមួយ
មនុស្សទាំងអស់។ 19 កូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរកុំសងសឹកខ្លួនឯងឡើយ
តែត្រូវទុករានៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះចុះ ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមក
ថា "ការសងសឹកជារបស់អញ អញនឹងសងវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ
អម្ចាស់"។ 20 ផ្ទុយទៅវិញ «ប្រសិនបើខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកឃ្លាន ចូរឲ្យចំណី

វាទៅ។ ប្រសិនបើគាត់ស្រេក ចូរឱ្យគាត់ផឹក។ ពីព្រោះការធ្វើដូច្នេះ អ្នកនឹងយកដុំធ្យូងមកដុតលើក្បាលគាត់»។ ២១ កុំត្រូវឈ្នះដោយអំពើអាក្រក់ តែត្រូវឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីល្អ។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការថ្វាយបង្គំពិត (1-2)

២-ធ្វើការរក្សាមន្ត្រីតាមអំណោយដែលខ្លួនទទួល។ (3-8)

៣.ទំនួលខុសត្រូវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (៩-២១)

ការបង្ហាញ

1. ការគោរពប្រណិប័តន៍ពិត (1-2)

វាជាធម្មជាតិដែលយើងគួរតែថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដល់ព្រះ សម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទបានទិញយើងដោយឈាមរបស់ទ្រង់។ ទេវតាក៏មិនបានភ្លក់រសជាតិស្នេហាដ៏អស្ចារ្យនៃដង្វាយធួនដែរ។ ព្រះអាចបង្កើតពិភពលោកថ្មីមួយពាន់លានដងម្តងទៀត។ ប៉ុន្តែគាត់ចង់ផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគាត់ប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។

2. យើងគួរគិតពីព្រះគុណដែលម្នាក់ៗបានទទួលដោយប្រាជ្ញា។ (3-8)

(1) អ្នកជឿគួរតែបម្រើក្រុមជំនុំសម្រាប់ព្រះគុណរបស់គាត់ មិនមែនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ។

(2) ចំពោះព្រះគុណដែលអ្នកជឿទទួលបានគឺជាផ្នែកមួយនៃព្រះគុណដែលព្រះបានប្រទានដល់ក្រុមជំនុំ ប៉ុន្តែមិនមែនទាំងអស់នោះទេ គាត់គួរតែបន្ទាបខ្លួន។

(៣) ហេតុផលដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលបានចំណែកមួយនៃព្រះគុណគឺដើម្បីមានជីវិតសហគមន៍ដោយទទួលបានជំនួយពីអំណោយផ្សេងទៀត។ ជីវិតពិតនៃក្រុមជំនុំ គឺជាអ្វីដែលព្រះចង់មករកយើង។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ប្រទានឲ្យយើងនូវតែព្រះគុណនៃចំណែកប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែទ្រង់មិនប្រទានគ្រប់ទាំងអស់ឡើយ។

3. សេចក្តីស្រឡាញ់ (៩-២១) ... (១) ស្រឡាញ់មិនពិត (ខ ៩) ។

ក្នុងសីលធម៌មិនមានអ្វីសំខាន់ដូចស្នេហាឡើយ។ វាដូចជាការកាន់តាមបទបញ្ញត្តិទាំងអស់។ (១៣:៨-១០) ប៉ុន្តែការខ្វះខាតដ៏អាក្រក់បំផុតក្នុងលោកគឺសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ មនុស្សអះអាងថាស្រឡាញ់អ្នកដទៃ ប៉ុន្តែពិតជាស្រឡាញ់ខ្លួនឯងដោយឈ្មោះថាស្រឡាញ់អ្នកដទៃនោះគឺជាស្នេហាក្លែងក្លាយ។

(២) មិត្តភាព (ខ១០) នេះមានន័យថា សេចក្តីស្រឡាញ់ក្នុងក្រុមគ្រួសារដ៏ងប់ងល់។ យើងគួរមានស្នេហាជាតិ (ខ៩) ព្រមគ្នានឹងដុតមិត្តភាព។

(៣) យើងត្រូវគោរពគ្នាទៅវិញទៅមកជាមុនសិន។ (ខ១០) នៅពេលដែលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ យើងវាយតម្លៃខុសដោយសារតែទេពកោសល្យនិងកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ តម្លៃរបស់បុរសមិនអាស្រ័យលើទេពកោសល្យនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទេ តែជាព្រលឹងរបស់គាត់។ ព្រលឹងមានតម្លៃជាងស្ថានសួគ៌ និងផែនដីទៅទៀត។ ព្រះគ្រីស្ទបានបង្ហូរឈាមរបស់គាត់សម្រាប់ព្រលឹងមនុស្ស។ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើខ្ញុំគិតពីអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ ហើយត្រូវអាម៉ាស់នោះ យើងអាចគោរពអ្នកផ្សេងក្រៅពីខ្ញុំ។ (ភីលីព ២:៣)

(៤) បម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ (ខ ១១) ការបម្រើត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលះបង់។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើង អំណោយដំបូងដែលព្រះបានទទួលគឺជាកិច្ចការ។ ការងារជារឿងសំខាន់ក្នុងជីវិត រូបកាយដែលមិនធ្វើការក៏ត្រូវកាត់បន្ថយ។ បុរសធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម មានរាងកាយមាំមួន តែបុរសមិនឈឺឡើយ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះព្រលឹងមនុស្សឥតការងារនឹងត្រូវខូចខាត។ ព្រោះមាររស់នៅក្នុងមនុស្សទំនេរ។

(៥) ធ្វើឲ្យរីករាយក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម។ (ខ១២) សេចក្តីសង្ឃឹមពិតរបស់យើងគឺដើម្បីរកមើលពិភពលោកខាងមុខ។ ភាពរីករាយនៃពិភពលោកនេះគឺបណ្តោះអាសន្ន។វានាំមកនូវការទួញសោកជាច្រើននៅទីបំផុត។ ភាពរីករាយក្នុងក្តីសង្ឃឹមអាចភ្លក់បានដោយការស៊ូទ្រាំនឹងទុក្ខវេទនា។ ហើយត្រូវមានការអត់ធ្មត់ក្នុងការដែលអាចធ្វើទៅបានដោយគ្រាន់តែការអធិស្ឋាន. បើគ្មានការអធិស្ឋានទេ ផ្លូវទៅកាន់ឋាននរកត្រូវបានរារាំងនៅពេលនោះ យើងមិនអាចឃើញសិរីរុងរឿងនៅទីនោះបានទេ។

(៦) ស៊ូទ្រាំក្នុងសេចក្តីវេទនា (ខ ១២)

សេចក្តីស្រឡាញ់ស៊ូទ្រាំ (១កូរិនថូស ១៣:៤) ប្រភពនៃពាក្យ ការស៊ូទ្រាំគឺសេចក្តីវេទនា។ បើគ្មានសេចក្តីទុក្ខលំបាក នោះក៏គ្មានពាក្យថាស៊ូទ្រាំដែរ។ ការស៊ូទ្រាំរបស់ពួកបរិសុទ្ធមិនត្រឹមតែមានទុក្ខប៉ុណ្ណោះទេ វាមានចំណាប់អារម្មណ៍ជាមួយនឹងភាពតានតឹងដ៏ស្រស់ស្អាតដើម្បីរង់ចាំព្រះអម្ចាស់។

(៧) លះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋានជានិច្ច។ (ខ១២) ពួកបរិសុទ្ធគួរតែអធិស្ឋានដល់សត្រូវដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ (ទំនុកដំកើង ១០៩:៤)

(8) ផ្តល់អ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធត្រូវការ។ (ខទី ១៣) ព្រះយេស៊ូវមានបន្ទូលថា « ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នកក្នុងគ្រប់ការទាំងអស់ថា ដោយខំធ្វើការតាមរបៀបនេះ យើងត្រូវជួយអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយចងចាំព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ពីរបៀបដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា 'ការឲ្យ នោះមានពរជាងការទទួល។ « (សកម្មភាព 20:35) ដូច្នេះ រឿងដែលត្រូវជួយដល់ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានគេនិយាយថា « កិច្ចការដែលត្រូវដាំ » (កូរិនថូសទី២ ៩:៦) រឿង « កិច្ចការដែលត្រូវដាំ» នឹងនាំមកនូវការប្រមូលផលដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែរឿងដាំក៏យើងគួរប្រយ័ត្ន។ នោះគឺជាការជួយពួកបរិសុទ្ធគួរត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយចិត្តរីករាយ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយបង្ខំទេ។ សេចក្តីយោង II Cor 9:7 ។

(៩) ប្រទានពរដល់អ្នកបៀតបៀន។ (ខ១៤) ព្រះយេស៊ូវបានព្យុរកនៅលើឈើឆ្កាងបានអធិស្ឋានដល់ជាងដែកគោល។ ស្តេផានក៏ធ្វើដែរ។

(១០) រស់នៅជាមួយគ្នាក្នុងទុក្ខដូចគ្នា និងរីករាយដូចគ្នា។ (ខ ១៥)

(១១) មានចិត្តរួបរួម។ (ខទី ១៦) យោង ៥០ ភី. ២:២-៣ ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃចិត្តរួបរួម។ ដូចទឹកហូរចូលទីទាប ចិត្តមនុស្សក៏ហូរចូលទៅក្នុងទីរាបទាប។ Augustine សោកសៅថា "គុណធម៌ទីមួយរបស់គ្រិស្តបរិស័ទគឺការបន្ទាបខ្លួន គុណធម៌ទីពីរគឺវា ហើយគុណធម៌ទីបីក៏ជាវាដែរ"។

(១២) កុំសងសឹកនឹងអំពើអាក្រក់។ (ខ ១៧-២១)

ការបកស្រាយ

1 ខគម្ពីរនេះ និងខបន្ទាប់បង្រៀនពីរបៀបដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានធ្វើ។

ដូច្នេះ នោះគឺជាពាក្យដែលលោកបានចាប់ផ្តើមពីពេលនេះគឺដើម្បីទទួលបានគោលលទ្ធិសរុបដែលប៉ុលបាននិយាយ មានន័យថាការសន្និដ្ឋានដែលលោកបានដោះស្រាយ។ ប៉ុន្តែសាន់ដេបាននិយាយថាការសន្និដ្ឋានដែល

ព្រះបានប្រទានដល់អ៊ីស្រាអែលនិងសាសន៍ដទៃបានបញ្ជាក់នៅខាងលើ (ជំពូកទី 11) សេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏បរិបូររបស់ទ្រង់។

ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា នេះមានន័យថា ការទូន្មានរបស់សាវ័កមិនមែនបង្ខំទេ គឺជាការទូន្មានដោយមេត្តាដោយសេចក្តីមេត្តារបស់ព្រះដោយតូចចង្អៀត។ អ្នកជឿរ៉ូម៉ាំងដែលដឹងពីសេចក្តីមេត្តាករុណាដ៏មហិមារបស់ព្រះសម្រាប់ការសង្គ្រោះត្រូវបានគេចាប់អារម្មណ៍ដោយធម្មជាតិ ពួកគេនឹងបម្រើព្រះ។ ដូច្នេះ ការដាស់តឿនរបស់សាវកដល់ពួកគេធ្វើឲ្យពួកគេនឹកចាំពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។

ដើម្បីថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជាដ៏មានជីវិត នៅទីនេះ វាបាននិយាយថា "ថ្វាយ" "រូបកាយអ្នក" ដល់ព្រះ។ តើមានន័យថាមិនអីទេដែលបុគ្គលិកលក្ខណៈកណ្តាលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈត្រូវបានលុបចោល? ជាការពិតណាស់វាមិនមានន័យដូច្នេះទេ។ នៅទីនេះ "រាងកាយ" (σώμα = soma) មានន័យថារាងកាយជីវសាស្ត្រយើងអាចនិយាយបាន។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនមានន័យថា រូបកាយដែលគ្មានព្រលឹងនោះទេ។ អ្វីដែលពាក្យនេះបង្រៀននៅទីនេះ គឺអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមិនយកសុបិនត្រឹមតែឧត្តមគតិទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរយកជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ។ តង្វាយដែលព្រះ«គាប់ព្រះហឫទ័យ» គឺត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងចំណុចនៃ «យញ្ញបូជារស់បរិសុទ្ធ» ដូចខាងក្រោម។ "ដើម្បីបរិសុទ្ធ" មានន័យថាអ្នកជឿគឺជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះក្នុងពេលតែមួយគាត់មិនមានចំណុចមិនស្អាតខាងសីលធម៌ទេ។ «យញ្ញបូជារស់» ចង្អុលទៅជីវិតដ៏ត្រឹមត្រូវ ដែលមនុស្សដែលត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើបាបបានកើតជាថ្មី ឆ្ពោះទៅរកព្រះ។ (៩:១-៣)

ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក។ ពាក្យ "ការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណ" គឺ rokigken ratreian (λογικὴν λατρείαν) មានការបកស្រាយពីរចំពោះវា។ (1) វានិយាយថាការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណផ្ទុយពីការថ្វាយបង្គំខាងក្រៅនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (យ៉ូហាន ៤:២៤) (២) នេះមិនមែនជាការថ្វាយបង្គំដោយគ្មានហេតុផលទេ ប៉ុន្តែមានន័យថាមនុស្សដែលមានហេតុផលគួរជាយញ្ញបូជា។

2 កុំធ្វើតាមលោកីយនេះ ពាក្យថា "ត្រូវអនុលោម" គឺ Sunskematizesde (συνσχηματίζεσθε) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ជីវិតត្រូវដើរទៅខាងក្រៅ។ ម្យ៉ាងទៀតគឺជីវិតផ្លូវកាយមិនត្រូវមានជម្រៅ ហើយក៏មិនមានជីវិតតាមស្តង់ដារនៃលោកិយដែរ។ ដូច្នោះហើយ វាគឺជាការជាប់គាំងបណ្តោះអាសន្ន ដែលវាមិនមានការប្រែចិត្តជាចាំបាច់ចំពោះអំពើបាប ហើយមិនដាក់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃជីវិតរបស់គាត់លើព្រះទេ ប៉ុន្តែរស់នៅ ហើយបញ្ចប់តែនៅក្នុងពិភពលោកនេះប៉ុណ្ណោះ។ នេះមិនមែនជាជីវិតដែលអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរយកនោះទេ។ វាផ្ទុយពីគោលការណ៍នៃសកម្មភាពនេះគឺត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការបន្តនៃបេះដូង។

ប៉ុន្តែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ ពាក្យ (μεταμορφοῦσθε) បាននិយាយថា ការផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋាន និងធម្មជាតិ។ នេះគឺជាពាក្យផ្ទុយនៃពាក្យខាងលើ (συνσχηματίζεσθε) ដើម្បីចង្អុលទៅជីវិតដ៏ជ្រាលជ្រៅដែលត្រូវជួសជុលទៅតាមស្តង់ដារនៃពិភពលោកខាងមុខ។ Rietzmann បានបកស្រាយចំណុចនេះដូចខាងក្រោម នោះគឺ "អ្នកធ្វើដូចវិធីសាស្ត្រ (គោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលត្រូវផ្លាស់ប្តូរជាមូលដ្ឋាន)។ ព្រោះអ្នករាល់គ្នានឹងបាននៅក្នុងពិភពខាងមុខ»។

អ្នកអាចដឹងថាអ្វីជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អ្វីដែលល្អ និងអាចទទួលយកបាន និងល្អឥតខ្ចោះ។ នេះហើយជាលទ្ធផលដែលជីវិតត្រូវផ្លាស់ប្តូរ។ បុរសមិនអាចដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះដោយមិនមានអាកប្បកិរិយាធ្ងន់ធ្ងរនៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណនោះទេ។ ពាក្យថា "ល្អ" មិនមែនមានន័យថា មានសីលធម៌ត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែមានប្រយោជន៍ក្នុងការសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (7:18, 8:28) ពាក្យ «អាចទទួលយកបាន» គឺជាការពន្យល់នៃ ««ដើម្បីល្អ» ដែលបានបង្ហាញនៅខាងលើ។ "សេចក្តីល្អ" មិនមែនជារបស់ផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះដើម្បីផ្គាប់ចិត្ត។ ស្តង់ដារនៃ "សេចក្តីល្អ" គឺព្រះជាម្ចាស់ផ្ទាល់។ សម្រាប់ "ដើម្បីល្អឥតខ្ចោះ" គឺពិត និងល្អ មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន ហើយវាមិនអាចបំបែកបានទេ។

«ដើម្បីយល់ដឹង» មានន័យថា ការលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គឺត្រូវធ្វើតាមវា។ អ្នកដែលមិនមានចិត្តគោរពតាមពិត មិនប្រាប់ពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះឡើយ។ (យ៉ូហាន ៧:១៧) ។ ដោយសារព្រះទ្រង់បរិសុទ្ធ ជាអ្នកវិនិច្ឆ័យដែលមានព្រះជន្មរស់ដើម្បីបដិសេធមិនដឹងពីព្រះហឫទ័យទ្រង់ដោយគ្មានគោលបំណងអ្វីឡើយ។ ដូច្នេះ ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាសាលារៀនពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ (អារម្មណ៍)

3 ពីទីនេះ ដល់ ខទី 21 រៀបចំក្បួនសីលធម៌នៃជីវិតរបស់សហគមន៍សាសនាចក្រ។

ដោយសារព្រះគុណដែលបានប្រទានមកខ្ញុំនៅផ្នែកទីមួយនៃមេរៀន «តាមខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ»» ប៉ុលបានបង្ហាញគំរូមួយក្នុងខ្លួនគាត់នៅទីនេះ ដោយបង្រៀនដោយព្រះគុណដែលគាត់បានទទួល។

នីមួយៗតាមទំហំនៃសេចក្តីជំនឿដែលព្រះបានកំណត់។ ពាក្យថា « ខ្នាតនៃសេចក្តីជំនឿ » មិនសំដៅទៅលើសេចក្តីជំនឿខ្លាំង និងខ្សោយនោះទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈនៃអំណោយទាន។ (Grejidanus) ម្យ៉ាងវិញទៀត ភាពរាបទាបមានន័យថា រក្សាកម្រិតរបស់គាត់។ ឬការចាកចេញពីកម្រិតរបស់គាត់ក៏មិនមែនជាការបន្ទាបខ្លួនពិតប្រាកដដែរ ប៉ុន្តែក៏គ្មានការទទួលខុសត្រូវដែរ។ ការគិតដោយសេចក្តីវិនិច្ឆ័យ ពាក្យដើម (μέτρον πίστεως) នៃពាក្យនេះ មានន័យថា "ភ្ញាក់ឡើង ហើយគិត" អ្នកដែលមិនស្គាល់ខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវ ប្រៀបដូចជាអ្នកមិនមានគំនិត។

៤-៥ ព្រោះក្នុងរូបកាយមួយ យើងមានសមាជិកច្រើន។ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកគួរចងចាំថាខ្លួនគាត់គឺជាផ្នែកមួយប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលគិតថាខ្លួនជាផ្នែក (១) គាត់ដឹងថាខ្លួនគាត់មិនអាចអភិវឌ្ឍដោយមិនជួយអ្នកដទៃបានទេ។ (២) ដឹងថាចំណែកឯទៀតក៏ជាចំណែកជាប់នឹងខ្លួនដែរ គប្បីស្រឡាញ់គេដូចរូបកាយខ្ញុំ។

6 ការមានអំណោយដែលខុសគ្នាទៅតាមព្រះគុណដែលបានប្រទានមកយើង នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានព្រះគុណដល់ផ្នែកនីមួយៗ (អ្នកជឿផ្ទាល់ខ្លួននីមួយៗ) គោលបំណងដែលទ្រង់ប្រព្រឹត្តចំពោះបុគ្គលម្នាក់ៗខុសៗគ្នា គឺដើម្បីបង្រួបបង្រួមគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើអ្នកជឿបម្រើនៅកៅអីរបស់គាត់ជាមួយនឹងមុខងារផ្សេងៗគ្នា ពួកគេមិនមានការប្រយុទ្ធគ្នាទេ ប៉ុន្តែពួកគេអាចសម្រេចបាននូវភាពសុខដុមរមនាដ៏ល្អ។

អនុញ្ញាតឱ្យយើងប្រើពួកគេ: ប្រសិនបើទំនាយ, តើ "ទំនាយ" ជាអ្វី? ហោរាដើម្បីធ្វើការក្នុងថ្ងៃនៃសាវក (១) ពួកគេបានប្រាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍ពិសេសមួយចំនួនដោយការបំផុសគំនិតពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ (កិច្ចការ ១១:២៨, ២១:

១១) (២) ពួកគេក៏ (ឬខ្លះក្នុងពួកគេ) បានបម្រើកិច្ចបម្រើផ្សាយសម្រាប់ការសង្គ្រោះរាស្ត្ររបស់ព្រះ (១កូរិនថូស ១៤:៣) (៣) កិច្ចបម្រើរបស់ពួកគេក៏បានបង្កើតគ្រឹះផងដែរ។ នៃក្រុមជំនុំនៅលើគម្ពីរសញ្ញាថ្មីជាមួយនឹងការងាររបស់សាវក។ (អេភេសូរ ២:២០, ១កូរិនថូស ១២:២៨) ការបម្រើនៃទំនាយមានលក្ខណៈពេលមួយបានកើតឡើងនៅសម័យសាវ័ក (ថ្ងៃនៃសាវ័ក) ដូចជាកិច្ចបម្រើរបស់សាវ័ក។

នៅថ្ងៃនៃក្រុមជំនុំ ការអធិប្បាយដែលជាផ្នែកចុងក្រោយនៃទំនាយ។ ព្រោះការប្រតិបត្តិនៃវត្ថុទាំងពីរគឺដូចគ្នា។ ដូចជាទំនាយដែលបានធ្វើឡើងសម្រាប់ការកសាងគុណធម៌ ការដាស់តឿន និងការលួងលោម , (១កូរិនថូស ១៤:៣) ហើយការអធិប្បាយក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ ក្នុងករណីរបស់ព្យាការីប៉ុណ្ណោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានមកដល់គាត់ដោយអរូបី ប៉ុន្តែក្នុងករណីជាអ្នកអធិប្បាយ គាត់ផ្ទាល់គួរតែចូលទៅកាន់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ពោលគឺអ្នកអធិប្បាយជាអ្នកគ្រប់គ្រងព្រះបន្ទូល។ គាត់គឺជាអ្នកដែលប្រព្រឹត្តព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកក្នុងក្រុមជំនុំដោយសាវ័ក និងព្យាការី។ (កូរិនថូសទី១ ៤:១-២ ទីត ១:៧) ម្យ៉ាងទៀត

សមាមាត្រទៅនឹងជំនឿរបស់យើង; អត្ថបទក្រិកនៃពាក្យនេះ (κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς Πίστεως) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺគួរនិយាយថា "ដោយការសន្និដ្ឋាននៃសេចក្តីជំនឿ"។ តើវាចង្អុលអ្វី? (១) មានន័យថា ហោរាគួរប្រតិបត្តិសកម្មភាពនៃទំនាយ ដើម្បីជួសជុលជំនឿរបស់ខ្លួន។ (Th. Zahn, dass Prophet in der Ausubung diseses Charisma das richtige Verhaaltnis zu dem Glauben, den er hat, bewahre und nicht daruber hinausgeht – Brief d. Paul. A, d. Romer, S. 544) ។ (២)

មានន័យថា កាលដែលលោកទាយ ដោយទាក់ទងនឹងជំនឿរបស់លោក។ (លូធើ) ការបកស្រាយនេះបានឃើញថាពាក្យ «សមាមាត្រ» មានន័យថា « ទំនាក់ទំនង» ឬអត្ថន័យស្រដៀងគ្នានេះ។ ពោលគឺ ប្រភេទនៃទំនាយមិនគួរយកកម្រិតដូចការគិតរបស់មនុស្ស ឬបទពិសោធន៍របស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែគួរតែយកលក្ខណៈអរូបីមកបង្ហាញជំនឿ ហើយក៏អាចទទួលបានដោយតែជំនឿដែរ។ (Vorlesung uber den Romerbrief pp 380-382) ។

ពាក្យ "ជំនឿ" នៅក្នុងឃ្លានេះមានអត្ថបទ "the" (τῆς) ដែលត្រូវបានគេហៅថា "សេចក្តីជំនឿ"។ "សេចក្តីជំនឿ" មិនមែនមានន័យថា ជំនឿផ្លូវចិត្តរបស់ព្យាការីខ្លួនឯងនោះទេ ប៉ុន្តែជាស្តង់ដារគោលដៅដូចជាជំនឿ។ (ប្រ្តជីដាណុស) 7 ប្រសិនបើការបម្រើ នៅក្នុងការបម្រើរបស់យើង; អ្នកដែលបង្រៀននៅក្នុងការបង្រៀនរបស់គាត់; នៅក្នុងមេរៀនទាំងនេះ អ្វីដែលត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នពិសេសហាក់ដូចជាត្រូវបានភ្ជាប់មកជាមួយ។ ប៉ុន្តែវាមានការប្រុងប្រយ័ត្ន។ ជាឧទាហរណ៍ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "បើបម្រើ ក្នុងការបម្រើរបស់យើង" ដែលមានន័យថា បុរសដែលត្រូវទទួលបន្ទុកបែបនេះ គួរតែស្មោះត្រង់នឹងរឿងរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមិនគួរជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ «អ្នកដែលបង្រៀន» គឺខុសពីព្យាការី។ ព្យាការីទទួលបានវិវរណៈពីព្រះជាចម្បង គឺដើម្បីប្រកាសវា ហើយ "អ្នកដែលបង្រៀន" បកស្រាយសេចក្តីពិតដែលហោរាប្រកាស ហើយប្រកាសវា។

8 អ្នកដែលដាស់តឿន គឺតាមការដាស់តឿនរបស់គាត់។ ការងារនៃមុខតំណែងនេះកើតឡើង ចលនានៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃមនសិការរបស់មនុស្ស និងអារម្មណ៍របស់គាត់។ នេះជាការងារដែលគ្រូគង្វាលគួរធ្វើឲ្យបានល្អដោយស្មោះត្រង់ ឧស្សាហ៍ព្យាយាម។

អ្នកដែលបរិច្ចាគដោយសប្បុរស; ពាក្យ "សប្បុរសធម៌" គឺជាពាក្យ hapolotes (ἁπλότης) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ភាពសាមញ្ញ។ បុគ្គលឲ្យអ្វីមួយដល់អ្នកឯាយនឹងមិនបរិសុទ្ធ ក្នុងហេតុដែលឲ្យទាន។ ឬធ្វើដោយងាយក្នុងចិត្តក្រអឺតក្រទម ឬគិតចង់យកមកវិញ ឬមានចិត្តគោរព។ សកម្មភាពមិនបរិសុទ្ធនៃការធ្វើទានបែបនេះ ធ្វើឲ្យតម្លៃនៃការទទួលទានធ្លាក់ចុះ។

អ្នកដែលដឹកនាំដោយខ្នះខ្នែង; អត្ថន័យនៃប្រភពដើមភាសានៃពាក្យ "អ្នកដែលដឹកនាំ" (προϊστάμενος) គឺ "អ្នកស្វែងរកដោយសប្បុរស" ឬ "អ្នកឧបត្ថម្ភ" អ្នកដែលដឹកនាំគួរតែមានសេចក្តីសប្បុរសក្នុងការបម្រើអ្នកដទៃ។ អ្នកដែលគ្រប់គ្រងម៉ាសមិនត្រូវទទួលបន្ទុកផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែគាត់ទទួលបន្ទុកមនុស្សជាច្រើន។ ការអង្គុយលើកៅអីខ្ពស់មិនមែនជាគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកដឹកនាំទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួលបន្ទុកទាំងអស់ជាគុណវុឌ្ឍិរបស់អ្នកដឹកនាំ។ ដូច្នេះ អ្នកទទួលបន្ទុកបេសកកម្មត្រូវតែឧស្សាហ៍ព្យាយាម។

បុគ្គលដែលប្រព្រឹត្តដោយមេត្តា ដោយចិត្តរីករាយ។ បុគ្គលជួយអ្នកដទៃយកតណ្ហាបណ្តោះអាសន្ន ក្នុងដំណើរដែលលោកលាតត្រដាងនូវអារម្មណ៍មិនគាប់ចិត្ត; វាផ្តល់នូវការថប់បារម្ភ និងភាពមិនស្រួលដល់ពួកគេ។ ការទន្ទឹងរង់ចាំយូរមកហើយ ដូចជាគាត់ជួយគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយផ្ទុយទៅវិញធ្វើឱ្យពួកគេមានភាពរអាក់រអួល វាមិនបង្កើតគុណធម៌ដល់គ្នាទៅវិញទៅមកទេ។ ចំពោះការបរាជ័យបែបនេះអាចកើតឡើងក្នុងគ្រប់គ្នាយ៉ាងងាយ សាវកបានកត់ត្រាទុកជាពិសេស។ សូមយោងទៅ II Cor 9:7 ។

៩ ចូរឲ្យសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ ស្អប់អ្វីដែលអាក្រក់; ប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលល្អ។

ការបង្រៀនជាច្រើនបែបនេះបង្ហាញនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ សូមមើល កូរិនថូ
សទី 2 6:1, ទី 1 1:5, ពេត្រុសទី 1 1:22 ។ «ស្អប់អ្វីដែលអាក្រក់; ប្រកាន់
ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលល្អ» ជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយមិនខុស
ឆ្គង។ ដូចយើងនិយាយថាយើងស្រឡាញ់អ្នកម្ខាងទៀត វាងាយស្រួលនឹង
ធ្វើបាបគាត់។ ស្នេហាបែបនេះមិនមែនជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមានតម្លៃ
នោះទេ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាផ្តល់ដំបូន្មានខ្លះដល់មនុស្សជាទី
ស្រឡាញ់ដែលប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ ហើយជួយគាត់។

១០ ចូរស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន។
លើកតម្កើងគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការបង្ហាញកិត្តិយស។ ដូចយើងបកប្រែ
ពាក្យនេះចេញពីអត្ថបទភាសាក្រិចដោយចំៗ វាគឺ «ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់
ជាបងប្អូន ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដោយបង្ហាញកិត្តិយស។
ធ្វើគ្នាជាមុន»។ ពាក្យ ស្រឡាញ់ជាបងប្អូន គឺជាភាសាក្រិកថា ភីឡាដេលពៀ
(φιλαθελφία) ។ "សេចក្តីស្រឡាញ់" នៅលើខខាងលើគឺស្របច្បាប់ នៅទី
នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាបងប្អូន (ἀγάπη = akape) គឺងប់ងល់ និងរួសរាយ
រាក់ទាក់។ យើងត្រូវតែមាន agape (ἀγάπη) ក៏ដូចជា piladelpia (
(φιλαθελφία) ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាមិត្តគឺ pilostolgoi (φιλόστοργοι)
ដែលក្នុងគ្រួសារតែមួយ មានន័យថា ស្រឡាញ់ឱ្យបានយូរ ដោយទាញ
ទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណ។ «លើកតម្កើងគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការបង្ហាញ
កិត្តិយស» យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីគោរពអ្នកដទៃជាមុនសិន។ បន្ទាប់
មកស្នេហានឹងត្រូវបន្ត។ ទោះបីជាយើងមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាល
ប្រសិនបើយើងធ្វើសកម្មភាពមិនសមរម្យជាញឹកញាប់ក៏ដោយ ក៏មិត្តភាព
ត្រូវបានបែកបាក់។ ហេតុនេះការផ្តល់កិត្តិយសដល់មិត្តជាយូរមកហើយ គឺ

ការពារសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សាដូចជញ្ជាំងប្រាសាទ។ សូមមើល ភីលីព 2:3 ។

១១ កុំខ្ជិលច្រអូសដោយចិត្តខ្នះខ្នែង ត្រូវមានចិត្តក្លៀវក្លា បម្រើព្រះអម្ចាស់។ ឃ្លានេះជាគំនិតមួយចំនួនដែលយើងគួរគិត។ (1) នៅទីនេះ ការឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងភាពខ្នះខ្នែងមិនមែនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទធ្វើសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់នៅក្នុងសកម្មភាពនិងអាជីវកម្មរបស់គាត់។ អំពើបាបទាំងអស់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការធំឡើងនៅក្នុងចិត្តទាំងអស់របស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូស។ ដើម្បីធ្វើបាបតិច គាត់គួរតែធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ (២) ពាក្យថា «ឧស្សាហ៍» មានន័យថា «ពុះកញ្ជ្រោល» ដែលជាស្ថានភាពនៃចិត្តមានចិត្ត។ ប៉ុន្តែ "ស្ថានភាពនៃស្មារតីពុះកញ្ជ្រោល" មិនមែនតែងតែជាស្ថានភាពនៃភាពតានតឹងផ្លូវចិត្តពិតប្រាកដនោះទេ។

ស្ថានភាពផ្លូវចិត្តដោយគ្មានការផ្អាកនាំឱ្យរលាកចេញពីរាងកាយនិងបេះដូងរបស់គាត់ឆាប់ៗនេះ។ វិញ្ញាណដែលពុះកញ្ជ្រោលបង្ហាញជាកន្លែងសម្រាកផ្លូវចិត្ត និងជីវសាស្ត្រ។ ការសម្រាកឲ្យបានត្រឹមត្រូវ មិនមែនជាការធ្វេសប្រហែស ឬមិនអើពើព្រោះការរៀបចំអំពើល្អនោះទេ។

នៅទីនេះ ពាក្យ "ព្រះអម្ចាស់" មានចំណុចផ្សេងគ្នានៅក្នុងសាត្រាស្លឹករឹត។ "ព្រះអម្ចាស់" (κυρίω) នៅក្នុងឃ្លានៃសាត្រាស្លឹករឹត X, A, B, L, P ។ ទីពីរជាកំហុសប៉ុន្តែ K. Barth បានយកវា។ ការជ្រើសរើសរឿងទីពីររបស់គាត់កើតចេញពីការពិតដែលថាវាអាចត្រឹមត្រូវតាមគំនិតទ្រឹស្តីរបស់គាត់។ គាត់បានបកស្រាយនៅឃ្លានៃសាត្រាស្លឹករឹតនេះដូចខាងក្រោម។ «ចូរបោះរូបកាយរបស់អ្នកទៅក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល និងបច្ចុប្បន្នកាល (អត្ថន័យនៃពេលវេលា) ទី

នោះជាការតាំងលំនៅ» (Romerbrief ទំព័រ 441-442) ។ នេះគឺជាការប៉ាន់ស្មានអត្ថិភាពដែលទ្រឹស្តីរិបត្តិអះអាងថាយើងមិនអាចទទួលយកបាន។

12 ចូរអរសប្បាយក្នុងសេចក្ដីសង្ឃឹម ចូរអត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្ដីវេទនា ចូរអធិស្ឋានឲ្យជាប់ជានិច្ច។

អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម។ ជាទូទៅគាត់មានសេចក្តីអំណរនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ដើម្បីចេញពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ប៉ុន្តែ ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក គាត់នឹកចាំពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃពិភពលោកមក ហើយអរសប្បាយ។ «ចូរអត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាក» ធ្វើឲ្យ«អរសប្បាយក្នុងសេចក្តីសង្ឃឹម» ដើម្បីនិយាយនៅខាងលើគឺអាចទៅរួច។ (៥:៣-៥) «ត្រូវអធិដ្ឋានឲ្យជាប់» ធ្វើឲ្យលទ្ធភាពនៃការ «អត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីវេទនា»។

13 រួមចំណែកដល់សេចក្តីត្រូវការរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយព្យាយាមបង្ហាញការរាក់ទាក់។ បន្ទាប់មក វាមានន័យថា ចំពោះការបៀតបៀន និងទុរ្ភិក្ស អ្នកជឿក្នុងភាពក្រីក្រ គួរតែត្រូវបានប្រព្រឹត្តដោយសប្បុរស។ ពាក្យថា "រួមចំណែក" (κοινωνοῦντες) មានន័យថា "ចែករំលែកដោយត្រឹមត្រូវ និងយុត្តិធម៌"។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែចែករំលែកទៅផ្នែកផ្សេងទៀតនូវទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់ពួកគេជាផ្នែកមួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ សាត្រាស្លឹករឹតជាក់លាក់មួយ (D, F, G, L) បង្ហាញថានៅទីនេះ ពាក្យ "តម្រូវការ" (χρείαις) ត្រូវបានសរសេរជា "ដើម្បីរំលឹក" (μνείαις) ។ ប៉ុន្តែសាត្រាស្លឹករឹតនៃ "តម្រូវការ" ត្រូវបានគាំទ្រដោយសាត្រាស្លឹករឹតខ្លាំង (A , A. B) ។ សាត្រាស្លឹករឹត "ដើម្បីរំលឹក" មានលទ្ធភាពនៃការកត់ត្រាកំហុស។ ពោលគឺការសរសេរនេះប្រហែលជាមិនមានកំហុសទេ ដោយសារទំនៀមទម្លាប់ធ្វើពិធីរំលឹកវិញ្ញាណក្ខន្ធអ្នកទុកចិត្តនៅពេលក្រោយ។

១៤ សូមប្រទានពរដល់អស់អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នក ប្រទានពរហើយកុំដាក់បណ្តាសាពួកគេ។

ដ្បិតដំណឹងល្អរបស់ព្រះបានវាយប្រហារអំពើបាបរបស់មនុស្ស ខណៈដែលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ការបៀតបៀនក៏កើតមានជាញឹកញាប់។ ដូច្នេះ ការបៀតបៀនគឺដូចជាការច្របូកច្របល់ដែលកើតឡើងនៅលើផ្លូវដែលព្រះគុណមកដល់។ វាស្ថិតនៅក្នុងប្រភេទនៃព្រះគុណ។ ទេ វាគឺជាព្រះគុណ។ អ្នកណាស៊ូទ្រាំដោយល្អ ហើយដើរទៅមុខ អ្នកនោះនឹងបានជូបន្ទរបស់ដែលគួរឲ្យរីករាយ ដូចជាបានទទួលផលនៃជីវិត។

សាវកប៉ុលបានចាប់ផ្តើមស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធ ស្រឡាញ់មនុស្សចម្លែក ហើយទីបំផុតគាត់បានមកដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសត្រូវ ។ ដូចជាស្នេហាឈានដល់ចំណុចកំពូលបណ្តើរៗ។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទស្អប់អំពើអាក្រក់របស់ខ្មាំងសត្រូវ ប៉ុន្តែពួកគេគួរព្រួយបារម្ភចំពោះព្រលឹងនៃសត្រូវ ហើយក៏គួរតែប្រទានពរដល់ពួកគេផងដែរ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរចងចាំនូវសំនៀងរបស់ Sr. William Tones ពោលគឺ

អ្នក, សំបកបូពាដើម្បីស្រឡាញ់សត្រូវរបស់អ្នក, ហើយបានខ្ចាត់ខ្ចាយដោយគុជដៃដែលនាំមកនូវវេទនា។ ឥតគិតថ្លៃដូចជាថ្មរបស់អ្នក ពីមោទនភាពដែលបង្ហាញជាមូលដ្ឋាន។ ស្រោបដោយត្បូងដែលនៅខាងអ្នក។ សម្គាល់កន្លែងដែលដើមឈើរបស់អ្នកផ្តល់រង្វាន់ដល់ផ្កាឈូកថ្មជាមួយនឹងទឹកផ្លែឈើ ឬផ្កាប្រទាលកន្ទុយក្រពើ។ ធម្មជាតិទាំងអស់ហៅខ្លាំង ៗ ។ ធ្វើតិចជាងព្យាបាលអ្នកវាយនិងអ្នកច្រណែនឲ្យពរ!

សងសឹកអំពើអាក្រក់ដោយអំពើអាក្រក់ វាជាអំពើអាក្រក់ ហើយធ្វើឲ្យកាន់តែអាក្រក់។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងពាក្យថា "ប្រទានពរ" គឺពីរដង

ដែលមានន័យថារចនាប័ទ្មទ្វេនេះសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតដែលថាយើងគួរតែប្រទានពរដល់សត្រូវ។

15 ចូរអរសប្បាយជាមួយនឹងអ្នកដែលត្រេកអរ ចូរយំជាមួយនឹងអ្នកដែលយំ។ នេះជាសីលនៃសេចក្តីមេត្តាករុណា ដែលខ្លួនមិនប្រតិបត្តិតាមតែប្រភេទសម្ភារៈនោះទេ។ អ្នកដែលស្រលាញ់ម្នាក់ទៀត បង្ហាញពីស្នេហាដ៏ក្តៅគគុក ដោយវិធីផ្សេង លើកលែងតែសម្ភារៈ ម្នាក់ទៀតមានអារម្មណ៍ហើយគាត់ក៏ទទួលបានភាពក្លាហានដ៏អស្ចារ្យផងដែរ។ (១) កាលណាយើងផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា នោះសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងកើនឡើង ហើយយើងអរព្រះគុណដល់ព្រះកាន់តែច្រើន។ (២) ជាពិសេសប្រសិនបើយើងចូលរួមក្នុងការគោរពប្រណិប័តន៍ព្រះ និងការអស្ចារ្យដោយសុចរិតរបស់អ្នកដទៃ នោះគឺជាសេចក្តីអំណរនៃខ្លួនយើង ហើយយើងក៏ទទួលបានរង្វាន់ពីព្រះផងដែរ។

១៦ ចូររស់នៅដោយសុខដុមរមនាជាមួយគ្នា។ តម្លៃរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យលើទេពកោសល្យរបស់គាត់ ប៉ុន្តែនៅលើព្រលឹងរបស់គាត់។ គ្មានមនុស្សណាដែលគ្មានព្រលឹង ហើយក៏គ្មានព្រលឹងដែលគ្មានបាបដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរគិតថាខ្លួនគាត់ជាមនុស្សសុចរិតឡើយ។ គាត់គួរតែដឹងថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបដូចគ្នាដែរ គាត់គួរតែព្យាយាមរួបរួមគ្នាជាមួយពួកគេ។

កុំក្រអឺតក្រទម ពាក្យនេះបង្រៀនវិធីដែលយកបេះដូងតែមួយ។ (១) ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា យើងមិនគួរមានសេចក្តីសង្ឃឹមខ្ពស់ ពោលគឺក្តីសង្ឃឹមដល់ឋានសួគ៌ (២) មិនមែនមានន័យថា យើងមិនគួរដឹងការពិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ មិនទាន់ដឹង ហើយមិនយូរប៉ុន្មានទេ (៣) វាមានន័យថាយើងមិនគួរ

ឋាន:ខ្ពស់ដែលពិភពលោកគិតនោះទេ។ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកអាចបម្រើ
នៅឋាន:ខ្ពស់តាមឆន្ទ:របស់ព្រះ។ (៤) ពាក្យមានន័យថា ចិត្ត និងចិត្តរបស់
យើង មិនគួរក្រអឺតក្រទមឡើយ ទោះបីយើងស្ថិតនៅលើមុខតំណែងណា
មួយក៏ដោយ។
ប៉ុន្តែនៅជាប់នឹងមនុស្សទាប។ សាន់ដេបាននិយាយថា "រាងកាយរបស់អ្នក
ដាក់ចូលទៅក្នុងកៅអីរបស់មនុស្សដែលមានទុក្ខ ហើយដើរជាមួយពួកគេ។
កុំបន្ទាបខ្លួនត្រឹមតែចិត្ត ជួយគេតាមពិត។ លាតដៃរបស់អ្នកទៅពួកគេ»។
ហើយម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយថា "ទោះបីជាមនុស្សពិតរស់នៅក្នុងក្រ
ណាត់ក៏ដោយ គាត់ដឹងថាវាជាព្រះគុណ។ ព្រោះគ្រឿងអលង្ការជាកំណប់
ក្នុងភក់។"
កុំមានប្រាជ្ញាក្នុងការមើលឃើញរបស់ខ្លួនឯង។» មិនអាស្រ័យលើព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែមានការស្ងួយប្រឌិតដែលជាគំនិតនៃការមិនជឿ។ នេះជា
គំនិតមិនជឿលើព្រះ តែជាគំនិតអាក្រក់ដែលជឿលើខ្លួនឯង។ អ្នកដែលជឿ
លើដំណឹងល្អគួរតែយកចរិតដូចកូនក្មេង។ នោះគឺគាត់គួរតែជឿលើព្រះតែ
មួយគត់ដែលទារកមិនពឹងលើខ្លួនគាត់ទេ តែទុកចិត្តលើតែឪពុកម្តាយ
ប៉ុណ្ណោះ។
១៧ កុំសងគុណអ្នកណាពីអំពើអាក្រក់ឡើយ គឺត្រូវគិតពិចារណាធ្វើអ្វីដែល
គួរឲ្យគោរពនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់។ នេះជាពាក្យមិនសងសឹក។ រួច
ហើយក្នុងករណីដែលខ្ញុំត្រូវបានគេធ្វើបាប យើងមិនគួរសងសឹកទេ ព្រោះ
(1) វាជាសកម្មភាពដែលកូនចៅរបស់ព្រះធ្វើតាមគោលការណ៍នៃសកម្មភាព
របស់ព្រះ។ មិនគួរធ្វើតាម។ ព្រះទ្រង់ស៊ូទ្រាំសូម្បីតែសត្រូវរបស់ទ្រង់ ហើយ
ប្រទានភ្លៀងដល់មនុស្សអាក្រក់ ហើយប្រទានពន្លឺ។ (២) អ្នកដែលសង

សត្រូវគឺមានតែព្រះ។ (៣) ពេលយើងសងសឹកចំពោះរឿងអយុត្តិធម៌ នោះយើងអាចលាតត្រដាងនូវសកម្មភាពជ្រុលហួសហេតុ។ យើងមិនមែនជាចៅក្រមសុចរិតដែលអាចសងសឹកបានត្រឹមត្រូវនោះទេ។ (៤) ការមិនសងសឹកសត្រូវគឺអាចក្លាយជាមធ្យោបាយដ៏មានតម្លៃមួយក្នុងការទប់ស្កាត់អំពើអាក្រក់។ (៥) កាលណាយើងមិនសងសឹកសត្រូវ យើងអាចបង្កើតសត្រូវជាមិត្តរបស់ខ្ញុំបាន។ (៦) អ្នកដែលធ្វើការសងសឹក បាត់បង់ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់។

«នៅពេលយើងទទួលការចំអករបស់ខ្មាំងសត្រូវថាជាភាពទន់ខ្លួន ប្រៀបដូចជាដុំថ្មបោះចោលក្នុងសំឡី» (ម៉ាថាយ ហេនរី) នៅក្នុងនោះ។

ករណី ខ្មាំងចាប់អារម្មណ៍ ឬមានអារម្មណ៍ថាអផ្សុក គាត់បោះបង់សកម្មភាពអាក្រក់របស់គាត់។

"ចូរគិតធ្វើនូវអ្វីដែលគួរឲ្យគោរពនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់" នោះមានន័យថា អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនត្រឹមតែសងសឹកសត្រូវប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់ក៏គួរតែគិតអំពីអ្វីដែលល្អសម្រាប់គាត់ផងដែរ ហើយរៀបចំវា។ វាមិនល្អគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការយកតែកម្រិតដែលយើងមិនសងសឹកសត្រូវ។ ត្រឹមកម្រិតបែបនេះ បេះដូងនៃការសងសឹកសត្រូវអាចនឹងនៅតែមាននៅក្នុងយើង។ បុរសដែលត្រូវភ្ជាប់នៅលើច្រាំងថ្មដ៏គ្រោះថ្នាក់ គាត់គួរតែព្យាយាមក្រោកពីខាងលើ ហើយក្រោកឈរឡើងលើកៅអីសុវត្ថិភាព។ គាត់មិនទទួលយកដូច្នេះហើយភ្ជាប់នៅលើច្រាំងថ្មចោទដ៏គ្រោះថ្នាក់វាងាយស្រួលក្នុងការទម្លាក់ចុះ។ យើងគួររៀបចំផែនការវិធីព្យាបាលសត្រូវរួចហើយ ដើម្បីកុំឲ្យសងសឹកសត្រូវ។ ត្រង់នេះ "ផ្តល់គំនិត" មានន័យថា ដើម្បីឱ្យប្រជាជនចាត់ទុកខ្ញុំជាសត្រូវរបស់គាត់ផងដែរ យើងគួរតែរៀបចំផ្តល់សេចក្តីល្អរួចហើយ។

អ្វីដែលមិនមានការរៀបចំគឺងាយនឹងបរាជ័យ តើធ្វើដូចម្តេចចំពោះមុខសត្រូវដោយមិនមានការរៀបចំ?

18 បើអាចធ្វើបាន អាស្រ័យទៅលើអ្នក ចូររស់នៅដោយសន្តិភាពជាមួយទាំងអស់គ្នា។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "បើអាច" (εἰ δυνατόν = eitunaton) យើងមានអត្ថន័យដែលយើងគួរគិត។ (១) ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា សន្សំលទ្ធភាពរបស់អ្នកធ្វើទេ តែគឺធ្វើលទ្ធភាពដោយលះបង់។ (២) ពាក្យនេះមានន័យថា ភាពសុខដុមតាមលក្ខខណ្ឌដែលព្យាយាមធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពក្នុងរដ្ឋមិនត្រូវងូតទឹកតាមសេចក្តីពិត។ ប៉ុល តែងតែតវ៉ានឹងប្រជាជន ដើម្បីបំបែកការពិត។ Hodge បាននិយាយថា "នៅក្នុងស្ថានភាពដែលរឿងធំជាងនេះមិនមានកំហុសទេយើងគួរតែព្យាយាមរក្សាសន្តិភាព" ។

ពាក្យ "លើអ្នក" (τὸ ἐξ ὑμῶν = toex humon) អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា "នៅក្នុងប្រភេទដែលអ្នកអាចទាក់ទង" ។ ដូច្នេះឃ្លានេះមានន័យថា កាលយើងព្យាយាមធ្វើឲ្យមានសន្តិភាព យើងគួរប្រើគ្រប់មធ្យោបាយដើម្បីធ្វើឲ្យមានសន្តិភាព បើយើងអាចធ្វើទៅបាន។ យើងក្នុងចំណុចនេះគួរតែចងចាំខ្លះៗ។ (១) កាលយើងបង្កើតសន្តិភាព បើមិនបានសម្រេច ព្រោះអ្នកដ៏ទៃមិនឆ្លើយតប ការទទួលខុសត្រូវមិនមែនជារបស់យើងទេ។ (២) ទោះបីយើងប្រព្រឹត្តតាមសីលធម៌របស់មនុស្សក៏ដោយ ប្រសិនបើសន្តិភាពត្រូវបានបំបែកចេញពីការអះអាងខុសពីអ្នកដ៏ទៃ ទម្លាយការពិតសំខាន់ៗ ការទទួលខុសត្រូវមិនមែនជារបស់យើងទេ។

ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងគួរតែព្យាយាមធ្វើឲ្យបានល្អបំផុត។ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព។ Rukins បាននិយាយថា "សន្តិភាពមិនកើតឡើងដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែត្រូវចេញពីជ័យជំនះ ដើម្បីយកឈ្នះលើអំពើបាប"។

ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា៖ «ចូរព្យាយាមដើម្បីសេចក្តីសុខសាន្តជាមួយនឹងមនុស្សគ្រប់គ្នា ហើយដើម្បីភាពបរិសុទ្ធដែលគ្មានអ្នកណានឹងឃើញព្រះអម្ចាស់ឡើយ។ "។ (ហេ. ១២:១៤) «ចង់រក្សាឯកភាពនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងចំណងនៃសន្តិភាព។ (អេភេសូរ ៤:៣)។

19 អត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះមិនទាក់ទងនឹងមនុស្សទេ ព្រោះកិច្ចការដើម្បីសងសឹកដល់ខ្មាំងសត្រូវ (ការងារនៃការផ្តល់រង្វាន់ដល់សេចក្តីល្អ និងការដាក់ទោសដល់មនុស្សអាក្រក់) គឺជាកិច្ចការរបស់អ្នកវិនិច្ឆ័យព្រះជាម្ចាស់។ នេះមិនមែនជារឿងដែលចាំមើលការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ខ្មាំងសត្រូវដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះទេ។

ជាទីស្រឡាញ់ នេះគឺជា akapetoi (ἀγαπητοί) ជាភាសាក្រិចដែលត្រូវបានកែសម្រួល វាជាការត្រឹមត្រូវក្នុងការនិយាយថា "មនុស្សជាទីស្រឡាញ់" ។ ការត្រូវបានស្រឡាញ់មានន័យថាអ្នកជឿទទួលបានការសង្គ្រោះដែលព្រះប្រទានឱ្យ។

កុំសងសឹកខ្លួនឯងឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវទុកវានៅក្នុងសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះចុះ ដ្បិតមានចែងទុកថា «ការសងសឹកជារបស់អញ អញនឹងសងវិញ នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា»។ ត្រង់នេះពាក្យ«ទុកឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះ» ត្រូវបានបកប្រែទៅជា«ផ្តល់កន្លែងដល់សេចក្តីក្រោធ»។ នោះគឺវាមានន័យថា បុរសនោះមិនគួរឈ្លានពានចូលទៅក្នុងអំណាចអធិបតេយ្យភាពនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះឡើយ។

20 ផ្ទុយទៅវិញ «ប្រសិនបើខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកឃ្លាន ចូរឲ្យចំណីវាទៅ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "ចំណី" គឺ psomize (ψώμιζε) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "ញុាំច្រើនដោយប្រុងប្រយ័ត្ន" ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទឲ្យអាហារ

ដល់អ្នកដែលខកចិត្តគួរឲ្យដោយប្រុងប្រយ័ត្នដោយសប្បុរស។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាបិស្សព Cranmer បានធ្វើឱ្យមនុស្សដើម្បីប្រតិបត្តិការងារអាក្រក់ជាមិត្តល្អរបស់គាត់។

ប្រសិនបើគាត់ស្រេក ចូរឱ្យគាត់ផឹក។ ពីព្រោះការធ្វើដូច្នេះ អ្នកនឹងយកដុំធ្យូងមកដុតលើក្បាលគាត់»។ នេះជាពាក្យដែលចេញពីសុភាសិត ២៥:២១, ២២។ បើយើងប្រព្រឹត្តចំពោះសត្រូវរបស់យើងដោយចិត្តសប្បុរស នោះខ្មាំងសត្រូវបានប្រែដូចជារលាយដោយភ្លើង ហើយអាចក្លាយជាមិត្តល្អបាន។

២១ កុំត្រូវឈ្នះដោយអំពើអាក្រក់ តែត្រូវឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីល្អ។

នៅទីនេះ យើងគួរតែប្រយ័ត្នប្រយោគថា "កុំយកឈ្នះដោយអំពើអាក្រក់"។ នៅទីនេះ "ដោយអំពើអាក្រក់" ប៉ុន្តែមិនមែន "ដោយមនុស្សអាក្រក់" ទេ។ នៅពេលដែលសត្រូវឈ្លានពានមកលើយើង ចិត្តរបស់យើងទទួលយកអារម្មណ៍នៃការសងសឹកនោះ គឺជាអំពើអាក្រក់។ បន្ទាប់មកយើងមិនគួរលេបយកអារម្មណ៍ ឬដើម្បីកាន់កាប់នោះទេ។ នៅពេលដែលយើងយកឈ្នះលើអារម្មណ៍ អំពើអាក្រក់របស់សត្រូវក៏ត្រូវបានកាត់បន្ថយផងដែរ។ សត្រូវអាចក្លាយជាបន្តិចម្តង ។ ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

ដើម្បីថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជារស់ បរិសុទ្ធ និងអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ដែលជាការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក។ (ខ ១) ខេបាត បានបកស្រាយខគម្ពីរនេះថា « ជាការពិតណាស់ យើងមានសំណង់ដ៏អស្ចារ្យដែលធ្វើដោយការភ័យខ្លាច និងញាប់ញ័រ ។ ប៉ុន្តែក្នុងកិច្ចការនេះគ្មានចំណុចណាដែលទាក់ទងនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះតាមឆន្ទៈរបស់យើង និងចំណុចរួបរួមគ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ។ » (Romerbrief ទំព័រ 417-418) ហើយគាត់

ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា « តង្វាយ (នោះគឺជាយញ្ញបូជា) មិនមែនជាសកម្មភាពរបស់មនុស្សដើម្បីសម្រេចព្រះហឫទ័យនៃព្រះឡើយ ។ ការលះបង់ខ្លួនវាគ្រាន់តែជាសកម្មភាពរបស់បុរសប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះជាព្រះយ៉ាងសាមញ្ញ ទោះបីជាមនុស្សថ្វាយយញ្ញបូជាច្រើនដល់ព្រះក៏ដោយ ព្រះមិនពាក់ព័ន្ធនឹងវានៅទីនោះទេ។ វាជារឿងល្ងង់ដែលគិតថាបន្ទាត់នៃខែឧសភាខ្លួនឯងជាចលនានៃកម្លាំងពលកម្ម ប៉ុន្តែវាគ្រាន់តែជាចលនាបាតុកម្មប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែកម្មករដើម្បីមានការតវ៉ាទៅនឹងការរើសអើងនៃដំណាក់កាល ។

នឹងចូលរួមនៅទីនោះ។ ដូចជាសកម្មភាពទាំងអស់នៃក្រមសីលធម៌ ផ្ទុយទៅវិញ សូម្បីតែសកម្មភាពសីលធម៌ដែលទាក់ទងក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ គឺជាបន្ទាត់នៃបាតុកម្មតែមួយគត់។ អ្វីដែលមនុស្សប្រុសទាំងអស់ធ្វើឬមិនសុទ្ធតែជាព័ត៌មានដើម្បីបង្ហាញសញ្ញា។ ទោះបីជាវាតែងតែជាប្រព័ន្ធក្នុងការសាងសង់នគរស្ថានសួគ៌ក៏ដោយ វាមិនមែនជានគររបស់ព្រះនិងប៉ម Babel ទេ។ នៅពេលដែលយើងថ្វាយរបស់ទាំងអស់ជាយញ្ញបូជាដល់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនផ្តល់តម្លៃដល់វា នោះមាន eschatology នៃពិភពលោក ការរស់ឡើងវិញនៃមនុស្សស្លាប់។" (Romerbrief, ទំព័រ 417) ប៉ុន្តែ K. Barth ឯកោខ្លាំងណាស់នៅក្នុងទំនាក់ទំនង។ ដល់ព្រះចេញពីមនុស្ស។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរ តើបទគម្ពីរមិនបង្ហាញថាព្រះបានប្រើបុរសជាអ្នកតំណាងរបស់គាត់ហើយបានសម្រេចបំណងរបស់គាត់ដោយមិនបរាជ័យឬ? ជាការពិតណាស់ យើងមិនឃើញថាកិច្ចការរបស់ព្រះនិងមនុស្សម្នាក់តែងតែត្រូវគ្នានោះទេ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាវាមានបរិមាណតិចតួចក៏ដោយ ក៏មានករណីពីរដែលត្រូវរួបរួមគ្នា។

ចូរអរសប្បាយក្នុងក្តីសង្ឃឹម ចូរអត់ធ្មត់ក្នុងសេចក្តីទុក្ខវេទនា ចូរអធិស្ឋានជានិច្ច។ (ខ ១២) ខេ. បាត បាននិយាយអំពីឃ្លានេះ « ត្រូវគេលួច មានដៃទទេ ដើម្បីជួបនឹងទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមាន គឺជាសេចក្តីសង្ឃឹម » ។ ( )

នេះជាការបកស្រាយដោយខុសគោលការណ៍ទ្រឹស្តីវិបត្តិ។ ក្តីសង្ឃឹមដែល K. Barth បានឃើញ គឺជាពាក្យខុសដែលសូម្បីតែ វិវរណៈ (បទគម្ពីរ) ដើម្បីឱ្យមានលក្ខណៈជាប្រវត្តិសាស្ត្រ គួរតែត្រូវបានដកហូត។ ចំពោះពាក្យថា "ត្រូវអធិដ្ឋានឲ្យជាប់ជានិច្ច" K. barth បាននិយាយដូចខាងក្រោមថា "នោះគឺ "ពាក្យ "អធិស្ឋានជានិច្ច" មិនមែនមានន័យថា ការអធិស្ឋានត្រូវបានដំឡើងក្នុងបរិមាណ ហើយដើម្បីអធិស្ឋានវាលម្អិតនោះទេ ប៉ុន្តែជាទិសដៅ ត្រូវបានដោះស្រាយយ៉ាងរឹងមាំ និងរក្សាទិសដៅ។ (Romerbrief p 443) ប៉ុន្តែនេះជាទ្រឹស្តីខុសក្នុងការបដិសេធថាការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿនឹងត្រូវអនុវត្តដោយសកម្មភាពជាក់ស្តែង។ នេះគឺជាទ្រឹស្តីដ៏ល្អមួយ។

ប្រទានពរដល់អ្នកដែលបៀតបៀនអ្នក; (ខ ១៤) ខេ បាត បានបកស្រាយឃ្លានេះដូចតទៅនេះ ពោលគឺ « អ្នកបៀតបៀនគឺជាសត្រូវរបស់ព្រះ និងទេវតារបស់ទ្រង់ ។ (Romerbriefer p444) ។ ការបកស្រាយរបស់ K Barth នេះកើតចេញពីគោលការណ៍គ្រាមភាសារបស់គាត់ គឺឯកអគ្គរដ្ឋទូតក្នុងន័យថាការប្រឆាំងទៅនឹងជំនឿរបស់យើង គឺអវិជ្ជមានចំពោះភាពវិជ្ជមានរបស់យើង។ ប៉ុន្តែ គម្ពីរមិនចាត់ទុកថាអ្នកបៀតបៀនជាទូតរបស់ព្រះទេ តែជាការប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ដូច្នេះ យើងអាចអត់ទោសអ្នកបៀតបៀនយើង ហើយឲ្យពរគេ ប៉ុន្តែវាជារឿងឥតប្រយោជន៍ដែលយើងស្វាគមន៍ក្នុងនាមជាមនុស្សសុចរិត ហើយឲ្យពរគាត់។ សូមមើល លក ៦:២៨ ។

កុំសងគុណអ្នកណាពីអំពើអាក្រក់ឡើយ គឺត្រូវគិតពិចារណាធ្វើអ្វីដែលគួរឲ្យ
គោរពនៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់។ (ខ ១៧)

លោក K. Barth បានបកស្រាយឃ្លានេះដូចតទៅថា "យើងគួរតែប្រព្រឹត្ត
ចំពោះអ្នកជិតខាងរបស់យើង ដែលយើងគួរតែអាចមើលឃើញ មិនមែនខ្លួន
គាត់ទេ នោះហើយជាសេចក្តីល្អ។ ដូចយើងឃើញម្ខាងទៀត បើយើងឃើញ
តែខ្លួនឯង នោះជាការសងគុណដោយអំពើអាក្រក់។ ពេលដែលយើង
ឃើញមនុស្សជាទីស្រលាញ់របស់យើង យើងមិនគួរមើលខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែគួរ
តែមើលឃើញផ្នែកអវិជ្ជមាន កុំធ្វើជាខ្លួនឯង។ ប្រសិនបើយើងមិនអាចធ្វើ
ដូច្នេះបាន វាគឺជាការសងអំពើអាក្រក់ជាមួយនឹងអំពើអាក្រក់ដល់ពួកគេ»។ (
Romerbrief pp 451-452) នេះគឺជាទស្សន:នៃជីវិតដើម្បីចេញពីអត្ថិភាព
និយម វាមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ ព្រះគម្ពីរចាត់ទុកមនុស្សប្រវត្តិសាស្ត្រថាជា
មនុស្សពិត។

កុំឈ្នះដោយអំពើអាក្រក់ តែត្រូវឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីល្អ។ (ខ ២១)
លោក K Barth បាននិយាយថា មានន័យថា តាមលក្ខណ:វិនិច្ឆ័យនៃខគម្ពីរ
នេះ ចលនានៃការកែទម្រង់ទាំងអស់ គឺជាការងារដើម្បីជំនះអំពើអាក្រក់ និង
ត្រូវលេបចូលដោយអំពើអាក្រក់។ គាត់បានចំអកឱ្យអ្នកកែទម្រង់ ហើយ
បាននិយាយថា "បុរសអាចទាមទារភាពសុចរិតដែលមានគោលបំណង
ប្រឆាំងនឹងបុរសផ្សេងទៀត។ ក្នុងនាមអ្នកដែលបង្កើតសិទ្ធិទាមទារវាប៉ះ
ពាល់ដល់អ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំង»។ (Romerbrief) 0 463) នេះគឺជាការបក
ស្រាយខុសដែលយើងមិនអាចទទួលយកបាន។ ដូចដែលយើងធ្វើតាមការ
អះអាងនោះ គ្មានអ្វីដែលបុរសនោះអាចធ្វើបានល្អនោះទេ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៣៩ ចូរថ្វាយរូបកាយជាយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម ១២:១)

បន្ទាប់ពីសាវកប៉ុលបាននិយាយថាការសង្គ្រោះរបស់អ្នកជឿគឺអស្ចារ្យយ៉ាងណានោះ គាត់បាននិយាយថាអ្វីជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ។ ជាដំបូង គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលពួកគេគួរអនុវត្តនៅចំពោះព្រះ។

យញ្ញបូជារស់ដែលថ្វាយដោយរូបកាយ មានន័យថាថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដល់ព្រះ។ រូបកាយរបស់យើងជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (១កូរិនថូស ៦:១៩-២០) យើងគួរតែបូជារូបកាយនេះថ្វាយព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ ទោះបីជាយើងគ្មានទេពកោសល្យអ្វីក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ប្រើយើងយ៉ាងមានតម្លៃ។ គ្រូ Moody ចង្អុលទៅរដ្ឋថា បុរសនោះត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះដូចតទៅ។ នោះគឺ (១) ទន់ខ្សោយ (ត្រូវបៀតបៀនព្រះអម្ចាស់) (២) ល្ងង់ (ជីវិតដើរតាមតែព្រះអម្ចាស់ ហាក់ដូចជាល្ងង់ដោយមើលឃើញពិភពលោក) (៣) បន្ទាបខ្លួន (៤)) ត្រូវគេមើលងាយ (មិនត្រូវលើកឡើងតាមលក្ខ

ណ:វិនិច្ឆ័យរបស់លោកីយ៍) (៥) ធ្វើអ្វីមិនបាន។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:
២៧-២៨) ទាំងនេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលបុរសថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះគួរធ្វើ។
ហើយម្នាក់ទៀតនិយាយពីអាកប្បកិរិយាដែលត្រូវថ្វាយគាត់ដល់ព្រះដូចត
ទៅ។ (1) អាកប្បកិរិយាដើម្បីក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នេះជាវិធី
ដើម្បីក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ (២) កិរិយាចុះទៅទាបសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។
នេះជាវិធីដែលត្រូវលើកឡើងនៅទីបំផុត។ (៣) ឥរិយាបទដែលត្រូវឲ្យដល់
លោក

ធម្មទេសនា ៤០ ចូរថ្វាយរូបកាយជាយញ្ញបូជារស់ (រ៉ូម ១២:១)

បន្ទាប់ពីសាវកប៉ុលបាននិយាយថាការសង្គ្រោះរបស់អ្នកជឿគឺអស្ចារ្យយ៉ាង
ណានោះ គាត់បាននិយាយថាអ្វីជាទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេ។ ជាដំបូង
គាត់បានបង្ហាញពីអ្វីដែលពួកគេគួរអនុវត្តនៅចំពោះព្រះ។
យញ្ញបូជារស់ដែលថ្វាយដោយរូបកាយ មានន័យថាថ្វាយខ្លួនខ្ញុំដល់ព្រះ។
រូបកាយរបស់យើងជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ (១កូរិនថូស ៦:១៩-២០) យើងគួរតែ
បូជារូបកាយនេះថ្វាយព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ ទោះបីជាយើងគ្មានទេព
កោសល្យអ្វីក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ព្រះជាម្ចាស់ប្រើ
យើងយ៉ាងមានតម្លៃ។ គ្រូ Moody ចង្អុលទៅរដ្ឋថា បុរសនោះត្រូវបានថ្វាយ
ដល់ព្រះដូចតទៅ។ នោះគឺ (១) ទន់ខ្សោយ (ត្រូវបៀតបៀនព្រះអម្ចាស់) (២)
ល្ងង់ (ជីវិតដើរតាមតែព្រះអម្ចាស់ ហាក់ដូចជាល្ងង់ដោយមើលឃើញពិភព
លោក) (៣) បន្ទាបខ្លួន (៤)) ត្រូវគេមើលងាយ (មិនត្រូវលើកឡើងតាមលក្ខ

ណ:រិនិច្ឆ័យរបស់លោកីយ៍) (៥) ធ្វើអ្វីមិនបាន។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:
២៧-២៨) ទាំងនេះគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលបុរសថ្វាយបង្គំចំពោះព្រះគួរធ្វើ។
ហើយម្ខាក់ទៀតនិយាយពីអាកប្បកិរិយាដែលត្រូវថ្វាយគាត់ដល់ព្រះដូចត
ទៅ។ (1) អាកប្បកិរិយាដើម្បីក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់។ នេះជាវិធី
ដើម្បីក្លាយជាអ្នកគ្រប់គ្រង។ (២) ឥរិយាបទចុះទាបសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។
នេះជាវិធីដែលត្រូវលើកឡើងនៅទីបំផុត។ (៣) ឥរិយាបទដែលត្រូវឲ្យដល់
លោកដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ បុរសដែលត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះជា
យញ្ញបូជារស់គួរតែស្រស់ស្អាតនៅក្នុងទង្វើនិងរូបរាងរបស់គាត់។ វាថាមិន
គួរហៅសូម្បីឈ្មោះក៏មិនសក្តិសមដែរ។ (អេភេសូរ ៥:៣) «... មិនត្រូវដាក់
ឈ្មោះក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាឡើយ» (អាយធី ៥:២២)។
មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកជឿគួរគោរពព្រះតាមរូបរាងរបស់គាត់។ កិច្ចការ
7:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ «នៅពេលនេះ លោកម៉ូសេបានកើតមក។ ហើយ
គាត់ស្អាតនៅចំពោះព្រះនេត្រព្រះ។ ហើយគាត់ត្រូវបានគេចិញ្ចឹមបីខែនៅ
ក្នុងផ្ទះឪពុករបស់គាត់" ។ តើអ្វីទៅជារូបបដិមាដ៏ស្រស់ស្អាតដូចព្រះទត
ឃើញ? វាត្រូវតែមានន័យថាភាពស្រស់ស្អាតនៃការលះបង់។ បុរសគួរយក
សម្រស់ដ៏សក្តិសមដែលព្រះទ្រង់សរសើរ ទោះជាខ្លួនមិនមានសោភ័ណភាព
ដែលមនុស្សសរសើរក៏ដោយ។ ដានីយ៉ែលយកតែបន្លែ និងទឹក រួចមុខគាត់
កាន់តែភ្លឺស្អាត ហើយយកសាច់ច្រើន។ (ដាន ១:១៥)។ នេះមិនមែនមាន
ន័យថាមុខដានីយ៉ែលធាត់ទេ ប៉ុន្តែមុខនេះភ្លឺជាងមុន។ Ecc 8:1 មាន
ប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកណាដូចអ្នកប្រាជ្ញ? ហើយអ្នកណាដឹងការបកស្រាយ
រឿងមួយ? ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សធ្វើឲ្យមុខភ្លឺ ហើយមុខរឹងក៏ប្រែប្រួល»។ នៅ
ពេលដែលយើងរស់នៅតាមការពិត (ប្រាជ្ញា) របស់ព្រះ រូបរាងរបស់យើងក៏

ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដែរ។ នេះជាអាថិកំបាំងដើម្បីធ្វើឱ្យមុខរបស់យើងស្រស់ស្អាត។ ប៉ុន្តែ មុខមនុស្សអាក្រក់មិនស្អាតនៅចំពោះព្រះឡើយ។ មុខរបស់មនុស្សអាក្រក់ប្រែទៅជារឹងមាំ (Pro 21:26) ដែលគ្មានសេចក្តីមេត្តាករុណា និងជារូបដ៏គួរឲ្យរីករាយ និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ សុភាសិត 10:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលព្រិចភ្នែកនាំឲ្យមានបញ្ហា ហើយមនុស្សល្ងីល្ងើនឹងមកដល់។

បំផ្លិចបំផ្លាញ", "ខ្វាក់ភ្នែក" មានន័យថា វាជាអាកប្បកិរិយាក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយអ្នកដទៃ មិនភ្លឺ និងត្រឹមត្រូវទេ ប៉ុន្តែជាមធ្យោបាយបញ្ឆោតអ្នកដទៃ។ សុភាសិត 17:24 ចែងថា៖ «ប្រាជ្ញាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញា តែភ្នែកមនុស្សល្ងង់នៅចុងផែនដី» នោះមានន័យថាគេមើលទៅគ្រប់ទាំងអស់ដោយចិត្តលោភ ឬក៏តាមចិត្តលោភ។ ការមើលឃើញដោយគំនិតភ័យខ្លាចដោយសារតែអំពើអាក្រក់របស់គាត់។ យើងគួររក្សាភាពគោរពព្រះដោយមិនបង្ហាញមុខអាក្រក់បែបនេះ សូម្បីតែរូបរាងរបស់យើងក៏ដោយ។

យើងយល់ខុសថាយើងអាចយកការផ្សាយដំណឹងល្អដោយប្រើម៉ាស៊ីនដោយមិនប្រើរូបកាយរបស់យើងក្នុងសម័យបច្ចេកវិទ្យា។ ក្នុងសម័យនោះក៏ដូចសម័យដើម ព្រះទ្រង់មិនសព្វព្រះហឫទ័យនឹងគ្រឿងយញ្ញបូជាទេ តែទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងការថ្វាយបុគ្គល។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា «ថ្វាយយញ្ញបូជាដែលមានជីវិត»។ នៅប្រទេសខ្លះអ្នកជឿមិនបានទៅថ្វាយបង្គំទេ ប៉ុន្តែបានជំនួសការថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់នៅផ្ទះរបស់ពួកគេ ដោយស្តាប់ធម្មទេសនាតាមរយៈវិទ្យុ។ វាមិនមែនជាការថ្វាយបង្គំដ៏សក្តិសមនោះទេ។

ធម្មទេសនា ៥១ បេសកកម្មពីរនៃអ្នកប្រោសលោះ (រ៉ូម 12:1-2)

តើវាមានន័យយ៉ាងណាដែលថាបុរសនោះត្រូវបានលោះ? បុរសមានតម្លៃជាងពិភពលោក។ ហេតុអ្វីបានជាតម្លៃរបស់មនុស្សមានតម្លៃ? ព្រោះមនុស្សមានរបស់ខុសពីសត្វ។ចំណុចដែលគាត់មានតម្លៃជាងសត្វគឺភាពបរិសុទ្ធដើម្បីថ្វាយបង្គំព្រះ។ ប៉ុន្តែភាពបរិសុទ្ធត្រូវបានបំបែកចេញដោយអំពើបាបនោះគឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្ស។ ឥឡូវនេះ ព្រះត្រូវការកិច្ចការថ្មីដែលព្រះសន្យាដើម្បីស្តារភាពបរិសុទ្ធឡើងវិញ។ កិច្ចការថ្មីនេះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលព្រះបានជំនួសអំពើបាបរបស់មនុស្សដោយឈាមរបស់កូនប្រុសរបស់គាត់ ហើយបានសង្គ្រោះពួកគេ។ លើកលែងតែព្រះលោហិតរបស់ព្រះរាជបុត្រារបស់ព្រះ អ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចបង់ថ្លៃលោះនៃអំពើបាបបានទេ។ ប្រសិនបើព្រះអាចជំនួសអំពើបាបរបស់មនុស្សជាមួយនឹងរបស់ផ្សេងទៀត គាត់អាចផ្តល់សូម្បីតែមាសដ៏អស្ចារ្យដូចជាពិភពលោក។ ប៉ុន្តែប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបមិនអាចជំនួសដោយអំពើបែបនេះបានទេ។ ដូច្នេះ

ទំនុកតម្កើង ៤៩:៧-៨ ចែងថា «គ្មានអ្នកណាអាចលោះអ្នកផ្សេង ឬឲ្យដល់ព្រះនូវតម្លៃជីវិតរបស់ខ្លួនឡើយ ដ្បិតតម្លៃលោះនៃជីវិតរបស់គេមានតម្លៃថ្លៃ ហើយមិនអាចគ្រប់គ្រាន់បានឡើយ»។ ដូច្នេះ ជាតម្លៃធួនរបស់យើង ព្រះមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការថ្វាយកូនប្រុសបង្កើតរបស់លោកបានឡើយ។ កិច្ចការនេះ គឺជាផែនការដែលព្រះជាម្ចាស់បានរៀបចំផែនការសេដ្ឋកិច្ច មុនពេលភាពអស់កល្បជានិច្ច ព្យាករណ៍នៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ហើយទីបំផុតបានសម្រេចវានៅក្នុងថ្ងៃនៃព្រះគ្រីស្ទថ្មី។

សក្ខីកម្ម។ បុរសដែលត្រូវដង្វាយធួនយ៉ាងមានតម្លៃមានបេសកកម្មពីរដូចតទៅ។

1. បេសកកម្មរបស់បូជាចារ្យ (ខ ១)

បូជាចារ្យមានតម្លៃ។ ត្បិតតំណែងនេះជាតួនាទីបម្រើព្រះ វាមានតម្លៃមិនអាចនិយាយបាន។ នៅពេលដែលបុរសបម្រើអារក្ស គាត់បានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅដែលគ្មានបាត ខណៈគាត់បម្រើខ្លួនឯង គាត់មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីត្រូវទម្លាក់ចូលទៅក្នុងកន្លែងដែលអារក្សទៅដូចជាអ្នកបះបោរ។ ប៉ុន្តែការបម្រើព្រះគឺជាសុភមង្គលបំផុតក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើ។ គាត់អាចក្លាយជាពរជ័យដល់មនុស្សគ្រប់រូប។ ព្រោះគាត់ជាសរីរាង្គនៃពរជ័យ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គាត់ក្រោកឈរឡើងដើម្បីបញ្ជាឱ្យក្លាយជាដង្វាយរបស់ព្រះដល់អ្វីៗទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងមនុស្សជាតិទាំងអស់។ បញ្ជារបស់គាត់ដូចជារឿងបែបនេះត្រូវបានសម្គាល់ដោយព្រះ និងច្បាប់សកល។

ប៉ុន្តែគាត់គួរតែលះបង់រាងកាយរបស់គាត់ដើម្បីថ្វាយដល់ព្រះដើម្បីឱ្យមានសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណនិងអនុវត្តបេសកកម្មដ៏អស្ចារ្យនេះ។ នៅក្នុងខគម្ពីរ 1 បាននិយាយថា "" ។ យើងគួរតែផ្តល់រូបកាយរបស់យើងដល់វត្ថុ

ដែលយើងអាចផ្តល់ជូន។ ពេលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើងជាប្រាក់ យើងក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើប្រាក់។ វាមានន័យថាមានឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់មួយពាន់។ ហើយនៅពេលដែលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើងទៅកាន់ពិភពលោក នោះយើងក្លាយជាអ្នកបំពើរបស់ពិភពលោក ហើយយើងនឹងដើរជាមួយនឹងជោគវាសនានៃពិភពលោក។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងថ្វាយរូបកាយរបស់យើងដល់ព្រះ នោះយើងក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកយើងរីករាយនឹងជីវិតដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះជារៀងរហូត។

2. បេសកកម្មរបស់ហោរា។ (ខ២)

អ្នកជឿទទួលបានការផ្លាស់ប្តូរបុគ្គលិកលក្ខណៈ ហើយស្គាល់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយបង្រៀនវាដល់អ្នកដទៃ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់ដូចជាហោរា។ ហោរាមិនដើរតាមលោកីយ៍ទេ តែបង្រៀនដល់ពិភពលោកយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ពីព្រោះពិភពលោកនេះជានគរនៃអំពើបាប ហើយក៏ជាពិភពលោកដែលត្រូវបំផ្លាញ។ គាត់គួរតែក្លាយជាពន្លឺ និងអំបិល ដើម្បីអាចបន្ទោសពិភពលោកបាន។ ពិភពលោកនេះតែងតែប្រឆាំងនឹងជំនឿរបស់យើង។ មនុស្សជំនាន់ថ្មីក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ។ អរិយធម៌សហសម័យ គឺអរិយធម៌នៃវិបត្តិ។ វាជាអារ្យធម៌មេកានិក ប៉ុន្តែមិនមែនជាអរិយធម៌ដែលផ្តោតលើបុគ្គលិកលក្ខណៈនោះទេ។

វាមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់សម័យទំនើបដែលផ្តោតលើការអភិវឌ្ឍអាវុធសម្លាប់ និងនៅលើនិន្នាការផ្តោតលើល្បឿន។ ដោយសារតែពិភពលោកគិតថាល្បឿនគឺជាបញ្ហាដំបូងនៅក្នុងជីវិតរាងកាយ វាជាការខុសដែលអ្នកជឿធ្វើឱ្យពេលវេលានៃសេចក្តីជំនឿមានរយៈពេលខ្លី។ យើងគួរចំណាយពេលដើម្បីបរិសុទ្ធ។ (2) សម្រាប់សម័យទំនើបគឺជាពេលវេលាផ្សាយពាណិជ្ជកម្ម,

ខាងលើទាំងអស់, វាគឺជាគ្រោះថ្នាក់ដែលវាអភិវឌ្ឍការសប្បាយ។ វាជំរុញឱ្យមានសេរីភាពគ្មានដែនកំណត់នៃសកម្មភាពផ្លូវភេទ និងទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទ។ ក្នុងការពុករលួយក្នុងថ្ងៃនេះ ពួកបរិសុទ្ធគួរតែកើតឡើង ចលនានៃការអធិស្ឋាន ចលនានៃការប្រែចិត្ត និងចលនាដើម្បីរក្សានៅលើ
បទបញ្ជាលើសពីនោះ។ (៣) មិនត្រឹមតែថា សង្គមយើងសម័យនេះ មានទំនោរទៅរដ្ឋ មិនដឹងពីដែនកំណត់នៃសេរីភាពនោះទេ យ៉ាងប្រាកដ។ សព្វថ្ងៃនេះ ក្រុមយុវជនកូរ៉េបានទទួលឥទ្ធិពលពីសេរីភាពរបស់អឺរ៉ុប និងអាមេរិក ហើយបានព្យាយាមធ្វើតាមពួកគេដោយមិនចេះទប់ចិត្ត។ សេរីភាពក៏មានជួរក្រុមប្រឹក្សាដែរ ប៉ុន្តែយុវជនកូរ៉េដើរតាមដោយគ្មានការគ្រប់គ្រង។ នេះគឺជាជំងឺដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ លទ្ធផលដែលគេធ្វើតាមគេដោយមិនចេះទប់ចិត្ត ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះនឹងមកជាប្រាកដ។ ចំពោះក្រុមយុវជនកូរ៉េដែលធ្លាក់ចូលក្នុងសម័យអន្តរកាល តើយើងអាចប្រកាសដំណឹងល្អដោយរបៀបណា? តើទំនួលខុសត្រូវគ្រីស្ទានគួរទទួលខុសត្រូវយ៉ាងណា? ចំពោះបញ្ហានេះ អ្នកជឿគួរប្រតិបត្តិបេសកកម្មរបស់ព្យាការី ហើយក្លាយជាអ្នកបម្រើនៃសេចក្តីសុចរិត។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៤២ នៃសាមគ្គីភាពនៃក្រុមជំនុំ (រ៉ូម ១២:៣-៨)

ប៉ុលបានបង្រៀនពីរបៀបដែលពួកគ្រីស្ទានអាចរួបរួមគ្នាយ៉ាងខ្លាំង។ មានដូចខាងក្រោម។

អ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរតែដឹងពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់។ (ខ៣)

ដោយសារអ្នកជឿមិនស្គាល់ខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវ វារារាំងការរួបរួមរបស់ក្រុមជំនុំ។ ដោយសារមនុស្សមិនគ្រប់គ្រងតំណែងក្នុងក្រុមជំនុំ វាជារឿងគួរឲ្យអស់សំណើចដូចជ្រូកមួយក្បាលត្រូវបានព្យួរកលើចិញ្ចៀនមាសនៅច្រមុះ។ ក្នុងជីវិតសហគមន៍យើងបរាជ័យដោយសារយើងវាយតម្លៃគាត់ខ្លាំងពេក។

កីឡាករហែលទឹកជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ដែលបានឆ្លងកាត់មហាសមុទ្រនៃទីក្រុង Dover ដោយហែលទឹក នៅថ្ងៃមួយគាត់បានអះអាងដោយការហែលទឹកដើម្បីឆ្លងទឹកនៃទឹកធ្លាក់ Niagara ហើយព្យាយាមធ្វើវា ទីបំផុតគាត់បានស្លាប់។

គាត់គួរតែចាត់ទុកជារូបកាយតែមួយ ហើយជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ (4-5)

ជំនួយទៅវិញទៅមកគឺជាវិធីសាស្ត្រដ៏មានតម្លៃបំផុតនៅក្នុងជីវិតសហគមន៍។ ព្រះបានបង្កើតមនុស្សខុសពីគេ ដើម្បីលើកតម្កើងពីពួកគេ។ Francis បាននិយាយថា "យើងរាល់គ្នាគឺជា "កញ្ចក់របស់ព្រះគ្រីស្ទ" វាមិនអីទេ។ បុរសដែលយើងឃើញ ទោះបីគាត់គ្មានសង្ឃឹមបន្ទាប់ពីគាត់រកឃើញផ្លូវត្រូវក៏គាត់អាចក្លាយជាបុរសដែលមានប្រយោជន៍យ៉ាងខ្លាំងដែរ។ ក្នុងនាមជាគ្រូបង្រៀន Moody ធ្លាប់រៀននៅសាលាបឋមសិក្សា គាត់ត្រូវបានគេមើលឃើញថាគាត់មានសង្ឃឹមយ៉ាងខ្លាំងដោយគ្រូរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់បានក្លាយជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អដ៏មានប្រយោជន៍។ ហើយយើងគួរប្រើទេពកោសល្យនិងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់យើងដើម្បីបម្រើអ្នកដទៃសម្រាប់ព្រះ។ បន្ទាប់មកវាគឺជាពរជ័យសម្រាប់យើង។ Gustave Morel បាននិយាយថា "ការលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះធ្វើឱ្យយើងមានសេចក្តីអំណរពីស្ថានសួគ៌" គាត់គួរតែអនុវត្តបេសកកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ (6-7) ក្នុងការបម្រើក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ ដូចជាយើងមិនប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ វាប៉ះពាល់ដល់ក្រុមជំនុំ ដូច្នេះកាលដែលយើងធ្វើការល្អ អ្វីដែលយើងប្រុងប្រយ័ត្នគឺការជ្រើសរើសវិធីដ៏ត្រឹមត្រូវ។ មានគ្រូគង្វាលជាច្រើនដែលបានព្យាយាមបម្រើអ្នកដ៏ទៃ ប៉ុន្តែគាត់បានបម្រើ បង្រៀនអ្នកដ៏ទៃ ប៉ុន្តែគាត់បង្រៀនខុស ហើយគាត់លួងលោមអ្នកដ៏ទៃវិញ គាត់ធ្វើបាបពួកគេ... នេះជាបញ្ហាសោកសៅ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៣ ទិដ្ឋភាពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (រ៉ូម ១២:៩-១១)

ចូរយើងស្រឡាញ់ដោយស្មោះត្រង់។

យើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីបម្រើយើង ប៉ុន្តែមិនលះបង់ខ្លួនដើម្បីអ្នកដទៃ។ ពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់នឹងសួរយើងនឹងមិនមែនជាសំណួរថា « តើអ្នកបានធ្វើអ្វីសម្រាប់ខ្លួនអ្នក? ប៉ុន្តែសំណួរនឹងកើតឡើងថា "តើអ្នកបានធ្វើអ្វីឱ្យអ្នកដទៃ?" វាសំខាន់ណាស់ក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។ យើងមិនគួរធ្វើពុតជាដោយបិទភ្នែកឡើយ។ យើងគួរព្យាយាមធ្វើដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីស៊ូទ្រាំនឹងការវិនិច្ឆ័យចំពោះបញ្ហានេះ។

តើអ្វីទៅជាសកម្មភាពជាក់ស្តែងដើម្បីប្រតិបត្តិស្នេហា? បទគម្ពីរចែងអំពីផ្នែកជាច្រើនចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់។ (១) សេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីរំដោះមនុស្សវេទនា។ (២) ការស្រឡាញ់ស្រឡាញ់មនុស្សទាំងអស់ (៣) ការស្រឡាញ់ស្រឡាញ់សត្រូវ។ យើងតែងតែគិតខ្លីអំពីរឿងទាំងបីនេះ។ ពេលនោះ យើងនឹងមានការខកចិត្តទេ យើងអាចព្យាយាមចាប់យកចំណង់

ចំណូលចិត្តដោយការប្រែចិត្តពីបញ្ហាខ្លីៗនៅក្នុងខ្លួនយើង ហើយយើងក៏អាច
អធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេផងដែរ។ លូសើរបាននិយាយថា « អ្វីដែលយើង
អធិស្ឋានសម្រាប់អ្នកដទៃមានតម្លៃជាងអ្វីដែលយើងប្រតិបត្តិការងារល្អផ្សេង
ទៀត » ។ នេះមានន័យថាលើសពីនេះទៅទៀតគឺដើម្បីអធិស្ឋានជាសេចក្តី
ស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យបំផុត។
ចូរយើងស្អប់អំពើអាក្រក់ ហើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើល្អ។
នៅទីនេះ ពាក្យក្រិក "ស្អប់" (ἀποστυγοῦντες)" មានន័យថាស្អប់ខ្លាំងបំផុត។
ពោលគឺវាចង្អុលបង្ហាញថារបស់អាក្រក់គួរទុកឲ្យឆ្ងាយដូចជាគួរឲ្យខ្លាច។
(ថ្ងៃអាទិត្យ) ទោះបីជាយើងស្អប់អំពើអាក្រក់ដោយពាក្យរបស់យើងក៏ដោយ
យើងស្រឡាញ់អំពើអាក្រក់ ហើយយើងត្រូវបានល្បួងដោយវាខ្លាំងណាស់។
ហេព្រើរ 12:4 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «នៅក្នុងការតស៊ូប្រឆាំងនឹងអំពើបាប
អ្នកមិនទាន់បានតស៊ូរហូតដល់បង្ហូរឈាមរបស់អ្នកទេ»។ លោក John
Bunyan បាននិយាយថា "ការបំបែកព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរគឺដូចជារឿងដែល
កងទ័ពរាប់ពាន់នាក់វាយប្រហារមកលើយើង" ។
ចូរស្រឡាញ់បងប្អូននិងប៉ះពាល់គ្នាទៅវិញទៅមក។
នេះជាផ្នែកម្ខាងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ នេះមានន័យថា ចរិតនៃសេចក្តី
ស្រឡាញ់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសប្បុរស។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ
ដែលយើងស្រលាញ់ជាទូទៅ។ យើងគួរតែស្រឡាញ់គ្នាយ៉ាងពេញទំហឹង។
នៅកន្លែងដែលចលនាដ៏អស្ចារ្យបានកើតឡើង ស្មូហាមិត្តភាពបានផ្លាស់ប្តូរ
រួចទៅហើយនៅក្នុងផ្នែខាងក្រោយ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សអស្ចារ្យក្នុងពេល
ធ្វើកំណែទម្រង់ Calvin និង Melanchthon បានរាប់អានគ្នារហូតដល់ទីបញ្ចប់។ សម្រាប់ Oeclampadius ស្រឡាញ់ Zwingli ខ្លាំងណាស់បន្ទាប់ពីគាត់

បានស្តាប់របាយការណ៍របស់ Zwingli បានស្លាប់ ដោយសារបេះដូងរបស់គាត់រងគ្រោះថ្នាក់ គាត់បានទទួលជំងឺ ហើយទីបំផុតបានស្លាប់។

ចូរយើងគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក។

អ្នកជឿគួរគោរពអ្នកដទៃ ដោយមានចិត្តដែលខ្លួនចាត់ទុកអ្នកដទៃល្អជាងខ្ញុំ។ (ភី. ២:៣) នេះជាអាកប្បកិរិយាគួរសមដោយស្មោះ។ ស្នេហាមិនប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យ។ (១កូរិនថូស ១៣:៥) សេចក្តីស្រឡាញ់ពិតមិនមានសហគមន៍ដែលមិនសមរម្យទេ។ ដោយសារគ្រួសារមិនមានអាកប្បកិរិយាគួរសម គ្មានសេចក្តីស្រលាញ់រវាងគ្រួសារ និងគ្រួសារ ព្រោះកូនរក្សាជំហររបស់កូន ហើយឪពុកម្តាយរក្សាភាពថ្លៃថ្នូរដូចឪពុកម្តាយ សេចក្តីស្រលាញ់រវាងឪពុកម្តាយ និងឪពុកម្តាយ។ កុមារក៏ត្រូវបានទ្រទ្រង់ផងដែរ។ ហើយរវាងមិត្តនិងមិត្តគឺយកចិត្តគោរពគ្នាទៅវិញទៅមកទើបអាចស្រឡាញ់គ្នាបាន។

ធម្មទេសនា ៥៤ គុណធម៌សំខាន់ពីរដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់ (រ៉ូម 12:11)

ត្រូវឧស្សាហ៍ព្យាយាម

ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមមានធាតុជាច្រើន។ នោះគឺវាមិនពន្យារពេលអ្វីដែលគាត់គួរធ្វើហើយធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់។

កុំពន្យារពេលអ្វីដែលអ្នកគួរធ្វើ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបង្រៀនកុំឲ្យពន្យារការទទួលខុសត្រូវនិងកាតព្វកិច្ចក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃទៅថ្ងៃផ្សេង។ សុភាសិត ២៧:១ ចែងថា៖ «កុំអួតអំពីថ្ងៃស្អែក!

ព្រោះអ្នកមិនដឹងថាថ្ងៃណាអាចនាំមកនូវអ្វីឡើយ»។

ធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់។ ទោះជាអ្នកជឿមានមុខរបរណាក៏ដោយ គាត់គួរតែបម្រើព្រះយេហូវ៉ាតាមរយៈការងារនោះ។ គាត់គួរតែប្រើប្រាក់ចំណូលរបស់គាត់សម្រាប់ការងាររបស់ព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់មក ដោយសារគោលបំណងនៃការងារគឺថ្លៃថ្នូរ ទោះបីជាគាត់ធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់ក៏ដោយ គាត់មិនមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់ឡើយ។ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរតែធ្វើការជាបន្តបន្ទាប់។

ធីម៉ូថេទី 2 4:2 បាននិយាយថា "សូមប្រកាសព្រះបន្ទូល។ ត្រៀមខ្លួននៅក្នុងរដូវកាលនិងក្រៅរដូវកាល; ស្តីបន្ទោស ស្តីបន្ទោស និងដាស់តឿន ដោយអត់ធ្មត់ និងបង្រៀន»។ អ្វីដែលអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អគួរធ្វើគឺការសិក្សាពាក្យ ការអធិស្ឋាន និងការផ្សាយដំណឹងល្អ។ យើងមិនអាចនិយាយថាហាត់ទេ ព្រោះយើងតែងតែធ្វើកិច្ចការបីយ៉ាង។ ដោយសារការសិក្សាព្រះបន្ទូល និងការអធិស្ឋានជាពេលវេលាដែលយើងចូលទៅក្នុងទ្រូងរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយការផ្សាយដំណឹងល្អគឺជាការងារដែលសហការជាមួយព្រះអម្ចាស់ យើងអាចធ្វើដោយអំណរ។ Tagi ដែលជាពួកបរិសុទ្ធនៅទ្វីបអាហ្វ្រិក ជាអ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ ដើម្បីធ្វើការដោយមិនឈប់ឈរ។ ស្តង់ដាររបស់គាត់គឺថា គ្មានថ្ងៃណាដែលគ្មានទីបន្ទាល់ផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទឡើយ។ នៅថ្ងៃមួយ គាត់ឈឺ ហើយដេកលើគ្រែ គាត់មិនអាចផ្សាយដំណឹងល្អបានទេ។ បន្ទាប់មក គាត់ព្រួយបារម្ភអំពីរឿងនោះ ហើយអធិស្ឋានទៅព្រះយេហូវ៉ា។ ពេលនោះមានភ្លៀងធ្លាក់ អ្នកដែលដើរកាត់ផ្លូវគេចពីភ្លៀងចូលផ្ទះគាត់។ បន្ទាប់មក គាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អ។ ដល់ពួកគេ។

ចូរយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត។

តណ្ហាគឺល្អ ប៉ុន្តែតណ្ហាដែលលង់ខ្លៅមាន។ គម្ពីរហោមប្រាម។ រ៉ូម ១០:២ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតខ្ញុំធ្វើជាសាក្សីឲ្យគេថា ពួកគេមានចិត្តខ្នះខ្នែងចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនតាមចំណេះទេ»។ តើអ្វីទៅជាចិត្តស្មោះត្រង់? វាគឺជាអត្ថន័យនៃអត្ថបទក្រិក (τῷ Πνεύματι ζέοντες) ដែលចង្អុលទៅការពុះកញ្ជ្រោលនៃព្រះវិញ្ញាណដែលត្រូវពុះក្នុងចិត្ត។ វាផ្ទុយពីភាពត្រជាក់។ អ្នកជឿគ្រីស្ទានមិនគួរត្រជាក់នៅក្នុងចិត្តទេ។ ដោយសារគាត់មានកំដៅខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងចិត្ត មនុស្សដែលទាក់ទងទៅគាត់បានទទួលព្រះគុណ។ ផ្នែកដែលក្រុម

ជំនុំរបស់យើងទទួលបានព្រះគុណគឺជាពេលដែលកំដៅខាងវិញ្ញាណបាន
កើតឡើងក្នុងខ្លួនយើង។ Whiteside ដែលរស់នៅ Pittsburgh នៅអាមេរិក
បានអធិស្ឋានច្រើន។ ជាលទ្ធផល កំដៅខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបាន
លើកឡើង គាត់ទទួលបានចិត្តមេត្តាចំពោះមនុស្ស ដូច្នេះគាត់បានដាក់
មនុស្សទាំងអស់ក្នុងពិភពលោកនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយគិតអំពីពួកគេ
ហើយទទួលយកជីវិតនៃការថប់បារម្ភ។ក្នុងនាមជាមនុស្សដែលទាក់ទង
Blumhardt ដែលជាអ្នកជឿរបស់អាល្លឺម៉ង់មានអារម្មណ៍ថាមានសន្តិភាព។
គាត់មានកំដៅខាងវិញ្ញាណ។ នេះជាព្រះគុណនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បី
បម្រុង ជាលទ្ធផលដែលគាត់បានអធិស្ឋានច្រើន ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៥ ចូរយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់ (រ៉ូម ១២:១១)

កាលដែលបុរសបម្រើខ្លួនឯង គាត់តែងតែរងទុក្ខ ហើយមិនសប្បាយចិត្តឡើយ។ ព្រោះអ្វីៗមិនបានជួយគាត់ទេ គឺមានតែមនុស្សម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលរស់ដើម្បីគាត់ គឺប្រឆាំងនឹងការពិត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលដែលបុរសនោះបម្រើអារក្ស គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីរងទុក្ខ។ ទំនុកតម្កើង ១៦:៤ មានប្រសាសន៍ថា «ទុក្ខព្រួយរបស់អស់អ្នកដែលរត់តាមព្រះដទៃនឹងកើនឡើង»។ វិធីសាស្ត្រដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់គឺដូចខាងក្រោម។

បម្រើគាត់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។

ការបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយឧស្សាហ៍មានន័យថាគាត់ប្រើគ្រប់ពេលសម្រាប់តែព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត។ ជាការពិតណាស់ វាមិនមានន័យថាអ្នកជឿបោះបង់ការងាររបស់គាត់ ឬការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់ចំពោះពិភពលោកនោះទេ។ វាមានន័យថាគាត់ទទួលខុសត្រូវរបស់ពិភពលោកដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលធ្វើការឲ្យព្រះយេហូវ៉ាក្នុងរឿងខ្លះ ឬមិនធ្វើការឲ្យព្រះយេហូវ៉ាទេ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់មិនឈប់ធ្វើការថ្វាយព្រះ

អម្ចាស់ក្នុងគ្រប់កិច្ចការនោះទេ។ បើអ្នកជឿប្រតិបត្តិដប់រឿងក្នុងមួយថ្ងៃ មួយឬពីរគឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយរឿងផ្សេងទៀតមិនមែនសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ទេ វាមិនអាចនិយាយបានថាគាត់បានបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមនោះទេ។ ទោះបីគាត់បម្រើព្រះអម្ចាស់ពេញមួយថ្ងៃក៏ដោយ ប្រសិនបើចំណែកតិចបំផុតសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានកាន់កាប់ គាត់ជាមនុស្សទំនេរនៅចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ចូរយើងនឹកចាំពីទំនាយរបស់យេរេមាម្តងទៀត។ នោះគឺជាពាក្យដែលថា "អ្នកណាដែលធ្វើការរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដោយស្លតបូត អ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា ហើយអ្នកណាដែលរក្សាដាវរបស់ខ្លួនមិនឲ្យបង្ហូរឈាមអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា"។ (យេ. ៤៨:១០) និយាយឲ្យច្បាស់ជាងនេះទៅទៀត ការបម្រើព្រះអម្ចាស់ដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម មានន័យថាស្តាប់បង្គាប់ព្រះអម្ចាស់ ហើយផ្គាប់ចិត្តទ្រង់ ក្នុងជីវិតនៃការកាន់កាប់របស់យើង យើងគួរធ្វើដូច្នេះ។ នោះគឺ នៅពេលយើងបន្តការកាន់កាប់របស់យើង យើងគួរតែបន្តនៅលើសេចក្តីសុចរិតដែលព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ ស្របតាមនោះយើងគួរបើកបង្ហាញពន្លឺនៃដំណឹងល្អ ។ ទុក្ខនោះជាទុក្ខ បើយើងគិតថាមានទុក្ខ។ ប៉ុន្តែ យើងគួរដឹងថា ការរងទុក្ខចំពោះព្រះយេហូវ៉ាជាផ្លូវធ្វើអំពើល្អនៅថ្ងៃអនាគត។ ព្រះអម្ចាស់បានតាំងចិត្តយើងថា យើងត្រូវរស់នៅក្នុងទុក្ខលំបាកជារៀងរាល់ថ្ងៃ។

នោះគឺលោកបានមានប្រសាសន៍ថា "ដូច្នេះកុំខ្វល់ខ្វាយអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងត្រូវខ្វល់ខ្វាយចំពោះខ្លួនឯង។ (មថ ៦:៣៤) ប៉ុន្តែ យើងគួរតែនឹកចាំអំពីរឿងនេះ។ នោះគឺចំពោះអ្នកដែលរងទុក្ខចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអម្ចាស់នឹងនៅជាមួយនឹងគាត់។ អ្នកដែលព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយមានអំណរ និងការធានាអំពីការសម្រាកដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

បម្រើគាត់ដោយទឹកចិត្ត។

"តណ្ហា" មានន័យថា "បេះដូងដែលឆេះ" នៅក្នុងអត្ថបទក្រិក (πνεύματι ζέοντες) ។ ភ្លើងមិនមានអារម្មណ៍ថាមានអ្វីទេ ទោះបីវាឆេះសម្ភារជាច្រើនក៏ដោយ ។ ចិត្តរបស់អ្នកដែលបម្រើព្រះយេហូវ៉ាគួរតែដូចអ្នកនេះ។ បេះដូងដើម្បីបម្រើព្រះអម្ចាស់មិនមានអារម្មណ៍ថាខ្លួនគាត់ផ្ទាល់មិនមានអារម្មណ៍គ្រប់គ្រាន់ចំពោះកិច្ចការរបស់គាត់ដូចជាវាល្អនោះទេ។ ចិត្តរបស់គាត់ពុះកញ្ជ្រោលដើម្បីធ្វើកិច្ចការបន្ថែមទៀតថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ មូលហេតុមានដូចតទៅ (១) ដោយសារគាត់ដឹងថាឱកាសការងារខ្លី។ អ្នកដែលមានអារម្មណ៍ថាមានស្ថានភាពបន្ទាន់នៃឱកាសសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ នោះបានឆេះចិត្ត។ (២) ព្រោះចិត្តដែលខ្លួនដឹងថាមានតម្លៃសម្រាប់ធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវឆេះដែរ។ អ្នកណាដែលមានចិត្តបែបនេះ មិននឹកស្មានថាខ្លួនធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ទេ បន្ទាប់ពីគាត់ធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ដូចដែលយើងឃើញ Mt 25: 31-46 ជាការវិនិច្ឆ័យចៀមនិងពពែ នោះស្តេចមានបន្ទូលទៅកាន់ចៀមថា 'អ្នកដែលបានប្រទានពរពីព្រះវរបិតាខ្ញុំអើយ ចូរមកយកនគរដែលបានរៀបចំសម្រាប់អ្នកតាំងពីកំណើតពិភពលោកមក។ . ដ្បិតខ្ញុំឃ្លាន ហើយអ្នកបានផ្តល់អាហារឲ្យខ្ញុំ ខ្ញុំស្រេក ហើយអ្នកបានឲ្យខ្ញុំផឹក ខ្ញុំជាជនបរទេស ហើយអ្នកបានស្វាគមន៍ខ្ញុំ ខ្ញុំស្រាត ហើយអ្នកស្លៀកពាក់ឲ្យខ្ញុំ ខ្ញុំឈឺ ហើយអ្នកមកលេងខ្ញុំ ខ្ញុំជាប់គុកហើយអ្នក បានមករកខ្ញុំ។'

ឯមនុស្សសុចរិតឆ្លើយថា ឯមនុស្សសុចរិតនឹងឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ តើយើងខ្ញុំឃើញទ្រង់ឃ្លាន ហើយឲ្យចំណីដល់កាលណា ឬស្រេកហើយឲ្យផឹក? "។ ដោយសារពួកគេធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តក្តៅក្រហាយ បន្ទាប់ពីពួកគេខំប្រឹងប្រែង នោះគេមិនចាំទេ។ (ម៉ាថាយ ២៥:៣៧-៣៩)

ធម្មទេសនា ៤៦ គុណធម៌បីយ៉ាងដែលអ្នកជឿគួរមានជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន (រ៉ូម ១២: ១២)

ចំពោះទង្វើដែលគ្រិស្តបរិស័ទគួរបង្ហាញដល់អ្នកដទៃ។ រ៉ូម ១២:៤-១០ បានស្មើរឿងមួយចំនួន។ នៅទីនេះវាបាននិយាយថាគុណធម៌ដែលអ្នកជឿគួរទទួលយកនៅក្នុងជីវិតផ្ទាល់ខ្លួន។

1. រីករាយក្នុងក្តីសង្ឃឹម។

តើអ្វីទៅជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកជឿ? វាគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ ហេព្រើរ 6:19 បានមានប្រសាសន៍ថា "យើងមាននេះជាយុថ្កាដ៏ប្រាកដនិងខ្ជាប់ខ្ជួននៃព្រលឹង ជាក្តីសង្ឃឹមដែលចូលទៅក្នុងកន្លែងខាងក្នុងពីក្រោយវាំងនន"។ ចំណុចទាំងនេះសំដៅទៅលើព្រះយេស៊ូដែលបានយាងឡើង។ (១) សេចក្តីសង្ឃឹមនេះមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានដោយអំណាចនៃពិភពលោកទេ។ ដោយសារសេចក្តីសង្ឃឹមនេះបានដាក់លើស្ថានសួគ៌។ ព្រោះក្តីសង្ឃឹមនេះតែងតែស្ថិតនៅលើចំណុចខាងលើ ទើបមិនរលាយសាបសូន្យដោយពិភពលោក។ (២) ដោយសារសេចក្តីសង្ឃឹមនេះទាក់ទងនឹងអ្នកជឿ តើត្រូវពង្រឹងដោយរបៀបណា? ដោយសារវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយភាពស្មោះត្រង់ដែល

មិនអាចផ្លាស់ប្តូរបានដ៏អស់កល្បជានិច្ច វាគឺជាការសន្យារបស់ព្រះ។ (ហេ. ៦:១៧-១៨) អាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះព្រះគួរត្រូវយកទៅជាអាកប្បកិរិយាដែលយើងគួរពិចារណាឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់។

នេះគឺជាជំនឿដែលយើងជឿថា គិតថាព្រះជាម្ចាស់មិនអាចកុហកបានទេ។ ប្រសិនបើអាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះព្រះមិនផ្តល់ខ្លឹមសារដល់យើង ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ នោះគឺជាអំពើបាបដែលមិនបានជឿលើភាពស្មោះត្រង់របស់ទ្រង់ជាដាច់ខាត។ យើងគួរតែគ្រប់គ្រាន់តាមរយៈពាក្យសន្យារបស់លោក។ សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺស្មោះត្រង់ព្រោះវាត្រូវបានតាំងនៅលើសសរស្តម្ភទាំងបួនដូចគ្រូ Moody បាននិយាយ។ ម្ចាលអារ៉ុសោទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង (១) សេចក្តីបរិសុទ្ធ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ មិនអាចបោកបញ្ឆោតបាន។ (2) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ដែលទ្រង់មិនអាចបំភ្លេចបាន (3) សេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន (4) អំណាចរបស់ទ្រង់ដែលអាចសម្រេចបានតាមឆន្ទៈរបស់ទ្រង់។ យើងគួររីករាយក្នុងក្តីសង្ឃឹមបែបនេះ។ ថ្ងៃដែលសេចក្តីសង្ឃឹមនេះត្រូវបានសម្រេចនឹងក្លាយទៅជាពិភពលោកដែលពោរពេញទៅដោយតែរឿងដ៏រីករាយ។ យើងភ្លក់នូវរឿងតូចតាចនៃសេចក្តីអំណរនៅស្ថានសួគ៌នៅពេលនេះ ប៉ុន្តែនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខ យើងចូលទៅក្នុងពិភពនៃសេចក្តីរីករាយ។ យើងគួរតែអាចអរសប្បាយដោយគិតពីវារួចទៅហើយ។ Luther បាននិយាយថា បុរសនោះរីករាយនឹងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាពិតជាវេទនាណាស់។ សេចក្តីអំណរដែលរីករាយនឹងអ្វីដែលយើងអាចជឿបានគឺកាន់តែស្មោះត្រង់ និងកាន់តែអស់កល្បជានិច្ច។

2. ស៊ូទ្រាំក្នុងទុក្ខលំបាក

ទុក្ខលំបាកមានរឿងពិសេស និងរឿងទូទៅ របស់ពិសេសគឺដូចជាការ បៀតបៀន និងទុរ្ភិក្ស រឿងទូទៅគឺទុក្ខដែលអ្នកជឿជួបរាល់ថ្ងៃ។ ទាំងនោះគឺ ដូចជាទុក្ខលំបាករបស់ក្រុមគ្រួសារ និងការរងទុក្ខរបស់ក្រុមជំនុំ។ បុគ្គល ទូទៅនេះអាចនាំមកនូវការបរាជ័យច្រើនជាងពិសេសទៅទៀត ព្រោះយើង មិនលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើពួកគេ។ ហេតុផលដែលយើងត្រូវស៊ូទ្រាំក្នុងទុក្ខ លំបាក គឺដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់យើង។ (1) នៅពេលដែលយើងបន្ត មានជំនឿលើទុក្ខវេទនា ព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបានបង្ហាញដល់យើង។ វាដូចជា ឃើញផ្កាយក្នុងយប់ងងឹត។ (២) កាលដែលសេចក្តីវេទនាកើតឡើង សេចក្តី ជំនឿមិនដេកលក់ឡើយ។ ខណៈដែលបុរសត្រូវកប៉ាល់លិចក្នុងសមុទ្រអស់ ជាច្រើនថ្ងៃ ពួកគេព្យាយាមកាត់សាច់ដោយកាំបិតមិនឲ្យដេក។ បើជិះលើ កំណាត់ឈើដូលដេកស្លាប់។

3. ព្យាយាមអធិស្ឋានជានិច្ច។

យើងជួបរឿងលំបាកក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ហើយដើរលើផ្លូវលំបាក ដែលនៅពេលអនាគត ភាពលំបាកដែលយើងមិនអាចដោះស្រាយបាន។ អំណាចដើរផ្លូវល្អចេញមកពីការអធិស្ឋាន ដំណោះស្រាយដូចជាមេសោ ចេញមកពីការអធិស្ឋាន។ ដោយសារជីវិតរបស់យើងឈរលើរឿងលំបាក ជាបន្តបន្ទាប់ ការអធិស្ឋានរបស់យើងគួរតែបន្ត។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែល យើងគួរប្រុងប្រយត្ន័ កាលណាយើងអធិស្ឋានដល់ព្រះ យើងមិនគួរស្វែងរក ផ្លូវរុងរឿងទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលទុក្ខណាមួយមករកយើង យើងគួរស្វែងរក អំណាចដើម្បីយកឈ្នះវា។ នៅទីនេះ ពាក្យក្រិក (Προσκαρτεροῦντες), "ព្យាយាម" មានអត្ថន័យនៃការបន្ត ក៏ដូចជាអត្ថន័យនៃការលះបង់ដើម្បីបន្ត

វា។ ដូច្នេះវារួមបញ្ចូលអត្ថន័យដើម្បីព្យាយាមដោយអស់ពីចិត្ត និងរាងកាយ។

ការអធិស្ឋានគួរតែត្រូវបានឆ្លើយតបយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នៅក្នុងសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 Eddie Rickenbacker ដែលជាអ្នកបើកយន្តហោះត្រូវបានទម្លាក់ចុះក្នុងសមុទ្រដោយគ្រោះថ្នាក់នៃយន្តហោះ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានបញ្ជូនដោយចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ពេលគាត់អត់ឃ្លាន គាត់អធិស្ឋានស្រាប់តែមានសត្វស្លាបទឹកមួយក្បាល អង្គុយលើក្បាលរបស់គាត់ គាត់បានសម្លាប់វាដើម្បីបរិភោគ នៅពេលដែលគាត់ស្រេក គាត់អធិស្ឋានដល់ព្រះជាម្ចាស់ ភ្លៀងបានមកដល់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានដោះស្រាយការស្រេករបស់គាត់។ នៅក្នុងជីវិតនៃការអធិស្ឋានរបស់យើង ចម្លើយដែលជំរុញចិត្តនឹងមកដល់យើង។ ប៉ុន្តែ យើងមិនចាំបាច់និយាយថា ព្រឹត្តិការណ៍ដែលជំរុញចិត្តតែមួយគត់គឺជាចម្លើយនៃការអធិស្ឋាន។ មានចម្លើយជាច្រើននៃការអធិស្ឋាន ដែលយើងមិនអាចយល់ និងមានអារម្មណ៍

សេចក្តីអធិប្បាយ ៤៧ អំពីការជួយអ្នកដទៃដោយសម្ភារៈ (រ៉ូម ១២:១៣)

ព្រះបានបង្រៀនថា អ្នកជឿបម្រើអ្នកដទៃដោយសម្ភារៈ។ (ធីមទី១ ៦:១៧-១៩) ហើយវាបានចែងថា អ្នកណាដែលប្រើសម្ភារៈសម្រាប់អ្នកនោះប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (Jm 5:2-3) សូមមើល Jm 2:15 I Jn 3:17-18។

1. វាបាននិយាយថាដើម្បីផ្តល់នូវអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធប្រើ។

ការផ្តល់នូវអ្វីដែលពួកបរិសុទ្ធប្រើប្រាស់គឺជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃបំផុត ពីព្រោះពួកគេគឺជាផ្នែកនៃក្រុមជំនុំ ជារូបកាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ និងជាវត្ថុដែលព្រះអម្ចាស់ស្រឡាញ់។ Mt 10:41 បាននិយាយថា "" ។ ដោយសារតែស្ត្រីមេម៉ាយរបស់សារ៉ែបដាបានបម្រើអេលីយ៉ាជាដំបូងជាមួយនឹងអាហារដែលមានតែគ្រួសាររបស់នាងប៉ុណ្ណោះដែលអាចបរិភោគបានក្នុងគ្រាទុរ្ភិក្ស នាងបានទទួលពរ ហើយបន្ទាប់មកម្សៅនៅក្នុងឆ្នាំង និងប្រេងក្នុងដបត្រូវបានសូត នាងបានទទួលព្រះគុណដ៏អព្ភូតហេតុ។ ថាកូនប្រុសដែលស្លាប់របស់នាងបានរស់ឡើងវិញ។ ដោយសារការបម្រើពួកបរិសុទ្ធគឺមានតម្លៃណាស់ដែលពួកបរិសុទ្ធពីបុរាណបានអនុវត្តវាពេញចិត្ត។ លីឌាដែលជាអ្នកលក់ពណ៌ស្វាយ

ហើយកោតខ្លាចព្រះបានគិតពីសិរីល្អដ៏អស្ចារ្យដើម្បីបម្រើប៉ុលហើយនិយាយ ថា « ហើយបន្ទាប់ពីនាងបានទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក ហើយនិងក្រុមគ្រួសារ របស់នាងផងដែរ នាងបានដាស់តឿនយើងដោយនិយាយថា « បើអ្នកបាន រិនិច្ឆ័យខ្ញុំថាស្មោះត្រង់នឹងព្រះអម្ចាស់ សូមមកផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ហើយស្នាក់នៅ»។ ហើយនាងបានយកឈ្នះលើយើង" ។ ហើយបានដាស់តឿនដោយបង្ខំ។ (សកម្មភាព ១៦:១៥) អូស្ទីនបានផ្តល់របស់ចាំបាច់ដែលសហការីរបស់គាត់ ប្រើជាមួយនឹងការលះបង់កម្មសិទ្ធិរបស់គាត់។ ដោយសារលោក Karl von beuren = កសិករ Swabian) ដែលជាអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់បានបម្រើពួក បរិសុទ្ធ និងស្រឡាញ់មនុស្សចម្លែក គាត់បានទទួលការស្វាគមន៍ពីពរជ័យ ថា "សូមឲ្យព្រះសុខភាពនៅជាមួយគាត់!" ដូចជាពរជ័យ គាត់មានសុខភាព ល្អ គ្មានពេទ្យណាចូលផ្ទះទេ។ ជាពិសេសក្រុមជំនុំគួរតែបម្រើគ្រូគង្វាល ដោយសម្ភារៈ។ កាឡាទី 6:6-10 មានប្រសាសន៍ថា « ចូរឲ្យអ្នកដែលត្រូវ បានបង្រៀនព្រះបន្ទូលនោះ ចែកសេចក្តីល្អទាំងអស់ជាមួយនឹងអ្នកដែល បង្រៀន»។ សូមមើលរ៉ូម ១៥:២៦-២៧។

មនុស្សចម្លែកគឺឯកោសម្រាប់គាត់មិនមានការពឹងផ្អែកជាពិសេសចំពោះ បុគ្គលនេះព្រះមានមេត្តា។

អ្នកជឿដែលមានចិត្តមេត្តាចំពោះមនុស្សបែបនេះ គឺជាអ្នកគោរពព្រះដ៏ស្មោះ ត្រង់។ (យ. (និក្ខមនំ ២៣:៩) ហើយសំខាន់ជាងនេះ សាសនាចក្រចាត់ទុក ពួកបរិសុទ្ធដែលបានរួចផុតពីការបៀតបៀនចំពោះមនុស្សដែលគ្មានទីពឹង ហើយគួរជួយពួកគេ។ Calvin ដោយសារតែរឿងកំណែទម្រង់ត្រូវបានគេ ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញនិងបន្ទុកឧបករណ៍នៅលើស្មារបស់គាត់ហើយបានរត់ចេញ

ពីប្រទេសបារាំងហើយគាត់ត្រូវបានជួយដោយបុរសដ៏ថ្លៃថ្នូ Marguerite ដែលគាត់បានរស់នៅជាយូរមកហើយនៅផ្ទះ Louis du Tillet ។

ធម្មទេសនា ៥៨ ប្រទានពរដល់អ្នកបៀតបៀន (រ៉ូម 12:14)

ចំពោះមនុស្សដែលគេបៀតបៀនគេបានពរ គេអាចឲ្យពរអ្នកដទៃបាន។ ពេលយើងប្រៀបធៀបរវាងអ្នកបៀតបៀន និងអ្នកបៀតបៀន យើងអាចមើលឃើញពីភាពខុសគ្នារវាងសុភមង្គល និងអកុសល។ តើអ្នកត្រូវគេបៀតបៀនមានសុភមង្គលយ៉ាងណា? ចំពោះអ្នកដែលត្រូវគេបៀតបៀន Mt 5:11 បានមានប្រសាសន៍ថា "ឥឡូវនេះជ្រូកមួយហ្វូងធំកំពុងតែស៊ីនៅលើភ្នំ", II Tim 2:11 មានប្រសាសន៍ថា "ពាក្យនេះគួរឲ្យទុកចិត្ត ដ្បិតប្រសិនបើយើងបានស្លាប់ជាមួយនឹងគាត់ យើងក៏នឹងធ្វើទុក្ខដែរ។ រស់នៅជាមួយគាត់", ពេត្រុសទី 4:14 បាននិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានប្រមាថចំពោះព្រះនាមនៃព្រះគ្រីស្ទ នោះអ្នកត្រូវបានប្រទានពរ ពីព្រោះព្រះវិញ្ញាណនៃសិរីល្អ និងនៃព្រះសណ្ឋិតលើអ្នក"។ ដូច្នេះ ទុក្ករបុគ្គល Ignatius បាននិយាយថា "បិទដាវ នោះនគររបស់ព្រះនឹងត្រូវបិទ" ។ ពួកសាវកពេញចិត្តនឹងការពិតដែល

ថាវាជារឿងសក្តិសមដែលគេចំអកឲ្យចំពោះព្រះនាមព្រះយេស៊ូវ ។ (កិច្ចការ ៥:៤១)

ជនណាបៀតបៀនមានចិត្តមេត្តា ជនដែលបៀតបៀនគួរឲ្យពរជាពិសេស។ យ៉ូហាន ១៦:២ មានប្រសាសន៍ថា៖ «គេនឹងបណ្តេញអ្នកចេញពីសាលាប្រជុំ។ ពិតប្រាកដណាស់ ពេលវេលានឹងមកដល់ អ្នកណាដែលសម្លាប់អ្នក អ្នកនោះនឹងគិតថា អ្នកនោះកំពុងថ្វាយបង្គំព្រះ។ "។ ដូចយើងឃើញម្នាក់នេះ អ្នកបៀតបៀនល្ងង់ ព្រោះគេគិតថាគេធ្វើសុចរិត ទោះគេប្រតិបត្តិអំពើទុច្ចរិតក៏ដោយ។ ពួកគេជាមនុស្សខ្វាក់មើលមិនឃើញសម្រាប់ភាពងងឹត។ ពួកគេជាមនុស្សខ្វាក់ភ្នែកអាក្រក់ជាងពិការភ្នែក។ ព្រោះគេអះអាងថា ទោះមិនដឹងការពិតចំពោះភាពងងឹតក៏គេដឹងដែរ។ ពួកគេជាមនុស្សខ្វាក់ មិនដឹងថាគេជាមនុស្សខ្វាក់។ II Thess 1:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តាមពិតព្រះទ្រង់ចាត់ទុកថាវាគ្រាន់តែជាការតបស្នងនឹងអ្នកដែលធ្វើទុក្ខដល់អ្នក»។ អនាគតរបស់ពួកគេគឺងងឹតហើយនឹងមានតែទុក្ខវេទនា។ ដោយសារតែអំពើបាបដែលអធិរាជរ៉ូម៉ាំង Maximinus បានយកភ្នែករបស់គ្រិស្តបរិស័ទជាច្រើនពាន់នាក់គាត់និងប្រជាជនរបស់គាត់បានស្លាប់ដោយសារជំងឺភ្នែកចម្លែក ហើយ Charles IX នៅប្រទេសបារាំងដែលបានបង្ហូរឈាមជាច្រើនដើម្បីសម្លាប់អ្នកតវ៉ានៃគណបក្ស Eugnou ។ ទីបំផុតត្រូវស្លាប់ដោយឈាមហូរដូចញើសពេញខ្លួន។ បៀតបៀនពួកបរិសុទ្ធមិនសប្បាយចិត្ត។ ដូច្នេះ កាលដែលអ្នកបៀតបៀនពិចារណាយ៉ាងជ្រៅទៅលើអ្នកបៀតបៀន អ្នកនោះមានតែចិត្តឲ្យពរប៉ុណ្ណោះ។ ទុក្ករបុគ្គល ស្តេផាន បានអធិស្ឋានដល់ព្រះសម្រាប់ការលើកលែងទោសពីអ្នកបៀតបៀន។ (កិច្ចការ ៧:៦០) ពេលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងបញ្ហាណាមួយ យើងនឹងទទួលបានជោគជ័យ។ ពាក្យ

សំខាន់ដែលព្រះប្រទានដល់អ្នកបៀតបៀន គឺប្រទានពរដល់អ្នកបៀតបៀន។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលមិនគោរពតាមពាក្យនេះងាយនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងភាពបរាជ័យ។

ធម្មទេសនា ៥៩ នៃការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំ (រ៉ូម ១២:១៥-១៦)

ក្រុមជំនុំរបស់ព្រះផ្តោតលើភាពបរិសុទ្ធ និងលើការរួបរួមផងដែរ។ បទគម្ពីរបង្រៀនវាច្រើន។ យ៉ាកុប 3:17 ចែងថា៖ «ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាដែលមកពីស្ថានលើដំបូងគឺបរិសុទ្ធ បន្ទាប់មកមានសន្តិភាព សុភាព បើកចិត្តទូលាយចំពោះហេតុផល ពោរពេញទៅដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងផលល្អ មិនលំអៀង និងដោយស្មោះ»។ យើងគួរតែអនុវត្តរឿងមួយចំនួនដើម្បីរក្សាការរួបរួម។

1. មេត្តា

នេះមានន័យថាយើងគួរគោរពអារម្មណ៍និងឆន្ទៈរបស់គាត់ចំពោះអ្នកដទៃ។ ជារឿយៗវាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីអាចបង្ហាញដោយពាក្យ, មេត្តា។ ព្រះយេស៊ូមានចិត្តអាណិតអាសូរបំផុតក្នុងគុណធម៌របស់ទ្រង់។ ទ្រង់បានបោះចោលសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ហើយយាងមកលើផែនដី ហើយយករូបមនុស្ស

នោះមកបង្ហាញវា។ គាត់បានយកធម្មជាតិរបស់មនុស្សដោយសារតែគាត់ដឹងពីអារម្មណ៍របស់មនុស្សហើយឆន្ទៈរបស់គាត់បានទ្រាំនឹងបន្ទុករបស់មនុស្សហើយជួយសង្គ្រោះពួកគេ។ សាវកប៉ុលក៏បានធ្វើតាមចិត្តមេត្តាហើយអនុវត្តខ្លួនទៅតាមស្ថានភាពរបស់មនុស្សគ្រប់រូប។ (១កូ. ៩:១៩-២៣) នោះគឺជាជីវិតដែលក្លាយទៅជាអ្នកឯទៀត លើកលែងតែអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ដំបូង យើងគួរស្គាល់ព្រះ ហើយប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងទ្រង់យ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ ទីពីរ យើងគួរស្គាល់បុរសនោះ ហើយធ្វើការប្រកបដោយភាពស៊ីជម្រៅជាមួយបុរសនោះ។

2. មានបេះដូងដូចគ្នា។

នេះមានន័យថាអ្នកជឿគួរតែមានគំនិតដូចគ្នាជាមួយគ្នា។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំមួយ អ្នកណាដែលចង់បានតែព្រះយេស៊ូវ ជឿលើតែទ្រង់ ហើយលើកតម្កើងទ្រង់ នោះវានឹងត្រូវបានបង្កើតដោយធម្មជាតិដោយមិនចាំបាច់មានផែនការខ្លះ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាអ្នកជឿស្ថិតនៅកណ្តាលនៃព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ហេតុផលដែលពួកគេមិនចុះសម្រុងគ្នាគឺការមានចំណង់ចំណូលចិត្តខុសៗគ្នា។ យើងមានអំណោយទានខុសៗគ្នានៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ។ ដូច្នោះហើយចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់យើងគឺខុសគ្នា។ ប៉ុន្តែទោះបីជាយើងមិនមានចំណង់ចំណូលចិត្តក៏ដោយ ប្រសិនបើអ្នកដទៃប្រកាន់យកចំណូលចិត្តផ្សេង លើកលែងតែវាជាអំពើបាប យើងគួរតែសហការ និងប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាបត់បែនរបស់យើង។ បើយើងសហការជាមួយកុមារ យើងគួរតែចូលរួមក្នុង

ការលេងល្បែងកុមារ។ ដូចនេះដែរ យើងគួរយកជីវិតដែលអាចបត់បែនបាន ចំពោះមនុស្សពេញវ័យ។

3. កុំដាក់បេះដូងរបស់យើងនៅលើកៅអីខ្ពស់។

នេះជាការហាមប្រាមនូវអាកប្បកិរិយារបស់ជីវិតខុសឆ្គងក្នុងការវាយប្រហារ ដើម្បីដណ្តើមតំណែងខ្ពស់។ ពិបាកណាស់ដែលអ្នកណាយកចិត្តគំនិតមើលងាយអ្នកដទៃមករួបរួមនឹងអ្នកដទៃ។ នៅក្នុងក្រុមជំនុំនៃព្រះ តំណែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពិតជាកន្លែងបូជា និងបម្រើ។

មនុស្សជាច្រើនមានចិត្តចង់យកវា ព្រោះពួកគេយល់ខុសថាជាកន្លែងនៃសិរីល្អ ។ កាលដែលអ្នកនោះចោទប្រកាន់តំណែងព្រះវិហារ ដូចជ្រូកហែកគុជនឹងធ្មេញ គេធ្វើបាបតំណែង។

4. ផ្ទុយទៅវិញ យើងរក្សាបេះដូងទាប។

បើយើងចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ យើងមិនអាចចាកចេញពីវាដោយតែអាកប្បកិរិយាអរិជ្ជមានរបស់យើងបានឡើយ។ ដើម្បីចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ យើងគួរតែធ្វើអំពើល្អដោយវិជ្ជមាន។ កុំក្រអឺតក្រទម យើងគួរតែបន្ទាបខ្លួន។

5. កុំធ្វើឱ្យខ្លួនអ្នកចាប់យកប្រាជ្ញា។

ព្រះគម្ពីរចែងថា ចំណេះធ្វើឲ្យមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ការស្រឡាញ់បង្កើតគុណធម៌។ (១កូរិនថូស ៨:១) ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥០ អាកប្បកិរិយារបស់គ្រីស្ទបរិស័ទចំពោះសត្រូវ (រ៉ូម ១២: ១២-១៦)

តើអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមានសត្រូវឬទេ? សូម្បីតែអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទក៏មានសត្រូវរបស់ពួកគេដែរ។ ដូចដែលយើងឃើញបទគម្ពីរមានកូនរបស់អារក្សនៅក្នុងពិភពលោក។ មានន័យថាពួកគេធ្វើដូចគ្នានឹងអារក្សរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (យ៉ូហាន ៨:៣៩-៤៧) ពួកគេតែងតែផ្ទុយពីអ្នកជឿស្មោះត្រង់។ មិនត្រឹមតែមានទេ សូម្បីតែកុមារដែលបានជ្រើសរើសក៏ផ្ទុយនឹងអ្នកជឿពិតជាបណ្តោះអាសន្នចំពោះភាពងងឹតរបស់ពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ប៉ូលជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។

1. កុំសងសឹកសត្រូវរបស់អ្នកជាពិសេស។

ដូចដែលយើងបានទទួលគ្រោះថ្នាក់ពីមនុស្សអាក្រក់។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែឆ្លៀតឱកាសនៃការឆ្លុះបញ្ចាំង។ ដាវីឌបានគប់ដុំថ្មដាក់គាត់ ហើយនិយាយទាំងបណ្តាសាថា «(២សាំយូអែល ១៨:៥-១២) ទ្រង់បានប្រោសស្តេចសូល ដែលមានគម្រោងសម្លាប់ដាវីឌដោយសម្ងាត់ជាច្រើនដង។ គាត់បានចិញ្ចឹមមេបីបូសេត ដែលត្រូវជាចៅប្រុសរបស់សូល ជាមនុស្សខ្វិនក្នុងផ្ទះ។ តើអ្វីជាការជំរុញចិត្តឲ្យធ្វើអំពើល្អ ដែលអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទប្រតិបត្តិចំពោះសត្រូវ? អំពើល្អបែបនេះជាលទ្ធផលដែលគាត់ស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ។

សុភាសិត ២៥:២១-២២ ចែងថា «ប្រសិនបើខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកឃ្លាន ចូរឲ្យនំប៉័ងឲ្យគាត់បរិភោគចុះ។

ហើយបើគាត់ស្រេក ចូរយកទឹកឲ្យគាត់ផឹកចុះ ដ្បិតអ្នកនឹងយកដុំធ្យូងដុតលើក្បាលគាត់ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នក" ហើយលូកា 6:35 មានបន្ទូលថា "ត្រូវស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ហើយធ្វើល្អ ហើយឲ្យខ្ចី។ មិនរំពឹងអ្វីតបស្នងអ្វីឡើយ ហើយរង្វាន់របស់អ្នកនឹងបានយ៉ាងធំ ហើយអ្នកនឹងបានជាកូនរបស់ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត ដ្បិតគាត់មានចិត្តសប្បុរសចំពោះមនុស្សទុច្ចរិត និងមនុស្សអាក្រក់»។

2. លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើសន្តិភាពជាមួយសត្រូវរបស់អ្នក។

ពាក្យក្នុងគម្ពីរមិនចែងថាយើងគួរបោះចោលសេចក្តីពិតទៅខ្មាំងដើម្បីផ្ទុយនឹងវា ហើយសម្រុះសម្រួលជាមួយពួកគេ។ វាមានន័យថា លើកលែងតែបញ្ហានៃសេចក្តីពិត និងភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងបញ្ហារបវន្ត អ្នកជឿគួរតែបង្កើតសន្តិភាពដល់មនុស្សទាំងអស់។ សុភាសិត 25:26 ចែងថា៖ «មនុស្សសុចរិតដែលបើកផ្លូវនៅចំពោះមុខមនុស្សអាក្រក់ដូចជាទឹកភក់ ឬប្រភពទឹកដែល

មានភាពកខ្វក់»។ យើងអាចគិតអំពីរឿងមួយចំនួននៃវិធីសន្តិភាព។ ក្នុងរឿងនេះ (១) ការនិយាយគឺសំខាន់ដូចយើងនិយាយដោយគុណធម៌ វាអាចកែទំនាក់ទំនងផ្លូវខុសបាន។ សុភាសិត 25:11 ចែងថា៖ «ពាក្យដែលគួរនិយាយប្រៀបដូចជាផ្លែប៉ោមមាសក្នុងការដាក់ប្រាក់» ហើយសុភាសិត ១៥:១ ចែងថា «ការឆ្លើយតបទន់ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ តែពាក្យគំរោះគំរើយបង្កកំហឹង»។ (២) ដើម្បីធ្វើឲ្យមានសន្តិភាព យើងគួរជួយនៅចំកណ្តាលនៃអ្នកដែលមានភាពផ្ទុយគ្នាដោយបន្សល់ទុកនូវសេចក្តីសប្បុរសដោយប្រឌិត សុភាសិត ២៧:៦ បានមានប្រសាសន៍ថាភាពស្មោះត្រង់គឺជារបួសរបស់មិត្តម្នាក់។ profuse គឺជាការថើបរបស់សត្រូវ»។ (៣) ដោយការឆ្លុះបញ្ចាំងពីអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ យើងគួរតែដឹងថា មិនត្រូវមានសេចក្តីល្អលើសពីនេះទេ ក្នុងការប្រៀបធៀបជាមួយសត្រូវរបស់យើង។ ពេលនោះ យើងមានចិត្តមេត្តាចំពោះសត្រូវ។

3. ធ្វើបញ្ហាដើម្បីសងសឹកសត្រូវរបស់អ្នកចំពោះព្រះ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្យាយាមធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពជាមួយនឹងខ្មាំងសត្រូវ តែដល់ពេលមិនដល់ទីបញ្ចប់ឡើយ។ វាជាពេលដែលសត្រូវឆ្លងតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធមិនគួរខកចិត្តទេហើយមិនគួរធ្វើឱ្យស្ថានភាពអាក្រក់នោះទេ។ គាត់នៅស្ងៀមគួរតែរង់ចាំការព្យាបាលពីព្រះ។ ដើម្បីរង់ចាំការព្យាបាលរបស់ព្រះ ចង្អុលទៅរង់ចាំថាសត្រូវនឹងត្រូវបំផ្លាញ ប៉ុន្តែសត្រូវនឹងប្រែចិត្ត។ សុភាសិត 24:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «កុំត្រេកអរពេលសត្រូវរបស់អ្នកដួល ហើយកុំឲ្យចិត្តអ្នករីករាយពេលវាជំពប់ដួលឡើយ»។ វាបាននិយាយថា។ ព្រះក៏មិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សមានបាបត្រូវស្លាប់ដែរ។ (អេសេក ១៨:២៣, ៣២)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥១ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ (រ៉ូម ១២:២១)

ក្នុងលោកនេះ អំពើល្អនិងអំពើអាក្រក់តែងតែឈ្លោះគ្នាជានិច្ច។ ដូចពាក្យថា ល្អកើតមកជាមួយនឹងអាក្រក់ ដូចជាមានសេចក្តីល្អ អំពើអាក្រក់នៅជាប់នឹងខ្លួន តែងតែរារាំង។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា « ដូច្នេះខ្ញុំយល់ថាវាជាច្បាប់មួយដែលនៅពេលដែលខ្ញុំចង់ធ្វើត្រឹមត្រូវ នោះអំពើអាក្រក់នៅជិតដៃហើយ។ ដ្បិតខ្ញុំពេញចិត្តនឹងក្រឹត្យវិន័យនៃព្រះ ក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំឃើញក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំមានច្បាប់មួយទៀតធ្វើសង្គ្រាមប្រឆាំងនឹងច្បាប់នៃគំនិតខ្ញុំ ហើយធ្វើឲ្យខ្ញុំជាប់ជាឈ្លើយចំពោះក្រឹត្យវិន័យនៃអំពើបាបដែលនៅក្នុងសមាជិករបស់ខ្ញុំ» (រ៉ូម ៧:២១)។-២៣)

1. សត្រូវដែលសត្រូវខាងវិញ្ញាណផ្ទុយគ្នា នោះគឺបាបកម្ម។

មូលហេតុដែលសង្គ្រាមកើតឡើងគឺដើម្បីមានសត្រូវ។ ដោយសារយើងមិនស្គាល់អំពើបាប យើងមិនអាចយកឈ្នះអំពើបាប និងអំពើអាក្រក់បានទេ។ ក្នុងសង្គ្រាមលោកីយ៍នេះ ដូចជាយើងមិនស្គាល់ខ្មាំងសត្រូវ យើងមិនអាចយកឈ្នះគាត់បានទេ។ សឺន មូចា បាននិយាយថា "អ្នកដែលត្រូវដឹងថាតើគាត់អាចច្បាំងបានឬមិនឈ្នះ" ដែលជាអ្នកធ្វើសកម្មភាពបន្ទាប់ពីដឹងពីអំណាចរបស់អ្នកដទៃយកឈ្នះសង្គ្រាម។ យើងគួរដឹងថាអ្វីជាអំពើបាប។ ទ្រឹស្តីដែលដឹងថាបាបនិយាយខុសថា (១) ធាតុជាបាប។ នេះមកដល់ការសន្និដ្ឋានខុសដែលថា ព្រះបានបង្កើតអំពើបាប ដោយសារព្រះបានបង្កើតសម្ភារ។ (២) មិនមែនសរុបទាំងអស់ទេ ប៉ុន្តែចំណែកគឺបាប និងអំពើអាក្រក់។ (៣) មានទ្រឹស្តីធម្មជាតិថា អំពើបាបគឺជាទិដ្ឋភាពផ្ទុយគ្នានៃសេចក្តីល្អ ប៉ុន្តែវាជាការគិតខុសដែលចាត់ទុកអំពើបាបជាអត្ថិភាពចាំបាច់។ ប្រសិនបើទ្រឹស្តីនេះត្រឹមត្រូវ វាឈានដល់ការសន្និដ្ឋានថា នៅពេលដែលព្រះជាម្ចាស់បង្កើតសេចក្តីល្អ ទ្រង់បានប្រទានអំពើអាក្រក់តាមស្ថានភាពដូចខាងក្រោម។ (៤) អំពើបាប និង អំពើអាក្រក់ គឺជាអារម្មណ៍ជីវសាស្ត្រ។ អ្វីដែលនៅសល់គឺខុសត្រង់ថា មារដែលមានបាបច្រើនជាងគេគ្មានរូបកាយ។ យោងទៅតាមទស្សនៈនៃបទគម្ពីរដើម្បីប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះនិងច្បាប់របស់ទ្រង់គឺជាអំពើបាប។ (យ៉ូហានទី១ ៣:៤)

2. វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដែលធ្វើអោយយើងយកឈ្នះលើអំពើបាប។

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "ប៉ុន្តែយកឈ្នះអំពើអាក្រក់ដោយសេចក្តីល្អ"។ នៅទីនេះភាពល្អគឺជាវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ភាពល្អជាកម្មសិទ្ធិរបស់

ព្រះតែមួយគត់ ហើយបង្ហាញចេញពីព្រះតែមួយគត់។ ចុះអ្វីទៅជាសេចក្តីល្អ? មានដូចខាងក្រោម។

សេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ ផ្ទុយពីអំពើបាបគឺជំនឿ។ ទោះបីយើងជម្នះអំពើអាក្រក់ អំពើអាក្រក់នៅតែកើតឡើង។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ អំពើអាក្រក់បានស្ងប់ចុះ។ នេះគឺដូចជាយើងបោសដីស្អុត។

ធូលីបានកើតឡើង ប៉ុន្តែវាដូចជាសភាពដែលយើងបោសវាបន្ទាប់ពីយើងប្រោះទឹក នោះធូលីក៏ស្ងប់។

ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ព្រោះតែគេមិនជឿលើខ្ញុំ»។ (យ៉ូហាន ១៦:៩)។ កាលដែលមានសេចក្តីជំនឿ អំពើបាបត្រូវបំផ្លាញចោល។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿដំណើរការ ព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានលាតត្រដាង អំពើបាបត្រូវបានបំផ្លាញដូចជាទឹកកករលាយ។ បន្ទាប់មក ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ ជាក់ស្តែង តើវាមានន័យដូចម្តេច? ព្រះបានរៀបចំអំណាចដ៏អស្ចារ្យដើម្បីអាចដកបាបរបស់យើងចេញ។ អំណាចដ៏អស្ចារ្យគឺការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ កាលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតលើឈើឆ្កាង ទ្រង់បានស្រែកឡើងថា «វាចប់ហើយ»។ (យ៉ូហាន ១៩:៣០) នេះជាការប្រកាសអំពីជ័យជម្នះដែលទ្រង់យកឈ្នះអំពើបាបរបស់រាស្ត្ររបស់ព្រះទាំងស្រុង ហើយបានដកពួកគេចេញ។ យើងគួរតែជឿលើអំណាចនេះ។ ជ័យជម្នះខាងវិញ្ញាណមិនអាស្រ័យលើអំណាចរបស់មនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែអាស្រ័យលើគុណសម្បត្តិដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសម្រេច។ វិវរណៈ 12:11 មានបន្ទូលថា៖ «ហើយគេបានយកឈ្នះទ្រង់ដោយឈាមនៃកូនចៀម និងដោយពាក្យនៃទីបន្ទាល់របស់គេ ដ្បិតគេមិនស្រឡាញ់ជីវិតរបស់ខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់»។ ក្នុងការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរផ្តោតលើចំណុចខុសគ្នាមួយដែលវាប្រៀបធៀបនឹងសង្គ្រាមសាច់

ឈាម។ វាមិនប្រើល្បិចអាក្រក់ទេ។ ការដែលត្រូវជឿលើព្រះគ្រីស្ទ និងពាក្យរបស់ទ្រង់មានន័យថាត្រូវបន្តដោយភាពស្មោះត្រង់ជាប់លាប់។ ចំពោះអារក្ស និងទេវតារបស់វា យើងប្រកាសអំពីអ្វីដែលវាជាសាធារណៈ ហើយបន្តដោយផ្ទាល់។ ចំណុចនេះខុសពីសង្គ្រាមសាច់ឈាមរបស់ពិភពលោក។ សង្គ្រាមសាច់ឈាមរបស់ពិភពលោកគឺផ្ទុយស្រឡះពីវា សឺន មូថា បាននិយាយថា "សង្គ្រាមគឺជារឿងនៃការបោកបញ្ឆោត" ។ កាលណាយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ហើយគោរពតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់ នោះសេចក្តីល្អនឹងក្លាយជារបស់យើង។ ជំនឿដ៏ស្មោះត្រង់គឺជាកំណប់ទ្រព្យសម្រាប់ភ្ជាប់រវាងព្រះគ្រីស្ទ និងយើង។

ផ្ទុយពីអំពើបាបដោយយោធា។ សង្គ្រាមសាច់ឈាមក្នុងលោកមិនឈ្នះមនុស្សដែលបះបោររហូតនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ អ្នកដែលផ្ទុយនឹងយកឈ្នះវា។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទជួយមនុស្សម្នាក់ឲ្យមានភាពផ្ទុយពីពួកគេ។ ហេព្រើរ 12:4 បាននិយាយថាផ្ទុយពីអំពើបាបរហូតដល់អ្នកបានបង្ហូរឈាមរបស់អ្នក យ៉ាកុប 4:7 បានមានប្រសាសន៍ថា "ដូច្នេះ ចូរចុះចូលចំពោះព្រះ។ ចូរតទល់នឹងអារក្ស នោះវានឹងរត់ចេញពីអ្នក", ពេត្រុសទី 5:9 បានមានប្រសាសន៍ថា "ចូរទប់ទល់នឹងវា ចូររឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបែបនេះកំពុងត្រូវបានជួបប្រទះដោយភាតរភាពរបស់អ្នកនៅទូទាំងពិភពលោក"។ កងទ័ពរបស់គេខានជាអ្នកឲ្យធឹកទឹក*។ * ចង្អុលទៅតួលេខដើម្បីមើលសត្រូវ។ ទោះបីជាពួកគេស្រេកទឹកក៏ដោយ ក៏ពួកគេខ្វល់ខ្វាយបន្តិចបន្តួចដើម្បីធឹកទឹក។ ពួកគេគឺជាបុរសដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីប្រតិបត្តិសង្គ្រាម។ ពិតជាមនុស្សទាំងនេះមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ដែលអាចបម្រើការប្រយុទ្ធ "នៅ

ពេលដែលខ្ញុំផ្លុំត្រែ ខ្ញុំ និងអស់អ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំ បន្ទាប់មកផ្លុំត្រែនៅគ្រប់ផ្នែកនៃជំរំទាំងអស់ ហើយស្រែកថា 'សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ និងសម្រាប់លោកគីឌាន។ "។ (ចៅក្រម ៧:១៨) យើងគួរប្រយុទ្ធដើម្បីព្រះក្នុងសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ។ វាជាអាថិកំបាំងក្នុងការដើរជាមួយព្រះ ហើយយកឈ្នះវា។ រ៉ូម ១៤:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ យើងក៏ស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ចំពោះទីបញ្ចប់នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ។ ដូចជាទាហាននៃឈើឆ្កាង មិនគួរក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើស៊ីធឹកឡើយ ប៉ុន្តែជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះអម្ចាស់ នោះគេយកឈ្នះវា។

ជំពូកទី 13

1 ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបចុះចូលនឹងអាជ្ញាធរ។ ដ្បិតគ្មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះឡើយ ហើយអំណាចទាំងឡាយដែលមានត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។ 2 ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងអ្នកកាន់អំណាច នោះប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទុក ហើយអ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងត្រូវទទួលទោស។ 3ដ្បិតអ្នកគ្រប់គ្រងមិនមែនជាការភ័យខ្លាចចំពោះការប្រព្រឹត្តល្អទេ គឺជាអំពើអាក្រក់។ តើអ្នកមិនខ្លាចអ្នកដែលមានអំណាចទេ? ដូច្នេះ ចូរធ្វើអ្វីដែលល្អ នោះអ្នកនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីគាត់ 4ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះដើម្បីប្រយោជន៍អ្នក។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកធ្វើខុស ចូរខ្លាចចុះ ដ្បិតគាត់មិនកាន់ដាវ

ដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ជាអ្នកសងសឹក
ដែលបញ្ចេញកំហឹងរបស់ព្រះមកលើអ្នកប្រព្រឹត្តខុស។ 5 ដូច្នេះហើយ អ្នក
ត្រូវចុះចូល មិនត្រឹមតែជៀសវាងពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏
ដើម្បីសតិសម្បជញ្ញៈដែរ។ ៦ ដោយព្រោះហេតុនេះ អ្នកក៏ត្រូវបង់ពន្ធដែរ
ដ្បិតអ្នកមានអំណាចជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលធ្វើការនេះ ៧ ត្រូវបង់ពន្ធ
ដល់អ្នកដែលជំពាក់ ពន្ធដែលជំពាក់ ប្រាក់ចំណូលជំពាក់ គោរពអ្នកដែល
ជំពាក់ កិត្តិយសអ្នកដែលជំពាក់។ ៨ មិនត្រូវជំពាក់នរណាឡើយ លើកលែង
តែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដ្បិតអ្នកណាស្រឡាញ់អ្នកណាបានបំពេញ
តាមក្រឹត្យវិន័យ។ ៩ ចំពោះបញ្ញត្តិដែលថា « កុំផិតក្បត់ កុំសម្លាប់ កុំលួច កុំ
លោភ» ហើយបញ្ញត្តិឯទៀតត្រូវបានសង្ខេបក្នុងពាក្យនេះថា « ត្រូវស្រឡាញ់
អ្នកជិតខាងដូចខ្លួនឯង » ។ ១០ សេចក្តីស្រឡាញ់មិនខុសចំពោះអ្នកជិត
ខាងឡើយ។ ដូច្នេះ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការបំពេញតាមក្រឹត្យវិន័យ។ 11
ក្រៅពីនេះ អ្នករាល់គ្នាដឹងពេលវេលាហើយ ថាដល់ម៉ោងដែលអ្នករាល់គ្នា
ភ្ញាក់ពីដំណេក។ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះគឺនៅជិតយើងឥឡូវនេះ ជាងកាល
ដែលយើងជឿដំបូង។ ១២ យប់កន្លងផុតទៅហើយ។ ថ្ងៃគឺនៅក្នុងដៃ។
ដូច្នេះ ចូរយើងបោះចោលនូវអំពើនៃសេចក្តីងងឹត ហើយពាក់គ្រឿងសឹកនៃព
ន្លឺ។ 13 ចូរយើងដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវដូចពេលថ្ងៃ មិននៅក្នុងការប្រចណ្ឌនិង
ការស្រវឹង មិនប្រព្រឹត្តអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ មិននៅក្នុងការ
ឈ្លោះប្រកែក និងការច្រណែនឡើយ។ 14 ប៉ុន្តែ ចូរដាក់លើព្រះអម្ចាស់
យេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយកុំឲ្យសាច់ឈាម ដើម្បីបំពេញសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់
ខ្លួនឡើយ។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ស្តាប់បង្គាប់រដ្ឋាភិបាល (1-7)

2. ការសំរេចបាននូវច្បាប់ (8-10)

3. អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែរស់នៅក្នុងការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន។ (១១-១៥)

ការបង្ហាញ

1. ការស្តាប់បង្គាប់រដ្ឋាភិបាល (1-7) ។

ក្នុងផ្នែកនេះ ប៉ុលបង្រៀនថា អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកគួរគោរពតាមរដ្ឋាភិបាល។ នៅទីនេះ គោលការណ៍ដែលយើងរកឃើញគឺសីលធម៌នៃលទ្ធិទេវនិយម ដែលជាហេតុផលក្នុងការស្តាប់បង្គាប់រដ្ឋាភិបាល គឺអំណាចទាំងអស់ត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ។ (ខ១)។ ត្រង់នេះ ខទី 1 បានមានប្រសាសន៍ថា « អាជ្ញាធរទាស់នឹងអ្វីដែលព្រះបានតែងតាំង « ពិតណាស់ វាមិនមានន័យថាមានតែរដ្ឋាភិបាលទេដែលត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះ។ យោងតាមបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ប្រព័ន្ធចាំបាច់ទាំងអស់នៃសង្គមមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។ ឧទាហរណ៍៖ ព្រះវិហារ គ្រួសារ ឧស្សាហកម្ម កសិកម្ម វិទ្យាសាស្ត្រ។ល។ ប្រព័ន្ធទាំងអស់នេះត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះក្នុងគោលបំណងដើម្បីប្រតិបត្តិបេសកកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ ហើយប្រព័ន្ធទាំងអស់នេះបានបង្កើតកាតព្វកិច្ចរបស់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវ សហគមន៍ខាងក្រៅចូលចិត្តរដ្ឋាភិបាល និងព្រះវិហារ ហើយក្រុមផ្សេងទៀតមិនអាចឈ្លានពានចូលទៅក្នុងវាបាន។ ប្រសិនបើពួកគេលុកលុយពួកគេ វាមានន័យថានឹងវាយប្រហារអំណាចរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះហើយការស្នើសុំគោរពតាមអាជ្ញាធរមិនបានមកដល់ដើម្បីមើលងាយសេរីភាពក្នុងវិស័យផ្សេងៗក្នុងជីវិតសង្គមឡើយ។

ដូច្នេះ នេះមិនមែនមានន័យថា ក្នុងនាមរដ្ឋាភិបាលបញ្ជាឲ្យបះបោរព្រះ គាត់គួរគោរពតាមវាដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌនោះទេ។ ដូច្នេះ (1) អ្នកជឿអាចបដិសេធគោលនយោបាយរបស់រដ្ឋាភិបាលដើម្បីបំបែកបញ្ញត្តិរបស់ព្រះផ្ទាល់។ ប៉ុន្តែក្នុងបញ្ហានយោបាយ (២) អ្នកជឿមិនគួរបះបោរជនផ្តាច់ការ និងរដ្ឋាភិបាលផ្ទាល់ឡើយ។ មានតែមន្ត្រីនិងអ្នកប្រតិបត្តិដែលជាកម្មសិទ្ធិប៉ុណ្ណោះដែលមានចលនាផ្លូវច្បាប់ដើម្បីទប់ស្កាត់អំពើហិង្សារបស់អាជ្ញាធរ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកអាចចូលរួមបាន។ (Calvin, Institutes, VI 20:31) Calvin បាននិយាយថា « គ្មានការងារដ៏ស្រស់ស្អាតនោះទេ លើកលែងតែការរំដោះរដ្ឋាភិបាលរបស់យើងចេញពីជនផ្តាច់ការ...» (Institutes II., 10:6)

2. ការសម្រេចនៃច្បាប់ (8-10) ។

ស្នេហាមិនមែនជាការគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ទេ ហើយក៏ជាការគ្មានច្បាប់ដែរ។ វាពេញចិត្តនឹងការពិត។ (កូរិនថូសទី១ ១៣:៦) ទន្ទឹមនឹងនេះ ការកាន់តាមច្បាប់មិនត្រឹមតែធ្ងន់និងរងទុក្ខនោះទេ។ វាដូចជាការស្លាប់គួរតែត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយអំណាចដ៏រឹងមាំនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ (ចម្រៀង ៨:៦) ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងការសម្រេចនៃច្បាប់ គឺជាខ្លឹមសារតែមួយ។ បញ្ញត្តិមិនមែនជារឿងដ៏អាក្រក់នោះទេ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៣)

3. អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែរស់នៅក្នុងការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន។ (១១-១៤)

ការដាស់មានន័យថា ស្លៀកពាក់ពន្លឺ (ខ១២) ហើយពាក់អាវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ខ១៤)។ បុរសដែលមិនត្រូវភ្ញាក់គឺជាបុរសដែលបង្ហាញភាពអាក្រាតកាយរបស់ខ្លួនច្បាស់លាស់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ប្រតិបត្តិការងារងងឹតជាបន្តបន្ទាប់។ ប៉ុន្តែអ្នកជឿធ្វើពន្លឺ (អេភេសូរ ៥:៩= សេចក្តីល្អ សេចក្តីសុចរិត និងភាពស្មោះត្រង់) ហើយរារាំងព្រួញរបស់អារក្សដូចជាសម្លៀកបំពាក់

ហើយបន្ទាប់មកមិនផ្តល់ឱកាសដល់តណ្ហាដោយសេចក្តីជំនឿទាំងស្រុង ដូចជាពាក់អាវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។

ការបកស្រាយ

១ ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបចុះចូលនឹងអាជ្ញាធរគ្រប់គ្រង។ នៅទីនេះ ពាក្យ "មនុស្សគ្រប់រូប" គឺ pasa pusuke (Πᾶσα ψυχὴ) ជាភាសាក្រិក។ នេះមានន័យថា "ព្រលឹងនីមួយៗ" ដែលមានន័យថាដាក់រដ្ឋាភិបាលរបស់មនុស្សមិនមែនដោយការលាក់ពុតទេតែដោយស្មោះពីព្រលឹងដែលជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ នេះបង្ហាញពីគោលការណ៍សកលដែលថាអ្នកណាដែលមានព្រលឹងគួរតែដាក់រដ្ឋាភិបាលដោយធម្មជាតិ។ តើមេរៀននេះមានន័យថាអ្វីក៏ដោយដែលបញ្ជារបស់រដ្ឋាភិបាលគឺយើងគួរដាក់ទៅវាដោយមិនកំណត់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ? ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «គេនិយាយថា, «របស់សេសារ»។ បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ទៅពួកគេថា៖ «ដូច្នេះ ចូរប្រគល់របស់ដែលជារបស់សេសារទៅព្រះចៅអធិរាជ ហើយរបស់ដែលជារបស់ព្រះដល់ព្រះវិញ»។ (Mt 22:21) នោះគឺនៅក្នុងដែនកំណត់ដែលរដ្ឋាភិបាលស្នើសុំការកាន់កាប់របស់សេសារ (កាតព្វកិច្ចរបស់ប្រជាជន) វាមានន័យថាអ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរតែចុះចូល។ តើអ្វីជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ? គឺជាការថ្វាយបង្គំដែលគួរថ្វាយដល់ព្រះ។ (១) ចំពោះការថ្វាយបង្គំគួរតែថ្វាយដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងនាមជារដ្ឋាភិបាលចង់ថ្វាយបង្គំ យើងមិនអាចត្រូវនិយាយថាយើងមានការព្រួយបារម្ភនោះទេ។ ២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ហើយថែមទាំងបញ្ជាឲ្យរដ្ឋាភិបាលបំបែកគម្ពីរចេញ អ្នកជឿមិនត្រូវចុះចូលឡើយ ព្រោះគម្ពីរជាពាក្យរបស់ស្តេចនៃស្តេច។ សាវ័កបាននិយាយថា៖ «ប៉ុន្តែពេត្រុស និងសាវ័កបានឆ្លើយថា៖ «យើងត្រូវតែ

ស្តាប់បង្គាប់ព្រះជាជាងមនុស្ស។ (កិច្ចការ ៥:២៩)។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរ តែសហការជាគុណវុឌ្ឍិរបស់មនុស្ស (មិនមែនជាឈ្មោះក្រុមជំនុំ) ហើយគួរ តែដំណើរការ។ Westminster Confession of Faith (1647) ដែលជាគោល លទ្ធិជាមូលដ្ឋានរបស់ Presbyterian បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ « I. ព្រះ ជាម្ចាស់ ជាព្រះអម្ចាស់ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ និងជាស្តេចនៃពិភពលោកទាំងមូល បាន តែងតាំងចៅក្រមស៊ីវិល ឱ្យស្ថិតនៅក្រោមទ្រង់ លើប្រជាជន ដើម្បីសិរី រុងរឿងរបស់ទ្រង់ និងជាប្រយោជន៍សាធារណៈ ហើយដល់ទីបញ្ចប់នេះ បានបំពាក់អាវុធដល់ពួកគេ។ ដោយអំណាចនៃដាវ សម្រាប់ការពារ និង លើកទឹកចិត្តពួកអ្នកដែលល្អ និងសម្រាប់ដាក់ទោសអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់។ វា មានច្បាប់សម្រាប់គ្រីស្ទបរិស័ទក្នុងការទទួលយក និងប្រតិបត្តិការិយាល័យ របស់ចៅក្រមនៅពេលដែលគេហៅទៅទីនោះ ;(ខ) ក្នុង
ការគ្រប់គ្រងនោះ ដោយសារពួកគេគួរតែជាពិសេសដើម្បីរក្សាការគោរព ប្រតិបត្តិ យុត្តិធម៌ និងសន្តិភាព យោងទៅតាមច្បាប់ដ៏ប្រសើរនៃទ្រព្យសម្បត្តិ រួមនីមួយៗ ;(គ) ដូច្នេះសម្រាប់ទីបញ្ចប់នោះ ពួកគេអាចនឹងស្របច្បាប់ឥឡូវ នេះ នៅក្រោមគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ធ្វើសង្គ្រាមដោយយុត្តិធម៌ និងចាំបាច់។ ឱកា ស។"

ដ្បិតគ្មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះទេ ដាន 2:21 បានមានប្រសាសន៍ថា "ទ្រង់បានផ្លាស់ប្តូរពេលវេលា និងរដូវកាល។ ទ្រង់ដកស្តេចចេញ ហើយតាំង ស្តេចឡើង។ ព្រះអង្គប្រទានប្រាជ្ញាដល់អ្នកប្រាជ្ញ និងចំណេះដល់អ្នកដែល មានការយល់ដឹង ", Dan 4:25 បានមានប្រសាសន៍ថា, "ថាអ្នកនឹងត្រូវបាន បណ្តេញចេញពីក្នុងចំណោមមនុស្ស, ហើយទីលំនៅរបស់អ្នកនឹងនៅ ជាមួយសត្វនៅក្នុងវាល. អ្នកនឹងត្រូវបានបង្កើតឲ្យស៊ីស្មៅដូចគោ ហើយអ្នក

នឹងសើមដោយទឹកសន្សើមនៃស្ថានសួគ៌ ហើយរយៈពេលប្រាំពីរនឹងកន្លង ផុតទៅលើអ្នក រហូតដល់អ្នកដឹងថា ព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់គ្រប់គ្រងលើរាជាណា ចក្ររបស់មនុស្ស ហើយប្រទានដល់ព្រះអង្គ។ នឹង។ ", គឺ 10:5-6 បាន និយាយថា "វេទនាដល់អាស្សីរី ជាដំបងនៃកំហឹងរបស់ខ្ញុំ; បុគ្គលិកនៅក្នុងដៃ របស់ពួកគេគឺជាកំហឹងរបស់ខ្ញុំ! 6 យើងចាត់គាត់ទៅប្រឆាំងនឹងប្រជាជាតិ មួយដែលគ្មានព្រះ ហើយប្រឆាំងនឹងប្រជាជននៃសេចក្តីក្រោធរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំ សូមសរសើរគាត់ឲ្យរឹបអូសយកទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយជាន់ឈ្លីគេ ដូចជាភក់ នៅតាមផ្លូវ។ «ដូចដែលយើងឃើញវាប្រាកដថារដ្ឋាភិបាលមួយនេះចេញមក ពីព្រះ។

២ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ អ្នកនោះប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះ បានចាត់ទុក នេះមិនមែនជាពាក្យបញ្ជាការចុះចូលដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ និង ការស្តាប់បង្គាប់គ្មានដែនកំណត់ឡើយ។ ទោះជាលោកយេស៊ូបានទទួល ការចាកចេញពីកន្លែងរបស់លោកក៏ដោយ ក៏លោកយេស៊ូបានហៅលោក ទៅរកកញ្ជ្រោង ហើយស្នាក់នៅផ្ទះលោក ហើយធ្វើការ។ (លូកា ១៣:៣២)។ យើងជាពិសេសនៅក្នុងទំនាក់ទំនងសាសនា យើងមិនអាចដាក់បញ្ជារបស់រ ដ្ឋាភិបាលទុច្ចរិតបានទេ។ វាច្បាស់ណាស់ថា សាវកប៉ុលបានសន្មតថាមាន សិទ្ធិអំណាចក្នុងការលើកទឹកចិត្តសេចក្តីល្អហើយបាននិយាយពាក្យនេះ។ (ខ៣)។ ការអះអាងខុសដែលយើងគួរដាក់ទៅអាជ្ញាធរដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ត្រូវបានបង្ហាញក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ មានសិទ្ធិដ៏ទេវភាពរបស់ស្តេចនៅតំបន់ ខាងលិច។ នេះគឺជាអ្វីដែលលោក Robert Filmer ដែលជាបុរសជនជាតិ អង់គ្លេសនៅសតវត្សទី 17 ដែល Stuart និង John Knox ជាដើមបានប្រឆាំង នឹងវា។ គោលការណ៍នៃព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធគឺត្រូវតាមយើងឃើញឃ្លាអក្សរសា

ស្ត្រ។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងពិនិត្យមើលប្រវត្តិសាស្ត្រដែលចេញមក វាគឺជា
របបផ្តាច់ការ ដែលមិនយល់ពីបទគម្ពីរ។ ព្យាការី និងពួកសាវកបានប្រព្រឹត្ត
ចំពោះរដ្ឋាភិបាលយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ហូសេបានឃើញថាការមិនស្មោះត្រង់នឹង
ព្រះជាស្តេចអាក្រក់ (ហូស ១៣:១២) ហើយសាវកយ៉ូហានបាននិយាយថា
អ្នកប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ជាស្តេចជាសត្វ។ ហើយបន្ទាប់មកលោកបានចាត់
ទុកថាពួកបរិសុទ្ធមិនព្រមចុះចូលនឹងវាគឺសុចរិត។ (វិវរណៈ ១៣:៧-៨)។
នៅតំបន់បូព៌ា គេបានប្រព្រឹត្តិដើម្បីញែកតំណពូជយ៉ាងវិសុទ្ធ ហើយទទួល
យកតែមនុស្សឱ្យធ្វើតាមទ្រឹស្តីថាជាមនុស្សស្មោះត្រង់។ ប៉ុន្តែសំខាន់ប្រវត្តិ
សាស្ត្រនៃពិភពបូព៌ាក៏រក្សាលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យដែរ។ ឧទាហរណ៍៖ ស្តេច Mu
បំផ្លាញជាតិ ស្តេចអាក្រក់ កើតចេញពីទ្រឹស្តីប្រជាធិបតេយ្យ។ ប៉ុន្តែមិនមែន
ជាការបះបោរសម្រាប់ឯកជនដែលចង់បាននោះទេ។ ដោយសារជួមានចិត្ត
អាក្រក់យ៉ាងខ្លាំង ចិត្តប្រជាជនបានចាកចេញពីគាត់ ហើយវិលទៅរកស្តេច
Mu វិញ។ ប្រវត្តិសាស្ត្របូព៌ាបាននិយាយថា "អភិបាលស្រុកចំនួន 800 នាក់
ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយស្មគ្រចិត្តហើយនិយាយថា "យើងគួរតែវាយប្រហារ
ទៅលើស្តេចជូ" ។ លទ្ធិតំណពូជទិសបូព៌ា គឺជាទ្រឹស្តីនៃនយោបាយពុក
រលួយនៅជំនាន់ក្រោយ។ ពេលវេលាមាសនៃពិភពបូព៌ាគឺជាថ្ងៃរបស់ You
Soo អ្នកមិនបានផ្ទេររាជ្យរបស់គាត់ទៅ Danju ដែលជាកូនប្រុសដែលមិន
ស្មោះត្រង់របស់គាត់នោះទេ ប៉ុន្តែនឹងឆាប់។ ហើយមិនយូរប៉ុន្មានក៏បានធ្វើឲ្យ
រូផ្ទេររាជ្យទៅឲ្យកូនប្រុសរបស់គាត់ គឺសាងគុនមិនស្មោះត្រង់។
ដូចគ្នានឹងការបើកសម្តែងពីធម្មជាតិរបស់ព្រះបានប្រឆាំងនឹងការចុះចូលរដ្ឋា
ភិបាលដោយគ្មានគោលបំណងតាមគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរ។ ៣-៤ ចំពោះ
អ្នកគ្រប់គ្រងមិនមែនជាការភ័យខ្លាចចំពោះការប្រព្រឹត្តល្អទេ គឺជាអំពើអាក្រ

ក់។ ពាក្យនេះបង្ហាញពីចរិតរបស់រដ្ឋាភិបាលជាកម្មវត្ថុនៃការចុះចូលយ៉ាងច្បាស់។ រដ្ឋាភិបាលដែលយើងគួរដាក់គឺ អំពើអាក្រក់គួរការពារតាមគោលការណ៍ ហើយសម្រាប់លើកទឹកចិត្តដល់អំពើល្អ ដែលការសងសឹកគួរប្រតិបត្តិដោយយុត្តិធម៌។ អ្នកបំរើរបស់ព្រះ ហេតុផលដែលនិយាយថាព្រះជាម្ចាស់ជា "អ្នកបំរើរបស់ព្រះ" គឺដើម្បីបង្កើតពួកគេសម្រាប់ការពារវប្បធម៌ និងសណ្តាប់ធ្នាប់បច្ចុប្បន្ន។ លោក Luther បាននិយាយថា មានន័យថា នយោបាយរបស់ជនផ្តាច់ការ គឺប្រសើរជាងសកម្មភាពដែលគ្មានច្បាប់នៃក្រុមមនុស្ស។ ៥–៧ ដូច្នេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវស្ថិតនៅក្នុងការចុះចូល មិនគ្រាន់តែដើម្បីជៀសវាងពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់សតិសម្បជញ្ញៈផងដែរ។ នោះហើយជាកម្លាំងចិត្តក្នុងការកាន់អំណាចនយោបាយ មិនមែនដើម្បីគេចពីកំហឹងរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងរដ្ឋាភិបាលនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវអនុវត្តដោយស្មោះត្រង់ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់យើងដឹងថាត្រូវ ហើយអនុវត្តដោយស្មោះត្រង់។ ក្នុងបញ្ហារបស់រដ្ឋាភិបាលមិនចំអកព្រះទេ អ្នកជឿដឹងថាវាជាប្រព័ន្ធដែលព្រះប្រទានឲ្យ ទោះបីជាការត្រួតពិនិត្យរបស់មន្ត្រីឬក៏អត់នោះក៏គួរចុះចូលដោយស្មោះត្រង់។ចូលរួមក្នុងរឿងនេះ។ បង់គ្រប់អ្វីដែលជំពាក់គេ : ពន្ធ
នេះគឺជាពន្ធប្រជាជន។ ក្នុងនាមជាប្រជាជនជាតិគួរតែផ្តល់ពន្ធដែលជាចំណាយដើម្បីរក្សាជាតិឲ្យបានល្អ។ ពន្ធដែលត្រូវជំពាក់នោះ គឺជាពន្ធដែលត្រូវទទួលសម្រាប់គយ និងថ្លៃរដ្ឋបាល។
៨ ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក នេះគឺដើម្បី agapanalrelus (τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា «ស្រឡាញ់គ្នា»។ នេះជាដំបូងគឺការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងអ្នកជឿ ប៉ុន្តែក៏មិនដកអ្នកដទៃចេញដែរ។

នៅពេលដែលស្នេហាទទួលយកកិច្ចសហប្រតិបត្តិការវាកាន់តែមានច្រើន។ ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញមកពីម្ខាងគឺឯកោត្រូវកាត់ចេញហើយបង្កើតផលតូចៗ។ យើងមិនគួររំពឹងស្រឡាញ់អ្នកដទៃដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ យើងគួរទទួលយកសូម្បីតែក្តីស្រឡាញ់តិចតួចដែលបានមកពីអ្នកដទៃដោយចិត្តដឹងគុណ ហើយក៏តបស្នងទៅគាត់ដែរ។ បន្ទាប់មកសេចក្តីស្រឡាញ់ទទួលបានអំណាចវាត្រូវតែមានច្រើនក្រៃលែង។

ជំពាក់នរណាម្នាក់គ្មានអ្វីក្រៅពីការស្រឡាញ់ នេះមានន័យថាយើងដែលជាអ្នកស្រឡាញ់គួរទទួលខុសត្រូវជានិច្ច។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទតែងតែមិនមកដល់ពេលដែលទំនួលខុសត្រូវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានបំពេញទាំងស្រុងនោះទេ។ អ្នកជឿត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ចូលរួមក្នុងរឿងនេះ។ បង់គ្រប់អ្វីដែលជំពាក់គេ : ពន្ធ នេះគឺជាពន្ធប្រជាជន។ ក្នុងនាមជាប្រជាជនជាតិគួរតែផ្តល់ពន្ធដែលជាចំណាយដើម្បីរក្សាជាតិឲ្យបានល្អ។ ពន្ធដែលត្រូវជំពាក់នោះ គឺជាពន្ធដែលត្រូវទទួលសម្រាប់គយ និងថ្លៃរដ្ឋបាល។

៨ ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក នេះគឺដើម្បី agapanalrelus (τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា «ស្រឡាញ់គ្នា»។ នេះជាដំបូងគឺការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងអ្នកជឿ ប៉ុន្តែក៏មិនដកអ្នកដទៃចេញដែរ។ នៅពេលដែលស្នេហាទទួលយកកិច្ចសហប្រតិបត្តិការវាកាន់តែមានច្រើន។ ចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ចេញមកពីម្ខាងគឺឯកោត្រូវកាត់ចេញហើយបង្កើតផលតូចៗ។ យើងមិនគួររំពឹងស្រឡាញ់អ្នកដទៃដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ យើងគួរទទួលយកសូម្បីតែក្តីស្រឡាញ់តិចតួចដែលបានមកពីអ្នកដទៃដោយចិត្តដឹងគុណ ហើយក៏តបស្នងទៅគាត់ដែរ។ បន្ទាប់មកសេចក្តីស្រឡាញ់ទទួលបានអំណាចវាត្រូវតែមានច្រើនក្រៃលែង។

ជំពាក់នរណាម្នាក់គ្មានអ្វីក្រៅពីការស្រឡាញ់ នេះមានន័យថាយើងដែលជាអ្នកស្រឡាញ់គួរទទួលខុសត្រូវជានិច្ច។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទតែងតែមិនមកដល់ពេលដែលទំនួលខុសត្រូវនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ត្រូវបានបំពេញទាំងស្រុងនោះទេ។ អ្នកជឿត្រូវទទួលខុសត្រូវចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់ Nygren ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រឹស្តី Lundensian បានបកស្រាយពាក្យថា "សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការបំពេញនៃច្បាប់" ដូចតទៅ។ នោះគឺ «កន្លែងដែលសេចក្តីស្រឡាញ់ស្ថិតស្ថេរ គ្មានកន្លែងដែលបញ្ញត្តិនៃក្រិត្យវិន័យនៅឡើយ»។ ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយខុស។ នៅទីនេះពាក្យថា "ការបំពេញច្បាប់" មានអត្ថន័យវិជ្ជមាន។ ពោលគឺមិនមែនមានន័យថាច្បាប់ត្រូវបានលុបចោលដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ វាមានន័យថាសម្រេចបានហើយ។

១១ ចេញពីខគម្ពីរនេះ វាបង្រៀនថា អ្នកជឿគួរភ្ញាក់ឡើងខាងវិញ្ញាណ។ ហេតុផលដែលពួកគេគួរតែភ្ញាក់ដឹងខ្លួនគឺការពិតដែលថាពិភពលោកខាងមុខកាន់តែខិតជិតមកដល់។ ដោយសារអ្នកដែលដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងពិភពលោកខាងមុខមានចិត្តសង្ឃឹម ខណៈពេលវេលារលត់បន្តិចម្តងៗ គាត់យកអារម្មណ៍ទៅជិតសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយភ្ញាក់ឡើងខាងវិញ្ញាណ។ អត្ថបទភាសាក្រិចបង្ហាញពាក្យថា "ហើយអ្នកគួរតែធ្វើមួយនេះ (សេចក្តីស្រឡាញ់បានប្រាប់នៅខទី 8-10) (Καὶ τοῦτο) ប៉ុន្តែកំណែភាសាកូរ៉េរបស់យើងមិនមានវាទេ។

ក្រៅពីនេះអ្នកដឹងពីពេលវេលា ត្រង់នេះពាក្យ "ពេល" (τὸν καιρόν) គួរត្រូវបានបកប្រែជា "ពេលវេលា"។ ពេលវេលាគឺជាពេលវេលានៃការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។ ដល់ម៉ោងដែលអ្នកភ្ញាក់ពីដំណេកហើយ។ នេះមានន័យថាពេលវេលាដែលគួរក្រោកចេញពីដំណេកនៃអំពើបាប។ ដ្បិត

សេចក្តីសង្គ្រោះគឺនៅជិតយើងឥឡូវនេះ ជាងកាលដែលយើងជឿដំបូងទៅទៀត។ នោះគឺសម្រាប់អ្នកជឿត្រូវបានចាកចេញមួយភ្លែត ហើយទៅជួបព្រះអម្ចាស់ បន្ទាប់ពីពួកគេចាប់ផ្តើមជឿ ដូចជាពេលវេលាត្រូវបានចំណាយវាមានន័យថាការសង្គ្រោះ (ដើម្បីជួបព្រះអម្ចាស់) គឺកាន់តែខិតជិត។ ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញដទៃទៀតចង្អុលទៅដល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។

១២ យប់កន្លងផុតទៅហើយ។ ថ្ងៃគឺនៅក្នុងដៃ។ ពេលយប់កាន់តែជ្រៅ វាធម្មជាតិដែលថ្ងៃកាន់តែខិតជិត។ នៅពេលដែលអំពើបាបឈានដល់កម្រិតអតិបរមានៃអំពើបាប ការជ្រៀតជ្រែកនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះកើតឡើង។ ក្រោយពីអតីតកាល អំពើបាបបានពេញក្នុងផែនដី ការជំនុំជំរះនៃទឹកជំនន់របស់ព្រះ បន្ទាប់ពីភាពងងឹតនៃថ្ងៃនៃពួកចៅក្រមបានកើតឡើង ហើយពន្លឺនៃថ្ងៃរបស់ដាវីឌក៏មកដល់។ ជាថ្មីម្តងទៀតបន្ទាប់ពីព្យាការីម៉ាឡាគី សំឡេងរបស់ព្យាការីត្រូវបានបញ្ឈប់អស់រយៈពេល 400 ឆ្នាំ ថ្ងៃនៃភាពងងឹតបានមកដល់ ទីបំផុតព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក ហើយពន្លឺបានភ្លឺនៅកណ្តាលនៃយូដា និងពិភពលោកទាំងមូល។ ព្រះវិហារពីសតវត្សទី 5-15 ត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងភាពងងឹតនៃសាសនាចក្រ ប៉ុន្តែពន្លឺដ៏អស្ចារ្យនៃកំណែទម្រង់នៃសតវត្សទី 16 បានបំភ្លឺដល់ពិភពលោក។ ដូចមុនពេលការយាងមកជាលើកទីពីរយប់នៃអំពើបាបនៅក្នុងពិភពលោកនឹងកាន់តែជ្រៅ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកយើងគួរតែទទួលយកក្តីសង្ឃឹមសម្រាប់ការស្គាល់ការយាងមកជាលើកទីពីររបស់ព្រះអម្ចាស់។

ខទី ១២-១៤ នេះជាពាក្យដែល Augustine បានអធិស្ឋាននៅតំបន់ Milan គាត់បានស្តាប់ « យកវាទៅអាន» ជាសំឡេងរបស់ក្មេងស្រីដែលចេញពីអ្នក

ជិតខាង គាត់ដឹងថាជាសំឡេងរបស់ព្រះ និង ចូលទៅក្នុងផ្ទះ ហើយបើកគម្ពីរ ហើយឃើញថាវាថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះ។ នៅពេលដែល Maria Teresa អានការប្រែចិត្តជឿរបស់ Augustine គាត់បានមកដល់ព្រឹត្តិការណ៍នោះ ហើយទទួលយកបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ ដែលគាត់ផ្ទាល់បានស្តាប់សំឡេងរបស់ព្រះ។១៣ ចូរយើងដើរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ នេះគឺជាសកម្មភាពដែលមានសណ្តាប់ធ្នាប់។ យោងទៅខ្ញុំ ថែស្សា ៤:១២ ។ លំដាប់ និងសមតុល្យត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់ដោយបទគម្ពីរ។ (ថែស្សាទី 1 5:14, II Thess 3:6 I Cor 14:33)

orgies ពាក្យក្រិកនេះ (κώμοις) ចង្អុលទៅខាងលើនៃភាពចាំបាច់នៃចំណង់អាហារ និងការសប្បាយនៃរាងកាយ។

ស្រវឹងស្រា នេះកើតចេញពីផលនៃអំពើទុច្ចរិតអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ នេះគឺការយកកាមតណ្ហាដោយខុសច្បាប់ ឬយ៉ាងខ្លាំង។

ត្រេកត្រអាល ពោលគឺធ្វើឲ្យរចើសង្វារ ហើយចាប់យកកាមតណ្ហា។ លាតត្រដាងពាក្យស្មោកគ្រោក ឬ។ អំពើអាក្រក់។ Lightfoot បាននិយាយថា ត្រេកត្រអាល មានន័យថា ពាក្យ និងទង្វើនៃតណ្ហា ត្រូវបានបង្ហាញជាសាធារណៈ។ ហើយប្រភពដើមនៃពាក្យនេះមានន័យថាប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃដោយមិនសមរម្យ និងហិង្សា។

ការឈ្លោះប្រកែកគ្នានិងការច្រណែន។ ពាក្យទាំងពីរនេះមានទំនាក់ទំនងផ្ទាល់ខ្លួនគ្នាទៅវិញទៅមក។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាគឺជាហេតុផលនៃការច្រណែន។ បុរសនោះត្រេកអរនឹងភាពស្និទ្ធស្នាលជាមួយខ្លួន ហើយជាអ្នកមានសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ធ្វើបានល្អ។

អំពើអាក្រក់ទាំង ៦ ប្រភេទខាងលើ យកការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាជាកូនភ្លោះ។ អំពើវៀរចាកកាមនាំឱ្យស្រឹង កាមបង្កឱ្យមានអារម្មណ៍ឈ្លោះគ្នា នាំឱ្យកើតនូវការច្រណែន ។

14 ប៉ុន្តែ ចូរដាក់លើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ នេះមានន័យថានឹងត្រូវបានរំឭកឡើងវិញដោយការពិតថាអ្នកជឿគ្រីស្ទានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបស្ថិតនៅក្រោមអំណាចគ្រប់គ្រង។ (ខ១)

នៅក្នុងការបកស្រាយនៃខគម្ពីរនេះ K. Barth បាននិយាយថាទ្រឹស្តីគឺជិតដល់ការមិនធ្វើកំណែទម្រង់។ លោកថា បើទោះជាបាតុភូតបច្ចុប្បន្នត្រូវបានកែទម្រង់វាដូច្នេះមែន ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេបោះបង់វាដូច្នេះ។ លោកអះអាងថាផែនដីតែងតែជាដី គ្មានចលនាបំប្លែងផែនដីទៅជាឋានសួគ៌ឡើយ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "បដិវត្តន៍ជ្រុលនិយមក៏មិនមែនជាការងារពិសេសនោះដែរ។ សម្រាប់អំណាចជាមូលដ្ឋានយកស្ថានភាពផ្សេងទៀតដោយការដកថយតាមរយៈការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃបដិវត្តវាកាន់តែគ្រោះថ្នាក់។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ អំណាចនៃបដិវត្តន៍តែប៉ុណ្ណោះត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ និងត្រូវបានកាត់បន្ថយ។ ពោលគឺបដិវត្តន៍មិនឈ្នះដោយជោគជ័យទេ អំណាចត្រូវបាត់បង់ដោយសារតែជ័យជំនះខ្លួនឯង។

អំពើអាក្រក់ទាំង ៦ ប្រភេទខាងលើ យកការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាជាកូនភ្លោះ។ អំពើវៀរចាកកាមនាំឱ្យស្រឹង កាមបង្កឱ្យមានអារម្មណ៍ឈ្លោះគ្នា នាំឱ្យកើតនូវការច្រណែន ។

14 ប៉ុន្តែ ចូរដាក់លើព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទ នេះមានន័យថានឹងត្រូវបានរំឭកឡើងវិញដោយការពិតថាអ្នកជឿគ្រីស្ទានទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

កំណត់ចំណាំរិះគន់

សូមឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបស្ថិតនៅក្រោមអំណាចគ្រប់គ្រង។ (ខ១)

នៅក្នុងការបកស្រាយនៃខគម្ពីរនេះ K. Barth បាននិយាយថាទ្រឹស្តីគឺជិតដល់ការមិនធ្វើកំណែទម្រង់។ លោកថា បើទោះជាបាតុភូតបច្ចុប្បន្នត្រូវបានកែទម្រង់វាដូច្នេះមែន ប៉ុន្តែវាត្រូវបានគេបោះបង់វាដូច្នេះ។ លោកអះអាងថាផែនដីតែងតែជាដី គ្មានចលនាបំប្លែងផែនដីទៅជាឋានសួគ៌ឡើយ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "បដិវត្តន៍ជ្រុលនិយមក៏មិនមែនជាការងារពិសេសនោះដែរ។ សម្រាប់អំណាចជាមូលដ្ឋានយកស្ថានភាពផ្សេងទៀតដោយការដកថយតាមរយៈការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃបដិវត្តវាកាន់តែគ្រោះថ្នាក់។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ អំណាចនៃបដិវត្តន៍តែប៉ុណ្ណោះត្រូវបានបន្ធូរបន្ថយ និងត្រូវបានកាត់បន្ថយ។ ពោលគឺបដិវត្តន៍មិនឈ្នះដោយជោគជ័យទេ អំណាចត្រូវបាត់បង់ដោយសារតែជ័យជំនះខ្លួនឯង។

បន្ទាប់មកគាត់អាចស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។ ព្រោះស្នេហាជាសកម្មភាពដើម្បីបំបាត់ចរិតខាងក្រៅ ដូចជាដោះក្រណាត់»។ (Romerbrief , pp, 476-480) ដូចដែលយើងឃើញវានៅក្នុងគំនិតរបស់ K. Barth គាត់បានតាំងចិត្តថាស្នេហាមិនឃើញតួអក្សរជាក់ស្តែងចេញពីបុរសទេតែបង្កើតនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រដើម។ ប៉ុន្តែដោយសារតែទស្សនៈរបស់មនុស្សដូចជារបស់ K. Barth បានលុបបំបាត់ភាពជាបុគ្គលរបស់មនុស្ស ហើយដូចជាការរលត់ទៅនៅក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជិតនឹងទ្រឹស្តីនៃភាពតែមួយនៃរូបធាតុ និងខ្លួនឯងដែរនោះ វាមិនមែនជាការពិតទេ។ សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបទគម្ពីរបានចែងមិនលុបបំបាត់លក្ខណៈបុគ្គលរបស់អ្នកដទៃ ជាជាងវាយតម្លៃវា ឬអត់ទោសនិងចាត់ទុកវាឱ្យមានតម្លៃ។

ក្រៅពីនេះ អ្នកដឹងពីម៉ោងដែលអ្នកភ្ញាក់ពីដំណេក។ ដ្បិតសេចក្តីសង្គ្រោះគឺ នៅជិតយើងឥឡូវនេះ ជាងកាលដែលយើងជឿដំបូងទៅទៀត។ (ខ ១១)

K. Barth មិនបានមើលឃើញថា «ម៉ោងបានមកដល់ហើយសម្រាប់អ្នក ក្រោកពីដំណេក» ជាពេលវេលាប្រវត្តិសាស្ត្រទេ។ គាត់បាននិយាយថា "ម៉ោងដើម្បីភ្ញាក់ពីដំណេក" មិនមែនជាម៉ោងនិងម៉ោងនោះទេ។ វាមិនអាច ជាម៉ោងនៃពិភពលោកនៃពេលវេលានោះទេ ហើយក៏មិនអាចក្លាយជាម៉ោង ដែលត្រូវក្រោកពីដំណេកដូចវាដែរ...។ eschatology ដែលព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី បានបង្រៀនគឺមិនទាន់ពេលវេលា និងការបំផ្លាញគន្លងទ្វេស។ នេះមិនពាក់ ព័ន្ធនឹងគ្រោះកាច និងទុរ្ភិក្សរបស់ពិភពលោកទេ»។ (Romerbrief, ទំព័រ 482-484) ប៉ុន្តែ eschatology របស់ K. Barth គឺខុសគ្នាទៅនឹង Jess និង Apostle ។ ព្រះយេស៊ូវ និងសាវកម្នាក់រួមបញ្ចូលការផ្លាស់ប្តូរនៃដែនដី និងសកល លោក។ សូមមើល II Pet 3:10-13 ។ Soteology នៃគ្រិស្តសាសនាមិនត្រូវ បានបញ្ឈប់ដោយរឿងផ្លូវចិត្ត ហើយក៏មិនត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការស្មានដែរ។ សេចក្តីសង្គ្រោះនៃគ្រិស្តសាសនាគឺមានលក្ខណៈជាសកល ហើយបាន រស់ឡើងវិញសូម្បីតែសត្វទាំងអស់ក៏ដោយ។

ធម្មទេសនា ៥២ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ និងប្រទេសរបស់គាត់ (រ៉ូម ១៣:១-៧)

អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទជាកម្មសិទ្ធិរបស់ផ្នែកនៃការគ្រប់គ្រងពីរ គឺតំបន់នោះ ហើយមួយទៀតគឺជាតំបន់ខាងវិញ្ញាណ ដែលជាការគ្រប់គ្រងនៃព្រះបន្ទូល របស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងតំបន់នៃព្រះគុណ។ ផ្ទុយទៅនឹងផ្នែ

មួយទៀតគឺអំណាចខាងរូបកាយដែលត្រួតត្រាផ្នែខាងក្រៅដែលជាគុណរួម ដែលអ្នកជឿនិងអ្នកមិនជឿអាចរួមគ្នាបាន។ ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយសារ បុរសមិនអាចមើលងាយជីវិតនៃគុណធម៌ទូទៅក្នុងលោកនេះ គាត់មិនអាច គេចផុតពីនយោបាយរាងកាយ ដែលជាកាតព្វកិច្ចរបស់រដ្ឋាភិបាលបានឡើយ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ ការមើលងាយរដ្ឋាភិបាលគឺជាអំពើ ល្ងង់ខ្លៅព្រោះគាត់មើលងាយជីវិតនៃព្រះគុណដែលព្រះបានតាំងចិត្ត។ មិន ត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ វាក៏ល្ងង់ដែរ ដែលគាត់ច្រឡំការគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណ ពិសេស និងការគ្រប់គ្រងនៃព្រះគុណទូទៅ។ នៅក្នុងព្រះវិហារបុរាណ ព្រះ ចៅអធិរាជ Constantine បានកាន់កាប់នយោបាយជាមួយគ្រិស្តសាសនា ទី បំផុតទ្រង់បានបង្កើតព្រះវិហារសាសនា ហើយនៅមជ្ឈិមសម័យ ដោយសារ ព្រះវិហារមកដល់មានការភ័ន្តច្រឡំដើម្បីគ្រប់គ្រងអំណាចនៃរដ្ឋាភិបាល អ្វីៗ ទាំងពីរត្រូវបានខូច។ ដូច្នេះអ្នកទាំងពីរគួរគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយក៏ គួរគេចពីការជ្រៀតជ្រែកយ៉ាងខ្លាំង។11. អំណាចទាំងអស់ត្រូវបានដោះ ស្រាយដោយព្រះ Stuart kingship line in British គិតថាព្រះជាម្ចាស់ប្រទានអោ យតែស្តេច ហើយស្តេចអាចគ្រប់គ្រងគ្រប់ផ្នែកនៃជីវិតរបស់មនុស្សទាំងអ ស់។ ប៉ុន្តែ ខគម្ពីរមិនមែនមានន័យថាមានតែការគ្រប់គ្រងដោយព្រះទេ។ នេះមិនមែនជាពាក្យ "តែមួយគត់" និង "តែវា" ទេ។ ខគម្ពីរនេះមិនមើលងាយ ថា អ្វីដែលល្អទាំងអស់ដែលផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរបង្រៀនចេញមកពី ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះវិហារ ក្រុមគ្រួសារ វិទ្យាសាស្ត្រ ប្រព័ន្ធល្អផ្សេង ទៀតទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ។ ដូចជាយើងមិនមើលងាយព្រះ រាជាទេ តំបន់ទាំងនេះក៏មិនអាចត្រូវបានគេឈ្លានពាននោះដែរ។ យើងគិត ថារាជ្យត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។

Calvinism ដែលបកស្រាយបទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ មិនបានចង្អុលទៅប្រភេទនយោបាយជាក់លាក់មួយនោះទេ ប៉ុន្តែវាមានការវាយតម្លៃចំពោះតែប្រភេទមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះ។ លោក Calvin ថា បើនយោបាយផ្តាច់ការ ពុករលួយ អាចនឹងប្តូរទៅជារបបផ្តាច់ការ ហើយបើរបបអភិជនពុករលួយ អាចជាកណ្តាលបក្សតិចតួច ហើយលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យពុករលួយ អាចក្លាយជានយោបាយបះបោរ។

Calvinism ហាមប្រាមរឿងដូចជាកុបកម្មខុសច្បាប់ និងគ្រោងការណ៍របស់វាចំពោះស្តេច។ Calvin អះអាងថា ទោះបីជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទខូចជាគោលការណ៍ក៏ដោយ ពួកគេគួរតែដាក់តាមការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ ប៉ុន្តែលោកសង្កត់ធ្ងន់ថា កាលណារដ្ឋាភិបាលលាតត្រដាងពីសកម្មភាពប្រមាថមើលងាយព្រះ យើងមិនអាចស្តាប់បង្គាប់បានឡើយ។ ហើយលោកថា អ្នកជឿអាចមាន និងចលនាកែប្រែអំពើពុករលួយរបស់រដ្ឋាភិបាលដោយស្របច្បាប់ ដោយប្រកាន់យកនូវប្រាជ្ញា ការស៊ូទ្រាំ និងគុណធម៌។2. ជាពិសេស បញ្ហាដែលអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគួរតែស្តាប់បង្គាប់

ហិរញ្ញវត្ថុ និងយោធា។ ខ្ញុំបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ ប្រជាជនគួរតែទទួលខុសត្រូវបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីទ្រទ្រង់ពួកគេ។ វាជារឿងល្ងង់ដែលប្រជាជនមិនអើពើនឹងរដ្ឋាភិបាលរបស់ខ្លួន ហើយមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនដូចប្រជាជន វាហាក់ដូចជាមិនអើពើនឹងកាតព្វកិច្ចរបស់គាត់ចំពោះគ្រួសាររបស់គាត់។ បន្ទាប់មក បញ្ហាសំខាន់មួយទៀតគឺការបំពេញកាតព្វកិច្ចយោធាសម្រាប់រដ្ឋាភិបាលរបស់គាត់។ សម្រាប់រដ្ឋាភិបាលគឺទាក់ទងទៅនឹងផ្នែករាងកាយរបស់ប្រជាជនពួកគេបំពេញពេលវេលាដែលទាមទារការលះបង់ជីវិតរាងកាយពេលខ្លះដើម្បីសុវត្ថិភាពនៃជីវិតរាងកាយ។ បញ្ហាដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកអាច

ចូលរួមក្នុងសង្គ្រាមត្រូវបានដោះស្រាយដោយអាស្រ័យលើការបកស្រាយ ច្បាស់លាស់នៃបទគម្ពីរដោយសាសនាកាល់វីន។ ត្រង់ចំណុចនេះ Calvin បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ បញ្ញត្តិ «កុំសម្លាប់» នៅក្នុងបទគម្ពីរ មិនមែនមានន័យថា មិនគួរដាក់ទោសអ្នកនោះ ដើម្បីបំបែកសន្តិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់នោះទេ។ បទគម្ពីរបង្រៀនពីគោលការណ៍ថា អ្នកដែលសម្លាប់ម្នាក់ទៀតត្រូវស្លាប់ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិជំពូកទី 9 ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គម្ពីរ Pentateuch បាននិយាយថាច្បាស់ណាស់ច្បាប់ដើម្បីសម្លាប់មនុស្ស។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ បញ្ញត្តិទីប្រាំមួយនៅក្នុង Decalogue មានន័យថា ហាមឃាតដោយផ្ទាល់ ឬជាឯកជន ប៉ុន្តែវាមិនមែនថា មិនគួរត្រូវបានហាមឃាត់ការប្រតិបត្តិក្នុងដំណើរការតុលាការនោះទេ។ យោង និក្ខមនំ ២១:១៤-១៧។ ហេតុនេះហើយបានជាសន្តិភាព និងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានបែកធ្លាយ ហើយការគំរាមកំហែងដល់អាយុជីវិតគឺកើតឡើងដោយការរាយលុករបស់រដ្ឋាភិបាលអរិភាព ត្រូវដោះស្រាយតាមផ្លូវច្បាប់ ទោះជាមិនពេញចិត្តក៏ដោយ វាជាធម្មជាតិនៃការចូលទៅក្នុងស្ថានភាពនៃសង្គ្រាម។ Augustine បាននិយាយថា វាមិនមែនជាអំពើបាបដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានចូលទៅក្នុងសង្គ្រាមនោះទេ។ ដូចពួកអ្នកលក់ដូរបានសួរទៅយ៉ូហាន តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?" គាត់មិនបាននិយាយថា "បោះចោលអាវុធរបស់អ្នក" ប៉ុន្តែគាត់បានបង្រៀនថាពួកគេគួរតែក្លាយជាអ្នករឹងមាំ។ (លូកា ៣:១៤) ដូចយើងឃើញប្រវត្តិនៃគោលការណ៍គ្រីស្ទាន នោះគ្មានអ្វីត្រូវដាក់ទោសអ្នកជឿដែលបានក្លាយជាទាហានទេ។ មានតែអ្វីដែលអ្នកជឿគួរប្រយ័ត្នក្នុងសង្គ្រាមទេ គឺត្រូវប្រតិបត្តិដោយចៀសមិនរួច។ យើងគួរតែព្យាយាមធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពមុនពេលមានសង្គ្រាមកើតឡើង។ កាលដែលគាត់ប្រតិបត្តិស

ង្គ្រាមដោយជៀសមិនរួច គាត់មិនគួរលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន គាត់គួរតែឃើញប្រយោជន៍រួមទាំងស្រុង។ យោធាក្នុងសមរភូមិគួរយកអ្នកយាម ការទំនាក់ទំនង ការផ្តល់បញ្ជា និងប្រព័ន្ធ។

ក្នុងសម័យសង្គ្រាម ដោយសារអំពើឃោរឃៅ អំពើខុសច្បាប់ ការមិនមេត្តានឹងមានពេញផែនដី អ្នកជឿកាន់តែរឹងមាំ ទទួលបេសកកម្មដើម្បីការពារពួកគេ ជាពិសេស។ ដូច្នេះ ដើម្បីក្លាយជាអ្នកជឿកាន់តែរឹងមាំ គាត់គួរតែជឿជាក់លើព្រះជាម្ចាស់ អធិស្ឋានទៅព្រះជាម្ចាស់អស់ពីចិត្ត ដោយមានជំនឿខ្លាំងជាងមុន ជាពិសេសប្រសិនបើវាគឺជាឆន្ទៈរបស់ព្រះ គាត់គួរតែស្មើសុំឱ្យមានការចោទប្រកាន់លើមនុស្សរស់នៅច្រើនជាងសម្លាប់បុរសនោះថ្វាយព្រះអម្ចាស់ ហើយលះបង់។ ខ្លួនគាត់ចំពោះពួកគេ។ បើទាហាន ជាអ្នកជឿសង្គ្រោះជីវិត ហើយគិតចង់គេចចេញពីយោធា នោះជាអាកប្បកិរិយាមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះសង្គម និងរដ្ឋាភិបាល ក៏ដូចជាអំពើទុច្ចរិត មិនខ្វល់ពីទុក្ខវេទនារបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែដោយសារអ្នកជឿជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រជាជននៃការឈ្លានពានរបស់រដ្ឋាភិបាលយ៉ាងវេទនា ហើយត្រូវបានចូលរួមដោយបង្ខំនៅក្នុងយោធានៃសង្គ្រាមឈ្លានពាន គាត់អាចទទួលយកអាកប្បកិរិយានេះបើយោងតាមសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ ឬគាត់អាចទទួលយកករណីនេះមិនឆ្លើយតប។ ព្រោះទាំងរដ្ឋាភិបាល និងបុគ្គលមិនគួរប្រតិបត្តិសកម្មភាពរបស់ជនល្មើសនោះទេ។

ធម្មទេសនា ៥៣ អ្នកមិនមែនជាអ្នកគ្រប់គ្រងមិនគួរតវ៉ានឹងអ្នកមានអំណាចឡើយ ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងក៏ត្រូវគ្រប់គ្រងដោយសេចក្តីល្អ (រ៉ូម ១៣:២-៣)។

1. ហេតុផលដែលអាជ្ញាធរគួរតែតវ៉ា គឺអ្នកដែលមានអំណាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។

តាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ព្រះបានតែងតាំងមុខតំណែងដែលអ្នកគ្រប់គ្រងនិងអ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវនៅ។ គម្ពីរមិនចែងថា អាសនៈនៃការគ្រប់គ្រងជាទុក្ខ

ទេ។ ជាឧទាហរណ៍ បទគម្ពីរមិនបានចែងថា អាសនៈរបស់ទាសករជាកៅអីវេទនា និងទីតាំងអយុត្តិធម៌នោះទេ។ (កូរិនថូសទី១ ៧:២២-២៣) មានតែម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលគួរប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកបម្រើដូចជាបងប្អូនរបស់ខ្លួន ហើយមិនគួរគំរាមកំហែងគាត់ ហើយអ្នកដែលធ្វើជាអ្នកបម្រើនោះគួរស្តាប់តាមដោយចិត្តផ្អែមល្ហែម។ (អេភ. ៦:៥-៩) បើវានៅតែបន្តទៀត បញ្ហាអាក្រក់ទាំងអស់នៃរបបខ្ញុំបម្រើនឹងត្រូវលុបចេញដោយធម្មជាតិ។ ភាពខុសគ្នារវាងអ្នកគ្រប់គ្រង និងអ្នកគ្រប់គ្រងមាននៅគ្រប់សង្គមគ្រប់ពេលវេលា។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរជាព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិត។ វាមិននិយាយថានឹងលុបចោលមុខតំណែងពីរទេ។ អ្នកដែលមានសិទ្ធិអំណាចត្រូវបានតែងតាំងដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេអនុវត្តសេចក្តីល្អ។ កាលដែលលោកប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសម្រេចអាក្រក់នោះ លោកគួរទទួលស្គាល់ថាបានធ្លាក់ក្នុងជម្លោះខ្លួនឯង។ ហើយប្រសិនបើអ្នកគ្រប់គ្រងមិនផ្តល់ដំបូន្មាន ហើយមិនព្យាយាមធ្វើចលនាកែផ្លូវច្បាប់ដល់អ្នកគ្រប់គ្រងទុច្ចរិត បះបោរមកគាត់ភ្លាម នោះវាខុសហើយ។ សុភាសិត 17:11 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មនុស្សអាក្រក់រកតែការបះបោរ នោះនឹងចាត់អ្នកនាំសារដ៏ឃោរឃៅមកប្រឆាំងនឹងគាត់»។ ដូចដែលយើងឃើញវា សកម្មភាពបះបោរគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ ប្រសិនបើព្រះបានតែងតាំងអំណាចមួយចំនួន ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកដែលបះបោរអំណាចគឺផ្ទុយនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គាត់នឹងត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មដោយព្រះយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ នៅពេលយើងសង្កេតមើលប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ មនុស្សបះបោរបែបនេះត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយព្រះយ៉ាងរន្ធត់។ ព្រះបាទដាវីឌដែលគោរពអំណាចរបស់ព្រះបាទសូលបានចម្រើនរុងរឿងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ប៉ុន្តែអាប់សាឡុមដែលផ្ទុយនឹងអំណាចរបស់ព្រះបាទដាវីឌ បានជិះ

សត្វលា ហើយវាយសក់របស់ទ្រង់ត្រូវព្យួរនៅនឹងដើមអុក រួចទ្រង់ក៏ត្រូវគេសម្លាប់ចោល។ (អ៊ីសាំ ១៨:៩-១៥) ពេត្រុស ២:១០ ចែងថា៖ «ព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានមានបន្ទូលថា មនុស្សត្រូវលើកអ្នកលើកឡើង ហើយគួរគោរពអ្នកដែលត្រូវគោរព។ (រ៉ូម ១៣:៧ ពេត្រុសទី១ ២:១៣-១៨) ២.អ្នកឈ្នះត្រូវគ្រប់គ្រងដោយចិត្តល្អ។ ព្រះបន្ទូលបង្រៀនថា អ្នកដែលមានអំណាចមិនត្រូវសង្កត់សង្កិនមនុស្សឡើយ។ រ៉ូម ១៣:៤ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកធ្វើខុស ចូរខ្លាចចុះ ដ្បិតគាត់មិនកាន់ដាវដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ជាអ្នកសងសឹកដែលយកកំហឹងរបស់ព្រះមកលើអ្នកប្រព្រឹត្តខុស» ។ ដូច្នេះហើយអ្នកគ្រប់គ្រងមិនត្រូវគាបសង្កត់ពួកគេ ហើយចាត់ចែងឲ្យបានល្អឡើយ។ កាលពីបុរាណមានដំណឹងថា ស្តេចវ៉ូស្រែករកអ្នកទោស។ ក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រង លោក Yu Kwan បានពិនិត្យមើលប្រជាជនដោយយើញកសិករបាត់គោរបស់គាត់។ ដោយខ្លួនគាត់បានចុះពីទំនិញរបស់គាត់ហើយដើរស្វែងរកគោ។សរុបមក យើងគួរតែគិតពីរឿងនេះ។ ពោលគឺអ្នកណាគោរពអ្នកកាន់អំណាចក៏គួរធ្វើសម្រាប់ព្រះ ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងលើមនុស្សក៏គួរធ្វើដើម្បីព្រះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៤ នៃសេចក្តីស្រឡាញ់ (រ៉ូម ១៣:៨-១០)

ដូចដែលយើងនិយាយថាស្នេហាវានឹងគ្មានទីបញ្ចប់។ ព្រោះក្នុងចំណោមគុណធម៌ទាំងអស់ សេចក្តីស្រឡាញ់ជាចំណុចកណ្តាលនៃពួកគេ។ គុណធម៌នីមួយៗមានចិត្តស្រលាញ់។ (១កូរិនថូស ១៣:១-៧)។

1. ស្នេហាគឺជាបំណុលគ្មានដែនកំណត់របស់យើង។ (ខ ៨)

ហេតុអ្វីបានជាយើងទទួលបន្ទុកនៃសេចក្តីស្រឡាញ់? ដោយសារវាដូចតទៅនេះ (១) សំខាន់យើងគ្មានអ្វីក្រៅពីយើងកើតមកជាមនុស្សមានតម្លៃ តាមរ

យ:ការបង្កើតរបស់ព្រះ។ ប្រសិនបើយើងចាត់ទុកយើងថាជាសត្វដ៏មានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល នោះយើងគួរតែដឹងថាយើងបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យពីព្រះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) ប៉ុន្តែយើងស្ទើរតែត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារអំពើបាបរបស់យើង យើងត្រូវបានធួនដោយលោហិតនៃបុត្ររបស់ព្រះ ហើយបានសង្គ្រោះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ស្នេហាដែលយើងទទួលបានគឺគ្មានទីបញ្ចប់។ ១ កូរិនថូស ៤:៧ មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ទីយីកុសនឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នាអំពីសកម្មភាពរបស់ខ្ញុំ។ គាត់គឺជាបងប្អូនជាទីស្រឡាញ់ និងជាអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ និងជាអ្នកបំរើរួមនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ « គំនិតដែលយើងមិនដឹងថាទទួលអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះ គឺជាបេះដូងរបស់ចោរ។ ព្រះមិនអាចផ្តល់អ្វីមួយដល់ចោរបានទេ។ ដូច្នេះ យើងគួរទទួលស្គាល់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជាមុនសិន។

យើងមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការប្រគល់ឱ្យអ្នកដទៃដោយមិនមានតម្លៃអ្វីឡើយ ព្រោះយើងបានទទួលទាំងអស់ដោយគ្មានតម្លៃ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រោសអ្នកជំងឺឲ្យជាឡើងវិញសំអាតមនុស្សឃ្លង់ ដេញអារក្សចេញ។ អ្នកបានទទួលដោយមិនបង់ប្រាក់; ឲ្យដោយមិនបង់ប្រាក់។" (មថ ១០:៨) ក្នុងការងារ យើងឲ្យរបស់ខ្លះដោយគ្មានតម្លៃ ដោយមិនឈប់ឈរ យើងគួរប្រតិបត្តិដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកដទៃ។ ស្រឡាញ់គ្នាមិនគួរអនុវត្តតាមចំណូលចិត្តទេ តែគួរធ្វើដោយស្មារតីជំពាក់បំណុលគេ។ ដូច្នេះ ពេលយើងធ្វើអ្វីមួយដល់អ្នកដទៃ យើងគួរធ្វើដោយចិត្តរីករាយ ដោយគិតថាសងបំណុលគេ ប៉ុន្តែមិនគួរធ្វើដោយការគិតមិនស្ងប់ឡើយ។

2. ស្នេហាគឺប៉ះពាល់ដល់អ្នកជិតខាងដូចជាខ្លួនយើង។ (ខ១០)

ដោយសារបុរសនោះគិតថាខ្លួនឯងមានតម្លៃ ដូច្នេះគាត់មិនជួយមនុស្សទន់ខ្សោយនោះទេ។ ពេលគាត់សង្កេតឃើញចំណុចខ្សោយរបស់គាត់ក្នុងខ្លួនគាត់ ហើយយំសោកខ្លួនគាត់យ៉ាងឈឺចាប់ ហើយធ្លាក់ចុះ។ ចិត្តរបស់គាត់នឹងត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ ហើយបន្ទាប់មកគាត់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដទៃ។ នៅកន្លែងខ្លះក្នុងទ្វីបអាហ្វ្រិក មានអ្នកជំងឺឃ្លង់។ មានមនុស្សមិនមានជើង និងមនុស្សមិនកាន់ដៃ។ បុគ្គលមិនមានជើងជួយការងាររបស់បុគ្គលមិនមានដៃ និងបុគ្គលមិនមានដៃជួយដល់បុគ្គលមិនមានជើង ។ ដូចជាសង្គមរបស់ពួកគេមានកិច្ចសហប្រតិបត្តិការនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ តែបើបុរសដែលរស់នៅក្នុងភាពរីករាយ ឃើញចំណុចខ្សោយ ហើយបន្ទោសគ្នា រិះគន់គ្នាទៅវិញទៅមក ដោយគ្មានមេត្តា តើវាអាក្រក់ប៉ុណ្ណា ហើយជាសកម្មភាពគួរឱ្យខ្លាច។

នៅចំពោះព្រះ? យើងគួរតែអះអាងថាអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ហើយគួរតែរក្សាការពិត។ ប៉ុន្តែតាមវិធីនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ យើងអាចធ្វើវាបានយ៉ាងពិតប្រាកដ។ អ្នកជឿមិនគួរយកចិត្តស្អប់ទៅចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ពួកគេ។ វានឹងក្លាយជាពេលដែលយើងបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ជាចម្បង។ បុរសម្នាក់បាននិយាយថា "សេចក្តីស្រឡាញ់គឺមនុស្សខ្លាក់" វាមានន័យថា ក្នុងរដូវដើម្បីទាមទារសេចក្តីស្រឡាញ់ជាចម្បង ដោយសារគាត់មើលឃើញចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកម្ខាងទៀត គាត់មិនអាចទទួលអារម្មណ៍ពីផ្នែកដែលស្អប់បានឡើយ។1 រីឯអ្នកណាដែលទន់ខ្សោយក្នុងជំនឿ ចូរស្វាគមន៍គាត់ តែកុំឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងគំនិត។ ២ មនុស្សម្នាក់ជឿថាខ្លួនអាចបរិភោគអ្វីក៏ដោយ រីឯមនុស្សទន់ខ្សោយបរិភោគតែបន្លែ។ 3កុំឲ្យអ្នកបរិភោគមើលងាយអ្នកដែលតមឡើយ ហើយកុំ

ឲ្យអ្នកដែលតមត្រូវកាត់ទោសអ្នកបរិភោគឡើយ ដ្បិតព្រះបានស្វាគមន៍គាត់។ ៤ តើអ្នកត្រូវកាត់ទោសអ្នកបម្រើរបស់អ្នកណាទៀត? វានៅចំពោះមុខម្ចាស់របស់គាត់ដែលគាត់ឈរ ឬដួល។ ហើយគាត់នឹងត្រូវបានលើកឡើង ដ្បិតព្រះអម្ចាស់អាចធ្វើឲ្យគាត់ឈរបាន។ 5 ម្នាក់គោរពថ្ងៃមួយថាល្អជាងថ្ងៃមួយ រីឯអ្នកផ្សេងទៀតតែងតែរាប់ថ្ងៃដូចគ្នា។ ម្នាក់ៗត្រូវមានជំនឿយ៉ាងពេញលេញក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន។ 6 អ្នកដែលកាន់ថ្ងៃនោះ អ្នកនោះកាន់តាមព្រះអម្ចាស់។ អ្នកណាបរិភោគក៏ទទួលទានដោយលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ព្រោះអ្នកនោះអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ រីឯអ្នកដែលលះបង់វិញ អ្នកនោះវៀរចាកការលើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ហើយអរព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។ 7 ដ្បិតក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នាគ្មាននរណារស់ដើម្បីខ្លួនឯងទេ ហើយក៏គ្មាននរណាម្នាក់ស្លាប់ដោយខ្លួនគាត់ដែរ។ 8ដ្បិតបើយើងរស់ យើងរស់នៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយបើយើងស្លាប់ យើងក៏ស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ដូច្នេះ ទោះបីយើងរស់ ឬស្លាប់ក៏ដោយ យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ 9 ដ្បិតនៅទីបំផុតនេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដើម្បីឲ្យទ្រង់បានធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ទាំងមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់។ ១0 ហេតុអ្វីបានជាអ្នកកាត់ទោសបងប្អូន? ឬមួយអ្នកហេតុអ្វីបានជាអ្នកមើលងាយបងប្អូន? យើងទាំងអស់គ្នានឹងឈរនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ 11 ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា កាលខ្ញុំនៅមានជីវិត គ្រប់ទាំងជង្គង់នឹងលុតមកឯខ្ញុំ ហើយគ្រប់អណ្តាតនឹងសារភាពចំពោះព្រះ»។ 12 ដូច្នេះ យើងម្នាក់ៗនឹងរៀបរាប់អំពីខ្លួនគាត់ដល់ព្រះ។ 13 ដូច្នេះ ចូរយើងកុំកាត់ទោសគ្នាទៅវិញទៅមកទៀតឡើយ។

ប៉ុន្តែ ត្រូវសម្រេចចិត្តមិនដាក់ឧបសគ្គ ឬឧបសគ្គក្នុងផ្លូវរបស់បងប្អូនឡើយ។ 14ខ្ញុំដឹងហើយខ្ញុំជឿក្នុងព្រះអម្ចាស់យេស៊ូថា គ្មានអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធក្នុងខ្លួនឯងទេ តែអ្នកណាដែលគិតថាមិនបរិសុទ្ធ ១៥ ព្រោះបើបងប្អូនរបស់អ្នកព្រួយចិត្តដោយសារអ្វីដែលអ្នកបរិភោគ នោះអ្នកលែងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ទៀតហើយ។ ដោយសារអ្វីដែលអ្នកបរិភោគ ចូរកុំបំផ្លាញអ្នកដែលព្រះគ្រិស្តបានសុគតឡើយ។ 16 ដូច្នេះ កុំឲ្យអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាចាត់ទុកថាល្អត្រូវនិយាយថាអាក្រក់ឡើយ។ 17ដ្បិតរាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនមែនជាបញ្ហានៃការស៊ីផឹកទេ ប៉ុន្តែមកពីសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខសាន្ត និងអំណរក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ១៨ អ្នកណាដែលបម្រើព្រះគ្រិស្តយ៉ាងនេះ អ្នកនោះអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ហើយមនុស្សក៏ពេញចិត្តដែរ។ ១៩ ដូច្នេះ ចូរយើងស្វែងរកអ្វីដែលនាំឲ្យមានសន្តិភាព និងការកសាងគ្នាទៅវិញទៅមក។ 20កុំបំផ្លាញកិច្ចការរបស់ព្រះដោយព្រោះអាហារ។ អ្វីៗគឺស្អាតស្អំ ប៉ុន្តែវាខុសឆ្គងសម្រាប់អ្នកដែលធ្វើឲ្យអ្នកដទៃជំពប់ដួលដោយសារអ្វីដែលគាត់បរិភោគ។ 21 យកល្អកុំបរិភោគសាច់ ឬពិសាស្រា ឬធ្វើអ្វីដែលធ្វើឲ្យបងប្អូនជំពប់ដួល។ 22ជំនឿដែលអ្នកមាន ចូររក្សារវាងខ្លួនអ្នកនិងព្រះ។ មានពរហើយអ្នកណាដែលគ្មានហេតុផលដើម្បីកាត់ទោសខ្លួនឯងចំពោះអ្វីដែលខ្លួនពេញចិត្ត។ ២៣ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានការសង្ស័យ អ្នកនោះនឹងត្រូវផ្តន្ទាទោសបើអ្នកនោះបរិភោគ ព្រោះការបរិភោគនោះមិនមែនមកពីជំនឿទេ។ ចំពោះអ្វីដែលមិនកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ គឺជាអំពើបាប។

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. កុំមើលងាយបងប្អូនទន់ខ្សោយ។ (1-12)

2. យើងគួរគោរពសូម្បីតែមនសិការរបស់បងប្អូនខ្សោយ (១៣-២៣)

ការបង្ហាញ

នៅក្នុងផ្នែកនេះ ប៉ុលបានព្យាបាលបញ្ហានៃ adiaphora នៃមនសិការនៃគ្រិស្តសាសនា។ Adiaphora មានន័យថាដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា «គឺថាសកម្មភាពពិធីសាសនាមួយចំនួនដែលបទគម្ពីរហាមប្រាម និងមិនបង្គាប់ត្រូវបានប្រព្រឹត្តចំពោះសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកជឿ»។ បញ្ហានៃអដ្ឋកថាដែលជំពូកនេះនិយាយថា បញ្ហាស៊ីសាច់ បញ្ហាថ្ងៃ និងថ្ងៃនៃបុណ្យ ។ ភាគច្រើននៅទីនេះគឺជាបញ្ហាដើម្បីបរិភោគសាច់។

ពេលនោះប្រាកដណាស់ថា ការរិះគន់គ្នារវាងអ្នកបរិភោគសាច់ និងម្នាក់ទៀតមិនបរិភោគសាច់បានកើតឡើង។(ខ.៣)។ ប៉ុលបានបង្រៀនរឿងមួយចំនួនថា ក្នុងបញ្ហានេះ ពួកគេបានតាំងចិត្តចំពោះមនសិការចំពោះមនុស្សម្នាក់ៗ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេគួរមានសេរីភាព ហើយពួកគេមិនគួររិះគន់គ្នាទៅវិញទៅមកឡើយ។ លោកថាហេតុផលមួយចំនួនដែលមិនគួររិះគន់គ្នាទៅវិញទៅមក។ នោះគឺ

1. គាត់បាននិយាយថាព្រះជាម្ចាស់បានទទួលគាត់ (ខទី 3)

នោះគឺជាការពិតដែលថាអ្នកដែលត្រូវបានរក្សាទុកដោយព្រះលោហិតដ៏វិសេសរបស់ព្រះគ្រីស្ទបានយកការព្យាបាលតែមួយគត់ដើម្បីឱ្យមានភាពសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ។

2. គាត់បាននិយាយថាអ្នកបំពើរបស់អ្នកដទៃមិនគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទេ។ (ខ៤)

ការទម្លាក់របស់គាត់ និងជំហររបស់គាត់ គឺអាស្រ័យលើម្ចាស់របស់គាត់។ ដូច្នេះ អ្វីដែលយើងរិះគន់ខ្លួនឯង គឺលើសពីអំណាច។

3. នៅក្នុងបញ្ហានៃ adiapora, ថាតើពួកគេធ្វើនេះឬ, ធ្វើទាំងអស់ធ្វើសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ (៥-៩)

យើងគួរនិយាយពាក្យអាក្រក់ ដើម្បីរិះគន់ការជំរុញចិត្តអ្នកដទៃ។

4.ក្នុងបញ្ហាជនភៀសខ្លួន អំពើបាបដើម្បីរិះគន់បងប្អូនម្នាក់ទៀត គួរកាត់ទោសនៅថ្ងៃជំនុំជម្រះធំ។ (១០-១២)

លូធើបានបកស្រាយពាក្យនៃផ្នែកនេះខុសគ្នា ពោលគឺវាជាសកម្មភាពដែលរិះគន់បងប្អូនគឺដើម្បីឆក់យកសិទ្ធិអំណាចនៃការវិនិច្ឆ័យដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រតិបត្តិ។ (Er halt ihnen den Richtsuhl Christi vor ។ – Vorlesung uber den Romerbrief , ទំព័រ 442) ។

5. ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ទោះរបស់ណាដែលមិនបរិសុទ្ធដោយខ្លួនឯងក៏មិនបរិសុទ្ធក៏ដោយ មានតែមនុស្សមិនបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះដែលទទួលស្គាល់របស់មិនបរិសុទ្ធ។ (ខ ១៤)

នេះហាក់ដូចជាបង្រៀនពីច្បាប់សីលធម៌ខុសឆ្គងរបស់អ្នកស្ងួយភាព។ ម្យ៉ាងទៀត ការនេះបាននិយាយថា បញ្ហាល្អ និងអាក្រក់ ហាក់ដូចជានិយាយដោយគំនិតមនុស្ស។ ប៉ុន្តែយើងគួរចងចាំការពិតដែលថាពាក្យនេះចេញពីស្ថានភាពនៃ adiapora ។ នៅក្នុងស្ថានភាពនៃ adiapora អ្នកជឿគ្រីស្ទានមានសេរីភាពដែលគាត់អាចដោះស្រាយតាមមនសិការរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែសេរីភាពនៃមនសិការក្នុងអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមិនមែនមានន័យថាសេរីភាពនៃអ្នកមានស្ងួយភាពច្បាស់លាស់នោះទេ។មូលហេតុមានដូចខាងក្រោ

ម។ នោះគឺនៅក្នុងបញ្ហានៃ adiapora សេរីភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈនៅក្នុងអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទគឺដើម្បីប្រតិបត្តិដោយគំនិតរបស់គាត់ដែលមនសិការរបស់គាត់គិតត្រឹមត្រូវប៉ុន្តែគាត់គួរតែយកស្តង់ដារនៃសិរីល្អរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះវាច្បាស់ណាស់ថាវាជាសេរីភាពដែលត្រូវបានពិចារណាពីលទ្ធិសាសនា។ មានតែយើងទេដែលមិនត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដោយលំដាប់នៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកដទៃនៅក្នុងបញ្ហានៃ adiapora ។ (វិទ្យាស្ថាន III. ១៩:៧)

6. ដូចដែលយើងរិះគន់បងប្រុសរបស់យើងនៅក្នុងបញ្ហានៃ adiapora សម្រាប់បញ្ហានៃអាហារវាធ្វើឱ្យបងប្រុសវិនាស។ (15-16)

ជាពិសេសនៅទីនេះពាក្យ "បង" គឺជាពាក្យដែលអាចបញ្ឈប់ពាក្យដោយមិនស្រលាញ់អ្នករិះគន់។ លើសពីនេះទៅទៀត ការបញ្ចេញមតិថា៖ «បងប្រុសដែលព្រះគ្រីស្ទបានសុគតជំនួសគាត់ក៏ដូច្នោះដែរ។

7. រាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនមែនដើម្បីស៊ីផឹកទេ គឺមានតែសេចក្តីសុចរិត សន្តិភាព និងសេចក្តីរីករាយក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ (ខ ១៧)

សូមយោងទៅខ ១៨–១៩។

8. យើងមិនគួរបំផ្លាញកិច្ចការនៃព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះចំពោះបញ្ហាអាហារឡើយ។ (ខ២០)

ម្យ៉ាងទៀត អាហារកំពុងតែរើរាយ ត្បិតយើងមិនគួរបំផ្លាញរបស់ដ៏អស្ចារ្យនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះឡើយ។ សូមមើល ខ ២១-២២ ។ ដូច្នេះ ក្នុងការគ្រប់គ្រងព្រះវិហារ យើងមិនគួរបំផ្លាញរឿងដ៏ធំសម្រាប់បញ្ហាតូចតាចឡើយ។ វិវរណៈទាំងនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពាក្យនេះ។ការបកស្រាយជំពូកបង្ហាញថាអាកប្បកិរិយាដែលអ្នកជឿគួរលើកយកបញ្ហាដែលបទគម្ពីរបង្គាប់ ហើយគ្មានបញ្ហាហាមឃាត់។

1 ចំពោះអ្នកដែលទន់ខ្សោយក្នុងជំនឿ តើពាក្យនេះសំដៅលើអ្នកណា? នេះគឺជាបញ្ហាលំបាក។ (1) មានទ្រឹស្តីដែលចង្អុលទៅអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាយូដាថា អាហារហាមឃាត់នៅក្នុងលេវីវិន័យជំពូកទី 11 នៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់គួរតែត្រូវបានយកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។
ស្វាគមន៍គាត់ តែកុំឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើគំនិត (២) ហើយមានទ្រឹស្តីមួយទៀតដែលថា មានតែអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរយកសាច់ដែលយកទៅថ្វាយបង្គំរូបព្រះទេ (៣) មានទ្រឹស្តីផ្សេងទៀតដែលអ្នកជឿគ្រិស្តគួរ បូសដោយឧបាទានក្ខន្ធ។ ក្នុងចំណោមការបកស្រាយបីលើក ទីមួយហាក់ដូចជាត្រូវ។
នេះមិនមានន័យថាគាត់ខ្សោយចំពោះចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតនៃដំណឹងល្អទេ ប៉ុន្តែសកម្មភាពដែលបានអនុវត្តនៃគុណធម៌គឺខ្សោយខ្លាំងណាស់។
ស្វាគមន៍គាត់នៅទីនេះ ពាក្យ "ស្វាគមន៍" (Προσλαμβάνεσθε) ជាភាសាក្រិកមានន័យថា "ទទួលយកគាត់ទាំងស្រុង" ។ ចំណុចនេះដើម្បីទទួលយកសមាជិកគ្រប់គ្រាន់ដោយគ្មានការសង្ស័យ។ (សមាជិកក្រុមជំនុំ)។
ប៉ុន្តែកុំឈ្លោះប្រកែកគ្នាលើគំនិត។ (μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν). ពាក្យនេះគួរត្រូវបានបកប្រែទៅជា «កុំធ្វើឲ្យពួកគេធ្លាក់ចូលក្នុងការជជែកវែកញែកដោយសង្ស័យ»។
ចំណុចសំខាន់នៃពាក្យនេះ មានន័យថា គេគួរតែប្រយ័ត្នកុំបំបែកការធានាផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះបញ្ហា ព្រោះគេយកទស្សនៈផ្សេងគ្នាអំពីបញ្ហានៃ adiapora (នៃបញ្ហាពិបាកធ្វើគោលលទ្ធិខ្លះ)។
2-3 មនុស្សម្នាក់ជឿថាគាត់អាចបរិភោគអ្វីក៏បាន នៅក្នុងសម័យសហសម័យអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទនៅក្នុងព្រះវិហារ្ស៊ូម៉ាំងហាក់ដូចជាត្រូវបានកម្រិតដោយ

ច្បាប់ធ្វើពិធីនៅក្នុងបញ្ហាអាហារ។ (លេវីជំពូក 11) ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំមានអ្នកជឿ
ដែលមិនរើសអើងក្នុងបញ្ហាអាហារដោយមានគំនិតរឹងមាំនៃដំណឹងល្អ។
ចំណែកមនុស្សទន់ខ្សោយហូបតែបន្លែ។ អ្នកប្រាជ្ញមួយរូបអះអាងថា ការ
បួសនេះកើតចេញពីបួស ប៉ុន្តែមិនប្រាកដទេ។
កុំឲ្យអ្នកបរិភោគមើលងាយអ្នកដែលតមហើយ កុំឲ្យអ្នកដែលតមត្រូវកាត់
ទោសអ្នកបរិភោគឡើយ ពាក្យថា «មើលងាយ» នោះមានចិត្តក្រអឺតក្រទម
ចំពោះបងប្អូន ព្រោះឧត្តមនៃការដឹងសេចក្តីពិត។ ហើយ "ការវិនិច្ឆ័យ" គឺ
ដើម្បីមើលឃើញថាគាត់យល់ខុសដែលមិនរើសអើងនិងចាត់ទុកជាអ្នក
ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។
មួយដៃពួកគេមិនទទួលយកពួកគេដោយសារភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ
ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀតពួកគេមិនទទួលយកសម្រាប់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ។
ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានស្វាគមន៍គាត់។ នេះជាហេតុផលដែលភាគីទាំងពីរគួរ
ទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដោយសារសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេអំពី
ដំណឹងល្អ ពួកគេបានទទួលពួកគេជាប្រជាជននៃស្ថានសួគ៌ (ផ្នែកទាំងពីរ)។
ពួកគេដើម្បីដឹងពីការពិតនេះមិនគួរជជែកវែកញែកអំពីបញ្ហានៃ adiapora
(បញ្ហាដែលមិនត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយបញ្ជារបស់ព្រះនិងបទបញ្ជាហាម
ឃាត់របស់គាត់។) គ្នាទៅវិញទៅមក។ មនុស្សដែលព្រះបានទទួលមិនគួរ
ត្រូវបានគេបដិសេធឡើយ។
៤ តើអ្នកត្រូវកាត់ទោសអ្នកបម្រើរបស់អ្នកណាទៀត? អ្នកបម្រើគឺជាកម្ម
សិទ្ធរបស់ម្ចាស់ បញ្ហាថាតើគាត់បង្កើតអ្នកបំពើឬអត់ មិនគួរត្រូវបានអ្នកផ្សេង
ជ្រៀតជ្រែកឡើយ។ អ្នកដែលថ្កោលទោសទុក្ករបុគ្គលនោះ Savonarola
បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានកាត់អ្នកចេញពីព្រះវិហារនៃផែនដី និងព្រះវិហារនៃ

ស្ថានសួគ៌។ "បន្ទាប់មក Savonarola បានឆ្លើយតបថា "អ្នកមិនអាចកាត់ខ្ញុំ ចេញពីព្រះវិហារនៃស្ថានសួគ៌បានទេ" ។

៥-៦ មនុស្សម្នាក់ចាត់ទុកថ្ងៃមួយថាប្រសើរជាងថ្ងៃមួយ ចំណែកឯម្នាក់ទៀត គោរពពេញមួយថ្ងៃដូចគ្នា។ មានសាត្រាស្លឹករឹត (A, A, C, D) ដើម្បីភ្ជាប់ ពាក្យ gar (γὰρ) នៅផ្នែកដំបូងនៃអត្ថបទក្រិកនៃផ្នែកនេះ។ វាមានន័យថា "ព្រោះ" ។ ប៉ុន្តែសាត្រាស្លឹករឹតផ្សេងទៀត (BDEFG) មិនមានវាទេ។ Sanday និង Riietman បាននិយាយថា "ផ្នែកដែលមានសំបុត្រនេះ ហាក់ដូច ជាអត្ថបទដើម។ លោក Theodore Zahn បាននិយាយថា អ្នកដែលមិនមាន លិខិតនេះគឺគួរឱ្យទុកចិត្ត។ ប្រសិនបើវា អត្ថបទដែលមានអក្សរនេះគឺដើម វាគ្រាន់តែជាការភ្ជាប់សម្រាប់ការពន្យល់ប៉ុណ្ណោះ។

(Grejidanus) នៅទីនេះបញ្ហា "ថ្ងៃនេះ ... ហើយនៅថ្ងៃនោះ...) ហាក់ដូចជា បានកើតឡើងដោយពួកអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនារបស់សាសន៍យូដា។ ពួកគេ អះអាងថា ថ្ងៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែរក្សាបទប្បញ្ញត្តិនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់អំពីថ្ងៃ បុណ្យ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដោយសារតែថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវ បានសម្រេចដោយព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេមិនគួរត្រូវបានរក្សាទុកដោយ រចនាប័ទ្មនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនោះទេ។ (កាឡាទី ៤:១០-១១, កូល ២:១៦-១៧)

ក្នុងកិត្តិយសរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពាក្យនេះចេញពីខ ៦ បីដង។ នៅទីនេះ នៅក្នុងបញ្ហានៃសេរីភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ (adiapora) ដែលវាមានន័យថា អ្នកជឿ ថាតើវាជាមួយនេះ ឬមួយសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។

7 ដ្បិតក្នុងចំណោមយើងរាល់គ្នាគ្មាននរណារស់ដើម្បីខ្លួនឯងទេ ហើយក៏ គ្មាននរណាម្នាក់ស្លាប់ដោយខ្លួនគាត់ដែរ។ "អ្នករស់ដើម្បីខ្លួនឯង" គឺជា មនុស្សវេទនាពិតប្រាកដ។ ព្រោះថា "ខ្លួន" ជាជនផ្តាច់ការរបស់ជនផ្តាច់ការ

ដូចជាជនផ្តាច់ការល្ងង់ ខ្លួនឯងតែងតែល្ងង់។ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់។
និងឈឺយ៉ាងខ្លាំង តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? "។ ដូចជាឧកញ៉ារស់នៅសម្រាប់ខ្លួនឯង "ខ្លួនឯង" ធ្វើដូច្នេះ។ "ខ្លួនឯងព្យាយាមរស់ដោយខ្លួនឯង ទោះបើម្នាក់ទៀតស្លាប់ក៏ដោយ។មួយនេះត្រូវបានលាតត្រដាងដោយរឿងមួយចំនួន ទាំងនោះគឺការជឿជាក់លើខ្លួនឯង ស្រឡាញ់ខ្លួនឯង។
ដោះសារខ្លួនឯង រីករាយក្នុងការបញ្ចេញមតិខ្លួនឯង ទទួលយកខ្លួនឯងក្នុងរឿងខុស ជាដើម។ កាលដែលយើងរស់នៅសម្រាប់ខ្លួនយើង យើងគ្មានអ្វីសោះ ហើយទីបំផុតយើងនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធមួយចំនួនបាននិយាយពាក្យដ៏អស្ចារ្យ ពោលគឺ « ដូចជាឈើឆ្កាងរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្លាប់ខ្ញុំ ខ្ញុំអាចក្លាយទៅជាបរិសុទ្ធបាន។ "ខ្លួនឯង" ជំពប់ដួលសូម្បីតែចំបើង វាឡើងសូម្បីតែភ្នំខ្ពស់ ដើម្បីទៅរកផ្លូវវិនាស។ អ្នកជឿគួរតែបដិសេធ "ខ្លួនឯង" បែបនេះ។
៨ ហើយប្រសិនបើយើងស្លាប់ យើងស្លាប់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ នោះគឺមានន័យថា អ្នកជឿនៅកន្លែងអង្គុយដើម្បីស្លាប់សម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តអរព្រះគុណ។ យោងទៅខទី ៦។ ស៊ីបរីន ដែលជាអ្នកនយោបាយចំណាស់ម្នាក់បានរួចខ្លួននៅពេលធ្វើទុក្ខបុកម្នេញលើកទីមួយ ប៉ុន្តែនៅពេលបៀតបៀនលើកទីពីរ បាននិយាយពាក្យចុងក្រោយថា « ខ្ញុំសូមអរគុណ!»។ គាត់មិនត្រឹមតែលើកតម្កើងព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងលើកតម្កើងព្រះថែមទៀត ដោយអរព្រះគុណដល់ព្រះ។
៨ ខ–៩ ដូច្នេះ ទោះជាយើងរស់ ឬស្លាប់ក្តី យើងជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

ដល់ទីបញ្ចប់នេះ ព្រះគ្រីស្ទបានសុគត ហើយមានព្រះជន្មរស់ឡើងវិញ ដើម្បី
ទ្រង់អាចធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ ទាំងមនុស្សស្លាប់ និងមនុស្សរស់ .. មូលហេតុ
ដែលយើងជាព្រះអម្ចាស់ គឺដោយសារព្រះអម្ចាស់បានសុគតជំនួសយើង
ហើយបានសុគត ប៉ុន្តែបានរស់ឡើងវិញ។(ខ៩) អ្វីដែលគាត់បានស្លាប់
សម្រាប់យើងអាចនិយាយថាសកម្មភាពដែលគាត់បានទិញយើងដោយ
ឈាមរបស់គាត់។ អ្នកដែលស្គាល់ខ្លួនឯងត្រឹមត្រូវ គឺមនុស្សដែលខ្លួន
សារភាពថាខ្លួនឯងគួរស្លាប់ដោយធម្មជាតិ។ បុរសគួរតែមានថាខ្លួនគាត់
ស្លាប់ឬក៏ស្លាប់ជំនួសគាត់។ ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហារបស់បុរសគឺមានតែការ
ស្លាប់។ បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូវបានសុគតជំនួសយើង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ
លោកបានធ្វើឲ្យយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់លោកដោយការរស់ឡើងវិញរបស់
លោក។ បើគាត់មិនបានរស់ឡើងវិញទេ យើងស្ទើរតែមិនមានគាត់ទេ ទោះ
បីយើងចង់បានវាក៏ដោយ។ ឥឡូវនេះ អ្នកជឿរបស់យើងបានក្លាយជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់គាត់។ ប្រសិនបើយើងមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែយើង
បានក្លាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់យើងដែលមិនអាចសង្គ្រោះបានដោយខ្លួនឯង
ហើយយើងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អារក្សនោះ យើងមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវ
បំផ្លាញជារៀងរហូត។

១០-១២ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកកាត់ទោសបងប្អូន? ឬមួយអ្នកហេតុអ្វីបានជាអ្នក
មើលងាយបងប្អូន? យើងទាំងអស់គ្នានឹងឈរនៅមុខកន្លែងជំនុំជំរះរបស់
ព្រះជាម្ចាស់។
វិនិច្ឆ័យបងប្អូនគឺជាអំពើបាបប្រឆាំងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏ដូចជាបាបដ៏ធំ
ដូចជាបន្ទោសច្បាប់ខ្លួនឯង។ (យ. គុណធម៌ដើម្បីយកឈ្នះលើការវិនិច្ឆ័យគឺ

សេចក្តីមេត្តាករុណា (Jm 2:13)។ដ្បិតមានសេចក្តីចែងទុកមកថា៖ «ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលថា កាលខ្ញុំនៅរស់ គ្រប់ទាំងជង្គង់នឹងលុតមកឯខ្ញុំ ហើយគ្រប់អណ្តាតនឹងសារភាពចំពោះព្រះ»។ នេះជាការលើកឡើងរបស់អេសាយ ៤៥:២៣។ ពាក្យថា "ដូចដែលខ្ញុំរស់នៅ" គឺជាឃ្លានៃការសច្ចា និងកាន់កាប់ភាពស្មោះត្រង់នៃឃ្លាខាងក្រោម។ ពាក្យថា «ក្រាបទូលបង្គំ» គឺជាសកម្មភាពនៃការចុះចូលចំពោះព្រះដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បំផុត។ ពាក្យ «សារភាព» មានន័យថា ការសារភាពជាសាធារណៈ។ ដោយសារបុរសនោះមិនអាចលាក់បាំងកំហុសរបស់ខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះបានទេ ទើបគេធ្វើដូច្នេះ។ សូមមើល អេ ៤៩:១៨, ភីលីព ២:១០-១១ ॥ កូរិនថូស ៥:១០។
ដូច្នេះ យើងម្នាក់ៗនឹងរៀបរាប់អំពីខ្លួនគាត់ចំពោះព្រះ។ នៅទីនេះ ពាក្យ «យើងម្នាក់ៗ» រួមបញ្ចូលសាវ័កប៉ុលផ្ទាល់ គ្មាននរណាម្នាក់លើកលែងតែវា។ ហើយពាក្យថា "នឹងលើកដំកើងខ្លួនដល់ព្រះ" មានន័យថា នៅពេលជំនុំជំរះអ្នកណាដែលគ្មានកន្លែងជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ ហើយរិះគន់នោះ ម្នាក់ៗត្រូវរាយការណ៍ដោយផ្ទាល់ទៅកាន់ព្រះ។ ក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ន បុរសចូលជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ ហើយរិះគន់ដោយគ្មានន័យ។

១៣ ប៉ុន្តែ ចូរសម្រេចចិត្តកុំធ្វើការជំពប់ដួល ឬឧបសគ្គក្នុងផ្លូវរបស់បងប្អូនឡើយ។ នៅទីនេះ វាបានព្រមានថា នៅពេលដែល "អ្នកខ្លាំង" ដែលអាចបរិភោគគ្រប់អាហារបាន បរិភោគអាហារដែលអ្នកដទៃចាត់ទុកជាឧបសគ្គក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈរបស់អ្នកដទៃ ដែលជាបញ្ហាដែលបញ្ហារបស់ព្រះមិនធ្វើនោះវាធ្វើឱ្យមនសិការរបស់ពួកគេច្រឡំ។ សតិសម្បជញ្ញៈនៃសេចក្តីជំនឿ

ច្របូកច្របល់ បំបែកសតិសម្បជញ្ញៈចេញ ហើយប្រតិបត្តិនោះជាបាបកម្ម។ ប៉ុន្តែបញ្ហាមួយនេះត្រូវបានកំណត់ដោយបញ្ហាអំពីការបញ្ជារបស់ព្រះដោយមិនមានភាពច្បាស់លាស់ ដូចជា "ធ្វើ" ឬ "កុំ"។

14ខ្ញុំថាគ្មានអ្វីដែលមិនបរិសុទ្ធក្នុងខ្លួនឯង។ នៅទីនេះ "មិនស្អាត" គឺជា koinon (κοινὸν) ជាភាសាក្រិច ដែលមិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិទាក់ទងនឹងព្រះទេ ព្រោះជាភាពផ្ទុយគ្នានៃភាពបរិសុទ្ធ (កិច្ចការ 10:14-28 វិវរណៈ 21:27) ដោយសារព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតសត្វទាំងអស់ ហើយមានបន្ទូលថាពួកគេគឺល្អ។ អ្វីៗទាំងអស់មិនបរិសុទ្ធនៅក្នុងខ្លួនគេឡើយ។

ប៉ុន្តែអ្នកណាគិតថាមិនស្អាតនោះជារបស់មិនបរិសុទ្ធ។ ក្នុងចំណោមអាហារខ្លះ ទោះជាអ្នកណាបរិភោគក៏ដោយ គាត់មិនគិតថាមានការព្រួយបារម្ភអ្វីឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតអាចគិតថាវាមិនបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះ។ នៃបញ្ហានេះ មនសិការរបស់ពួកគេអាចយកបាននូវសេរីភាពមួយៗ។ ប៉ុន្តែវាជាការបកស្រាយនៃខខាងលើ (ខ១) វាជាការពិតនៅក្នុងបញ្ហាដែលមិនបានភ្ជាប់នូវបទបញ្ជា ឬបទបញ្ជាហាមឃាត់នោះទេ។

15 ដ្បិតប្រសិនបើបងប្អូនរបស់អ្នកព្រួយចិត្តដោយសារអ្វីដែលអ្នកបរិភោគនោះគឺអ្នកជឿខ្លាំងក្លា (អ្នកដែលមានជំនឿអះអាងថាគាត់អាចបរិភោគបានគ្រប់យ៉ាង) ចូរបរិភោគអាហារដើម្បីក្លាយជាបញ្ហានៅខាងលើចំពោះអ្នកដែលទន់ខ្សោយដែលមានជំនឿ។ ខ ១) វាមានន័យថា អ្នកជឿទន់ខ្សោយក៏ចូលរួមក្នុងការបរិភោគអាហារដែរ ហើយសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ច្របូកច្របល់នឹងការជំពប់ដួលក្នុងចិត្តរបស់គាត់។

កុំបំផ្លាញអ្នកដែលព្រះគ្រិស្តបានសុគតឡើយ។ បុរសដែលព្រះបានជ្រើសរើស និងការជំនួសព្រះគ្រីស្ទមិនត្រូវវិនាសអស់កល្បជានិច្ច គឺជាការបង្រៀន

នៃបទគម្ពីរ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «បំផ្លាញ» មិនមែនមានន័យថា ការបំផ្លិច បំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ។

នេះដោយសារបងប្រុសបំបែកមនសិការល្អរបស់ខ្លួន (១) មានន័យថាគាត់ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ។ (២) ដោយសារបញ្ហា ការស្តីបន្ទោស ដំណើរការនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ហើយទទួលឥទ្ធិពលនៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណ។ Grejidanus បាននិយាយថា "វាមានន័យថា "បំផ្លាញ" មិនមែនមានន័យថា អ្នកដែលទទួលដង្វាយធួនរបស់ព្រះអម្ចាស់អាចត្រូវបានបំផ្លាញទាំងស្រុង នោះទេ នៅពេលដែលគាត់ឃើញគាត់ពីខាងក្រៅ បញ្ហានេះប៉ះពាល់ដល់ ការប្រកបជាមួយព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឱ្យគាត់ចាប់ផ្តើមពុករលួយ។

១៦-១៧ ដូច្នេះ កុំឲ្យអ្វីដែលអ្នករាល់គ្នាចាត់ទុកថាល្អត្រូវគេនិយាយថា អាក្រក់ឡើយ។ នៅទីនេះ "អ្វីដែលអ្នកចាត់ទុកថាល្អ" ចង្អុលទៅសេរីភាពនៃ សតិសម្បជញ្ញៈ ដែលគាត់គិតចង់ស៊ីអ្វីៗទាំងអស់។

ដ្បិតនគររបស់ព្រះមិនមែនជាបញ្ហានៃការបរិភោគនិងការផឹកទេ នេះជាការ បង្រៀនថា សម្រាប់អាហារដែលយើងមិនគួរធ្វើឲ្យសណ្តាប់ធ្នាប់របស់ក្រុម ជំនុំត្រូវច្រឡំឡើយ។ អ្នកណាញ៉ាំអាហារឲ្យមានបញ្ហា បើចិត្តមិនមានការ ជំពប់ដួល។ គាត់អាចញ៉ាំវាបាន។ ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់បរិភោគប្រសិនបើ ព្រះវិហារមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់ការកសាងគុណធម៌ នោះជាការល្អដែល មិនបរិភោគវា។ ការបរិភោគអាហារមិនសំខាន់ទេ ប៉ុន្តែការមានសេចក្តី សុចរិត សេចក្តីសុខ និងសេចក្តីរីករាយគឺសំខាន់ជាង។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីជ្រួលច្របល់នៃសតិសម្បជញ្ញៈរបស់បុគ្គលត្រូវបានគេប្រើដោយមិន មានគោលបំណងណាមួយនោះក៏មានសេចក្តីច្របូកច្របល់ដូច្នោះដែរ ក៏មិន មានសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីសុខ និងសេចក្តីរីករាយដែរ។

ប៉ុន្តែដោយសេចក្តីសុចរិត និងសន្តិភាព និងសេចក្តីអំណរក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

«សេចក្តីសុចរិតក្នុងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ» គឺជាការរាប់ជាសុចរិត និងការរាប់ជាបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីជំនឿ តាមរយៈការអនុវត្តនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ "សន្តិភាព និងសេចក្តីរីករាយ" គឺជាការរីករាយជាលទ្ធផលនៃយុត្តិកម្មនៅក្នុងអ្នកជឿ។

១៨–១៩ ខគម្ពីរទាំងនេះបាននិយាយថា ជីវិតដើម្បីកសាងគុណធម៌ ។ ជីវិតដើម្បីផ្គាប់ព្រះហឫទ័យមនុស្ស គឺជាជីវិតដើម្បីសាងគុណធម៌។ ប៉ុន្តែពាក្យនេះរបស់ប៉ុលដឹមិនគិតថាព្រះនិងមនុស្សបានដាក់នៅលើកម្រិតដូចគ្នា។

ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញពីជីវិតនៃលទ្ធិសាសនាថា យើងគួរតែផ្គាប់ចិត្តមនុស្សដោយមានគោលបំណងផ្គាប់ចិត្តព្រះ។ គុណធម៌ពិតគឺធ្វើជីវិតសក្តិសមតាមសច្ចៈ និងធ្វើឱ្យយើងគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស។

អ្នកណាដែលបម្រើព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងនេះ នោះគឺជាការចង្អុលទៅអ្នកដែលដើរតាមព្រះគ្រីស្ទដោយគុណធម៌ទាំងបីខាងលើ។ អនុម័តដោយបុរស។ នេះគឺជា dokimos (δόκιμος) នៅក្នុងភាសាក្រិច Zahn ត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ត្រូវបានទទួលយក" ។

និងសម្រាប់ការកសាងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពាក្យថា "ការកសាងឡើង" គឺជា oikodomeo (οἰκοδομῶ) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "កសាងឡើង។ ដែលចង្អុលទៅលើរឿងនេះដែលអ្នកជឿកសាងគ្នាទៅវិញទៅមក ប៉ុន្តែមិនបោះបង់ចោលឡើយ។

២០–២១ អត្ថន័យនៃខគម្ពីរទាំងនេះ សំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃខគម្ពីរ ខាងលើ ១៤–១៥។ អ្នកណាម្នាក់ធ្វើឲ្យអ្នកដទៃជំពប់ដួលដោយសារអ្វីដែល ខ្លួនបរិភោគនោះគឺជាការខុសឆ្គង។ បើអ្នកណាមានសិទ្ធិបរិភោគអាហារ ទាំងអស់ដោយមិនចេះពិចារណា ហើយប្រតិបត្តិដោយបង្ខំ នោះធ្វើឲ្យអ្នក ដទៃប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ដោយធ្វើឲ្យបងប្អូនទន់ខ្សោយលែងសង្ស័យ ព្រោះ សតិសម្បជញ្ញៈនាំឲ្យអ្នកទន់ខ្សោយយល់ច្រឡំ។ វាគឺដូចជាពាក្យនៃខទី 20 «ដើម្បីធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាក់ទៀតជំពប់ដួលដោយសារអ្វីដែលគាត់ស៊ីនោះ»។ 22 សេចក្តីជំនឿដែលអ្នកមាន ចូររក្សារវាងខ្លួនអ្នកនិងព្រះ។ មានពរហើយ អ្នកណាដែលគ្មានហេតុផលដើម្បីកាត់ទោសខ្លួនឯងចំពោះអ្វីដែលខ្លួនពេញ ចិត្ត។ ការបកស្រាយខគម្ពីរនេះមានពីរយ៉ាង គឺ (១) ក្នុងខគម្ពីរនេះ ប៉ុលបាន ដាស់តឿនយ៉ាងខ្លាំងដល់អ្នកជឿខ្លាំង។ នោះគឺ សេរីភាពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ដែលអ្វីៗទាំងអស់មិនបរិសុទ្ធក្នុងព្រះគ្រីស្ទគឺមានតម្លៃ។ ប៉ុន្តែយើងមាន ជំនឿដ៏មានតម្លៃ និងរឹងមាំនៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះដោយសម្ងាត់ ហើយមិនបង្ហាញវានៅចំពោះមុខមនុស្ស ច្បាស់ណាស់គឺជាប្រាជ្ញា។ ដូចដែលវាត្រូវបានអះអាងនៅចំពោះមុខប្រជាជន ហើយវាត្រូវបានបើក បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ អ្នកដែលមានជំនឿទន់ខ្សោយសម្លឹងមើលវា ហើយរិះ គន់គាត់ ហើយគំនិតនៃជំនឿរបស់ពួកគេអាចនឹងច្រឡំសម្រាប់វា។ (២) ការ បកស្រាយដូចអ្វីដែលខគម្ពីរខាងលើបានចែងថា ប្រៀនប្រដៅអ្នកទន់ខ្សោ យ។ ពោលគឺបើអ្នកណាធានាថា អាហារខ្លះធ្វើឲ្យជំពប់ដួលក្នុងសតិសម្បជ ញ្ញៈនោះ អ្នកនោះនឹងបន្តធ្វើតាមមនសិការ។ បន្ទាប់មកគាត់អាចរួចផុតពី ការកាត់ទោស (គាត់ផ្ទាល់ស្តីបន្ទោសដោយខ្លួនឯង) ។

ស្ថានសួគ៌ជាកន្លែងមានសេចក្តីសុចរិត។ ពេត្រុសទី ២ ៣:១១-១៤ ចែងថា « ដោយសារអ្វីៗទាំងអស់នេះត្រូវរលាយសាបសូន្យ ដូច្នេះ តើមនុស្សប្រភេទណាដែលអ្នកគួរតែរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏បរិសុទ្ធ និងការគោរពព្រះ ដោយរង់ចាំ និងពន្លឿនការយាងមកនៃថ្ងៃនៃព្រះ ដោយសារហេតុនោះ។ ផ្ទៃមេឃនឹងត្រូវឆេះ ហើយរលាយ ហើយរូបកាយនៅស្ថានសួគ៌នឹងរលាយដូចដែលវាឆេះ! ប៉ុន្តែ តាមការសន្យារបស់ទ្រង់ យើងកំពុងរង់ចាំផ្ទៃមេឃថ្មី និងផែនដីថ្មីដែលសេចក្តីសុចរិតស្ថិតនៅក្នុងនោះ។ ហេតុនេះ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះអ្នកកំពុងរង់ចាំរបស់ទាំងនេះ ចូរឧស្សាហ៍ស្វែងរកព្រះអង្គ ដោយឥតមានសៅហ្មង ហើយប្រកបដោយសេចក្តីសុខ។ ថូម៉ាស អាខេមភីស បាននិយាយថា "ដើម្បីគេចពីសេចក្តីស្លាប់ ប្រសើរជាងគេចពីអំពើបាប។ នៅពេលដែលយើងរស់នៅបានយូរ យើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែច្រើន។ វាគ្រោះថ្នាក់ជាងអាយុខ្លី»។ យើងត្រូវមានសេចក្តីសុចរិត។ ប៉ុន្តែ ដោយអំណាចរបស់យើង យើងមិនអាចទទួលបានសេចក្តីសុចរិតទេ។ សេចក្តីសុចរិតពិតជារបស់ព្រះ មានតែព្រះទេ ដែលធ្វើឲ្យយើងមានសេចក្តីសុចរិត។ ព្រះធ្វើឲ្យយើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើឲ្យយើងមានសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះហើយគឺជាគុណដ៏ថ្លៃថ្លាមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន។ អេសាយ 55:1 ទាយអំពីព្រះគុណនេះ « សូមយោងទៅវិវរណៈ
២២:១៧ . តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលសេចក្តីសុចរិតនៃព្រះត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកជឿដោយមិនមានតម្លៃតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ? (1) ព្រោះសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះមានតម្លៃណាស់ដែលមនុស្សមិនអាចសងបាន។ (2) ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់ប្រទានវាដល់មនុស្សគ្រប់រូបដោយមិនរើសអើង។ (៣) សម្រាប់អ្នកទទួល មិនអាចមានមោទនភាពចំពោះវាដោយការផ្តល់ឱ្យដោយគ្មានតម្លៃ

ឡើយ។ (4) សម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់បំបាត់ការខកចិត្តសម្រាប់អ្នកជឿ។ ទោះបីជាពួកគេទទួលបានដោយមិនមានតម្លៃក៏ដោយក៏ពួកគេមិនត្រូវការផ្នែកខ្លីរបស់ពួកគេដែរ។ 2. សន្តិភាពនិងភាពរីករាយ ការណ៍ទាំងពីរនេះ គឺជាលទ្ធផលដែលអ្នកជឿទទួលបានសេចក្តីសុចរិតតាមរយៈព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ដោយសារគុណរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលបានសុគត និងរស់ឡើងវិញ ។ ម្យ៉ាងទៀត សន្តិភាពគឺជាលទ្ធផលដែលអ្នកជឿទទួលបានសន្តិភាពជាមួយព្រះតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ។ អ្នកជឿដើម្បីទទួលបានសន្តិភាពនេះ រីករាយជារៀងរហូត។ (1) អ្នកជឿអាចមានរឿងចលាចលសម្រាប់កិច្ចការរបស់អារក្ស។ ពីព្រោះទោះបីជាគាត់ទទួលបានសន្តិភាពចំពោះព្រះក៏ដោយ ទំនាក់ទំនងរបស់គាត់តែងតែជារដ្ឋដើម្បីប្រយុទ្ធជាមួយអារក្ស។ (២) គាត់អាចមានអារម្មណ៍រំជើបរំជួលចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ពីព្រោះគាត់មិនបានសម្រេចសន្តិភាពជាមួយនឹងអំពើបាប។ (៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់អាចជួបភាពចលាចលសម្រាប់មនុស្សដែលបៀតបៀនដំណឹងល្អ។ គាត់សម្រេចបានសេចក្តីសុខសាន្ត មិនត្រូវបំបែកជាមួយនឹងព្រះដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទទេ។ ព្រោះគាត់នឹកឃើញដល់សន្តិភាពនេះ ទីបំផុតគាត់អាចយកឈ្នះអារក្ស ឈ្នះបាប និងឈ្នះអ្នកបៀតបៀន។

ជំពូកទី 14

១ យើងជាអ្នកខ្លាំងមានកាតព្វកិច្ចទ្រាំនឹងការបរាជ័យរបស់អ្នកទន់ខ្សោយ ហើយមិនធ្វើឲ្យខ្លួនយើងពេញចិត្តឡើយ។ 2 ចូរយើងរាល់គ្នាផ្គាប់ចិត្តអ្នកជិត

ខាងរបស់ខ្លួនដើម្បីប្រយោជន៍របស់ខ្លួន ដើម្បីកសាងគាត់ឡើង។ 3ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ទេ ប៉ុន្តែដូចមានចែងទុកមកថា «ពាក្យតិះដៀលរបស់អ្នកដែលតិះដៀលអ្នកបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ»។ 4ដ្បិតអ្វីៗដែលមានចែងទុកនៅជំនាន់មុន គឺត្រូវបានសរសេរទុកសម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង ដើម្បីឲ្យយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹម ដោយការស៊ូទ្រាំ និងដោយការលើកទឹកចិត្តពីបទគម្ពីរ។ 5 សូមព្រះនៃការស៊ូទ្រាំ និងការលើកទឹកចិត្តឲ្យអ្នករាល់គ្នារស់នៅក្នុងភាពចុះសម្រុងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ស្របតាមព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ៦ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានដំកើងព្រះជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាព្រះនៃយើងដោយសំឡេងតែមួយ ៧ ដូច្នេះ ចូរស្វាគមន៍គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចព្រះគ្រិស្តបានស្វាគមន៍អ្នករាល់គ្នា ដើម្បីជាសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ៨ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះគ្រីស្ទបានក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកកាត់ស្បែក ដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ដើម្បីបញ្ជាក់ពីការសន្យាដែលបានប្រទានដល់បុព្វបុរស ៩ ហើយដើម្បីឲ្យសាសន៍ដទៃអាចលើកតម្កើងព្រះសម្រាប់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។ ដូចមានចែងទុកមកថា៖ «ដូច្នេះ យើងនឹងលើកតម្កើងអ្នកនៅក្នុងចំណោមសាសន៍ដទៃ ហើយច្រៀងថ្វាយព្រះនាមរបស់អ្នក»។ ១0 ហើយមានគេនិយាយទៀតថា
«សាសន៍ដទៃអើយ ចូរអរសប្បាយជាមួយនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់»។ 11 ហើយជាថ្មីទៀតថា៖ «ពួកសាសន៍ដទៃអើយ ចូរលើកតម្កើងព្រះយេហូវ៉ា ហើយសូមឲ្យគ្រប់ទាំងសាសន៍លើកតម្កើងទ្រង់»។ ១២ ហើយអេសាយមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា «ឫសនៃអ៊ីសាយនឹងមក សូម្បីតែអ្នកដែលក្រោកឡើងដើម្បីគ្រប់គ្រងសាសន៍ដទៃ សាសន៍ដទៃសង្ឃឹមក្នុងទ្រង់»។ ១៣ សូមឲ្យព្រះនៃសេចក្តីសង្ឃឹមបំពេញអ្នករាល់គ្នាដោយសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តី

សុខសាន្តក្នុងការជឿ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីសង្ឃឹម ដោយអំណាច
នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។
១៤ បងប្អូនអើយ ខ្ញុំស្កប់ចិត្តនឹងអ្នករាល់គ្នា ដែលអ្នករាល់គ្នាពោរពេញទៅ
ដោយសេចក្តីល្អ ពោរពេញដោយចំណេះទាំងអស់ ហើយអាចបង្ហាត់
បង្រៀនគ្នាទៅវិញទៅមក។ 15 ប៉ុន្តែខ្ញុំបានសរសេរដល់អ្នករាល់គ្នាដោយចិត្ត
ក្លាហាន ដោយសារការរំឭកពីព្រះគុណដែលព្រះបានប្រទានមកខ្ញុំ 16 ដើម្បី
ធ្វើជាអ្នកបម្រើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដល់សាសន៍ដទៃ ក្នុងការបម្រើជាសង្ឃនៃ
ដំណឹងល្អនៃព្រះ ដូច្នេះហើយបានជាតង្វាយនៃព្រះ សាសន៍ដទៃអាចទទួល
យកបាន រាប់ជាបរិសុទ្ធដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ១៧ ដូច្នេះ ក្នុងព្រះគ្រី
ស្ទយេស៊ូវ ខ្ញុំមានហេតុដែលគួរមានមោទនភាពចំពោះកិច្ចការរបស់ខ្ញុំ
សម្រាប់ព្រះ។ ១៨ត្បិតខ្ញុំនឹងមិនហ៊ាននិយាយអ្វីឡើយ លើកលែងតែអ្វីដែល
ព្រះគ្រីស្ទបានសម្រេចតាមរយៈខ្ញុំ ដើម្បីនាំសាសន៍ដទៃឲ្យស្តាប់បង្គាប់—
ដោយពាក្យសម្តី និងការប្រព្រឹត្ត ១៩ ដោយអំណាចនៃទីសម្គាល់ និងការអ
ស្ចារ្យ ដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណ—ដូច្នេះពីក្រុងយេរូសាឡិម និង គ្រប់
ផ្លូវទៅកាន់ Illyricum ខ្ញុំបានបំពេញកិច្ចបម្រើផ្សាយនៃដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រី
ស្ទ។ ២០ហើយដូច្នេះ ខ្ញុំធ្វើឲ្យមានមហិច្ឆតារបស់ខ្ញុំក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ
មិនមែនជាកន្លែងដែលព្រះគ្រីស្ទបានដាក់ឈ្មោះរួចទេ ក្រែងខ្ញុំសង់លើគ្រឹះ
របស់អ្នកណាម្នាក់ ២១ ប៉ុន្តែដូចដែលមានចែងទុកថា «អស់អ្នកដែលមិន
ធ្លាប់ប្រាប់ពីទ្រង់នឹងឃើញ ហើយអ្នកដែលមាន មិនដែលឮនឹងយល់»។ ២២
នេះហើយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំត្រូវគេរារាំងជាញឹកញាប់មិនឲ្យមករកអ្នករាល់
គ្នាឡើយ។123 ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ដោយសារខ្ញុំលែងមានកន្លែងសម្រាប់ធ្វើការ
នៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះទៀតហើយ ហើយតាំងពីខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បានមករកអ្នកជា

ច្រើនឆ្នាំមកហើយ 24ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងបានជួបអ្នករាល់គ្នាពេលខ្ញុំទៅប្រទេស
អេស្បាញ ហើយនឹងបានជួយក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំនៅទីនោះ។ ដោយ
អ្នក ខ្ញុំបានរីករាយនឹងក្រុមហ៊ុនរបស់អ្នកមួយរយៈ។ 25 ប៉ុន្តែនៅពេលនេះ ខ្ញុំ
នឹងទៅក្រុងយេរូសាឡិម ដើម្បីនាំជំនួយដល់ពួកបរិសុទ្ធ។ 26 ដ្បិតស្រុកម៉ា
សេដូន និងស្រុកអាខៃពេញចិត្តនឹងធ្វើវិភាគទានខ្លះដល់ជនក្រីក្រក្នុង
ចំណោមពួកបរិសុទ្ធនៅក្រុងយេរូសាឡិម។ 27ដ្បិតពួកគេពេញចិត្តនឹងធ្វើវា
ហើយពិតជាជំពាក់គេមែន។ ត្បិតប្រសិនបើសាសន៍ដទៃបានមកចែករំលែក
នៅក្នុងពរជ័យខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ពួកគេក៏គួរតែបម្រើពួកគេនៅក្នុងពរ
ជ័យខាងសម្ភារៈផងដែរ។ 28 ដូច្នេះកាលណាខ្ញុំបានធ្វើការនេះចប់សព្វគ្រប់
ហើយប្រគល់របស់ដែលប្រមូលបានឲ្យគេហើយ នោះខ្ញុំនឹងចេញទៅអេស្ប៉ា
ញតាមផ្លូវឯង។ 29ខ្ញុំដឹងថា ពេលខ្ញុំមករកអ្នករាល់គ្នា ខ្ញុំនឹងមកដោយពោរ
ពេញដោយព្រះពររបស់ព្រះគ្រិស្ត។ 30 បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់
អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃយើងខ្ញុំ និងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃ
ព្រះវិញ្ញាណ ឲ្យព្យាយាមរួមជាមួយនឹងខ្ញុំ ក្នុងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកចំពោះ
ព្រះក្នុងនាមខ្ញុំ 31 ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានរួចពីពួកអ្នកមិនជឿនៅស្រុកយូដា ហើយ
ការបម្រើរបស់ខ្ញុំ ក្រុងយេរូសាឡិមអាចនឹងទទួលបានពួកបរិសុទ្ធ 32 ដូច្នេះ
ខ្ញុំអាចមកឯអ្នកដោយអំណរ ហើយមានកម្លាំងចិត្តក្នុងក្រុមរបស់អ្នកតាមព្រះ
ហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ៣៣ សូមឲ្យព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តគង់នៅជាមួយអ្នក
រាល់គ្នា។ អាម៉ែន

ការវិភាគខ្លីមសារ

1. កុំបែកគ្នា ហើយទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមកសម្រាប់បញ្ហានៃសេរីភាពនៃ
ជំនឿ (បញ្ហា adiapora) ដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានមាន (1-13)

2. និយាយពីសិទ្ធិអំណាចដែលប៉ុលបានផ្ញើសំបុត្រទៅព្រះវិហារ៉ូម (១៤-២២)

3. និយាយផែនការទៅព្រះវិហារ៉ូម (២៣-២៩)

សុំការអធិស្ឋានសម្រាប់ប៉ូលខ្លួនឯងទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធ៉ូម៉ាំង (30-32)

4. ការថ្វាយបង្គំ (ខ ៣៣)

ការបង្ហាញ

1. គាត់បានដាស់តឿនថា អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរបែកគ្នា ហើយទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមកសម្រាប់សេរីភាពនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងពួកគ្រីស្ទាន (1-13)

នៅក្នុងបញ្ហានេះ; អ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរតែធ្វើតាមសកម្មភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺ (1) ពួកគេគួរតែធ្វើតាមគំរូដែលព្រះគ្រីស្ទមិនគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់។ (៥-៥) ដូចដែលអ្នកជឿបានធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចលើកតម្កើងព្រះ។ (ខ៦) (២) ពួកគេគួរតែធ្វើតាមគំរូដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្រួបបង្រួមអ៊ីស្រាអែល និងសាសន៍ដទៃជាភាពតែមួយ។ (៨-១២) សូមមើល ២:១៣។ ដូចដែលយើងឃើញថា ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេរួបរួមគ្នា ទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីរីករាយ និងសន្តិភាព។ ដូច្នោះហើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីសង្ឃឹម។ (ខ ១៣)

2. ប៉ុលមានសិទ្ធិអំណាចដែលបានផ្ញើសំបុត្រទៅព្រះវិហារ៉ូម។ (១៤-២២) ប៉ុលជាសាវកសម្រាប់សាសន៍ដទៃ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយស្នាដៃដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់គាត់។ (ខ១៨)

3. ផែនការដែលប៉ុលបានទៅលេងព្រះវិហារ៉ូម៉ាំង (23-29)

គាត់ចង់ឱ្យគាត់ទៅលេងទីក្រុងរ៉ូមតាមផ្លូវទៅប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ ហេតុផលដែលត្រូវពន្យារពេលគឺការទៅសួរសុខទុក្ខដែលអ្នកជឿសាសន៍ដទៃបាននាំ

យកការប្រគេនចង្ហាន់ដែលអ្នកជឿសាសន៍ដទៃបានជួបជុំគ្នាសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធរ៉ូម៉ាំងទៅទីនោះ (ក្រុងយេរូសាឡឹម)។

1. កុំបែកគ្នា ហើយទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមកសម្រាប់បញ្ហានៃសេរីភាពនៃជំនឿ (បញ្ហា adiapora) ដែលអ្នកជឿគ្រីស្ទានមាន (1-13)

2. និយាយពីសិទ្ធិអំណាចដែលប៉ុលបានផ្ញើសំបុត្រទៅព្រះវិហាររ៉ូម (១៤-២២)

3. និយាយផែនការទៅព្រះវិហាររ៉ូម (២៣-២៩)

សុំការអធិស្ឋានសម្រាប់ប៉ូលខ្លួនឯងទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធរ៉ូម៉ាំង (30-32)

4. ការថ្វាយបង្គំ (ខ ៣៣)

ការបង្ហាញ

1. គាត់បានដាស់តឿនថា អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរបែកគ្នា ហើយទទួលយកគ្នាទៅវិញទៅមកសម្រាប់សេរីភាពនៃសេចក្តីជំនឿនៅក្នុងពួកគ្រីស្ទាន (1-13) នៅក្នុងបញ្ហានេះ; អ្នកជឿគ្រីស្ទានគួរតែធ្វើតាមសកម្មភាពរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺ (1) ពួកគេគួរតែធ្វើតាមគំរូដែលព្រះគ្រីស្ទមិនគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់។ (៤-៥) ដូចដែលអ្នកជឿបានធ្វើដូច្នេះ គាត់អាចលើកតម្កើងព្រះ។ (ខ៦) (២) ពួកគេគួរតែធ្វើតាមគំរូដែលព្រះគ្រីស្ទបានបង្រួបបង្រួមអ៊ីស្រាអែល និងសាសន៍ដទៃជាភាពតែមួយ។ (៨-១២) សូមមើល ២:១៣។ ដូចដែលយើងឃើញថា ព្រះបានធ្វើឱ្យពួកគេរួបរួមគ្នា ទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីរីករាយ និងសន្តិភាព។ ដូច្នោះហើយ ទ្រង់ជាព្រះនៃសេចក្តីសង្ឃឹម។ (ខ ១៣)

2. ប៉ុលមានសិទ្ធិអំណាចដែលបានផ្ញើសំបុត្រទៅព្រះវិហាររ៉ូម។ (១៥-២២) ប៉ុលជាសាវកសម្រាប់សាសន៍ដទៃ។ សិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយស្នាដៃដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់គាត់។ (ខ១៨)

3. ផែនការដែលប៉ុលបានទៅលេងព្រះវិហាររ៉ូម៉ាំង (23-29) គាត់ចង់ឱ្យគាត់ទៅលេងទីក្រុងរ៉ូមតាមផ្លូវទៅប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ ហេតុផលដែលត្រូវពន្យារពេលគឺការទៅសួរសុខទុក្ខដែលអ្នកជឿសាសន៍ដទៃបាននាំយកការប្រគេនចង្ហាន់ដែលអ្នកជឿសាសន៍ដទៃបានជួបជុំគ្នាសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធរ៉ូម៉ាំងទៅទីនោះ (ក្រុងយេរូសាឡឹម)។

2 សូមឲ្យយើងរាល់គ្នាផ្គាប់ចិត្តអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួនដើម្បីសេចក្តីល្អរបស់ខ្លួន លោកប៉ូលបានគិតថា ជីវិតដើម្បីផ្គាប់ចិត្តបុរសនោះមិនមានក្លិនក្រអូបឡើយ។ (កាឡាទី ១:១០) ប៉ុន្តែ វាមានន័យថាមានតែពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលមិនគួរចុះសម្រុងនឹងការខុសឆ្គងក្នុងសេចក្តីពិត (បញ្ហានៃដំណឹងល្អ)។ ក្នុងសកម្មភាពដែលបងប្រុសមិនវង្វេងចេញពីការពិត យើងគួរធ្វើឲ្យគាត់ពេញចិត្ត បើអាច។ ដោយសារនេះគឺសម្រាប់គុណធម៌ ដែលប៉ុលតែងតែសង្កត់ធ្ងន់ (១កូរិនថូស ៩:២០-២៣) ។

ដើម្បីកសាងគាត់។ ពាក្យក្រិក (Ὀφείλομεν) នៃពាក្យនេះមានន័យថា ស្ថាបនា។ ការសាងសង់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយកិច្ចសហប្រតិបត្តិការនៃសម្ភារៈគ្នាទៅវិញទៅមក។ សសរស្តម្ភបានគាំទ្រផ្នែកខាងលើនៃអាគារហើយអ្នកផ្សេងទៀតគាំទ្រដល់មួយទៀតដែលជាវិធីសាស្ត្រដូចគ្នារួមគ្នា។ ដើម្បីកសាងគុណធម៌ បង្កើតការស្ថាបនាខាងវិញ្ញាណ អំពាវនាវឱ្យពួកជំនុំ និងរក្សាពួកគេ។

3 ដ្បិតព្រះគ្រីស្ទមិនបានគាប់ព្រះហឫទ័យទ្រង់ទេ នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច នៅផ្នែកដំបូងនៃពាក្យនេះ មានការភ្ជាប់នៃហេតុផលដើម្បីឱ្យមានអត្ថន័យនៃ "ព្រោះ" ។ ហើយពាក្យ «ព្រះគ្រីស្ទ» គួរតែត្រូវបានបកប្រែជា «ព្រះគ្រីស្ទដែរ» ព្រះគ្រីស្ទជាព្រះរាជបុត្រា—ព្រះដែលមានសិរីល្អ និងអំណាច។ ប៉ុន្តែ ប្រសិនបើគាត់បោះចោលវា ហើយធុញទ្រាន់នឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់យើង ច្រើនជាងនេះទៀត តើមនុស្សមានបាបអាចនិយាយអ្វីដល់គ្នាទៅវិញទៅមកបាន? ប៉ុន្តែដូចដែលមានចែងទុកមកថា៖ «ពាក្យតិះដៀលរបស់អ្នកដែលតិះដៀលអ្នកបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំ»។ នេះជាសម្រង់នៃទំនុកតម្កើង ៦៩:៩។ មានន័យថា ដោយសារអ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើងនេះរស់នៅសម្រាប់ព្រះ គាត់បានទទួលការរិះគន់ពីសត្រូវរបស់គាត់។ ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់ជាប្រភេទមេស្ប៊ី។

4ដ្បិតអ្វីដែលត្រូវបានសរសេរនៅជំនាន់មុនគឺត្រូវបានសរសេរទុកសម្រាប់ការណែនាំរបស់យើង គោលបំណងដែលត្រូវបានសរសេរឡើងគឺដើម្បីផ្តល់មេរៀនដល់មនុស្សសម័យបច្ចុប្បន្នក៏ដូចជាជាពិសេសដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយដែលនៅឆ្ងាយក្នុងពេលវេលា។ បើពាក្យគម្ពីរមានគោលបំណងបង្រៀនដល់មនុស្សសម័យបច្ចុប្បន្នដែលគេសរសេរនោះ វាមិនត្រូវការសំណេរនោះទេ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "អ្វីក៏ដោយ" (ὅσα =hosa) ចង្អុលទៅឈ្មោះនៃចំនួនសរុបនៃបទគម្ពីរ "អ្វីក៏ដោយដែលត្រូវបានសរសេរកាលពីមុន" ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "របស់យើង" គឺជា hemeteran (ἡμετέραν) ជាភាសាក្រិចដែលជាប្រភេទពាក្យសង្កត់ធ្ងន់ ដើម្បីបង្ហាញពីកម្មសិទ្ធិ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះមានន័យថា គម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាពិសេស មានគោលបំណងបង្រៀនដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ (យើងនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី)។

តាមរយៈការស៊ូទ្រាំ និងតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តនៃបទគម្ពីរ យើងប្រហែលជាបានសង្ឃឹម។ នៅទីនេះនៅក្នុងខនេះ «តាមរយៈការស៊ូទ្រាំ និងតាមរយៈការលើកទឹកចិត្តនៃបទគម្ពីរ» (διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ διὰ τῆς Παρακλήσεως τῶν γραφῶ អាចត្រូវបានកែសម្រួលឡើងវិញ) នេះគឺជាការបកប្រែដែល C. Hodge បានជ្រើសរើស។ការបកប្រែបែបនេះត្រូវបានគាំទ្រដោយឃ្លា «ព្រះនៃការស៊ូទ្រាំ និងការលើកទឹកចិត្ត»។ ព្រះប្រទានអំណាចខាងវិញ្ញាណនៃការស៊ូទ្រាំ និងការលើកទឹកចិត្តតាមរយៈព្រះបន្ទូល (បទគម្ពីរ)។ ដូច្នេះ យើងទទួលបានអំណាចខាងវិញ្ញាណតាមរយៈបទគម្ពីរ (១) យើងអាចរក្សាជីវិតដើម្បីដឹងអំពីសេចក្តីសង្ឃឹមនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (ចុងបញ្ចប់នៃខទី ៤) (២) វាធ្វើឲ្យអ្នកជឿរបស់យើងទទួលយកលទ្ធភាពនៃការយល់ដឹង ឱបក្រសោប។ សហជីពគ្នាទៅវិញទៅមក។ (៥-៦) ទោះបីការស៊ូទ្រាំធ្វើឱ្យយើងនឿយហត់ក៏ដោយ អំពើល្អនឹងត្រូវវិនាស ហើយនឹងកើតទុក្ខ។ ការស៊ូទ្រាំធ្វើឱ្យយើងនឿយហត់ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកការលួងលោមរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យវាផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ។ អ្នកដែលមិនបានដល់ដំណាក់កាលហត់ពិតប្រាកដមិនដឹងថាទឹកឃ្មុំនេះឆ្ងាញ់ទេ។

៥–៦ សូមឲ្យព្រះនៃការស៊ូទ្រាំ និងការលើកទឹកចិត្តប្រទានឲ្យអ្នករស់នៅក្នុងភាពចុះសម្រុងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយស្របតាមព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនៅទីនេះ ហើយព្រះបន្ទូលធ្វើឲ្យយើងដឹងពីអ្វីដែលការរួបរួមនៃសាសនាចក្របានសម្រេច។ ការរួបរួមនៃក្រុមជំនុំក្លាយជាដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណដោយការស៊ូទ្រាំ និងការលួងលោមគ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងអ្នកជឿ។ ហើយការស៊ូទ្រាំ និងការលួងលោមត្រូវបានផ្តល់ដោយអំណាចខាងវិញ្ញាណ តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ប្រសិនបើក្រុមជំនុំត្រូវបានរួបរួមដោយតែការយល់

ព្រមពេញលេញនៃទស្សនៈខាងគោលលទ្ធិ នោះវាពិបាកណាស់ដែលសូម្បីតែមនុស្សពីរនាក់មានកិច្ចព្រមព្រៀងនោះ។ នៅក្នុងបញ្ហាក្នុងស្រុកនៃគោលលទ្ធិ វាអាចមានចំណុចខុសគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកជឿ។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកជឿគួរឱបក្រសោបដោយការស៊ូទ្រាំ និងសម្រាលទុក្ខគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាអាចលើកតម្កើងព្រះ និងជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃយើង ដោយសំឡេងតែមួយ។ ដូចនឹងខគម្ពីរខាងលើដែលបានបកស្រាយ អ្នកជឿមិនអាចមានទស្សនៈខុសគ្នាមួយចំនួនចំពោះបញ្ហាក្នុងស្រុកនោះទេ។ ប្រសិនបើពួកគេស្គាល់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្រឡាញ់ទ្រង់ នោះពួកគេអាចធ្វើបានតែមួយ ។ កាលដែលពួកគេក្លាយជាឯកភាព ហើយលើកតម្កើងទ្រង់ នោះមនុស្សក្នុងពិភពលោកភ្ញាក់ផ្អើលនឹងវា (១ពេត្រុស ៣:៨) ហើយពួកគេនឹងត្រូវនាំទៅឯព្រះ។ (យ៉ូហាន ១៣:៣៥, ១៧:២១, ២៣)

7–9 នៅទីនេះ វាបង្រៀនថា ដូចជាការព្យាករណ៍នៃខដែលបានដកស្រង់ខាងលើ (ខទី 3) នៅក្នុងបញ្ហាក្នុងស្រុក នោះអ្នកជឿអាចទទួលយកនូវទស្សនៈផ្សេងគ្នា នៅពេលដែលព្រះគ្រីស្ទទទួលបន្ទុករបស់មនុស្សមានបាបរបស់យើង ហើយឱបក្រសោបពួកគេ យើងគួរតែឱបគ្នាទៅវិញទៅមក។ ត្រង់ចំណុចនេះ វាបាននិយាយថា កិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាគំរូអ្វី។ (៨-៩) ជាការពិតណាស់ វាគឺជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ដែលស៊ូទ្រាំអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយបម្រើពួកគេ។ នៅទីនេះពាក្យ "អ្នកបំរើ" (διάκονος) បង្ហាញពីចំណុចសំខាន់។ ព្រះគ្រីស្ទបានធ្លាក់ចុះទាប ហើយបានទទួលបន្ទុកនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេដោយទ្រង់ផ្ទាល់។ សូមមើល ភីលីព ២:៦-៨ ។បានក្លាយជាអ្នកបំរើរបស់អ្នកកាត់ស្បែក ដើម្បីបង្ហាញពីភាពពិតរបស់ព្រះ ពោលគឺព្រះ

គ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោក ដើម្បីសម្រេចសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះ (ការសន្យានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីយកលក្ខណៈពិសេសនៃការកាត់ស្បែក) ហើយជាចម្បង ទ្រង់បានផ្សាយដំណឹងល្អដល់ជនជាតិយូដា។ ដោយការពិតដែលគាត់បានសម្រេចសេចក្តីសញ្ញានៃសេចក្តីសង្គ្រោះនោះភាពស្មោះត្រង់របស់ព្រះត្រូវបានបើកសម្តែង។

ដើម្បីបញ្ជាក់ការសន្យាដែលបានប្រទានដល់បុព្វបុរស និងដើម្បីឲ្យសាសន៍ដទៃអាចលើកតម្កើងព្រះសម្រាប់សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញពីកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោក ហើយបានប្រតិបត្តិ។ នោះគឺជា (1) សេចក្តីសញ្ញាដែលបានកើតឡើងនៅក្នុងបុព្វបុរសនៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែល (វាគឺជាសេចក្តីសញ្ញាដែលព្រះបានចាត់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានសម្រេចនូវសេចក្តីសញ្ញាដើម្បីប្រទានពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ) ដោយផ្ទាល់ ហើយធ្វើឱ្យប្រាកដថា (ពង្រឹង) វា។ (2) ពួកសាសន៍ដទៃបានជឿលើដំណឹងល្អ ហើយបានសង្គ្រោះដោយព្រះគុណនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេសរសើរតម្កើងព្រះដោយរីករាយ។ «ដូច្នេះ អញនឹងសរសើរឯងនៅកណ្តាលសាសន៍ដទៃ ហើយច្រៀងដល់ឈ្មោះឯង»។ នេះជាសម្រង់នៃទំនុកតម្កើង ១៨:៤៩។ នេះជាការពិតដែលដាវីឌសរសើរថាជាគុណវុឌ្ឍិនៃប្រភេទដាវីឌ។ នេះជាបទចម្រៀងដើម្បីប្រាប់ថា មនុស្សជាច្រើនឲ្យដើរតាមព្រះគ្រីស្ទនៅគ្រប់ជាតិសាសន៍បានកើតឡើង។

១០–១២ ខ ១០ គឺជាការដកស្រង់ចេញពីឌុយ ៣២:៤៣; ខ ១១ គឺជាមួយនៃទំនុកតម្កើង ១១៧:១ ខទី ១២ គឺជាមួយនៃអ៊ីសាយ ១១:១០។ ខគម្ពីរទាំងនេះព្យាករណ៍ថា សាសន៍ដទៃនឹងត្រូវចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះជាមួយសាសន៍យូដាជាមួយគ្នា។

«ឫសនៃអ៊ីសាយ នេះជាពាក្យដែលថាព្រះយេស៊ូវជា «ឫសនៃអ៊ីសាយ» តើទ្រង់ជាពូជពង្សរបស់ដាវីឌ ជាឫសនៃអ៊ីសាយ ជាបិតារបស់ដាវីឌយ៉ាងណា? វាត្រូវបានបកស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាមូលហេតុដែលដាវីឌ និងពង្សាវតាររបស់អ៊ីសាយមានន័យថា មេស្ស៊ីនឹងកើតចេញពីពង្សាវតារតាមក្រឹត្យរបស់ព្រះនៅអស់កល្បជានិច្ច។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ដែលជាពូជពង្សរបស់អ៊ីសាយ និងដាវីឌ គឺជាបុព្វហេតុនៃការមានកំណើត និងគ្រឹះរបស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែ លោក Luther បានបកស្រាយវាខុសគ្នា ហើយបាននិយាយដូចតទៅ។ នោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទមានដាវីឌ និងបុព្វបុរសជាឫសគល់របស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែដូចជាព្រះវិញ្ញាណទ្រង់ជាឫសគល់ ហើយក្រុមជំនុំទាំងអស់បានចេញពីទ្រង់»។

សូម្បីតែអ្នកដែលក្រោកឡើងគ្រប់គ្រងសាសន៍ដទៃនឹងមក។ នេះជាទំនាយរបស់ព្រះមែស៊ី គឺព្រះយេស៊ូវដែលទ្រង់បានប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយតាំងពួកគេជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ និងបង្កើតនគរដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។

តើសាសន៍ដទៃនឹងសង្ឃឹមក្នុងទ្រង់ឬ? នេះជាទំនាយរបស់ព្រះយេស៊ូដែលគ្រប់ជាតិសាសន៍ដឹងថាគេបានសង្គ្រោះដោយព្រះគ្រីស្ទតែមួយគត់ ហើយមើលតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ។

១៣ ខនេះគឺជាការអធិស្ឋានរបស់សាវកឲ្យចេញមកពីលទ្ធផលនៃពាក្យខាងលើ។

សូមព្រះជាម្ចាស់នៃក្តីសង្ឃឹម។ ដូចឃ្លាដែលបានលើកឡើងខាងលើបាននិយាយថា ព្រះជាម្ចាស់ដែលមានចិត្តមេត្តាដើម្បីផ្តល់សេចក្តីសង្ឃឹមដល់មនុស្សជាតិ។

ចូរបំពេញអ្នករាល់គ្នាដោយសេចក្តីអំណរ និងសន្តិភាពក្នុងការជឿ ដូច្នេះ ដោយអំណាចនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ អ្នកអាចនឹងមានសេចក្តីសង្ឃឹមជាបរិបូរ។ សេចក្តីអំណរពិត និងសន្តិភាពខាងវិញ្ញាណកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ។ ហើយបុរសដែលមានសេចក្តីត្រេកអរ និងសេចក្តីត្រេកអរយ៉ាងនេះ ទោះបីវាជាបញ្ហាលំបាកក្នុងអនាគតក្តី ក៏សេចក្តីត្រេកត្រអាលចង់ដោះស្រាយ។ ដូច្នោះហើយ គាត់មានមនសិការនៃក្តីសង្ឃឹមច្រើន។ ប៉ុន្តែ មនសិការនៃក្តីសង្ឃឹម ដូចជាវាចេញមកនូវចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ វាពាក់ព័ន្ធខ្លាំងណាស់ដែលពាក្យនេះគឺជាការសន្និដ្ឋាននៃពាក្យខាងលើទាំងអស់ (14: 1-15: 12) ដែលដាស់តឿនដល់ពួកបរិសុទ្ធនៃទីក្រុងរ៉ូមគួរតែឱបក្រសោបនិងធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពគ្នាទៅវិញទៅមក។ សូមមើល ១៥:១៧-១៩។

១៥ ពាក្យទូន្មានដែលប៉ុលផ្ញើទៅអ្នកជឿក្រុងរ៉ូម មិនមែនសម្រាប់ការមិនទុកចិត្តចំពោះពួកគេទេ។ មានតែទ្រង់ទេដែលធ្វើឱ្យពួកគេរំឭកពីគោលលទ្ធិល្អដែលពួកគេបានស្គាល់មួយទៀតហើយ។ នេះជាការបង្ហាញពីចិត្តរាបទាបរបស់ប៉ុល ។

ពោរពេញដោយចំណេះដឹងគ្រប់បែបយ៉ាង និងអាចណែនាំគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពាក្យក្រិកនៃពាក្យ (ἀγαθωσύνης) "សេចក្តីល្អ" ចង្អុលទៅមិនមែនជាអំពើល្អទេ តែជាចិត្តល្អ។

(ថ្ងៃអាទិត្យ) អ្នកជឿនៃសាសនាចក្រ៉ូម៉ាំងមានចិត្តល្អ និងចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត (ចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អ) ដែលពួកគេអាចយល់គ្នាទៅវិញទៅមក ហើយឱបរួមគ្នា។ ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតប្រកបដោយគុណធម៌ដែលអ្នកជឿយល់ និងឱបគ្នាទៅវិញទៅមក ចិត្តល្អគួរមានចំណេះដឹងអំពីសច្ចៈជាមួយ

គ្នា។ ចិត្តល្អ តែការដឹងការពិតខ្លី ពិបាកដើរតាមមាគ៌ានៃសច្ច: ទោះបីដឹងថា ខ្លួនមានសច្ច: បើចិត្តមិនល្អ អំណាចអនុវត្តក៏ខ្លី។

15 ខគម្ពីរនេះបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់អំពីហេតុផលដែលប៉ុលបានផ្ញើលិខិតដាស់តឿន (14:1-15:13) និងគោលជំហររបស់វា។

ប៉ុន្តែនៅចំណុចមួយចំនួនដែលខ្ញុំបានសរសេរទៅអ្នកដោយក្លាហានដោយការរំឭកប៉ុលបាននិយាយពាក្យនេះក្នុងន័យថាគាត់គោរពបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អ្នកជឿ។ លោកមិនបានចាត់ទុកពួកគេជាមនុស្សដែលគ្មានចំណេះទូទៅអំពីសេចក្តីពិតនោះទេ។ គាត់មិនបានបង្រៀនពួកគេទេ ប៉ុន្តែបានរំឭកពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានដឹងម្តងទៀត ។ Hodge បានចង្អុលទៅភាពដ៏អស្ចារ្យនៃភាពស្លូតបូតរបស់សាវក និងភាពរាបទាបរបស់គាត់ ។

ដោយសារព្រះគុណដែលបានប្រទានមកខ្ញុំដោយព្រះ នោះគឺជាអ្វីដែលគាត់បានដាស់តឿនអ្នកជឿម៉ាំងចេញពីអំណាចផ្លូវការរបស់គាត់។ នៅទីនេះ ពាក្យថា "ព្រះគុណ" បាននិយាយថាសាវ័ករបស់គាត់។១៦ ខាងក្រោមនៃខគម្ពីរនេះ បានពន្យល់អំពីសិទ្ធិអំណាចផ្លូវការនៃព្រះគុណ (សាវ័ក) ដែលសាវកបានទទួល។ ជាពិសេសចំពោះសាសន៍ដទៃ ប៉ុលគឺជាសាវកបានអំពាវនាវឱ្យសាសន៍ដទៃ។ សូមមើល កិច្ចការ 9:15 Gal 2:8 ។

ក្នុងការបម្រើជាសង្ឃនៃដំណឹងល្អនៃព្រះ នោះគឺដោយការប្រកាសដំណឹងល្អ លោកបានធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពរវាងព្រះ និងមនុស្ស ការបម្រើជាប្រភេទនៃសកម្មភាពបព្វជិតភាព។ បព្វជិតភាពគឺដើម្បីធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពរវាងព្រះ និងមនុស្ស។ បុរសគឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ និងសត្រូវរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ជឿលើដំណឹងល្អនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នោះអំពើបាបត្រូវបានដកចេញ ហើយបានបង្កើតសន្តិភាពជាមួយព្រះ។

ដូច្នេះ តង្វាយរបស់សាសន៍ដទៃអាចទទួលយកបាន ដោយញែកជាបរិសុទ្ធ ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នៅពេលគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ ដែលពួកគេជឿលើវា ហើយត្រឡប់ទៅព្រះវិញ ពួកគេត្រូវបានថ្វាយដល់ព្រះជាប្រភេទនៃយញ្ញបូជាដ៏វិសុទ្ធ។ (១២:១)

១៧ ការងាររបស់ខ្ញុំសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ ដូចនេះជាអត្ថន័យនៃអត្ថបទក្រិក (τὰ Πρὸς τὸν Θεόν) ដែលចង្អុលទៅលើអំណាច និងជោគជ័យដែលព្រះបានបើកសម្តែងខណៈដែលប៉ុលបានប្រកាសដំណឹងល្អ ។ អំណាចនេះបង្ហាញនៅក្នុងខបន្ទាប់ នោះគឺ « ព្រះបន្ទូល និងកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទបានប្រទាន ទីសំគាល់ និងអំណាចនៃការអស្ចារ្យ ហើយធ្វើការដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។

មានមោទនភាពចំពោះ។ នេះមិនមែនជាការអួតបំប៉ោងទេ តែគិតដោយអៀនខ្មាស និងអរគុណ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១:៣១។១៨ ដើម្បីនាំសាសន៍ដទៃឲ្យគោរពប្រតិបត្តិ—នោះគឺ ព្រះគ្រីស្ទបានធ្វើឲ្យសាសន៍ដទៃត្រឡប់មកកាន់ដំណឹងល្អវិញ។

តាមរយៈពាក្យសម្តី និងការប្រព្រឹត្ត នោះគឺជាពាក្យដ៏មានឥទ្ធិពលនៃសេចក្តីពិត និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានប្រទាន។

ដោយអំណាចនៃទីសំគាល់ និងអច្ឆរិយៈ "ទីសំគាល់ និងអច្ឆរិយៈ" គឺជាឈ្មោះពីរដើម្បីចង្អុលទៅព្រឹត្តិការណ៍អព្ភូតហេតុដូចគ្នា។ "sigs" (σημείων) គឺជាឈ្មោះដែលត្រូវបានហៅដោយការគិតអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណនៃព្រឹត្តិការណ៍អរូបី។ ហើយ "អច្ឆរិយៈ" (τεράτων) គឺជាឈ្មោះដែលត្រូវបានហៅដោយគិតពីតួអង្គដ៏អស្ចារ្យ។ សាវ័កមានស្នាដៃដ៏អស្ចារ្យបែបនេះ។

ដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ— នេះចង្អុលបង្ហាញពីចំណាប់អារម្មណ៍ដ៏មានឥទ្ធិពលនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលធ្វើឲ្យអ្នកស្តាប់ដំណឹងល្អប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់មកវិញ។

Venture នេះគឺជា tolmeso (τολμήσω) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា ធ្វើដោយក្លាហាន។ កាលប៉ុលបានធ្វើការថ្វាយព្រះយេហូវ៉ា គាត់ទទួលបានតែភាពក្លាហានចំពោះកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ (២កូរិនថូស ៣:៥)

១៩ ខ្ញុំបានបំពេញកិច្ចបម្រើផ្សាយនៃដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺប៉ុលបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់គ្រប់វិស័យ ជាលទ្ធផលដែលគាត់បានទទួលសាវកដ៏រុងរឿងនេះ។

ដូច្នេះ ពីក្រុងយេរូសាឡឹម និងគ្រប់ផ្លូវជុំវិញទៅ Illyricum នេះត្រូវបានបកប្រែដូចខាងក្រោម ពោលគឺ "រហូតដល់គាត់បានមកដល់ពីក្រុងយេរូសាឡិម និងជុំវិញទៅ Illyricum" នៅទីនេះ Illyricum ហាក់ដូចជាជាផ្នែកមួយនៃប្រទេសម៉ាសេដូន។ សាវកប៉ុលបានប្រកាសដំណឹងល្អដោយអន្ទះសាទៅកាន់តំបន់ធំទូលាយ ដើម្បីបញ្ចប់សាវក។ គាត់មិនបានធ្វើការដោយស្នាក់នៅមួយកន្លែងនោះទេ ប៉ុន្តែបានគិតថាការពិតដែលគាត់ប្រកាសដំណឹងល្អដល់កន្លែងដែលមិនត្រូវទៅដល់ ជាបេសកកម្មសំខាន់របស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនបានទៅតំបន់ដែលអ្នកផ្សេងទៀតបានអធិប្បាយរួចហើយ។ (ខ២០)

20-21 ក្រែងលោខ្ញុំសង់គ្រឹះរបស់អ្នកដទៃ តាមទ្រឹស្តីមួយ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះ ប៉ុលក្នុងបំណងគេចពីការប្រកួតនិងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាមួយកម្មករឯទៀត មិនបានធ្វើការទ្វេដងនៅកន្លែងដែលអ្នកឯទៀតប្រកាស ដំណឹងល្អ

ហើយបានបង្កើតក្រុមជំនុំ។ ប៉ុន្តែវាពាក់ព័ន្ធជាងទៅនឹងបរិបទដែលវាត្រូវបានបកប្រែដូចតទៅ ពោលគឺសម្រាប់បេសកកម្មរបស់គាត់គឺដើម្បីស្វែងរកកន្លែងដែលដំណឹងល្អមិនអាចចូលទៅក្នុង និងដើម្បីផ្សាយដំណឹងល្អ (យោងទៅលើការបកស្រាយនៃខខាងលើ) វាមានន័យថា ថាគាត់មិនបានចូលទៅក្នុងតំបន់ដែលអ្នកផ្សេងទៀតប្រតិបត្តិការផ្សាយដំណឹងល្អ។
នកដែលមិនធ្លាប់ប្រាប់គាត់នឹងឃើញ ហើយអ្នកដែលមិនធ្លាប់បានឮនឹងយល់»។ ពាក្យនេះគឺជាការដកស្រង់ចេញពីពាក្យ អ៊ីស ៥២:១៥។ ព្រះវិហារសហសម័យក៏គួរតែធ្វើឱ្យការផ្សាយដំណឹងល្អទៅកាន់អ្នកមិនជឿគឺជាគោលបំណងចម្បង។ ទោះបីជាវាមានលក្ខណៈដូច្នេះក៏ដោយ ព្រះវិហារសហសម័យមានភាពរហ័សរហួនក្នុងការរក្សាអំណាចខាងសាសនានៃសមាជិកចាស់ ប៉ុន្តែស្ទើរតែមិនអើពើនឹងពិភពនៃអ្នកមិនជឿ។ នេះជាភស្តុតាងនៃអំពើពុករលួយ។
22-24 នៅទីនេះវាបាននិយាយថាហេតុផលដើម្បីពន្យារពេលដំណើរទស្សនកិច្ចទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូមនិងក្តីសង្ឃឹមនៃការអនុវត្តសម្រាប់ផែនការទៅទស្សនា។
នេះហើយជាមូលហេតុដែលខ្ញុំត្រូវបានគេរារាំងមិនឱ្យមករកអ្នកជាញឹកញាប់។ នោះគឺសម្រាប់ដំណើរនៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ុលគឺជាតំបន់ដែលមានព្រះវិហារ ប៉ុន្តែតំបន់ដែលមិនមានព្រះវិហារ (20-21) វាមានន័យថាផ្លូវទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានបិទនៅពេលនោះ។
នៅក្នុងតំបន់ទាំងនេះ នៅក្នុងអត្ថបទភាសាក្រិច ការបកប្រែអក្សរសាស្ត្រគឺជាពាក្យ "តំបន់នេះ" ដែលវាចង្អុលទៅតំបន់បូព៌ា។ (ទីក្រុងរ៉ូមគឺជាតំបន់លោកខាងលិច) ដូចដែលប៉ុលបានសរសេរសំបុត្រនេះ គាត់ស្នាក់នៅតំបន់

ភាគខាងកើត ពោលគឺក្រុងកូរិនថូស។ (ប្រៀបធៀបដាណាស) ។ សូមមើល កូរិនថូស ២:១២, កាឡាទី ១:២១។

នៅពេលខ្ញុំទៅប្រទេសអេស្ប៉ាញ អត្ថបទជាភាសាក្រិច (ὡς ἂν Πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν) នៃឃ្លានេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ subjunctive ដែលមានន័យថា "ប្រសិនបើខ្ញុំទៅអេស្ប៉ាញ នៅពេលនោះ ខ្ញុំទៅទីនោះ" ។

នៅពេលដែលខ្ញុំរីករាយនឹងក្រុមហ៊ុនរបស់អ្នកមួយរយៈ។ នេះមានន័យថា កាលប៉ុលទៅទីក្រុងរ៉ូម ហើយនាំគ្នាកម្សាន្តដោយការចែករំលែកព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ។ ពួកបរិសុទ្ធទទួលបានការរីករាយ និងការសម្រាលទុក្ខយ៉ាងខ្លាំងដោយការជួបជុំគ្នា អធិស្ឋាន រៀន និងស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ។ អ្នកជឿពិតរីករាយដែលអ្នកជឿពិតផ្សេងទៀតបានទទួលយកព្រះអម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់។ ការមិនសប្បាយចិត្តអ្នកជឿពិតចេញមកពីការខ្វះជំនឿ។ យ៉ូហានត្រេកអរយ៉ាងខ្លាំងពេលគាត់បានឃើញថាក្រុមជំនុំដែលទទួលសំបុត្ររបស់គាត់ធ្វើដោយស្មោះត្រង់នឹងសេចក្តីពិត។ (II Jn 2)

ហើយដើម្បីទទួលបានការជួយក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ខ្ញុំទៅទីនោះដោយអ្នក នេះមានន័យថាពួកគេសុខុមាលភាពគាត់ដោយផ្តល់ជំនួយហិរញ្ញវត្ថុ។ សូមមើល កិច្ចការ 15:3, 20:38, I Cor 16:6 II Cor 1:16 ។ នេះជាពាក្យដែលប៉ុលបាននិយាយដោយភាពស្និទ្ធស្នាលយ៉ាងជិតស្និទ្ធចំពោះអ្នកជឿក្រុងរ៉ូម។ លោកបាននិយាយថា ការទាមទារដោយត្រង់ទៅលើពួកគេដោយគ្មានការរារាំងណាមួយឡើយ។

២៥-២៧ ប៉ុលបានផ្ទេរតង្វាយដែលពួកបរិសុទ្ធស្រុកម៉ាសេដូនបានថ្វាយទៅព្រះវិហារក្រុងយេរូសាឡិម ហើយបន្ទាប់មកលោកបានសន្យាថាលោកទៅលេងក្រុងរ៉ូម តាមផ្លូវទៅប្រទេសអេស្ប៉ាញ។ (28-29) នៅគ្រាទុរ្ភិក្សរបស់

អធិរាជ Claudio នៅទីក្រុងរ៉ូម (កិច្ចការ 11:28-30) ដោយសារយូដាមានទុរ្ភិក្សធ្ងន់ធ្ងរ ការរងទុក្ខរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡិមគឺធំធេងណាស់។ សូមមើលកាឡាទី ២:៨-១០។

ត្បិតប្រសិនបើសាសន៍ដទៃបានមកចែករំលែកនៅក្នុងពរជ័យខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ពួកគេក៏គួរតែបម្រើពួកគេនៅក្នុងពរជ័យខាងសម្ភារៈផងដែរ។ ដ្បិតដំណឹងល្អត្រូវបានផ្ទេរទៅឲ្យសាសន៍ដទៃចេញពីសាសន៍យូដា សាសន៍ដទៃបានទទួលទ្រព្យសម្បត្តិដ៏អស្ចារ្យពីសាសន៍យូដាលើសពីអ្វីទាំងអស់។ ដូច្នេះ វាជារឿងធម្មតាទេដែលពួកបរិសុទ្ធរបស់សាសន៍យូដាបានសងវិញដោយសម្ភារៈ។ យើងអាចធ្វើឲ្យស្នេហារបស់យើងឆេះសន្ធោសន្ធៅដោយការស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។

២៨-២៩ ដូច្នេះ កាលខ្ញុំបានធ្វើការនេះចប់ហើយ នោះគឺមានន័យថា ប៉ុលបានផ្ទេរតង្វាយរបស់សាសន៍ដទៃទៅពួកបរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡិមដោយសុវត្ថិភាព។ ប៉ុលបានប្រព្រឹត្តទៅលើការដង្ហែទានដោយស្មោះត្រង់ ការលះបង់ និងដោយសុវត្ថិភាព។ អំពីបញ្ហានេះ ប៉ុលបាននិយាយនៅក្នុង កូរិនថូសទី ២ ៨:២០-២១ ដូចខាងក្រោម។ «យើងប្រកាន់យកវគ្គនេះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកណាបន្ទោសយើងអំពីអំណោយដ៏សប្បុរសនេះដែលយើងចាត់ចែង
ឡើយ 21ដ្បិតយើងមានគោលបំណងទៅលើអ្វីដែលគួរឲ្យគោរព មិនត្រឹមតែនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅចំពោះមុខមនុស្សផងដែរ។ "។

ខ្ញុំនឹងមកដោយភាពពេញលេញនៃពរជ័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺវាមានន័យថាប៉ូលនាំមកនូវព្រះគុណខាងវិញ្ញាណយ៉ាងពេញលេញហើយទៅទីក្រុងរ៉ូមហើយនឹងចែករំលែកវាជាមួយអ្នកជឿជាមួយគ្នា។

៣០–៣៣ ខគម្ពីរទាំងនេះរួមមានញត្តិបីដែលប៉ុលបានស្នើដល់អ្នកជឿ។ នោះគឺ (១) អធិស្ឋានឲ្យរួចពីមនុស្សមកបៀតបៀនគាត់។ (2) ដើម្បីអធិស្ឋានសូមឲ្យគេទទួលយកការប្រព្រឹត្តរបស់លោកចំពោះតង្វាយសម្រាប់កូនចៀមនៃពួកបរិសុទ្ធក្រុងយេរូសាឡិម។ (3) ដើម្បីអធិស្ឋានឱ្យគាត់អាចទៅកាន់ពួកបរិសុទ្ធនៃទីក្រុងរ៉ូម។ល។

បងប្អូនអើយ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់បងប្អូន ដោយព្រះអម្ចាស់យេស៊ូវគ្រីស្ទរបស់យើង និងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់នៃព្រះវិញ្ញាណ ឲ្យខិតខំរួមគ្នាជាមួយខ្ញុំក្នុងការអធិស្ឋានរបស់អ្នកចំពោះព្រះជំនួសខ្ញុំ (ខទី ៣០) ដូចជាបុរសម្នាក់អធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន មានគោលការណ៍ថា មនុស្សជាច្រើនអធិស្ឋានសម្រាប់មនុស្សម្នាក់។ ពាក្យ «តស៊ូជាមួយខ្ញុំក្នុងការអធិស្ឋានរបស់អ្នក» (συναγωνίσασθαί) មានន័យថា តស៊ូជាមួយគ្នា។ តាមទ្រឹស្តីមួយ ការចំបាប់រួមគ្នាបានកើតចេញពីការចំបាប់របស់យ៉ាកុប (លោកុប្បត្តិជំពូក ៣២) ។ (G. Harder)

ដើម្បីឲ្យខ្ញុំបានរួចខ្លួន (ខទី ៣១) ប៉ុលបានស្នើសុំឲ្យអធិស្ឋានថា គាត់មិនត្រូវបានគេបៀតបៀនដោយដៃរបស់សាសន៍យូដាឡើយ។ វាជាការអង្វរដ៏សក្តិសមចំពោះព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ សម្រាប់សាវកបានទទួលបេសកកម្មដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះរហូតដល់គាត់បានបញ្ចប់វាដោយការបំពេញបេសកកម្មដែលគាត់ត្រូវការដើម្បីទ្រទ្រង់ជីវិតរបស់គាត់។ ការទាមទារនេះមិនមែនជាការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ជាប្រយោជន៍សាធារណៈរបស់ព្រះវិហារ និងមនុស្សជាតិ។ការបម្រើរបស់ខ្ញុំសម្រាប់ក្រុងយេរូសាឡឹមអាចទទួលយកបានចំពោះពួកបរិសុទ្ធ (ខទី ៣១) ពួកបរិសុទ្ធនៃក្រុងយេរូសាឡិមគឺជាគណបក្សអភិរក្សនិយម ប៉ុន្តែនៅក្នុងបទប្បញ្ញត្តិនៃក្រម

សាសនានៃច្បាប់។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេបានផ្តោតទៅលើប៉ុល ដែលជាសាវកមិនពិត ដើម្បីកុំឱ្យសង្កត់ធ្ងន់លើសកម្មភាពនៃច្បាប់នៃពិធីសាសនានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដូច្នេះ ក្នុងការងាររបស់កូនចៀម វាត្រូវការការអង្វរដែលប៉ុលមិនត្រូវបានគេយល់ខុស ហើយមានចិត្តសប្បុរស។

ធម្មទេសនា ៥៥ បង្កើតគុណធម៌ (រ៉ូម ១៥:១-៣)

យើងគួរកាន់អំណាចដើម្បីស៊ូទ្រាំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីបង្កើតគុណធម៌។
តើអំណាចមករកយើងនៅឯណា?
ការបង្កើតគុណធម៌ដោយការដើរតាមព្រះគ្រីស្ទ ទទួលបានអំណាច និងការបង្កើតគុណធម៌។ (3) ទោះជាព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានគេបន្ទោសក៏ដោយ ក៏ទ្រង់ស៊ូទ្រាំ ហើយមិនបន្ទោសអ្នកឯទៀត។ ទោះបីគាត់គ្មានកន្លែងណាមួយនិងការបំពានណាមួយ គាត់ត្រូវបានគេស្តីបន្ទោស និងបៀតបៀន ប៉ុន្តែគាត់នៅស្ងៀម។ ការស្តីបន្ទោសដែលយើងជាមនុស្សមានបាបទទួលនោះសមនឹងទទួលបានពីធម្មជាតិដូចមនុស្សមានបាបមែនឬ? មិនតែប៉ុណ្ណោះការស្តីបន្ទោសចំពោះមនុស្សមានបាបគឺជាប្រយោជន៍ដល់គាត់។ ដោយសារតែមនុស្សមានបាបឆ្លុះបញ្ចាំងពីខ្លួនគាត់ចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន គាត់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យ។
មនុស្សសុចរិតទទួលការបន្ទោសបានយ៉ាងល្អ រង្វាន់ក៏តាមខ្លួនដូចជាមនុស្សមានបាបទទួលទោសយ៉ាងល្អ។ គាត់មានឱកាសដើម្បីដោះស្រាយសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះដោយការប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់។
យើងមិនគួរសម្រាកនៅលើអណ្តាតរបស់ប្រជាជនឡើយ។ ទោះជាប្រជាពលរដ្ឋរិះគន់យើងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏វាមិនក្លាយទៅជារដ្ឋដែលគេលើកឡើងដែរ។ ថូម៉ាស អា ខេមភីស និយាយថា «បើមនុស្សខាងក្នុងរបស់ខ្ញុំដើរ ខ្ញុំមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងពាក្យដែលចេញមកខាងក្រៅឡើយ»។
យើងមិនគួរនិយាយពាក្យអ្នកដទៃ ហើយគួរទ្រាំដូចអ្នកដទៃបន្ទោសខ្ញុំ។
មានសុភាសិតមួយថា "បើយើងនិយាយទៅកាន់អ្នកដ៏ទៃ ចូរនិយាយបន្ទាប់ពីអ្នកដើរតាមទ្វារបី"។ គឺ (១) ទ្វារនៃសំណួរដែលពាក្យពិត (២) ទ្វារនៃសំណួរដែលពាក្យនេះផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ខ្ញុំ។ (៣) ទ្វារនៃសំណួរ តើពាក្យល្អឬអត់?

ការបង្កើតគុណធម៌ដោយការអត់ធ្មត់ និងការលួងលោម ដែលបទគម្ពីរបានផ្តល់ឲ្យ។ (4) ពាក្យនៅក្នុងអត្ថបទ "ដោយការអត់ធ្មត់ឬការលួងលោមនៃបទគម្ពីរ" អាចត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "ដោយការអត់ធ្មត់និងការលួងលោមដែលបទគម្ពីរផ្តល់ឱ្យ" ។ ព្រះគម្ពីរផ្តល់អំណាចដើម្បីរស់ និងយកឈ្នះដល់អ្នកជឿ។ ជនពិការភ្នែកម្នាក់ ហៅឡែន ខេល័រ បាននិយាយទៅកាន់បទគម្ពីរថា «ខ្ញុំស្រឡាញ់សៀវភៅនេះអស់រយៈពេល 40 ឆ្នាំមកហើយ។ សៀវភៅនេះកាន់ជំហានរបស់ខ្ញុំក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានដើរឆ្លងកាត់ពិភពលោកនេះគ្របដណ្តប់ដោយទុក្ខលំបាក និងភាពងងឹតជាច្រើនដូចដើមអំពៅរបស់ខ្ញុំ»។ ហើយ Augustine បាននិយាយថា "បទគម្ពីរទាំងអស់គឺជាអំពៅរបស់ខ្ញុំ" ។ ព្រះគម្ពីរផ្តល់ការអត់ធ្មត់ និងការលួងលោមដល់អ្នកដែលអានវាដោយជំនឿតាមរយៈចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរមិនមែនជាពាក្យស្លាប់ទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើ។ សៀវភៅនៅលើពិភពលោកត្រូវបានលេចចេញនៅខាងក្រោមនៅពេលដែលយើងអានវាម្តង។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បទគម្ពីរគឺជាសៀវភៅដែលការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធត្រូវបានអមជាមួយ នៅពេលណាដែលយើងអានវា យើងបានភ្លក់រសជាតិផ្អែម។ នៅពេលដែល Moody បានបង្កើតសាលាព្រះគម្ពីរ គាត់បានអធិស្ឋានថា "ពិភពលោកនេះទាមទារតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ កាលដែលសាលានេះបង្រៀនរឿងផ្សេងពីបទគម្ពីរ នោះត្រូវវិនាសសាលានេះទៅ»។

ការបង្កើតគុណធម៌ដោយដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមលើព្រះ។ (១២-១៣)

លុះបុរសនោះព្យាយាមធ្វើដោយអស់សង្ឃឹម ក្រោយមកក៏បន្ធោសគ្នាទៅវិញទៅមកមិនប្រកាន់នូវគុណធម៌។ បុរសនោះគ្មានសង្ឃឹមទេ។ អ្នកដែលរស់

ពេញមួយជីវិត អ្នកណានឹងសារភាពថា «ការពិតដែលចិត្តខ្លួនត្រូវធ្វើបាប ដោយបុរសដែលខ្លួនស្រឡាញ់បំផុត ដូចដែលយើងឃើញអត្ថបទ ខទី 12 បាននិយាយថា "នៅក្នុងទ្រង់ សាសន៍ដទៃនឹងសង្ឃឹម" ហើយ ខទី 13 បាន និយាយថា "ព្រះនៃក្តីសង្ឃឹម" ។ មានតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹម ដែលផ្តល់នូវមាតិកាដ៏អស់កល្បដល់ព្រលឹងយើង។ ទ្រង់ប្រទាននូវសេចក្តី រីករាយ និងសន្តិភាព ហើយបន្ទាប់មកយើងពោរពេញដោយក្តីសង្ឃឹម។ ទំនុកតម្កើង 43:4 បាននិយាយថា ". ហើយទំនុកតម្កើង ១៦:១១ ចែងថា "ទ្រង់បានធ្វើឲ្យខ្ញុំស្គាល់ផ្លូវនៃជីវិត។ នៅចំពោះមុខអ្នក នោះពោរពេញដោយ សេចក្តីអំណរ នៅខាងស្តាំដៃអ្នកគឺជាសេចក្តីរីករាយជារៀងរហូត។ « ដូចជា ព្រះនៃយើងទ្រង់ជាសេចក្តីរីករាយរបស់យើង ហើយសេចក្តីរីករាយធ្វើឲ្យ យើងគិតអំពីសេចក្តីសង្ឃឹមដ៏គ្មានកំណត់នៅពេលអនាគត។ ភរិយារបស់ គ្រូគង្វាល Jonathan Edwards បាននិយាយថា ដោយសារតែនាងមាន អារម្មណ៍ខ្លាំងពេកចំពោះសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់ព្រះ នាងមិនអាចគេងលក់នៅ ពេលយប់បានទេ។

ជំពូកទី 15

1 ខ្ញុំសូមសរសើរដល់អ្នករាល់គ្នាថា ផៃបេ ជាប្អូនស្រីរបស់យើង ជាអ្នកបម្រើ នៃសាសនាចក្រនៅ Cenchrea ថាអ្នកអាចទទួលនាងក្នុងព្រះអម្ចាស់តាម

របៀបដែលសក្តិសមនឹងពួកបរិសុទ្ធ ហើយជួយនាងតាមអ្វីដែលនាងត្រូវការ
ពីអ្នក ព្រោះនាងបានធ្វើជាអ្នកគាំទ្រ ជាច្រើននិងខ្ញុំផងដែរ។ សូមជំរាបសួរ
Prisca និង Aquila ដែលជាអ្នករួមការងាររបស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ
ដែលបានប្រថុយនឹងករបស់ពួកគេសម្រាប់ជីវិតរបស់ខ្ញុំ ដែលមិនត្រឹមតែខ្ញុំ
អរព្រះគុណប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំទាំងអស់នៃសាសន៍ដទៃក៏ថ្លែងអំណរ
គុណផងដែរ។ សូមជំរាបសួរក្រុមជំនុំនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេផងដែរ។ សូមជំ
រាបសួរ Epaenetus ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ដែលជាអ្នកប្រែចិត្តជឿដំបូង
បង្អស់ចំពោះព្រះគ្រីស្ទនៅអាស៊ី។ ជំរាបសួរ ម៉ារី ដែលបានខិតខំដើម្បីអ្នក។
ជំរាបសួរ Andronicus និង Junia ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ និងអ្នកទោសរបស់
ខ្ញុំ។ ពួកគេត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ចំពោះសាវ័ក ហើយពួកគេនៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទមុនខ្ញុំ។ ជំរាបសួរ Ampliatus ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងព្រះអ
ម្ចាស់។ 9 សូមជំរាបសួរ Urbanus ដែលជាអ្នករួមការងាររបស់យើងនៅក្នុង
ព្រះគ្រីស្ទ និង Stachys ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ។ 10 សូមជំរាបសួរអេផែល
ដែលបានពេញចិត្តក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ ជំរាបសួរអ្នកដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់
Aristobulus ។ ជំរាបសួរបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ ហេរ៉ូឌីន។ សូមជំរាបសួរដល់
អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់គ្រួសារ Narcissus ។
សូមជំរាបសួរកម្មករទាំងនោះនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ ទ្រីផាណា និងទ្រីផូស។
សូមជំរាបសួរលោក Persis ជាទីស្រឡាញ់ ដែលបានខិតខំក្នុងព្រះអម្ចាស់។
ជំរាបសួរ Rufus ដែលបានជ្រើសរើសនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់; ម្តាយរបស់គាត់
ដែលជាម្តាយរបស់ខ្ញុំផងដែរ។ សូមជំរាបសួរ Asyncritus, Phlegon,
Hermes, Patrobas, Hermas និងបងប្អូនដែលនៅជាមួយពួកគេ។ សូមជំ
រាបសួរ Philologus, Julia, Nereus និងប្អូនស្រីរបស់គាត់ និង Olympas និង

ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលនៅជាមួយពួកគេ។ សូមជំរាបសួរគ្នាទៅវិញទៅ
មកដោយការថើបដ៏វិសុទ្ធ។ ក្រុមជំនុំទាំងអស់នៃព្រះគ្រីស្ទសូមជំរាបសួរអ្ន
ក។ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់អ្នករាល់គ្នា ឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះអ្នកដែលធ្វើឲ្យ
មានការបែកបាក់ និងបង្កើតឧបសគ្គផ្ទុយនឹងគោលលទ្ធិដែលអ្នកបានបង្រៀ
ន។ ជៀសវាងពួកគេ។
ពីព្រោះមនុស្សបែបនេះមិនគោរពបំរើព្រះគ្រីស្ទជាព្រះអម្ចាស់នៃយើងទេ គឺ
ជាចំណង់របស់គេ ហើយដោយការនិយាយស្លូតបូតនិងពាក្យជេរបញ្ឆោត
ចិត្តមនុស្សល្ងង់។ ពីព្រោះការស្តាប់បង្គាប់របស់អ្នករាល់គ្នាដឹងថាខ្ញុំសប្បាយ
ចិត្តនឹងអ្នករាល់គ្នា ប៉ុន្តែខ្ញុំចង់ឲ្យអ្នករាល់គ្នាមានប្រាជ្ញាអំពីអ្វីដែលល្អនិងគ្មាន
ទោសចំពោះអំពើអាក្រក់។ ព្រះនៃសេចក្តីសុខសាន្តនឹងវាយសាតាំងនៅ
ក្រោមជើងរបស់អ្នក។ សូមឲ្យព្រះគុណនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទជាអម្ចាស់នៃ
យើងគង់នៅជាមួយអ្នក។ ធីម៉ូថេ ជាមិត្តរួមការងាររបស់ខ្ញុំ សូមជំរាបសួរអ្នក!
Lucius និង Jason និង Sosipater ដែលជាសាច់ញាតិរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំ Tertius
ដែលបានសរសេរសំបុត្រនេះ សូមជំរាបសួរអ្នកនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ 23
លោកកៃយុស ដែលជាម្ចាស់ផ្ទះខ្ញុំ និងក្រុមជំនុំទាំងមូល សូមជំរាបសួរអ្នក
រាល់គ្នា។ Erastus, ហេរញ្ញិកទីក្រុង, និងបងប្រុសរបស់យើង Quartus, ជំ
រាបសួរអ្នក។ ឥឡូវនេះ ដល់ព្រះអង្គដែលអាចពង្រឹងអ្នក ស្របតាមដំណឹង
ល្អរបស់ខ្ញុំ និងការផ្សាយរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ យោងទៅតាមការបើកស
ម្តែងនៃអាថិកំបាំង ដែលត្រូវបានរក្សាទុកជាសម្ងាត់អស់រយៈពេលជាយូរ
ប៉ុន្តែឥឡូវនេះត្រូវបានលាតត្រដាង ហើយតាមរយៈសំណេររបស់ព្យាការី
ត្រូវបានបង្ហាញដល់មនុស្សគ្រប់គ្នា។ ប្រជាជាតិនានា តាមបញ្ជារបស់ព្រះដ៏
នៅអស់កល្បជានិច្ច ដើម្បីនាំឲ្យមានការគោរពប្រតិបត្តិនៃសេចក្តីជំនឿ—

ដល់ព្រះដ៏មានប្រាជ្ញាតែមួយគត់ សូមឲ្យសិរីរុងរឿងជារៀងរហូតតាមរយៈព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ! អាម៉ែន!

ការវិភាគខ្លីមសារ

1. ជំរាបសួរពួកបរិសុទ្ធនៅទីក្រុងរ៉ូម (1-16)

2. ការព្រមានចុងក្រោយ (17-20)

3. ជូនដំណឹងអំពីការស្វាគមន៍របស់ពួកបរិសុទ្ធកូរិនថូសទៅកាន់ព្រះវិហាររ៉ូម (21-23)

4. Doxology (25-27)

ការបកស្រាយ

1-2 Cenchreae នេះជាទីក្រុងនៃតំបន់ភាគខាងកើតនៅក្រុងកូរិនថូស ដែលចេញពីកិច្ចការ 18:18 ។

អ្នកបម្រើ ភាសាក្រិចគឺ ឌីកូណូស (διάκονος) ដែលអាចបកប្រែទៅជា "ឌីកុន" ។ Grejidanus ដឹងថាវាជាអត្ថន័យរបស់កម្មករ Zahn ស្គាល់មុខតំណែងរបស់ឌីកុន Calvin បានបកប្រែវាជាអត្ថន័យនៃ "រដ្ឋមន្ត្រី" ដែលគាត់បានអះអាងថាវាជាតំណែងឌីកុន។ គាត់បាននិយាយថានៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូងតំណែងជាឌីកុនស្ត្រីត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីស្ត្រីមេម៉ាយស្មោះត្រង់។ នោះគឺជាអ្នកដែលអាចក្លាយជាឌីកុន ខណៈស្ត្រីនោះមិនមានកូន ហើយបានលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះកិច្ចការរបស់ព្រះជាទូទៅ។ (អត្ថាធិប្បាយលើសំបុត្រទៅកាន់រ៉ូម ទំព័រ 418-419) H.N. Ridderbos បាននិយាយថាសម្រាប់ពាក្យ diakonos (διάκονος) គឺដើម្បីណែនាំកាតព្វកិច្ចទូទៅ ពាក្យថា "woosan (οὖσαν) ការចូលរួមបច្ចុប្បន្ន ហើយត្រូវបានបង្ហាញជាពិសេសដោយ ពាក្យ «

ក្រុមជំនុំ» (εκκλησίας) វាមានន័យថា តំណែងរបស់ឌីកុន ប៉ុន្តែវាមិនប្រាកដទេ។

(Romeinen, ទំព័រ 162) ប៉ុន្តែ 1 Tim 3:11 គឺជាពាក្យដែលនិយាយអំពីមុខតំណែងជាឌីកុនយ៉ាងប្រាកដ។ អ្នកប្រាជ្ញខ្លះកត់សម្គាល់ថា ពាក្យ «ស្ត្រី» សំដៅទៅលើភរិយារបស់ប៊ីស្សព ឬភរិយារបស់ឌីកុនបុរស។ ប៉ុន្តែពាក្យ «ស្ត្រី» (γυναῖκας) ទី ១ ធីម ៣:១១ ដូចជាពាក្យ «ពួកឌីកុន» ក្នុងខទី ៨ មក ជាមួយនឹងពាក្យ «ចូលចិត្ត» (ώσαύτως)។ វាច្បាស់ណាស់ថា ដូចដែលយើងឃើញ អត្ថបទត្រូវបានសរសេរអំពីគុណវុឌ្ឍិរបស់បុរស ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ គុណវុឌ្ឍិរបស់ឌីកុនស្ត្រីស្របគ្នា។ (N. J. D. White, នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាក្រិករបស់ Expositor, Vol. IV. P. 116) ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថាព្រះវិហារចាស់មានតំណែងជាឌីកុនស្ត្រី។ ជាឧទាហរណ៍ រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃសាវក (Constitutions Apost. II. 26, 57, III. 7, 15) បានសរសេរការពិតនេះ បំណែកមួយចំនួនដែលត្រូវបានរកឃើញនៅភ្នំអូលីវ (សតវត្សទី 6) ត្រូវបានកត់សម្គាល់។ (Revue Biblique, 1904, ទំព័រ 240) ។ ដូច្នេះ យើងគិតថា ដូចជាកាល់វីន ពាក្យថា កម្មករនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង (រ៉ូម ១៦:១) មានន័យថា ឌីកុន។ ស្ត្រីដែលមានជំនឿថាជា "បេហ្ស៊ីបេ" បានទៅព្រះវិហារ៉ូម៉ាំងសម្រាប់បេសកកម្មមួយចំនួន។ ប៉ុលបានឲ្យសំបុត្រពិតរបស់គាត់ទៅនាង ហើយបានឲ្យនាងទទួលយកដោយក្រុមជំនុំ។

ធ្លាប់ជាអ្នកគាំទ្ររបស់មនុស្សជាច្រើន និងខ្លួនខ្ញុំផងដែរ។ Cenchreae គឺជាផ្លូវបំបែកដ៏សំខាន់រវាងតំបន់ភាគខាងកើត និងតំបន់ខាងលិច បន្ទាប់មកមានអ្នកជឿជាច្រើននៃតំបន់ផ្សេងទៀតបានមក។ ពួកគេបានទទួលជំនួយសម្ភារៈ និងជំនួយផ្សេងទៀតដោយ Phoebe ក្នុងការធ្វើដំណើររបស់ពួកគេ។

ការងារដែលស្ត្រីបានប្រហារជីវិតមិនមែនជាអ្នកបញ្ជាអ្នកដទៃទេ តែត្រូវជួយអ្នកដទៃ និងតវ៉ា។

ព្រះអម្ចាស់ មានព្រះបន្ទូលមកកាន់លោកថា៖ «មិនមែនជាការល្អទេ ដែលបុរសនោះនៅតែម្នាក់ឯង។ ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យគាត់ជាអ្នកជួយដែលសមនឹងគាត់។ « ដូចដែលយើងឃើញចៅក្រមជំពូកទី 4 ចៅក្រមស្ត្រី ដេបូរ៉ាត្រូវបានតែងតាំងជាចៅក្រម (ចៅក្រម 4: 4) ប៉ុន្តែដូចបទចម្រៀងរបស់នាងបាននិយាយថា ពីព្រោះនៅពេលនោះមេដឹកនាំក្នុងចំណោមបុរសគឺដូច្នេះ។ ចៅហ្វាយ 5:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកភូមិបានឈប់នៅស្រុកអ៊ីស្រាអែល។

ពួកគេឈប់នៅរហូតដល់ខ្ញុំក្រោកឡើង។ ខ្ញុំ ដេបូរ៉ា បានក្រោកឡើងក្នុងនាមជាម្តាយនៅប្រទេសអ៊ីស្រាអែល។ "អ្វីដែលយើងបានរៀនពីបុរសគឺចរិតខ្លាំង។ (កូរិនថូសទី១ ១៦:១៣) ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងរៀនពីមនុស្សស្រីគឺចិត្តមេត្តាករុណា និងសកម្មភាពបម្រើរបស់គាត់។ យេរេមា 9:17-18 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ចូរពិចារណា ហើយហៅស្ត្រីដែលកាន់ទុក្ខមក បញ្ជូនស្ត្រីដែលមានជំនាញមក; ចូរឲ្យគេប្រញាប់ ហើយស្រែកទ្រហោយំ ដើម្បីឲ្យភ្នែកយើងស្រក់ទឹកភ្នែក
ហើយត្របកភ្នែករបស់យើងហូរដោយទឹក។ "

យើងអាចមើលឃើញដូចដែលបទគម្ពីរបានសរសេរប្រវត្តិរបស់ស្ត្រីដើម្បីផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណា និងការពារអ្នកដទៃ។ Jochebed បានលាក់ទារកម៉ូសេអស់រយៈពេលបីខែ ហើយបានធ្វើឲ្យគាត់រួចផុតពីការសម្លាប់របស់ផារ៉ោន។ (និក្ខមនំ ២:១-២) ស្ត្រីពេស្យាឈ្មោះរ៉ាហាបបានលាក់បាំងអ្នកស៊ើបការណ៍អ៊ីស្រាអែលពីរនាក់ ហើយមិនបានផ្ទេរពួកគេទៅកណ្តាប់ដៃសត្រូវឡើយ។

(យ៉ូស្វេ ២:១-៧) Michel រត់តាមដាវីឌចុះតាមបង្អួច ដើម្បីគេចពីសត្រូវ។ (១ សាំ ១៩:១២) អ័ប៊ីកែលបានមកអង្វរឲ្យសង្គ្រោះដោយពាក្យនៃសេចក្តីពិត ហើយបានទទួលជោគជ័យដើម្បីសង្គ្រោះកុលសម្ព័ន្ធឲ្យរួចពីកណ្តាប់ដៃរបស់ ដាវីឌ (១សាំ ១៩:១២) ស្ត្រីតេកូអាក៏ចូលទៅគាល់ស្តេច ព្រះបាទដាវីឌបាន ទូលសុំយ៉ាងអស់ពីចិត្តដើម្បីស្វែងរកអាប់សាឡុម និងប្រោសព្រះអង្គឲ្យបាន ជាឡើងវិញ ដោយធ្វើឲ្យស្តេចនាំអាប់សាឡុមមកក្រុងយេរូសាឡឹម។ (២សាំ ១៤:១-៣៣)។ នៅពេលដែលសេបាបានបះបោរប្រឆាំងនឹងដាវីឌយ៉ូអាប់ ឡោមព័ទ្ធទីក្រុងសេបាបានស្នាក់នៅហើយព្យាយាមធ្វើឱ្យមានការប្រយុទ្ធគ្នា យ៉ាងខ្លាំងនោះស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាម្នាក់បានចេញពីពួកគេហើយបានធ្វើឱ្យ គាត់សម្លាប់មនុស្សតែម្នាក់នោះសេបាហើយធ្វើឱ្យគាត់ជួយសង្គ្រោះមនុស្ស ទាំងអស់។ (២សាំ២០:១-២២)។ នៅគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានមកដល់ នៅក្នុង ចលនានៃការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ព្រះយេស៊ូវ ស្ត្រីជាច្រើនបានផ្តល់ទំនាយ ជាច្រើនរបស់ពួកគេដល់ព្រះយេស៊ូវ ហើយបានជួយកិច្ចការរបស់ព្រះយេស៊ូ វ។ (លក ៨:១-៣) លីដាបានស្តាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល ហើយបាន ប្រែចិត្ត ហើយជួយក្រុមរបស់ប៉ូលដោយអស់ពីចិត្ត។ (សកម្មភាព ១៦:១១-១៥) នាងចង់បម្រើព្រះយេហូវ៉ាដោយចិត្តរំភើប។ គាត់បាននិយាយពាក្យ ពិសេសដូចតទៅនេះ ពោលគឺ «ប្រសិនបើអ្នកបានវិនិច្ឆ័យខ្ញុំថាស្មោះត្រង់នឹង ព្រះអម្ចាស់ ចូរមកផ្ទះខ្ញុំ ហើយស្នាក់នៅ»។ ហើយនាងបានយកឈ្នះលើយើ ង។ (កិច្ចការ ១៦:១៥ ខ)៣ តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃខគម្ពីរនេះដល់ខ១៦ អ្នក ប្រាជ្ញខ្លះបានទាយទុកជាមោយៈ។ នោះគឺសម្រាប់ក្នុងចំណោមឈ្មោះនៅ ក្នុងនោះ ឈ្មោះរ៉ូម៉ាំងមានតិចតួច ហើយគាត់បានទទួលមនុស្សទទួលស្គាល់ ជាច្រើន អ្នកខ្លះអះអាងថា នេះគឺជាផ្នែកបរិសុទ្ធនៃសៀវភៅរ៉ូម... Julicher

បាននិយាយថា វាគឺជាសំបុត្រមួយក្នុងចំណោមសំបុត្រដែលប៉ុលបានផ្ញើទៅ អេភេសូរ . ប៉ុន្តែការស្មានគឺខុស។ សម្រាប់ទីក្រុងរ៉ូមគឺជាទីក្រុងអន្តរជាតិ ក្នុងសម័យសហសម័យ ហើយក៏ជាផ្លូវបំបែកដ៏សំខាន់ផងដែរ ដែលប្រជាជនជាតិនីមួយៗត្រូវបានប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នា។ ដូច្នេះ ព្រះវិហារមានជនបរទេសច្រើនជាងជនជាតិដើម។ ដូច្នេះ អ្នកដែលកត់សម្គាល់នៅទីនេះ ប្រហែលជាជនបរទេសដែលគេស្គាល់កន្លែងផ្សេង។

Prisca និង Aquila "Prisca" គឺជាភរិយារបស់ "Aquila" ។ (កិច្ចការ ១៨:២-៣) ពួកគេបានចូលទៅក្នុងក្រុងអេភេសូរ ខណៈដែលក្លូឌ្រីសត្រូវបានបណ្តេញចេញពីទីក្រុងរ៉ូម។ ពួកគេបាននាំយកអាប៉ូឡូ ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញ ហើយបានបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (កិច្ចការ ១៨:២៦) សូមមើល កិច្ចការ ១៨:២ ១៨, ២៦ I Cur 16:19 II Tim 4:19)

4 អ្នកណាហ៊ានប្រថុយជីវិតខ្ញុំ យើងមិនដឹងថាព្រឹត្តិការណ៍នេះកើតឡើងនៅពេលណា និងនៅឯណាទេ។ ប៉ុន្តែការសាកល្បងប៉ូលបានកើតឡើងដោយមិនជាប់លាប់ ប្តីប្រពន្ធដែលដើរជាមួយប៉ូលអាចលះបង់ខ្លួនដើម្បីជួយប៉ូលដោយអាកប្បកិរិយាលះបង់។ តើអ្វីជាការជំរុញចិត្តឲ្យស្រឡាញ់ប៉ុល? ពួកគេមិនត្រឹមតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមកជាទូទៅនិងស្របច្បាប់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងផងដែរ។(១) ព្រោះគេស្រឡាញ់រាប់អាន។ ស្នេហាមិត្តភាពកើតឡើងដោយទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាល។ យើងអាចគោរពបុរសល្អដើម្បីរស់នៅផ្លូវឆ្ងាយ និងអាចស្រឡាញ់គាត់ដោយស្របច្បាប់។ ប៉ុន្តែវាពិបាកក្នុងការស្រឡាញ់មិត្តភាព។ ដោយសារតែមិត្តភាពគឺក្តៅ យើងអាចរស់នៅក្នុងភាពរីករាយ និងទុក្ខព្រួយ វាកើតឡើងតាមរយៈការប្រកបគ្នា ដើម្បីទទួល

បានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធពិតប្រាកដ។ ពេលនោះបុរសរស់នៅក្នុងភាពស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នាក៏ជួបរឿងត្រូវបែកគ្នាដោយសារកំហុសភាគីម្ខាង។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងរស់នៅជាមួយគ្នាយ៉ាងស្និទ្ធស្នាល និងគោរពគ្នាទៅវិញទៅមក ដោយរក្សានូវសុជីវធម៌ នោះមិត្តភាពនឹងស្ថិតស្ថេរយូរអង្វែង។

តើប៉ុលបានប្រព្រឹត្តចំពោះអគីឡានិងប្រពន្ធរបស់គាត់យ៉ាងដូចម្តេច? [1] គាត់បានរក្សាមិត្តភាពជិតស្និទ្ធនៅក្នុងទំនាក់ទំនងអាជីវកម្ម។ ដូចដែលយើងឃើញ កិច្ចការ 18:3 គាត់បានរស់នៅជាមួយពួកគេជាមួយគ្នានៅក្រុងកូរិនថូស «ដ្បិតការងាររបស់ពួកគេគឺដូចគ្នា។ ពួកគេបានរស់នៅជាមួយគ្នា»។ សហសេវិកក៏ត្រូវយកផ្លូវឆ្ងាយដែរ។ ដោយសារក្រេឌីតរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានរក្សាឱ្យបានល្អដោយការលោភលន់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេសហការគ្នា ពួកគេអាចមានភាពស្និទ្ធស្នាលដូចបងប្អូន។ ប៉ុលបានសង់ត្រសាល ហើយធ្វើការជាមួយព្រីស្កា និងអគីឡា ប៉ុន្តែគាត់មិនធ្វើបាបពួកគេទេ ជាជាងផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេ។ គាត់មិនបានលោភលន់ឯកជនទេ ហើយធ្វើការជួយអ្នកដទៃ។លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងមានមនុស្សនិយាយពាក្យច្រឡោតចេញពីខ្លួនឯង ដើម្បីទាញពួកសិស្សទៅតាមគេ។ ៣១ ដូច្នេះ ចូរប្រុងស្មារតី ដោយនឹកចាំថា បីឆ្នាំមកហើយ ខ្ញុំមិនបានឈប់ទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដើម្បីដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាទាំងទឹកភ្នែក។ 32ហើយឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមសរសើរអ្នកចំពោះព្រះ និងចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ ដែលអាចកសាងអ្នកឡើង ហើយប្រទានដល់អ្នកនូវមរតកក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលបានញែកជាបរិសុទ្ធ។ ៣៣ ខ្ញុំមិនចង់បានប្រាក់ មាស ឬសម្លៀកបំពាក់របស់អ្នកណាឡើយ។ ៣៤ អ្នករាល់គ្នាដឹងហើយថាដៃទាំងនេះបម្រើការចាំបាច់របស់ខ្ញុំ និងអ្នកដែលនៅជាមួយខ្ញុំ។

35ខ្ញុំបានបង្ហាញអ្នករាល់គ្នានូវគ្រប់ការទាំងអស់ថា ដោយការខិតខំយ៉ាងនេះ យើងត្រូវជួយអ្នកទន់ខ្សោយ ហើយនឹកចាំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូ ដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា ‹ការឲ្យនោះមានពរច្រើនជាងការទទួល›» (កិច្ចការ 20: ៣៣-៣៥) ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់សមាជិកក្រុមជំនុំកូរិនថូសថា «កាលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់គ្នា ហើយខ្ញុំខ្វះខាត ខ្ញុំមិនបានដាក់បន្ទុកលើអ្នកណាទេ ដ្បិតបងប្អូនដែលមកពីស្រុកម៉ាសេដូនបានផ្គត់ផ្គង់តម្រូវការរបស់ខ្ញុំ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំបានឃាត់ ហើយនឹងមិនដាក់បន្ទុកអ្នកតាមមធ្យោបាយណាមួយឡើយ។ (២កូរិនថូស ១១:៩) ហើយចំពោះសមាជិកក្រុមជំនុំនៅក្រុងថែស្សាឡូនីច ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាដឹងពីរបៀបដែលឯងគួរយកតម្រាប់តាមយើង ដោយព្រោះយើងរាល់គ្នាមិនទំនេរនៅពេលយើងនៅជាមួយអ្នក 8 ហើយយើងក៏មិនបានបរិភោគនំប៉័ងរបស់នរណាម្នាក់ដោយមិនគិតថ្លៃដែរ។ យើងបានធ្វើការទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ ដោយនឿយហត់ និង នឿយហត់ ដើម្បីកុំឱ្យយើងក្លាយជាបន្ទុករបស់អ្នករាល់គ្នា។ (ថែស្សាទី២ ៣:៧-៨)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ {2} គាត់ជាអ្នករួមការងារជាមួយ Prisca និង Aquila ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ។ ការរួមការងារខាងវិញ្ញាណធ្វើឱ្យចំណងមិត្តភាពកាន់តែពង្រឹងគ្នាទៅវិញទៅមក។ការងារខាងវិញ្ញាណមានសត្រូវ និងមេទ័ពច្រើនជាងការងារខាងរូបកាយ។ ប្រសិនបើសហសេវិកនៃដំណឹងល្អស្អប់ខ្ពាំងសត្រូវដែលមានវិធីសាស្ត្រដូចគ្នាជាមួយគ្នា ពួកគេអាចជិតស្និទ្ធនឹងគ្នា ហើយអាចស្រឡាញ់គ្នាយ៉ាងអស់ពីចិត្ត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលដែលកម្មករនៃដំណឹងល្អសហការគ្នាទៅវិញទៅមក សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេកាន់តែក្តៅគគុកទៅវិញទៅមក។ ដោយសារពួកគេមានព្រះគុណច្រើនពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ពួកគេមានអារម្មណ៍ថាមាន

សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះគ្រីស្ទយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយដប់ពួកគេអាចគិតថាសូម្បីតែបេះដូងស្លាប់សម្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមក។ Oeclampadius ដែលបានស្តាប់ព័ត៌មាននៃការស្លាប់របស់ Zwingli មានការខកចិត្ត និងមានជំងឺ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានស្លាប់មិនយូរប៉ុន្មានទេ។

(2) គាត់បានបង្រៀនសេចក្តីពិតដល់ព្រីស្កា និងអគីឡា ហើយបានផ្តល់ការធានានូវផ្លូវនៃដំណឹងល្អ។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា Prisca និង Aquila បានពន្យល់ពីគោលលទ្ធិនៃព្រះដល់អ្នកប្រាជ្ញនៃបទគម្ពីរ Apolo ថា "គាត់បានចាប់ផ្តើមនិយាយយ៉ាងក្លាហាននៅក្នុងសាលាប្រជុំ, ប៉ុន្តែនៅពេលដែលព្រីស៊ីលនិង Aquila បានឮគាត់, ពួកគេបាននាំគាត់ទៅម្ខាងហើយពន្យល់គាត់ពីវិធីនៃការ ព្រះបន្ថែមទៀតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ» (កិច្ចការ ១៨:២៦) ដូចយើងឃើញហើយ ពួកគេមិនបានស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាទូទៅទេ។ ពួកគេបានស្គាល់ដំណឹងល្អយ៉ាងជ្រៅជ្រះ។ តើគេទទួលបានការធានាពីណា? ដោយគ្មានសំណួរ ពួកគេគួរតែត្រូវបានរៀនដោយប៉ូល។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានទទួលព្រះគុណខាងវិញ្ញាណហើយ គាត់នឹងគិតថាគាត់ត្រូវតែតបស្នងព្រះគុណដល់អ្នកដឹកនាំដើម្បីណែនាំព្រះគុណ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ដ្បិតគេពេញចិត្តនឹងធ្វើវា ហើយប្រាកដជាជំពាក់វាដល់គេ។ ត្បិតប្រសិនបើសាសន៍ដទៃបានមកចែករំលែកនៅក្នុងពរជ័យខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ ពួកគេក៏គួរតែបម្រើពួកគេនៅក្នុងពរជ័យខាងសម្ភារៈផងដែរ។ (រ៉ូម ១៥:២៧)

ខ្ញុំមិនត្រឹមតែអរព្រះគុណដល់អ្នកនោះទេ តែក្រុមជំនុំទាំងអស់របស់សាសន៍ដទៃក៏អរព្រះគុណផងដែរ។ ប៉ុលបានអរគុណ Prisca និង Aquila ដោយសារពួកគេបានការពារជីវិតរបស់គាត់។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បាននិយាយថា ក្រុមជំនុំទាំងអស់នៅក្នុងសាសន៍ដទៃក៏អរគុណដល់ពួកគេដែរ។

ដូចដែលយើងឃើញហើយ (១) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ (ព្រីស្កា និងអគីឡា) ចំពោះប៉ូល មិនមែនជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលរើសអើងត្រូវបានបង្ហាញថាជាសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអម្ចាស់នោះទេ។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ជីវិតរបស់ប៉ុលត្រូវបានលាតត្រដាងថាជាការពិតសម្រាប់កិច្ចការសាធារណៈនៃក្រុមជំនុំទាំងអស់ជានិច្ច។ ពេលនោះ អ្នកណាដែលជួយប៉ូលក៏ដូចគ្នាដែរ ដើម្បីជួយក្រុមជំនុំនៅទីបំផុត។

៥ ចូរជំរាបសួរដល់ក្រុមជំនុំនៅផ្ទះរបស់គេផង ពាក្យក្រិកនៃពាក្យ "ក៏ព្រះវិហាររបស់ពួកគេផងដែរ" (καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν ។) មិនត្រូវបានបកប្រែខុសទេ។ នេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "ព្រះវិហារនៅក្នុងផ្ទះរបស់ពួកគេផងដែរ" ។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នានៅក្នុងផ្ទះឯកជនរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានគេថ្វាយបង្គំ។ (រ៉ូម ១៦:១៥-១៥ I Cor 16:9, Col 4:15 Mon 2)។

ដូច្នេះ មិនមែនមានន័យថា គ្មានព្រះវិហារដែលបានតែងតាំងនោះទេ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនា បញ្ហានៃការសាងសង់មិនមែនជារឿងសំខាន់នោះទេ។ បទគម្ពីរនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនត្រូវបានកត់ត្រាអំពីការថ្វាយដង្វាយមួយចំនួនដល់អគារព្រះវិហារទេ ហើយព្រឹត្តិការណ៍ខ្លះទាំងស្រុង បន្ទាប់មកក្រុមជំនុំត្រូវបានប្រមូលផ្តុំនៅកណ្តាលនៃព្រះគុណខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានគេប្រមូលផ្តុំនៅកណ្តាលនៃអំណាចសាសនាចក្រមួយចំនួន និងផ្នែកខាងក្រៅនោះទេ។ វត្ថុ។

ជំរាបសួរ Epaenetus ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ ប៉ូល នៅទីនេះ បានកត់សម្គាល់អ្នកជឿដែលទាក់ទងនឹងខ្លួនគាត់។ បុរសនោះ "អេប៉ាណេតុស" ត្រូវបានសម្រេចចិត្តដំបូងក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់គាត់នៅអាស៊ី ហើយ

បានជឿលើព្រះគ្រីស្ទ (ផ្លែដំបូង)។ ពិតណាស់ គាត់មិនគួរត្រូវបានគេដកចេញក្នុងការរំឭកដល់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អឡើយ។

ដែលជាអ្នកប្រែចិត្តជឿដំបូងបង្អស់ទៅកាន់ព្រះគ្រីស្ទនៅអាស៊ី។ «អ្នកប្រែចិត្តជឿដំបូង» ធ្វើឲ្យយើងនឹកចាំពីព្រឹត្តិការណ៍ដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ៊ីស្រាអែលបានថ្វាយផ្លែដំបូងដល់ព្រះជាតង្វាយ។ (និក្ខមនំ ២៣:១៩, ឱឬត ១៨:៤ ២៦:២, ១០)។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មានឧទាហរណ៍មួយដែលថា ការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានហៅសម្រាប់ផលផ្លែដំបូង។ (១ ស. ១៥:២០, ២៣)៦ សូមជំរាបសួរនាងម៉ារី ដែលបានធ្វើការយ៉ាងលំបាកសម្រាប់អ្នក។ យើងមិនអាចដឹងថា Mary ជានរណាសម្រាប់យើងទេ យើងមិនមានកំណត់ត្រាផ្សេងទៀតទេ។ ប៉ុន្តែការបម្រើដ៏ច្រើនរបស់នាងដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធគឺជាជំហានដ៏មានតម្លៃដែលមិនអាចដកចេញក្នុងការរំឭកដល់ពួកបរិសុទ្ធអស់កល្បជានិច្ច ។ យើងមិនដឹងពីរបៀបនៃការបម្រើអ្វីដែលម៉ារៀបានប្រតិបត្តិ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាក្រិចនៃពាក្យថា "ធ្វើការយ៉ាងលំបាក" (ἐκοπίασεν) ដែលទុកចោលមិនមានន័យថាការរងទុក្ខនោះទេ ប៉ុន្តែជា "ការលះបង់ច្រើន" ។ ការលះបង់របស់ម៉ារីគឺសម្រាប់ការបម្រើព្រះវិហារ។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរគេចផុតពីការលះបង់ដើម្បីលេសនៃការជួយរបស់ព្រះ ហើយមិនគួរធ្វើដោយខ្ជិលច្រអូសឡើយ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់មិនធ្វើឲ្យមនុស្សត្រូវបានគេធ្វេសប្រហែសឡើយ។ ទោះជាព្រះយេស៊ូជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះក៏ដោយ កាលដែលទ្រង់គង់នៅលើផែនដី ទ្រង់មិនបានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយងាយស្រួលដោយអំណាចដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិរបស់ទ្រង់ឡើយ ទ្រង់បានធ្វើការដោយការលះបង់យ៉ាងក្លៀវក្លា។ ក្នុងករណីខ្លះគាត់មិនចំណាយពេលដើម្បីញ៉ាំអាហារ។ គាត់

បានស្វែងរកភូមិនីមួយៗ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ (លូកា ៨:១) ដូចយើងឃើញហើយ ព្រះគោរពការលះបង់សម្រាប់កិច្ចបម្រើជាជាងអំណាចរបស់លោក។ ពាក្យថា ខ្លួនប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប ជាបឋមថា ខ្លួនគួរ៦ សូមជំរាបសួរនាងម៉ារី ដែលបានធ្វើការយ៉ាងលំបាកសម្រាប់អ្នក។ យើងមិនអាចដឹងថា Mary ជានរណាសម្រាប់យើងទេ យើងមិនមានកំណត់ត្រាផ្សេងទៀតទេ។ ប៉ុន្តែការបម្រើដ៏ច្រើនរបស់នាងដើម្បីជួយពួកបរិសុទ្ធគឺជាជំហានដ៏មានតម្លៃដែលមិនអាចដកចេញក្នុងការរំឭកដល់ពួកបរិសុទ្ធអស់កល្បជានិច្ច ។ យើងមិនដឹងពីរបៀបនៃការបម្រើអ្វីដែលម៉ារៀបានប្រតិបត្តិ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាក្រិចនៃពាក្យថា "ធ្វើការយ៉ាងលំបាក" (ἐκοπίασεν) ដែលទុកចោលមិនមានន័យថាការរងទុក្ខនោះទេ ប៉ុន្តែជា "ការលះបង់ច្រើន" ។ ការលះបង់របស់ម៉ារីគឺសម្រាប់ការបម្រើព្រះវិហារ។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទមិនគួរគេចផុតពីការលះបង់ដើម្បីលេសនៃការជួយរបស់ព្រះ ហើយមិនគួរធ្វើដោយខ្ជិលច្រអូសឡើយ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់មិនធ្វើឲ្យមនុស្សត្រូវបានគេធ្វេសប្រហែសឡើយ។ ទោះជាព្រះយេស៊ូជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះក៏ដោយ កាលដែលទ្រង់គង់នៅលើផែនដី ទ្រង់មិនបានធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ដោយងាយស្រួលដោយអំណាចដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិរបស់ទ្រង់ឡើយ ទ្រង់បានធ្វើការដោយការលះបង់យ៉ាងក្លៀវក្លា។ ក្នុងករណីខ្លះគាត់មិនចំណាយពេលដើម្បីញ៉ាំអាហារ។ គាត់បានស្វែងរកភូមិនីមួយៗ ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ (លូកា ៨:១) ដូចយើងឃើញហើយ ព្រះគោរពការលះបង់សម្រាប់កិច្ចបម្រើជាជាងអំណាចរបស់លោក។ ពាក្យថា ខ្លួនប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប

ជាបឋមថា ខ្លួនគួរ7 សូមជំរាបសួរ Andronicus និង Junia ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ និងអ្នកទោសរួមរបស់ខ្ញុំ។

ប៉ុលពេញចិត្តចំពោះការពិតដែលសាច់ញាតិរបស់គាត់បានជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបានជម្រាបសួរសុខទុក្ខគាត់។ នៅទីនេះ ពាក្យថា "ញាតិសន្តានគឺ Sungeneis (συγγενεῖς) ជាភាសាក្រិច ដែលមានន័យថា "ជនរួមជាតិ"។ ប៉ុលបានគិតយ៉ាងឈឺចាប់ចំពោះការពិតដែលជនរួមជាតិរបស់គាត់ដែលជាប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែល មិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (៩:៣) ចិត្តរបស់គាត់ជារឿងបែបនេះត្រូវបានជំរុញដោយមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះ ជាងទំនាក់ទំនងរបស់បងប្អូនក្នុងជនរួមជាតិ។ នោះគឺសាសន៍អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានជ្រើសរើសជារាស្ត្រនៃព្រះនៅថ្ងៃនៃសញ្ញាចាស់ ហើយក៏ដោយសារពួកគេបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះជារាស្ត្រនៃសេចក្តីសញ្ញា។ (៩:៤) ការដែលពួកគេមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺជារឿងសោកសៅ។ ប្រសិនបើប្រជាជនបានទទួលការសន្យានោះមិនជឿលើព្រះមេស្ស៊ី ដែលបានមកជាការសម្រេចនៃការសន្យានោះ វាជាបញ្ហាដ៏អស្ចារ្យសម្រាប់ការផ្សាយដំណឹងល្អដល់សាសន៍ដទៃ។ ប្រសិនបើជនរួមជាតិរបស់គាត់ ប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទនៅគ្រប់ទីកន្លែង ហើយរស់នៅក្នុងសេចក្តីពិត នោះពួកសាសន៍ដទៃឃើញវានោះពួកគេអាចត្រឡប់ទៅរកព្រះគ្រីស្ទវិញដោយអស់ពីចិត្ត។ ដូច្នេះហើយជនរួមជាតិម្នាក់ រីករាយចំពោះគាត់ ដែលមិនអាចនិយាយបាន។

"Andronicus និង Junia ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ និងអ្នកទោសរបស់ខ្ញុំ" វាពិបាកណាស់ក្នុងការដឹងពីពេលវេលាដែលពួកគេបានជាប់គុកជាមួយប៉ូល ប៉ុន្តែវាប្រាកដណាស់ថាពួកគេបានរងទុក្ខដូច្នេះ។ នៅទីនេះ ប៉ុលបានលាតត្រដាងដោយនិយាយអំពីការពិត "ជាប់គុកជាមួយពួកគេ" ដូចតទៅ។ (1)

គាត់បានវាយតម្លៃការរងទុក្ខរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ ពេត្រុសទី ១ 4:13-14 បាននិយាយថា "ប៉ុន្តែ ចូរអរសប្បាយ ដរាបណាអ្នកចែកចាយការរងទុក្ខ របស់ព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានអរសប្បាយ និងរីករាយផងដែរ នៅពេល ដែលសិរីល្អរបស់ទ្រង់ត្រូវបានបង្ហាញ។ 14ប្រសិនបើអ្នកត្រូវបានគេប្រមាថ ដោយព្រោះព្រះនាមនៃព្រះគ្រិស្ត នោះអ្នកបានពរហើយ ព្រោះព្រះវិញ្ញាណ នៃសិរីល្អ និងនៃព្រះសណ្ឋិតលើអ្នក។ (២) គាត់បានយកភាពស្និទ្ធស្នាល ជាមួយពួកគេក្នុងគ្រារងទុក្ខដូចជាបងប្អូនរបស់គាត់។ នៅពេលដែលមនុស្ស រងទុក្ខជាមួយព្រះគ្រីស្ទសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ពួកគេមានអារម្មណ៍ក្តៅនៃទំនាក់ ទំនងរបស់បងប្អូន។ (វិវរណៈ: ១:៩, ពេត្រុសទី១ ៥:៩)

"Andronicus" គឺជាឈ្មោះក្រិកដែលត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងគ្រួសាររាជវ ង្ស។ ហើយ "Junia" គឺជាឈ្មោះរចនាប័ទ្ម៉ូម៉ាំងដែលជាឈ្មោះរបស់ស្ត្រី។ ដូច្នេះហើយអ្នកទាំងពីរនេះត្រូវបានគេគិតថាជាប្តីប្រពន្ធ។ យើងនៅទីនេះក៏ ឃើញដែរថាស្ត្រីនោះបានអនុវត្តតួនាទីដ៏សំខាន់ក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អ។ ពួកសាវ័កត្រូវបានគេស្គាល់យ៉ាងច្បាស់ ឃ្លានេះអាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា « ពួកគេជាបុរសដ៏អស្ចារ្យក្នុងសាវក»។ យោងតាមការបកប្រែនេះ វាត្រូវបាន បង្កើតឡើងថា ពួកគេក៏មានន័យថាពួកសាវកផងដែរ។ ពួកគេមិនមែនជា របស់ត្រកូលសាវកទេ ប៉ុន្តែក្នុងន័យទូលំទូលាយគឺមនុស្សក្នុងកម្រិតនៃសាវ ក។ ពួកគេបានផ្សព្វផ្សាយព្រះវិហារជាច្រើនដូចជាសាវកដើម ហើយបាន ប្រកាសដំណឹងល្អ ហើយត្រូវបានជូនដំណឹងយ៉ាងច្រើន។ អ្នកប្រាជ្ញជាច្រើន គាំទ្រការបកស្រាយទីពីរ។ (ថ្ងៃអាទិត្យ Ridderbos)ហើយពួកគេនៅក្នុងព្រះ គ្រីស្ទមុនខ្ញុំ។ នោះគឺវាមានន័យថា ពួកគេបានជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាចម្បង ជាងប៉ូល។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ (1) យើងដឹងថាប៉ុលគិតថាការ

ជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺជាបញ្ហាដ៏មានតម្លៃណាស់។ គាត់រីករាយនៅក្នុង
ព្រឹត្តិការណ៍ដែលមនុស្សជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយពិនិត្យមើលឡើងវិញសូម្បី
តែលំដាប់នៃពេលវេលា។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) ទ្រង់សំដែងនូវការគោរព
នេះចំពោះអ្នកចាស់ទុំដោយពាក្យនេះ ។ ម្យ៉ាងទៀត ក្នុងលោកនេះ យើងគួរ
គោរពដល់ចាស់ទុំ (វិវរណៈ ១៩:៣២) ជនចាស់ជរា គឺជាបុគ្គលដែលត្រូវជួប
ប្រទះនូវការពិត ដែលយុវជនមិនស្គាល់។ ដូច្នេះហើយទើបគាត់ដឹងច្រើន
ជាងក្មេងតូច។ នៅទិដ្ឋភាព។ យ៉ូប 12:12 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រាជ្ញា
ស្ថិតនៅជាមួយមនុស្សចាស់ ហើយការយល់ដឹងនៅយូរថ្ងៃ។ ដូច្នេះ
សុភាសិត ១៦:៣១ ចែងថា "សក់ស្កូវជាមកុដនៃសិរីរុងរឿង។ វាត្រូវបាន
ទទួលនៅក្នុងជីវិតដ៏សុចរិតមួយ។ សុភាសិត 20:29 ចែងថា៖ «សិរីល្អរបស់
មនុស្សវ័យក្មេងជាកម្លាំងរបស់គេ ប៉ុន្តែភាពរុងរឿងរបស់មនុស្សចាស់គឺសក់
ស្កូវ។ "

៨–៩ សូមជំរាបសួរដល់លោក Ampliatus ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំក្នុងព្រះអ
ម្ចាស់។ «ស្រឡាញ់គ្នាក្នុងព្រះអម្ចាស់» ចង្អុលបង្ហាញថាស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញ
ទៅមកដោយការទាក់ទងគ្នារបស់មនុស្ស។ សូមជំរាបសួរ Urbanus ដែលជា
អ្នករួមការងាររបស់យើងនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ជា "អ្នករួមការងារ" គោរពគ្នាទៅ
វិញទៅមក ពួកគេអាចភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកដោយបន្ទាត់នៃសេចក្តីស្រឡា
ញ់។

និង Stachys ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «សេចក្តីស្រឡាញ់»
ក៏ចង្អុលបង្ហាញពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ស្និទ្ធស្នាលខាងវិញ្ញាណដែលបានកើត
ឡើងចេញពីទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។

10 សូមជំរាបសួរ Apelles ដែលត្រូវបានអនុម័តនៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ នោះគឺ Apelles បានចាប់យកអាជីពជាច្រើននៅក្នុងសេវាកម្មរបស់គាត់ ហើយបានទទួលកិត្តិយសជាច្រើនចេញពីព្រះវិហារ។ វាមានតម្លៃណាស់ដែលកម្មករនៃព្រះវិហារបានដើរឆ្លងកាត់ការលំបាក ហើយពួកគេបានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបំពេញបេសកកម្មក្នុងការក្រោកឈរឡើងយ៉ាងរឹងមាំ។ ផ្ទុយទៅវិញវាជាការលំបាកដែលមនុស្សដែលមានអាជីពមិនច្រើន អាស្រ័យហេតុនេះគ្មានបទពិសោធដើម្បីជម្នះរាល់ទុក្ខលំបាក ហើយក្រោកឈរឡើងយ៉ាងខ្លាំងទទួលបានកិត្តិយសពីក្រុមជំនុំ។

ជំរាបសួរអ្នកដែលនៅក្នុងគ្រួសាររបស់ Aristobulus។ នៅទីនេះ "Aristobulus" អាចជាចៅប្រុសដ៏អស្ចារ្យរបស់ Herod វាគឺជាការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រដែល Aristobulus រស់នៅក្នុងទីក្រុងរ៉ូម ហើយបានស្លាប់។

១១-១៣ ជំរាបសួរ ហេរ៉ូឌីន ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ "ញាតិមិត្ត" (συγγενῆ= ស៊ុងហ្សង់) ចង្អុលទៅកុលសម្ព័ន្ធដូចគ្នា។ សូមមើល ខ ៧ ។

ជំរាបសួរដល់អស់អ្នកដែលនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់ នេះចង្អុលទៅបុរសឱ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។

12 សូមជំរាបសួរកម្មករទាំងនោះក្នុងព្រះអម្ចាស់ ទ្រីជាណា និងទ្រីផូសា។ ទាំងនេះគឺជាស្ត្រីដែលប្រហែលជាបានលះបង់ដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ៦ ។

សូមជំរាបសួរលោក Persis ជាទីស្រឡាញ់ ដែលបានខិតខំក្នុងព្រះអម្ចាស់។ នៅទីនេះពាក្យបន្ថែម "រឹង" មិនមានអត្ថន័យទេ។ វាបានបង្ហាញពីការពិតដែលថាការលះបង់របស់គាត់គឺធំជាងមនុស្សពីរនាក់ខាងលើ។ ពាក្យ

"ស្រឡាញ់" (τὴν ἀγαπητήν) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ជាទីស្រឡាញ់" ។ នេះមានន័យថាពួកគេស្រឡាញ់ព្រះគ្រីស្ទ និងពួកជំនុំ។ ឈ្មោះ "Persis" (Περσίδα) ក៏ជាឈ្មោះរបស់ស្ត្រីផងដែរ។

13 Rufus គាត់ប្រហែលជាកូនរបស់ Crean Simon។ សូមមើល ម៉ាកុស 15:21 ។

ប៉ូលបាននិយាយដូច្នេះថា ម្តាយរបស់គាត់ ដែលបានធ្វើជាម្តាយចំពោះខ្ញុំ ដោយសារម្តាយរបស់ Rufus ស្រឡាញ់ប៉ូលជាកូនពិតរបស់គាត់ ហើយបានជួយគាត់។

១៤-១៦ សូមជំរាបសួរគ្នាទៅវិញទៅមកដោយការថើបដ៏វិសុទ្ធ។ យោងទៅថៃស្សាទី 5:26, I Cor 16:20, II Cor 13:11 I Pet 5:14 មានដំណឹងថា បន្ទាប់ពីពួកគេបានអធិស្ឋាននៅឯកន្លែងថ្វាយបង្គំហើយ បុរសនោះទៅកាន់បុរស និងស្ត្រីទៅកាន់ស្ត្រីដើម្បីថើប។ លំដាប់មួយនៃការគោរពបូជាចាស់។ (Just. Mart. Apol. Mai 65) ។

១៧–១៨ ដើម្បីប្រយ័ត្នចំពោះអ្នកដែលបង្កឲ្យមានការបែកបាក់ ហើយបង្កើតឧបសគ្គផ្ទុយនឹងគោលលទ្ធិដែលអ្នកត្រូវបានបង្រៀន; ជៀសវាងពួកគេ។ ប៉ុលបានលើកទឹកចិត្តដល់ការប្រកបជាមួយពួកបរិសុទ្ធពិតចំពោះអ្នកជឿនៃទីក្រុងរ៉ូមក្នុងពេលតែមួយ។ នៅទីនេះគាត់បានដាស់តឿនឱ្យចាកចេញពីគ្រូក្លែងក្លាយ។ នេះជាពាក្យ «មេរៀន» ជាការបង្រៀនរបស់សាវក (១ថែស្សា ៤:១) សព្វថ្ងៃនេះជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ បុរសដើម្បីបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គឺមានជម្លោះជាមួយនឹងបុរសដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់មក អ្នកជឿអាចបញ្ឈប់វា អ្នកដែលមានជម្លោះ គាត់អាចនៅជាមួយពួកគេនៅទីនោះជាមួយគ្នា។ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចធ្វើបានទេ ដែល

គណបក្សត្រឹមត្រូវគួរចេញពីវា។ ដោយសារតែពេលនោះ សន្តិភាពនៃព្រះវិហារ និងសណ្តាប់ធ្នាប់របស់នាងអាចត្រូវបានរក្សាទុក។ប៉ុន្តែចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់ពួកគេ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញពីហេតុផលដែលអ្នកជឿ៖ មាុំងគួរចាកចេញពីអ្នកដែលមានជម្លោះ។ នោះគឺពួកគេ (អ្នកចែកចាយ) ចង់បានវត្ថុនៃពិភពលោកនេះ ហើយស្វែងរកពួកគេ។

ឆោតល្ងង់។ នេះមានន័យថា អ្នកដែលត្រូវគេបោកបញ្ឆោតដោយងាយដោយសារខ្វះការយល់ដឹងរបស់ខ្លួន។ "មនុស្សឆោតល្ងង់" គឺល្អនៅក្នុងចំណុចនៃការមិនបញ្ឆោត, ដូចជាគាត់ខ្លីទៅចំណេះដឹងនៃការពិត; វាមានគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់គាត់ត្រូវបានល្បួងយ៉ាងងាយស្រួល។

19 ដ្បិតការស្តាប់បង្គាប់របស់អ្នកត្រូវបានដឹងដល់គ្រប់គ្នា នេះគឺជាការសរសើរចំពោះទិដ្ឋភាពដ៏ល្អនៃចរិតបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿ៖មាុំង (ការស្តាប់បង្គាប់ចំពោះដំណឹងល្អ)។ គាត់បានរក្សាទុកក្នុងចិត្តជានិច្ចនូវទិដ្ឋភាពគ្រោះថ្នាក់ហើយផ្តល់ការប្រុងប្រយ័ត្ន។ វាដូចជាពាក្យដូចតទៅ។

ត្រូវមានប្រាជ្ញាចំពោះអ្វីដែលល្អ និងគ្មានទោសចំពោះអំពើអាក្រក់។ "មនុស្សស្លូតត្រង់" គួរធ្វើតាមសេចក្តីល្អដោយប្រាជ្ញា (រហ័ស) ប៉ុន្តែមុននឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាប គប្បីរក្សានូវចរិតស្មោះត្រង់ចំពោះអំពើបាប ហើយមិនគួរធ្វើបាបកម្មឡើយ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «គ្មានទោស» (ἀκεραίους = akeraios) មានន័យថា ចរិតបរិសុទ្ធ។ (ម៉ាថាយ ១០:១៦)

២០ ព្រះនៃសន្តិភាពនឹងកំទេចសាតាំងនៅក្រោមជើងរបស់អ្នក។នេះជាពាក្យសម្រាលទុក្ខដល់អ្នកជឿ៖មាុំង។ នៅសម័យសហសម័យក្នុងចំណោមជនជាតិយូដា គ្រូក្លែងក្លាយបានយកច្បាប់និយម ហើយរារាំងចលនានៃដំណឹងល្អ ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យលំដាប់នៃក្រុមជំនុំច្រឡំ។ ប៉ុន្តែព្រះគួរតែ

ត្រូវបានបរាជ័យដែលមានជម្លោះ។ យោងទៅលោកុប្បត្តិ 3:15 ។ ដូច្នេះ ប៉ុលបានដឹងការពិត ហើយបានសម្រាលទុក្ខក្រុមជំនុំ។

២១–២៤ ពាក្យនៅក្នុងផ្នែកនេះគឺជាការស្វាគមន៍របស់ពួកជំនុំកូរិនថូសដែលរស់នៅជាមួយប៉ុល ។ ធីម៉ូថេ អត្ថន័យនៃឈ្មោះគឺ "ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ព្រះ" ។ បងប្អូនរបស់ខ្ញុំ។ ពាក្យនេះមានន័យថា « ជនរួមជាតិ » Lucius យោងទៅកិច្ចការ 13:1 Jason យោងទៅលើកិច្ចការ 17:5-7, 9 Sosipater, យោងទៅលើកិច្ចការ 20:4 Tertius ដែលបានសរសេរសំបុត្រនេះ សូមស្វាគមន៍អ្នកក្នុងព្រះអម្ចាស់។ សូមមើល ១កូរិនថូស ១៦:២១ កាឡាទី ៦:១១, ២ថែស្សា ៣:១៧។ លោកកៃយុស ដែលជាម្ចាស់ផ្ទះសម្រាប់ខ្ញុំ និងក្រុមជំនុំទាំងមូល មានតែប៉ុលប៉ុណ្ណោះដែលស្នាក់នៅផ្ទះរបស់លោកកៃយុស ក៏ដូចជាមនុស្សទូទៅនៃក្រុមជំនុំបានទទួលអត្ថប្រយោជន៍ដែលត្រូវស្នាក់នៅផ្ទះរបស់គាត់។

២៥-២៧ ឥឡូវនេះ ចំពោះអ្នកណាដែលអាចពង្រឹងអ្នកតាមដំណឹងល្អរបស់ខ្ញុំ អ្នកនោះស្វែងរកអ្វីដែលពង្រឹងនៅក្នុងលោកីយ៍នេះ។ ប៉ុន្តែតាមពិត ពិភពលោកនេះមិនត្រូវបានពង្រឹងទេ។ "ដ្បិតសាច់ទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីល្អរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រលំទៅ»។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា (១ពេ. វត្ថុមិនមែនជារបស់ពិភពលោកទេ តែវាខុសពីពិភពលោកនេះ។ វាគឺជាដំណឹងល្អ។

តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលដំណឹងល្អត្រូវបានពង្រឹង? វា (1) ហេតុផលដែលវាត្រូវបានលាក់ពីភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ដំណឹងល្អមាននៅដើមកំណើតពិភពលោក។ ដូច្នេះ វាមិននៅជាមួយនឹងជោគវាសនានៃពិភពលោកនេះទេ។ វាគឺអស់កល្បជានិច្ច ហើយមិនផ្លាស់ប្តូរទេ។ យើងមានដួងចិត្តអរព្រះ

គុណដ៏អស់កល្បជានិច្ច ដោយសារយើងមានដំណឹងល្អនៅក្នុងដៃរបស់យើង ។ ប៉ុន្តែចំពោះបញ្ហានេះ មានមនុស្សជាច្រើនមិនបានថ្លែងអំណរគុណ។ វាដូចជាយុវជនអាហ្វ្រិកលេងជាមួយពេជ្រ តែមិនដឹងតម្លៃ។ . (2) ហេតុផលដែលដំណឹងល្អដែលហោរាបានទាយ។ ការពិតនៃដំណឹងល្អមិនត្រូវបានបង្ហាញភ្លាមៗជាបណ្តោះអាសន្ននោះទេ អ្វីដែលត្រូវបានព្យាករណ៍មុនការប្រសូតរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាច្រើនពាន់ ឬមុនពេលជាច្រើនរយត្រូវបានសម្រេចដោយផ្ទាល់។ សម្រាប់ដំណឹងល្អមានកិត្តិយសដាច់ខាត វាគឺជាការសម្រេចបាននូវសេចក្តីពិតនៃការព្យាករណ៍។

ធម្មទេសនា ៥៦ បងប្អូនដែលពួកបរិសុទ្ធមិនអាចបំភ្លេចបាន (រ៉ូម ១៦:១-៨)

1. ម្ចាស់ជំនួយរបស់មនុស្សជាច្រើន។ (ខ២)

Phoebe គឺជាឌីកុនស្ត្រី។ នាងបានជួយអ្នកដទៃយ៉ាងច្រើន។ នាងមិនបានជួយមនុស្សតែពីរបីនាក់ដែលរើសអើងទេ ប៉ុន្តែបានជួយមនុស្សជាច្រើននាក់។ ដូចដែលយើងឃើញផ្នែកនេះ នាងមិននឿយហត់ក្នុងការជួយអ្នកដ៏ទៃទេ ផ្ទុយទៅវិញនាងមានគុណធម៌ដ៏ស្រស់ស្អាតដើម្បីរីករាយជាមួយវា។ អ្នកដែលចូលចិត្តជួយអ្នកដទៃ ទទួលបានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យនៅពេលក្រោយ។ ប្រ ១១:២៥ ចែងថា «អ្នកណាដែលនាំពរមក នោះនឹងបានបរិបូរ ហើយអ្នកណាដែលស្រោចទឹក អ្នកនោះនឹងត្រូវស្រោចទឹក»។

2. សេចក្តីស្រឡាញ់របស់ពួកបរិសុទ្ធដែលចូលរួមក្នុងជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់។ (3-4)

Prisca និង Aquila ដែលជាប្តីប្រពន្ធចង់បម្រើប៉ុលដោយមិនបានសង្គ្រោះជីវិតរបស់ពួកគេ។ មូលហេតុដែលពួកគេធ្វើដូច្នេះ គឺដើម្បីដឹងថា ប៉ុលជាអ្នកបម្រើពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដោយសារគាត់បានបូជាខ្លួនចំពោះព្រះគ្រីស្ទ ហើយបូជាសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ព្រីស្កា និងអគីឡាដែលមើលទៅវាមានចិត្តបម្រើប៉ូលដោយថ្វាយសូម្បីតែជីវិតរបស់ពួកគេ។ Cyprian បានបម្រើការលះបង់ និងធ្វើការសម្រាប់សមាជិកព្រះវិហារក្នុងគ្រានៃស្ថានភាពជំងឺរាតត្បាតធ្ងន់ធ្ងរ គ្រូគង្វាលនៃគណបក្ស Waldo ដែលត្រូវបាននិរទេសទៅ

ភូមិភ្នំក្នុងប្រទេសបារាំងក្នុងសតវត្សទី 17 បានស្លាប់ លើកលែងតែគ្រួគង្វាលពីរនាក់នៅក្នុងស្ថានភាពជំងឺរាតត្បាតធ្ងន់ធ្ងរ។ គ្រួគង្វាលពីរនាក់ដែលនៅរស់រានមានជីវិតគឺ Eles និង Grove ។ អ្នកជឿគួរស្រឡាញ់អ្នកដឹកនាំរបស់ពួកគេដូច្នេះ។ គួរស្រលាញ់គេ ហើយគួរមានបេះដូងស្រលាញ់រហូតដល់ស្លាប់។សមាជិកក្រុមជំនុំកាឡាទីមានបេះដូងដែលពួកគេបើកភ្នែកមើល ដើម្បីប្រគល់ពួកគេដល់ប៉ុល ។ (កាឡ. ៤:១៥) មូលហេតុដែលពួកគេស្រឡាញ់សាវ័កប៉ុល គឺដោយសារគាត់ជាអ្នកបម្រើដ៏ពិត។ នៅពេលនោះ Prisca (ប្រពន្ធរបស់ Aquila) បានទៅមុខ។ ដូច្នេះឈ្មោះរបស់ស្ត្រីត្រូវបានសរសេរជាចម្បង។ ក៏ការពិតដែលថាស្ត្រី Shnemite បានជួយ Elisa សម្រេចបានដោយការដាស់តឿនប្តីរបស់នាង។ ស្ត្រីនោះបានដាស់តឿនអេលីសាឲ្យគាត់មានអាហារ។ (ទី២ ព. (ទី២ ព. តើត្រូវធ្វើអ្វីសម្រាប់អ្នក? តើអ្នកមានពាក្យដែលនិយាយក្នុងនាមអ្នកចំពោះស្តេច ឬចំពោះមេទ័ពឬ?»។ (II Ki 4:13) ។

Epaenetus ដែលជាផ្លែឈើដំបូង (ខ ៥)

តើផ្លែឈើដំបូងមានន័យយ៉ាងណានៅទីនេះ? នេះបានចង្អុលទៅអ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយជឿលើដំណឹងល្អដំបូងឡើយ នៅពេលដំបូងដែលប៉ុលបានប្រកាសដំណឹងល្អនៅអាស៊ី។ គាត់បានរំឭកពីការពិតដ៏រីករាយពិសេសដែលថា Epaenetus គឺជាផ្លែផ្កាដំបូងបង្អស់នៃការផ្សាយដំណឹងល្អនៃដំណឹងល្អ ។ គាត់តែងតែជាកសិកររនៅក្នុងចំការទំពាំងបាយជូររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដើម្បីមើលផ្លែនៃដំណឹងល្អ។ ទំនុកតម្កើង «ចេញទៅដោយការយំ សាបព្រោះលោកគ្រូ ថ្ង» ការបាត់បង់នោះបានទ្រទ្រង់ព្រលឹងយើងជារឿយៗ ពេលយំសោក ទ្រង់នឹងស្វាគមន៍យើង ដោយនាំយកតង្កៀប នាំអ្នកតោងមក

យើងនឹងមកដោយរីករាយ ״ លាតត្រដាងពីបេះដូងដែលចង់បានរបស់អ្នក ផ្សាយដំណឹងល្អ។

3. ម៉ារៀដែលបានថ្វាយយញ្ញបូជាជាច្រើនសម្រាប់ក្រុមជំនុំ(ខ៦)

នៅទីនេះពាក្យ "រឹង" មានតម្លៃណាស់។ ការលះបង់ច្រើនផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ ក៏ដូចជាធ្វើឱ្យខ្ញុំសម្រេចបាន។ ព្រះអម្ចាស់ក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ដោយការសម្លាប់នៃការបូជារបស់គាត់។ (ហេព្រើរ ៥:៨) ហេព្រើរ ១២:២ មានប្រសាសន៍ថា «ដោយសម្លឹងមើលទៅព្រះយេស៊ូវ ជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកដ៏ល្អឥតខ្ចោះនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង ដែលសម្រាប់អំណរដែលបានតាំងនៅចំពោះទ្រង់បានស៊ូទ្រាំនឹងឈើឆ្កាង ដោយមើលងាយសេចក្តីអាម៉ាស់ ហើយអង្គុយនៅខាងស្តាំដៃនៃ បល្ល័ង្ករបស់ព្រះ״ ។

4. Andronicus និង Junia (ខទី ៧)

ទាំងនេះត្រូវបានចងចាំដោយប៉ូលតាមរយៈលក្ខខណ្ឌពិសេសចំនួនបួន។ ទាំងនោះគឺ (១) ទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទង (២) ទំនាក់ទំនងដែលត្រូវជាប់គុកជាមួយគ្នា។ (3) ទំនាក់ទំនងដែលត្រូវបានជូនដំណឹងដល់សាវកសម្រាប់ស្គង់ដារខ្ពស់នៃជំនឿរបស់ពួកគេ។ (4) នៅក្នុងជីវិតនៃជំនឿរបស់ពួកគេ ទំនាក់ទំនងដែលពួកគេត្រូវបានសន្ទនាមុនប៉ូល។យើងអាចដឹងថាការស្វាគមន៍របស់សាវកប៉ុលគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ មូលហេតុដែលគាត់បានកត់សម្គាល់អំពីទំនាក់ទំនងរបស់សាច់ញាតិគឺជាការរីករាយជាងសម្រាប់ពួកគេដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវ ។ ប្រសិនបើពួកគេមិនជឿលើព្រះយេស៊ូទេ ទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងនឹងមិនមានន័យអស្ចារ្យឡើយ។ ទោះបី

ជាពួកបរិសុទ្ធមើលងាយទំនាក់ទំនងដែលទាក់ទងគ្នាក៏ដោយ ទ្រង់គិតថាវាមានន័យតែក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ បើសាច់ញាតិណាម្នាក់មិនជឿលើព្រះយេស៊ូ នោះប្រហែលជាមិនចាប់អារម្មណ៍នឹងទ្រង់ទេ។ ហើយមនុស្សទាំងពីរនាក់នេះត្រូវបានគេចាប់ដាក់គុកជាមួយនឹងលោកប៉ូល។ ពួកគេចាប់អារម្មណ៍ដោយទំនាក់ទំនងដ៏អាណិតអាសូរ ដោយសារពួកគេរងទុក្ខជាមួយគ្នា។ ប៉ុន្តែលើសពីនេះទៅទៀតសម្រាប់ជីវិតជាប់គុករបស់ពួកគេត្រូវបានគេប្រហារជីវិតសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ពួកគេស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់គោរពគ្នាទៅវិញទៅមក។ ហើយដោយសារមនុស្សទាំងពីរនាក់នេះត្រូវបានលើកឡើងដោយជំនឿរបស់ពួកគេ ប៉ូលបានគោរពពួកគេកាន់តែខ្លាំងឡើង។

បុរសដែលមានជំនឿប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សស្មោះត្រង់ជាង។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពួកគេជាមនុស្សដែលជឿលើព្រះយេស៊ូជាងប៉ុលទៅទៀត។ ចំពោះអ្នកជឿ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលទាក់ទងនឹងព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានចាត់ទុកជាអត្ថន័យពិសេស។ ដោយសារប៉ុលបាននឹកចាំពីការពិតដែលថាពួកគេបានសន្ទនានៅចំពោះមុខខ្លួនគាត់ វាគឺជានិមិត្តសញ្ញាដែលចាត់ទុកអ្នកត្រួសត្រាយនៃសេចក្តីពិតយ៉ាងមានតម្លៃ។ វាចេញពីចិត្តដើម្បីចាត់ទុកការពិតយ៉ាងមានតម្លៃ។

5. Ampliatus ដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ក្នុងព្រះអម្ចាស់ (ខទី ៨)

នៅទីនេះ ការស្រឡាញ់ "នៅក្នុងព្រះអម្ចាស់" មានន័យថាដើម្បីចង្អុលបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងទំនាក់ទំនងដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់។ អ្នកជឿស្រឡាញ់គាត់ ព្រោះអ្នកឯទៀតស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគួរស្រឡាញ់គាត់។ ទោះបីគាត់មិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍ខ្លះដល់ខ្ញុំក៏ដោយ ខ្ញុំគួរតែចាត់ទុកគាត់ថាមានតម្លៃ ហើយគួរស្រឡាញ់គាត់។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៥៧ ម្តាយរបស់ខ្ញុំ (រ៉ូម 16:13)

ប៉ុលបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាដ៏ត្រឹមត្រូវចំពោះការគោរពកោតខ្លាចក្នុងវគ្គ
នេះ។

នោះគឺគាត់បង្ហាញថាតើម្តាយមានតម្លៃប៉ុណ្ណា។ គាត់បង្ហាញពីអាកប្បកិរិយា
ដែលម្តាយផ្សេងទៀតប្រព្រឹត្តចំពោះម្តាយរបស់គាត់ផងដែរ។ Mang ja បាន
និយាយថា "នៅពេលដែលខ្ញុំចាត់ទុកមនុស្សចាស់របស់ខ្ញុំដូចជាមនុស្ស
ចាស់របស់ខ្ញុំ មកដល់មនុស្សចាស់ម្នាក់ទៀត។ (Noonoijiinjino) ទោះបីជា
គាត់មិនស្គាល់ព្រះក៏ដោយ គាត់បាននិយាយពាក្យបែបនេះដោយអាស្រ័យ
លើមនសិការដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឱ្យ។ ហេតុផលដែលប៉ូលបាន
និយាយថាម្តាយរបស់ Lupo គឺជា "ម្តាយរបស់ខ្ញុំ" គឺជាការពិតដែលថាគុណ
ធម៌នៃភាពជាម្តាយរបស់នាងគឺខ្ពស់ហើយនាងស្រឡាញ់ Paul ដូចជាកូន
ប្រុសរបស់នាងខ្លាំងណាស់។ នាងគឺជាស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញា។ ការអប់រំកូនគឺ
អាស្រ័យលើម្តាយដែលមានប្រាជ្ញា។ នៅពេលដែលបុរសនោះកើតមក
ហើយកាន់តែល្អ ឬអាក្រក់ ជាទូទៅគឺទាក់ទងនឹងម្តាយរបស់គាត់។ មាតា
របស់លោកម៉ូសេមិនបានផ្ទេរទៅកណ្តាប់ដៃរបស់ផារ៉ោនទេ ហើយបាន
លាក់បាំងគាត់ ហើយក៏បានទទួលគាត់ចេញពីបុត្រីរបស់ផារ៉ោន ហើយអប់រំ

គាត់។ ការដែលម៉ូសេក្លាយជាបុរសដ៏អស្ចារ្យម្នាក់អាចនឹងចេញពីឥទ្ធិពលរបស់ម្តាយគាត់ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃបុរសនោះ។ នៅក្នុងថ្មី។
សក្ខីកម្មដែលម្តាយរបស់ Augustine បានអធិស្ឋានសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់ដោយមិនស្ងួតទឹកភ្នែក Nana ដែលជាម្តាយរបស់ Gregory, Aretha ដែលជាម្តាយរបស់ Bernard ដែលជាពួកបរិសុទ្ធបានធ្វើវា ហើយម្តាយរបស់ Spurgeon ក៏បានធ្វើវាផងដែរ។ ម្តាយលះបង់ដើម្បីបង្កើតកូនក៏ដូចជាគាត់គួរតែបូជាការសម្រាលកូនដើម្បីកើតនៅទីនោះ។ ដោយសារវាជាកាតព្វកិច្ចសំខាន់ជាងនេះ ស្ត្រីនោះមិនបានគិតថ្លៃលើការងារផ្សេងក្រៅពីកាតព្វកិច្ចសម្រាលកូនទេ។ ធីមទី 2:15 មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែនាងនឹងត្រូវបានសង្គ្រោះតាមរយៈការបង្កើតកូន—ប្រសិនបើពួកគេបន្តដោយសេចក្តីជំនឿ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ និងភាពបរិសុទ្ធ ដោយការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង»។
ប៉ុលបានលាតត្រដាងថា ទំនាក់ទំនងរបស់ម្តាយនិងកូនរបស់គាត់គួរតែជាទំនាក់ទំនងខាងវិញ្ញាណ ជាជាងទំនាក់ទំនងបង្ហូរឈាមទៅទៀត។
ប៉ុលបានហៅធីម៉ូថេជាកូនពិតរបស់គាត់។ (ធីមទី១ ១:២) ព្រះយេស៊ូវក៏មានបន្ទូលថា៖ «ទ្រង់ក៏លូកព្រះហស្តទៅកាន់ពួកអ្នកកាន់តាមទ្រង់ ហើយមានបន្ទូលថា៖ «នេះហើយជាម្តាយ និងបងប្អូនរបស់ខ្ញុំ! ដ្បិតអ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ អ្នកនោះជាបងប្អូនស្រី និងម្តាយរបស់ខ្ញុំ»។ (មថ ១២:៤៩-៥០) សេចក្តីពិតរបស់គ្រិស្តសាសនិកមិនបានមើលងាយទំនាក់ទំនងនៃឈាមនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានឆ្លងផុតវា ប៉ុន្តែទំនាក់ទំនងនៃធាតុខាងវិញ្ញាណគឺមានតម្លៃជាងធាតុឈាម។ចុងបញ្ចប់នៃអត្ថាធិប្បាយនៃសំបុត្រទៅកាន់ពួករ៉ូម ដោយ Rev. Yune Sun Park, Th. M., D. D.]

[The End]